

Giới thiệu Hải Yêu

Bạn đang đọc truyện Hải Yêu của tác giả Phạn Tạt trên website đọc truyện online. Rất nhiều năm về sau, ở Địa Trung Hải vẫn lưu truyền những truyền thuyết về hắn. Một thiếu niên trắng trẻo bỗng xuất hiện từ giữa lòng đại dương, biệt hiệu Hải Yêu.

Chiếc liềm trên tay nhẹ nhàng "gắt" lấy sinh mệnh, đôi mắt đen láy không cảm xúc. Đây là một thời đại tuyệt vời của ngành hàng hải, một đại lục mới, khoa học kỹ thuật, nghệ thuật, báu vật, tất cả đều nằm trong tay của - Biển. Đây cũng là thời đại tội tệ nhất, hải tặc, giáo đing, phù thủy, bệnh dịch, thảm phan dị đoan, loạn lạc và hỗn tạp. Một lịch sử đầy máu lửa.

Ánh sáng và bóng tối hòa thành một bản hòa tấu của thời đại - Hàng Hải. Cậu thiếu niên bí ẩn với lưỡi hái trên tay tạo nên từng trận mưa máu, một vua hải tặc cùng loan đao tung hoành khắp Địa Trung Hải. Ngay thời điểm Nick và Hayreddin gặp nhau lần đầu tiên, một truyền kỳ xuất hiện, một câu chuyện mở ra thế giới mới cho vùng đất biển khơi mênh mông.

Đế vương xuất thân cơ hàn, hải tặc quý tộc, bác sĩ biển thái, kỹ sĩ trung thành. Tất cả hội tụ ở chiếc thuyền tên gọi Hải Yêu giữa vùng đất tội ác đầy tăm tối, thời đại Hàng Hải đầy rục rờ cứ thế mà bắt đầu. Hayreddin: Cô là con gái? Thật sự là thiếu niên thần bí đó? Nick: Tôi chỉ không có mặc váy thôi, vậy mà anh cũng nhìn nhầm sao?

Lời người Edit: Câu chuyện là hành trình của bốn nhân vật: - Nam chính: vua hải tặc - Hayreddin Barbarossa, một người có thực lực mạnh như sư tử, bản tính lại gian xảo như hồ ly, vừa thông minh, vừa giỏi chỉ huy lại còn là 1 gian thương điển hình. - Nữ chính: biệt hiệu Hải Yêu - Nick - hay còn có cái tên khác là Nicole, một cô công chúa Tây Ban Nha với dòng máu đặc biệt, quá khứ của cô, tuổi thơ của cô là một câu chuyện vô cùng bi thảm, nhưng cô vẫn có thể vượt qua mà sống vui sống khỏe, đối với cô chỉ có tiền và thức ăn là hấp dẫn, là thiết thực nhất.

Bất cứ chuyện gì bạn nói hay giải thích với cô thì sau khi lọt vào tai, thông qua xử lý của bộ não cũng chỉ còn lại những vấn đề liên quan đến 2 thứ ấy. - Nhân vật thứ ba là Bác Sĩ quái dị - Victor, anh xuất thân quý tộc, nhưng vì sở thích kỳ quái của mình mà lang bạt tứ xứ, cuối cùng trở thành bác sĩ trên thuyền của vua hải tặc. Với tài hoa của mình, anh được đại đa số cướp biển sùng bái, nhưng lại là kẻ thù một mất một còn với Nick trong những màn đấu võ mồm không phân định được thắng thua. - Nhân vật cuối cùng là chàng Kỵ Sĩ trung thành - Karl, anh phải lòng Nicole ngay từ lần đầu tiên trông thấy cô, thông qua. một bức họa.

Đồng thời, anh cũng biết rõ thân phận công chúa của cô, anh luôn luôn ở cạnh chăm sóc, bảo vệ cô bất chấp việc phải hi sinh tính mạng của mình. Sự trung thành của anh thậm chí còn được ví với sự trung thành của loài chó, vì có đến ba lần, anh "được" chủ nhân của mình - Nick - bán đi, và đều bình an trở về. Chỉ cần được ở cạnh cô, bất cứ chuyện gì anh cũng có thể làm, dù bản thân anh biết rõ, con đường của mình và cô là hai đường thẳng song song không hề có giao điểm.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Hải Tặc Tuyển Người

Công nguyên, mùa hè năm 1515, bờ biển Algiers - Bắc Phi.

Biển Địa Trung Hải trong suốt một màu xanh thẳm, mát mẻ, gió mùa hạ thổi đến từ sa mạc Sahara mang theo hơi nóng gần như muốn sấy khô người sống thành những bộ xác ướp. Giữa trưa, ánh mặt trời rơi thẳng xuống, nhiệt độ nóng vô cùng, gần như đến tận 50 độ, ngay cả những con ruồi con bọ ở thời điểm này cũng lười bay ra ngoài kiếm ăn, nhưng trên quảng trường giữa trung tâm thành phố Algiers lại đông nghẹt người, có đến tận hai nghìn người đàn ông đang tụ hội tại đây.

"Con mẹ nó, đợi biết bao lâu rồi còn chưa chịu bắt đầu nữa?"

Một người có vẻ bức mình vừa lau mồ hôi vừa nói, sau đó hơi nhúc nhích đôi chân đã có chút tê cứng. Ban nãy anh ta vì tranh giành chỗ mát dưới tán cây dừa đã đánh nhau với vài người, nên lúc này trên người bê bết máu ứ đọng khiến anh ta càng thêm nóng nẩy.

"Chờ lát đi, tao nói rồi mà mày cứ thích đi gây chuyện, thuyền của Hayreddin không phải muốn lên là lên đâu." Theo thông báo của đội tàu chỉ cần tuyển hai ba trăm người nhưng số người đến ứng tuyển lại nhiều gấp mười lần, tỷ lệ cạnh tranh lớn như thế nào nhìn là biết.

"Nước ép táo ta đây! Bia nhẹ đây! Đồ uống ướp lạnh giải khát tránh nóng đây!" (1)

"Quả sung đây! Nho tươi đây! Quả ôliu đây! Pho mát sơn dương thơm ngon hết sảy đây!" (2)

"Ông chủ, có cần vài dầu lau đao không? Đảm bảo lau xong sáng bóng bén ngọt, bảo đao của Aladdin còn phải chào thua! Không cần sao? À ở đây có thuốc mỡ bôi trị bệnh nấm chân nhập từ phương đông, với cả thần dược của Ấn Độ đảm bảo tăng sức mạnh đến chín lần!"

Mười mấy người bán hàng rong không ngại nắng nóng chen chúc trong đám người, tay cầm mấy cái rổ đơn sơ, tốt hơn một chút thì có được xe đẩy, tất cả đều buôn bán các loại đồ ăn đồ uống vặt linh tinh.

Ở đây đa số đều là tín đồ Hồi Giáo, lẫn trong đám người là một vị mục sư của Cơ Đốc Giáo không dám để lộ thân phận, chỉ có thể choàng áo che nắng, uống ngụm bia, thuận miệng hỏi dò thông tin từ các người bán hàng rong: "Nhiều người tay đao tay kiếm đến đây làm gì thế?"

Người được hỏi lập tức lộ vẻ "sao còn có người hiểu biết kém cỏi thế", đáp: "Ông không biết à? Hôm nay là ngày thuyền của Hayreddin tuyển người mới."

"Barbarossa · Hayreddin? Là cái người nổi tiếng kiêu ngạo nhất Bắc Phi." Vị mục sư che miệng nói tiếp: "Là người nổi tiếng như còn đó sao? Mà đám cướp biển dám công khai hoạt động như vậy mà Tổng Đốc cũng mặc kệ à?"

Người bán hàng rong cười to đáp: "Cái đồ nhà quê này ở đâu chui ra thế? Algiers là thiên đường của cướp biển, ngài Hayreddin mới thật sự là Tổng Đốc ở đây, chén com của dân cư cả cái thành này đều nhờ vào ngài ấy. Chỉ cần có thể trúng tuyển lên thuyền, coi như mỗi tháng bỏ túi ngay ba đồng vàng."

Vị mục sư nghe xong liền giật nảy người, ngay cả lính hải quân ở Tây Ban Nha, tiền lương mỗi tháng cũng chỉ có một đồng bạc. Ba đồng vàng có thể mua hai mươi con bò rồi, chẳng trách hôm nay có nhiều người đến như vậy.

Algiers là thành thị của hải tặc, cuộc sống của vô số dân cư sống tại đây đều phụ thuộc vào bọn họ, bọn họ là thần tài cũng đồng thời là thần hộ mệnh. Ở đây, cướp biển là nghề nghiệp hấp dẫn và tốt nhất.

Vị mục sư còn định hỏi gì đó liền trông thấy một người đàn ông dáng người cao lớn, cao đến chừng hai mét nhảy lên đầu tường thành, mọi người trên quảng trường lập tức ồn ào rối loạn.

"Đây là đội phó đội xung phong, Hank!" Người bán hàng rong kia hưng phấn nói, dáng vẻ trông hết như được trông thấy thần tượng mình thắm mến mộ vậy, giọng điệu nói chuyện lập tức thêm phần sùng bái: "Đội xung phong là đội mạnh nhất, đều là cao thủ trong cao thủ! Đội phó Hank còn có thể khiến cả một khẩu pháo nặng đến ngàn cân!"

Người đàn ông cao lớn giờ bàn tay to như cánh quạt của mình lên cao, bầu không khí trên quảng trường tức thì an tĩnh. Lời mở đầu của hấn cực kỳ đơn giản và trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

"Mù một mắt, 10 đồng vàng! Hai mắt, 20 đồng vàng!"

Đứt một cánh tay, 10 đồng vàng! Hai cánh tay, 20 đồng vàng!

Lỗ mũi, lỗ tai, đầu ngón tay, đồng giá 3 đồng vàng!

Mất mạng, phí gửi về gia đình, 50 đồng vàng!"

Những lời nói đậm mùi máu tươi quanh quẩn trên không trung, mọi người trên quảng trường im lặng chừng ba giây rồi bất ngờ bùng nổ như sóng thần:

"Tốt quá! Làn này tiền thưởng thật cao!"

"Ngài Hayreddin muôn năm!"

"Lỡ bị cắt *** được thưởng bao nhiêu tiền?"

"Câm đi! Mày nhìn xuống đừng quần mày xem, thằng nhỏ dài còn chưa đến nửa ngón tay mà còn không biết ngưng đòi bồi thường!"

"Hahahahaha!!!"

Người đàn ông cao lớn kia lại nói: "Làn này cần nhiều, 500 người! Ai cảm thấy mình đủ khả năng cứ đến!" Dứt lời, hấn liền lấy ra một túi bạc rồi tung lên không trung, rồi hét to một câu dậy sóng: "Ai cướp được đồng vàng thì có thể lên thuyền!"

Một cách thức tuyển người thật xa xỉ, bấy nhiêu đã đủ thấy chiếc thuyền cướp biển kia lớn mạnh như thế nào.

Có vài người không giữ được bình tĩnh đã nhào lên tranh giành mấy đồng bạc lấp lánh, cả đám người chen chúc, tiếng chửi bới vang lên không ngớt. Hank lạnh lùng mỉm cười, đám người này cùng lắm lên thuyền cũng chỉ có thể cho đi đánh hỗn tạp.

Một số người đàn ông cường tráng khiến ra một cái lồng sắt thật lớn, ngồi bên trong là giám khảo có nhiệm vụ phân phát tiền vàng, đám đông tức thì đều như muốn phát điên lên, người may mắn đứng gần lập tức cướp lấy tiền vàng, người không may đứng ở xa chỉ có thể cố gắng chen vào hoặc chuyển mục tiêu sang đồng vàng trong tay những người khác.

Ánh mặt trời nóng rực lúc này cũng là một nhân tố quan trọng giúp loại bớt những người có sức khỏe yếu kém, rất nhiều người dưới ánh nắng chói chang rồi cuộc không chịu được mà ngã xiu. Cả quảng trường người đông như kiến nháy mắt vì chen chúc mà giày dép rơi đầy đất. Vị mục sư đứng bên ngoài xem bắt ngờ đến mức chết lặng, kinh ngạc nói không ra lời. Người bán hàng rong đứng cạnh thấy thế tươi cười nói: "Đây là cách đặc biệt để khảo nghiệm con người, thuyền cướp biển không phải là một cái khách sạn thoải mái."

Ngay thời điểm người người chen chúc giẫm đạp lên nhau, trên tán cây ngay cạnh tường thành bỗng bật một tiếng rơi xuống một hạt táo. Cũng trong lúc hạt táo rơi xuống, một bóng người gầy gò nhảy xuống từ tán cây, người nọ giẫm lên bả vai của những người bên dưới và xe đẩy hàng của những người

bán rong rồi bay vọt về trước với tốc độ của một con báo con, người kia dễ dàng chen lấn lọt qua đám người đi chuyển đến khu vực của chiếc lồng sắt.

Hank đang đứng ở ngay trên lồng sắt bỗng lặng người đi một chút, người kia chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi, lưng đeo một cái túi nhỏ, cậu ta mặc một bộ quần áo cũ kỹ đã bạc màu, chiếc khăn vải đai choàng trên người để lộ ra vài sợi tóc xoắn màu nâu hạt dẻ. Gương mặt hắn phủ đầy bụi đất và mồ hôi, chỉ có thể thấy rõ đôi mắt vô cùng lạnh lùng, trông đáng sợ có thể chắc chắn người này tuổi đời không lớn, không ngờ lại có thể có đôi mắt sắc bén như vậy. Khi ánh mắt hắn lướt nhìn xung quanh, Hank, một chiến sĩ dày dạn kinh nghiệm lại có thể bị ánh mắt của hắn dọa phát run.

"Cho tôi một đồng vàng." Cậu thiếu niên chìa tay ra không chút khách sáo, cổ tay mảnh khảnh nhỏ bé nhưng lòng bàn tay lại có những vết chai sần.

"Nó ăn gian! Sao có thể thế được?" Đám đông bắt đầu kêu lên, thậm chí có người còn định vớ tay kéo cậu bé xuống, có điều chiếc lồng sắt này cao hơn ba thước, căn bản là chuyện bất khả thi.

Cậu thiếu niên lại nói với giọng điệu ngây không sợ chết đứng: "Anh chỉ nói cướp được thì được nhận, không hề nói phải cướp như thế nào."

Hank gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng cũng không đưa tiền vàng cho cậu bé kia, hắn ta nhìn cậu bé từ trên xuống dưới rồi cười nói: "Nhóc con, mấy nhiều tuổi? Thuyền này không nhận con nít."

"Tôi mười sáu, đã trưởng thành." Cậu thiếu niên ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng với vóc dáng của mình, động tác này cũng không giúp cậu bé cao lớn thêm được bao nhiêu.

"Nó nói láo, lùn thế kia, rõ ràng còn chưa đến mười lăm!"

"Đúng đó đúng đó! Mấy thằng nhóc còn chưa dậy thì này cho lên thuyền, một con sóng là lăn đùng xuống biển ngay!"

Hank cười cười nói: "Há miệng ra!"

Cậu thiếu niên không hiểu gì nhưng người đứng ra tuyển người đã nói thế, cậu chỉ có thể vâng lời há miệng.

Hank xoay người chăm chú xem xét một cách nghiêm túc, đột nhiên lớn tiếng tuyên bố: "Răng còn chưa mọc đủ, không thể lên thuyền!"

"Hahahahahaha!" Đám người bên dưới òa lên từng tràng cười châm biếm.

Cậu thiếu niên có chút cuống cuống: "Tôi thật sự đã trưởng thành, chuyện gì cũng có thể làm được!"

Hank thấy cậu bé vô cùng cương quyết nhưng vẫn lắc đầu: "Trên thuyền đều là người thô lỗ, mày thì đẹp đẽ, đợi lớn thêm một chút thì quay lại đây xin tuyển."

"Tôi biết chữ, biết đọc biết viết!" Cậu thiếu niên lại báo thêm khả năng của mình. Tiếng cười nhạo bên dưới tức thì liền biến mất, cả trăm ngàn người ở đây, được bao nhiêu người có thể viết ra được tên họ của mình? Biết đọc biết viết có thể xem là một người tài giỏi rồi.

Hank gật đầu: "Hóa ra là một thằng nhóc có văn hóa. Mày đến phía tây quảng trường đi, xem bên đó có ai chịu nhận mày không?"

Thái độ của người ta đã kiên quyết như vậy, cậu thiếu niên kia chỉ có thể nhảy khỏi lồng sắt, đập lên vai những người bên dưới, chạy về hướng tây. Tuy lần này đã có chuẩn bị nhưng không có người nào bị cậu ta đập lên vai mà có thể tóm lấy chân cậu nhóc ấy được.

"Con mẹ nó chứ, thật là quái dị, thằng nhóc chết tiệt đó nhìn gầy như quy củi không ngờ lại nặng như con bò." Một người bị cậu đập lên vai oán hận chửi to, thực không biết cậu bé kia lấy đâu ra sức nặng như thế.

Những người trên quảng trường sau vài giây gián đoạn lại điên cuồng tranh giành, ngược lại, khu vực tuyển chọn ở phía tây lại yên ắng hơn rất nhiều. Các lều trại tuyển người đều có mái che nắng và bàn ghế gỗ, giám khảo tuyển người mặt mũi cũng hiền lành hơn, nhưng chẳng hiểu sao lại không có mấy người đến tuyển. Cậu bé vừa đến liền đi lướt ngang từng bàn, lúc này mới hiểu tại sao không có ai ứng tuyển.

Tuyển Hoa Tiêu (3): yêu cầu biết xem bản đồ hàng hải, sẽ cầm lái, biết xem tình tượng, thủy triều, địa hình đá ngầm.

Tuyển Thợ Mộc: yêu cầu biết xem bản vẽ thiết kế, sẽ tu sửa, vá thuyền, pha sơn, làm đồ dùng trong nhà.

Tuyển Pháo Thủ: yêu cầu khả năng bắn chính xác, mười trúng chín, biết bảo vệ và sửa chữa các loại vũ khí, súng kíp (4), và các loại pháo.

Tuyển người làm súng.

Cậu thiếu niên càng xem càng lắc đầu, chẳng trách. Ở thời này, tìm người chuyên về một mặt kỹ thuật nào đó còn khó hơn tìm người biết đọc biết chữ. Cậu đi hết dãy lều liền thấy một chàng trai hào hoa phong nhã ngồi trong bóng râm đọc sách. Người thanh niên này đeo một chiếc kính thủy tinh cao cấp, trông không hề giống cướp biển mà lại giống những học giả kiêu căng lạnh lùng hơn. Trước mặt người đó là một cái túi da đầy các dụng cụ, có hơn chục lưỡi dao nhỏ nhỏ lấp lánh ánh sáng, vừa nhìn đã biết là những thứ vô cùng sắc bén rồi.

Trên bàn có một biển nhỏ viết: Bác Sĩ. Yêu cầu: trừ người đàn độn.

Cậu bé lại thất vọng.

"Y Học, Avicenna (5)." Trước khi bỏ đi, cậu bé lăm bằm đọc những hàng chữ ở bìa ngoài của quyển sách trên tay người thanh niên kia.

Vị bác sĩ kia ngừng đầu lên nhìn thoáng qua cậu bé, hỏi: "Biết tiếng Latin?"

Cậu bé đáp: "Một chút."

"Còn biết gì nữa?"

"Tiếng Tây Ban Nha, tiếng Ý, một chút tiếng Pháp và Ả rập."

Ở một nơi loạn lạc như vùng Địa Trung Hải này, người mù chữ nhưng vẫn biết nói ba bốn thứ tiếng là chuyện bình thường, rất nhiều người bán hàng rong bình thường nhưng số lượng ngôn ngữ họ biết còn nhiều hơn những học giả uyên bác gấp mấy lần. Vị bác sĩ ấy không chút để ý, tiếp tục hỏi:

"Có biết viết không?"

"Biết, tôi còn thường giúp mọi người viết thư."

Vị bác sĩ mỉm cười thân thiện, nụ cười ấm áp như gió mùa xuân: "Ồ, đúng là một người hiếm thấy, cậu tên gì?"

"Nick." Cậu bé thấy có một tia hi vọng, vội vàng đáp.

Vị bác sĩ tức thì liền nói: "Hi, tôi không cần người viết bệnh án, tránh ra." Nói xong, anh ta liền lộ ra biểu cảm thành công trên đùa người khác, rồi lại tiếp tục đọc sách. Thiếu niên bị chơi xỏ ngẩn ngơ tại chỗ, lão đầu bếp béo ú ở lều bên cạnh thấy thế lên giọng châm biếm: "Cho người ta hi vọng rồi từ chối, Victor à, cậu đúng là đồ xấu xa."

"Gi, tôi là người tốt, đồng ý mới là hồng bét." Vị bác sĩ đặt quyển sách y học của mình lên bàn, nhìn cậu thiếu niên trước mặt một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt của anh ta sắc bén như đang nhìn vật thể trên bàn phẫu thuật, thậm chí còn muốn xuyên qua da thịt nhìn đến tận bộ xương bên trong.

"Ta nói này cậu bé, cậu còn quá nhỏ. Thuyền cướp biển là nơi thế nào? Người Moor (6) hung ác, con buôn Do Thái tham lam, đám người bị giáo đồ cơ đốc trục xuất, lừa đảo trộm cắp, lính đào ngũ, kẻ bị truy nã đầy rẫy khắp khoan thuyền, trong đó không có một người phụ nữ nào, không phải là nơi tốt đẹp đâu."

Nick giật mình hiểu ý của vị bác sĩ nhưng vật kiên quyết nói: "Dáng vẻ anh cũng không tệ, không phải cũng làm việc ở trên thuyền sao?"

"À à, câu này cậu nói đúng, tôi đẹp trai, cậu cũng không tệ nhưng vấn đề là cậu không có cái này." Victor cười cười, tay vuốt ve mấy con dao phẫu thuật, "Chỉ có kẻ muốn chết mới đi đắc tội với bác sĩ trên thuyền."

Nick nghe thấy thế cũng không nói thêm gì nữa. Mình không giỏi bằng người ta, sở trường người ta có mình cũng không có. Người đầu bếp béo ú ngồi bên cạnh không nhìn được nữa, lên tiếng chỉ bảo: "Đi tiếp về phía Tây đi, bên đó khu vực bốc vác của lão Rumman chắc còn thiếu người."

Lần thứ hai bị từ chối, lại còn bị người ta trêu đùa nên lần này cậu bé không ôm nhiều hi vọng lắm.

Đừng quá giật mình, buôn bán của cướp biển là vậy đó. Cướp được hành hóa liền quy đổi thành tiền. Đội thuyền của Hayreddin có đến hơn mười chiếc thuyền lớn, ở thời điểm không tìm được nhiều dê béo thì lượng dầu oliu, bông, quả chà là mà bọn họ có cũng kiếm được con số không nhỏ.

Khu vực này nhộn nhịp người làm việc, hàng chục người không ngừng khiến hàng hóa lên xe ngựa, ở cái thời tiết khô hạn, đất không mọc nổi một ngọn cỏ, chắc hẳn là lương thực rồi. Rumman là một người đàn ông trung niên thân hình khá cường tráng, hơn nữa với thời gian sinh sống lâu năm ở Địa Trung Hải, có thể xem lão là một thương nhân dày dặn kinh nghiệm. Lão vừa ngâm một tẩu thuốc đất tiền được chuyển đến từ đại lục mới (ý chỉ Châu Mỹ), một bên không ngừng chỉ huy vận chuyển hàng hóa.

"Muốn khuôn vác hàng sao?" Rumman cuối đầu nhìn cậu bé gầy gò trước mặt, "Không được đâu cậu bé à, công việc này vất vả lắm, ở đây chỉ tuyển người khỏe mạnh."

Nick cũng không nói nhiều, cậu bước đến nâng mấy bao lúa mạch, vác lên lưng, rồi chạy quanh xe ngựa hai vòng.

"Chà, nhìn không ra cậu nhóc gầy gò thế này cũng có chút sức lực." Một cái bao này đã nặng 50 pound (7), người bình thường vác một bao đã chịu không nổi rồi. Rumman cắn tẩu thuốc, cười to nói: "Được, vừa may còn thiếu một người, cậu trúng tuyển. Sau này cứ ở đây vác hàng, mấy tháng này chúng ta chỉ đỡ hàng đi đường bộ thôi."

"Sao không đi thuyền?" Cậu bé thả bao lúa mạch xuống, nhìn về hướng biển hỏi.

"Cậu bé, tuy đi thuyền sẽ kiếm được nhiều hơn, nhưng tánh mạng có thể ra đi bất cứ lúc nào. Cậu không thấy bên ngoài quảng trường có hàng tá người còn ở chỗ tuyển thợ, bác sĩ và chỗ ta lại ít người hơn sao?" Rumman từ tốn phun ra một ngụm khói trắng. "Vì lên thuyền là phải liều mạng, bao nhiêu người chết, tuyển thêm bấy nhiêu người."

"Tôi muốn lên thuyền." Nick kiên quyết nói.

Ông lão lắc đầu, đúng là tuổi trẻ không biết trời cao biển rộng. Lão vỗ vai Nick rồi cho cậu bé mấy đồng bạc: "Đi ăn com cho no rồi nghỉ lại, trên thuyền không nhận con nít và phụ nữ, đây là quy tắc."

Nếu không phải bước đến bước không có đủ com ăn thì sẽ không có ai vì công việc mà liều mạng. Mấy đồng bạc này tuy không nhiều lắm nhưng ở thành Algiers này cũng đủ mua một miếng thịt lớn và mấy vạc bia. Cậu bé cúi đầu cảm ơn rồi cầm tiền chạy đi.

Biết nhiều thứ tiếng thì có lợi gì, cuối cùng cậu bé cũng không được tuyển. Từ đại lục đến hải hương, những nơi có lợi đều luôn chật kín người. Cướp biển, cũng vậy.

Dưới cái nắng nóng như thiêu như đốt của vùng đất Bắc Phi, cậu bé bị từ chối bỏ chạy như bay, thoát cái chỉ còn lại một chấm đen nho nhỏ.

"Lung nó là cái quái gì thế này"

Rumman xoa xoa bàn tay mình, ban nãy lão vỗ vào lưng cậu bé mà cứ như vừa đập phải một tấm kim loại cứng rắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Hải Yêu (Yêu Quái Biển)

Hank mang theo một sấp giấy khế ước thật dày đi về phía đại bản doanh.

Khác hẳn với trong tưởng tượng về đám cướp biển ăn ở dơ bẩn, đây là một tòa thành màu trắng sạch sẽ. Nó nằm trên gò núi cao nhất của Algiers. Một mặt hướng ra biển khơi, một mặt lại hướng xuống toàn thành. Tòa thành có những mái vòm hình tròn mang phong cách Islam (1), thường xuyên được bao phủ trong sương mù, tao nhã mà tuyệt đẹp.

Tòa thành này đương nhiên không phải do Hayreddin xây.

Anh ta "tiếp quản" nó từ tay viên quan Tổng Đốc tiền nhiệm của Algiers. Khi Hayreddin tiếp quản tòa thành, tên mập mạp kia khóc lóc còn thảm thiết hơn lúc cha hắn chết. Những thuyền viên tạm thời không ra khơi đều có chỗ ở trên đất liền, chỉ có thuyền trưởng và một vài thành viên cấp cao mới có thể ở lại đây.

Hank không có tâm trạng ngắm nhìn những hoa văn điêu khắc trong sân. Hắn đi qua một hành lang quanh co ngoằn ngoèo, đến trước một gian nhà lớn, gõ gõ cửa:

"Thuyền trưởng, tôi là Hank."

"Vào đi."

Một người đàn ông cao lớn, tóc đỏ đang uể oải dựa vào chiếc giường Arab êm ái. Một con sư tử trắng Châu Phi dài chừng ba thước nằm yên ở dưới chân hắn. Con sư tử đang hí mắt ngủ, bên miệng còn dính vài sợi lông chim sặc sỡ. Hank nghĩ, chắc đây là lông của con chim công cuối cùng trong sân vườn này.

Người đàn ông thuận tay lật xem bản đồ hàng hải, trông anh ta không có chút vẻ mặt mạnh mẽ hay bá đạo gì cả. Nhưng tất cả mọi người đều biết, Hayreddin cũng giống như con sư tử nằm bên chân hắn kia. Thuyền trưởng thích nhất là giấu móng vuốt sắc lẹm trong bàn chân, nhìn anh ta cứ như mặt hồ êm ả không một gợn sóng nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể trong tích tắc xé kẻ địch thành từng mảnh nhỏ.

Đây là hải tặc mạnh nhất vùng biển Địa Trung Hải, một trong ba anh em nhà Barborossa, có biệt danh "Red Lion Trên Biển" - Barbarossa Hayreddin.

Hank cung kính đưa xấp giấy khế ước lên:

"Thuyền trưởng, năm trăm người mới."

"Ừ, vát và rồi." Hayreddin nhận lấy xấp giấy. "Có người thích hợp để bù vào chỗ khuyết không?"

"Không có mấy người có thể sử dụng, một đám người chưa vào đời." Không biết làm sao, trong đầu Hank đột nhiên hiện lên hình ảnh của cậu thiếu niên kia, nhưng cũng chỉ là chợt hiện lên mà thôi. Hắn lắc đầu, lựa chọn câu chữ, khó khăn nói:

"Thuyền trưởng, trong những năm gần đây, đội trưởng Arude vẫn luôn trung thành, giết địch cũng luôn xông lên phía trước, ngài có thể."

"Không thể." Người đàn ông tóc đỏ kiên quyết từ chối, anh vừa giở tay lật mở tập khế ước vừa nói: "Hank, xem những điều mục và dấu tay trong này. Dù không biết chữ thì ai lên thuyền cũng sẽ được đọc cho nghe. Anh đi theo tôi nhiều năm như vậy, vẫn không rõ sao?"

"Chắc ngày ấy đội trưởng uống say quá mà thôi, vừa lúc người phụ nữ kia cũng ở đó."

Hayreddin lạnh lùng nói: "Ồ, nói như anh thì người phụ nữ kia có lỗi, Arude thật ra là bị oan? Hank Vincelane, điều thứ tư của khế ước viết gì?" Nói đến câu cuối cùng, giọng điệu của anh liền trở nên vô cùng nghiêm khắc. Một đôi mắt màu lam lạnh lẽo như bắn ra tia sáng khiếp người. Cả người Hank khẽ chấn động, bất giác đứng thẳng, vội vàng đáp:

"Điều thứ tư: không được làm nhục phụ nữ, người vi phạm - xử tử!"

Căn phòng lại chìm vào im lặng. Một lúc lâu sau, Hayreddin mới nói:

"Đã có rất nhiều người cầu xin tôi. Trên thuyền khó khăn gian khổ, xuống thuyền đi quán rượu chè chén thoải mái, các anh có tìm mấy người đàn bà để tiêu tiền, tôi cũng không quản. Nhưng người phụ nữ kia không phải là người bán thân kiếm tiền, ngay sau hôm xảy ra chuyện đó, cô ta đã nhảy xuống biển tự tử."

Nói tới đây, Hayreddin ngừng lại một chút, kể đến mới là vấn đề quan trọng nhất: "Hank, cô ta là người phụ nữ truyền thống theo đạo Hồi. Chúng ta hàng năm hoạt động ở Algier, nếu chọc giận tín đồ Hồi giáo thì chúng ta còn có thể tiếp tục sống ở đây sao? Tha cho Arude, sau này tôi làm sao có thể quản lý các thuyền viên khác? Khế ước hải tặc đã biến thành rỗng tuếch từ khi nào?"

Đội thuyền của Hayreddin nhiều năm tung hoành vô địch ở Địa Trung Hải, có danh dự anh hùng ở ven bờ Bắc Phi, không phải chỉ dựa vào một đám cướp ô hợp mà chính là nhờ vào kỷ luật nghiêm khắc "thò không ăn cỏ gần hang". Bốn câu nói trên của Hayreddin giống như một quả bom nổ mạnh. Hank im lặng gật đầu, hẳn biết có tiếp tục cũng không có cách nào thay đổi được.

"Vâng, thuyền trưởng, tôi hiểu rồi."

Bóng người cường tráng của đội phó biến mất khỏi căn phòng, Hayreddin mới thàn nói:

"Arude, anh có một người anh em tốt."

"Vâng, như vậy chết cũng không hối tiếc." Một bóng người lặng lẽ bước ra sau tấm bình phong. Kia là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mũi ưng, đúng là đội trưởng đội xung phong - Arude.

"Thuyền trưởng, tôi muốn một lần nữa được bước lên thuyền Hải Yếu."

"Muốn chết ở trên biển sao? Nhưng chuyến đi này không chắc có thể gặp một đối thủ tài giỏi có thể đánh bại anh."

"Vậy thì coi như tôi không may. Hải Thần không chịu thu nhận và giúp đỡ kẻ tội nhân này, khi trở về, tôi cam tâm tình nguyện lên giá treo cổ."

Hayreddin im lặng một lát rồi gật đầu đồng ý.

Điều này ngang với việc đã cho Arude một cơ hội có thể chết một cách tôn nghiêm. Arude cảm kích rồi lễ: "Cảm ơn thuyền trưởng, tôi ở nhà còn tích góp được 200 đồng vàng. Mặc kệ tôi chết thế nào thì xin ngài hãy chuyển số tiền vàng đó cho người nhà của cô gái kia."

Trong màn sương mù mờ mờ buổi sớm, sáu chiến thuyền trang bị đại pháo, mười hai chiến thuyền loại nhỏ có buồm tam giác đã chuẩn bị xong. Ở mỗi chiến thuyền đều có điêu khắc một mỹ nhân ngư ở mũi thuyền, tất cả lần lượt xuất phát từ cảng Algiers.

Thuyền gọi là "Hải Yếu" kia cũng chính là thuyền mà Hayreddin ngồi. Chiến hạm này cũng không phải tàu chiến bọc thép mà là một con thuyền nhẹ có cột buồm cỡ trung, đi cùng với hai mươi tám khẩu pháo mười tám pound. Thuyền chở hàng chở đầy hàng hóa, vũ trang đại pháo nên tốc độ tàu chiến cũng không nhanh. Khi truy đuổi, bao vây, cướp đoạt, rút lui, thuyền hải tặc cũng chẳng cần đòi hỏi phải cực mạnh mà chỉ yêu cầu nhanh chóng và linh hoạt nhất.

"Cục cụng, hãy đem xui xẻo đến cho kẻ địch của chúng ta đi!"

Người cầm lái vỗ vỗ pho tượng mỹ nhân ngư xinh đẹp, uống một hớp rượu mạnh trong bình rồi đổ số còn lại xuống biển. Dưới sự điều khiển của thủy thủ và thuyền trưởng có kinh nghiệm nhất, tàu "Hải Yếu" chính là thuyền buồm mang đến sự tử vong nhanh nhất Địa Trung Hải.

"Xuất phát!"

Thuyền trưởng tóc đỏ phát hiệu lệnh. Ngàn mũi muốn cùng mở, mũi thuyền phá sóng mà đi khiến nước biển tung bọt trắng xóa.

Phía trên cánh buồm không phải là lá cờ hải tặc màu đen, mà là cờ có hình sư tử bay màu vàng kim, nền đỏ - ký hiệu của nước cộng hòa Venice (2). Trước khi phát hiện đối tượng làm thịt, hải tặc sẽ không dùng cờ đầu lâu xương chéo mà đóng giả thành một thuyền mua bán bình thường để mê hoặc đối phương.

Những người mới khó có thể đè nén cảm giác hưng phấn trong lòng mình, đôi tay nắm dây thừng hơi run run. Nhưng đám thủy thủ cũ dường như lại có cái gì đó kỳ quái. Có lẽ vì bọn họ đều đoán được, đội trưởng đội xung phong sẽ nhận trừng phạt nghiêm khắc trong lần hành động này, táng thân nơi biển sâu sẽ giữ gìn tôn nghiêm của hắn.

Về đêm, bầu trời u ám không nhìn thấy trăng sao, sương mù dày đặc phủ hết màn trời, che lấp mặt biển. Bốn phía xung quanh thuyền không nhìn thấy rõ.

Biển lặng gió, ngoài âm thanh do sự ma sát của thân thuyền và dây thừng phát ra nhẹ nhẽu thì không còn tiếng động gì nữa. Mỗi con thuyền đều giống như đang trôi một mình trong vũ trụ tối tăm.

Cái gì càng mờ mịt lại càng khinh khủng, không tìm được một chỗ đặt chân an toàn thì khó mà làm cho người ta yên lòng. Lần đầu tiên rời bến, mấy tay người mới ai nấy đều nom nớp lo sợ, sống chết gì cũng không chịu lại gần mép thuyền. Ban ngày, nước biển có màu xanh lam trong suốt, ban đêm nó lại biến thành một mảng tối đen như mực. Mặt biển kia nhìn yên ả vậy nhưng bên trong nó lại tiềm ẩn vô số quái thú ăn thịt người. Lúc này, dù là người theo đạo hay không theo đạo, ai cũng cũng nhỏ giọng gọi tên Thượng Đế, Thánh A La.

"Xùy, mọi lũ nhát gan." Lão cầm lái hóp một ngụm rượu trắng, quét mắt đến chỗ mấy tên người mới, khinh bỉ nói: "Trời sương mù là thời tiết tốt nhất để chúng ta mở hàng. Nếu không đoán trước trời có sương mù, thuyền trưởng cũng sẽ không cho thuyền rời bến. Mấy người chưa nghe nói sao, thuyền trưởng có thể ngửi được mùi của con mồi."

Lão cầm lái cố giảm âm thanh xuống thật thấp, người chung quanh không khỏi bị bộ dạng thần bí của lão hấp dẫn. Lão ta nói: "Thuyền trưởng có thể dự báo thời tiết, nghe hiểu tiếng chim biển, thấy hướng đi của cá, cái mũi vàng có thể ngửi được mùi của châu báu bảo thạch. Đi theo người rời bến thì mười lần có chín lần không thất bại. Biết không, nghe nói thuyền trưởng từng tặng em gái xinh đẹp nhất của mình cho Hải Thần để đổi lấy năng lực này."

Một thủy thủ mới sợ run cả người, nhất thời cảm thấy gió biển như càng lạnh thêm. Hắn ra vẻ bình tĩnh hỏi: "Đây đều là lời đồn phải không? Người anh em theo thuyền đã lâu, đã từng thấy qua cái thứ gì gọi là... thần chưa?"

"Thứ cậu muốn hỏi có phải là một con bạch tuột to lớn có thể kéo một chiếc thuyền vào trong đáy biển sâu, kền kền có thể xé rách cánh buồm, hay chính là hải yêu (yêu quái biển) có thể quyến rũ người xuống địa ngục? Ha ha ha ha." Lão cầm lái không có ý tốt, cười cười. Tiếng cười của lão làm nhóm người mới dựng hết cả tóc gáy, "Thực là may mắn, tôi chưa từng gặp lần nào. Bởi vì chỉ cần nhìn thấy thì đã không còn cơ hội đứng đây nói chuyện với mấy người."

Trong đêm tối, các câu chuyện xưa có phần khủng bố luôn được mọi người hoan nghênh nhất. Mọi người dù sợ hãi nhưng vẫn tò mò. Đây là nơi mà tín ngưỡng Thượng Đế cũng không vươn tới được, chuyện cổ từ xa xưa luôn chiếm ưu thế hơn. Trừ người đang trực lái và mấy thủy thủ đang theo dõi tình hình không dám thả lỏng ra thì mấy người kia đều đắm chìm vào trong những câu chuyện truyền thuyết.

Đúng lúc này, trên đài nhìn xa ở cột buồm cao nhất, thủy thủ theo dõi tình hình từ nãy giờ vẫn cầm kính viễn vọng được cuốn bằng da dê, đột nhiên nhìn thấy một thứ quý dị khó mà tin được. Hắn dùng tay áo xoa đi xoa lại thấu kính. Trong cổ họng hắn giống như là bị đứt bông vào, muốn nói nhưng lời không thể phát ra được:

"Hải. hải yêu."

Gã thủy thủ hoảng sợ lắp bắp nói, cổ họng tắc nghẹn một lúc mới đột nhiên kêu gào lên như heo bị chọc tiết:

"Tây Nam! Tây Nam! Mọi người nhìn kia!"

Mọi người trên boong thuyền đều bị tiếng kêu thảm thiết kia dọa sợ, cứ tưởng mình bị kẻ địch tấn công, vội vàng rút vũ khí ra tiến đến gần mép thuyền. Ai ngờ họ lại được trông thấy một hình ảnh khiến cả đời bọn họ khó mà quên được.

Trong sương mù dày đặc, một cái bóng màu trắng quý dị mơ mơ hồ hồ lơ lửng trên mặt biển, nhấp nhô, phát phới theo con sóng. Gió biển cuốn đến, thổi bớt một ít sương mù. Mọi người lơ mơ thấy một bóng dáng trần trụi lộ ra trên mặt biển. Nửa thân trên mảnh khảnh trắng toát khác thường, mái tóc đen như rong biển, ướt đầm rồi tung buông xỏa tự do, bao trùm lên bờ ngực đầy đặn trắng nõn.

"Cô gái" ấy cứ trôi lơ lửng trên mặt biển như vậy. Một giọng hát như có như không nhẹ nhàng vang lên. Hình ảnh quý dị mà xinh đẹp này nhanh chóng thu hút hết sự chú ý của mọi người.

"Hải Yêu, thật sự có Hải Yêu. Chúng ta cũng sẽ bị giọng hát của nàng kéo vào đáy biển sao."

"Cộp" một tiếng, bầu rượu của lão cầm lái rơi trên boong tàu, dịch rượu chảy đầy đất.

Lúc này, kể cả những thủy thủ có nhiệm vụ quan sát tình hình hay thủy thủ trên thuyền "Trần Châu" đều đã tụ tập đến bên mép trái của thuyền. Tất cả đều bận xem "cô gái" kia, không ai chú ý đến một con thuyền mang cờ đầu lâu xương chéo đang từ từ lướt ra từ màn sương mù dày đặc bên mạn phải.

Ánh lửa dần dâng lên trên mặt biển, "Hải Yêu" xinh đẹp không chút tao nhã hắt xì một cái. Người kia oán hận kéo kéo cái áo sơ mi trắng dán sát vào người, da gà nổi lên. Vài dẹt kém chất lượng là vậy đó, sau khi thấm nước biển, bất kể là về mặt thị giác hay xúc giác đều giống như là không mặc quần áo vậy.

Nick đã hoàn thành nhiệm vụ làm mờ mờ. Tuy rằng lạnh muốn đóng băng nhưng thân thủ của cậu vẫn còn rất linh hoạt. Nick vận người một cái, dưới mặt biển liền trôi lên một con thuyền nhỏ. Vừa rồi cậu đã ngồi trên vật này để giả mạo Hải Yêu.

Cậu vươn tay ra sau cổ cời nút thắt, "bộ ngực sữa đầy đặn" trên ngực không ngờ là lại bị rơi xuống.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy đây thật ra là hai cái. bát sứ lật úp ở trước ngực. Óc tưởng tượng của đàn ông luôn phong phú, càng thấy không nhìn rõ thì lại càng cảm thấy thần bí gợi cảm, heo mẹ cũng có thể thành tiên nữ hạ phàm. Nick cắt đứt sợi dây thừng rồi buộc tóc lên, quần khàn quanh cổ, tức thì liền trở về thân phận một cậu thiếu niên ngực phẳng.

Cậu bây giờ là một hải tặc. Tuy ban đầu khá thất vọng vì không không trúng tuyển ở quảng trường Algiers nhưng hải tặc có thể hoàng hành ở thời đại này cũng không phải chỉ có mỗi mình Hayreddin.

"Ồi, đừng giết nhanh vậy chứ, chờ tôi một chút." Nghe tiếng chém giết liên tục truyền đến, Nick nhỏ giọng thì thầm một câu rồi nhanh chóng chèo thuyền về phía thuyền "Trần Châu".

Đội tàu của Hayreddin bị cướp.

Thật ra đội thuyền đến cướp chỉ là một đám cướp biển nhỏ tên là "Hải Lang", bình thường có cho vàng chắc chắn bọn họ cũng không dám đánh cướp đoàn thuyền của Barbarossa, chỉ tiếc hôm nay sương mù quá dày, Hayreddin lại treo cờ nước cộng hòa Venice nên bọn họ mới cả gan đánh cướp như vậy.

Trên thuyền "Trần Châu", ánh lửa xuyên thấu sương mù, hấp dẫn các thuyền khác lại gần. Đứng ở mũi tàu của thuyền "Hải Yêu" nhìn khói lửa bay lên, Hayreddin bật cười. Không ngờ lại có một đám người ngu ngốc hăng hái chiến đấu như vậy, đây không phải là tự đưa thịt đến miệng sư tử hay sao? Trên thuyền hải tặc không nhất định có hàng hóa nhưng lại có rất nhiều vũ khí và hỏa dược. Hayreddin nghĩ thôi thì tùy tiện cướp lại một chút, coi như là mở hàng đi.

Hơn nữa, nói không chừng còn có thể tìm được một đối thủ để Arude có thể chết một cách an lòng.

Nhưng chuyện lại vượt ngoài dự kiến, không đợi các thuyền đội tụ tập lại, tiếng súng kíp trên thuyền "Trần Châu" từ từ lặng xuống. Nhưng cờ đại biểu thắng lợi lại chưa được treo lên.

"Sao lại thế này?" Arude nhíu mày, trên thuyền "Trần Châu" có mười sáu khẩu pháo, còn có trợ thủ dày dặn kinh nghiệm chiến đấu Hank của hắn. Đối thủ dù có chống chọi kịch liệt thế nào cũng sẽ không thể vượt quá mười phút. Arude nói với thủy thủ nhìn xa đứng trên cột buồm: "Nhìn xem chuyện gì xảy ra!" Không đợi hắn nói xong, giọng nói đầy hoảng sợ của thủy thủ kia đã vang lên:

"Đội phó Hank trọng thương! Chunly đã chết! Kia là cái quái gì!"

Mọi người tức thì ồ lên. Arude lớn tiếng nói: "Bình tĩnh! Không được ồn ào!" Hắn quay đầu lại nhìn thuyền trưởng. Hayreddin cũng không biểu hiện gì, hắn chỉ nhìn về phía thuyền "Trần Châu" rồi gật gật đầu.

"Căng buồm! Căng buồm!" Chủ lái lớn tiếng ra lệnh, đẩy nhanh tốc độ vọt tới Hải Yêu hòa.

Ba trăm mã, hai trăm mã, một trăm mã. (3)

Ánh sáng bạc chớp động sau lớp sương mù đang dần tiêu tán. Tiếng kêu la thảm thiết vang vọng trên biển, trên thuyền "Trần Châu" là một vùng nhuộm màu đỏ thẫm. Hank đã mất đi một cánh tay, máu tươi nhuộm đỏ hơn nửa thân thể. Một bàn tay của hắn liêu mạng quơ thanh đao lớn, hai mắt đã đỏ rực, tinh thần đã hoàn toàn lâm rơi vào khủng hoảng.

"Chết đi chết đi, đồ yêu quái! Trở lại địa ngục đi!"

Hank khàn giọng gào thét điên cuồng nhưng đứng đối diện hắn cũng không phải là một quái thú cao hơn mười thước mà chỉ là một thiếu niên nhìn hơi gầy yếu.

Trong tay thiếu niên là một món binh khí vô cùng kỳ quái, nó dài đến hai thước, làm bằng kim loại màu đen. Thân binh khí là gậy thẳng có chiều dài còn cao hơn cả chính bản thân thiếu niên kia. Hai đầu là hai lưỡi hái thật lớn đâm máu, trông giống như là binh khí của tử thần trong truyền thuyết. Vũ khí này ít nhất cũng phải nặng hai ba mươi cân vậy mà cánh tay mảnh khảnh kia khua múa nó trông như không tốn chút sức lực nào. Mỗi lần lưỡi hái vung lên là trong không khí như có tiếng gào thét, địch nhân ở chung quanh nháy mắt bị chém đứt lìa.

Hank chiến đấu trong một thời gian quá dài, mất máu khiến thể lực của hắn giảm mạnh. Thiếu niên hình như cũng bị hành động điên cuồng của hắn làm phiền. Cậu vung gậy lưỡi hái lên cao, xoay tròn vài vòng. Hai lưỡi đao trong tay cậu hóa thành một tia sáng màu đen. Mấy thuyền viên chung quanh bị hành động dọa sợ hãi, không dám tiến lên.

Kế tiếp, mấy thủy thủ trên tàu "Hải Yêu" liền trông thấy một cảnh tượng khủng khiếp nhất.

Lưỡi hái bay múa giống như chiến chùy của thần Thor trong truyền thuyết Bắc Âu đột nhiên hạ xuống! Hank đưa đao ra chắn, nhưng uy lực của một cú chém kia quả thực rất lớn, đao đưa ra chặn lập tức bị lưỡi hái chém đứt. Lưỡi hái thuận đường chém xuống thân thể của Hank, bỏ dọc từ cổ xuống phía dưới, chia người đàn ông có thể hình to lớn này thành hai nửa!

Máu tươi phun ra như suối nhuộm đỏ mái buồm màu trắng, làm nên một bức tranh huyết sắc vô cùng mỹ lệ. Bốn phía tức thì chìm vào tĩnh lặng, những người còn lại ngay cả dừng khí phát ra tiếng kêu thảm thiết cũng không có. Mấy người đứng bên phe của thiếu niên, hải tặc của Hải Lang hào cũng nín thở nhỏ giọng, không dám phát ra một thanh âm nào kinh động tới tên người mới khủng bố này.

Có lẽ vì kinh ngạc địch nhân đã gãy một tay mà còn có thể chống cự trong thời gian dài như vậy, thiếu niên đến gần để nhìn kỹ khuôn mặt dính đầy máu của Hank. Đột nhiên cậu ta kêu lên một tiếng kinh ngạc: "Áy chà, đây không phải người tuyển hải tặc ở Algiers sao?"

Thuyền "Hải Yêu" rốt cục cũng đã đến gần chiến thuyền. Điều bất ngờ mang đến kinh ngạc kia nháy mắt liền biến mất, thiếu niên lấy lại lực chú ý, chăm chú nhìn chiến thuyền vừa mới tiếp cận kia.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, những người đã từng tận mắt xem trận chiến này mỗi khi nhớ lại luôn ngỡ rằng nó như chỉ vừa mới xảy ra. Khắp Địa Trung Hải lan tràn một truyền thuyết, một Hải Yêu trông giống như một thiếu niên trắng nõn xuất hiện từ đáy biển, múa lưới hái thu nhặt sinh mệnh, và một đôi mắt đen lay láy không chút cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Nick Nhập Bọn

Hai trăm yards, một trăm yards, năm mươi yards, thuyền “Hải Yêu” sắp tới gần nhưng dường như vì sự xuất hiện của cậu thiếu niên kỳ dị kia mà mặt biển trở nên tĩnh lặng như tờ. Bọn thủy thủ ngơ ngác đứng nhìn, quên luôn cả nhiệm vụ của mình.

Một tiếng động thật lớn vang lên làm đám đông bừng tỉnh. Tất cả nhìn lại thì thấy Hayreddin cầm một khẩu súng đứng trên boong của thuyền "Trần Châu", họng súng hằn còn tỏa khói. Nick lách người, trốn sau lưới hái to lớn tránh thoát khỏi phát đạn vừa rồi. Mái tóc bị đạn sượt qua, cháy mất một chút.

Hayreddin tuy không bắn trúng mục tiêu nhưng cũng xem như đã đạt được mục đích, anh ta thổi bay khói trắng ở họng súng. Cực kỳ bình tĩnh lên tiếng, giọng của anh như tiếng chuông giáo đường xuyên qua màn đêm:

"Nhìn rõ chưa? Nó sợ đạn nên nó không phải là yêu quý!"

"Xoát" một tiếng, thuyền “Hải Yêu” hạ cờ Venice xuống, giương cờ màu đen lên.

Lá cờ này không có đầu lâu, cũng không có loan đao bất chước, anh vốn không thích sử dụng những thứ uy hiếp kém cỏi như thế.

Trên lá cờ của Hayreddin chỉ có hình một cái đồng hồ cát màu trắng.

Nó chỉ có một ý nghĩa duy nhất: "Sự nhẫn nại của Red Lion có hạn". Nếu không nhanh chóng đầu hàng thì sinh mệnh của các người sẽ giống như hạt cát kia, dần dần trôi đi cho đến khi cạn đáy.

Nhìn thấy lá cờ tiếng tăm lừng lẫy ở Địa Trung Hải này, cả đám hải tặc liền tỉnh dậy từ nỗi sợ hãi. Tất cả vội vàng lấy súng kíp ra, rồi rít châm ngòi lửa rồi bắn tới tập về phía Nick.

"Con mẹ nó, phản ứng thật là nhanh..."

Nick lách người trốn sau cột buồm, từng lớp gỗ bị bắn vỡ vụn văng tung tóe sau lưng cậu. Mùi lưu huỳnh cháy hun đến đau mắt. Qua đợt súng thứ nhất, trên thuyền "Hải Lang" đã có không ít hải tặc bỏ mình. Đáng tiếc, súng kíp thời đại này đều khá thô sơ, phải châm ngòi lửa thì mới có thể phát nổ, khi lấp đạn vào cũng phải mất tới hai ba phút. Thế nên trong những trận chiến đấu căng thẳng thế này, súng và mũi tên nhuộm lửa cũng chẳng khác nhau là mấy.

Quả nhiên lát sau tiếng súng đã ngừng lại. Nick im lặng đứng đợi vài giây rồi quăng một bộ quần áo rách rưới vào lưới hái, hơi hơi lộ nó ra khỏi nơi ẩn thân. Một tiếng "pằng" thật lớn vang lên, bộ quần áo đáng thương liền bị bắn nát.

Quả nhiên, người đàn ông tóc đỏ ban nãy vẫn chưa nổ súng.

Nick tặc lưỡi, nhét cái gương nhỏ dùng để xem tình hình vào túi. Dưới màn sương mù dày đặc, súng kíp khó ngắm trúng như vậy mà hắn ta vẫn có thể bắn trúng mục tiêu. Điều này cho thấy tài bắn súng của hắn chính xác như thế nào.

Hai bên bắn loạn xạ một hồi, dưới ánh sáng từ các đợt bắn, rốt cuộc thuyền “Hải Yêu” cũng đã tới gần chiến thuyền của đối thủ. Hàng loạt dây thừng kèm chông sắt được ném bay lên boong thuyền. Vô số tiếng người điên cuồng gào thét như muốn xé rách bầu trời. Khi súng đạn tới tận được dùng hết thì đến lượt đao kiếm nguyên thủy lên sân.

Arude dẫn đầu xông lên, hắn đu dây thừng nhảy qua thuyền kẻ địch. Sau đó chém giết hết kẻ thù đang đứng ở mép thuyền "Hải Lang" để cho người bên tàu mình có thể dễ dàng nhảy sang. Đối thủ còn núp trong bóng tối nên Arude đặc biệt cẩn thận, không lỗ mãng tiến lên. Đợi khi các thuyền viên phe hắn đã lên boong tàu xong, tình thế trên thuyền "Trần Châu" cũng bắt đầu nghịch chuyển. Nhưng lúc này mọi người nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy bóng dáng của người thiếu niên kia đâu.

Chẳng lẽ đã trốn xuống biển rồi?

"Hải Yêu! Mau ra đây chiến một trận nào! Tên ta là Arude Anfeilike! Đội trưởng đội xung phong của Red Lion!"

"Xời, cũng không phải là kỵ sĩ, tự xưng tên làm quái gì. Hít thuốc phiện hay sao mà hưng phấn như vậy..." Một bóng dáng nho nhỏ chui ra khỏi đồng hồ lật vật linh kinh trên boong tàu, trong lúc ấy cậu ta cũng thuận tay chém ngã hai kẻ địch đưa lưng về phía mình.

Giương mặt vẫn Nick không có chút cảm xúc, cậu lắc lắc chiếc lưỡi hái để máu tươi rớt xuống đất, sau đó bước lên đứng đối mặt với Arude. Từ từ kéo khăn trùm đầu đầy bụi bắn xuống, để lộ ra một khuôn mặt non nớt. Cậu mặc một cái áo sơ mi bằng vải thô và chiếc quần thụng thụng thùng thình. Cách ăn mặc vô cùng bình thường nhưng với những gì cậu đã làm, tuyệt đối không có ai ở đây dám xem cậu là một người bình thường.

"Nick, không có họ."

Không nói nhiều những lời nói dư thừa, Nick múa lưỡi hái chuẩn bị chiến đấu.

Tim Arude bỗng đập mạnh một cái. Rõ ràng hắn vừa thấy cậu bé kia xuất hiện cách hắn khoảng năm thước vậy mà khi hắn bình tĩnh lại thì người kia đã biến mất, nháy mắt sau lại xuất hiện ở ngay trước mặt hắn. "Tốc độ thật nhanh!". Arude thầm nói, sau đó nâng song đao ra đỡ đòn. Vừa rồi hắn hoàn toàn thất rõ tình cảnh khi Hank bị chém đứt làm đôi nên hắn biết cậu thiếu niên này tuy trông nhỏ nhắn nhưng cực kỳ mạnh.

Quả nhiên đối phương đã nương nhờ sức nặng từ chiếc lưỡi hái để tăng thêm sức lực của bản thân. Arude phải dùng cả hai tay đỡ lấy mới miễn cưỡng có thể thành công đón được một chiêu ấy.

Nick không hề cho đối thủ cơ hội nghỉ ngơi, vừa tiếp đất đã đẩy chân, lưỡi hái trên tay lướt dọc theo thanh đao của Arude, chém thẳng xuống. Lần này hắn là có thể chém đứt mấy ngón tay của đối phương. Nhưng Arude vốn là một cướp biển dày dặn kinh nghiệm, hắn thấy tình hình không ổn lập tức buông vũ khí ra. Thanh đao còn lại trong tay chém thẳng về phía thiếu niên.

Tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên giòn giã, lưỡi hái đen nhánh tức thì chặn lấy đường đao.

"Thôi bỏ đi..." Cậu bé kia bỗng nhiên lên tiếng với giọng điệu đầy vẻ khinh thường, giọng nói của cậu khá nhẹ nhàng hết như tiếng hát của Hải Yêu dùng để quyến rũ con người xuống dưới đáy biển sâu mà mọi người vẫn thường đồn đại.

"Mày nói gì!" Arude nổi giận "Mày xem thường tao?"

"Không! Ông rất giỏi..." Nick vừa nói vừa lắc đầu "Nhưng vô dụng thôi, tôi nghe được tiếng lòng của ông."

"Mày có ý gì?"

"... Ý là sẽ chết."

Arude không phải chưa từng thua trận nhưng chưa bao giờ hắn bị người ta xem thường như vậy. Lừa gạt, sợ hãi, nghi ngờ, tất cả cùng xông thẳng lên đầu hắn. Arude bật cười ha hả, lạnh lùng nói: "Hừ, mày tự tin vậy thì đến đây thử tới lấy mạng tao xem!"

Nick nói thêm gì nữa, cậu xoay cổ tay, bắt đầu dùng lưỡi hái sử dụng lại chiêu đã giết chết Hank ban nãy.

"Mày nghĩ tao sẽ trúng kế của mày sao?"

Người bình thường nếu trông thấy thanh lưỡi hái nhuộm đầy máu tươi bay lượn nhảy múa như thế này chắc chắn sẽ theo phản xạ tránh né, nhưng Arude với kinh nghiệm của bản thân, hắn lập tức cúi người nhào về phía đối thủ. Điểm yếu lớn nhất của binh khí loại dài chính là không linh động ở khoảng cách ngắn. Chỉ cần đến gần Nick thì dù thanh lưỡi hái kia có mạnh như thế nào cũng vô dụng, hắn liều cái mạng này, dù có chết cũng phải chém chết được Nick.

Đám hải tặc đứng nhìn bên ngoài bỗng nhiên thấy hai người kia rút ngắn khoảng cách, anh đao gần như đã chém đến chiếc cổ mảnh khảnh của cậu thiếu niên.

Keng

Tro mắt nhìn lưỡi hái màu đen quỷ dị chia làm hai trên không trung, tuy hai người gần trong gang tấc nhưng Arude đã không còn ưu thế nữa.

Đầu tiên là tiến công, thứ hai là đánh tới.

Đầu của đội trưởng đội xung phong nháy mắt bay ra ngoài, gương mặt vẫn còn hằn nguyên vẻ kinh ngạc. Cuối cùng thì hắn cũng được nghe câu nói của cậu thiếu niên kia.

"Tôi nghe được tiếng đứt đoạn từ sinh mệnh của ông."

Nick lau đi vết máu trên mặt mới phát hiện tình hình hiện nay của thuyền "Trần Châu" không lạc quan chút nào. Đối phương không chỉ người đông thế mạnh mà vũ khí của họ cũng hoàn mỹ hơn bên mình rất nhiều. Bọn họ cũng không nhất cày giống những kẻ địch mà cậu đã gặp trước đây. Thủ lĩnh đã chết, vậy mà bọn họ chẳng những không lui bước mà còn tụ lại, có vẻ như muốn lấy ít đánh nhiều.

Không hổ là thuộc hạ của Red Lion.

Nick nhỏ giọng thầm cảm khái. Cậu biết rõ nhược điểm của chính mình, tuy đã rèn luyện biết bao năm tháng nhưng thể lực và sức mạnh vẫn không thể tăng theo tỉ lệ thuận với nhau. Cậu chỉ mới chiến đấu một hồi, mà hai cánh tay đã hơi mỏi rồi.

Nick suy nghĩ chần chờ một lúc mới quyết định đổi sách.

Bắt gặc trước phải bắt vua. Xử lý cái tên tóc đỏ kia xong không phải là giải quyết được hết mọi chuyện sao.

Vừa xác định mục tiêu xong, cậu thiếu niên lập tức hành động, cậu nhảy thẳng lên, túm lấy sợi dây thừng, kéo đó một màn hành động hết như mấy trò trong rạp xiếc xuất hiện, cậu bay thẳng đến mép thuyền "Trần Châu", nháy mắt thoát khỏi vòng vây.

"Ho! Nó muốn làm cái gì thế?"

"Ê ê! Yêu quái kia có phải là muốn lên thuyền "Hải Yêu" của chúng ta không?"

"Mẹ nó, để nó lên được thuyền chính, thì chúng ta còn mặt mũi nào để lẫn lộn trên biển nữa! Chặn nó lại!"

Đám cướp biển tức giận mắng to nhưng lại không có ai dám bước lên chặn lại. Người thiếu niên kia không biết là người hay là yêu quái mà nháy mắt đã chém chết hai đội trưởng rồi. Nếu bọn họ bước lên thì nắm chắc phải xuống đoàn tụ với hai thủ lĩnh đã mất của bọn họ.

Nick vọt đến mép thuyền, cậu vốn định đu dây qua, thì thấy mấy tên cướp biển bên thuyền "Hải Yêu" vung đao định đứt dây thừng để cậu rơi xuống biển.

Cậu nhìn thoáng qua khoảng cách giữa hai thuyền, muốn từ bên này nhảy sang bên kia, trừ phi cậu mọc cánh, nếu không thì té ngã là cái chắc.

"Hừ..." Cậu thiếu niên khẽ nhủ mảy, kế hoạch đánh nhanh rút gọn của hắn phải làm sao đây?

Kéo đến, bỗng nhiên vang lên hai tiếng lạch cạch, lưỡi hái của hắn ban nãy được chia thành hai phần thì nháy mắt đã hóa thành sáu, để lộ ra một sợi dây xích nhỏ nối giữa hai phần. Một bình khí dài hai thước thoáng cái đã hóa thành một cái cốn dài bốn năm thước trông rất linh hoạt.

Hải tặc trên hai thuyền trở mắt nhìn. Nick nắm lấy phần đuôi của lưỡi hái, quay quay mấy vòng rồi ném nó ra. Đầu lưỡi hái móc lên mép thuyền Thuyền "Hải Yêu". Một đường parabol tuyệt đẹp, Nick nhẹ nhàng nhảy sang.

Rơi xuống một cách hoàn mỹ..

"... Ôi mẹ nó, thứ đồ chơi kia rốt cuộc là cái quái gì vậy?"

Đám cướp biển này chưa từng nhìn thấy thứ vũ khí nào có thể thay hình đổi dạng như thế này nên ai ai cũng bị dọa hoảng sợ sững sờ.

Nick vừa rơi xuống thuyền liền cầm thanh côn múa vài vòng trên không trung, lúc này phạm vi tấn công của cậu đã tăng mạnh, khung bố như một cối xay thịt, lấy cậu làm trung tâm, trong phạm vi năm thước trên boong thuyền, không có một tên cướp biển nào dám bén mảng tới.

Lúc này trời đã bắt đầu hừng sáng, ánh rạng đông từ từ dâng lên ở phía chân trời xa xa, bóng tối sắp cất bước rời đi, cảnh vật trên thuyền cũng dần dần hiện ra rõ ràng.

Nick chưa từng gặp qua người đàn ông nào như thế này.

Hắn khoảng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, cao chừng 1 thước chín, có điều đáng người không vì chiều cao này mà trông có vẻ đồ sộ, ngược lại tay chân còn linh hoạt như loài báo đêm đi săn mồi. Mặc dù khu vực này đa số dân cư đều là tín đồ Hồi Giáo nhưng Hayreddin không thể không khiến người ta liên tưởng đến những vị thần tối cao trong truyền thuyết của Hy Lạp. Do hắn thường xuyên lên dền trên biển cả nên làn da có màu đồng khỏe mạnh, gọi cảm. Cơ thể gần như đạt một tỉ lệ hoàn mỹ, trông rất giống hình tượng của vị thần chiến tranh Ares mà người ta thường đồn đại.

Mái tóc dài màu đỏ rực của hắn dưới ánh nắng buổi sớm mai càng thêm rực rỡ, từng cơn gió biển không ngừng ủa đến thổi bay mái tóc khiến nó trông hết như một ngọn lửa vừa bùng cháy. Tuy nhiên, anh lại có đôi mắt màu xanh lam sâu hun hút, không chút cảm xúc.

Một nước, một lửa.

Chà, đúng là một sự kết hợp hoàn mỹ.

Nick vừa bình tĩnh được một lúc đã bị vẻ ngoài vô cùng xuất chúng của Hayreddin làm ngẩn ngơ, cậu chăm chú nhìn từng động tác của hắn, và... những trang bị lấp lánh ánh sáng trên người hắn ta.

Trên thắt lưng của Red Lion có giắt sáu cây súng nhỏ bằng bạc, bên cạnh là một cây Damascene (1) thật dày có cán đầy ngọc Ruby sáng lóe. Hắn ta đang khoanh tay đứng ngay mũi thuyền, đôi mắt màu xanh chăm chú nhìn cậu thiếu niên kia với vẻ vô cùng hứng thú.

Nick vừa quan sát vừa lên nuốt nước miếng, chỉ mỗi cây súng bạc kia thôi giá đã trên trời rồi, vậy mà cái gã Red Lion kia lại có đến sáu cây, trang bị của hắn có thể xem là cực kỳ lóa mắt ở thời điểm này tại Địa Trung Hải.

Con bà nó, ông chú này đúng là lắm tiền.

Nick lại nuốt nước miếng, tự nói với bản thân đây không phải là thời điểm ngắm châu báu, cậu nhớ ban nãy Hayreddin chỉ mới nổ hai phát súng. Từ đó về sau chỉ đứng im nhìn cậu hành động.

Đây là có ý gì? Nick không thể hiểu nổi, có điều, cậu trước nay không phải là người thích suy nghĩ nhiều. Cơm ngày mai để ngày mai tính, mai ngủ ở đâu thì đến lúc ngủ đi tìm. Kẻ thù hôm nay cậu phải giải quyết thì nhất định phải lo cho xong, những thứ còn lại, mai mốt nói sau.

Ngay lúc Nick đang căng mắt tìm kiếm sơ hở, sẵn tiện tìm cách chôn chia vài món trang bị đắt tiền của con "dê béo" trước mặt thì "dê béo" bỗng nhiên lên tiếng:

"Cậu bao nhiêu tuổi?" Hayreddin hí hóp quan sát cậu từ trên xuống dưới, hết như một con sư tử vừa tỉnh dậy, uể oải xem xem con mồi có đáng giá hay không.

"... 16" Ấy da, tự dung mình trả lời làm gì? Nick bỗng nhiên hối hận sao mình lại thật thà đến thế, Hayreddin không hề dừng lại, hơn nữa còn có chút thích thú hỏi tiếp:

"Đi biển được nhiều năm rồi?"

"Hai ngày."

"Ồ, Hải Lang, ở gần cảng Bejaia (2) phải không? Sao cậu không sang ứng tuyển bên chúng tôi? Tôi nhớ hôm trước trong thành Algiers có buổi tuyển người khá lớn." Red Lion dĩ nhiên khá tự tin vào phúc lợi của đội thuyền mình, còn Nick thì ngược lại, cậu có chút mất hứng. Cậu nhớ lại mấy lần bị từ chối, sau đó cũng vì không tìm được việc phải nhịn đói đến hai ngày...

"Tôi có đi, nhưng người tuyển không nhận tôi." Gương mặt nhỏ nhắn vốn không có cảm xúc bỗng nhiên hơi phồng lên ở hai má, trông hết như một đứa bé bị oan ức vậy.

"Chà, vậy là Hank cũng vì không nhận cậu mà đã phải trả cái giá thật lớn." Hayreddin ra vẻ tiếc nuối, lòng thầm nghĩ có lẽ sau này mỗi lần tuyển người mình nên đích thân đến thì hơn.

"Dài dòng." Nick vốn định bay sang sẽ lập tức đánh nhau, nhưng có thể cũng vì chú Asa của cậu từng dạy không được đánh người tươi cười hòa ái, nếu đối tượng thành tâm, cậu sẽ không xuống tay được... Thế nên Nick mới bắt đầu nôn nóng, cậu vốn chưa từng trò chuyện với kẻ địch. Đây là chuyện hiển nhiên, nói càng nhiều, thì cơ hội ra tay càng ít.

Không thể đợi nữa.

Nick chia thanh lưỡi hái thành hai phần, đây là dạng cậu thường sử dụng nhất, uy lực của từng dạng đều gần như nhau, chỉ có điều tùy sự linh hoạt của cậu khi sử dụng nó mà thôi. Đôi mắt tối đen mở to, cậu bé như một chú báo con chạy lui về sau.

Lấy đà, bay lên, một đòn bất ngờ.

Keng!!!

Hayreddin vốn còn đang khoanh tay đứng nói chuyện phím thế mà tay phải nháy mắt rút ra thanh đao Damascene ở bên hông đỡ lấy đòn tấn công của Nick. À, không phải đỡ mà là Red Lion thuận theo đòn tấn công này mà đánh trả về phía Nick, một chiêu mạnh mẽ đẩy ngược thanh lưỡi hái về sau.

Hai tay Nick tê rần rần, lưỡi liềm gần như muốn rơi khỏi tay, cũng nhờ bản thân cậu nhanh nhạy, khi Hayreddin tấn công, cậu đã trượt người về sau, sau đó tách ra phần sau của thanh lưỡi liềm đánh về sơ hở ở phía nách trái của Hayreddin.

Thanh Damascene nhất thời không thu lại kịp, Nick cứ nghĩ đòn tấn công của mình không ai có thể tránh thoát được vậy mà không ngờ Nick giờ bàn tay trái mang bao tay da ra, nghiền người đỡ lấy lưỡi hái, hấn dấm dùng tay không đỡ lấy một nhát chém của Nick. Tiếp theo còn thuận tay kéo Nick vào lòng mình, thanh đao trên tay giống như muốn đánh thẳng vào đỉnh đầu Nick vậy.

Nick lao đảo tách thanh lưỡi hái ra làm hai phần, một sợi dây xích xuất hiện ở bên trong ống tay cầm, sau đó Nick dùng nó đỡ lấy thanh đao đang chém xuống. Tiếc là sức lực của Hayreddin hơn xa cậu, có thể nói Nick lúc này như lấy trứng chọi đá, Hayreddin thấy thanh đao của mình bị người ta đỡ lại liền nhấc chân đá mạnh một cái, cậu thiếu niên gầy yếu kia tức thì liên bay xa xa ra ngoài, giống hệt như viên đạn bị bắn ra từ nòng pháo.

"Khụ khụ khụ..."

Nick lồm cồm ngồi dậy ho khan mấy tiếng, cú đá ban nãy mặc dù cậu đã lách người tránh được nhưng ngực vẫn có cảm giác hít thở không thông, cậu biết trạng thái chiến đấu tốt nhất của mình đã hết, thể lực sẽ càng lúc càng suy yếu. Tuy nhiên đó không phải là nguyên nhân làm hắn thật sự lo lắng.

Không - có - tiếng - động.

Cậu không nghe thấy tiếng động kia nữa.

Có thể xem đây là tư chất trời cho của Nick, hai năm nay, từ ngày cậu có thanh lưỡi hái kia, mỗi khi cậu chiến đấu với ai, ở một thời điểm nào đó cậu sẽ nghe thấy một tiếng động kỳ lạ, và cũng trong tích tắc đó, đối thủ của cậu sẽ ngã xuống, tiếng động này cũng giống như điềm báo trước của sự tử vong, chỉ cần nó vang lên thì Nick sẽ ra tay giết chết kẻ địch.

Tiếng động quyết định chiến thắng.

Hayreddin không đuổi theo. Hắn vẫn đứng yên ở mũi tàu, mặt trời dần nhô lên ở phía sau hắn, ánh mặt trời rọi xuống, hắn tay cầm thanh đao đứng sừng sừng một mình hết như chiến thần lãnh đạo cả vùng biển rộng lớn.

"Tốc độ và kỹ thuật của cậu đều rất cao, nhưng nếu thể lực cũng được như vậy thì có khi cậu vẫn còn một chút cơ hội." Người đàn ông tóc đỏ bình thản nói.

Vớ vẩn. Nick chùi bàn tay ướt đầm mồ hôi của mình vào quần áo trên người, lòng thầm nghĩ, nếu mình cũng có sức mạnh như anh ta thì mình đã là vô địch thiên hạ thôi.

Có lẽ do đầu thai có vấn đề, mấy năm nay cậu lưu lạc tứ xứ, cuộc sống cũng không tệ nhưng hôm nay khi nhìn thấy trang bị sáng loáng của Hayreddin lại thấm chấy nước miếng cảm thán, kỳ này công toi rồi.

Tâm trạng của vị thuyền trưởng tóc đỏ hôm nay dường như càng lúc càng tốt lên theo ánh mặt trời.

Hayreddin: Này!

Nick: Gì?

Hayreddin: Quay đầu nhìn phía sau kìa.

Nick khinh bỉ: Xùy, cái kẻ ngớ ngẩn như vậy mà tôi tin sao.... Ế ế, này này này....

Cậu thiếu niên nhìn về sau bỗng phát hiện thuyền "Trần Châu" không biết đã bị thuộc hạ của Hayreddin cướp lại từ lúc nào, đám người của nhóm cướp biển Hải Lang đã giương buồm bỏ chạy từ lâu, khoảng cách lúc này đã lên đến 300-400 yards.

Người đàn ông tóc đỏ uể oải nói, giọng điệu có chút hài hước: "Hình như mấy người bạn của cậu đã quên mất sự tồn tại của cậu rồi ~~~"

Nick nghiêng răng, nhìn tình hình xung quanh, cố tìm xem có chiếc thuyền nhỏ hoặc thuyền ba lá nào có thể chạy trốn được không.

"Sao thế? Đừng nói là cậu không biết bơi đấy?"

Cậu thiếu niên vẫn không có phản ứng, có điều gương mặt đã trắng bệch.

Tâm trạng của Hayreddin có thể nói là càng lúc càng vui vẻ, một người tuổi trẻ tài cao bỗng nhiên từ trên trời rớt xuống, anh không kéo vào đội thật thấy hồ thẹn với bản thân. Chuyến đi lần này tính ra cũng không phải lãng phí.

"Đừng vội, cậu liên tiếp giết hai đội trưởng của tôi, cậu nghĩ tôi sẽ để cậu đi đơn giản như vậy sao?"

"..." Thủ đoạn của giới cướp biển tàn bạo như thế nào Nick nghe muốn đầy tai rồi, mà lúc này thể lực của cậu gần như đã cạn sạch, nếu bị người ta vây đánh chắc không thể chịu được lâu.

Hayreddin vốn định trêu đùa cậu bé kia vài câu nhưng nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng gần như muốn nhảy xuống biển của cậu ta, anh lại cười to, nói ra mục đích của mình: "Ồ lại đây, quy tắc của tôi là: "Ai mạnh, giành được vị trí của người khác, thì người đó là đội trưởng."

Nick nhìn người đàn ông tóc đỏ với vẻ mặt không thể tin nổi: "Anh nói gì?"

"Tôi nói, từ nay cậu là người của tôi."

Nick chớp mắt mấy cái, đôi mắt đen lay lay bỗng sáng rực lên: "Lương thế nào?"

Hayreddin: Ký khế ước, mỗi tháng 20 đồng vàng, có quyền chọn chiến lợi phẩm đầu tiên.

Nick: Chỗ ở?

Hayreddin: Một mình một khoang thuyền.

Nick: Com?

Hayreddin: Ăn no thì thôi.

Nick cảm thấy điều kiện này quá tuyệt vời. Nhưng có khi vì lưu lạc bên ngoài quá lâu, cậu từng thấy không ít gian thương khôn nạn, bắt mình làm trâu làm ngựa, mồm liên tục bảo bao ăn bao uống vậy mà đến lúc phát com lại còn tệ hơn cả cá mắm heo. Cậu bé rút cuộc quyết định phải chắc chắn mọi thứ đã.

"Ngon không?"

"Tất nhiên."

Thuyền trưởng tóc đỏ ngồi dựa vào giường, lau chùi thanh đao Damascene. Trận chiến này, thuyền "Hải Yêu" đã có được một Hải Yêu thật sự rồi.

Ngon không?

Ha ha ha ha

Người đàn ông tóc đỏ không kèm được mà bật cười.

Mỗi lần ăn này, đúng là hơi to rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Hai Bản Khế Ước

Thuyền "Hải Yêu" - Phòng thuyền trưởng.

Các chỗ ngồi quanh hai cái bàn tròn bằng gỗ cây sồi đã đầy người, những người này đều là thuyền viên cao cấp, ví như người cầm lái, quản lý neo buồm, quản lý đạn dược... Ở giữa một đám người vai u thịt bắp, mặt mày dữ tợn là một thiếu niên nhỏ gầy trắng trẻo, nên cậu bé có chút nổi bật, chói mắt. Lúc này, cậu ta đang ngồi ngay thẳng ở bên trái ghế của thuyền trưởng. Đây là vị trí tôn quý nhất, nó tương đương với chức vụ của cậu ta, một trợ thủ đắc lực của thuyền trưởng.

Hayreddin ngồi ở vị trí chủ vị, thoải mái giới thiệu người mới:

"Mọi người ngồi đây chắc hẳn đều đã gặp qua. Đây là Nick, đội trưởng đội xung phong mới nhậm chức của chúng ta. Sau này mọi người làm việc với nhau cần phải hòa thuận, giúp đỡ nhau một chút."

Im lặng.

Tuy thuyền trưởng đã nhấn mạnh 0ai chữ "hòa thuận" nhưng thật ra không cần phải làm như vậy... Tên quái vật mạnh mẽ này giống như là sát thần hạ phàm vậy. Dù sống giữa một đám hải suốt ngày chém chém giết giết thì hẳn vẫn là loại khác biệt. Nếu không phải muốn tìm cái chết thì thằng cha nào đầu bị nước vào mới đi gây chuyện với hắn.

Mọi người lễ phép chào đón Nick rồi lại cúi đầu giữ im lặng.

Hayreddin đã sớm dự đoán được tình huống thế này nên cũng không thêm đề ý, kêu đầu bếp dọn com. Trên thuyền hải tặc luôn ăn uống đơn giản, cho dù là thuyền viên cao cấp thì chẳng qua cũng ngẫu nhiên thêm vài bữa ăn ngon thiếu dinh dưỡng mới mẻ. Vì lần này là tình huống đặc biệt, một là có người rất được coi trọng gia nhập, hai là thuyền trưởng đại nhân đồng ý làm bữa ăn "ngon nhất" vậy nên đầu bếp mập rồ cục có cơ hội phát huy tài năng.

Từng mùi hương thơm nồng nàn tỏa ra từ thức ăn được bung lên xông vào mũi mọi người. Con hàu ở Địa Trung Hải, sò biển, cá tuyết phối hợp với nguyên liệu hải sản, thịt cừu non, sườn trâu, chim cút non rưới nước sốt, đinh hương, hồ tiêu, quế (vỏ cây quế), hạt đậu khấu (một loại gia vị)... (*) Hương liệu quý hiếm đến từ Ấn Độ còn trân quý hơn cả hoàng kim, không phải dân chúng bình thường có thể nếm được. Chén đĩa bình dân đựng bánh ngọt nhân trứng cao cấp, hành tây chiên bằng dầu ô liu, thịt cừu tẩm pho mát,... Chén thủy tinh đựng rượu nho có màu giống như màu ngọc rubi, lóe lên ánh sáng mê người.

Ẩm thực của Algiers ở Địa Trung Hải khác với ẩm thực ở Trung Đông, cho dù đầu bếp không cố ý phát huy toàn bộ tài năng nhưng vẫn khiến người ta chảy nước miếng.

Đứa bé khốn khổ như Nick chưa từng nhìn thấy bữa tiệc nào thịnh soạn như vậy, hai mắt đã dán chặt vào bàn ăn, nước miếng gần như chảy dài đến cổ áo. Về mặt của Hayreddin ôn hòa, anh đẩy một đĩa thịt dê đầy ắp trước mặt mình về phía Nick, ý bảo Nick có thể ăn chúng. Nick lắc đầu:

"Tôi không ăn thịt."

"Ồ? Cậu tin vào thần à? Cơ Đốc? Hay là tín đồ của đạo Hồi?" Ở thế giới thiếu thức ăn thế này, trừ phi theo tôn giáo chay giới còn không thì rất ít người kiên trì giữ vững chủ nghĩa ăn chay.

"Không theo đạo nào hết, chỉ là không thích mùi vị kia, lên thuyền phải theo đạo sao?"

Hayreddin cười lắc đầu: "Tùy cậu thôi, tôi là người theo chủ nghĩa vô thần."

Khá may mắn là ở đây ngoài thịt gia súc còn có rất nhiều cá và hải sản nữa. Nick rất thích ăn món canh cá tuyệt và sò biển nướng. Thìa đĩa tung bay, thức ăn nhét đầy miệng, đến nỗi hai má cũng phải phồng to ra, không nói lên lời.

Cuộc sống của Nick vốn dĩ khá nghèo khổ, bình thường phải đến ngày lễ mới có thể được ăn bánh mì trắng. Nơi này không ngờ là lại có cung ứng vô hạn như vậy. Đây là một cuộc sống xa xỉ đó nha!

Cậu bé im lặng, mãi miết ăn khiến mọi người ngồi nhìn mà kinh ngạc. Bát đĩa trống không chồng chất bên cạnh cậu dần dần cao lên. Thằng ranh này vậy mà ăn còn hơn cả ông đây, một mình ăn hết phần của ba người đàn ông trưởng thành!

Thuyền trưởng cười híp mắt, anh nhấm nháp ly rượu nho trong tay, giống với anh, thứ đồ uống này còn tuyệt vời hơn những món thức ăn ngon lành kia.

"Ăn từ từ thôi, còn rất nhiều mà. Đừng lấy mặt lau chén như thế... Uống rượu không?"

"Khụ khụ..." Nick ngẹn đến nỗi phải dấm ngực "Không uống... có nước hoa quả không? Vị táo chua ấy?"

Hayreddin bật cười: "Đây là thuyền hải tặc, trừ rượu ra thì không còn đồ uống nào khác đâu."

Nick cuối cùng cũng đành lấy bia uống tạm. Trên thuyền không dễ để chứa đồ, nước ngọt để hơn mười ngày là có mùi ngay, bia có nồng độ thấp hơn rượu là lựa chọn duy nhất của thủy thủ.

Ăn hết món chính, đầu bếp mập tiếp tục bung món điểm tâm ngọt lên. Bọn thủy thủ đang ngà ngà say cao giọng nói: "Đàn ông sao có thể ăn điểm tâm ngọt thế này! Trio, bung cái món ăn dành cho đàn bà đó xuống đi!"

"..." Nick đã được ăn đầy bụng nhưng vẫn không muốn buông tha món ngon vừa mới xuất hiện này. Cậu buồn bực nhìn món ăn ngon lành kia bị bê xuống, cắn cắn cái thìa trông rất ảm ức.

"Được rồi, để xuống đi Trio." Thuyền trưởng đại nhân uống một hớp rượu, cổ nhin cười nói: "Vị khách bé nhỏ của chúng ta có lẽ là thích món này."

Cho dù là đã uống khá nhiều rượu nhưng mọi người cũng không dám cười nhạo người đội trưởng mới này ăn một món ăn "không giống với phong cách của đàn ông". Vì thế Nick độc chiếm đĩa nho khô, mứt đào và bánh pudding hạnh nhân, còn có bánh hoa quả rưới mật nóng hổi.

Ở một thời đại mà đường cát cũng là xa xỉ thế này thì những món thế này, người thường cả đời cũng chưa bao giờ được đụng đến. Đôi mắt đen láy luôn trong treo lạnh lùng, thờ ơ với mọi thứ của cậu thiếu niên lúc này rốt cục cũng ánh lên cái nhìn non nớt của trẻ con.

Bữa tiệc xa xỉ thịnh soạn cuối cùng cũng kết thúc. Từ nay về sau, hình tượng của thuyền trưởng trong lòng Nick chính là một người lãnh đạo tỏa ra ánh sáng của tiền tài và mùi bánh hoa quả nóng hổi.

Cơm nước xong, mọi người đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người.

Hayreddin: "Ăn có no không?"

Nick gật đầu thật mạnh.

Hayreddin: "Đây xem như là tiệc chào mừng cậu, bình thường sẽ không được ăn uống xa xỉ như vậy đâu." Thấy trong đôi mắt của thiếu niên lộ ra sự thất vọng, thuyền trưởng cười nói: "Nhưng mà tôi cam đoan, phần ăn của cậu sẽ vĩnh viễn giống với phần của tôi."

Ăn uống giống lão đại... Nick hài lòng.

Hayreddin đẩy cái đĩa ra, để hai tấm da dê lên trên bàn: "Khế ước lên thuyền, có cần tôi đọc cho cậu một chút không?"

Nick lắc đầu, từ chối ý tốt của thuyền trưởng: "Tôi biết chữ."

Mở tấm da dê ra, Nick nhìn từng điều ghi trên đó:

1. Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của thuyền trưởng.
2. Chiến lợi phẩm sẽ phân phối dựa theo chức vị và công hiến. Khi chỉ còn lại một ít nước và thức ăn thì mỗi người đều có quyền lợi được một phần.
3. Cấm đánh bạc, trộm cắp, đánh nhau trên thuyền. Có mâu thuẫn thì phải đợi rời thuyền giải quyết. Người vi phạm phạt đánh đòn.
4. Bất cứ lúc nào, không được làm nhục phụ nữ. Người vi phạm - xử tử.
5. Kẻ bỏ thuyền và phản bội khi chiến đấu - lưu đầy hoang đảo.
6. Làm tốt nhiệm vụ. Mỗi người bất cứ lúc nào cũng phải giữ vũ khí của mình ở trạng thái sạch sẽ và tốt đẹp nhất.

7. Thoải mái rút lui.

Khi Nick gia nhập Hải Lang chỉ vồn vẹn được biết là phải nghe mệnh lệnh của thuyền trưởng, còn lại thì cũng không có điều gì nữa. Có thể thấy được, Red Lion quản lý người của mình rất nghiêm khắc, tuyệt đối không hề thua kém gì hải quân Tây Ban Nha chính quy. Nhưng số tiền thù lao và sự tự do thì hơn hải quân nhiều, thậm chí còn có không ít cơ hội phát lên sau một đêm. Chẳng trách làm sao mà vô số người bon chen xin một chân gia nhập.

"Những cái khác đều có điều lệ xử phạt rõ ràng, chỉ có điều một sao lại không có?" Nick ngẩng đầu nhìn Hayreddin "Nếu như chống lại thuyền trưởng thì bị phạt như thế nào?"

Người đàn ông tóc đỏ cười cười, mười ngón tay đan xen nhau, cả người dựa thành ghế phía sau. Khí thế kia giống như một vị vua đang ngồi trên chính ngai vàng của mình.

"Vậy thì phải xem cậu làm cái gì, nhưng mà tôi chân thành nhắc nhở cậu..."

Giọng nam trầm thấp chậm rãi vang lên, quanh quẩn ở trong khoang thuyền, không hề che giấu sự nguy hiểm được ám chỉ trong lời nói.

"Không nên tùy tiện thử."

Nick cầm cái bút lông chim, ký tên lên hai phần khế ước rồi ấn dấu vân tay lên. Thuyền trưởng và Nick, mỗi người giữ một bản.

Hayreddin nâng chén thủy tinh lên: "Vậy là đã đạt thành giao kèo, chúc cậu sớm phát tài." Đồng chí Nick bắt chước theo điệu bộ của anh, nâng chén uống một ngụm, sau đó cẩn thận đi cắt bản khế ước.

Hayreddin: "Trước khi về phòng mình thì cậu nên tới phòng cứu thương đi. Bác sĩ Victor có chuyện cần tâm sự với cậu đấy."

Nick khó hiểu: "Tôi không bị thương."

Hayreddin: "Hiện tại không bị chưa chắc sau này sẽ không. Đây là thủ tục bình thường thôi, có lợi cho một người mới như cậu."

Giọng điệu của thuyền trưởng không cho phép cãi lại. Nick cảm lưỡi hái rồi rời khỏi phòng thuyền trưởng. Hayreddin cảm tấm da dê, vô cùng thích thú mà xem xét một cách cẩn thận.

Dấu vân tay của ngón út tròn tròn vẫn còn lưu lại. Thằng nhóc kia vậy mà có ngón tay nhỏ nhắn thật.

Đứa bé này rốt cục là ai đây? Nhìn quần áo nó mặc trên người thì rõ ràng là một thằng bé nghèo chưa thấy qua cảnh đời. Nhưng trên bàn ăn hỗn độn này thì lại chỉ có chỗ của nó là sạch sẽ nhất. Nó tuy ăn nhiều nhưng không hề giống mấy người kia, nước miếng văng tứ tung, đủ loại ô ngôn uế ngữ. Còn có dòng chữ này...

Ha ha...

Red Lion càng ngày càng cảm thấy cục cựa thần bí này khiến hắn thích thú, sự tò mò ngày càng lớn dần.

Thuyền "Hải Yêu" cũng không quá lớn. Nick vừa hỏi được vị trí của phòng y tế liền đi thẳng đến. Cậu còn chưa đến nơi đã ngửi thấy mùi còn quanh quẩn trong không khí, kế tiếp, Nick nhìn thấy một thủy thủ đỡ một người đàn ông quần bằng khắp người đang luôn miệng rên rĩ đi ra ngoài.

Nick đứng im ở cửa nhìn vào trong. Phòng chữa bệnh lạnh lẽo âm u, một tấm vải bạt treo lên tách biệt khu vực giải phẫu, hai tủ gỗ bày sách y học và mô hình cơ thể người chiếm phần lớn không gian. Một cái đầu lâu trắng đặt trên một cuộn da dê giữ cho nó khỏi bị gió thổi bay.

Nick gõ cửa: "Bác sĩ có ở đây không? Thuyền trưởng bảo tôi tới đây."

Một bóng người gầy gò vén màn bước ra, gương mặt thanh tú với cặp mắt kính kia đặc biệt quen mắt. Nick ngẩn người, nhớ đến người thanh niên đã từng trên đũa lửa ở thành Algiers.

"Đến đúng lúc lắm, ca bệnh cuối cùng vừa mới xử lý xong." Victor lau máu trên lưỡi dao vào mảnh vải trắng rồi để sang một bên "Đóng cửa lại đi, chúng ta tâm sự một chút."

Sau khi cửa được đóng lại, mùi còn trong phòng liền áp bót đi mùi máu tanh. Bác sĩ Victor tươi cười nói: "Nhờ hồng phúc của cậu, hôm nay tôi bận bịu muốn chết. Mười hai tên đi gặp thượng đế thì không nói, sáu người tàn phế, ba người đứt động mạch, còn có một người cần phải mổ hộp sọ."

"...Đã làm phiền anh rồi." Nick không còn lời nào để nói.

Victor khoát tay, lấy một đoạn cánh tay bị chặt đứt mới ngâm trong chậu thuốc ra. Hắn xem tới xem lui cơ thịt bị đứt, phân bố của mạch máu, trông cứ như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

"Thật ra cũng không có gì. Đạo pháp của cậu tốt lắm, miệng vết thương sạch sẽ, không có mẩu vụn... cũng coi như là giảm đi không ít phiền toái cho tôi. Vấn đề là..." Bác sĩ ngừng một chút, đẩy đẩy cái kính lên. Một vầng sáng lóe qua mặt kính, che mờ ánh mắt.

"Vấn đề là... cô là một người phụ nữ, lên thuyền hải tặc này để làm gì?"

Trong phòng bệnh thường có tiếng rên rĩ, kêu thảm thiết của bệnh nhân. Để tránh làm lòng của những thủy thủ khác dao động, trên vách tường của phòng được lót một tấm da thuộc. Nên hiệu quả cách âm rất tuyệt, bởi vậy bác sĩ Victor kia hét lên một tiếng sợ hãi nhưng không có một ai để ý tới.

Lưỡi hái đen như mực kề bên cần cổ thon dài, chỉ cần hơi dùng lực một chút là động mạch của hắn lập tức phun máu tươi lên thẳng trần nhà.

Victor vốn định chiếm ưu thế về tâm lý trong cuộc "tâm sự" này, ai mà biết được thằng nhóc này ngay lập tức muốn giết người diệt khẩu. Đôi mắt tối đen không ánh sáng gần ngay trước mắt, cho dù Victor đã từng cắt xẻ vô số người thì lúc này cũng không khỏi bị dọa chảy mồ hôi lạnh đầm đìa.

Mấy thằng này chỉ biết bạo lực thôi sao, mẹ nó chứ còn chưa đầy thì hoàn toàn! Một đám người đã man!

"Khụ khụ... Tôi chưa nói với ai khác cả, không phải tôi uy hiếp cô đâu! Chúng ta nói chuyện một chút đi!"

Nick áp chặt bác sĩ ở dưới nền nhà, đầu gối tì trên lồng ngực của hắn, liếc mắt nhìn xuống từ trên cao. Lưỡi hái trong tay đã tạo thành một vết máu nhỏ. Phụ nữ không thể lên thuyền chính là quy tắc ngầm trong giới hải tặc mà ai cũng biết. Nghe nói, không chỉ sẽ có rủi ro mà còn có thể bị thuyền Hải Thần trừng phạt.

"Làm sao ngươi biết? Ngươi nhận ra ta..."

"Tôi không biết cô!" Victor vừa động một tí thì trên cổ đã truyền đến cảm giác băng lãnh. Giao tiếp với đám người không có khiếu hài hước lại càng không giảng đạo lý này quả thực là làm cho người ta phát điên, Victor chỉ có thể ăn ngay nói thật:

"Tôi là bác sĩ, đã từng giải phẫu mắt trăn cổ thi thể, chỉ cần nhìn xương cốt thì có thể phát hiện ra giới tính. Hồi ở thành Algiers, tôi đã biết cô không phải đàn ông. Cằm, xương chậu, những chỗ rất nhỏ khác hoàn toàn không giống với đàn ông. Cô cho là mình chưa có ngực thì có thể giấu giếm không chút khe hở sao?"

"Vậy sao..."

Nick hồi tưởng lại cảnh tượng tuyền diệu ngày đó. Người này trên cô không chỉ một lần, lại nói trên thuyền bản như thế nào, nguy hiểm như thế nào...

Cái thái độ thêm đòn đó thì ra là vì khuyên cô không nên lên thuyền.

Nick nói lỏng lưỡi hái: "Xin lỗi, tôi thật sự rất cần công việc này."

Victor đứng dậy, sờ sờ vết thương trên cổ, lập tức thấy vô cùng ghê tởm, liền nhanh chóng lấy cồn liều mạng lau: "Lưỡi hái này hôm nay đã chém bao nhiêu người rồi? Rõ ràng chưa được tiêu độc đúng không? Cô có biết là có bao nhiêu căn bệnh hiểm nghèo lây qua vết thương thế này không hả? Đồ ngu ngốc không biết giữ vệ sinh!!!"

Anh chàng lau cổ xong lại lau mắt kính, đổi áo somi, chải chải chuốt chuốt cho đến khi trên mình không còn dính một bọt bụi nhỏ nào mới chịu thôi. Bác sĩ mắc bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng oán hận:

"Cô rốt cuộc là do thứ gì nuôi lớn vậy? Sói? Gấu? Hay là Tinh Tinh?"

Nick nghiêm túc trả lời: "Chú của tôi đã nuôi tôi lớn. Mặc dù trông qua chú ấy giống tinh tinh nhưng mà chú ấy đích thực là một lái buôn."

Một bí mật có thể nháy mắt rút ngắn khoảng cách giữa hai người vốn không có chút quan hệ nào. Victor đã được nghiệm chức qua thân thủ của Nick nên cũng không cần quan tâm an nguy của cô. Trên biển dù sao cũng là nơi thực lực quyết định tất cả. Tuy rằng không cho phụ nữ lên thuyền nhưng quy tắc không phải là không thể đánh vỡ. Trên hải dương mệnh mông này, cũng đã từng có không ít chuyện xưa về nữ hải tặc.

Victor: "Tôi là người lấy thực tiễn là trụ cột nghiên cứu nên căn bản không tin mấy cái trò mê tín dị đoan kia. Cô nếu có thể bảo vệ mình thật tốt thì có lên thuyền cũng chả sao. Hơn nữa, thuyền trưởng cũng là người theo chủ nghĩa vô thần, giáo đồ theo đạo Hồi cho đến Hòa giáo(*) trên thuyền đều có, chỉ cần có bản lĩnh thật sự thì cho dù cô là ai, anh ta cũng dám dùng."

(*) Hòa giáo: đạo thờ Thần lửa. Nó khởi nguồn ở nước Ba-tư cổ. Đạo này cho rằng thế giới có hai loại thần quang minh và hắc ám - tức thiện và ác - xem lửa là tượng trưng của sự sáng suốt để thờ phụng. Du nhập vào Trung Quốc ở thế kỷ thứ 6 sau Công nguyên. Tập tục đốt vàng mã cũng từ đạo giáo này mà ra. Hòa giáo tin rằng Thần lửa có khả năng đưa vật bị đốt đến cho quỷ thần dùng.

Lời này, Nick tin.

Bác sĩ trẻ tuổi căn bản là không giống một người kiếm ăn trên biển. Móng tay của hắn được cắt gọt gọn gàng, áo somi được làm từ vải sợi đay cao cấp. Sách hắn đọc cũng là loại bìa cứng thiếp vàng. Trong tủ treo quần áo còn có bộ trà bằng sứ trắng đến từ đồng phương.

Nick: "Vậy tìm tôi tới để nói chuyện gì? Anh chắc là già vờ cái gì cũng không biết nhì."

Victor: "Cũng không có gì, làm theo lệ thôi. Kiểm tra cơ thể cô một chút xem có mắc mấy bệnh truyền nhiễm như giang mai, kiết lỵ, hủi lậu, thương hàn hay không ấy mà."

"Không mắc." Nick lạnh lùng nói: "Tôi xem anh mới có bệnh đó, bệnh thích sạch sẽ."

"Cô nói đúng." Vị bác sĩ hoàn toàn không chút để ý, anh nâng mắt kính lên, nói: "Ngoài khế ước lên thuyền ra thì chỗ này của tôi còn có một bản khế ước cá nhân nữa. Người mới lên thuyền đều phải đọc qua, cô cũng xem qua đi rồi quyết định có ký hay không?"

Lại là hai tấm da dê bày ra trước mặt. Mấy dòng chữ mang đậm phong cách quý tộc, dương dương tự đắc này vừa mới liếc mắt qua là đã biết do tên bác sĩ kia tự tay viết.

"Bên A: (họ tên viết liền)

Tôi thề, bất kể bản thân vì chuyện gì mà chết thì đi thề sẽ hoàn toàn do bác sĩ Victor xử lý.

Bên B: Victor Frantz.

Tôi thề, người đã ước hẹn hiến tặng di thể khi còn sống sẽ được tôi dốc hết sức chữa trị mọi bệnh tật."

Nick xem hết rồi đặt câu hỏi: "Cái này có nghĩa là gì?"

Victor: "Nghĩa như trên mặt chữ, cô không biết chữ à?"

Nick: "Anh nói là người ta phải cam đoan sau khi chết giao di thể cho anh thì anh mới chữa bệnh cho á?"

Victor lắc lắc ngón tay: "Nói vậy là không đúng rồi. Tôi là bác sĩ của thuyền. Nếu cô bị trọng thương hoặc là mắc bệnh truyền nhiễm thì tôi đương nhiên phải chữa trị cho cô vô điều kiện. Nhưng mà..."

Bác sĩ nhếch mép, nụ cười tươi thoát nhìn đặc biệt xấu xa: "Người có trăm nỗi đau, cho dù không phải thực sự nghiêm trọng nhưng bệnh nhẹ không đáng kể cũng có thể ảnh hưởng đến đời sống sinh hoạt, thậm chí nó còn có thể phát triển đến trình độ uy hiếp mạng sống. Tỷ như rụng tóc, gàu, mụn trứng cá, táo bón, khó tiêu, nám da, phù chân, liệt dương, xuất tinh sớm..."

Victor quét mắt nhìn lướt qua bộ ngực bằng phẳng của Nick, kịp thời bổ sung: "Dậy thì muộn,...v.v..."

Nick xắn tay áo lên.

Victor vội lùi đến góc tường, cao giọng hô: "Đừng, đừng mạnh động! Tất cả mọi người đều là người văn minh! Tôi chỉ nêu ví dụ y học mà thôi, không hề có ý công kích vấn đề cá nhân của cô!"

Giọng nói của Nick hòa nhã: "Tôi tha thứ cho công kích vừa rồi của anh nhưng mà vừa rồi tôi ăn no quá, anh có thuốc tiêu hóa không?"

Victor lập tức gạt đầu, thức thối mở ngăn tủ lấy bộ trà bằng sứ trắng ra: "Cà phê sản xuất từ Ethiopia (*), có mùi bạc hà, thêm mấy thìa đường chứ?"

(*) Ethiopia là một đất nước ở phía đông châu Phi. Phía bắc giáp Eritrea, phía đông bắc giáp Djibouti, phía đông giáp Somalia, giáp Sudan và Nam Sudan ở phía tây, và phía nam giáp Kenya.

Nick: "Được được."

Uống đồ uống ngọt lịm mới khiến cho sát thân nhỏ bé yên lòng lại. Victor lau cái trán đầy mồ hôi, hết lời giải thích:

"Tôi không phải có ham muốn biến thái gì với giải phẫu mà chỉ rất tò mò với cấu tạo của thân thể người. Y học phát triển cho tới bây giờ, nút thắt chính là không hiểu được ảo diệu của những bộ phận nhỏ bé trong cơ thể..."

Nick: "Theo tôi được biết, không có giáo phái nào cho phép cắt xẻ thân thể người chết. Họ đều coi trọng việc nhập thổ vì an, bằng không chính là khinh nhờn thần linh."

Victor đẩy kính mắt: "Đấy chính là nguyên nhân khiến tôi tới nơi biển rộng này."

Bác sĩ đứng dậy, kẹp tấm màn ngăn cách phòng giải phẫu ra.

Im ắng, trên sàn bên trong bày đầy xác chết.

"Ở trên biển, thi thể mang lên hai ngày liền bốc mùi rồi, sau đó thì sẽ lây bệnh, căn bản không có đường trở về đất liền. Khinh nhờn thần linh? Chết là hết, còn nói cái gì mà thiên đường mới chôn cất chứ? Chẳng qua chỉ còn lại cái cận hủ thối rửa mà thôi. Kết cục của mọi người đều là bọc vải buồm, ném vào giữa biển khơi, làm mồi cho tôm cá. Vậy thì tại sao không giao cái túi da cuối cùng cho tôi để trao đổi một cuộc sống sinh hoạt được hưởng thụ?"

Nick cuối cùng thì cũng ký tên lên tấm da dê của bác sĩ. Từ này về sau, cô trở thành khách quen ở chỗ Victor, miễn phí nhắm nháp đồ ngọt mà anh giấu giếm.

Victor: "Chiều cao."

Nick: "156 cm."

Victor: "Cân nặng."

Nick: "85 pound." (khoảng 38 cân rưỡi.)

Victor: "Tuổi."

Nick: "Mười sáu."

Victor: "Định lừa ai đó, nói thật!"

Nick: "...Mười lăm."

Victor: "Nói láo với bác sĩ sẽ vĩnh viễn bị đập thì muộn!"

Nick: "Được rồi, mười bốn tuổi ba tháng..."

Hai phần khế ước chính là dấu hiệu để cậu thiếu niên Hải Yêu... à không, phải là cô thiếu nữ Hải Yêu trở thành hải tặc.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Đội Trưởng Nick Là Người Đàn Ông Đây kinh Nghiệm

Có quần áo mới đi nhiên phải lập tức mặc, tán đồ người đẹp phải lập tức đi khoe. Cho nên, Hayreddin vừa có được thanh đao tuyệt hảo là Nick này thì phải cướp liền tiếp bốn năm lượt ở lân cận eo biển Gibraltar (1) mới hải lòng trở về.

(1)Eo biển Gibraltar: Có chiều sâu xấp xỉ 300 m và tại nơi hẹp nhất của mình, chỉ rộng có 14 km, cho nên nó là một con đường gần nhất giữa châu Âu và châu Phi. Phía bắc của eo biển này là Tây Ban Nha và Gibraltar, còn ở phần phía nam là Ma Rốc và Ceuta, phần lãnh thổ hải ngoại của Tây Ban Nha ở Bắc Phi.

Đường ranh giới này còn được biết đến với cái tên cổ xưa là Những cây cột của Hécquyn. Có tên gọi này là vì theo thần thoại Hy Lạp, dũng sĩ Hécquyn trên đường đi lập kỷ công thứ 10 trong số 12 kỳ công phi thường của mình đã đến đại dương mênh mông nhưng lại gặp phải quả núi khổng lồ bít kín lấy biển. Hécquyn bèn dùng sức lực ghê gớm của mình xẻ núi, thông suốt biển bên trong và bên ngoài, bên phía đông và bên phía tây. Trong khi xẻ núi, Hécquyn khuôn đá xếp sang hai bên đá chồng lên nhau như hai cầu cột khổng lồ.

Eo biển này có một vai trò rất quan trọng, là một con đường cực kỳ quan trọng để tàu thuyền đi từ Địa Trung Hải ra Đại Tây Dương và ngược lại. Mọi tàu thuyền đi qua nơi đây đều có thể được giám sát từ Núi Gibraltar.

Trong số những thuyền bị cướp, có một thuyền Tây Ban Nha chở đầy vàng bạc châu báu đang trên đường đến đại lục mới (ý chỉ Châu Mỹ) đã bị cướp sạch sẽ. Quân bảo vệ của thuyền này đều là những chiến sĩ được trang bị đầy đủ vũ khí nhưng cũng không thể chống trả nổi mà phải giương cờ trắng đầu hàng. Nghe đâu, một số người thần bí có địa vị cao quý đang ở trên thuyền cũng bị bắt giữ làm con tin.

Vào mùa hè Công Nguyên năm 1515, khắp các quán rượu ven bờ Tây Địa Trung Hải như ở Seville, Barcelona, Venice, Genoa, Napoli... đều sôi nổi bàn tán về cậu thiếu niên có biệt hiệu Hải Yêu. Có người nói hắn xinh đẹp như con gái, khéo léo như khi con nhưng sức mạnh thì hơn cả loài gấu dữ. Có người lại nói hắn giết người như bóp dưa, hoàn toàn không có chút cảm xúc của loài người. Cũng có người nói, hắn là do Red Lion ở Algiers trao đổi với ma quỷ mới có được, căn bản là một cỗ máy giết người chốn trần gian.

Bất kể thế nào thì Hayreddin sau khi có được Nick chính là như hổ thêm cánh. Rốt cuộc ở bờ Tây Địa Trung Hải, không còn thế lực hải tặc nào có thể là đối thủ của hắn nữa.

Thuyền "Hải Yêu".

Một thủy thủ trông khoảng mười bảy mười tám tuổi đang run rẩy, sợ hãi leo lên thang dây. Ở nơi cao nhất trên boong tàu có một bóng người nhỏ bé đang quần lấy một mớ vải buồm, nằm thu lu trong góc ngủ trưa.

Cậu nhóc thủy thủ này thật sự không muốn bước sang quấy rầy người kia, vì cậu nhóc ấy cứ ăn xong lại ngủ, mà khi ngủ còn ôm chặt lấy lưỡi hái trong tay, miễn có người lên gần là cậu lại theo thói quen tự vệ rút đao chém tới. Nhưng nay có mệnh lệnh của thuyền trưởng, cậu thủy thủ không thể không làm, hắn chỉ có thể đứng xa thật xa, nom nớp lo sợ nhỏ giọng gọi:

"Đội... Đội trưởng..."

"Ừm... Asa..."

"Đội trưởng?"

"Một mâm nữa..."

"Đội trưởng Nick!"

"A... Hả, cái gì?"

Cậu thiếu niên tròn con mắt đen hăn còn mê mang, hốt hoảng tỉnh dậy: "Gì thế? Có tên chán sống muốn cướp dê béo sao?"

Cậu thủy thủ suýt chút gào khóc thành tiếng, cái người này trông lương thiện thậm chí còn có chút ngốc nghếch thể mà lại như một sát thần tái sinh, vừa tỉnh ngủ đã nghĩ ngay đến chuyện giết người.

"Đội trưởng, chúng ta sắp lên bờ. Thuyền trưởng gọi mọi người đến chia chiến lợi phẩm."

Nick vừa nghe thấy bốn từ "chia chiến lợi phẩm", hai mắt liền sáng rực lên. Cậu vội vàng bật dậy, vội vàng vàng vàng chạy đến phòng thuyền trưởng, lòng thầm lo mình đến muộn sẽ không còn phần nữa.

Cửa phòng của thuyền trưởng được làm từ gỗ dày mang phong cách cổ xưa. Cánh cửa này nhìn trái nhìn phải, kiểu cũng không liên quan đến đồ ăn, thế nhưng Nick vừa nhìn nó thì lại theo phản xạ có điều kiện mà chảy nước miếng. Công việc này đúng là là giống như nằm mơ, mỗi ngày ba bữa đều được ăn bánh mì trắng đến no bụng. Thỉnh thoảng, Nick còn được thuyền trưởng đại nhân gọi đến một mình, trên bàn ăn bày đầy bánh mì bơ rắc đường, nghe đâu đây là bánh ngọt của phương Tây.

Chú... có phải chú ở trên trời phái người đến bảo hộ con không?

Nick vui vẻ gõ cửa: "Thuyền trưởng, là tôi."

"Vào đi."

Nick vừa đẩy cửa gỗ ra, liền bị ánh sáng lấp lánh trên bàn làm hoa hết cả mắt. Thánh giá bằng vàng khảm đá Garnet (2) với hình dáng hoa hồng, trăm cái áo được làm từ ngọc lục bảo và đá Peacock, hàng hà sa số nhẫn gắn ngọc Ruby và đá mắt mèo xếp thành đồng trên bàn. Dưới bàn còn có mấy cái rương đang mở nắp, chứa vàng, bạc, tranh, đồ sứ, thậm chí còn có Ba Tư. Cho dù có mấy thứ này có hiến tặng cho quốc vương hay giáo hoàng thì đều được xem là những thứ quý hiếm đắt tiền.

(2) Đá Garnet:

Tên của nó bắt nguồn từ "pomegranate" (quả lựu), garnet có nhiều loại, gồm almandine, andradite, grossularite, hessonite, melanite, pyrope, rhodolite, spessartite và uvarovite. Màu nó thay đổi từ đỏ, nâu, đen, cam đến xanh lục.

Trong thời La Mã, Garnet là loại đá được ưa chuộng nhất. Ở thời kì Trung Đại, màu đỏ như máu của Garnet khiến mọi người tin rằng Garnet có thể chữa được chứng rối loạn máu và những bệnh truyền nhiễm qua đường máu. Với sắc đỏ đậm và rực rỡ, Garnet cũng là loại đá phổ biến trong thời Victoria.

Hayreddin vẫn trông như ngày thường, lười biếng dựa lưng vào bảo tọa, tươi cười nhìn Nick.

"Nick, trong chuyến đi này, công lao của cậu là lớn nhất, vậy nên cậu được quyền lựa chọn chiến lợi phẩm đầu tiên."

Nick đến gần, cầm lấy một cái vòng cổ, vuốt vuốt ve ve mấy cái rồi lại bỏ xuống, kế đến lại cầm lên một cái vòng tay. Cậu đã hoàn toàn bị những thứ lấp lánh ở đây làm hoa mắt rồi.

Hayreddin cười nói: "Không biết chọn?"

Nick thật thà lắc đầu: "Có cái nào tốt không?" Cậu suy nghĩ một chút, liền quyết định yêu cầu cụ thể một chút: "Tôi muốn cái đáng giá nhất."

Hayreddin nhặt một cái trăm cái áo có khảm ngọc lục bảo hình con thần lân, giải thích: "Đánh giá giá trị của trang sức thì phải dựa vào phẩm chất của ngọc khảm trên đó và hình dạng thiết kế, nó chỉ cần sai một ly là giá trị cũng khác hẳn. Nhưng quan trọng nhất là phải tìm được người biết hàng, có người có thể đổi được nhà ở, có người thì lại chỉ dùng để trả một đêm ăn chơi ở quán rượu."

Hayreddin ném chiếc trăm đi, cầm lên một chiếc nhẫn nhỏ có gắn đá mắt mèo: "Trừ phi là một viên ngọc quý đã được mài dũa, chỉnh sửa chứ loại bảo thạch nhỏ bé kiểu này không đáng giá lắm. Chẳng qua nếu cậu có đàn bà thì có thể làm quà tặng..." Thuyền trưởng tóc đỏ nở một nụ cười khá là tà ác "Mấy cô ấy sẽ hầu hạ cậu càng tốt hơn."

Nick chớp mắt mấy cái, lập tức cầm lấy rồi nhét vào túi tiền.

Hayreddin hơi nhướng mày, có chút kinh ngạc. Thăng nhóc này trông chỉ như một đứa trẻ con, không ngờ...

"Còn mấy thứ này thì sao?" Nick bất ngờ chỉ mấy thùng đặt trên mặt đất hỏi.

"Tranh, đồ sứ và thậm chí lông cừu tuy quý giá nhưng cũng không phải hiếm lạ. Chúng đều có giá cả ổn định rồi. Hỏi thăm tình hình thị trường một chút thì sẽ không bị thiệt thòi."

Nick nhìn tới nhìn lui, do dự giữa châu báu vô giá nhưng có nguy cơ bán không được giá và đồ trang trí giá cả ổn định chưa biết quyết định thế nào.

Hayreddin nhìn cậu một lát rồi đột nhiên hỏi: "Ngoài lưỡi liềm ra, cậu còn vũ khí khác không?"

Nick gạt gậy đầu, rút một thanh dao găm nhỏ ở dưới giày lên, đưa cho thuyền trưởng.

Hayreddin rút dao ra nhìn kỹ, trông có vẻ sắc bén nhưng hình như không phải cùng một người thiết kế với cái lưỡi hái. Ngón tay hắn hơi dùng lực, lưỡi dao liền "crắc" một cái, gãy đôi.

"A! Đó là thanh dao găm tôi đã dùng nhiều năm." Nick đau lòng.

"Vứt đi, loại hàng via hè kiểu này nên đổi."

Hayreddin khoát tay, hai mảnh dao găm đứt gãy liền bay ra ngoài cửa sổ, rơi xuống biển. Hắn lục lại đồ đạc của khoang thuyền, lấy ra một cái cái rương sắt. Dùng chìa khóa vặn vặn xoay xoay một hồi, cơ quan trong rương sắt mới phát ra tiếng động lạch cạch tự mở ra. Nick ngó đầu vào xem thì thấy trong rương có một thanh loan đao Damascus.

"Giữ lại cái rương cất đồ này."

Hayreddin rút thanh đao ra khỏi vỏ, Nick lập tức cảm thấy có hơi lạnh đập vào mặt. Nhìn kỹ thì thấy trên lưỡi đao màu đen có hoa văn giống như được dệt lên từ tơ lụa, nặng và nhẹ cùng tồn tại. Rãnh máu (3) sắc lẹm, lưỡi đao lóe ra hàn quang như nói rõ mục đích chân chính mà nó tồn tại trên đời này.

(3) Rãnh máu: Trên vũ khí lạnh thường hay có rãnh máu để khi kiếm hoặc mũi đao đâm vào sẽ không bị cơ thịt giữ lại trong cơ thể mà có thể dễ dàng rút ra.

"Thật đẹp..." Nick than nhẹ.

"Rất đẹp sao? Sức mạnh của đàn ông, đường cong của đàn bà." Hayreddin gần như dùng một loại ngữ khí sùng bái để tán thưởng. Hắn khẽ vung lên một cái, hoa văn trên lưỡi đao lóe lên như dòng nước chảy.

"Tác phẩm của Asede. Nghe nói, ông ta đã già rồi, con trai lại không học được kỹ thuật đúc đao huyền bí của ông. Chắc khoảng hai năm nữa thì những tác phẩm tuyệt diệu thế này sẽ không được làm ra nữa rồi."

Nick nhận lấy, nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi đao. Cảm giác lạnh như băng lập tức tan chảy trên đầu ngón tay.

Ngắm nghía một lúc lâu sao, Nick mới buồn bã nói: "Nặng quá, tôi không dùng được."

Sức lực của cậu có nhiều thế nào cũng chỉ hơn sức đàn ông bình thường một chút. Mọi khi múa lưỡi hái là dùng thủ pháp tứ lưỡng bát thiên cân (4), và sự tinh xảo khó dò của binh khí. Loại đao có sức nặng thế này chỉ có loại vai u thịt bắp như Hayreddin mới có thể phát huy ra thực lực thật sự.

(4) Tứ Lưỡng Bát Thiên Cân: một nguyên lý từ Thái Cực Quyền của phái Võ Đang, tăng cường sức mạnh chuyển hóa đối thủ, đưa họ vào trạng thái hụt hẫng, hoặc tiền hóa hậu niêm, khiến đối phương rơi vào bất lợi, hoặc lấy ngang đẩy thẳng, lấy thẳng đẩy ngang, thay đổi phương hướng sức mạnh đối phương, dùng khéo léo giành thắng lợi.

"Ha ha, cái này tôi giữ lại cho mình, cậu có khóc cầu thì tôi cũng không cho đâu."

"A! Thuyền trưởng, ngài có ý!" Nick tức giận.

"Đừng có giận mà, thứ cho cậu là cái khác." Hắn vừa nói vừa lấy miếng lót bằng nhung ra, cái hộp nhỏ mà Hayreddin lấy còn có một góc tối. Mở hộp ra, bên trong có hai thanh dao găm màu đen.

Đao Damascus ngoài sự sắc bén thì còn nổi tiếng với bề ngoài đẹp đẽ. Dù chỉ là thanh đao bình thường thôi nhưng cũng sẽ được ché tại từ men hoặc kỹ thuật đúc kim loại đặc biệt, vì vậy nếu sản phẩm làm ra không bắt mắt thì đây chỉ được xem là những sản phẩm bị lỗi. Hayreddin rút dao ra khỏi vỏ, lưỡi đao mỏng như tờ giấy, phía trên mặt đao dường như đang có chút ánh sáng màu xanh chuyển động, thật yêu dị.

"Nghe nói mỗi người khi rèn đao, trong quá trình rèn đều ngâm nó vào chất độc" Hayreddin hào hứng lật xem thanh dao găm, dường như có thể quan sát tỉ mỉ là sẽ phát hiện ra được bí mật nào đó. "Vỏ đao không bắt mắt, lưỡi đao màu đen, sử dụng vào buổi tối sẽ không lo bị phản quang. Haha, ngắm lại, mục đích của người này làm thanh đao này cũng khá là thú vị đấy chứ"

Thanh dao găm còn lại có hình dạng khá quái dị, dưới mũi đao bén nhọn là lưỡi đao hình lăng trụ sắc bén.

"Ba rãnh máu..." Nick ngờ ngác nhìn chuôi hung khí này, tưởng tượng đến cảnh máu tươi sẽ vì nó mà phun mạnh.

"Được rồi, hai thanh vũ khí này là tôi giới thiệu cho tôi, cậu còn muốn tiếp tục lựa chọn cái khác không?"

Không cần.

Hai thanh dao găm này dường như được làm ra là vì Hải Yêu này.

Sau khi Nick lấy xong phần của mình, thì bên ngoài cũng truyền đến tiếng reo hò của thủy thủ khi đã nhìn thấy đất liền. Đã tới lục địa rồi. Từ trước đến giờ, Nick chưa từng sở hữu nhiều thứ quý giá như vậy, trái tim không ngừng đập bình bình bịch bịch.

Hayreddin cười to thành tiếng: "Được rồi, chuẩn bị rời thuyền thôi. Cứ ở Algiers mà chơi đùa thỏa thích."

Nick vuốt ve thanh đao mới, cho dù cậu là kẻ không biết nhìn hàng, cậu cũng biết đây là thứ vô giá.

"Cảm ơn, thuyền trưởng."

"Ngựa tốt xứng yên tốt, muốn kiếm được nhiều tiền thì cần phải đầu tư." Hayreddin khoát tay "Đi thôi nhóc, rộng rãi một chút, đừng để Red Lion xấu mặt, biết chưa?"

Nick len lén rời thuyền, bởi vì số người đến cảng để "nghênh đón" quá nhiều so với tưởng tượng của hắn. Những thương nhân nhảy bén tin tức đã sớm biết Red Lion thắng lợi trở về nên đã đến đây mong mong chờ chờ sẽ mua được hàng với giá thấp nhất từ tay hải tặc. Những tiểu thương thì mang theo bia, thuốc lá, vừa thấy người xuống liền lập tức vây quanh. Những kỹ nữ xinh đẹp, ăn mặc hở hang, vẫy vẫy eo rần mời chào khách.

Thành hải tặc Algiers nháy mắt trở nên sống động.

Nick đi dạo một vòng ở chợ, quyết định sẽ không bán đi bất cứ món đồ nào. Nghề hải tặc, nguy hiểm cao, thu nhập cũng khá. Mọi người đều là sáng nay có rượu sáng nay say, có được bất cứ cái gì thì đều mặc kệ giá cả, cứ xuống thuyền một cái là lập tức đổi thành tiền để tiêu phí luôn. Uống cho say, đánh bạc cho khoái, chơi gái cho sướng... Rất nhiều người cũng từ một kẻ phát lên thành một người nghèo nàn, thậm chí cả cái áo cũng bị lột. Vào mỗi khi như này, gian thương đều nhân cơ hội ép giá để mua đồ rẻ, kiếm được lợi lớn.

Tiền trên người Nick cũng đủ để cho cậu ăn no uống kỹ một thời gian dài, tại sao phải ăn uống tằn tiện nữa đây? Vì thế, với một ít đậu Hà Lan chiên muối, một bọc cá khô chiên bơ, đội trưởng Nick "xa xỉ" của chúng ta thoải mái đi dạo trên phố.

Bởi vì khu vực này có số lượng hải tặc rất nhiều nên giá cả hàng hóa cũng cao hơn những khu vực khác. Ngày trước, Nick không có một đồng dính túi, sống được cũng nhờ găm bánh mì đen người ta bố thí cho. Lúc này trên người có tiền, lại đi dạo ở chỗ phồn hoa này, cảm giác của hắn đã hoàn toàn khác trước.

Trong khu chợ nhộn nhạo, người người dật lạc đà đi lại. Thương nhân Arab trùm khăn trắng trên đầu hò hét chào hàng, nào là bông Ai Cập, vải vóc chất lượng cao, hương liệu phương Tây, xô thơm, mê diệt (hương thảo), còn có cả những cây cỏ, được liệu đến từ phương đông như mực quế, thảo quả, tiêu bắc,... Xưởng đóng tàu ở phía xa iên tục vang lên những âm thanh đinh đinh đang đang, người đóng tàu đang tu sửa lại những hông hóc của tàu hải tặc sau một chuyến đi dài.

Làn gió khô hanh xen lẫn mùi hương liệu hòa quyện với mùi chất thải của gia súc, rất khó ngửi nhưng lại làm cho tinh thần và thể xác của người ta bùng bùng sức sống.

Chú Asa, ở đây có rất nhiều người giàu có mà lại còn cực kỳ ngốc nghếch. Nếu chú còn sống thì chúng ta có thể làm những vụ làm ăn lớn rồi.

"Medusa" là quán rượu náo nhiệt nhất Algiers. Quán cao ba tầng, phòng ăn bày theo kiểu ăn uống chung bàn, thích hợp cho việc tụ họp, nghỉ ngơi, là nơi mà hải tặc thích tới nhất sau khi rời thuyền. Nơi này có những nữ tiếp viên nóng bỏng nhất, và một bà chủ khéo léo, xinh đẹp và vô cùng quyến rũ.

Đêm nay, quán rượu Medusa đất khách chưa từng có, những người sức yếu gần như là không chen nổi vào cửa, không ngừng có người uống say mềm bị ném ra đường lớn. Hải tặc, trộm cắp, dân cờ bạc, người bản địa chen chúc tụ tập ở đây. Tiếng đánh bạc, cạ chén của những người đàn ông hòa với những tiếng chửi rủa la hét chói tai của đàn bà, sóng sau cao hơn sóng trước, vang lên trong màn đêm quyến rũ.

Cánh cửa gỗ lại một lần nữa mở ra. Một bóng người thiếu niên, sau lưng vác một vật gì đó dài nhỏ đứng ở cửa. Người phục vụ đang bận tới mắt tới mũi nhìn thoáng qua cậu ta rồi lập tức mắng chửi: "Biến biến biến đi! Nơi này không phải chỗ cho mấy thằng nhóc con chơi đùa! Không cút mau, ông lại cho mày hai đá bây giờ!" Rồi sau đó hắn ta đưa tay muốn xô cậu thiếu niên ra.

Cậu thiếu niên bị mắng chửi nhưng lại không hề động đậy, bả vai hơi lách ra, tránh bàn tay to lớn đầy lông của đối phương. Giọng nói của cậu mát lạnh như nước suối vang lên, đặc biệt dễ nghe ở một nơi ồn xộn như thế này:

"Không còn chỗ trống sao?"

"Mẹ nó chứ, thằng ranh con không hiểu tiếng người à? Miệng còn hôi sữa mà..."

"Frankie! Muốn chết à!"

Một người đàn ông da ngăm đen vội vàng cắt đứt lời nói tiếp theo của người phục vụ, hốt ha hốt hoảng chạy lại. Nick nhận ra người này, hắn chính là

người cầm lái của con thuyền số ba - Thần Tinh. Tên hán ta là Eugène. Nick gật gù đầu với Eugène.

Cấp bậc trên thuyền rất nghiêm ngặt, tất cả đều dựa vào thực lực của bản thân mà phân chia. Đội trưởng đội xung phong là nhân vật lớn chỉ đứng sau thuyền trưởng. Ngày thường, mọi người thấy hán thì nhất định phải cúi đầu chào. Eugène hồi hộp xoa xoa bàn tay, làm sao mà hán lại tới nơi này?

"Đây là đội trưởng đội xung phong của chúng ta - Nick!"

Quán rượu đang ồn ào nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Chức đội trưởng mới của Red Lion là do chém giết hai vị đội trưởng trước mà có được. Có thể nói là Nick bước từ vùng máu để đi lên vị trí này. Lưỡi hái khủng bố, thủ đoạn tàn nhẫn vô tình đã sớm được đồn đi khắp Algiers. Mọi người giữ nguyên động tác giờ chén rượu, ngẩn ngơ nhìn về phía bên này, mấy người trong góc phòng lại càng tranh nhau chen ra phía ngoài để nhìn rõ hình dáng của Nick.

"Đây là một thằng nhóc con mà, chân tay nhỏ như thế..."

"Im mồm! Muốn chết à! Để cậu ta cho mày một lưỡi hái xem mày còn to tiếng được nữa không?"

"Mày thấy cái thứ trên lưng cậu ta chưa, đó chính là lưỡi hái đó... Chỉ cần vung lên một cái thì trong mười thước sạch bong không còn người sống..."

Bọn hải tặc lập tức đứng dậy chào. Đám người tự động mở ra một khe hở để Nick chậm rãi đi vào. Hán ngồi ở một vị trí trên quầy bar mà người ta vừa mới nhường cho.

"Nước hoa quả vị táo." Nick nói.

"...Này, có nghe thấy không, cậu ta muốn uống nước hoa quả vị táo..."

"Phụt, ha ha..."

Trong đám người, có vài tên không nhịn nổi bật cười. Quán rượu là một nơi dành cho người trưởng thành, làm sao lại có loại đồ uống dành cho trẻ con thế được? Thấy hán có vóc dáng nhỏ nhắn, ngồi trên ghế của quầy bar thì chân không chạm nổi đất. Những người chưa từng thấy qua thủ đoạn của Nick không khỏi hoài nghi lời đồn đại kia là bốc phét, hư cấu.

"Quý khách, chúng tôi không có nước hoa quả vị táo. Chỉ có bia, rượu Rum, rượu nho, rượu trắng thôi." Người phục vụ khó khăn nói. Nếu người khác tới trong quán rượu mà đưa ra yêu cầu như kiểu cổ ý muốn gây sự này thì chắc đã som bị ăn đòn rồi.

"Đồ ngu! Trong quán không có thì đi ra ngoài mua là được!" Một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên. Nick ngẩng đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ đáng người cao cao, thân hình đầy đặn, mái tóc màu đỏ rực đang đi tới. Cái áo cô ta mặc có cái cổ để lộ một mảng ngực đầy đặn trắng mịn, vô cùng quyến rũ, cô ta bước đến ngồi xuống cạnh Nick. Nhất thời, mọi ánh mắt trong quán rượu đều dán lên người phụ nữ xinh đẹp này.

"Đội trưởng Nick, tôi là bà chủ của quán Medusa, Serra. Nếu chúng tôi tiếp đãi có gì sai sót xin hãy rộng lượng bỏ qua cho."

Mọi người đều khẽ hít sâu một hơi. Serra hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, đã không phải là một cô bé mềm mại nữa rồi. Bởi vì trải đời nhiều, thân hình lại trở mã nên cô ta mang một hương vị đặc biệt của phụ nữ trưởng thành. Đến nay, Serra vẫn là một trong những người phụ nữ hấp dẫn nhất thành Algiers, bình thường muốn nói chuyện với cô cũng đã là một chuyện cực kỳ khó khăn rồi.

Nick gật đầu, không đáp. Serra nở nụ cười lấy lòng, nhưng trong tâm lại cảm thấy khó chịu cực kỳ. Cô còn cao hơn thiếu niên này đến nửa người, không thể không cúi đầu, xoay người bày ra dáng vẻ phong tình, lẳng lơ. Nhưng nhìn xem này, đứa nhỏ này ngay cả trái cổ cũng còn chưa có, tới cái nơi chơi bời của người lớn này để làm gì chứ?

Kiểm ăn ở thành Algiers này, đặc biệt là làm quán rượu, sòng bạc, nếu như không có quan hệ tốt với Red Lion thì tuyệt đối là không được. Đội trưởng đội xung phong từ trước đến giờ vẫn là nhân vật số hai trong đội tàu. Ngài Hayreddin thì cô không thể lôi kéo được, vậy thì làm sao đắc tội được với người này đây? Serra bắt đầu suy đoán, nắm bắt tâm lý cậu thiếu niên kia, nháy mắt mấy cái, lộ ra vẻ mặt vô cùng hứng thú. Cô ta tự rót nước hoa quả vị táo mà người phục vụ vừa mua cho Nick. Khỏe mắt, đuôi lông mày đều tỏa ra sự kiêu mị và thành thực đến tận xương, quả thực quyến rũ chết người mà.

"Đội trưởng tuy còn trẻ nhưng tất cả mọi người đều nói người dũng mãnh, có thể một đấu mười cũng không nhủi mày nha!"

"Ồ..." Nick uống một ngụm nước hoa quả. Cái chén làm bằng thiếc trắng này trông thật thú vị, nhưng mà mùi vị của nước hoa quả ở đây cũng chả khác với những quán nhỏ là bao nhiêu. Thì ra đây là nơi mà người có tiền thích đến sao...

Thấy đối phương yên lặng không có hành động gì, Serra nhấc tay vuốt một lọn tóc dài như gọn sóng, để lộ ra cái cổ thon dài trắng ngần. Cô ta xích lại gần: "Đội trưởng Nick, cậu lợi hại như vậy, đã từng giết bao nhiêu người rồi?"

Mặc kệ tính cách có như thế nào thì chuyện này vẫn là chuyện mà hải tặc thích nhất. Mỗi lúc trời tối đều có người vì so đầu mấy con số này mà đánh nhau. Đàn bà muốn lấy lòng đàn ông thì thường vuốt ve vào cơ thể cường tráng của đối phương rồi bày tỏ sự sùng bái ngưỡng mộ. Serra vô cùng quen thuộc việc này nhưng bây giờ cô lại có cảm giác không nhìn thấu được cậu thiếu niên kia. Cổ tay và cánh tay của cậu ta còn nhỏ hơn cả tay của cô nữa, làm sao cô có thể thốt ra những lời khen đại loại như "cơ thể của cậu thật là cường tráng" đây.

Haizz, đứa bé nhỏ như vậy, thật sự là một kẻ giết người không chớp mắt sao? Nhìn khuôn mặt non nớt của cậu thiếu niên, Serra hơi nhăn mặt. Người chung quanh lại nín thở yên lặng nghe, chờ đợi câu trả lời của Nick.

"Tôi chưa từng đếm." Nick bình thản đáp rồi lại tiếp tục uống. Cậu đã bắt đầu cảm thấy nhàm chán rồi.

Mọi người thất vọng, tiếp theo thì lạnh phát run. Người này không hề đếm số người chết dưới tay mình, thế thì rõ ràng hắn căn bản không quan tâm đến những vong hồn chết dưới đao của hắn?

"Chỗ này có cái gì chơi vui không?" Nick hỏi.

"Đánh bài, xúc xắc, phi tiêu, cả người lớn lẫn trẻ em đều có thể chơi. Đội trưởng thích chơi cái gì? Tôi chơi với cậu."

"...Tôi không chơi đâu."

"Ồ, vậy thì tôi để cho Ina và Lily khiêu vũ cùng cậu nhé?"

Hai cô gái trẻ tuổi lập tức bu lại, nhẹ nhàng lắc vòng eo mảnh khảnh trước mặt Nick.

Serra gọi hai cô gái này tới thực ra cũng lo lắng đến chảy mồ hôi. Vị đội trưởng này rõ ràng còn chưa dậy thì, không biết là có hứng thú với đàn bà hay không, chẳng may là đập trúng chỗ đau của đối phương thì đúng là khổ rồi.

"Rất sạch sẽ, tuyệt đối không có bệnh..." Serra thấp giọng giải thích.

Nick nhìn hai cô gái mười sáu mười bảy tuổi này. Nhảy múa quanh năm khiến hai người này có một thân hình thon thả, bộ ngực khiến cho người ta nhìn vào mà phải thờ gập.

Trước khi rời thuyền, thuyền trưởng đặc biệt dặn hắn phải hào phóng một chút. Nhất là phải móc nối quan hệ thật tốt với cấp dưới, giống như một "đàn ông đích thực".

Giống một "người đàn ông đích thực" thì...

Nick nhìn cô gái yếu ớt kia, lại tiếp tục quay đầu nhìn bộ ngực đầy đặn của Serra, lập tức lựa chọn.

"Đêm này, ta mời khách, mọi người không phải trả tiền." Thiếu niên ném một túi tiền vàng lên trên quầy.

"Ồ!"

Không khí trầm thấp do hắn đến vừa rồi nháy mắt trở nên sôi nổi. Bọn hải tặc hoan hô, sáng khoái nâng ly, khen ngợi đội trưởng quá hào phóng.

"Ha ha, thủ đoạn thật là rộng rãi..." Serra che miệng cười quỵn rũ, trước mắt cô ta liền có thêm một cái nhẫn đính ngọc Ruby nhỏ khoảng bằng cái móng tay, nhìn qua đã biết nó vô cùng tinh khiết. Bên cạnh còn khảm một cái vòng trong suốt, ở dưới ánh nến trông vô cùng rực rỡ.

"Thứ này cho cô, tối nay cô có rảnh không?"

Ngày hôm sau, một tin tức động trời như cuồng phong quét ngang thành Algiers.

Đội trưởng đội xung phong mới nhậm chức của Red Lion, thiếu niên với biệt hiệu Hải Yêu kia đến quán Medusa và đã trở thành người đàn ông của Serra, người phụ nữ đẹp nhất Algiers, hơn nữa còn chuyển đến sống cùng nhà với cô ấy nữa.

Mấy tên đàn ông vừa thêm thường vừa ganh tị bần tán rằng Nick ý thế hiếp người. Serra liền tuyên bố, Nick là người đàn ông mạnh mẽ nhất mà cô từng gặp, tuyệt đối là người đàn ông đầy kinh nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Vàng Không Phải Vạn Năng

"Serra."

"A. Nick."

Cô gái xinh đẹp cả người ướt đầm mồ hôi đẩy người thiếu niên ra, cô không ngừng thở hổn hển. Gương mặt xinh đẹp đỏ bừng như đang ngà ngà say rượu.

"Chị nói này, trời nóng quá, đừng nằm ngủ úp sấp trên người chị được không? Nóng muốn chết!"

"Ôm thêm một chút nữa thôi." Nick than thở, không muốn xuống giường, cậu chơi xấu quấn chặt lấy Serra giống như một con bạch tuộc. Mặt thì chôn sâu vào bộ ngực đầy đặn của cô.

"Thật là dở hơi, chưa uống sữa mẹ bao giờ sao?"

"Em không biết, em vừa sinh ra đã bị mẹ ném đi rồi."

"Chị mà là mẹ em thì cũng không thêm nhớ một người quái gở như em đâu." Serra véo hai má Nick với vẻ cưng chiều. Đứa bé này tắm rửa sạch sẽ xong, trông xinh xắn hẳn ra. Chắc do sống cuộc sống nghèo khổ, không đủ ăn suốt một thời gian dài nên cô bé mới bị dậy thì muộn như thế này.

"Rõ ràng là một cô gái, sao lại xấu xa như thế."

Serra chợt nhớ đến đứa con gái mình sinh nhiều năm về trước, khi ấy cô không thể đủ khả năng nuôi nấng nó, đành trơ mắt nhìn nó bị đem cho người khác. Không biết giờ này nó có còn sống trên đời này nữa hay không. Cô thở dài: "Nick, công việc này của em, tuy kiếm được nhiều tiền nhưng cũng rất tàn nhẫn, sau này chết đi sẽ bị Thánh A La phạt xuống địa ngục đấy."

"Địa ngục? H." Nick lật người, nằm ngửa nhìn lên trần nhà, thoáng ngẩn người: "Em đã từng đi qua nơi đó, chả có gì nghiêm trọng. Mà mặc kệ nó đi, chuyện đây để mai mốt tính sau, bây giờ chị sẽ không đuổi em ra khỏi nhà chị chứ?"

"Haizz, làm gì phải rõ ràng như vậy." Serra hiểu, mấy lời Nick nói là sự thực. Ở một nơi phức tạp như thành Algiers này, cô cần một người bảo vệ. Mà Nick thì cần người che giấu, và một chỗ tạm dừng chân.

Chỉ là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi thôi mà, sao cần phải đồng đồng cảm với đối phương chứ?

Cô bán rượu và những việc khác nữa, cho dù không giết người đi chăng nữa, bản thân cô có thể được thần tha thứ sau khi chết sao?

Sự hào hứng của Serra dần nhạt đi, cô đứng dậy mặc quần áo, vuốt tóc: "Hôm nay có bận gì không?"

Nick: "Đến chỗ thuyền trưởng báo cáo thôi."

Serra: "Ăn cơm xong rồi đi, tối nhớ đến Medusa dạo một vòng."

Nick đột nhiên gục đầu vào đầu gối, rầu rĩ đáp: "Ồ."

Cái gọi là "dạo chơi" cũng chỉ là mỗi ngày đến quán rượu ngồi đấy, thấy ai vào kiếm chuyện thì kéo ra ngoài đánh cho một trận. Mà có Nick ở đó, thì làm gì có người nào dám vào đấy mà gây rối nữa.

Serra lại dặn dò: "Nhớ uống sữa tươi! Nhìn cái dáng người ăn uống không đủ dinh dưỡng của em xem. Haizz, chị không biết mình có phải đang nuôi con trai không đây." Cô nói xong lại quay đầu soi gương, nhìn xem khoe mắt có nếp nhăn hay không.

Nick ngủ đến tận khi mặt trời lên cao tới đỉnh đầu mới chịu bò dậy. Thường ngày, cô ngủ không sâu, có người tới gần là tỉnh ngay. Nhưng chỉ cần có người ôm, đặc biệt là phụ nữ trưởng thành, dáng người đầy đặn như Serra thế này thì cô ngủ đặc biệt sâu. Có lẽ vì sự bình an khó mà gặp được này, nên một kẻ yêu tiền như cô mới chịu bỏ ra một số tiền lớn để sống trong căn nhà này.

"Em vừa được sinh ra thì đã bị mẹ ném đi rồi." Cậu nói này hoàn toàn là một lời nói dối.

Nick nhớ mưng mưng, hồi còn rất nhỏ rất nhỏ, dường như có một vòng tay mềm mại ấm áp đã ôm cô vào lòng, nhẹ giọng hát những bài ru đưa cô vào giấc ngủ.

Thoải quên đi, Nick lắc đầu. Người duy nhất cô nhớ rõ chỉ là chú của cô, còn những người khác chỉ là những vị khách qua đường mà thôi.

Nhìn tòa cung điện màu trắng trên núi xa xa, Nick thực sự kinh ngạc. Cô cẩn thận đi vào, nhìn ngắm xung quanh rồi lại lú lười không thôi.

Đúng là thủ lãnh, tiền đề chết người nha!

Thành Algiers ở Bắc Phi, tuy nằm ở ngay cạnh bờ biển, nhưng lại không phải là nơi có nguồn nước dồi dào, bình thường muốn có nước ngọt để dùng đều phải xếp hàng dài để lấy nước. Nào được như trong cung điện của Hayreddin, bên ngoài có dòng nước chảy quanh, đài phun nước màu trắng, tất cả chúng được thiết kế một cách tỉ mỉ để phối hợp tạo nên một khung cảnh đẹp mắt nhất. Hành lang có trồng một giàn hoa, trên tường còn điêu khắc truyện cổ tích Nghìn Lê Một Đêm. Mỗi bậc thang đều được làm từ đá quý vận chuyển từ từ phương xa đến.

Xa xỉ quá! Không cần tốt nhất nhưng phải quý nhất.

Nick vui vẻ đi xuyên qua chiếc màn lụa trắng đang đung đưa theo gió, cô thầm nghĩ đến ước mơ lớn nhất của mình là mỗi ngày đều có bánh mì trắng để ăn đến no căng bụng. Vậy một tòa cung điện xa hoa thế này, nếu đem bán lấy tiền mua bánh mì trắng thì sẽ được bao nhiêu nh?

Cung điện này tuy lớn nhưng chỉ có vài người ở. Nick đi một mạch đến vừa nhà phía sau thì trông thấy một người đàn ông cao lớn có mái tóc đỏ rực. Hayreddin đang mang một cái bao tay bằng da, bọc kín từ khuỷu tay đến cổ tay. Trên cánh tay cường tráng là một con chim ưng có ánh mắt sắc như dao.

Con ưng kia liếc mắt nhìn Nick rồi kêu lên một tiếng the thé. Hayreddin từ từ rút cho nó một khối thịt tươi, rồi quay đầu lại cười nói:

"Chàng trai bé bỏng của chúng ta đến rồi."

Cả hai cùng đi vào phòng khách theo phong cách Ba Tư, Hayreddin thoải mái dựa vào chiếc giường êm ái, vỗ tay. Lập tức có một cô gái xinh đẹp mặc áo hồng đi vào, đặt một khay trái cây tươi xuống trước mặt Nick.

Cô gái ăn mặc rất giống những phi tần trong hậu cung Sudan (1), trên mặt đeo một cái vải che rất mỏng có thể thoáng thấy gương mặt xinh đẹp như tranh vẽ. Nick ngẩng ra, thầm nghĩ, chị gái này chắc cũng xinh như Serra, bộ ngực còn rất đầy đặn.

Cô gái thấy cậu thiếu niên trẻ tuổi ngẩng người nhìn mình, khẽ che miệng lên cười. Cô xoay người một cách duyên dáng rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

"Thích kiểu con gái này sao?" Hayreddin mỉm cười trêu chọc: "Nghe nói, đàn bà của cậu cũng là một phụ nữ thành thực quyền rũ."

"Không phải, tôi thích ngủ. Khụ, quả kia trông thật là lạ." Nick ngừng câu chuyện đúng lúc, cô ngồi trên một cái nệm êm, cầm quả đào lên ăn.

Hayreddin nhìn Nick một lượt. Có lẽ vì có đàn bà chăm sóc nên đứa bé này trông cũng ưa nhìn hơn. Gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như quả táo khác hẳn dáng vẻ gầy gò trơ hết sức thê thảm trước đây.

Nick ăn hết quả đào lại đến chùm nho. Hoa quả nhét đầy miệng, cô vất vả lắm mới nuốt xuống hết được. Cô liếm nước trái cây còn sót lại trên tay, chợt nhớ đến hôm nay là do Hayreddin gọi cô tới.

"Tôi tới trình diện, có chuyện gì không thuyền trưởng?"

"Không có gì, hỏi xem tiền cậu có đủ dùng không?"

"Còn thừa sáu đồng vàng, mời khách uống rượu mất mười sáu đồng vàng và bốn đồng bạc, thanh toán hộ nợ còn bạc mất mười lăm đồng vàng và hai đồng bạc, tiền thuốc men cho người đánh nhau bị thương mất bảy đồng vàng và ba mươi hai đồng tiền. Mấy món nợ này chủ yếu đều không thu lại được, càng đừng nói gì đến lợi tức."

Nick tỉ mỉ kể lại từng việc, lòng thầm thấp thỏm không yên. Thật ra, cô đã âm thầm lén trừ ba đồng đưa cho Serra làm "tiền phí phụng dưỡng hàng tháng". Haizz, hi vọng thuyền trưởng không phát hiện ra.

Hayreddin nghe Nick báo cáo mà hết biết nói sao: "Cái này có phải cho vay đâu, tiền cho người ta làm sao có thể lấy lại?" Đứa bé này bình thường có vẻ ngày ngày ngô ngô nhưng cứ động đến vấn đề tiền bạc thì tính toán vô cùng lợi hại, không biết cậu ta đã lớn lên trong hoàn cảnh gì nữa.

Nick có chút không hiểu: "Tiền phải sinh ra tiền, tiền cho đi mà không trở về là mua bán lỗ vốn."

Hayreddin: "Ai dạy cậu như vậy?"

Nick: "Chú tôi, Asa."

Hayreddin nhíu mày, trầm giọng nói: "Bây giờ cậu đi theo tôi, phải nghe theo mọi quy tắc của tôi. Tôi bảo cậu chỉ cần tiêu tiền không cần thu vào thì cậu phải tiêu tiền như nước cho tôi."

"A, thật là lãnh phí."

Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu và đau lòng của Nick, Hayreddin day day trán. Ngoại trừ nuôi chim ưng ra, đã rất lâu rồi anh không phải nuôi dạy một ai cả. Lát sau, anh nói: "Đội xung phong là cả một tổ chức, không phải là cứ một mình chiến đấu là có thể xong việc. Cậu là chiến thần sao? Cậu mình đồng da sắt sao? Thể lực của cậu có thể duy trì phong độ chiến đấu từ sáng sớm cho tới đêm khuya sao?"

Nick lắc đầu liên tục, thể lực và sức chịu đựng chính là nhược điểm lớn nhất của cô. Người khác thấy cô chiến đấu chưa từng bị thương thì âm thầm sợ hãi nhưng đây thật ra là do cô căn bản không dám để bị thương. Nếu cơ thể không được linh hoạt thì ngay cả Hải Yêu cũng không thể bay múa được nữa.

Hayreddin nói tiếp: "Tốc độ của cậu rất nhanh, đây vốn rất mạnh. Nhưng nếu khi cậu xông lên lại không có ai chạy ra tiếp ứng, có phải cậu sẽ bị kẻ địch bao vây không? Nick, cậu phải biết phối hợp. Nếu như ngay cả anh em cùng chiến tuyến với mình mà còn không giúp cậu, thì sớm muộn gì cũng có ngày cậu bị ngã thật đau."

Nick im lặng nghe thuyền trưởng răn dạy, không hề lên tiếng.

Cái gì gọi là phối hợp? Ngày xưa cô ăn đói mặc rách, chưa từng có ai giúp đỡ cô, cô bị người ta đánh cũng không ai vào giúp. Cô luôn luôn phải sống cuộc sống một thân một mình, vốn đã quen rồi.

Hayreddin đứng dậy, ném cho Nick một túi tiền vàng: "Từ từ suy nghĩ đi, tiền này là để cậu tiếp tục chi tiêu."

Nick nhận lấy túi tiền, với tay lấy mấy quả cam nhét luôn vào túi rồi mới lặng lẽ rời khỏi cung điện.

Cô vâng theo mệnh lệnh của ngài thuyền trưởng, mỗi ngày đều vô cùng hào phóng vun tiền cho đám hải tặc ở thành Algiers. Thành quả dần dần xuất hiện.

Nên biết rằng, trách nhiệm của đội trưởng đội xung phong chính là người đầu tiên lên thuyền địch, mở đường máu giúp cho người phía sau. Vị trí này chính là vị trí có độ nguy hiểm cao nhất. Mà một thuyền trưởng có bản lĩnh chính là có khả năng hòa hợp với mọi người, đây cũng là vấn đề quan trọng nhất quyết định sự sống và cái chết của bản thân hắn. Nick ở trên chiến trường vô cùng dũng mãnh, trong sinh hoạt thường ngày lại trọng nghĩa khí kinh tiền tài (tiền tài của thuyền trưởng). Những thủ hạ dưới quyền vừa sợ vừa nể, thái độ với Hải Yếu dần dần trở nên nồng nhiệt hơn.

Vì thế đội trưởng Nick khi đến quán rượu Medusa uống nước hoa quả vị táo hiện nay đã dần có uy thế của một tiểu Boss được nhiều người ủng hộ.

Từ đó về sau, Nick tin chắc, vàng không phải vạn năng, mà là mười vạn năng, thậm chí là trăm vạn năng, ngàn vạn năng.

Nhưng Hayreddin vẫn lo lắng không yên. Vì dù đám thủ hạ đều rất trung thành nhưng trong đội xung phong lại không có ai có thể theo kịp tốc độ của Nick cả.

Ngày mùng một tháng tám, ở vùng biển gần đảo Sardinia (2), Red Lion bắt được một chiếc tàu buôn nhiều cột xứ Genoa.

Dưới sự chỉ huy của Hayreddin, thuyền "Hải Yếu" dùng đại pháo xử lý hết một phần ba thủy thủ trên boong tàu. Sau khi hai thuyền tiếp cận nhau, "Hải Yếu" hạ bót buồm, điều chỉnh tốc độ chậm lại. Nick cầm chặt lưới hải xung phong dẫn đầu, chuẩn bị tiến lên dọn đường.

Ai ngờ đúng lúc này gió lại bất ngờ nổi lên, buồm của thuyền buôn kia căng phồng. Cả con thuyền nhanh chóng tăng tốc độ chạy thoát ra ngoài nửa hải lý (khoảng gần 1 mét). Cái móc tàu ném ra rơi vào khoảng không, Nick cứ thế mà bị tách ra.

Vốn với bản lĩnh của cô, dù có tách ra cũng không đến bị nổi nguy hiểm tới tính mạng, nhưng trên chiếc tàu buôn này có trang bị vũ khí quá hoàn mỹ. Các thủy thủ cầm súng kíp đồng loạt lên đạn, bắn đi, Nick bị vụn gỗ bắn vào bắp chân, tốc độ liền chậm lại.

Mấy tên lính đánh thuê trên thuyền lập tức vây quanh, bọn chúng cố ý sử dụng gậy răng sói bằng thép (3). Nick vung lưới hải, không ngừng đỡ lấy đòn tấn công của đối phương, cô không thể sử dụng ưu thế tốc độ của mình nên dần rơi vào nguy hiểm. Cũng may, kinh nghiệm đánh nhau của cô vô cùng phong phú, cô vội lặn mấy vòng trên mặt đất, tấn công phía dưới của đối thủ nên mới có thể cầm cự không thua.

Mười phút sau, thuyền "Hải Yếu" đuổi kịp. Hayreddin giao quyền chỉ huy cho lái chính rồi đích thân nắm dây nhảy sang thuyền buôn, cứu thoát đội trưởng đội xung phong với cái đuôi bị thương đầm đìa máu.

Sau khi kết thúc trận chiến, Hayreddin kẹp "cậu bé" Nick đu dây bay về thuyền "Hải Yếu", rồi đi thẳng về phòng y tế với vẻ mặt cực kỳ khó coi:

"Lần sau còn liều mạng như vậy thì chờ đi gặp diêm vương đi!"

Kế đến liền đưa tay xé lấy phần áo sơ mi ở miệng vết thương trên vai của Nick, gương mặt nhỏ nhắn của Nick đã trắng bệch, Victor ném dao mổ trên tay xuống, chạy đến nói:

"Đi rửa tay!!!"

Sắc mặt Hayreddin bỗng có chút u ám: "Bệnh thích sạch sẽ của cậu càng ngày càng nặng, có cần tôi lọc hết khí độc để cậu hít thở không?"

Vị bác sĩ lúc này đã đứng chắn trước người Nick: "Đúng thế, tiếc là chưa có ai phát minh ra loại máy móc này." Sau đó đưa tay đẩy gọng kính, kiên quyết nói: "Thuyền trưởng, phòng y tế là phạm vi lãnh địa của tôi, xin anh bước ra ngoài."

Hayreddin nhú mày, nhưng nhớ đến trong bản kế ước khi Victor lên thuyền đúng là có một điều khoản như vậy, anh chỉ còn cách đẩy cửa ra ngoài, có điều chỉ mới đi được hai bước đã quay lại dằn dò: "Rửa vết thương cẩn thận một chút, có may cũng đẹp một chút."

Victor ngay lập tức nhận lời: "Tuyệt đối cam đoan sẽ trở về trạng thái giống hệt như lúc chưa bị thương!" Đừng nhìn vị bác sĩ này đang mang vẻ mặt chân thành như vậy nhưng lòng lại thâm mắng to, nếu không phải vì bảo vệ cô bé này, anh làm sao để người khác nghi ngờ y thuật của mình được chứ?

Ngài Thuyền Trưởng lại nhìn sang Nick, kế đến mới chịu đẩy cửa bước đi. Victor lập tức chạy lên khóa cửa lại, sau đó mới nhìn Nick mà rống to:

"Ban này bị xé nát quần áo thì để tôi xem cậu xử lý như thế nào! Tôi không phải lúc nào cũng có thể cứu cậu kịp thời. Còn nữa, cậu xem cậu đi, cả người bẩn thỉu, không biết xấu hổ hay sao còn dám chui lên giường tôi mà nằm hả?"

Nick ra vẻ oan ức nói: "Là thuyền trưởng đặt tôi nằm lên đây mà."

Vị bác sĩ thấy ra giường trắng tươi sạch sẽ của mình đã dính đầy chất bẩn, tức giận làu bàu: "Thuyền trưởng à thuyền trưởng, thường ngày anh cứ ra vẻ lờ lờ lười biếng, trước giờ có thấy anh lo cho người bị thương đến thế đâu?"

Nick mở to đôi mắt sáng rực, vẻ mặt vô cùng sùng bái nói: "Victor, anh không thấy thuyền trưởng thật oai phong sao? Chỉ một đao đã chém gãy cây gậy

răng sói bằng thép kia rồi chặt luôn đầu của kẻ địch. Anh xem, anh ta thật là mạnh nha!"

Victor vừa kéo cắt bỏ quần áo ở miệng vết thương của Nick vừa nói với giọng điệu khinh thường: "Bắp tay của anh ta to bằng cái đùi của cô, sức của cô làm sao so được với người ta hả? Kiếp sau có đầu thai thì cố gắng thêm một chút, may ra có cơ hội."

Sau đó anh lấy một cây kim bằng gỗ thật nhỏ, rút còn tủy trùng vào miệng vết thương, bắt đầu may, mỗi lần chiếc kim xỏ chỉ đâm xuyên qua da thịt, tuy rất đau đớn nhưng Nick chỉ nhủ mày, không rên la một tiếng nào.

Victor tuy miệng mắng chửi không ngừng nhưng lòng lại kinh ngạc không thôi, sức chịu đựng của cô bé này mạnh hơn cả những người trưởng thành nữa. Bà vai bị may hơn mười mũi, kể đến là bắp chân. Victor cắt đứt phần ống quần từ đầu gối trở xuống, liền trông thấy trên bắp chân trắng nõn của cô đây các vết sẹo khác nhau, có vết sẹo nhỏ, có vết sẹo to, thậm chí còn có mấy cái trông rất kinh khủng nữa.

"Cái này là sao đây?"

"Chó cắn." Nick băng quơ đáp rồi đưa mắt nhìn xung quanh nói: "Có gì ăn không? Đánh gần nửa ngày, đói quá."

Victor tức giận nói: "Cô là heo hay là cái thùng com hả? Bữa trưa mới ăn chưa được nửa tiếng nữa!"

"Hết cách, tại tiêu hóa nhanh."

Victor thầm than thở, thẫm nghĩ nhất định phải tìm cách phẫu thuật xem cái dạ dày của cô nàng này có hình dạng gì. Anh rút ra chiếc khăn bằng tơ tằm, phủ lên tay mình rồi bước đến kéo ngăn kéo, lấy một cái bánh gừng (4) nhét vào miệng Nick:

"Làm gì mà bị chó cắn?"

"Tôi ăn trộm." Nick thỏa mãn nhấp nhấp miếng bánh lột dạ, câu trả lời cũng mơ mơ hồ hồ theo.

Victor nhìn kỹ những vết sẹo trên chân cô, nhiều như thế này rõ ràng không phải là bị mỗi một con chó cắn.

"Cô trộm gì? Bảo vệ gia truyền của nhà người ta à?"

Nick cố nuốt miếng bánh quy khô khan trong miệng xuống: "Hải trộm mấy trái quýt, ai mà biết cây ấy là của người ta, bọn họ thả ra một đám chó săn."

Victor nghe mà nghiêng rằng, vết thương này cũng được ba bốn năm rồi, thả nhiều chó như vậy chỉ để đuổi cắn một đứa trẻ, đúng là chuyện chỉ có súc sinh mới có thể làm được.

"Thật ra nếu không phải nhờ thường bị chó rượt như vậy thì tôi cũng không thể chạy nhanh đến thế. Bây giờ tôi có cái liềm rồi, một đám chó với một đám người cũng chẳng khác nhau mấy." Nick nhìn chăm chăm Victor với vẻ tha thiết, chờ mong được cho bánh quy lột dạ nữa: "Thêm một cái nữa đi."

Sau khi rửa sạch vết thương, Victor lấy một miếng băng gạc mỏng đặt lên trên vết thương: "Trời nóng, nếu không muốn để bị sưng thì đừng có chạy loạn." Kể đến anh đưa mắt nhìn Nick, căn bệnh sạch sẽ lại bộc phát.

"Cô bẩn quá, đầy bùn đầy mỡ, tóc thì bê bết máu, bộ dạng cô thế này mà còn ăn được sao?"

Nick nhảy xuống giường, phúi phúi bánh vụn trên người: "Chiếc thuyền buôn kia chở đầy dầu oliu, mấy thùng dầu bị vỡ nhiều lắm, tôi lăn lộn bên thuyền ấy mấy vòng làm sao mà không bẩn được."

Victor mở ngăn kéo vạn năng không gì không có của mình ra, lấy một bánh xà phòng hương hoa hồng, kẹp bằng hai ngón tay, đưa cho Nick: "Đi tắm đi, tắm không sạch hôi lắm, đừng để miệng vết thương dính nước."

Nick đưa tay nhận lấy bánh xà phòng quý hiếm, cái thứ này bé xíu mà hương thơm ngào ngạt làm cô khó lắm mới kiềm chế được ham muốn đưa lên miệng cắn một cái. Có điều, cô tắm ở đâu đây? Nước ngọt trên thuyền rất quý, mỗi ngày chỉ phát cho mỗi người hai ba lít, bấy nhiêu đây uống còn không đủ nói chi dùng để tắm rửa.

Cô đang suy nghĩ miên man, ánh mắt chợt di chuyển ra ngoài cửa sổ, cô trông thấy các thủy thủ bên mạn thuyền đang ào ào kéo nhau ra đấy nhảy ùm ùm xuống biển, dùng nước biển tẩy sạch cơ thể.

". Hôm nay tôi không ăn cá." Victor cũng trông thấy, gương mặt tái đi, lộ vẻ ghê tởm.

"Áy da, là con trai thật là tiện lợi." Nick hâm mộ.

Trên thuyền, hình như chỉ có phòng của thuyền trưởng là có phòng tắm riêng.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Ngôi Sao Sáu Cánh Màu Lam (*)

Hayreddin lật xem tư liệu của từng thuyền viên, càng xem càng cảm thấy thật bức mình.

Ở đây có gần hai ngàn thủy thủ, vậy mà người phối hợp với Nick, tính ra chỉ có mỗi mình Hayreddin. Nhưng mà anh lại là thuyền trưởng, từ việc nã pháo đến tốc độ buồm đều phải đích thân chỉ huy, anh không có cách nào bỏ việc chỉ huy đội tàu mà đi xung phong cùng Nick. Đứa bé này là một nhân tài hiếm có. Võ nghệ của nó đủ để trở thành chiêu bài của Red Lion, nếu chỉ vì không có quân cứu viện mà bị chết trong chiến đấu thì thật là đáng tiếc.

Anh cần phải tìm một đội phó có thể theo kịp tốc độ của Nick, đồng thời cũng có khả năng bảo vệ và phối hợp với cậu ta.

Hayreddin xem danh sách mà người quản lý thủy thủ đưa lên để anh chọn người thích hợp nhưng mãi vẫn không tập trung phân tích được. Bóng dáng bay múa nhảy nhót bé nhỏ kia cứ hiện ra trong đầu anh, cả người toàn là máu và bùn nhưng vẫn không bỏ cuộc, vùng vẫy giành lấy sự sống. Đầu Hayreddin nháy mắt như nổ tung ra.

Đây là người mà anh, Red Lion phát hiện ra. Cậu ta cũng giống như chim ưng mà anh nuôi, nếu để cậu bé bị bọn vô danh tiểu tốt xử lý thì thật lòng anh không thể chịu nổi.

Về mặt Hayreddin không chút cảm xúc, tay xoa cằm, trong đôi mắt ánh ra màu đỏ. Mấy người quản lý còn đứng bên cạnh không dám thở mạnh. Thuyền trưởng bình thường khá là nhã nhặn, luôn vui vẻ cười hiền lành, không dễ tức giận, trông chẳng đáng sợ một chút nào. Nhưng ánh mắt của anh lúc này nói lên rằng anh đã tức giận, hơn nữa còn là giận muốn giết người.

"Amias Achard của thuyền 2, Lamb của thuyền 3, Krstic Anthony của thuyền 5, và Justine vừa mới gia nhập nữa, sau khi so sánh và khảo sát thì ngoài sáu người này, thuyền trưởng còn tuyển ai nữa không ạ."

"Loại toàn bộ." Hayreddin ném mấy mảnh giấy da viết thông tin ở trên bàn xuống, giọng nói lạnh như băng "Không có một người có tư cách làm đội phó, chỉ có thể làm đội viên của tiểu đội mà thôi. Hành động lần này, thuyền 4 Mad Dog (chó điên) phản ứng chậm, thời gian bắn pháo cũng kém vô cùng, suýt tý nữa đã bắn nhầm thuyền bên cạnh. Tất cả đội viên trên thuyền đều bị phạt."

"Vâng!" Người quản lý thuyền Mad Dog đứng dậy. Cả người hắn đã cứng đờ, không ngừng run rẩy làm chiếc ghế của hắn gần như đẩy ngã về sau.

"Gần đây, tổ bắn pháo tập luyện quá ít. Tất cả đội tàu sau khi về đến Algiers sẽ nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại. Tôi nói trước, đây không phải là nghỉ phép, mỗi người không qua được sát hạch thì đừng có hòng mà xuống thuyền."

Hayreddin phát tay, ý bảo hội nghị chấm dứt: "Cứ thể đi."

Mọi người rời khỏi phòng thuyền trưởng, cánh cửa gỗ khép lại.

Hayreddin dựa vào lưng ghế thờ dài, đầu có chút đau nhức. Anh tức giận cái gì đây? Cậu ta cũng không phải Cecilia, khi đó anh giống cũng giống mấy người anh trai, không có khả năng bảo vệ Cecilia. Nick rất mạnh, vô cùng mạnh. Hình ảnh lưỡi hái kia bay múa trên không trung, thu gặt sinh mệnh trông hoàn mỹ đến nỗi Hayreddin nhìn không chớp mắt. Có thể là Nick càng kiên cường thì càng nói lên phòng ngự của cậu quá yếu, ngay cả mấy tên tiểu tốt kia cũng không đánh lại.

Một cao thủ vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng yếu ớt vô cùng, thật là mâu thuẫn.

Hayreddin đứng dậy, đẩy cửa phòng ngủ của mình ra.

Sột soạt.

Mấy tiếng động rất nhỏ vang lên làm anh phải dừng bước.

Thị giác và thính giác của Hayreddin đều vượt xa người thường. Anh bình tĩnh lắng nghe liền phát hiện động tĩnh xuất phát từ bên trong phòng tắm. Chuột sao? Không phải, chắc phải là một con chuột lớn.

Ha ha, xem ra, con thú nhỏ đã chui vào nơi này để tắm rửa. Hayreddin trông như một con mèo lớn, lặng lẽ bước đến trước cửa phòng tắm. Nhẹ nhàng đưa cánh tay cường tráng nắm lấy tay nắm cửa rồi đột nhiên kéo cửa bật ra. Chốt gỗ bên trong bị bẻ gãy như cọng tranh yếu ớt.

Cửa mở.

"Nick, đây không phải là địa bàn của cậu."

Cặp móng trắng hồng như hai quả đào đang dính đầy bọt nước. Chủ nhân của chúng bị dọa hoảng hồn, nhảy dựng lên, xoay người lại nhìn Hayreddin.

"Thuyền trưởng."

Mái tóc dài dợn sóng của Nick đang rối tung, ướt đẫm. Thân hình trần truồng lộ ra trước mắt Hayreddin.

Phía trên, phía dưới, nơi nên có cái gì đó thì lại không có.

Hayreddin lập tức cảm thấy đau đầu.

Anh nhìn đi nhìn lại con cừu non này vài lần, kết luận cuối cùng là: không phải đàn ông. Đương nhiên cũng chưa thể gọi là phụ nữ, chỉ miễn cưỡng coi là một cô gái dậy thì muộn. Ngoại trừ mấy thằng có sở thích biến thái ra thì sẽ không có bất kỳ ai bị thân hình này hấp dẫn.

Mặt trời trên biển luôn gay gắt hơn ở trên đất liền, khoang thuyền nóng gần như bức người ta phát điên, thủy thủ hầu hết là còi trần. Vì sao đến giờ anh vẫn không phát hiện, chỉ có Nick bé nhỏ là một nút áo cũng không còi? Lòng anh vẫn luôn một mực cho rằng đàn bà con gái là kẻ yếu, cần phải được bảo vệ. Lối suy nghĩ này khiến cho Red Lion có kiến thức rộng rãi bị một đứa bé con đánh lừa.

Victor, cậu gọi lắm.

Ánh mắt Hayreddin sắc lạnh như chim ưng, thực có thể cắt phẳng một miếng thịt trên thân thể người ta xuống.

"Giải thích."

Ban này, vì chuyện xảy ra quá bất ngờ nên Nick mới bị dọa hoảng sợ, nhưng đến lúc này thì đã bình tĩnh lại rồi. Cô thấy ánh mắt đối phương trắng trợn đảo qua đảo lại trên người mình, cô không những không che không chắn không ngăn cản mà còn ngẩng đầu ưỡn ngực cho anh ta xem.

"Trên khế ước không nói là không được tắm rửa trong căn phòng tắm duy nhất này. Hơn nữa, thuyền trưởng vào phòng mà không gõ cửa là không lễ phép." Nick nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh ta, không thêm chớp lấy một cái.

"Là sao?" Hayreddin quả thực không tin vào lỗ tai của mình nữa. Đây là giải thích sao?

"Ai dạy cô như thế?"

Nick hùng hồn nói: "Chú của tôi, Asa."

Hayreddin bước lên phía trước, vây Nick vào trong một góc phòng tắm. Ngoài cái cửa sổ rộng không đến một thước trên mạn thuyền kia vẫn còn đang đóng đưa một cái lưới hái. Cô bé này rõ ràng chui vào từ chỗ đó, cũng chỉ có người thân hình nhỏ bé như cô mới có thể trèo vào từ ô cửa sổ bé tí như thế thôi.

Hai người đứng trong không gian nhỏ hẹp, gần đến nỗi có thể ngửi được mùi trên cơ thể nhau. Hayreddin cúi mình xuống, hơi thở nam tính đầy nguy hiểm lớn vồn bên tai Nick:

"Chú của cô có từng dạy cô đừng trần truồng tiến vào trong phòng của đàn ông không?"

Nick suy nghĩ cẩn thận một lát, sau đó khẳng định: "Không dạy."

"Chú của cô rốt cục thì đã dạy cho cô những gì?" Hayreddin quả thực là hết chỗ nói với người đã nuôi nấng cô.

Nick: "Đi đường phải ngẩng đầu ưỡn ngực, nói chuyện phải nhỏ nhẹ, ăn cơm không được phát ra tiếng."

Hayreddin nhíu mày: "Nghe thật giống quy tắc của một thực nữ."

Nick tỉnh ngộ, gật đầu nói: "A, đúng đấy. Chú tôi cũng nói như thế." Khi đó, Asa làm sao nghĩ được cô sẽ luân lạc đến một nơi không có cả chỗ tắm rửa như thuyền hải tặc thế này?

Hayreddin gần như bị cô làm cho tức giận đến bật cười. Nhìn từ trên xuống dưới, có thể coi cô là một "thực nữ bé nhỏ". Trên lồng ngực của cô có một hình ngôi sao sáu cánh nhỏ bằng miệng chén. Đây cũng không phải cái bớt hay hình xăm gì mà giống như vết sẹo do bị sắt nung đỏ ấn lên. Kề kia không biết là có thù hận gì với cô bé này mà lại có thể nhắm ngay khi vết thương hằn còn nóng hổi mà quyết màu lam lên, khiến cho màu sắc đó mãi khắc sâu vào làn da, không thể tẩy đi được.

Trên thuyền cũng không hiếm người phạm tội, thậm chí thích nhất là để cho tội đó đi theo phạm nhân cả đời.

R - tội cướp bóc.

B - tội khinh nhờn thần linh.

S - nô lệ.

SL - kích động phi báng người khác.

F - gây rắc rối.

V - kẻ lang thang.

Đủ loại chữ đó đều được khắc trên đầu vai bọn hải tặc.

Mà ngôi sao sáu cánh màu lam thì quả là một ký hiệu hiếm thấy.

Màu lam đại biểu ác ma, sao sáu cánh thì đại biểu cho người Do Thái, nó chính là ngôi sao David. Người Do Thái không có tổ quốc riêng thường bị các quốc gia dọa dẫm vơ vét tài sản, đang yên đang lành cũng có thể bị gán cho cái tội danh nào đó rồi bị nhốt vào tù, tịch thu toàn bộ tài sản.

Hayreddin cũng không hỏi quá khứ của thuộc hạ, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Nick:

"Chú của cô chắc cũng đã chết rồi. Cô lên thuyền này thì phải theo quy tắc mà tôi đặt ra."

Mặt Nick tối sầm lại, cô phục tùng gật đầu.

"Tôi không cần biết cô là nam hay nữ, công việc trên thuyền vẫn phải làm cho tốt nếu không thì cút xuống thuyền cho tôi. Đừng tưởng là con gái thì tôi sẽ khoan nhượng, tôi không phải là người thương hương tiếc ngọc."

"Tôi sẽ làm tốt." Nick ngẩng đầu. Mái tóc màu nâu thẫm nước trượt xuống bên cái cổ mảnh khảnh. Miệng vết thương trên vai vẫn còn đỏ máu.

Cô nói lại một lần nữa: "Tôi sẽ làm tốt."

Hayreddin không nói gì nữa mà đi ra ngoài rồi đóng cửa phòng tắm lại.

Victor: "Sau đó thế nào?"

Nick: "Sau đó tôi tiếp tục tắm. Victor, bánh xà phòng này thơm quá." Cô cúi đầu ngửi ngửi mùi hương trên cơ thể mình, mùi hương hoa hồng ngào ngạt, Nick rất thích ý. Cô còn phải tiếp tục dùng nữa mới được.

Victor nhắm mắt. Lông mày giật giật. Anh phải cẩn thận, hết sức cẩn thận giữ gìn bí mật lâu như vậy là vì cái gì? A?

Bác sĩ: "Tôi đột nhiên muốn đánh người."

Nick: "Đánh ai? Tôi khuyên anh đừng có mà manh động. Hiện giờ tôi vẫn chưa phát hiện được ai yếu hơn anh trên con thuyền này đâu."

Bác sĩ phát điên: ".A a a! Cô đã bị phát hiện thì chuyện này không còn liên quan đến tôi nữa! Cô còn tới phòng bệnh này làm gì!"

"Tất nhiên là ngủ trưa rồi. Chỗ của anh thật là mát. Đúng rồi, tôi đã tắm rửa sạch sẽ rồi nhá!"

Nick vén tay áo, khoe cánh tay trắng trẻo vừa được tắm sạch xong. Sau đó, cô nằm xuống cái giường mới được đổi khăn trải, ngong nghênh kéo chăn đến ngang bụng, con buồn ngủ liền ập đến.

Ài dà, ngày hôm nay thật sự là dài.

Hayreddin hỏi hận.

Có lẽ anh đã đánh giá thấp trình độ thần kinh của thủ hạ mình.

Nick coi hành động im lặng đóng cửa rồi đi của thuyền trưởng là "ngâm đồng ý", từ đây về sau cứ cách ba bốn ngày thì cô lại vào phòng tắm của Hayreddin mà tắm rửa rất thoải mái. Trên sàn tàu lưu lại mấy dấu chân nhỏ nhắn, cả phòng tràn hương hoa hồng, à đúng rồi, còn có cả mấy đĩa hoa quả cũng mất tích một cách thần bí.

Cùng lúc đó, Nick trở thành một người bệnh kinh niên, mỗi buổi trưa đều đến chiếm giường của Victor mà ngủ. Hơn nữa, bánh bích quy, cà phê, trà sữa, kẹo bạc hà cứ biến mất với một tốc độ kinh người. Bác sĩ Victor cũng hỏi hận rồi.

Vì sao anh vẫn cứ ôm lấy cái tư tưởng quý tộc ngu ngốc kia ở trong đầu kia chứ? Nick căn bản không phải một cô gái yếu nhược cần được bảo vệ, mà cô ta chính là một tên khôn kiếp không hiểu không gian riêng tư nó là cái gì.

Một con mèo hoang không mời mà đến, vui vẻ hưởng dụng mọi thứ của chủ nhân.

Đội tàu trở lại Algiers để nghỉ ngơi và chỉnh đốn. Hayreddin chính thức thành lập tổ chức "Trường Hải Tặc". Từng người từng người gia nhập, ngoại trừ kẻ ước lên thuyền ra thì đều phải học tập đủ các loại chiến thuật về thuyền chiến, pháo chiến, truy đuổi, chạy thoát dưới đủ các tầng giám sát. Nick được Serra nuôi nấng ngày ở trong nhà cũng bị thuyền trưởng đại nhân xách ra ngoài quan sát.

Vùng biển gần Algiers tràn ngập khói thuốc súng. Mặt biển bắn lên những cột nước, thùng rượu làm mục tiêu bị bắn tan thành những mảnh gỗ trôi dập dờn theo con sóng.

"Châm lửa! Làm sạch súng! Lau pháo! Lấp đạn! Nhanh lên nhanh lên! Hai phút bốn mươi hai giây. Quá chậm! Muốn ăn roi của thuyền trưởng hả? Lại lần nữa! Đốt lửa! Làn sạch súng! Lau pháo!."

Các pháo thủ mò hôi đầm đìa, huấn luyện bắn pháo với tốc độ cao. Nick bị lổ tai, ngồi xỏm một chỗ xem náo nhiệt, nhìn tới nhìn lui vẫn không hiểu cách làm. Sự chú ý của cô lại chuyển đến một chiếc đồng hồ có màu vàng rực rỡ trong tay một pháo thủ. Đây nhất định là hàng sản xuất ở Italy, mặt đồng hồ toàn bộ làm bằng vàng, kim đồng hồ khảm kim cương. Nick động tâm mấy lần nhưng rồi lại nghĩ tới kế ước viết không được trộm đồ nếu không sẽ bị đánh đòn, thế là chỉ có thể nén ngứa ngáy tay chân lại.

Lương tâm và lòng tham của cô đang đấu sống chết với nhau thì cánh tay đột nhiên bị ai đó nắm lấy. Nick bị xách lên như một con gà.

Nick hỏi hớp. Chỉ mới nghĩ trong đầu thôi mà, đã có hành động gì đâu, thế mà đã bị phát hiện rồi sao?

"Thuyền trưởng, tôi vẫn còn chưa ra tay."

Hayreddin nhủ mảy: "Nói nhảm cái gì đó, hết nhìn đông rồi tới nhìn tây, cậu đã học được cái gì rồi?"

Nick thở phào một hơi, nhanh chóng đọc thuộc lòng câu một pháo thủ đã dạy cho cô:

"Pháo gang rất giòn dễ dàng bị vỡ, pháo đồng có thể giữ được lâu hơn, vừa nhẹ vừa bền. Còn nữa, đồng thì bán được nhiều tiền hơn gang." Cô nghe nói, trên thuyền "Hải Yêu" có năm mươi khẩu pháo, giá trị phải hơn hai nghìn đồng vàng.

Hayreddin cười mắng: "Bán được nhiều tiền hơn, ngoài những thứ liên quan đến vàng ra thì cậu còn nhớ được cái gì nữa hả." Tiếp đó, anh đưa cho Nick một khẩu súng kíp bằng đồng, dạy cô cách bắn.

Cô vụng về lắp đạn, nã súng một cái. Lực phản chấn làm bà vai cô đau nhói.

"Thứ này chả tốt gì cả. Mỗi lần bắn chậm như thế, nếu gặp trời mưa thì đạn lại còn bị ẩm, căn bản không thể dùng."

Hayreddin gật đầu: "Nếu nói về tính tiếp diễn thì vũ khí lạnh vẫn tốt hơn. Nhưng mà từ khi Columbo phát hiện ra đại lục mới đến nay, khoa học kỹ thuật liên tục phát triển. Nếu có người phát minh ra súng kíp bắn liên tục vậy thì sẽ không phải đánh thuyền chiến nữa." Anh suy nghĩ một chút, lại hỏi Nick: "Lưỡi hái của cậu là do ai thiết kế?"

Nick đáp: "Một lão già quái dị ở Florence."

Hayreddin: "Có biết tên không?"

Nick lắc đầu: "Không biết, ông ta chỉ cho bản thiết kế thôi. Tôi phải tự tìm thợ rèn để làm."

Thuyền trưởng yêu cầu xem bản thiết kế. Nick lúc đầu có chút đề phòng nhưng lại nghĩ có làm ra thì cũng chả ai dùng, nên mới thoải mái lấy một bản vẽ bằng tranh sơn dầu trông có vẻ cũ bản ở trong ngực ra.

Đây là một bản thiết kế cực kỳ tỉ mỉ. Tuy nó chỉ là bản nháp nhưng mỗi một chi tiết, mỗi một tỉ lệ trên lưỡi hái đều vô cùng chuẩn xác, kết cấu hoàn hảo. Thậm chí, cả phương pháp chế tạo, lắp ráp, sử dụng cũng được viết rõ ràng. Chẳng trách làm sao mà thợ rèn bình thường cũng có thể rèn được.

"L.D.V." Hayreddin không nhớ nổi ai có cái tên như thế này. Nhưng mà ở Florence thì chắc là Victor có biết một số người. Thuyền trưởng trả lại đồ cho Nick:

"Cậu không biết ông ta thì làm sao ông ta lại tặng bản vẽ cho cậu?" Mỗi một góc cạnh nhỏ trong vũ khí này đều thiết kế cho những người có hình thể nhỏ, hiển nhiên là dựa vào thân hình của Nick mà làm.

Nick nhận lấy tranh sơn dầu, cẩn thận, rồi trả lời: "Ông ta bảo tôi coi hết đồ và ngoan ngoãn nghe lời."

Tim của Hayreddin đập mạnh thỉnh thoảng thỉnh thoảng vài cái, sau đó anh tức giận nói: "Vậy mà cậu cũng làm theo?"

Nick ngẩng đầu, nhìn sắc mặt u ám của thuyền trưởng, cảm thấy rất là lạ: "Đúng vậy, ông ta bao ăn, mỗi ngày lại cho ba đồng tiền."

Nick lấy mấy miếng đậu phụ từ trong túi ra rồi cho vào miệng. Nhớ tới ông lão có bộ râu toàn là màu vẽ kia, thần nhiên nói:

"Ông ta cũng chỉ bảo tôi đứng theo các tư thế gì đó. Coi hết mà chẳng phải làm gì, ông già này thật là kỳ lạ."

Một kẻ có lòng dạ kín đáo, bình tĩnh, nổi tiếng tàn nhẫn như Red Lion mà lần đầu tiên phải nổi lên khát vọng trời người nào đó lại rồi dạy dỗ cho một trận.

Gió mùa thổi từ nam sang bắc, thời tiết Địa Trung Hải dần dần trở nên mát mẻ.

Tháng chín, ung mang thư đem tin tức từ xa tới.

Hayreddin bóp nát tờ giấy trong tay, tuyên bố chấm dứt huấn luyện. Toàn bộ đội thuyền rời bến đi đánh cướp.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Kỵ Sĩ

Vào một buổi sáng tiết trời nắng ráo, hai chiếc thuyền có cánh buồm cỡ lớn nối đuôi nhau rời khỏi Genoa, đi dọc theo bờ biển Tyrrhenian chạy tới Civitàvecchia (1) ở vùng phía Tây Italy. Lá cờ trên thuyền bắt mắt dị thường, hai chia khóa màu vàng đan chéo nhau, phía trên là ba chiếc vương miện. Đây chính là dấu hiệu của giáo hoàng La Mã, đại biểu duy nhất của Thượng Đế trên thế giới này.

Những người trên thuyền đều có thân phận vô cùng cao quý, tất cả đều là người trợ giúp giáo hoàng Leo đệ thập vợ vệt của cải ở khắp các nơi.

Hai chiếc thuyền nạm vàng mạ bạc chứa đầy châu báu vốn nên có tàu bảo vệ. Nhưng giáo hoàng là ai? Chính là người có quyền thế cao nhất dưới gầm trời này. Cho nên dù bản thân ông ta không ở trên thuyền thì nhóm thủy thủ cũng không sợ có kẻ nào dám liều lĩnh động đến đại biểu của thần tại nhân gian.

Cũng vì tâm lý chủ quan ấy nên hai thuyền vốn cùng đi với nhau nay dần dần rời nhau, rồi khoảng cách đã xa đến nỗi không nhìn thấy nhau trên mặt biển. Khi con thuyền thứ nhất đi qua đảo Elba thì thuyền trưởng Paolo mới phát hiện ra ở gần đó có một con thuyền không lớn lắm, cánh buồm cỡ trung, đang đi song song với thuyền của bọn họ.

Paolo lấy kính viễn vọng ra nhìn một cái, phát hiện trên thân thuyền phủ lưới đánh cá, bọn thủy thủ trên boong đều phờ phạc, phía trên dây thừng còn treo mấy con cá.

Chắc là thuyền đánh cá ở đảo Elba rồi. Paolo buông kính viễn vọng xuống lại tiếp tục cười nói với mấy nhân vật tai to mặt lớn trên thuyền.

Khi hai chiếc thuyền đi qua eo biển hẹp Corsica. Thuyền đánh cá ngày càng gần, khi chỉ còn cách khoảng mười mấy phút đồng hồ di chuyển liền tăng tốc lên ba trăm yards. Thuyền lớn kia rốt cục cũng nhận ra có chuyện không ổn, vội mở hết buồm cố gắng chạy đi. Ai ngờ, thuyền đánh cá kia lại tăng tốc, bọn thủy thủ bỏ lưới đánh cá ra, để lộ những họng pháo đen ngòm.

"Nã pháo!"

Một chi thị giống như được phát ra từ ác ma vang lên.

Thuyền giáo hoàng được trang bị vũ trang khá đầy đủ, lúc này trên thuyền đã hạ lệnh chuẩn bị nghênh chiến. Nhưng tốc độ thuyền đánh cá thật sự quá nhanh, thuyền giáo hoàng chưa kịp ngắm chuẩn thì những viên đạn thiết của họ đã bắn lên thân tàu. Qua hai đợt đạn, boong tàu của thuyền giáo hoàng bị phá nát.

"Tôi lên."

Nick hô một tiếng rồi dẫn đầu nhảy lên boong tàu. Lưới hái trong tay bay múa, đầu của thuyền trưởng Paolo liền bay ra ngoài năm thước. Sáu gã đội viên đội xung phong cầm búa theo ngay phía sau cô. Nick không cần lo lắng bị đánh lén phía sau lưng, nên nhanh chóng thu gặt sinh mạng kẻ địch. Trận chiến kéo dài khoảng năm phút, thuyền phó liền giờ cò đầu hàng.

Bọn hải tặc thu hết vũ khí của thủy thủ trên thuyền. Hayreddin nhảy lên boong: "Sao rồi, mấy vệ sĩ đó có được không?"

Nick lắc đầu: "Thật là bó tay bó chân, không phát huy được tốt nhất." Nick vốn quen chiến đấu một mình nên khi có đồng bọn phía sau, cô không dám tùy tiện múa đao quá mức.

"Chuyện phối hợp thì từ từ quen dần là tốt thôi."

Không có thời gian tiếp tục chú ý chuyện này, Hayreddin vỗ tay, cười nói với bọn tù binh:

"Được rồi các quý ông, tôi cần trang phục của các vị, đương nhiên còn cả trang sức châu báu của các quý bà nữa. Xin hãy xếp hàng theo thứ tự, cẩn thận tự cởi hết ra đi."

Mấy người phụ nữ còn tưởng rằng mấy tên hải tặc này muốn cưỡng bạo liền rồi rít thét chói tai sau đó lần lượt ngất xỉu. Những tiếng hét kia quả thực là còn có lực công kích mạnh hơn cả đại pháo.

Sau đó, vạt và lăm mớ cứu tinh được bọn họ, trang phục hoa lệ được xếp thành một núi nhỏ. Hayreddin phân phó: "Các anh em, chúng ta cũng thử làm 'nhân vật cao quý' một lần cho biết mùi nhĩ." Sau đó, anh ném một bộ quần áo lên đầu Nick, cười thật giảo hoạt: "Cậu thử cái này đi."

Nick nhận lấy cái váy, nhìn trước nhìn sau mặc thử ra ngoài áo somi, sau đó quay lại hỏi mấy người anh em trong đội xung phong:

"Trông thế nào? Có giống đàn bà không?"

"Không giống chút nào hết! Đội trưởng là một người đàn ông chân chính!" Cả bọn đều giờ ngón cái.

"Ha ha ha, cái váy này nhìn rất buồn cười!" Sau đó lại ôm bụng cười to.

Cả đám hải tặc đều ríu rít khen đội trưởng Nick mặc cái gì cũng đều là đàn ông đích thực. Nick bé nhỏ quay đầu nhún vai với thuyền trưởng, tỏ ý rằng ấn tượng về người đàn ông đích thực lúc ban đầu của cô quá mạnh rồi.

Sau khi hạ buồm xuống, tốc độ của thuyền giáo hoàng liền chậm đi.

Khoảng hai giờ sau, một chiếc thuyền khác mới ngênh ngang xuất hiện trên mặt biển. Khoảng cách ngày càng gần, thuyền trưởng thuyền thứ hai phát hiện có một con thuyền cỡ trung ở bên phải thuyền giáo hoàng. Hai con thuyền chậm rãi trôi trên mặt biển. Thuyền trưởng giờ kính viễn vọng lên thấy thủy thủ trên thuyền giáo hoàng vẫn đang thực hiện cương vị thì hần mới yên lòng. Hần còn cho rằng chiến thuyền cỡ trung này là chiến lợi phẩm mà thuyền lớn kia mới vớt được.

Hayreddin khoác bộ đồng phục hải quân có móc cài bằng vàng. Mái tóc đỏ bay lượn trong gió, đầu đội một cái mũ thuyền trưởng. Anh cười híp mắt nhìn con thuyền không hề phòng bị ngày càng đến gần kia.

Nick ngơ ngác nhìn Hayreddin: "Thuyền trưởng, bình thường ngài giống như sư tử nhưng tươi cười thì thực giống hồ ly."

Hayreddin cười nói: "Muốn sống được trên biển phải vừa hung ác vừa xảo quyệt."

Khi khoảng cách còn ba trăm yards thì Hayreddin hạ lệnh cho thuyền "Hải Yêu" bắn liên pháo.

Loại pháo đặc biệt này dùng để bắn hai quả đạn sắt được xích lại với nhau. Lực nổ sẽ bắn hai quả đạn này đi rất nhanh, do có dây xích cố định nên chúng sẽ tự xoay tròn và phá hủy mọi thứ trên đường đạn bay. Độ phá hoại của loại đạn này lớn hơn đạn pháo bình thường rất nhiều, nó đặc biệt dùng để đối phó với thuyền có tốc độ nhanh. (*)

(*) Có thể xem "Cướp biển vùng Caribe 3: Nơi tận cùng thế giới" để xem, đoạn đánh nhau với tàu Hà Lan Bay khi Davy Jones - thuyền trưởng của tàu Hà Lan Bay chết

Thuyền giáo hoàng bất thành linh bị công kích, chưa kịp phản ứng lại đã liên pháo đánh gãy cột buồm chính. Thuyền giáo hoàng tựa như chim gãy cánh, đứng im giữa mặt biển.

Red Lion giáo hoạt đã sắp đặt tất cả, thuyền "Hải Yêu" dễ dàng chế phục hai chiến thuyền lớn võ trang đầy đủ của giáo hoàng.

Ánh lửa chói lòa, thuyền hải tặc giống như một bầy sói truy đuổi con mồi, xé rách tứ chi, cắn phá nội tạng. Nhưng con thuyền thứ hai cũng không dễ bắt nạt như con thuyền thứ nhất, cột buồm bị bẻ gãy vẫn có thể chống cự lại.

Hayreddin vỗ cằm, chẳng lẽ lại có nhân tài? Có thể lên thuyền giáo hoàng gần như đều là mấy tin đồ Cơ Đốc cổ hủ, những kẻ này thả tự sát cũng không nguyện có bất kỳ liên hệ gì đến đạo Hồi.

"Thuyền trưởng, thuyền 2 và thuyền 3 hình như không thắng được họ, có cần tiến lên giúp đỡ không ạ?"

Nick đứng ở đầu thuyền găm cá khô. Cái váy trên người cô nhiều nếp nhăn giống như vừa chui rúc trộm đồ ở đâu đó ra.

Hayreddin nhìn tình hình chiến đấu phía xa xa. Chiếc thuyền lớn kia càng lúc càng chống cự mạnh, lửa lan ra khắp nơi. Vàng thật mặc dù không sợ lửa nhưng mấy bức tranh cô trân quý sẽ bị hủy mất. Vì thế, anh hạ lệnh đề cho thuyền "Hải Yêu" căng buồm, tiếp cận mục tiêu.

Khoảng cách càng ngày càng rút ngắn, trong ánh lửa lấp ló một bóng người màu vàng.

Bóng người kia hình như là một người đàn ông cao lớn có mái tóc sáng chói giống như ánh mặt trời. Anh ta cầm một thanh kiếm nhỏ, đang giằng co với năm sáu tên hải tặc khác. Tốc độ ra tay nhanh như gió, mũi kiếm đâm ra là có máu tươi trào lại. Anh ta có khí chất quang minh lỗi lạc, con mắt màu lam giống như hoa xa cúc (2). Trong đôi mắt ấy không có chút nào gọi là lo lắng cả. Anh ta dũng mãnh thiện chiến hệt như Thiên Sứ Trưởng Michale (3).

Ngon lửa bập bùng trong đôi mắt đen láy, Nick nắm chặt lưỡi hái, cả người cực kỳ hưng phấn.

Đây là một đối thủ chân chính.

Trông thấy con báo con đang nóng lòng muốn thử sức, Hayreddin cười nói: "Đi đi, anh ta là của cậu."

Cái váy bị xé làm đôi, rơi xuống biển. Balainiyanuo

Karl - De - Balainiyanuo vĩnh viễn nhớ rõ ngày hôm ấy. Người thiếu niên nhẹ nhàng nhảy lên mạn thuyền, vũ khí màu đen giống như con rắn độc to lớn bay lượn quanh cổ tay cậu ta.

Người mà anh vẫn luôn chờ mong từ khi có mặt trên đời. Người mà anh vẫn một mực theo đuổi. Người mà anh vẫn luôn lưu lạc tìm kiếm. Người mà anh sẽ sẽ dùng cả đời để bảo hộ.

Mất mà được lại.

"Nicole!!!!"

"A? Anh là ai?"

Đội trưởng Nick sờ sờ đầu, về mặt mê mang. Có thể gọi ra tên thật của cô thì chắc là người quen cũ. Nhưng mà tướng mạo thế này. Nick tìm tòi trong ký ức một chút sau đó khẳng định chắc chắn rằng cô chưa gặp người này bao giờ.

"Tôi không biết anh."

Người thanh niên không nghe câu nói của Nick, về mặt anh ta lộ rõ sự khiếp sợ tới cực điểm: "Cô, làm sao cô lại ở đây? Cô bị bắt cóc sao? A, cô đã khổ cực rồi, tất cả đều là lỗi của tôi."

Ánh mắt đầy áp thâm tình kia dọa Nick rụng hết cả tóc gáy. Đầu người này bị hỏng sao?

"Đội trưởng?" Bọn hải tặc vây quanh người thanh niên đang nhìn chăm chăm Nick, chờ đợi mệnh lệnh.

"Anh rốt cục là có muốn đánh hay không đây. Đánh hay đầu hàng thì quyết định nhanh lên." Nick không kiên nhẫn nói.

Khi người thanh niên nhìn thấy bọn hải tặc vây quanh Nicole, cũng đã hiểu rõ tình hình. Anh đấu tranh tâm lý một lúc lâu rồi bỏ thanh kiếm nhuộm máu trong tay xuống:

"Tôi đầu hàng."

Nick đi đến bên cạnh anh, đá bay vũ khí trên boong đi. Cứ tưởng sẽ gặp một đối thủ hiểm thấy, ai ngờ đối phương lại hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, giống như là bánh mì trắng ném vào trong nước vậy, nhão nhoẹt làm người ta thấy thất vọng.

"Anh nhận ra tôi sao?" Bất kể thế nào thì người có thể biết tên thật của cô rất ít, vẫn nên cẩn thận hỏi một chút.

Người thanh niên cúi đầu nhìn cô, trong đôi mắt màu lam là sự dịu dàng xen lẫn đau đớn. Qua một lúc lâu, anh ta mới nói:

".Không, tôi. tôi chỉ nhìn thấy bức họa của cô ở Florence."

"À." Nick giật mình. Ông lão quái dị kia đã từng hỏi tên thật của cô, mà bức tranh lửa thể kia thì có thể nhìn ra giới tính.

"Này, thế thì anh cũng không cần kích động vậy chứ." Biểu hiện ban nãy của anh ta làm cô còn tưởng anh ta may mắn gặp được người thân đã thất lạc nhiều năm.

Người thanh niên ngẩng đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu rồi trả lời:

"Là thế này, nhìn thấy bức họa của cô, tôi liền trúng sét ái tình, sau đó liền."

Anh ta còn chưa nói hết câu, Nick đã quay sang phản phó hai thủ hạ: "Trời tên gốc này lại, đầu anh ta bị nước vào rồi."

Mất đi sự chống cự của người thanh niên kia, thuyền giáo hoàng nhanh chóng bị đánh hạ. Từng rương châu báu, tác phẩm nghệ thuật quý giá được lôi từ trong khoang thuyền ra. Tâm trạng của Hayreddin vô cùng tốt, anh đề bọn tù binh xếp thành hàng đứng trên boong, rồi cười nói với Nick:

"Chất lượng nhóm hàng này rất tốt, chắc cũng kiếm được hai vạn đồng vàng."

Nghe thấy từ 'vàng', hai mắt Nick liền tỏa sáng: "Bán nô lệ sao?"

Hayreddin lắc đầu: "Một nô lệ da đen mạnh khỏe cũng chỉ có giá ba đồng bạc. Tôi không thích giao dịch đồ có giá rẻ như vậy. Đây toàn là những nhân vật cao quý, người trong nhà họ sẽ đem tiền đến chuộc bọn họ trở về."

Nick thích thú: "A? Vậy thì giá cả thế nào? Trước khi chúng ta lên thuyền thì hầu hết bọn họ đã đổi thành quần áo bình dân rồi? Làm sao để phân biệt đây?"

"Lại đây, tôi dạy cho."

Đây là thú vui mà Hayreddin thích nhất. Anh tươi cười đi đến bên một người đàn ông có sắc mặt trắng bệch, chỉ vào ông ta rồi nói:

"Xem này, ông ta tuy mặc một cái áo somi có chất lượng kém nhưng mái tóc thì lại óng ả, màu da trắng nõn, đôi tay mềm mại, hiển nhiên là người chưa bao giờ làm việc nặng nhọc dưới ánh mặt trời, còn có hai người thị vệ vẫn luôn theo sau bảo vệ ông ta. Vừa rồi, ông ta còn cố gắng tháo chiếc nhẫn trên tay xuống rồi ném vào biển, chắc hẳn trên đó có gia huy của gia tộc. Đây chắc chắn là một vị quý tộc có thân phận cao quý, ít nhất phải có giá một ngàn năm trăm đồng vàng."

"A ~~~~~" Nick chỉ vào một cô gái mặc trang phục quý giá lộng lẫy rồi hỏi: "Cô ta thì sao?"

Hayreddin cười phân tích: "Cô gái này được mặc quần áo quý giá nhưng lại không phải là loại hàng tốt. Trên người cô ta có mùi hương thơm nồng nàn nhưng không phải là hương liệu quý giá như trầm hương, xạ hương, long diên hương mà chỉ là cỏ lavender sinh trưởng ở nước Pháp thôi." (4)

Ánh mắt của Nick tỏa sáng, cô đã sùng bái thuyền trưởng đại nhân tới cực điểm.

"Vô liêm sỉ !!!"

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, là tiếng hét của chàng thanh niên tóc vàng có võ nghệ xuất sắc ban nãy. Karl thấy Hayreddin dạy Nick những điều do bản đó thì lồng ngực phập phồng đầy lửa giận. Gã thuyền trưởng đó sao có thể dùng mớ tri thức ti tiện đó làm ô nhiễm tâm linh thuần khiết giống như thiên sứ của cô ấy chứ.

"Đồ vô liêm sỉ !!!" Karl lập lại một lần nữa.

"Vô liêm sỉ? Ha ha. ta thừa nhận. Nhưng mấy vị đại nhân cao quý như các ngài có thể sẽ chết trong tay tôi đấy." Hayreddin cười thật vui vẻ.

Nick ngẩng đầu hỏi: "Thuyền trưởng, anh ta là ai vậy?"

"Hãy nhìn tay anh ta đi, rắn chắc mạnh mẽ, lòng bàn tay toàn vết chai. Mấy vết chai này cũng không phải là do làm việc cực nhọc mà do rèn luyện võ nghệ tạo thành. Máu da cổ đồng, tóc bị cháy nắng, quần áo cũ và đôi giày rất tiện dụng. Tuy anh ta không phải là một quý tộc được nuông chiều từ bé nhưng từ khí độ xuất sắc, cho dù đầu hàng vẫn luôn ngẩng cao đầu, trên khuôn mặt chỉ hận sao không khắc hai chữ "chính nghĩa", tôi chắc rằng anh chàng đẹp trai này chính là một vị Kỵ Sĩ đáng khinh bỉ."

"Bé con, đây là người mà cậu thu phục, hiện tại anh ta sẽ thuộc về cậu." Hayreddin khẽ nói với Nick, ngữ khí vô cùng tà ác.

". Nick vốn đang nghe giảng vô cùng chăm chú đột nhiên lại không lên tiếng, mắt nhìn chằm chằm về một hướng.

"Lại thấy người làm cậu hứng thú sao?"

"Đúng vậy." Nick đi vào đám người, đẩy mấy kẻ cản đường ra, đi đến trước mặt một người đàn ông trung niên to béo đang núp phía sau cả đám người.

"Để tôi tự phân tích người này nhé."

Nick dùng chân nâng khuôn mặt gần giống đầu heo của người kia lên.

"Dáng người béo mập ục ịch, khuôn mặt ngu xuẩn, vừa nhìn là biết suốt ngày ăn không ngồi rồi. Ánh mắt giả dối gian xảo, môi dày, đây là vì một ngày đều chân ngồi ly gián, lừa gạt quần chúng."

Người đàn ông nằm sấp trên mặt đất, cứ vung tay vẽ chữ thập, miệng thì thảo: "Thượng Đế, thánh mẫu Maria phù hộ". Nick giơ chân đá lên hông lão ta một cước, một túi đầy tiền và bảo thạch hình chữ thập rớt xuống.

"Sắp chết còn nắm chặt tiền tài không buông, muốn cầm vàng đến kiếp sau sao?"

Tiếp đó, một cước lại dẫm lên bàn tay béo múp của lão ta. Người trung niên lớn tiếng khóc thét lên nhưng Nick vẫn không có phản ứng gì.

"Ngón tay tham lam dâm tục, thu hối lộ, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, bức bách người vô tội, éo họ vào đường cùng, che chở cho người có tiền phạm tội."

"A a! Van xin ngài tha cho tôi! Hãy nể mặt thượng đế." Người đàn ông trung niên rút cuộc không chịu đựng được nữa, khóc rống lên, khuôn mặt béo núc như heo run lên bần bật.

"Thượng Đế chết lâu rồi." Nick giễu cợt, đôi mắt màu sẫm tối đen lại, giọng nói của cô vang lên như đang than thở: "Giáo chủ Kalitusi, còn nhớ tôi không?"

"Đừng! Giết ông ta sẽ làm ô uế tay mình!" Người thanh niên tóc vàng bị trói quặt tay về đằng sau chỉ có thể hét to.

"Nick, ông ta là người đáng giá nhất trên con thuyền này, là chiến lợi phẩm chung." Hayreddin nhủ mày, trầm giọng nhắc nhở.

Nick ngẩng đầu cười cười, nói một cách đơn giản: "Ngài xem, nếu cứ như vậy mà không làm gì thì tôi ra khơi cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa."

Lưỡi hái từ thần lướt nhanh, đến cả thần gió cũng không theo kịp.

Đầu người, bay thẳng xuống biển khơi.

Máu tươi, nhuộm đỏ buồm trắng.

Chân tay, chia lìa bốn phía.

Ruột gan, bắn đi khắp boong tàu.

Tiếng máu tươi róc rách phun trào. Chỉ trong nháy mắt, Hải Yêu đã phân vị giáo chủ quyền cao chức trọng kia ra thành từng mảnh nhỏ.

Aiz, chú oi, tiếc rằng cháu không có nhiều thời gian, đành cho lão ta chết một cách thoải mái như vậy thôi.

Nick buông lưỡi hái xuống, trở về bên cạnh Hayreddin.

"Xin lỗi."

"Lần này, cậu sẽ không được chia chiến lợi phẩm." Hayreddin tuyên bố sau đó cúi người nói khẽ bên tai cô: "Lần sau mà cô còn chống lại mệnh lệnh của tôi thì sẽ ăn đòn."

"Vâng!"

"Gọi thuyền trưởng."

"Vâng thưa thuyền trưởng." Nick cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Cô Là Chủ Nhân, Tôi Là Người Hầu

Victor: "Tên."

Karl: "Karl D... Derek." Khi nói đến họ, người thanh niên như bị nghẹn lại, vô tình thoáng ngập ngừng một chút.

Victor liếc mắt nhìn người thanh niên qua cặp kính: "Ngài 'Derek' à, kỹ thuật nói dối của ngài thật là kém cỏi."

Karl vẫn giữ vẻ im lặng. Từ khi sinh ra đến giờ, anh luôn được giáo dục phải trung thực, anh dũng, khiêm tốn... chưa từng được dạy cách nói dối.

Bác sĩ lại nhìn xuống mảnh da dê, viết viết mấy chữ, bình thần nói: "Nghe nói ngài đây là một kỵ sĩ nghèo, chắc không có hi vọng có tiền mà chuộc thân. Ngài có kêu than với Thượng Đế hay Aristotle (1) cũng chả làm được trò trống gì đâu. Thật không may cho ngài, trên thuyền này, tôi là một trong ba người biết chữ. Hai người còn lại, một là thuyền trưởng, một là tên nhóc du côn du đản... Thế nên tôi mới đành phải đi làm công việc ghi chép này. Tuổi, nơi sinh."

Karl: "... 23 tuổi, Tây Ban Nha."

Victor liếc nhìn người thanh niên từ trên xuống dưới, rồi hạ bút viết lên tấm da dê: "Trưởng thành, tay chân đầy đủ, cơ thể rắn chắc."

Karl bị bác sĩ nhìn đến khó chịu: "Không có tiền chuộc thì sẽ như thế nào?"

Victor thờ ơ đáp: "Vứt cho thương nhân buôn vải Ai Cập hoặc là đi đại lục mới trồng mía, trông ngài cao lớn như vậy chắc sẽ bán được giá cao."

Karl giận dữ: "Con người là kiệt tác của Thượng Đế, sao các người lại có thể buôn bán như gia súc!"

Victor cười: "Kiệt tác thì tôi đồng ý, nhưng cơ thể gia súc cũng là kiệt tác. Tất cả bộ phận của chúng như mạch máu, thần kinh, da thịt, khung xương cũng chẳng khác biệt con người nhiều lắm. Ngài đừng có ra vẻ đứng đắn kiêu căng, không phải các ngài khi trên đất liền cũng đối xử với gia súc như vậy sao? Nhất là các kỵ sĩ các người, còn nhớ cuộc Thập Tự Chinh (2) không? Khi ấy các người chẳng những hành hạ mà còn giết đi không ít giáo đồ mà các người xem là đệ giáo? Tôi nói thật, thuyền trưởng của chúng tôi đã khá là nhân từ rồi, nếu chẳng may quý ngài tín đồ Cơ Đốc giáo đây mà rơi vào tay người Hồi Giáo thì đã sớm mời cho cá mập từ lâu."

Karl cúi đầu im lặng, bây giờ không phải lúc coi trọng vinh dự. Vất vả lắm mới tìm được cô ấy, bằng mọi giá cũng không thể để bị bán đi xa.

"Nếu tôi muốn ở lại trên thuyền thì sao?"

"Ở lại trên thuyền?" Victor sững sốt, khẽ cười: "Làm nô lệ sao? Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng dại dột như thế."

Karl kiên trì: "Thân thể của tôi cường tráng, chèo thuyền, kéo buồm, cọ boong tàu, việc nào cũng có thể làm."

Victor phì cười châm biếm: "Tôi không nói những chuyện ấy. Ngài kỵ sĩ, chẳng lẽ ngài không biết mình rất đẹp trai sao? Ở đây, thuyền trưởng có lệnh không được làm nhục phụ nữ nhưng không nói không được vũ nhục đàn ông. Mỗi người đều phải tự biết bảo vệ cái mông của mình. Với dung mạo này của ngài thì..." Bác sĩ trắng trợn quan sát người thanh niên một lượt từ trên xuống dưới. Người này tuy không được cao to như thuyền trưởng nhưng lại chính trực thuần khiết như một thiên sứ, càng làm cho người ta dấy lên dục vọng chà đạp.

"Bị trói bằng dây thừng to bằng ngón tay thì dù ngài có sức mạnh bằng con gấu cũng chịu thôi. À quên, tôi nói trước, tôi không có thuốc đặc trị bệnh trĩ đâu đấy."

Sắc mặt Karl hết trắng lại xanh, câu nói thẳng thừng của gã bác sĩ này thật làm anh vừa tức giận lại vừa xấu hổ. Bỗng nhiên anh chợt nhớ đến Nick, sắc mặt càng tối hơn. Cô ấy là con gái, đáng người mảnh mai xinh xắn thế kia, chẳng phải còn nguy hiểm hơn cả mình sao? Chẳng lẽ... những tên đàn ông dơ bẩn trên con thuyền này đều...

Karl quả thực bị suy nghĩ của mình dọa đến mất hồn mất vía. Anh đột nhiên đứng thẳng dậy, chiếc ghế anh đang ngồi bật ngã về phía sau.

Victor bị hành động của Karl làm giật mình, vội vàng cầm thanh đao lên, sau đó thở phào nhẹ nhõm khi thấy đối phương vẫn còn bị trói quặt tay về phía sau.

"Ê, định làm gì đó? Tôi chỉ ăn ngay nói thật, dạy cậu đi về đường sáng thôi mà."

Giọng nói của Karl khẽ run rẩy, nói năng lộn xộn: "Vậy cô... cậu ấy, người đội trưởng đáng người nhỏ nhắn kia. Cậu ta có phải bị... có phải đã từng bị tổn thương hay không?"

Victor nhúm mày: "Tên nhóc Nick sao? Bị thương thường xuyên ấy chứ... À, cậu nói bị thương về mặt kia á?" Bác sĩ khoát tay. "Theo tôi biết, trên thế giới này, ngoài thuyền trưởng ra chắc chẳng có sinh vật nào có thể áp đảo được cậu ta."

Karl thở phào một hơi, linh hồn được kéo trở về thể xác. Thượng Đế phù hộ...

Victor cẩn thận lùi ra xa một chút: "Sao quan tâm cậu ta thế? Không phải hai người mới gặp nhau lần đầu sao?"

Karl lắc đầu: "Không có gì, tôi chỉ hâm mộ võ nghệ cao siêu của cậu ấy thôi."

Victor đẩy gọng kính. Đúng là anh không thể hiểu nổi suy nghĩ của mấy gã kỵ sĩ này..

"Được rồi, còn một cách nữa. Cấp bậc của đội trưởng có thể xem là thuyền viên cao cấp, cậu ta có tư cách dẫn người hầu lên thuyền. Cậu bị Nick đánh bại, coi như là tù binh của cậu ta. Cậu cứ đến hỏi xem cậu ta có muốn thu cậu hay không, người hầu không tính là nô lệ. Cậu có biểu hiện tốt thì sẽ được làm thuyền viên chính thức. Có Nick bảo vệ, sẽ chẳng có ai dám động vào cậu đâu."

Làm người hầu của cô ấy... Như thế chẳng phải lúc nào cũng có thể ở cạnh cô ấy sao...

Từ trong mắt người kỵ sĩ sáng bừng nắng hạ. Từ khi anh được sinh ra, đã được định làm người hầu của cô ấy.

Karl nhìn bác sĩ với vẻ cảm kích: "Cảm ơn, bác sĩ, ngài quả là một người cao thượng."

Victor chặc lưỡi thờ dãi: "Tôi dạy cậu một điều nhé. Ở trên thuyền này, khen ai cao thượng chính là chửi người ta đấy."

Tâm trạng Nick không được tốt.

Tuy cô đã giết chết được một kẻ thù nhưng tên mặt heo đó cũng làm cô nhớ đến chuyện cũ trước kia. Thuở ấu thơ không lo không nghĩ, Asa dẫn cô đi buôn bán dạo khắp bờ bắc Địa Trung Hải. Tây Ban Nha, Pháp, Burgundy, Italy, hai người bán đủ loại đặc sản, tiền kiếm được rất nhiều, cuộc sống sung túc, ăn món ngon, mặc đồ đẹp... Mãi đến khi con ác mộng kia ập đến.

Dấu ấn lửa thiêu vẫn còn trên ngực.

Nick trở lại thuyền "Hải Yêu", về phòng ngủ một giấc mới cảm thấy dễ chịu được một chút. Khi cô tỉnh dậy đã thấy bụng đói cồn cào, quả nhiên trên thế giới này chỉ có bánh mì trắng là đáng tin thôi.

Nick đang định đi kiếm thứ gì để ăn thì ai ngờ vừa mới mở cửa đã bị một bức tường chắn lối. Tên ngốc tóc vàng trên thuyền giáo hoàng nghiêm mặt nói muốn làm người hầu của cô. Người hầu? Nick vừa nghe thấy hai chữ này liền giống như nhìn thấy vàng, nước miếng chảy ra ướt cả cằm. Người hầu đó, chỉ ai có tiền mới có mà thôi. Cô có tay có chân, cũng không cần thứ đồ chơi này.

"Tôi không cần tiền công." Ánh mắt của tóc vàng sáng rực lên. Anh ta nói: "Tôi ăn ngủ trên thuyền, chỉ cần ngài đồng ý làm chủ nhân của tôi là được. Tôi sẽ giặt quần áo, quét phòng, chần nắng, che mưa, bảo hộ an toàn cho ngài."

"Hả? Bảo hộ tôi á?" Nick tự hỏi không biết mình có nghe nhầm không. Một người như cô mà còn cần có người bảo vệ sao? Cô lắc đầu, xua tay từ chối mấy lần nhưng tên tóc vàng này vẫn cứng đầu cứng cổ, đứng chắn ở cửa không chịu đi. Gì đây? Sao lại có kiểu ép mua ép bán thế này? Nick đói bụng muốn xiu, đành phải thỏa hiệp, bảo rằng sẽ đi hỏi ý thuyền trưởng, xem anh ta có đồng ý không rồi mới quyết định.

Trong lần hành động này, cô bị xử phạt không được nhận bất cứ chiến lợi phẩm nào. Nếu có một người hầu miễn phí để bồi thường cũng không tồi...

Nick nghĩ, đáng về người này cũng không tồi, đợi lên bờ đem anh ta đi bán chắc cũng kiếm được một mớ bù lại khoảng tổn thất. Cô ôm lấy suy nghĩ này bước thẳng về phòng thuyền trưởng.

Hayreddin đang xem xét mấy chứng từ của tù binh.

Người thanh niên tóc vàng vốn không phải thuyền viên, vì cậu ta giỏi võ nên được nhận làm hộ vệ ở Genoa. Trên đường đi, cậu ta mấy lần cố gắng tiếp cận giáo chủ Kalitusi...

Cậu ta gọi cô ấy là Nicole.

Hayreddin sờ cằm. Con người thú vị, quan hệ thú vị.

Đến khi nghe Nick hỏi ý xem có nên cho tên tóc vàng làm người hầu của mình không, ngài thuyền trưởng của chúng ta không hề suy nghĩ liền gật đầu đồng ý.

Sư tử là loại động vật họ mèo, bình thường trông uể oải lười biếng nhưng đôi khi lòng hiếu kỳ lại vô cùng mạnh mẽ.

Vì thế, khi Nick dùng bữa tối cao cấp ở phòng thuyền trưởng, sau lưng cô đã có thêm một người hầu cao lớn với mái tóc màu vàng kim.

"Đậu phụ hấp cách thủy." Karl trải chiếc khăn trải bàn trắng như tuyết trước mặt Nick. Anh cẩn thận lấy một miếng đậu phụ trong đĩa ra bỏ vào bát trước mặt Nick. Ánh mắt dịu dàng, nụ cười đầm ấm. Tiếp đó, anh lại hỏi hời hợt: "Rượu nho pha thêm nước nhé? Nếu không thì rất dễ bị say."

Mấy thuyền viên cao cấp còn lại đều lạnh hết cả người.

Nick dường như chả cảm thấy có gì kỳ lạ, cứ ăn cứ uống tự nhiên như thường.

Ngay cả đàn ông cũng thu phục được dễ dàng như vậy. Đội trưởng Nick quả nhiên là một người đàn ông đích thực!

Ngay khi Nick đang lẩm nhẩm tính toán xem nên bán Karl với giá bao nhiêu, thì thuyền "Hải Yêu" cũng không đi về tổng bộ Algiers ở hướng nam nữa, mà lại xuôi về hướng tây, đến bán đảo Iberian ở Valencia (3). Sau khi đổi cò thành cò Tây Ban Nha vàng đỏ, Hayreddin lại ra lệnh mang lưới đánh cá phủ lên thuyền rồi giấu ở một cảng thiên nhiên bí mật. Anh dẫn theo hơn trăm thành viên đội xung phong, chuẩn bị đổ bộ.

Nick không thích Tây Ban Nha, cô vốn không muốn đi theo nhưng "chống lại lệnh thuyền trưởng bằng vớ ăm roi" cho nên chỉ có thể vác lưới hái, chuẩn bị rời thuyền. Karl thì ngược lại, vô cùng phấn chấn. Anh cảm thấy càng cách con thuyền kia càng xa thì càng tốt cho "tâm hồn thuần khiết" của Nick.

"Tóc vàng, anh đang làm gì đó?"

Tinh thần Karl khẽ rung lên. Giọng nói này đúng là của cô ấy, mát lạnh tuyệt vời như dòng suối trong, thanh thúy nhưng ẩn chứa đầy... nguy hiểm?

Anh còn chưa kịp xoay người thì một con báo con đã giương nanh múa vuốt nhảy chồm lên lưng. Vóc dáng của Nick thấp hơn Karl nhiều, cô chỉ có thể cười trên lưng anh. Cô dữ tợn túm lấy cổ anh: "Có phải anh trộm vàng của tôi hay không?"

"Vàng gì?" Kỳ sĩ mờ mịt. Anh chỉ giúp Nick dọn giường thôi mà, có thấy cái gì đâu? Hơn nữa, tư thế này...

"Còn dám nói dối! Mặt anh đỏ rần kia kia!" Hai chân Nick quấn chặt trên lưng Karl, chỉ trích như đúng rồi. Không phải ăn trộm sao lại đỏ mặt?

"Tôi... tôi... Ngài bước xuống đi đã!" Người đẹp ở trên lưng, khuôn mặt tuấn tú của Karl đỏ bừng lên giống như bị lửa đốt. Anh lại không dám lời kéo cô. Đang rối rắm thì cửa đột nhiên mở ra, một cặp dưới trong đội xung phong tiến vào báo cáo:

"Đội trưởng! Thuyền trưởng bảo ngài..."

Cấp dưới thấy cấp trên của mình đang kịch liệt quấn chặt lấy người nào đó liền biết điều im lặng, nhanh chóng lui ra, lại còn rất biết điều đóng cửa lại.

Tiếng người cấp dưới truyền đến qua cánh cửa: "Khụ khụ, xin lỗi đã làm phiền, cứ tiếp tục, tiếp tục!"

Chàng thanh niên Karl hết sức đáng thương, ngượng ngùng muốn té xỉu, vội vàng kéo Nick xuống, đặt trên đất:

"Tôi xin thề với đấng Thượng Đế trên cao, tôi không hề nhìn thấy vàng của ngài!"

"Vậy thì chạm vào giường của ông làm chó gì?" Nick vẫn không chịu buông tha.

"Tôi đòi ga giường. Còn nữa, xin đừng dùng mấy từ ngữ thô lỗ như thế được không? Hãy làm một người... Khụ khụ, có văn hóa..."

Karl vô cùng đau lòng. Một cô gái xinh đẹp trong sáng như vậy lại bị tên thủ lĩnh khốn kiếp kia dạy hư.

Nick cũng không để ý đến anh ta nữa mà vọt đến bên giường, giật tấm ga giường trắng như tuyết ra. Một tảng rom vàng được gỡ xuống, lộ ra mấy túi tiền vàng.

Cần thận kiểm tra một hồi, Nick mới xác định là không bị thiếu một đồng nào. Vô duyên vô cớ đổ oan cho người tốt, tuy anh ta là người hầu của mình nhưng cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Cô rụt rè giải thích với Karl: "Xin lỗi, anh giận sao?"

Karl chỉnh lại áo bị cô kéo không chỉnh tề, cố gắng đè xuống máu vừa mới dồn lên mặt: "Tôi sẽ không tức giận."

Nghĩ đến những năm gần đây, cô tuổi nhỏ lưu lạc khắp nơi nên chắc hẳn phải xem trọng đồng tiền. Karl đau lòng, nếu anh sớm tìm được cô thì..

Nick gãi đầu: "Vây... Buổi tối, tôi mời anh ăn cơm. Bọn họ nói Trio làm thịt hun khói rất ngon, tôi đi lấy cho anh một đĩa. Anh có muốn uống rượu rum không?"

Karl mỉm cười: "Tôi không muốn gì cả. Chủ nhân, chỉ cần người vui vẻ là được. Còn nữa, ngủ ở trên vàng mà không thấy cộm người sao?"

Truyện cổ có nói về một vị công chúa, ngủ trên một cái giường có mười cái đệm che một hạt đậu... (4)

Nick lắc đầu, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc: "Thoải mái cực kỳ, ngủ ở trên đó làm sao khó chịu được? A, vừa rồi hình như có người nói thuyền trưởng gọi tôi đúng không?" Tiếp đó, Nick lon ton mở cửa chạy ra ngoài, bỏ mặc tóc vàng ở trong phòng.

"Nick, có phải rất thoải mái không?"

Trên đầu Hayreddin đội mũ đuôi seo của Thổ Nhĩ Kỳ, khoác áo choàng màu trắng. Anh ngồi đó, nhìn cô cười híp mắt.

"Ồ, đúng vậy."

Ngủ ở trên vàng làm sao lại không thoải mái đây? Nick ngờ ngác nhìn Hayreddin. Thuyền trưởng có sở thích đổi quần áo. Khi thì anh ta trông giống tín đồ đạo Hồi, khi thì lại giống tín đồ Cơ Đốc giáo, trong chốc lát lại mặc quần áo người Arab. Cứ đổi đi đổi lại không biết mệt. Cũng may, anh ta mặc cái gì nhìn trông cũng thuận mắt, nếu không thật đúng là tra tấn ánh nhìn của cấp dưới mà. (5)

"Có chuyện gì sao thuyền trưởng? Vừa rồi không phải nói là chuẩn bị vũ khí xuống thuyền sao?"

"À, kế hoạch thay đổi rồi. Chúng ta phải mặc quần áo người Moor (6) để lên bờ." Thuyền trưởng đại nhân tiếp tục cười híp mắt, giơ một cái khăn vải trắng thật dài rồi vẫy tay gọi Nick: "Lại đây, nhóc con, tôi giúp trùm khăn lên đầu cho."

Nick quả thật là chưa từng mặc qua mấy thứ này, thậm chí thuyền trưởng quả là một ông chủ tốt, ngay cả việc ăn mặc cũng chăm lo đầy đủ. Vì thế, Nick không chút phòng bị đi qua.

"Ái! Đau quá!"

"Phải như thế mới được, không chặt thì sẽ rơi xuống đó."

"Hu hu... thuyền trưởng, tay của ngài mạnh quá!"

"Đừng có kêu, để cho mấy người anh trong đội xung phong nghe thấy thì sẽ nghĩ thế nào? Có người đàn ông nào lại sợ đau không?"

"Chặt quá, đau chết tôi rồi!"

Gương mặt nhỏ nhắn dưới khăn trùm đầu của Nick đầm đìa nước mắt. Ngài thuyền trưởng vẫn luôn cười híp mắt, vòng trái vòng phải, rất kiên nhẫn quấn khăn.

Nhóc con, sau này không thể quá trốn như vậy nhé.

Hơn một trăm người đàn ông trùm khăn trắng quanh đầu, tay cầm súng kíp, đi lại trên quốc thổ Tây Ban Nha, trông qua rất dọa người.

Bán đảo Iberian là chiến trường đấu tranh giữa hai giáo hội Cơ Đốc giáo và Hồi giáo đã mấy trăm năm nay. Hiện giờ, tuy Hồi giáo đang ở thế yếu nhưng mềm nắn rắn buông, không ai có gan đi trêu chọc mấy tên hải tặc hung hãn theo đạo Hồi này cả.

Thân hình thấp bé của Nick mặc bộ quần áo dài này trông càng có vẻ giống người hầu. Nhưng mà cô vẫn đi theo ngay sau lưng Hayreddin, không có ai cả gan vượt qua đội trưởng đội xung phong này.

"Thuyền trưởng, chúng ta tới đây làm gì thế?"

"Tôi nhận được thư cầu cứu của trưởng lão Moor ở Tây Ban Nha nên đến thử xem có giúp đỡ được gì hay không."

Người Moor là biệt danh của tín đồ đạo Hồi ở bán đảo Iberian tại Bắc Phi. Bọn họ mang theo kỹ thuật tiên tiến được nghiên cứu trong suốt tám trăm năm ở Trung Đông đến nơi này, mang đến ánh rạng đông cho thời kỳ Trung Cổ đen tối ở Âu Châu. Nhưng tám trăm năm sau, khi những quốc gia theo Cơ Đốc giáo quật khởi, thì người Moor bị áp bách, trục xuất biến mất. Tất cả tín đồ đạo Hồi cũng giống như người Do Thái, đều bị ép phải rời khỏi Tây Ban Nha hoặc là phải đi theo Cơ Đốc giáo.

"Thuyền trưởng, tôi chưa từng nghe ngài là người thích làm từ thiện đấy."

Hayreddin cười nói với Nick: "Chuyện gì có lợi tôi đều thích."

Đoàn người nhanh chóng tìm được chỗ người Moor tập chung ở Valencia. Khăn trùm đầu và áo choàng tín đồ đạo Hồi giúp bọn họ dễ dàng được cho vào gặp mặt. Sau khi biết người tới là Red Lion ở Bắc Phi thì mấy trưởng lão râu tóc bạc trắng vội lấy lễ khách quý để tiếp đón.

Là trợ thủ đắc lực của Hayreddin, Nick cũng tham gia cuộc bàn bạc bí mật này.

"Không nhin được, chúng tôi thực sự không nhin được rồi. Mỗi ngày đều có người bị kéo đến vùng ngoại ô bí mật xử quyết. Ngay cả phụ nữ và trẻ em mà bọn chúng cũng không buông tha. Bọn chúng muốn chúng tôi bị diệt tộc mà..." Một trưởng lão kéo tay của Hayreddin, khóc như mưa, biểu cảm này của lão ta trông cực kỳ chân thành.

"Tôi hiểu tình cảnh của mọi người, bởi thế nên tôi mới đến đây. Nếu đã không thể cứu vãn, vậy còn có điều gì nằm trong khả năng mà chúng tôi có thể giúp đỡ thì xin hãy nói thẳng."

"A thuyền trưởng, ngài quả thực là rất thích làm việc thiện..."

Hayreddin khoát tay chặn lại lời nói của trưởng lão: "Thánh A La ở trên, chúng ta đều là con của người vậy thì sao còn phải khách sáo với nhau làm gì."

Nick ngồi cạnh, im lặng không lên tiếng. Cô nghĩ thầm trong lòng, nghe đồn thuyền trưởng là người theo thuyết vô thần mà, anh ta chuyển sang theo đạo Hồi từ khi nào vậy?

Người Moor nóng lòng muốn rời khỏi Tây Ban Nha nhưng người của họ quá đông, không thể giải quyết trong ngày một ngày hai được. Hayreddin mang đến sáu con thuyền, chuyến đầu tiên sẽ chuyển một ngàn năm trăm người đến Algiers. Khi về đến phạm vi của tín đồ đạo Hồi thì họ phải tự lo cho cuộc sống của mình.

Ở lại chính là chờ chết, có thể rời khỏi nơi địa ngục này là quyết định tốt nhất. Chuyện tương lai thì để tương lai hãy nói. Việc hiện tại không thể chậm trễ. Trưởng lão lập tức thông báo cho những người ở gần đây nhất để họ theo từng nhà gom đủ một ngàn năm trăm người, sau đó lên thuyền với tốc độ nhanh nhất.

Tuy nhiên, người bình thường dù sao cũng không bằng chiến sĩ, hành động khá chậm. Hayreddin để một cấp dưới của mình ở lại duy trì trật tự rồi dẫn Nick đi dạo xung quanh.

Trời thu trong lành, trên vùng đất rộng lớn phi nhiêu này khắp nơi đều là các vườn trái cây, trồng đủ loại cam, quýt, nho. Hương thơm hoa quả lan tỏa khiến cho lòng người ta ngọt ngào say đắm.

Thái độ của Nick lại khác thường, cô rút lưỡi hái ra chém bay vài cành nho gần đó.

"Này thì cần tao, cần nữa này..."

Cô hung tợn đá bay mấy trái cây rơi xuống đất, sau đó lại nhảy lên chém thêm rất nhiều cành lá trên cây cam gần đó. Cam rơi là tả phủ vàng đất dưới chân cô. Mọi người chung quanh im lặng không dám hó hé một lời, càng không có ai dám quát bảo ngưng lại.

"Sao thế, chủ nhân của nơi này bắt nạt cậu sao?" Hayreddin cũng không ngăn cản, chỉ khoanh tay dựa vào thân cây mà nhìn.

"Đúng vậy, chỉ lấy hai trái cây thôi, vậy mà họ lại thả chó ra cắn tôi, suýt chút nữa thì đã bị cắn chết rồi." Nick không nghĩ đến thì thôi, nhớ tới là lại thấy hận. Cô phải chạy trốn đến tận một mảnh đất hoang mới thoát được bọn chúng. Vết thương ngày đó còn bị sưng tấy, sốt cao đến năm ngày cũng không suy giảm.

Cô chém loạn một hồi, cứ nghĩ là đã phá rất nhiều, ai ngờ ngẩng đầu lên nhìn, thì ra cô chỉ mới phá được một chút xíu ngoài rìa mà thôi. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, đây là một vùng rừng cây rậm rạp, tất cả đều là lãnh địa tư nhân. Tay cô đánh ra chỉ giống như đánh vào một bị bông, không hề có chút cảm giác thích thú khi trả được thù.

Nick sững sờ nhìn một lúc rồi lầm bầm: "Tại sao lại như vậy chứ? Sông có chủ, cây có chủ, bùn cũng có chủ. Nơi có thể sống trên thế giới này đều bị chiếm hết rồi, không được uống nước, không được ăn trái cây, không được đứng trên mảnh đất đã có chủ nếu không sẽ chết rất thê thảm."

"Đây là nơi của người Tây Ban Nha, người Moor nhất định phải rời khỏi. Nơi của tín đồ đạo Hồi thì tín đồ Cơ Đốc sẽ bị đuổi. Rõ ràng là những vùng đất màu mỡ phi nhiêu như thế, tại sao lại không thể khoan dung một chút, để cho nhiều người cùng sống?"

"Bởi vì con người là động vật có tính chiếm hữu..." Hayreddin khẽ nói, anh chỉ vào toà thành trên sườn núi phía xa xa.

"Đó là gia tộc Jaime, chính là chủ nhân của lãnh địa Valencia. Tộc huy của họ chính là loài dơi nhảy bèn về tin tức. Chỉ cần nhìn thấy hải tặc tới thì họ sẽ đóng chặt cửa thành lại, chui vào trong chần mà run rẩy."

Hayreddin đi tới, sờ sờ đầu Nick. "Một đứa bé hái được hai trái cây, chúng lại thả chó cắn suýt chết. Hiện giờ thì sao, cho cô dù có nổi một mối lửa thiêu trụi toàn bộ nơi này thì chúng cũng không có lá gan ra quân."

"Đây có phải con người không? Kiệt tác của Thượng Đế, đứa con của Thánh A La?" Nick ngẩng đầu hỏi.

"Đây chính là con người, loài linh trưởng mềm nắn rần buông, xấu xí đến cực điểm." Hayreddin đáp. Anh vuốt ve thanh Damascus bên hông, trầm giọng nói: "Nếu con người chính là như vậy thì tôi sẽ làm dao thót chứ quyết không làm thịt cá. Nick, sau này, trên biển Địa Trung Hải, nếu không được Red Lion đồng ý thì những người này có muốn rửa tay ở bờ biển cũng không được!"

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: cậu Vàng Trung Thành

Hayreddin nói được là làm được.

Ngày nhóm người Moor đầu tiên đặt chân đến thành phố Algiers, cả thế giới Hồi giáo sôi trào. Họ không hề tính toán so đo, chỉ cần có thể cứu lấy sinh mạng của những tín đồ cùng giáo là được. Hoàn toàn trái ngược với Giáo Hoàng, đại diện cho Cơ Đốc giáo...

Bắt đầu từ đó, hằng năm cứ đến mùa thu, gần như mỗi lần rời bến Hayreddin đều tiện đường đến Tây Ban Nha một chuyến, lần lượt đưa người Moor đang bị uy hiếp, giết hại trở về Bắc Phi. Một vạn người, hai vạn người, ba vạn người... Đây trông như là một hoạt động từ thiện không hề có chút ưu đãi nào, nhưng thanh danh của Hayreddin dần dần tăng mạnh từ đây.

Dọc theo bờ thành phố Algiers, Tuynidi, Tripoli, Bắc Phi không ngừng lưu truyền hành động anh dũng vĩ đại, đầy lòng nhân ái này của anh. Thậm chí ở tận thủ đô Constantinopolis (I) của đế quốc Ottoman bên kia Biển Đen xa xôi, quân sĩ cũng ca ngợi anh hết lời. Thân phận của Red Lion từ một tên cướp biển chuyên dùng bạo lực để làm giàu đã nhanh chóng biến thành một người anh hùng dân tộc mà người người ngưỡng mộ.

Vô số người sùng bái anh tìm đến nương tựa, những hải tặc tự do ào ào gia nhập. Đội tàu của Hayreddin phát triển lên thành ba mươi tàu chiến. Tổng đốc ngầm của thành phố Algiers chính thức trở thành vua hải tặc ở Bắc Phi.

Đương nhiên, Nick không rảnh đâu mà để ý mấy cái chuyện "tầm phào" này. Cô chỉ quan tâm chuyện tiền lương của mình tăng thêm được mười đồng vàng. Hơn nữa, hiện giờ cô là nhân vật số hai của đội thuyền, đội trưởng đội xung phong, đúng là dư sức đánh nam dẹp bắt trên cái vùng đất Algiers này.

Mỗi ngày ngồi mát ăn bát vàng, cơm no rượu say, cuộc đời đúng là sướng như tiên. Chỉ có một việc duy nhất làm cô đau đầu chính là tên 'tóc vàng' vừa nói nhiều vừa phiền phức kia.

"Nick, mấy từ 'ông mày', 'con mẹ nó', 'chết mẹ mày đi' rất thô tục. Cô là một thực nữ, tuyệt đối không được dùng chúng."

"Nick, con gái uống rượu nhẹ thôi. Loại như rượu rum, rượu trắng chỉ có mấy người không có phẩm vị mới uống."

"Nick, sao còn chưa dọn khỏi nhà Serra nữa. Cô có biết danh tiếng của cô ấy thật sự không... Tôi không ngờ tên của cô lại gắn liền với tên người phụ nữ làm nghề nghiệp đặc biệt như vậy."

"Nick, buổi trưa đứng ra ngoài hứng nắng, da sẽ bị rám đen đấy. Phải nhớ là từ màu da có thể nhìn ra giai cấp và xuất thân của một con người."

"Nick, Nick, Nick, Nick, Nick. . ."

Kỵ sĩ Karl không ngại phiền phức, không nản gian khổ, kiên nhẫn khuyên bảo, cố gắng biến một hải tặc đầy nam tính thành một thực nữ ngoan hiền.

"Đủ rồi!"

Nick hét lớn, rốt cục cô cũng không thể chịu nổi nữa.

Sau khi về đến Algiers, suốt ngày cô bận rộn tuyển người mới, nên chưa có thời gian để đi bán người. Thoáng cái đã qua mùa thu, đồng nghĩa với việc bông, cam, nho đã thu hoạch xong. Trang trại không thiếu người, thị trường mua bán rõ ràng đã vào giai đoạn nguội lạnh.

Nick nghĩ nếu lúc này bán Karl, chắc chắn sẽ bị xem là hàng tồn kho, lỗ vốn là cái chắc. Nên cô định nuôi anh ta đến hết mùa đông, sang mùa xuân năm sau mới đem ra bán.

Ai mà ngờ cái tên 'tóc vàng' này chẳng hề có chút ý thức nào về thân phận "thuộc quyền sở hữu cá nhân" của mình. Mỗi ngày anh ta cứ làm nhảm như phụ nữ đã có chồng. Ngoài những lúc làm việc, khoảng thời gian còn lại, Karl không ngừng khuyên cô nên rời khỏi tổ chức hải tặc, không cho cô một giây một phút yên tĩnh nào.

"Từ chức? Anh nuôi tôi sao?" Nick trào chẩy biếm. Anh ăn cơm còn phải nhờ ông đây nuôi, dựa vào cái gì mà ngồi giảng đạo, bảo cô phải làm thế nọ thế kia..

"Tôi sẽ nuôi cô, tuyệt đối không để cô phải nhịn đói." Karl ưỡn người, đứng thẳng lưng. Trong đôi mắt màu lam ánh lên một sự kiên quyết mà Nick không thể hiểu nổi.

Lính đánh thuê, bốc vác, thuyền viên, nông phu, mấy năm nay anh đều đã làm. Vừa tìm cô vừa nuôi sống bản thân. Tuy anh không thể làm giàu nhanh như hải tặc nhưng nếu nuôi một miệng cơm thì không thành vấn đề. Karl nhìn đôi chân đầy vết băng gạc của cô mà đau xót, cô vốn là phải được người ta bảo vệ, che chở, chứ không phải sống cuộc sống lang bạt như thế này.

"... Thôi quên đi! Tôi thích tự nuôi sống bản thân mình."

Nick ngã người nằm xuống giường. Những túi vàng cộm dưới lưng mang đến cho cô cảm giác an tâm. 'Tóc vàng' là người tốt. Tuy cô không biết tại sao một kỵ sĩ xem danh dự như sinh mạng lại cam tâm tình nguyện làm người hầu của cô. Hàng ngày đôi dra giường, giặt thảm, thậm chí anh ta còn quỳ gối mang giày cho cô.

Cô dĩ nhiên cảm nhận được người khác đối xử tốt với mình, nhưng lại không thể hiểu được. Trong thế giới của cô chỉ có quan hệ mua bán, trả giá, nhận thù lao. Dù là sức mạnh quân sự, tri thức, sinh mệnh hay là thân thể, đều như thế. Trong mắt cô, làm hải tặc cũng là một dạng mua bán. Mà vật trao đổi trong cuộc mua bán này chính là tính mạng của cô.

Bảo anh ta có âm mưu gì với cô cũng không đúng. Vì dù ở trên thuyền hay đất liền, Karl cũng sẽ không bao giờ ngủ chung phòng với cô, anh ta chỉ ngủ trên thảm hoặc dựa vào vách cửa ngủ ngồi, mặc kệ trời mưa hay gió. Ánh mắt anh ta nhìn cô trừ một vài lúc thoáng đỏ mặt thì chưa từng có gì khác thường, chứ đừng nói chi là trêu ghẹo như mấy gã đàn ông bình thường.

Chẳng có ai rảnh rỗi làm mấy chuyện như thế này cả, trừ Asa.

Cô không hiểu Karl, cái kiểu chấp nhận trả giá mà không cần báo đáp của anh càng lúc càng làm cô khó chịu. Vì thế, cô quyết định, tốt nhất đem bán anh ta cho xong.

Nhưng mà...

Lần đầu tiên: Nick bán cho lái buôn người Arab đi Ai Cập. Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, 'tóc vàng' đã về đến nhà của Serra, còn chuẩn bị xong bữa sáng cho cô.

Lần thứ hai: cô bán cho đội trưởng đội lính đánh thuê đảo Sicili. Ba ngày sau, 'tóc vàng' trở về với cổ tay bị mất một lớp da, bình thân quét dọn phòng cô ở nhà Serra.

Lần thứ ba: cô bán cho lái buôn nô lệ, đến trồng mía ở đại lục mới. Mười ngày sau, 'tóc vàng' gầy gò đi thấy rõ, ngồi xổm trước cửa phòng Nick. Hóa ra anh chàng nhảy từ trên thuyền xuống, bơi một mạch hết hai mươi hải lý trở về. Quần áo rách thấy cả da thịt bên trong. (2)

Nói theo lời của Serra là cô chưa từng thấy một chú chó nào trung thành đến mức cố chấp như vậy.

Nick cũng hết cách.

Cô bóp bụng lấy tiền mua cho anh bộ quần áo mới, Nick ù rũ gục xuống bàn nhìn Karl ăn cơm. Anh ta đã đói bụng đến mức này mà vẫn còn giữ cái "lễ nghi cao quý" chẳng thể hiểu nổi kia.

"Đền tiền hàng." Nick bĩu môi oán trách.

Bán ba lần đều bỏ chạy trở về, uy tín buôn bán của cô ở thành phố Algiers này đã thấp đến cực điểm. Những chuyện lừa bịp trắng trợn thế này vốn sẽ bị kiện lên nghiệp đoàn nhưng cũng may cô có chỗ dựa là Red Lion, nên chỉ cần trả lại tiền là xem như hết chuyện. Nhưng phần tiền hoa hồng cô đưa cho cô mồi thì không thể đòi lại được.

Nick nhìn chăm chăm Karl với vẻ mặt cực kỳ tức giận: "Ba cái hợp đồng đều có thời hạn một năm. Anh là người da trắng, hết thời hạn là được tự do, ở đại lục mới còn được chia đất nữa. Anh ở đây tôi cũng chẳng trả anh tiền công... 'tóc vàng' này, đầu anh bị nước vào rồi hả?"

Karl nuốt thức ăn trong miệng xuống, khẽ cười: "Cô bán tôi là quyền của cô. Tôi chạy trốn trở về là quyền của tôi. Mà này, cô nên sửa đáng ngồi lại, thẳng lưng lên, con gái mà ngồi khom khom như thế còn ra thể thống gì nữa."

Nói xong anh liền quan sát cô từ trên xuống dưới, thấy áo đầy nếp nhăn, vạt áo thì cái ở trong quần, cái vắt bên ngoài, anh bất mãn nói: "Đây là lý do tại sao tôi nói Serra chăm sóc cô không tốt. Cách ăn mặc là phẩm chất thứ hai của con người. Cho dù mặc quần áo bằng vải thô cũng không thể lộn ngược, giặt đường và phẩm hạnh phải luôn trọn vẹn..."

"A a a!!!" Nick ôm đầu kêu rên, cô cảm thấy bên tai mình vang lên tiếng vo ve đập cánh của đập ruồi muỗi. "Tôi không bán nữa được chưa! Anh thích ủi quần áo thì ủi, thích giặt thì giặt, làm cái gì cũng được! Tôi chỉ xin anh đừng lải nhải thêm nữa.!"

"Không được." Karl lập tức từ chối: "Từ ngày trở thành kỵ sĩ, tôi đã từng thể phải trung thực ngay thẳng, có gì nói đấy, có chết cũng không được làm trái! Cho dù cô là chủ nhân của tôi nhưng nếu cô sai thì tôi vẫn phải nói!"

"Tôi không cần anh nữa, anh được tự do, từ nay hai chúng ta không còn liên quan đến nhau! Tôi cho anh quay về châu Âu của anh, khuya hôm nay có

thuyền đi Italy..." Nick rút cuộc cũng phát điên, cô không muốn liên quan gì đến Karl nữa, chỉ muốn anh ta biến đi cho khuất mắt.

"Không được." Karl lại từ chối. Giọng điệu ngoan cố của anh làm Nick dựng tóc gáy. "Tôi đã thề mình phải kiên trì với lý tưởng của bản thân, can đảm đối mặt với khó khăn, không được sợ hãi, không hổ thẹn với thượng đế!"

"Ý... ý anh là..." Nick nghe không hiểu lắm nhưng trong lòng cô chợt xuất hiện một cảm giác sợ hãi, nhanh chóng bao phủ lấy mọi thứ, cô có làm thế nào cũng không thoát ra được.

"Ý của tôi là dù thế nào cũng sẽ ở cạnh cô, không những thế mà còn phải khuyên bảo cô đến cùng, quyết không từ bỏ."

Kỵ sĩ đứng dậy, tay cầm thánh giá, ánh mắt thành kính giống như tuyên thệ.

"Nick, tôi vĩnh viễn đi theo cô."

"... Ôi mẹ ơi!!!"

Đội trưởng Nick thấy biển không sợ nay lại ôm đầu chạy khỏi nhà, chân thoăn thoắt một mạch phóng thẳng về hướng cung điện trên núi.

"Thủ lĩnh, cứu mạng..." Nick chạy đến mức thở không ra hơi, vòng vo vài vòng mới tìm được Hayreddin. Lúc này anh ta đang cầm chậu thịt, đứng cạnh một con sư tử.

Con sư tử vừa thấy Nick liền cúi đầu gầm lên một tiếng. Người này có dáng người nhỏ bé, trông thực thích hợp làm thực ăn nhưng trên người lại mang theo một sự uy hiếp đầy nguy hiểm đến kỳ lạ làm sự phán đoán của con sư tử bắt đầu rối loạn.

"Ham, ngồi xuống." Hayreddin bình thản ra lệnh. Con sư tử lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh ta. Hayreddin vuốt ve bờm sư tử, cười nói: "Nhóc con này mạnh hơn mày nhiều đấy. Tao nuôi mày lâu như thế, tự dung để người ta chém, tao cũng đau lòng lắm."

Nick thả lỏng bàn tay đang cầm thanh lưỡi hái, than phiền: "Thuyền trưởng, sao ngài nuôi con gì, nó cũng đều nghe lời ngài thế?"

"Vì tôi dùng đúng phương pháp. Sao vậy, ‘tóc vàng’ không nghe lời cô sao?" Hayreddin cười híp mắt, dứt một miếng thịt cho con sư tử. "Nghe nói cô đem bán anh ta mấy lần, mà lần nào anh ta cũng đều rất trung thành mà tìm về."

Nick sa sút tinh thần: "Không phải anh ta không nghe lời tôi, mà anh ta muốn tôi nghe lời anh ta." Cô lấy một miếng hoa quả trên khay bạc rồi nhét vào miệng. Trong mắt đội trưởng Nick, chỉ có thuyền trưởng là tốt, anh ta để cô chiếm được lợi, không giống ‘tóc vàng’ suốt ngày lăm nhăm.

"Có một số người như thế đó, thích áp đặt suy nghĩ của mình cho người khác..." Hayreddin dừng một chút, cảm thấy đề tài này không có giá trị gì nên hỏi tiếp: "Tình hình trong thành gần đây thế nào?"

"Thế nào là thế nào? Vẫn thế thôi. Đầu mùa xuân nên chợ cũng tấp nập hơn." Nick không hiểu thuyền trưởng có ý gì.

"Cô không đến quán rượu sao? Không có ai đến làm phiền à?"

"Không, sao lại có ai làm phiền chứ." Nick ăn mấy miếng nho khô rồi nói tiếp. "Đều là mấy tay nát rượu, đập ghế đập chén nhưng vút ra ngoài thì lại hết chuyện."

"Vậy thì..." Hayreddin sờ cằm. "Mấy ngày trước, thuyền phó thuyền số ba uống rượu rồi đánh nhau. Vốn chỉ là chuyện đánh ghen nhỏ nhưng kết quả lại bị người ta dùng dao đâm lên sau lưng."

Nick gật gật đầu: "Chuyện này tôi đã nghe nói, tình hình lúc đó quá hỗn loạn, nên không tìm được ai đã ra tay."

"Vậy chắc cô cũng biết, sáng nay có người phát hiện xác người giám sát của thuyền số bốn ngoài bãi biển chứ, thi thể đã căng trướng lên rồi."

Nick ngạc nhiên: "Zhamale là một người rất yêu gia đình, bình thường cũng hiếm khi uống rượu, chắc chắn không phải do đánh nhau?"

Hayreddin ném hết chỗ thịt còn lại cho sư tử rồi lau lau tay. "Các vết dao trên người đều nhằm vào vị trí quan trọng, Nick, từ giờ cô đi dạo trong thành cũng phải cẩn thận."

"Đúng là huyên hoang quá, như thế này càng bị người ta chú ý nhiều hơn." Karl đi theo sau Nick như hình với bóng. Ở một nơi rắc rối như thế này, nguy hiểm luôn rình rập.

"Chú ý thì sao, đã chấp nhận ra ngoài lặn lội thì phải trả giá." Nick phớt lờ, ung dung nhai đậu phộng. Cô nhìn quầy hàng bên trái, rồi lại quay sang phải, nhưng cũng không chọn mua thứ gì.

"Đội trưởng Nick, xem loại vải mới này xem! Mua về làm quần áo đi! Ngài xem, vài mông lông lánh ánh kim, là do thợ ở Venice làm ra đó, rất hợp với màu tóc của ngài nha!"

"Đội trưởng Nick, xem bảo đao Ba Tư khảm đá xanh thẫm này đi, rất xứng với đôi mắt của ngài đó. Một đồng bạc tôi cũng không kiếm, cho đúng giá luôn!" (3)

Gân xanh trán Nick khẽ giật. Cô quay đầu lại trừng mắt nhìn Karl: "Trông tôi giống người coi tiền như rác lắm sao?"

Karl gượng cười lắc đầu: "Không giống, tôi chưa từng thấy ai tiết kiệm như cô."

"Thật là, ăn no mặc ấm còn chưa đủ hay sao. Tiền còn phải để dành, vài găm với bảo đao làm cái quái gì, tôi là người Do Thái..." Nick dừng lại một chút, nhớ đến người chú Asa dù rất tiết kiệm nhưng chưa bao giờ keo kiệt khi mua quần áo cho cô. Haizz, chuyện đó đã lâu, lâu lắm rồi...

Bỗng nhiên ở đầu bên kia chợ có chút hỗn loạn. Một giọng nam khá quen tai hét to: "Cướp! Cướp! Bọn mày dám... Tao là bác sĩ trên thuyền của Red Lion!!!"

Nick lách người chen vào trong đám người, vội vàng chạy về phía có tiếng kêu.

Cô chen chúc một hồi thì thấy ở xa xa có mấy người đàn ông che khăn trùm đầu Arab giờ đao đâm xuống. Người thanh niên đang té ngã trên mặt đất không ai khác chính là bác sĩ Victor.

Anh đang đi mua thuốc, thứ có thể chữa bệnh thì luôn quý hơn vàng. Hàng giả, hàng thứ phẩm cũng không tầm thường. Anh chọn tới chọn lui, vất vả lắm mới chọn đầy được hòm thuốc, tiền trong túi cũng không còn thừa bao nhiêu, anh đang định trở về thì bị một gã trẻ tuổi cướp mất thùng thuốc, đẩy ngã nằm trên mặt đất.

Victor thầm nghĩ chắc ở thành phố Algiers này sẽ không có ai dám cướp đồ của Red Lion, nên lớn tiếng hét lên. Ai ngờ, đối phương không hề sợ hãi, lập tức rút ngay đao ra. Vị bác sĩ cũng mặc kệ tính ưa sạch của mình, lăn mấy vòng trên đất để tránh đao nhưng vẫn bị đâm trúng bả vai.

Khoảng cách hai người thoáng cái rút ngắn còn hơn ba mươi thước, tuy lúc này đang phải chen chúc trong phiên chợ đông đúc. Nhưng Nick vẫn bắt chập tất cả mà đuổi đến, khi thấy Victor sắp chết dưới lưỡi đao kia liền vùng vẫy, ném thẳng ra ngoài.

"A~~~~" Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Tên cướp buông đao xuống đất. Mấy người còn lại giật mình hoảng sợ, tất cả lập tức bỏ lại con mồi rồi lần vào đám đông. Nick chạy đến cạnh Victor, thấy anh cũng không bị thương nặng liền quay đầu lại hô: "Karl, chăm sóc cho bác sĩ!" Nói xong, cô liền đứng dậy đuổi theo bọn cướp.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Tội

Mấy người đàn ông che mặt này chạy trốn khá chuyên nghiệp. Bọn họ chui qua lách lại trong đám đông, lẩn nhanh như trạch khiến Nick với vóc người thấp bé khó mà thấy rõ được hướng đi của chúng. Cuối cùng cô phải nhảy bật lên, đập lên xe đẩy của mấy người bán hàng rong và cộc gỗ dựng lều của các hàng buôn ven đường để đuổi theo. Đến khi Karl trông chừng Victor tạm thời xử lý xong vết thương của mình thì đã không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Nick đuổi theo một lúc lâu thì phát hiện đám người kia vừa ra khỏi chợ liền tản ra, chạy về phía các dãy nhà phía nam thành phố Algiers. Nơi đó là khu ổ chuột, phòng ốc thấp bé, ẩm thấp lại có nhiều ngõ nhỏ, rất thích hợp để lẩn trốn. Trên đường đuổi bắt, Nick đã chém đứt tay một người, lúc này cô chỉ còn cách lần theo vết máu đuổi theo vào trong khu ổ chuột.

Vết máu tuy đứt quãng, nhưng vẫn không bị mất dấu. Nick chạy càng đi sâu vào trong, từng con đường nhỏ phức tạp như mê cung, ngõ tắt âm u chật hẹp. Thịnh thoảng có gặp được ai đấy thì họ cũng đều vội vàng kéo áo choàng lấm lem che lấy, tránh né.

Nick thầm nghĩ mình chỉ cần bắt được một tên là được, không biết vết thương của Victor có nặng không nữa?

Địa hình phức tạp, Nick thận trọng tiến về phía trước, phát huy mọi giác quan nhưng một con báo từ từ dò xét chung quanh. Bỗng nhiên, hai mắt cô tỏa sáng, cô nhìn thấy một cái bóng trắng hiện lên ở góc rẽ phía trước. Nick lập tức xông đến, rẽ trái rẽ phải mấy lần, cuối cùng cũng dồn được người đàn ông kia vào ngõ cụt.

"Đội trưởng Nick của đội xung phong..."

Giọng nói trầm thấp mơ hồ vang lên từ sau chiếc mặt nạ.

"Nhận ra tôi mà còn dám chạy." Nick nắm chặt lưỡi hái, giọng nói lạnh như băng: "Người chạy không thoát đâu, mau khai ra ông chủ phía sau người là ai thì tôi sẽ tha chết cho."

"Ha ha ha ha... Rốt cuộc thì ai mới là kẻ chạy không thoát đây..."

Sau khi nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của người đàn ông kia. Nick sửng sốt trông thấy phía sau mình bỗng nhiên ủa ra một đám người, trên đỉnh đầu cô

còn có một cái lưới đánh cá to thật to đang rơi ụp xuống.

Nick theo phản xạ định rút dao vung lên thì phát hiện ra một vấn đề trí mạng. Nơi này quá chật hẹp, binh khí dài căn bản không thể múa may nổi. Còn tấm lưới đánh cá dường như được đặc biệt chuẩn bị để đối phó với cô, trên từng mẩu lưới quấn đầy thanh sắt, Nick chém mãi không đứt được, mà lưới hái lại nó kéo vướng lại.

"Giữ chặt lưới! Bắt lấy nó!"

Kẻ địch phía sau nhào tới, cố gắng bắt sống Nick.

Ưu thế hóa thành nhược điểm, Nick vô cùng quyết đoán vứt lưới hái đã bị quấn vào chiếc lưới qua một bên, sau đó lách người thoát ra. Tiếp đó, cô rút dao găm giấu trong giày ra, chuẩn bị đánh tập thể. Nhược điểm của cô là thể lực không cao, vóc người nhỏ nhắn, cánh tay nhỏ bé, cực kỳ bất lợi trong việc đánh giáp lá cà. Nếu cô để bọn chúng tóm được trong nơi chật hẹp thế này, e là khó mà thoát thân được.

Hải Yêu đã rút ra binh khí thì đối phương cũng không mớ đến chuyện có thể bắt sống nữa. Tất cả cùng rút kiếm nhào đến. Trong khoảng không gian nhỏ hẹp chưa đến một thước rưỡi đan xen mấy đường kiếm lấp lánh ánh sáng. Dao quang kiếm ảnh đan xen trong một không gian nhỏ hẹp chỉ khoảng một thước rưỡi. Tốc độ của Nick cực kỳ nhanh, cộng thêm dáng người nhỏ bé, cô ngay lập tức đánh về phía gã đàn ông đứng gần mình nhất, ba nhát dao găm ghim xuống rút lên, máu tươi lập tức phun ra, văng hết cả vào mặt cô.

Nhờ mấy năm lăn lộn dưới tầng đáy của xã hội, Nick đã quá quen với những chiêu trò khi đánh giáp lá cà thế này, đặc biệt nhất là trong những tình huống bị người ta vây bắt, một mình đối đầu với nhiều người.

Sau khi chạy được ra ngoài, cô đá mạnh vào đầu gối của kẻ địch bên cạnh. Đây là chỗ yếu nhất trên chân người, chỉ cần đánh đúng vị trí thì dù lực đánh không lớn cũng đủ làm hấn đau đến chết đi sống lại. Gã vừa bị đá kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn xuống đất. Tuy nhiên, dù sức chiến đấu của cô cực kỳ dũng mãnh, nhưng ở một nơi chật hẹp thế này, kẻ địch lại đông, lúc cô đánh ngã được hai người thì bản thân cũng lãnh một cú đá vào bụng.

Động tác của Nick bắt đầu có phần chậm lại, cô nín thở nhịn đau. Cô thấy đối phương chưa kịp hồi sức sau đợt tấn công đầu tiên, lập tức nhân cơ hội rút dao găm bên bắp đùi ra, nhẹ nhàng chặt đứt gân chân và gân bắp thịt của người kia.

Máu phun ra như suối, phát ra ra từng tiếng róc rách. Lúc này cả người Hải Yêu đã ướt đẫm máu tươi, cô đứng trong bóng tối trông như một sinh vật dữ tợn nhất thế giới. Từng dao từng dao đâm xuống vị trí trí mạng của đối thủ, nơi không thể nào cứu chữa được.

Đến khi Karl tìm được đến nơi này, đập vào mắt anh là một cảnh tượng vô cùng kinh khủng, trên mặt đất toàn là máu là thịt, ruột gan rơi đầy. Khung cảnh này so với bức tranh vẽ về địa ngục của Michelangelo còn muốn tàn khốc hơn nữa, vì nó có thêm một điểm đầy mùi máu tanh, vô cùng chân thật. Nick dựa lưng vào tường, ngồi xuống giữa đồng xác chết, toàn thân không có chỗ nào là không có máu. (1)

"Áy, anh đến chậm rồi."

Nick ngồi trong góc tối, thều thào lên tiếng. Tóc cô nhỏ xuống từng giọt từng giọt máu tươi, áo somi đã bị xé nát, một bên bả vai và ngực đã bị lộ ra ngoài. Ngôi sao sáu cánh màu xanh trên lồng ngực đã biến thành màu đỏ máu. Tim của Karl càng lúc càng đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, anh ta vội nhào đến:

"Cô bị thương ở đâu?"

Nick hơi lắc đầu, giọng nói như chẳng còn chút hơi sức nào: "Kiệt sức thôi, không bị thương ở đâu cả, đều là máu của người khác đấy."

Karl run rẩy lau những vết máu dính trên người cô. Đúng là không có vết thương lớn. Hốc mắt của anh dần đỏ lên.

Anh đã thề phải bảo vệ cô nhưng anh lại luôn đến chậm. Vào cái ngày bất hạnh của mấy năm về trước đã chậm, và hôm nay cũng vẫn chậm.

"Đừng làm nữa, đừng làm công việc này nữa..." Kỵ sĩ dựa đầu vào trước ngực Nick, giọng nói run rẩy như lá rụng mùa thu. Nếu không phải anh đang kích động và đau lòng đến tột cùng thì anh sẽ không dám làm ra chuyện thất lễ như vậy.

"Tôi sẽ nuôi em, bảo vệ em, đừng làm công việc này nữa! Dơ bẩn, tàn ác, nguy hiểm... Em vốn phải mặc những bộ váy xinh đẹp, mỗi ngày khiêu vũ..."

Nick không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn không gian u tối của con hẻm trước mặt. Đột nhiên cô hiểu ra gì sao cô lại không thích Karl rồi.

Cô tự dựa vào sức lực của mình để kiếm cơm, vẫn luôn vô tư thoải mái. Chỉ có người này cảm thấy cô thực đáng thương, rất nhỏ đuối. Sự cố gắng của cô, giá trị tồn tại của cô, tất cả trong mắt anh ta đều không cần thiết.

Nick cúi đầu, gương mặt đầy máu không chút cảm xúc, ánh mắt trống rỗng vô hồn: "Karl, chúng ta căn bản không phải người chung một đường."

"Cậu muốn để cô ấy ở chỗ này đến bao giờ?"

Một bóng người màu đỏ chạy tới đẩy Karl sang một bên.

Hayreddin tức giận thờ hồn hèn, anh cởi áo khoác trắng của mình ra, quấn quanh người Nick rồi ôm vào trong ngực. Tiếp đó anh lại lớn tiếng dạy dỗ: "Giặc cùng đường chó đuối, không ai dạy cô chuyện này sao? Lưới đánh cá, đường cùng, đối phương đã sớm nghiên cứu kỹ về cô rồi!"

"Không ai dạy tôi cả. Bình thường tôi đều đuổi theo tới cùng..." Nick nhỏ giọng phản bác. Cô thấy ngực Hayreddin phập phồng thờ gáo liền nói tiếp: "Thuyền trưởng, không phải ngài cũng đuổi theo tới đây sao?"

"Tôi đây là dẫn người đến đánh hang ổ của bọn chúng, không giống với kiểu liều lĩnh ngu ngốc như cô. Họ có thể vây đánh cô thì sẽ không chỉ có một mình. Hôm nay chẳng may cô chết, chẳng những không có ai thương hại mà còn bị chửi là đồ ngu nữa." Hayreddin đi khỏi con hẻm nhỏ hẹp, sai người đang đứng bên ngoài vào khám nghiệm mấy xác chết. Khu ổ chuột ngay lập tức bị bao vây, mỗi gian nhà, mỗi túp lều đều lần lượt bị lục soát. Một lúc sau, quả nhiên bắt được đồng bọn của lũ ám sát.

"Thuyền trưởng, là người châu Âu."

Người thủy thủ có kinh nghiệm nghiên cứu vũ khí, xác định thanh đao của mấy người kia không giống với đao của người Bắc Phi, mà là kiếm bán rộng. Bỏ áo choàng che mặt của chúng ra thì thấy làn da bên trong cũng không phải màu ngăm đen giống người thường xuyên sống ở sa mạc mà là màu trắng nõn của người châu Âu.

"Được đấy... Giữa ban ngày mà dám làm chuyện mờ ám, chỉ không biết là lão già giáo hoàng hay mấy con chó thủ hạ của lão ta làm nữa." Hayreddin cười rộ lên, đôi mắt màu lam nhạt lạnh như băng. "Áp giải chúng lên thuyền rồi hỏi tiếp. Cần thận, đừng để bọn chúng tự tử, cũng đừng giết bọn chúng."

Sau khi dặn dò xong xuôi mọi thứ, anh ôm Nick sai bước đi về phía cung điện trên núi.

Nick nhỏ giọng hỏi: "Tôi đang mệt lắm, tôi có thể về nhà nghỉ ngơi một lát rồi lại đi theo ngài được không?"

Hayreddin cũng không thèm nhìn cô: "Từ nay về sau cô sẽ ngủ trên núi. Sự tử tôi nuôi có khi còn thông minh hơn cô, cô cần phải được giáo dục lại một lần nữa."

Nick còn định nói nữa nhưng Hayreddin lập tức trừng mắt nhìn cô, nói: "Còn dám cãi nữa? Nói nhiều thì trừ tiền lương."

Nick lập tức câm như hến, đi được một đoạn lại không nhịn được nói nhỏ: "Vàng của tôi vẫn còn để ở nhà Serra..."

Nick cứ thế bị áp tải đến ở trong cung điện của ngài thuyền trưởng. Đương nhiên cô không phải trường hợp đặc biệt, trước khi chưa tìm hiểu rõ được nhóm người ám sát kia thì toàn bộ thuyền viên cao cấp đều nhận được lời mời đến làm khách tại cung điện.

...

"Ê, thế nào gọi là không phải trường hợp đặc biệt. Tất cả mọi người đều là 'được mời đến nhưng không đến cũng không sao', chỉ có tôi mới bị bắt phải chuyển nhà thôi." Nick oán trách, không có Serra, cô ngủ không ngon giấc.

"Cô là động vật sao? Phải ở trong địa bàn được đánh dấu bằng nước tiểu mới có thể thoải mái à? Chỗ này có gì không tốt, vệ sinh sạch sẽ, không khí trong lành yên tĩnh. Trong thành thì sao, ồn ào, bụi bặm, muốn có chút thời gian đọc sách cũng không có..." Đầu Victor được quần băng gạc trắng dày, một tay bó bột, một tay lật sách. Anh vô cùng bất mãn với sự quấy rầy của Nick: "Này này! Đừng có vứt rác ra nền nhà! Lát nữa tôi còn phải lau đấy... Tôi nói này, có người nào đi thăm bệnh như thế không? Chỉ gây thêm phiền toái!!"

Nick nhét miếng bánh ngọt cuối cùng vào miệng rồi vỗ tay phui bụi. Cô nói một cách hùng hồn: "Tôi mang theo trái cây, thành tâm thành ý đến thăm anh mà."

"Hừ, cái gì mang trái cây? Cái này chẳng phải cô tịch thu được trên hành lang sao? Một đồng bạc có thể mua được bảy gánh hoa quả. Đồ keo kiệt, tưởng tôi không biết cô là người thế nào sao?"

Victor chỉ một câu đã nói toạc ra mọi thứ, nhưng da mặt của Nick rất dày, cô chỉ nhún vai nói: "Dù sao thì tôi cũng đã mang tới mà. Victor, anh nói xem, thuyền trưởng kiêng ăn vật, trong nhà ngài ấy bày biện nhiều đồ ăn ngon lắm chi. Còn có suối phun nữa chứ, trong thành muốn lấy nước đều phải xếp hàng dài nhưng nơi này thì mười bước là có một cái hồ cảnh. Phòng tắm của thuyền trưởng còn rộng dài như cái ao lớn nữa!"

Nick vừa nói vừa giơ tay múa chân, cái bồn tắm kia có thể đựng rất là nhiều nước nhá.

"Cái gì gọi là khoe khoang? Đó chính là phung phí ở những thứ không cần đến, một người làm được nhiều mà tiêu xài ít thì sao có thể được? Thuyền trưởng làm thế cũng chứng tỏ ngài là người có tiền thôi."

"Ai mà chả biết ngài ấy có tiền..." Nick nhỏ giọng than thở. Cột chống trong cung điện còn làm bằng cả khối bảo thạch thì biết rồi đấy.

"Biết thôi chưa đủ. Loài người là giống động vật thích bọ đờ, mắt thấy mới tin là thật. Chỉ có nhìn thấy mình hào hoa xa xỉ thì họ mới tâm phục khẩu phục, trong lòng mới sinh ra sự kính sợ." Victor bình thản nói với gương mặt không chút cảm xúc. Những chuyện như thế này, anh thấy đã nhiều rồi. Suy nghĩ một chút, anh lại hỏi:

"Cái tên tóc vàng lúc nào cũng dính lấy cô đâu?"

"Ai biết được! Từ trận chiến trên phố đến giờ chưa từng gặp lại, chắc về châu Âu luôn rồi." Thiếu người này, cô cảm thấy tai mình được thanh tĩnh hơn.

Victor gật đầu: "Đi hóa ra lại hay. Người này vừa nhìn đã biết trong đầu mang nặng tư tưởng trung quân ái quốc, tin theo thượng đế, muốn anh ta làm hải

tặc giết người cướp của không bằng để anh ta tự sát cho xong."

"Tin thượng đế, hừ..." Nick bĩu môi, hỏi tiếp: "Victor, trông anh cũng không giống cướp biển, anh lớn lên như thế nào vậy?"

Bác sĩ: "Mặc quần áo lụa thêu hoa, mỗi ngày đều khiêu vũ."

Nick: "Nghe thật là nhảm chán."

Bác sĩ: "Đúng vậy, may mà lớn lên cũng không bị lệch lạc gì."

Cùng lúc đó, ở phòng khách.

"Đúng là người Tây Ban Nha."

Trong phòng giam trên thuyền, Alonzo đang báo cáo cho Hayreddin: "Sáu người nọ được tách ra thẩm vấn, khẩu âm không thể lệch đi đâu được. Họ là người dưới trướng của quốc vương Charles đệ ngũ. Tên cầm đầu khai rằng sứ giả của giáo hoàng đã từng tới vương cung."

"Đúng là giáo hoàng sao..." Hayreddin gật đầu. Các quốc gia theo đạo Cơ Đốc ở châu Âu, trên danh nghĩa đều phải nghe theo lệnh của giáo hoàng. Anh đã nhiều lần cướp bóc thuyền châu Âu, cũng khiến các quốc gia ấy chịu lỗ không ít. Quốc vương Tây Ban Nha nể mặt giáo hoàng, phái người tới ám sát cũng có thể hiểu được.

Nhưng vì kết quả này quá đơn giản nên Hayreddin cảm thấy không được yên tâm cho lắm.

"Không hỏi thêm được điều gì khác sao?" Hayreddin hỏi.

"Ặc, những điều khác đều là những vụ bê bối linh tinh của quốc vương bọn họ và giáo đình, cũng không liên quan gì đến chúng ta." Alonzo nói: "Thuyền trưởng, tôi đã cố hết sức nhưng tên cầm đầu kia cũng không biết nhiều chuyện lắm. Đánh hấn đến gần chết cũng chỉ khai mình nhận được mệnh lệnh từ quốc vương. Hiện giờ, Red Lion chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của người châu Âu."

"Ừ, vất vả cho cậu rồi Alonzo. Tù binh cứ xử lý theo cách bình thường." Hayreddin cười cười, khen ngợi: "Không có cậu, tình báo của tôi chắc phải thiếu đi một nửa."

"Có gì đâu, tôi chỉ vâng lệnh của ngài thôi..." Alonzo có chút kích động. Thuyền trưởng rất ít khi khen người khác nhưng chỉ cần ngài ấy nói ra miệng thì tuyệt đối sẽ có thưởng. Hoặc là mỹ nữ, hoặc là tiền tài, tóm lại là sẽ không thiếu ưu đãi.

"Gần đây thuyền chúng ta đã nhiều thêm, cách thức hoạt động cũng thay đổi rất nhiều, đúng là thiếu người. Chỉ cần chịu khó cố gắng, cơ hội vượt trội sẽ rất nhiều." Hayreddin cười híp mắt, nói qua loa về phương hướng phát triển của đội thuyền.

Alonzo đang vui mừng, phấn chấn, ngây ngất trong suy nghĩ của chính mình thì trong đình viện phía xa xa truyền đến từng tiếng hét to:

"Xuy! Xuy! Ham, chạy nhanh nào... bên trái... không không, bên phải..."

Alonzo vừa quay đầu nhìn ra ngoài liền thấy có một bóng người đang cười con sư tử mà thuyền trưởng nuôi, người đó còn đưa tay nắm cái bơm của nó để không chế lái trái lái phải nữa. Sư tử bực bội rung chân nhưng không hất người đang ngồi phía trên xuống.

"Ha ha, đội trưởng Nick thật lợi hại." Alonzo chắc lưỡi. Con sư tử này tuy đã được thuần dưỡng nhưng hoang tính hung hãn thì vẫn còn. Trừ chủ nhân Hayreddin ra thì những người khác vẫn bị nó coi như là mồi ngon, chưa từng có ai ngoài thuyền trưởng có thể sai khiến được nó như thế. Tuy nhiên, sự kinh ngạc của hắn còn có một tầng ý nghĩ khác. Đội trưởng có thể chạy loạn trong cung điện thế kia có thể thấy thuyền trưởng tin tưởng Nick như thế nào.

"Nhóc con kia thực coi đây là nhà mình sao." Hayreddin phì cười, bản thân anh cũng cảm thấy kỳ lạ với sự dung túng của mình.

Một cô gái xinh đẹp, một thanh đao sắc bén, một cao thủ về chiến đấu, cứ nắm trong tay là tốt nhất, làm mất thì biết đi đâu mà tìm. Việc này chưa bao giờ làm anh đau đầu. Hayreddin là một người mến mộ nhân tài, nhưng chưa từng coi trọng người nào như vậy.

Anh luôn không kiềm được mà suy nghĩ xem Nick cần vũ khí như thế nào, trợ thủ ra sao thì phù hợp với cô rồi còn tí mĩ dạ cô những chỗ thiếu sót để cô có thể phát huy hết ưu thế của mình. Thậm chí cả phương thức chiến đấu của đội thuyền cũng được thay đổi vì Nick.

Hayreddin nghĩ, chắc đây là do anh muốn giảm phí tổn.

Đầu tư lớn như thế, chẳng may để cô chết thì có thể còn phiền toái hơn cả thuần phục thêm một con sư tử nữa.

Được rồi, đây là đạo lý buôn bán đơn giản mà. Hayreddin cảm thấy mình đã suy nghĩ thông suốt. Anh đầu tư không chỉ tiền tài mà còn cả tâm huyết nữa.

Bất kể người ám sát là do ai phái tới thì hành động của đội thuyền vẫn diễn ra như thường. Hơn mười ngày sau, Red Lion vẫn tiếp tục vung tay mua thêm hai chiếc thuyền mới. Việc tuyển chọn thuyền viên mới dĩ nhiên vẫn là trách nhiệm của đội trưởng đội xung phong.

Nick vác lưỡi hái đứng trên quảng trường, cẩn thận thử nghiệm tài năng của người mới. Lấy cô làm mồi, trong vòng bán kính mười thước vây quanh đều

là những tên hải tặc với hai con mắt kính sợ. Chỉ có những nhân tài được gọi tên mới dám đi vào.

Tên này không được, còn chưa tới gần đã nghe thấy tiếng sinh mệnh đứt gãy. Thôi, miễn cưỡng cho qua, đại khái có thể chịu đựng được ba tháng...

Nick bỏ lưỡi dao trên vũ khí của mình ra, chỉ cầm thanh gỗ tấn công. Cô chưa từng trải qua huấn luyện chính quy nên không biết thế nào là nương tay, đánh có chừng mực, nếu cô dùng lưỡi dao chắc chém chết người mất. Mặt trời dần lên cao tới đỉnh đầu, một đám người bị đánh đòn đau nằm vật một chỗ kêu gào. Nick bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Đang lúc thất thần thì một bóng lưng cao lớn đứng trước mặt cô.

Mái tóc màu vàng kim vẫn chói mắt như cũ. Từ ngày đó đến giờ, mái tóc cũng đã dài ra một chút nhưng vẫn luôn được buộc gọn gàng ở sau đầu. Mấy sợi tóc mái xõa trước gương mặt rằm rằm. Tay áo somi rộng được cuộn lên đến bắp tay để lộ cơ thịt rắn chắc. Cách ăn mặc này có thể nhìn thấy ở bất kỳ tên cướp biển nào tại thành phố Algiers này.

Nick nhìn hình xăm trên cổ tay của người thanh niên tóc vàng, sững sờ hỏi:

"Karl? Tôi không nhận nhầm người đấy chứ? Anh bị cái quỷ gì ám ảnh vậy?" Một người coi trọng hình tượng bên ngoài và lễ nghi một cách tuyệt đối nay bỗng nhiên ăn mặc xuề xòa, lại còn xăm trổ trên người nữa!

Người thanh niên lắc đầu: "Đội trưởng Nick, tôi tới đây để ứng tuyển lên thuyền."

"Nơi này chỉ nhận cướp biển, không nhận người hầu đâu, đặc biệt là một người hầu suốt ngày thích lái nhái." Nick đặc biệt nhấn mạnh.

"Tôi đến đây để xin làm hải tặc." Karl để lộ vũ khí bên hông ra ngoài. Đó là một thanh kiếm to của kỵ sĩ và một thanh kiếm nhỏ dùng để chiến đấu.

Nhìn gương mặt chân thành của anh, Nick lạnh lùng nói: "Anh nghĩ thông suốt rồi sao? Chúng tôi đang tuyển kẻ biết giết người cướp của, không có lòng thương hại, sự khoan dung và càng đặc biệt không có cái nhân cách phẩm đức chó má gì đó cả."

Karl xiết chặt chuôi kiếm, nhìn thẳng vào mắt cô: "Tôi tới đây chính là để nhận một công việc như vậy."

"Được rồi, rút vũ khí của anh ra đi, để tôi thử xem." Nick lấp lưỡi dao vào, cổ tay vừa xoay một cái đã phát ra tiếng gió vù vù. Trước bao con mắt, người thanh niên đã dùng võ nghệ của mình để chứng minh tư cách lên thuyền.

Karl sẽ không bao giờ hạ thủ lưu tình nữa.

Lòng thương hại của anh sẽ làm liên lụy cô. Anh khoan dung sẽ gián tiếp sát hại cô. Anh không thể tiếp tục ảo tưởng về cô với một thiên đường đầy màu hồng nữa. Kẻ thù của cô rất nhiều, người giúp cô lại quá ít, từ quá khứ đến tương lai vẫn luôn là như thế.

Bắt đầu từ thời phút này, biệt danh "Cerberus - Karl" đã truyền đi vang dội khắp hải vực. Một hải tặc có mái tóc màu vàng vẫn luôn âm thầm lặng lẽ đi theo phía sau Hải Yêu, nhưng dưới đao của anh ta là vô số vong hồn. (2)

Đêm khuya, Victor khép quyển sách y dược lại, anh định đi lên trên boong thuyền để hóng gió, thì nhìn thấy trước cửa sổ phía cuối hành lang có một bóng người đang quỳ.

Ánh trăng màu bạc phủ xuống mái tóc màu vàng kim tạo thành một màn sương lạnh. Người thanh niên nắm lấy cây thập giá trước cổ, cúi đầu cầu nguyện.

"Cậu cầu thượng đế cái gì? Cầu ông ta khoan dung cho tội ác lạm sát vô tội vạ của cậu sao? Hay là cầu ông ta khôi phục danh dự kỵ sĩ?" Victor cười, lạnh lùng nói: "Tôi biết, một người chính trực và thuần khiết như cậu vĩnh viễn sẽ không thể thanh toán quan niệm đã ăn sâu vào đầu. Cậu vẫn cảm thấy chúng tôi là một lũ tội phạm dơ bẩn chứ gì?"

"Tôi đã sớm không phải là một kỵ sĩ." Karl cũng không quay đầu lại. Quan niệm không thay đổi nhưng có thể vận vẹo vì tín niệm.

...

Tôi thề sẽ đối xử tử tế với kẻ yếu.

Tôi thề sẽ đấu tranh với mọi sai lầm.

Tôi thề không đánh người không có vũ khí.

Tôi thề không tổn thương người vô tội.

Tôi thề sẽ không bao giờ thay đổi thứ mà mình yêu thích.

...

"Những lời thề của tôi đã bị chính bản thân tôi phá vỡ, tôi không cầu người khoan dung."

"A, vậy có phải cậu cầu thượng đế khôi phục thân phận cho Nick, cầu cho cô ấy trở thành hình tượng như cậu vẫn mong đợi? Mặc váy đẹp, khiêu vũ mỗi ngày?" Victor cười nhạo.

"Không! Lựa chọn sống như thế nào là quyền của cô ấy."

Người thanh niên đặt một nụ hôn lên cây thánh giá. Một nụ hôn nhẹ nhàng cẩn thận như đối với người mà mình trân trọng và yêu quý nhất.

"Tôi chỉ cầu nguyện toàn bộ tội nghiệt của cô ấy đều chuyển hết cho tôi, để cô ấy có thể có được tất cả những thứ nên thuộc về cô ấy."

Amen!

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Mỗi Tháng Có Một Số Ngày

Ý tưởng dựa vào chuyện ám sát để đe dọa hải tặc của quốc vương Tây Ban Nha hoàn toàn thất bại. Red Lion không chỉ không sợ uy hiếp mà còn càng cố tình khiêu chiến. Cũng trong tháng đó, năm chiến thuyền Tây Ban Nha bị Hayreddin cướp và thiêu cháy hầu như không còn gì.

Người đã muốn chiến thì ta sẽ chiến với người.

Phurong thức nghe chiến cực kỳ ngoạn mục làm Charles đê mê nổi trận lôi đình. Cái cảm nhận di truyền kia bởi vì tức giận mà càng bạnh ra. Lúc này, ông ta ra lệnh cho tất cả tàu buôn và tàu chiến đang chịu sự quản lý của Tây Ban Nha không cần hỏi lý do, chỉ cần nhìn thấy thuyền hải tặc là lập tức nổ pháo tấn công.

Nhưng Hayreddin là một cướp biển có kinh nghiệm vô cùng phong phú. Từ năm mười bốn tuổi, anh đã cùng các anh trai dong thuyền ra khơi. Ở Địa Trung Hải này, chỗ nào nước cạn nước sâu, dòng hải lưu chảy như thế nào hay hướng gió theo mùa ra sao, anh đều hiểu rõ như đây là mảnh vườn của mình.

Bản chất của anh là sự kết hợp giữa sự dũng mãnh của loài sư tử và sự quý quyết của hồ ly, có thể nói, tại vùng biển này, không có ai xứng đáng là đối thủ của anh.

Thuyền "Hải Yêu", phòng thuyền trưởng.

"Thuyền nước Pháp, không nên động vào." Hayreddin nói với tất cả các giám sát viên.

Không giống các đoàn hải tặc khác, Red Lion là một tổ chức chặt chẽ. Giám sát viên là thuyền trưởng của các thuyền. Hayreddin là người đứng đầu của toàn bộ đội thuyền, bất kể là lựa chọn mục tiêu hay là phân chia chiến lợi phẩm đều phải nghe theo chỉ thị của anh.

"Nếu không còn lựa chọn nào khác thì cướp một ít cũng được, nhưng đừng lấy hơn một phần ba." Hayreddin cười bổ sung. "Trong quá trình đó, chú ý tác phong của mình, cố gắng hết mức đừng giết người, đối mặt với phụ nữ thì phải giữ lễ phép."

Tất cả giám sát viên đều đưa mắt nhìn nhau, không biết ý của Hayreddin là gì. Mục tiêu của hải tặc cũng chia làm ba bảy loại. Thuyền của nước liên minh thì bỏ qua hoàn toàn, hơi có quan hệ thì cướp một phần, chỉ khi gặp thuyền của quốc gia đối địch thì mới cướp của giết người. Nước Pháp là quốc gia theo đạo Cơ Đốc, hoàn toàn không có lý do gì để buông tha cả.

"Nguyên nhân à? Mọi người có thể tin tưởng tôi, tất cả cũng là vì tương lai phát triển của Red Lion." Hayreddin thoải mái dựa vào trên ghế, biểu hiện tự tin không gì sánh bằng.

Từ trước đến nay, bản thân là lãnh đạo của đội tàu, cho dù là phân chia chiến lợi phẩm hay quyết định chiến lược, anh chưa bao giờ phạm phải sai lầm. Tất cả giám sát viên đều trung thành và sùng bái vị thuyền trưởng này. Nếu anh đã nói như vậy thì nhất định có đạo lý của mình. Vậy nên tất cả đều ríu rít bày tỏ mình hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh.

Sau khi tất cả giám sát viên rời khỏi phòng, nụ cười trên khóe môi Hayreddin từ từ biến mất. Thật ra ý nghĩ này của anh chỉ là thí nghiệm thôi, không biết tình hình có thể phát triển như anh hi vọng hay không. Đối đầu với cả thế giới Cơ Đốc giáo vốn không phải chuyện dễ dàng gì, nhưng để đạt được mục đích, anh không thể không mạo hiểm.

Đối địch, liên minh, mâu thuẫn, lợi dụng,... Hayreddin lặng lẽ ngồi suy nghĩ hướng đi cho tương lai.

Sắc trời tối dần, ánh nắng thiêu đốt từ từ lụi tàn. Trên bầu trời phía xa bắt đầu hiện lên những vì sao lấp lánh. Hayreddin vẫn ngồi trong phòng đến lúc này

mới đứng dậy hoạt động thân thể.

Cánh tay vừa mới vươn ra đột nhiên nhớ tới một người, khỏe miệng anh bắt giác khẽ nhếch lên. Cũng là tư thế này nhưng mà nhóc kia khi vươn vai lại giống như là con mèo lười vậy.

Hayreddin bỗng dừng chợt nghĩ, mọi chuyện của đội thuyền anh đều suy tính đến tận mười năm sau, nhưng lại quên mất không cân nhắc đến sự thay đổi, phát triển của đội trưởng đội xung phong. Thậm chí anh còn tính cả chuyện nếu chẳng may Nick hi sinh, thế mà lại không nghĩ đến chuyện bộ ngực bằng phẳng của tên oắt con kia sẽ dần lớn lên.

Chỉ cần hai năm nữa thôi, đặc trưng của phụ nữ sẽ ngày càng lộ rõ trên người cô bé, dù có mặc quần áo đàn ông rộng thùng thình, nhưng chi cần liếc mắt cái là có thể nhìn ra giới tính rồi. Cuộc sống của dân đi biển lúc nào cũng bừa bộn lo bừa mai, nên đa số đều có phần mê tín. Họ sợ để phụ nữ lên thuyền sẽ chọc giận thần biển, kinh nguyệt sẽ mang điềm xấu đến... Cũng may là trên biển chỉ nói đến sức mạnh và vận may. Hai trăm năm trước, sư tử cái Bailey của nước Anh đã dùng thực lực của mình đánh tan tất cả những lời đồn đại.

Tuy nhiên, về sau vẫn còn rất nhiều vấn đề khó khăn. Hayreddin xoa xoa đôi lông mày.

Khi còn bé thì còn nhìn không ra, nhưng con gái càng lớn càng làm đám đàn ông thêm lộn xộn, đại loại như những chuyện đánh nhau tranh giành người yêu. Sự đoàn kết của tổ chức rất dễ bị sụp đổ. Không chỉ thế, có lẽ cô sẽ gặp được một người mình thích, tổ chức một hôn lễ thật náo nhiệt, sau đó thì nghỉ tuần trăng mật, rồi thì nghĩ đẻ sinh con, cuối cùng vì gia đình mà từ chức... Toàn bộ công sức anh bỏ ra để bồi dưỡng cô cứ thế mà tan thành bọt nước...

Hayreddin càng nghĩ càng xa, sau đó cũng vì suy nghĩ quá nhiều mà đau đầu.

Anh cũng giống như bao thủ lĩnh khác, anh không nghĩ ngờ năng lực của phụ nữ mà chỉ tin, phụ nữ sẽ mang đến rất nhiều phiền phức.

Anh suy nghĩ, lo lắng một lúc lâu, Hayreddin bỗng bật cười. Chuyện này còn xa tận đâu tận đấy, vẫn còn chưa thấy chút hơi hướng nào, thế mà anh đã lo đến đau đầu. Người thích thuần dưỡng động vật sẽ rất sợ tâm huyết của mình sẽ trôi theo dòng nước. Mà đầu tư vào một đứa trẻ, rủi ro lại càng nhiều hơn, thế nên anh mới quan tâm đến thế.

Hayreddin quyết định lên boong đi dạo, để gió biển thổi bay nỗi lo lắng không giải thích nổi kia đi.

Anh đẩy cửa, đi dọc cầu thang, đi lên cầu thang. Thủy thủ trực ban kính cẩn hành lễ. Hayreddin vừa mới bước lên boong tàu cao nhất nằm trên đuôi thuyền liền nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhò trong góc tối.

Nhờ ánh sao, Hayreddin lập tức nhận ra đây là nguồn gốc phiền não của mình.

Nick gối đầu trên đầu gối, thân mình nhỏ bé hơi phập phồng. Hai tay khoanh lại ôm chặt lười hái trong lòng, cho dù là lúc ngủ mơ cũng không buông tay. Tư thế này chỉ có người luôn bị vây trong nguy hiểm trí mạng mới có. Có một số người cho dù võ nghệ cao cường thì khi ngủ cũng để lộ hàng đồng sơ hở.

Hayreddin nhẹ nhàng bước lại gần. Khoảng cách hai người còn khoảng hai thước thì Nick tỉnh dậy. Cô vừa tỉnh dậy, lập tức theo bản năng vung lười hái vẫn nắm chặt trong tay ra, đôi mắt đen mở to đầy vẻ đề phòng, trông cực kỳ dữ tợn.

"Hơ... Thuyền... thuyền trưởng..."

Sau khi Nick nhìn rõ người trước mắt mới buông lười hái xuống, cố gắng điều hòa hơi thở. "Tự đứng ngai xuất hiện làm tôi sợ chết khiếp, tôi vát và lăm mới chộp bắt được một chút." Nick liếc nhìn Hayreddin, ai oán nói, cái miệng nhỏ hơi cong lên.

Hayreddin trông thấy biểu cảm này, khẽ cười. Ăn chưa no, ngủ chưa ngon, tiền chưa đủ, miễn rơi vào ba tình huống trên thì gương mặt đầy vẻ ngậy thò này sẽ xuất hiện. Cô bé dù sao vẫn là một đứa con nít...

"Sao lại ngủ ở chỗ này? Dù bây giờ là mùa xuân nhưng gió biển ban đêm cũng rất lạnh."

"Ồ dưới rất buồn..." Nick sờ soạng chung quanh, tầm thăm cô mang theo bị vớt ở bên cạnh. Không gian trên thuyền rất quý giá, khoang thuyền của thuyền trưởng cũng chỉ khoảng sáu bảy thước vuông, còn không có cửa sổ. Cửa đóng vào rồi rất bí bách, làm người ta khó chịu.

"Ồ? Chẳng lẽ... cô sợ tối sao?" Hayreddin cười hỏi.

"Sợ gì mà sợ! Tôi chỉ là... ghét những nơi chật chội." Nick phản bác. Thuyền được làm bằng gỗ, vì phòng cháy cho nên sau tám giờ tối nhất định phải tắt hết đèn, chỉ còn phòng của thuyền trưởng với phòng bệnh là có đặc quyền đốt đèn mà thôi.

"Thời tiết hôm nay thật đẹp, sao trời thật sáng." Nick vươn vai đứng dậy, sau đó lại trở mình dựa vào mép thuyền. Hai tay cô chống cằm, nhìn về không trung phía xa. Những ngôi sao trời hợp lại nhưng một dãy ngân hà vắt ngang bầu trời. Màn đêm đen tuyền như một cái lồng to lớn, không bờ không bến chen kín mặt biển. Càng nhìn chăm chú, con người sẽ càng sinh ra cảm giác nhỏ bé tị tị.

Hai tù nhân cùng đứng sau song sắt. Một người nhìn vũng bùn hoang vắng phía dưới còn một người thì ngắm những vì sao lấp lánh trên trời cao.

Hayreddin đột nhiên nhớ tới những lời này.

Hai người giữ im lặng trong chốc lát, đôi mắt màu xanh nhạt của anh liếc nhìn Nick. Chuyến đi này đã nửa tháng chưa cập bờ, tinh thần của cô càng ngày càng kém. Anh chợt nhớ đến thói quen dờ hơi thích tìm kỹ nữ ngủ chung của Nick, không khỏi ác ý hỏi:

"Không có ai ngủ cùng thì ngủ không ngon sao? Tại sao không nhờ đội phó của cô ấy. Tôi nghĩ anh ta sẽ không từ chối đâu."

"Tóc vàng? Anh ta không cho tôi tiền thì tại sao tôi lại phải cho anh ta ngủ cùng." Nick lập tức đáp mà chẳng thêm suy nghĩ. Gần đây Karl thật là kỳ lạ. Ngày trước anh ta vốn luôn mồm luôn miệng, suốt ngày lải nhải bên tai cô, thì nay lại chỉ im lặng. Trông cái dáng vẻ đứng xa xa muốn nói lại thôi của anh ta, Nick lại khó chịu.

"Cho cô tiền thì có thể ngủ cùng?" Hayreddin xoay hẳn người lại, nhìn chằm chằm vào cô.

"Còn phải xem cho bao nhiêu đã. Nhưng mà hiện giờ tôi cũng không thiếu tiền. Có vấn đề gì sao?" Nick khó hiểu. Thuyền trưởng chưa bao giờ hỏi thăm chuyện riêng tư của thuyền viên, sao hôm nay lại hỏi nhiều như vậy.

"Có."

"Vấn đề gì?"

"Vấn đề liên quan đến hình tượng của Red Lion. Chúng ta chưa bao giờ làm cái loại giao dịch da thịt rẻ tiền ấy." Hayreddin nhanh chóng tìm được lý do."

"Thế sao..." Nick buồn rầu. Cô suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên trở nên sáng suốt. "Vậy thì giao dịch giá cao là được rồi."

"..."

Hayreddin có cảm giác giống như mình là một người cha nuôi dưỡng một cô con gái phản nghịch, anh rất rất rất muốn đánh mông cô. Anh giơ tay vỗ mạnh vào gáy Nick một cái. "Tìm chỗ nào mà ngủ đi. Để lỡ công việc thì tôi sẽ trừ vào tiền công của cô."

Nick bé bỏng bị vỗ một cái khiến cả người chao đảo. Cô nhìn bóng lưng thuyền trưởng rời đi, hoàn toàn không thể hiểu nổi. Cô có làm sai gì đâu nhỉ, vì sao lại bị uy hiếp trừ tiền công chứ?

Kiểm sống ở trên biển chỉ cần lơ lửng một chút là mất mạng như chơi. Cho dù tinh lực không nhiều lắm nhưng trong khi làm việc, Nick cũng không dám thả lỏng. Chuyện ngoài ý muốn luôn phát sinh vào lúc không thể tưởng nổi.

Vào một ngày tháng tư, thuyền "Hải Yêu" tóm được một thuyền chở hương liệu của nước Venice. Thực lực của hải tặc quá áp đảo, khi nhìn thấy thiếu niên cầm lưới hái màu đen nhảy xuống boong thuyền thì thuyền trưởng đã quyết đoán giơ cờ trắng đầu hàng. Danh tiếng đầy khủng bố của Hải Yêu đã truyền đi khắp Địa Trung Hải. So với việc mất cả mạng lẫn tiền thì chi bằng tự động dâng tiền để giữ lại mạng sống còn hơn.

"Phụ nữ mời đứng sang bên phải. Đàn ông, đứng bên trái. Còn ai muốn chết thì cứ việc đứng ở giữa." Nick thuận thực ra lệnh.

Từ trước đến nay, Hayreddin đều đặc biệt đối đãi tốt với những thuyền tự động đầu hàng, anh chỉ lấy một nửa của cải, không cướp tù binh. Đội trưởng đội xung phong nhìn chằm chằm mấy tên thủy thủ đã giơ tay đầu hàng của đối phương. Thủ hạ dưới tay nhanh chóng vác hàng hóa và vũ khí hóa được lên thuyền. Trình tự cướp bóc trật tự gọn gàng, chỉ trong nửa giờ đã xong.

"Cảm ơn sự hợp tác của các vị, hẹn gặp lại."

Nhìn hồ vể mềo, Nick bắt chước thuyền trưởng cúi đầu cảm ơn, có điều chỉ giống được mấy động tác chứ hoàn toàn chẳng học được dáng vẻ đầy phong độ nhưng cực kỳ kiêu ngạo của Hayreddin.

Tất cả đều được tiến hành quá thuận lợi, Nick ngáp một cái chuẩn bị nhảy trở về thuyền "Hải Yêu". Cô hươu lưới hái một cái, đang định lấy đà nhảy về thì một cái bóng đen đột nhiên nhảy tới. Nick vốn không tập trung, trượt chân, cả người loạng choạng ngã úm xuống biển, mất tăm.

"Đội trưởng, trời mất thế mà ngài cũng xuống đó tắm sao?"

"Ha ha, không phải đâu. Tôi thấy rõ ràng đội trưởng bị mềo dọa ngã xuống biển!"

"Ha ha, điềm xấu rồi. Nhìn thấy mềo đen không phải chuyện tốt cũng không phải nói suông nhá."

Bọn hải tặc hi hi ha ha đứng trên thuyền xem trò vui, hoàn toàn không có chút lo lắng nào. Lúc này sóng êm gió lặng, bậc nam nhi sống trên biển có ai lại không thể bơi đến mười dặm.

"Đồ ngốc!"

"Nick!"

Bùm bùm, hai cái bóng một đỏ một vàng đồng thời nhảy xuống biển.

Hải Yêu trong truyền thuyết thế mà lại không biết bơi. Chuyện này chỉ có một mình Hayreddin biết mà thôi. Anh nghe thấy có người kêu đội trưởng rơi

xuống nước liền vội vàng tháo dây lưng đất sủng bên hông, vứt xuống đất, rồi nhảy xuống biển. Karl luôn đi theo Nick nhưng cũng không biết cô không biết bơi, anh thấy cô ngã xuống biển mà mãi không ngoi lên, nên mới hoảng sợ nhảy theo.

Nước biển Địa Trung Hải trong suốt, từng bọt khí màu trắng bốc lên, bóng hình của Nick được nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Cô rõ ràng không biết bơi, rồi giống như không cam lòng chết đuối một cách lẳng xệt như vậy, cô đập mạnh cả tay lẫn chân, nhưng càng cô bơi thì lại càng chìm xuống. Người rơi xuống nước cũng phải mất mấy phút mới có thể chết chìm nhưng nếu không nín thở, để cho nước vào phổi thì chỉ cần mười giây là tạm biệt cuộc đời. Nhìn thấy miệng và mũi của cô không ngừng thoát ra bọt khí, hai người liều mạng bơi tới.

Cùng xuống nước một lúc nhưng kỹ thuật bơi của Hayreddin hơn xa Karl. Tuy dáng người của anh cao lớn cường tráng nhưng lại linh hoạt giống như cá heo, anh nhanh chóng bơi tới bên người Nick. Bàn tay to túm lấy gáy áo somi của Nick, lôi cô lên mặt nước. Nick theo phản xạ định bắt lấy cánh tay kia nhưng Hayreddin biết, nếu như thế thì cả hai người đều sẽ bị chìm xuống, liền vươn tay kia hất tay của cô ra.

"Thuyền trưởng lên! Phóng thang xuống!"

Ồn ào thêm một hồi nữa, Hayreddin mới bế được Nick trong tình trạng ướt sũng đặt trên boong. Anh vừa định lên tiếng mắng cô, nhưng thấy cả người cô mềm nhũn, miệng mũi còn dính đầy bọt nước, Hayreddin biết trong phổi cô vẫn còn nhiều nước, liền nhắc cả người cô lên cho cô nằm úp sấp xuống. Đầu gối anh nâng lên, thúc mạnh vào bụng của Nick. Nick ngã úp vào đùi Hayreddin, ồ ộc phun ra mấy ngụm nước sau đó ho khan mấy tiếng.

"Được rồi được rồi! Có thể thở rồi!"

Bọn hải tặc vỗ tay chúc mừng Hải Thần chịu thả người! Karl lên thuyền vừa muốn tới đỡ Nick nhưng thuyền trưởng không có ý định thả người.

"Trên người cậu còn mang cái gì?" Hayreddin nắm chặt bả vai Nick, dùng sức đến nỗi xương tay của cô kêu lên răng rắc.

Nick khẽ hừ hai tiếng nhưng không trả lời. Hayreddin cố ý nặng tay, bụng và vai cô đều có vết bầm tím, có đau thì mới nhớ lâu.

"Cậu nặng hơn trước nhiều lắm. Không phải ăn nhiều quá đấy chứ? Có cần phải giảm béo không?"

Nick cúi đầu im lặng. Hayreddin không thêm để ý đến cô, đưa tay lớn vào trong áo cô kéo một cái. Một cái áo giáp lấp lánh ánh vàng được lôi ra. Chiếc áo này được kết hợp từ mấy xâu tiêng vàng, có khi phải nặng tới hai mươi pounds.

"...Giỏi, tham tiền đến mức không cần mạng."

Chẳng trách sao mà rơi xuống nước lại không thể ngoi đầu lên nổi, cứ uống nước liên tục mà chìm xuống đáy biển. Hayreddin tức giận đến nỗi giọng nói bắt đầu run run, anh gần như muốn lột sạch đồ Nick mà đánh. Nhưng một chút lý trí còn sót lại nhắc nhở anh rằng cô là con gái, hơn nữa cô còn là đội trưởng quản lý mấy trăm anh em, không thể để mất mặt trước mặt mọi người.

"Tịch thu." Hayreddin cầm chiếc áo giáp bằng vàng, xoay người rồi đi.

"Thuyền trưởng!" Rốt cuộc Nick cũng mở miệng. Đôi mắt to tròn đầy tội nghiệp nhìn chằm chằm bóng lưng thủ lĩnh. Tuy Hayreddin là thủ lĩnh nhóm cướp biển, nhưng anh lại rất thích ăn mặc sạch sẽ, lúc nào cũng giữ vẻ tao nhã đầy phong độ. Thế mà lúc này, quần áo ướt sũng từ trên xuống dưới, cơ thể cường tráng, vẻ mặt lạnh lùng biểu lộ rõ một mặt hung ác ngỗ ngược khác của anh.

"Thuyền trưởng..." Nick nhỏ giọng cầu xin.

Nhiều tiền là chuyện tốt nhưng cô chả tin ai cả nên chuyện giấu tiền ở đâu khiến cho cô lo đến đau cả đầu. Cuối cùng, cô nghĩ giấu ở đâu cũng không an toàn bằng trên người mình. Hayreddin không nhìn được, quay đầu liếc nhìn cô một cái. Không biết là do nước biển hay nước mắt mà đôi mắt đen láy kia có phần ướt ướt. Quần áo ướt rũ xuống để lộ thân hình gầy gò phong phanh, trông vô cùng yếu đuối. Nhóc con keo kiệt như quỷ này suốt ngày ăn đồ ngọt mà vẫn gầy như vậy. Người không biết nhìn vào có khi còn mắng Red Lion anh hà khắc với cấp dưới nữa ấy chứ.

"...Tạm thời ở ở chỗ tôi, chờ cậu tự kiểm điểm xong rồi nói sau."

Hayreddin rốt cục không đầu lại được đáng vẻ đáng thương của cô, đành xuống nước.

Hình phạt là lao động ba ngày trên boong. Karl cầm theo khăn mặt ướt, đau lòng khi thấy cô làm việc dưới ánh nắng mặt trời. Anh không biết rằng, trên khuôn mặt cô chợt lóe lên chút đắc ý.

Nick mệt nhọc lau boong thuyền nhưng trong lòng lại không hề uể oải.

Quả nhiên, trên đời này, mấy ông chủ đều giống nhau cả. Biểu cảm kia trước đây lừa chú Asa một cách ngon ơ, giờ cũng lừa được thuyền trưởng.

Tuy nhiên, làm chuyện xấu sẽ có quả báo, hiện giờ chưa có chẳng qua là chưa đến lúc mà thôi.

Ngay khi Nick bé nhỏ hà hề vì đã lừa được Hayreddin, cô nằm mơ cũng không ngờ, vào cái đêm trước ngày cô có thể lấy lại áo giáp bằng vàng, thì báo ứng rốt cuộc cũng tìm đến.

Victor đang khám cho một thủy thủ mắc bệnh nghiêm trọng về mất, thì nghe thấy ngoài hành lang truyền tới tiếng bước chân, sau đó cửa phòng bị người ta đá văng ra.

"Đi ra ngoài hết!"

Đội trưởng Nick hét lên một tiếng. Ba tên thủy thủ trong phòng bệnh rất thức thời, nhanh chóng rời khỏi. Nick đóng chặt cửa phòng lại, sau đó cởi áo khoác ngoài, nói lỏng dây lưng.

Bác sĩ vẫn còn đang bị dọa hoảng hồn ngầy cả người, lúc này mới tỉnh mộng, sau đó lại giống như mèo bị dấm phải đuôi nhảy dựng lên, trốn vào trong một góc tường. Hai cánh tay run rẩy nắm chặt cổ áo mình: "Cô muốn làm gì! Cho dù đã ký hiệp nghị nhưng mà phòng chữa bệnh không có cung cấp loại phục vụ kiểu này nha! Nói... nói cho cô biết... Tôi... tôi đã có vợ chưa cưới ở Florence!"

Nick bực bội giậm chân, ngẩng đầu nhìn Victor: "Liên quan gì đến vợ chưa cưới của anh? Tôi đang bị trọng thương ở bên trong, sắp chết rồi!"

"Cái gì mà bên trong mới bên ngoài? Tôi nhớ gần đây cô có bị thương gì đâu?" Victor còn chưa hết hoảng hồn, không dám đi qua.

Gương mặt nhỏ nhắn của Nick trắng bệch: "Hôm qua tôi rơi xuống nước, thuyền trưởng đá vào bụng tôi một cái. Không hiểu sao hôm nay tự dưng tôi lại bị chảy máu ở phía dưới! Tôi dùng mọi cách cũng không thể cầm máu lại được..." Cô nói đến đây liền tiếp tục cởi đai lưng, trong khi đó còn thì thào tính toán. "Đứt tay đứt chân đều được bồi thường tiền. Bị thuyền trưởng đánh có được coi là tai nạn lao động không nhỉ? Mắt, tay, chân được tính là mười đồng vàng một bộ phận. Mũi, tai, ngón tay thì là ba đồng một bộ phận. Không biết mình có thể bắt chẹt được bao nhiêu tiền..."

Victor che mặt ngồi xồm trên mặt đất, rên rỉ thảm thiết.

"Thượng Đế ơi, con chưa từng cầu xin người điều gì cả. Hôm nay, con van người, con lạy người, hãy đem tên ôn thần này đi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Quyền Lợi Của Nữ Hải Tặc

Victor chắc chắn kiếp trước mình đã nợ Nick rất nhiều tiền, nhiều đến nỗi khiến một người thông minh, da mặt dày nổi tiếng như mình vậy mà cũng có lúc nổi điên muốn nhảy quách xuống biển cho xong. Ngày trước, khi anh bị gia tộc Florence xóa tên đuổi đi, luân lạc đầu đường xó chợ, thậm chí phải cắt tóc cạo râu kiếm vài đồng bạc lẻ nhưng anh không hề cảm thấy hối hận.

Thế mà lúc này, anh thật sự hối hận, hối hận vì đã quá thân thiết với tên ôn thần này.

"Tôi van cô, tôi lạy cô, làm ơn mặc quần vào..." Victor ôm đầu, ngồi xồm xuống trong góc tường, vừa lẩm bẩm vừa khóc thương cho số phận bi thảm của mình.

"Sao vậy? Không phải anh bảo thích nghiệm chứng, thí nghiệm thực tế sao? Sao không kiểm tra chút đi?" Nick vừa kéo quần thắt dây lưng, vừa nói, sau đó đứng đờ người trong phòng bệnh.

"Bụng cô rất đau đúng không?"

"Không những đau, mà còn như bị sưng phình ra nữa."

"Không phải tháng nào cô cũng bị một lần sao?"

"Đâu có."

"Thôi được rồi, hiểu rồi, mười lăm tuổi mới chịu dậy thì, đúng là..." Victor ngẩng đầu, ủ rũ nói: "Chúc mừng nha, từ giờ cô đã thật sự là một thiếu nữ."

Đội trưởng Nick lạng người, chuyện gì thế này? Thân phận của cô làm sao từ một "người đàn ông dũng mãnh" vào một cái chuyển sang "thiếu nữ thật sự" rồi?

"Kinh nguyệt xuất hiện, là dấu hiệu cho thấy cơ thể phụ nữ đã bắt đầu phát dục, đồng thời cũng chứng tỏ họ có thể thụ thai. Sau này, nếu may mắn thì mỗi tháng sẽ ra máu vào ngày cố định, có quy luật, quá trình này kéo dài chừng hai đến bảy ngày, trong thời gian này phải đặc biệt cẩn thận giữ gìn vệ sinh và giữ ấm..."

Victor lẩm rầm đọc lên những thông tin anh từng đọc trong sách y học, giọng nói nhẹ nhàng nghe cứ như đang đọc thơ. Vấn đề cung cấp kiến thức sinh lý cho thiếu nữ là nhiệm vụ của mẹ họ, vì có gì một người đàn ông như anh phải lãnh trách nhiệm này? Nếu bảo anh giải phẫu cơ thể người phụ nữ lần đầu có kinh nguyệt so ra còn thích thú hơn.

Nick kinh ngạc cầm chặt đai lưng, thì thào: "Mỗi tháng? Sao có thể như thế được? Tôi chứ nghĩ chỉ có lần đầu tiên quan hệ mới chảy máu thôi chứ..."

"Chảy máu đấy và cái này không giống nhau." Victor đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo, cau mày nói: "Cô biết chuyện ấy sao lại không biết chuyện kinh nguyệt...?" Tuy nhiên, anh vừa hỏi xong liền hối hận.

Thời này có rất nhiều kẻ biến thái, đặc biệt là đám người có chức có quyền trong giáo đình, tất cả đều là một lũ mặt người dạ thú, bình thường hay dùng thức ăn dụ dỗ những trẻ em lang thang... Ví dụ như giáo hoàng Bonifacius đệ VIII, rất nhiều giáo hoàng đều có loại sở thích này, mặc dù Victor sống trong dòng dõi quý tộc, nhưng những chuyện kinh tởm thế này cũng nghe được không ít.

Trẻ em còn chưa có kinh nguyệt đã bị chà đạp...

Trông thấy gương mặt nhỏ nhắn u ám, tái nhợt không còn chút máu, lần đầu tiên Victor cảm thấy tội lỗi vì cái tật nhanh nhồm nhanh miệng của mình.

"Khụ khụ, ý tôi là người nuôi dạy cô thật kỳ lạ, cái cần thì không dạy, cái không nên dạy thì lại dạy lung tung..." Thái độ của bác sĩ bối rối một cách kỳ lạ, lấp ba lấp bấp chuyện đề tài.

Nick buột lại dây lưng, ngẩng đầu, vẻ mặt không hề có chút đau đớn, bình thản nói: "Chuyện này đương nhiên tôi biết, tuy giá cả ở các nơi có chút chênh lệch nhưng con gái còn trinh luôn có giá cao hơn gấp mấy lần, có điều đám đàn ông đều là một lũ ngu ngốc, chỉ cần dùng chút máu gà là có thể dụ bọn họ vui mừng bỏ tiền. Tôi biết Serra chảy máu cũng là làm bộ thôi."

Cô nhóc gian thương hí hửng nói, ánh mắt lộ rõ vẻ xảo trá rõ ràng vô cùng hài lòng với kỹ xảo lừa gạt mà mình đã phát hiện ra. Sau đó cô giật mình như chợt nhớ ra chuyện gì đó, rồi nói với vẻ lo lắng: "Nhưng mỗi tháng đều như vậy thế nào cũng chậm trễ công việc, chẳng may gặp chuyện gì khó khăn thì nguy to... Không biết có được đền tiền không..."

Bên này đội trưởng Nick với cái đầu thông minh nhanh nhạy đang tính toán tình hình, thì bên kia bác sĩ Victor đã tức giận đến run người.

"Cút..."

"Hà?"

"Tôi nói, cô-cút-ra-ngoài-cho-tôi !!!!!"

Vèo vèo vèo vèo.

Từ cửa phòng bệnh chợt nổ ra một trận mưa 'dao mổ', cái đầu sọ được gắn trang trí trên vách tường thoảng cái bị chém vỡ ra làm hai, Nick giật mình bỏ chạy thực mạng, đến lúc này cô cũng không biết mình đã nói gì sai mà chọc gã bác sĩ kia nổi điên, giận đến độ như vậy.

Sau khi ù ù cạc cạc chạy khỏi phòng y tế, Nick quyết định đi tìm thuyền trưởng. Nguyên nhân đã biết, nhưng phần bồi thường vẫn chưa đòi được, dù sao chuyện phiền phức này cũng vì cú đá của thuyền trưởng mà ra, theo Nick nghĩ, nếu không có cú đá kia, thì vụ chảy máu của cô có khi cả đời này cũng không xuất hiện.

Cô gõ cửa phòng thuyền trưởng, vừa bước vào liền nhìn thấy chiếc áo giáp của mình nằm ngay trên chiếc bàn lớn, cô không kiểm được mà bị ánh vàng lấp lánh thu hút sự chú ý.

Hayreddin thoảng sững sốt, giống như vừa ngửi được một mùi hương quái quỷ gì đó, kế tiếp liền nhắm mắt. Từ nhỏ Nick đã học được thói quen nhìn sắc mặt người khác, cô biết đây là biểu hiện của sự mất hứng, cô cảm thấy thật kỳ lạ, mình chỉ xảy ra chút sự cố thôi mà, sao ai cũng ghét bỏ mình thế? Vì vậy cô quyết định tiên hạ thủ vi cường, ra tay trước chắc ăn hơn.

"Thuyền trưởng, ngài phải chịu trách nhiệm với tôi."

"Chịu trách nhiệm?" Hayreddin cảm thấy hình như mình vừa nghe nhầm.

Nick cây ngay không sợ chết đứng: "Hôm qua ngài đá tôi một cái, hôm nay tôi... tôi bị bệnh rồi." Cô biết thuyền trưởng là người có kiến thức rộng rãi, trong cung điện cũng có không ít cô gái trẻ, nhưng để thuận lợi nhận được tiền bồi thường, cô nên giải thích tỉ mỉ cận kề thì hơn.

"Trong bản khế ước có mấy điều khoản phụ, gãy chân hay bị thương đều có tiền bồi thường."

Hayreddin bóp chặt nắm tay, chiếc áo giáp được xâu từ các đồng tiền vàng bị uốn cong một góc 90 độ.

Nick thấy mười khớp xương ngón tay của thuyền trưởng kêu lên răng rắc liên sọ hãi, xét về võ nghệ, dù cô trong trạng thái sung sức cũng không phải là đối thủ của thuyền trưởng. Huống chi lúc này cơ thể cô còn đang không được thoải mái, cô mà học thói sư tử ngoạm miếng thịt lớn nữa có nguy hiểm quá không? Thế nên, giọng nói của cô có phần nhỏ xuống:

"Cái này, thật ra chỉ là chút vết thương nhẹ, có thể tính tương tự như mù mắt hay gãy ngón tay..."

"Cũng vì hôm qua tôi đá cô một cái, nên hôm nay cô đến đòi tiền bồi thường của tôi cho lần có kinh nguyệt đầu tiên của mình?"

Hayreddin gằn từng tiếng từng tiếng hỏi hết cả câu, vẻ mặt tuy vẫn tươi cười nhưng theo cơ mặt run rẩy cho thấy, nụ cười này đang biểu lộ cho con giận

muốn xuất huyết não.

"Sặc, sao anh lại biết..." Nick chợt hạ, nuốt nước miếng nói.

"À á, đội trưởng Nick của chúng ta ơi, cô chưa từng nghe thuyền trưởng của cậu có biệt tài phân biệt được mùi hương trong không khí sao? Chỉ cần ngửi thôi là tôi biết người trước mắt mình đáng giá bao nhiêu tiền.' Hayreddin vừa nói vừa nhắm híp đôi mắt màu xanh lam, đáng vẻ trông như một con sư tử đang quan sát, đánh giá con mồi của mình: 'Mùi trên người cô tôi đã ngửi được từ cách mười thước, lại còn dám bảo mình 'bị bệnh'?"

Nụ cười của anh càng thân thiết thì lại càng mang đến nỗi sợ hãi cho người khác, Nick cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, cô bất giác bước lui về sau nửa bước, sau đó lập tức quyết định bỏ của chạy lấy người; "Chuyện này... chuyện này hôm khác mình bàn tiếp, đi ăn cơm tối đã."

Ban đầu, Hayreddin bị cái tính mặt dày gian trá của Nick chọc tức suýt ngất, nhưng anh ta có thể lẫn lộn ở vùng đất phức tạp này mười mấy năm trời thì nào phải người tầm thường, kinh nghiệm phong phú đã đành, những chuyện lừa lọc anh cũng từng thấy không ít. Sau khi cơn tức giận qua đi, anh lập tức tỉnh tạo lại, lạnh lùng nói:

"Đứng lại cho tôi. Cô đã nhắc vậy thì để tôi từ từ tính món nợ cũ của cô. Thứ nhất, trong thời gian làm việc, cô không giữ tập trung để xảy ra sơ sót, dẫn đến việc bị rơi xuống nước. Khi ấy, chính tôi đã vớt cô lên, một mạng này đáng giá bao nhiêu tiền đây?"

Anh bước về trước một bước, hơi thở mang đầy sự uy hiếp của một con thú dữ: "Thứ hai, cô chỉ là một cô bé, tôi đã không để ý đến chuyện này mà rộng lượng nhận cô vào làm, thì điều kiện quan trọng nhất là không ảnh hưởng đến chuyện làm ăn. Nhưng giờ thì sao? Cô bắt đầu có kinh nguyệt, mỗi tháng đều cần phải nghỉ ngơi, như thế có ảnh hưởng đến tình hình mua bán của đội tàu hay không? Khoản tổn thất này tính như thế nào nhỉ?"

Nick bị khí thế của Hayreddin dọa ngẩn cả người, cô liên tục bước lui về phía sau, đến khi lưng chạm phải cửa phòng mới dừng lại, Hayreddin từ trên nhìn xuống, một tay chống lên vách cửa ngay sát tai cô, một tay nắm lấy cổ cô, thì thầm nói vào tai cô từng lời đầy nguy hiểm:

"Nhóc con, thế mà vẫn dám đến tìm ta đòi bồi thường? Nếu cô đi theo thằng chết tiệt nào sinh con cho nó, chẳng lẽ cũng bắt tôi chịu trách nhiệm?"

Nick bị Hayreddin vây chặt trong lòng ngực, cô cảm nhận được hơi thở đầy sắc bén của thuyền trưởng, đó là sự kết hợp từ hơi thở của đàn ông, mùi rượu và máu tươi. Và đây cũng là lần đầu tiên cô phát hiện, không ngờ bà vai của thuyền trưởng lại rộng như vậy, cánh tay cường tráng ấy muốn bẻ gãy cổ người ta cũng thật dễ dàng.

Tay cô bất giác đưa về phía đùi mình, cô muốn rút dao găm ra.

Cánh tay của Hayreddin đang giữ lấy cổ Nick nhẹ nhàng buông ra, sau đó vỗ nhẹ vào má cô, dịu dàng nói: "Hiện giờ tiền lương mỗi tháng của cô là ba mươi đồng vàng, thế thì cũng vừa vặn với số ngày của mỗi tháng. Từ hôm nay, mỗi tháng cô nghỉ bao nhiêu ngày trong kỳ kinh nguyệt thì trừ bấy nhiêu đồng tiền vàng."

Nick ngần ngại bước ra khỏi phòng của thuyền trưởng, sau đó thần thờ bước về phòng của mình, khi cô về đến nơi thì bỗng nhiên trước phòng cô xuất hiện một bóng người. Karl nhìn cô với vẻ mặt lo lắng, hoàn toàn quên đóng giả hình tượng "không nhiều chuyện, không bám chặt" của mình, anh nhào về phía cô, hỏi:

"Cô làm sao vậy? Sắc mặt khó coi quá. Ban nãy tôi nghe nói cô đến phòng y tế, có phải cô bị bệnh gì không? Cơ thể khó chịu sao? Khó chịu ở đâu? Nếu vì rơi xuống biển mà bị cảm thì nguy quá, nói không chừng sẽ chuyển thành viêm phổi..."

Nick nhìn bóng người có mái tóc lấp lánh ánh kim, vẻ mặt lại càng uể oải. Nhà rách còn gặp đêm mưa, áo giáp vàng của cô đã một đi không trở lại. Kinh nguyệt chết tiệt còn hại cô bị trừ tiền lương, đúng là cái thứ chẳng tốt lành gì mà.

Haizzz

Karl còn đang định giải thích nguy hiểm của bệnh viêm phổi cho Nick nghe, thì Nick giả vờ bộ dạng mất điếc tai ngơ, mở cửa bước vào phòng, sau đó ngã người xuống giường, nằm xụi lơ, rồi ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này của cô kéo dài đến tận hừng đông ngày hôm sau, vì đã kích hôm qua, nên Nick đã bỏ luôn cả bữa cơm chiều, lúc này cô tỉnh dậy cũng vì bụng đói đang kêu gào. Cô xoay người mở mắt, đập vào mắt cô là cái đầu lớn của 'tóc vàng', anh ra đang chăm chú nhìn cô, nụ cười tươi rói xuất hiện trên khóe môi, nụ cười này trông cực kỳ giống với nụ cười của người cha trong hôn lễ của con gái mình.

"Cô rốt cuộc cũng trưởng thành." Karl dịu dàng nói.

Nick bị giọng nói của anh ta dọa nổi hết cả da gà, cô giật mình tưởng là trong một đêm mình đã có rất nhiều thay đổi, nên lập tức sờ soạng cả người từ đầu đến chân. Cơ thể cô trừ phần ngực hơi căng và đau một chút, những chỗ còn lại chẳng có gì thay đổi cả.

"Anh lại phát điên gì nữa đó?" Nick đẩy tấm đệm lông trên người xuống mới phát hiện cô đang đắp đến hai cái. Giờ đang vào khoảng cuối xuân đầu hè, đắp một tấm đệm thôi đã đủ khiến mồ hôi chảy ướt cả người thôi, chẳng trách ban nãy cô nằm mơ thấy mình bị đè không thở nổi.

"Bác sĩ bảo cô phải cẩn thận giữ ấm." Karl đứng dậy. "Tôi đến nhà bếp mang thức ăn đến cho cô, thức ăn vẫn còn nóng, cô nằm nghỉ thêm một chút đi, tôi mang đến ngay đây."

Nick bỗng nhảy dựng lên, xua tay như con mèo bị dẫm phải đuôi: "Không, không cần! Anh đừng làm thế, như thế không tốt cho tiêu hóa của tôi." Sau

khi nói xong, cô mới phát hiện giữa hai chân mình hơi ẩm ướt, nhóp nhóp khó chịu, cô cúi đầu nhìn thì thấy quần mình đã dính bết vết máu. Nick bị tình huống này khơi gợi lại chuyện bị trừ tiền lương hôm qua, về mặt lại u sầu.

Cái thứ kinh nguyệt chết tiệt, mới sáng sớm đã đến thăm cô, mà cô chẳng thấy miệng vết thương của nó ở đâu, nên không có cách nào cầm máu được, càng không biết phải xử lý như thế nào...

Karl lấy quần áo sạch sẽ và khăn trải giường: "Tôi ra ngoài, cô thay quần áo trước đi."

Nick nhìn thoáng qua anh ta, cũng không nhận lấy mà nhảy xuống giường, mở rương quần áo của mình ra, bắt đầu lục lọi. Tiền? Không vừa. Đá cuội? Cũng quá. À, mảnh gỗ này được...

"Nick?"

"Đừng có phiền nữa, có thay lát nữa cũng bẩn, tôi tìm đồ chặn nó lại, bịt lại là xong." Nick liên tưởng đến mấy món đồ chơi bị hỏng, chỉ cần lấy thứ gì vừa vụn nhét vào là được.

Ngu ngốc không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là những người ngu ngốc lại còn có trí tưởng tượng phong phú. Karl nghe cô nói xong, nhìn xuống món đồ cô đang cầm, gương mặt tái mét, vội vàng kéo cô nói: "Không được, bác sĩ dặn phải giữ vệ sinh."

"Im, anh tin anh ta? Anh ta chẳng bảo con người và con khi là cùng một loài còn gì?" Nick khinh thường nói.

"Những chuyện khác mặc kệ, nhưng vấn đề sức khỏe thì phải tin." Karl kiên quyết.

Nick đứng dậy, cảm nhận được một luồng âm áp chảy dọc theo đùi mình, tức giận nói: "Vậy tôi phải làm sao đây? Tôi mà đứng lên thay đồ là nó lại chảy."

"Bác sĩ nói bình thường, con gái bình thường, đều dùng..." Gương mặt đẹp trai của Karl thoáng đỏ bừng lên, anh quay đầu không dám nhìn thẳng vào Nick. Do dự một chút rồi lấy ra một cái túi vải, lấp ba lấp bấp nói:

"Cái này... tôi chưa từng thấy... nhưng tôi nghĩ... trước tiên cô đặt vào... rồi quần... quần lại..."

Nick nhận lấy túi vải, bên trong có chừng mười mảnh vải trắng đan chéo vào nhau, chất liệu vô cùng mềm mại.

"Vic... Victor nói... lấy dây thừng... buộc... buộc lại... thì sẽ không bị... bị rơi xuống." Karl cảm thấy máu trong người mình đã dồn hết lên mắt, nhưng vẫn cố gắng nói hết cách sử dụng, anh ta càng lúc càng xấu hổ như muốn ngất xỉu đến nơi.

Nick cầm lấy mảnh vải lên xem xét thật kỹ, đường may rất tề, vừa nhìn là biết là người mới vào nghề, lớp bông còn lộ hết ra ngoài. Trùng hợp là trên thuyền hiện giờ có mấy chục bao vải bông của dân Ai Cập, chắc mấy thứ này là từ đấy mà ra. Còn lớp vải, rõ ràng được may từ ống tay áo.

"Karl, anh xé quần áo của mình?"

Trên biển, thứ quý hiếm nhất là nước ngọt, nó dùng để uống nên phải tiết kiệm vô cùng, đừng nói chi dư giả để giặt quần áo. Thuyền viên bình thường nếu không muốn ở bẩn thì mua thêm quần áo để thay đổi. Rồi chờ lên bờ tắm rửa một thể. Nick nhớ rõ chất liệu vải này, vì đây là từ hai chiếc áo sơ mi mà cô đã mua tặng Karl nhân ngày "chia tay", mừng anh từ nay không phải ăn bám cô nữa, mà chuyển sang lĩnh tiền lương từ thuyền trưởng.

Lúc này Nick mới để ý thấy Karl đang mặc chiếc áo cũ mềm, vì giặt nhiều mà phai màu. Đôi mắt anh đỏ bừng, nhưng không phải vì anh ta vừa khóc, mà có lẽ do thức suốt đêm, cặm cụi may vá thêu thùa.

"Tôi biết... như thế là vô lễ... nhưng bác sĩ nói... nhất định phải giữ vệ sinh... nên tôi không còn cách nào... tôi xin lỗi... để cô phải chịu thiệt thòi rồi..."

Rốt cuộc Karl cũng không chịu nổi, xoay người ôm gương mặt đỏ bừng chạy khỏi phòng. Trong con quần bách, anh đập cơ thể to lớn của mình vào khung cửa đến mấy lần, sau khi ra ngoài, đóng cửa, anh lại vội vàng chạy xuống phòng bếp.

Nick ngẩn ngơ đứng lạng trong phòng, mãi đến khi cô cảm nhận được máu trên người mình đều đều chảy xuống sàn, mới cởi quần áo ra, lau chùi, rồi bắt đầu buộc mảnh vải vào người.

Mềm thật.

Bụng đói cồn cào. Nhưng cô biết, người kia sẽ mang thức ăn đến ngay thôi.

Thật tốt.

Không hiểu sao, đội tàu bỗng nghỉ phép ba ngày, bên phía trên thông báo lý do vì gần đây hướng gió không ổn định, dòng hải lưu có chút rối loạn.

Có điều, còn có một lý do khác là vì đội trưởng Nick bị bệnh, hơn nữa căn bệnh này có rất kỳ lạ. Mới một ngày trước khi bị rơi xuống nước, cậu ta còn vui vẻ hoạt bát, thế mà sau đêm nọ rời khỏi phòng thuyền trưởng với gương mặt trắng bệch, liền ngã lăn ra ốm, nằm lì trong phòng suốt ba ngày không chịu ra ngoài.

Sau đó có một thủy thủ trực đêm nói rằng, anh ta trông thấy đội phó Karl có một đêm lên lút rồi khỏi phòng đội trưởng Nick, ném mấy mảnh vải dính máu xuống biển.

Không ai biết được rốt cuộc buổi tối hôm nọ, thuyền trưởng và đội trưởng Nick đã nói những gì, vì cuộc "trò chuyện" này chỉ có sự tham gia của hai người bọn họ.

Lời đồn lạng lẽ lan truyền, ánh mắt đám hải tặc khi nhìn thuyền trưởng càng tăng thêm nỗi sợ hãi vô hình.

Nick nằm trên giường suốt ba ngày.

Thật ra bụng cô không đau, cô cũng không phải đuối sức. So với trước đây đi kiếm ăn bị đánh trọng thương chẳng đáng là gì.

Nick chỉ đau lòng.

Cô chảy máu sao? Không dám đâu, là vàng, là vàng đó !!!

Một ngày một đồng vàng, một cái giá vô cùng khủng khiếp, mỗi khi nhớ đến nó. Nick đau lòng chẳng muốn ăn cơm... À không, phải ăn chứ, chẳng những thế mà còn phải ăn nhiều hơn bình thường nữa.

Có điều, ngoài chuyện đó ra, chẳng hiểu sao cô cũng không muốn ra khỏi phòng.

Karl nói với cô, cô đã "trưởng thành", Victor bảo cô đã là một "phụ nữ", Nick biết rõ giới tính của mình, nhưng trước giờ chẳng quan tâm lắm. Trong mắt Nick, phụ nữ là một động vật nhu nhược, nhát gan, yếu đuối, chỉ được mỗi ngực nảy nở, mông căng tròn, eo mềm mại. Nhưng lại chẳng dám cầm đao, đúng là một lũ vô tích sự.

Mà cách mọi người đối xử với phụ nữ cũng rất kỳ lạ, thích họ, nhưng đồng thời cũng khinh bỉ họ. Tích tắc trước, trên miệng còn không dứt lời yêu có cánh, thế mà tích tắc sau đã mắng chửi họ là đồ đê tiện, con đĩm, lẳng lơ...

Họ là mẹ, đồng thời cũng có thể là nhân tình. Hai thân phận, một có vị trí cao cả thiên liêng, một còn lại thì bị người đời khinh bỉ.

Ngay cả những chiếc thuyền rời bến đều được đặt bằng những cái tên đầy nữ tính, như Hải Yêu (Siren), Elizabeth, Venus... Tuy vậy, bọn họ vẫn ngầm mặc định không hoan nghênh phụ nữ lên thuyền, cũng như tránh như tránh tà với kinh nguyệt của phụ nữ.

Nick chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nhận sự trưởng thành của mình. Victor chẳng thèm quan tâm đến cô nữa, thuyền trưởng cũng phớt lờ cô, Karl thì chăm sóc chiều chuộng cô một cách quá đáng.

Tất cả mọi người đều mang đến cho cô cảm giác rằng 'mình là một rắc rối'. Và giờ, Nick cũng tin như vậy.

"Nini, nếu con là con trai thì tốt quá..."

Nick chợt nhớ đến những lời trước đây chú Asa thỉnh thoảng vẫn thường nói. Chú ấy rất chiều cô, dù là chuyện gì, đều dành cho cô những thứ tốt nhất. Chú ấy thích nhìn cô mặc váy dài, xoay người lượn qua lượn lại, bắt chước các điệu khiêu vũ. Chú Asa vô cùng chiều chuộng cô, nhưng đôi khi nghe được tin tức từ nơi xa, về mặt của chú sẽ có phần u tối.

"Nếu con là con trai, chúng ta đã có thể đi cùng bọn họ..."

Nick kéo tấm đệm che kín đầu.

Chú Asa dạy cô biết chữ, dạy cô lễ nghi, nhưng chú ấy chưa từng nhắc đến chuyện chảy máu này, càng không nói cho cô biết chuyện khi con gái bị phá nhân sẽ rất đau, đói bụng còn khó chịu hơn so với bị thương nữa. Chú ấy cũng không nói rằng trên đời này lại có nhiều người xấu như vậy.

Câu nói cuối cùng của chú trước lúc ra đi, chỉ là hai chữ:

"Sống sót."

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Cướp Biển Ko Biết Bơi

Sau khi đội trưởng Nick lành bệnh rời phòng, thực lực vẫn vững mạnh như xưa.

Mối quan hệ đặc biệt giữa đội trưởng đội xung phong và thuyền trưởng đã được lặng lẽ truyền đi khắp thuyền, đám hải tặc cứ ngỡ thuyền trưởng sẽ càng cung chiều cậu thiếu niên kia hơn, ai ngờ từ ngày đấy, thái độ thân thiện của Hayreddin thay đổi 180 độ, không còn hay cười hay nhường thức ăn cho Nick nữa, vẻ mặt vừa lạnh lùng vừa xa cách.

Thế nên, lời đồn "giữa bọn họ xảy ra quan hệ" dần dần thay đổi thành "thuyền trưởng muốn phát sinh quan hệ nhưng đội trưởng Nick liều chết không theo, kết quả bị thương, từ đấy về sau thất sủng".

'Đội trưởng Nick tuy đáng người nhỏ bé yếu ớt nhưng tính cách lại vô cùng nam tính, làm sao có thể dễ dàng nghe theo chứ. Thuyền trưởng đứng đứng nổi giận, nắm lấy tay trái của Nick, quật về phía sau lưng. Sau đó, thuyền trưởng xé rách áo somi của Nick, ấn Nick lên trên mặt bàn. Tầm lưng trắng nõn của thiếu niên dưới cơn mưa rên gió dữ mà run rẩy, máu tươi chảy một đường từ đùi tới mắt cá chân..'

Tin đồn truyền đi như có mắt có mũi, mỗi một chi tiết đều vô cùng sống động, giống như là có người đã thấy tận mắt, rồi kể lại một cách chi tiết. Thực tế thì đội trưởng Nick chưa bao giờ coi trần, lưng của cậu ta trắng đen ra sao cũng không ai biết nhưng mà cuộc sống trên biển quá buồn tẻ, lại không có phụ nữ, có mấy câu chuyện thế này thì những lúc làm vài ly rượu rum cũng khiến bọn hải tặc hưng phấn hơn nhiều.

Cứ như vậy, ngoài thuyền trưởng của chúng ta vốn bị gian thương dọa dẫm (không thành công), không hiểu sao lại gánh án oan cường bạo một thiếu niên nhỏ tuổi.

Thật ra Hayreddin cũng không tức giận lâu. Anh sống trên biển đã lâu như vậy, sao còn chấp nhặt với một cô bé chứ? Nhưng mà anh đã nghĩ thông suốt một chuyện, thì ra nuôi trẻ con khác hoàn toàn với nuôi thú cưng, không thể làm theo thói quen, thói quen luôn mắc lỗi.

Hayreddin vốn cho rằng Nick ngốc nghếch là một thủ hạ rất ngoan ngoãn. Từ trước đến giờ, cô rất kiệm lời, cũng không thích khoe khoang, ném vào trong cái lũ thủy thủ hung ác đủ loại kia thì gần như là tìm không thấy. Trung thành, vâng lời, thực lực chỉ đứng sau mỗi ông chủ là mình, Hayreddin cũng vì thế mà coi trọng Nick, thậm chí là cưng chiều cô.

Nhưng vấn đề đã từ từ xuất hiện, Nick không hề giống mấy tên thủ hạ khác, đặc biệt nhất là tính tình trẻ con của cô. Nếu đối xử tốt với cô, cô liền thuận theo mà làm tới. Càng cưng chiều cô, thì cô lại càng lớn gan mà cười lên đầu mình. Đặc biệt nhất là những chuyện liên quan đến tiền bạc, cái thái độ vô si gian trá của cô thực khiến cho người ta tức đến chảy máu não.

Hayreddin hoàn toàn hiểu rõ rồi. Đối xử với nhóc con này phải sử dụng cách cây gậy và củ cà rốt, vừa đánh vừa xoa thì mới xong chuyện. (1)

Ngoài ra, anh còn một vấn đề cần phải nhanh chóng giải quyết...

Nick thả chân ngồi trên cột buồm cao với vẻ mặt mơ màng. Nói một cách dễ nghe thì trông như đang suy ngẫm về triết lý cuộc sống, còn nói khó nghe thì chính là ngẩn người. Karl đỏ mặt ngồi nhìn đôi chân nhỏ nhắn tinh xảo trước mắt, rất muốn bảo cô đeo tất vào nhưng sợ cô lại bực mình vì tật lười nhai của mình. Anh đang đấu tranh tư tưởng không biết làm sao thì Hayreddin đã đi tới, ngẩng cổ hét lớn với người đang ngẩn ngơ kia:

"Xuống đây!"

Nick nhảy từ trên cột buồm xuống trước mặt Hayreddin. Cô ngoan ngoãn đưa tay hành lễ: "Thuyền trưởng."

"Đưa lưỡi hái cho tôi." Hayreddin đưa tay ra. Nick lấy vũ khí sau lưng đưa lên.

"Dao găm." Lại thêm hai thanh vũ khí được đưa lên.

Nick thực nghe lời. Cô cảm thấy gần đây ông chủ có vẻ không cần cô nữa, nếu cô không cẩn thận một chút thì cái chức vị lương cao này sẽ trôi đi theo dòng nước mắt.

Hayreddin vút đồng vũ khí của cô sang chỗ đóng thùng gỗ bên cạnh rồi nắm lấy cánh tay Nick lôi ra về phía mép thuyền. Anh nâng tay, quăng cô xuống biển.

Karl cực kỳ hoảng sợ, muốn nhảy xuống cứu

"Đứng yên đấy." Hayreddin bình thản nói: "Cứu được một lần chứ có thể cứu được cả đời không? Làm cướp biển mà không biết bơi thì có mà làm người ta cười đến rụng răng." Vừa nói, Hayreddin chậm rãi cởi quần áo của mình ra.

Trên người Nick không có vật nặng, lại liều mạng vùng vẫy cho nên cô có miễn cưỡng ngoi lên được một chút nhưng rồi lại chìm xuống ngay. Hayreddin cởi áo somi, giày. Anh ở trần nhảy xuống biển, bơi tới gần rồi kéo Nick lên. Nick trôi lên mặt nước, cổ hết sức hít vào một hơi. Hayreddin lại buông tay cô ra ra để cô chìm xuống. Qua vài lần, Nick uống một bụng đầy nước biển, cố gắng nhấc lúc nổi lên nhanh chóng cầu xin tha thứ:

"Thuyền trưởng! Khụ khụ... Tôi biết sai rồi... Khụ..."

"Ừ, biết sai mà sửa mới là đứa trẻ ngoan." Hayreddin nắm chặt gáy cô, nụ cười đã biến mất mấy ngày nay rốt cục cũng xuất hiện. "Học cho tốt đi, bơi được thì tôi sẽ trả áo giáp vàng lại cho cô." Sau đó anh lại buông tay để cô chìm xuống.

Anh không giảng giải gì hết. Những đứa trẻ lớn lên trên biển vốn cũng chẳng được dạy bơi lội, tất cả đều tự mò mẫm học tập. Hơn nữa, trong thời điểm tính mạng bị nguy hiểm, cô có thể bộc phát ra tiềm lực trước nay chưa từng có.

Hayreddin thành thạo bơi lội trong nước. Nick lại có cảm giác mình sắp chết đến nơi rồi. Trong mũi trong mắt cô đều là nước, cô liều mạng nổi lên nhưng cũng không được hai ba giây lại chìm. Karl nắm chặt mép thuyền, đau lòng nhưng cũng không giúp được gì. Anh cũng sắp điên đến nơi rồi. Trong lòng anh cũng không có lời nào để phản bác lại lập trường của thuyền trưởng, anh biết Nick biết bơi thì càng tốt cho bản thân cô hơn.

Thế lực của Nick bình thường, giẫy dụa trong nước lạnh trong chốc lát đã chịu không nổi. Hayreddin thấy động tác của cô có phần yếu đi, liền bơi qua ôm lấy cô vào trong lòng. Nick liều mạng bám lấy, hai tay quấn chặt lấy cổ Hayreddin.

"Khụ khụ! Tôi không... thực không chịu được... Hu hu... Thuyền trưởng... Thuyền trưởng..."

Con người lúc sắp chết, cái gì gọi là tự tôn hay thể diện đều có thể tạm thời vứt bỏ.

Nick không sợ chết nhưng không chịu nổi cảm giác chết đi sống lại thế này. Đôi mắt đỏ ửng, hai tay ôm chặt lấy cổ Hayreddin, miệng nức nở cầu khẩn. Giọng cô nghẹn ngào như một con mèo nhỏ bị ngược đãi.

Hayreddin vỗ vỗ lưng của cô cổ vũ, nghĩ thầm đứa nhỏ này thật là gầy. Tấm lưng của cô gần như nằm gọn trong lòng bàn tay của anh.

"Đừng tiếp tục nữa, lên thuyền được không?" Nick ngừng đầu, đôi mắt đen láy đầy vẻ đáng thương.

Hai người mặt đối mặt. Hayreddin nhìn cô trong chốc lát, cười mỉm: "Còn lừa người. Lần trước tôi bỏ qua, lần này cô lại tiếp tục giả vờ sao?" Tiếp đó, anh lại thả tay để cô chìm xuống.

Nick lập tức thu lệ, ôm chặt lấy thuyền trưởng như một con bạch tuộc, nhất quyết không chịu buông tay. Trong lòng cô cảm thấy lạ, làm sao mà chiêu này không còn tác dụng nữa. Thân hình cường tráng trần trụi, hai người chỉ cách nhau một lớp áo sơ mi ướt đầm, da thịt dán sát vào nhau truyền qua hơi ấm. Tứ chi quẫn quýt trông khá mờ ám.

Đương nhiên Nick bé nhỏ ngốc nghếch nên cũng chẳng có cảm giác được. Nước biển lạnh vô cùng, cô phải nương vào độ ấm trên cơ thể thuyền trưởng mới có con đường sống. Hayreddin vất vả lắm mới có thể kéo được cô xuống. Anh dùng sức đẩy cô ra xa. Nick không có chỗ dựa, hét lên một cái rồi lại chìm vào biển. Cô cố gắng ngoi lên, hướng mặt về phía thuyền cầu cứu:

"Karl! Karl!!"

Chủ nhân đã lên tiếng gọi, "tóc vàng" trung thành lập tức nhiệt huyết sôi trào, đá văng giày chuẩn bị nhảy xuống biển nghĩ cách cứu viện.

Hayreddin giận dữ, ở trước mặt anh mà dám gọi tên người khác, thật là muốn ăn đòn. Hayreddin rống lên một tiếng với Karl: "Dám xuống thì lo mà dọn đồ đi!"

Trước giờ ai dám kháng lệnh của Red Lion, tuyệt đối không có đường sống. Karl cứng đờ người, đứng tại chỗ. Nắm đầm nắm chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch. Anh biết nếu mất công việc này thì anh sẽ không còn cơ hội ở cùng với Nick nữa.

Hoàn toàn không có biện pháp, Nick nặng nề di chuyển, chân tay múa may rất loạn xạ.

Mặt trời dần ngả về tây. Hayreddin rất kiên nhẫn kéo lên rồi lại thả xuống, chờ đến khi thế lực Nick hao tổn gần hết thì mới ôm cô vào trong lòng để nghỉ ngơi một chút. Sau đó, bài học Sparta lại tiếp tục. Khó khăn chống đỡ qua hai giờ, Nick vẫn không có tiến triển gì tốt, nhiều lắm thì cô chỉ có thể kiên trì trên mặt nước hai phút (2).

Từ trong nước biển ngược nhìn lên trời có thể thấy một mảng trong veo xanh thẳm đến khó có thể tin. Bầy cá tung tăng bơi lội giống những cánh chim. Thế giới im lặng làm cho trái tim đập chậm lại. Tay chân lạnh như băng, ngón chân dường như chết lặng. Nick ngừng giẫy dụa, để cho nước rót vào trong miệng mũi mình.

Hayreddin chờ đợi trong chốc lát thấy cô không nổi lên liền lặn xuống. Anh nhìn thấy cặp mắt đen láy kia đang mơ màng nhìn không trung, tay chân mở rộng, bình thản để cơ thể chìm xuống dưới đáy biển. Lòng Hayreddin trầm xuống. Anh nhanh chóng bơi qua đó, túm lấy cô. Nick cũng không liều mạng vùng vẫy như cũ, chỉ mềm oặt giống như đã mất tri giác, tùy ý để anh kéo lên mặt biển.

Hayreddin lo lắng bơi lên mặt biển. Một tay ôm chặt cô vào lồng ngực, một tay anh sờ mạch máu ở cổ của cô. Nick tựa đầu vào bả vai anh, chậm rãi tìm vị trí thật chuẩn...

Mạch đập bình thường mà! Hayreddin đang cảm thấy kỳ lạ tại sao cô lại bất động như thế thì đột nhiên bả vai truyền đến cảm giác đau đớn. Nick giống như một con thú nhỏ đói khát, cắn mạnh lấy bả vai của Hayreddin.

"Nhóc con đáng chết! Nhà ra!" Hayreddin nắm chặt cầm cô kéo ra. Một dấu răng thật sâu in trên bả vai, mớ hồ rớm máu. Nick liếm môi, cực kỳ hài lòng.

Đã bị thương mà còn bơi trong biển là một chuyện vô cùng không sáng suốt. Có đôi khi chỉ một giọt máu nhỏ có thể dẫn tới cả một bầy cá mập đói khát. Hayreddin tức giận đến hai mắt bốc lửa nhưng rốt cục thì chó cắn mình, mình cũng không thể cắn lại chó. Anh chỉ có thể kéo cô lên thuyền.

Karl đã sớm chuẩn bị tốt một tấm thảm, chạy tới cuộn Nick vào trong lòng. Cái tư thế kia như nói rằng dù có mất mạng cũng không để ai đụng tới cô nữa. Hayreddin vốn định cho Nick một đá nhưng nghĩ lại làm thế cũng chẳng có ý nghĩa gì liền ra lệnh cho đầu bếp đứng một bên xem náo nhiệt: "Trio, đi làm bát canh nóng, cho nhiều hồ tiêu vào." Sau đó, anh cầm lấy áo somi, đi về phòng xử lý vết thương.

Hồ tiêu là hương liệu mua từ thương nhân Ấn Độ, có đôi khi được dùng làm dược vật trân quý. Nếu như không có mệnh lệnh của thuyền trưởng, đầu bếp cũng không dám tùy ý sử dụng.

Nick trả thù thành công nhưng cũng mệt mỏi không nhúc nhích được, toàn thân mất đi cảm giác. Karl đỡ cô tới mép thuyền, để cô nôn ra một đồng nước biển. Sau đó, hai người trở về phòng nấu nước nóng ngâm chân. Một chén canh hồ tiêu đưa lên bị Nick húp lấy húp để. Uống vội quá nên Nick bị ho sặc sụa nhưng cô cuối cùng cũng cảm thấy linh hồn mình đã trở về vị trí cũ.

"Răng thật là tốt."

Victor nhìn dấu răng nhỏ nhắn trên bả vai của Hayreddin, tấm tắc khen ngợi: "Hàng răng chính tề, hai dấu răng như hình trăng khuyết, vẫn còn chưa có răng khôn."

Hayreddin đã sớm quen cái căn bệnh nghề nghiệp của bác sĩ nên tự mình lấy cồn rửa vết thương: "Tôi không gọi anh."

"Vết thương do động vật cắn rất dễ bị uốn ván, đặc biệt là động vật hoang dã! Ngài chắc là không muốn lây bệnh đại hiểm nghèo từ Nick đấy chứ." Victor dùng nhíp gấp bông thấm cồn, từ từ lau vết thương.

"Động vật hoang dã? A..." Khóe miệng Hayreddin gọi lên một đường cong tà ác, giọng nói tràn đầy dự vọng chinh phục. "Sớm muộn gì tôi cũng thuần phục nó trở thành vật nuôi trong nhà."

Sự thật chứng minh, thiên tài cũng có chỗ thiếu hụt. Võ công trời cho cao cường cũng không có nghĩa là sẽ giỏi bơi lội. Hayreddin kiên nhẫn lôi Nick vào trong biển mây ngày nhưng cô vẫn chỉ biết phun bọt khí uống nước no như cũ. Về sau, Nick cứ thấy thuyền trưởng là tái mặt, chân thoăn thoắt chạy trốn. Hayreddin không thể không thừa nhận, trên thế giới thì ra cũng có người dửng dưng cả đời không học bơi.

Mãi cho đến một tháng sau, thuyền "Hải Yêu" trở về đến thành Algiers.

Thuyền mới vừa cập bờ, Nick và đám hải tặc háo sắc cùng nhau đi thẳng tới quán rượu Medusa. Sau đó, ở ngay trước mặt bao người mà lôi kéo Serra về nhà "ngủ một giấc ngon lành".

Ba ngày sau khi lên bờ là thời gian tự do, trừ phi có chuyện gì khẩn cấp nếu không thuyền trưởng sẽ không phát lệnh triệu tập. Nhưng kỳ nghỉ của Nick chỉ duy trì có nửa ngày. Ngày hôm sau, cô vừa mới tỉnh ngủ thì một thủ hạ đã đến gọi cô tới cung điện. Mệnh lệnh của thuyền trưởng là không thể chống lại, Nick chỉ có thể tâm không cam lòng không nguyện đi lên núi.

Hayreddin nghe thấy động tĩnh từ phòng bên ngoài, đợi nửa ngày còn chưa thấy người liền giương giọng hô: "Lê mà lê mà gì mà lâu thế, vào đi."

Nick vén vải che mỏng lên, từng bước từng bước đi tới nhưng vẫn không dám tới gần Hayreddin. Cô nhớ trong phòng có một cái bể tắm rất lớn, chỉ sợ thuyền trưởng lại có ý xấu, bắt cô tiếp tục học uống nước.

Con thú nhỏ cảnh giác vô cùng, Hayreddin quyết định thả mồi. Anh vươn tay mở một chiếc hộp bạc tinh xảo rồi đẩy nó đến trước mặt Nick: "Pastilla, tôi mới thuê được một đầu bếp mới từ Sudan." (3)

Bắc Phi có một câu châm ngôn: người trên thế giới có thể chia làm hai loại, một là những người đã nếm qua pastilla, còn lại là những đứa trẻ đáng thương. Trong cái hộp bạc kia có một chiếc bánh nóng hôi hổi màu vàng mỡ. Đường cát mịn dính phía ngoài vỏ bánh tạo lên một hình thù đáng yêu. Dưới lớp vỏ vàng mỏng, Nick thậm chí có thể nhìn thấy đủ loại nguyên liệu phong phú.

Ánh mắt Nick lập tức dính chặt vào đó.

"Ăn đi, ăn hết rồi nói sau."

Dựa theo hiểu biết của Hayreddin đối với Nick, người này từ trước đến nay mà cứ đói bụng thì sẽ không thể suy nghĩ nhiều, cứ lôi món ăn ra thì nhất định sẽ giành được phần thắng. Nick quả nhiên đói bụng, rốt cuộc vút vũ khí đầu hàng trước mùi ngon mê người, vội vàng cầm miếng bánh nhét vào trong miệng, khoái chí thưởng thức.

Xem cô ăn đến hứng trí không hề đề phòng gì, Hayreddin không nhịn được trêu đùa một câu: "Đầu bếp Sudan khá là am hiểu điều chế thuốc mê, chuyên môn đối phó với những người phụ nữ không chịu nghe lời."

"Khụ khụ!!! Ặc... A..." Nick quả nhiên bị ghen, trừng đôi mắt đầy bị phản nhìn tên đầu sỏ gây chuyện một cái. Đối phương lười biếng dựa trên giường êm ái, nở nụ cười tà ác đầy đắc ý.

Ăn hết miếng bánh lại uống thêm một ly nước trái cây vị táo, Nick cũng không cảm thấy có gì khác thường. Cô nghĩ thầm nơi này toàn là thị nữ trông còn xinh đẹp hơn cả Serra, đáng người nhỏ bé gầy gò của mình đương nhiên là thuyền trưởng sẽ không có hứng thú cho cô ăn thuốc mê.

Hayreddin hỏi: "Ăn no chưa?"

Nick gật đầu.

Hayreddin ngồi thẳng một chút, ra lệnh: "Vậy thì bắt đầu vào việc chính. Bước sang đây, bỏ khăn quần đầu ra, thả tóc xuống."

"Hả?" Nick khó hiểu.

"Bỏ khăn trùm đầu." Hayreddin lặp lại: "Tôi có bảo cô phải cởi sạch đầu. Sau này bất cứ mệnh lệnh gì của tôi, cô cũng phải lập tức nghe theo."

"Oh..." Nick ngoan ngoãn bỏ khăn trùm đầu ra, tháo sợi dây thừng buộc tóc xuống. Trông bề ngoài cái vị trí lương cao này của cô thật là tốt nhưng thực tế thì người ngoài không biết nhiều chỗ rất vất vả của nó. Tính tình ông chủ thay đổi thất thường, thỉnh thoảng còn nảy ra mấy ý nghĩ nông nổi hay lại làm ra mấy chuyện khó hiểu nữa. Nhưng nói chung thì trên kệ ước đã viết rõ ràng, cô phải tuân theo mệnh lệnh của anh.

Hayreddin đưa mắt nhìn Nick một lượt từ trên xuống dưới. Anh vốn tưởng rằng khi cô xõa mái tóc dài ra thì sẽ trông giống con gái, nhưng tóc của cô lại không đẹp được như vậy. Mái tóc màu nâu vừa nhìn là biết thường xuyên không được chăm sóc, hơn nữa còn bị phơi nắng dầm sương, trông xơ xác không hề có chút chất tóc nào.

"Lau mặt sạch một chút." Hayreddin tiếp tục ra lệnh.

Nick kéo ống tay áo chà chà trên mặt, lau sạch vụn bánh và dầu mỡ bên khóe miệng do vừa ăn bánh lưu lại. Có điều trên mũi còn có chút bụi đen, cả khuôn mặt bẩn thỉu nhìn không rõ màu da thật. Áo sonmi chất lượng kém và quần vải bạt rộng thùng thình đều có những vết bẩn. Tuy đem đi giặt sạch có thể dùng tiếp đây, nhưng với chất liệu và độ bẩn này, thường thì cởi ra chắc cũng không khác gì giặt lau là mấy.

Tuy hầu hết cướp biển đều không chú ý hình tượng như cô hoặc hơn cô, đây cũng là thói quen rồi. Nhưng hình ảnh này xuất hiện trong cung điện xa hoa long lẫy của Hayreddin lại thật đối lập. Hayreddin càng quan sát Nick càng cảm thấy chán nản.

Hayreddin nhíu mày: "Cô tắm rửa chưa bao giờ rửa mặt sao? Nếu trong tay cô cầm thêm cái bát mẻ nữa thì trông khác gì tên ăn mày ở dưới thành. Chỉ cần chừng mười đồng tiền vàng là cô có thể có được một bộ quần áo chỉnh tề rồi!"

"Mặc thế này rất thoải mái..." Nick không tự nhiên sờ sờ mũi, kết quả làm cho mấy vết bẩn nọ càng loan ra thêm.

Hayreddin nghĩ thầm cô thường xuyên lên vào phòng mình tắm, cũng không phải trời sinh đã lười thôi luộm thuộm. Nhưng mấy vết bẩn trên mặt này tại sao lại chưa bao giờ thấy cô rửa sạch. Karl chăm sóc cho cô kỹ như vậy mà sao lại không để ý đến việc phải rửa sạch khuôn mặt cô nhỉ.

"Được rồi, hoàn toàn không phù hợp." Hayreddin nhíu mày thờ dãi. Người này đã theo anh lâu như vậy, còn thường xuyên bị người ta tưởng nhầm thành người hầu.

"A! Thuyền trưởng, tôi không làm sai chuyện gì, đừng trừ tiền lương của tôi nữa!" Nick lo lắng đến nỗi bốc hỏa. Cô không biết gần đây mình gặp vận xui gì, luôn khiến thuyền trưởng tức giận, cuối cùng thì vẫn là tiền tài của cô bị thiệt.

Hayreddin không để ý tới cô, vỗ tay ra hiệu: "Fatima, Lilith."

Sau bức màn lụa trắng đi ra hai người phụ nữ, mái tóc quấn đen nhánh dài đến phần eo, làn da rám nắng trông vô cùng hoàn mỹ. Người đẹp Ba Tư có đôi mắt thâm thúy như mộng như ảo, trước mặt lại có một màn lụa mỏng che mặt, lại càng tăng thêm vẻ thần bí động lòng người.

Nick đang nhìn đến xuất thần thì Hayreddin liền ra lệnh: "Gội sạch sẽ mái tóc bù xù của Nick, tắm rửa sạch sẽ rồi thay cho đội trưởng một bộ quần áo mới sau đó mang lại đây."

Hai cô gái cười đáp ứng. Một người túm lấy tay Nick sau đó lôi vào bên trong. Nick mỉm cười tránh ra lại chạm vào một thứ gì đó đầy đặn mềm mại. Cô ngậy người ra, cảm giác như cả người vui sướng lâng lâng như đang đắm trên mây, bị người ta lôi qua một hành lang dài vào trong một phòng tắm lúc nào cũng không biết.

Vòi nước bằng vàng rỗng phun ra dòng nước ấm áp. Sàn nhà là những viên gạch men ghép thành hình cá heo như ẩn như hiện sau làn hơi nước. Hai người đẹp cũng không ngưng ngừng gì, xắn tay áo lên muốn cởi quần áo của Nick ra. Nick rút người lại, vợ vàng nói: "Không tiện đâu, để tôi tự tắm đi."

Cô gái tên Fatima tháo khăn che mặt xuống, dịu dàng cười: "Không sao đâu, hai người chúng tôi đều biết cả rồi."

Lilith hoạt bát nhỏ tuổi hơn nói theo: "Nếu ngài tự tắm mà để cho đại nhân không hài lòng thì hai người chúng tôi sẽ phải chịu phạt. Đội trưởng Nick, ngày có thể động lòng thương được không?" Dứt lời, cô gái chớp chớp mắt. Đôi lông mi dài dập dờn như cánh bướm bay múa.

Đội trưởng Nick bị đôi cánh bướm kia hấp dẫn đến ngây người, thành thạo bị lột sạch, nằm trong bồn tắm hưởng thụ lần phục vụ xa hoa đầu tiên trong đời. Chỉ tiếc khó mà hưởng thụ người đẹp à... Nhìn nhìn thấy hai cô gái đang dùng thứ gì đó cho mình tắm, Nick lập tức hết hồn.

"Đó là... đó là nước hoa quả?"

"Đúng vậy, nước chanh chua sẽ có tác dụng làm mềm làn da." Lilith vui vẻ đổ đầy nước trái cây vào trong bồn.

"Đừng nhúc nhích, trước tiên phải gội đầu." Fatima dịu dàng ấn đầu của Nick xuống, một tay cầm lấy một cái bình bạc. Chất lỏng màu trắng ngà rơi trên

tóc Nick.

"A! Là sữa! Lãng phí thức ăn sẽ bị sét đánh, sao có thể làm như..." Nick còn chưa nói xong, Lilith liền chạy tới kéo tóc cô, lắc đầu nhủ mày: "Cháy nắng kinh khủng quá. Tóc khô lắm, bỏ thêm một chút lòng trắng trứng đi!"

Fatima lập tức tỏ vẻ đồng tình, lại rót thêm một chai mật, không giải thích gì ẩn đầu Nick vào ngâm. Tiếp theo là một chút dầu ô liu đắt tiền, để cho tóc thêm trơn bóng. Nửa ounce cây mật được chi bằng hai đồng vàng, nửa ounce tề hạnh nhân hương cao bằng sáu đồng vàng... để làn da càng thêm mềm mại non mịn... (4)

Nick mặc xong quần áo chỉnh tề rồi mà vẫn còn đau lòng đến ruột gan phải run rẩy. Vải tơ lụa mát lạnh trơn mịn dán sát vào làn da, cảm giác như không mặc gì khiến cô bước đi cũng khó chịu. Khi Nick trở lại phòng khách thì mặt trời đã xuống núi. Vừa vào phòng, cô đã không nhận được mà hỏi: "Thuyền trưởng, ngài nuôi một hậu cung lớn như vậy thì phải xài bao nhiêu tiền?"

"Bỏ tôi tớ đi thì chỉ có hai người thôi, cũng không nhiều." Hayreddin cười đáp: "Đương nhiên là nhiều hơn số tiền cô bỏ ra bao nuôi cô kỹ nữ kia."

Nick tính nhẩm trong lòng, sắc mặt liền trắng bệch: "Đây không phải là tiêu tiền như nước mà phải gọi là tiêu tiền như thác nước!!"

Hayreddin buông tay, cảm thấy rất bất đắc dĩ: "Không còn cách nào, một số lễ vật biếu tặng nếu cự tuyệt thì sẽ làm người ta mất thể diện."

"Tặng gì mà toàn là đồ để rửa mặt với chải đầu..." Nick nhỏ giọng than thở.

"Cô hiểu sai rồi, lễ vật đó không phải tặng tôi mà tặng cho đàn bà của tôi." Hayreddin xua tay ý bảo ngừng cái đề tài này ở đây. "Sạch sẽ chưa? Đứng ra ngoài chỗ sáng để tôi nhìn nào."

Nick đi đến sát cửa sổ, để cho dư âm của nắng chiều chiếu lên người.

Khuôn mặt trái xoan cân đối xinh đẹp, làn da trắng muốt, cần cổ thon dài.

Quả là không tệ, có thể nói là rất xinh đẹp.

Hayreddin bình tĩnh xem xét kỹ lưỡng. Dung mạo này chỉ có một đặc điểm làm cho người ta khó mà quên nổi: tao nhã trời sinh.

Từ lông mày cho đến cái cằm, mỗi một đường cong đều vừa đủ, ngũ quan cũng không phải rất thâm thúy nhưng lại vô cùng tinh xảo. Loại tinh xảo này cũng không theo kiểu quá mức khoe ra nhưng làm cho người ta cảm thấy một cổ ngạo khí không màng danh lợi. Khí chất này liên quan đến huyết thống. Nhìn cô, người ta lại không kìm được mà liên tưởng tới đồ sứ quý giá, vô cùng xinh đẹp nhưng vừa chạm vào sẽ vỡ, tao nhã lại yếu ớt.

(Phụ nữ như vậy làm cho đàn ông có dục vọng che chở, nắm giữ.)

"Biết nói tiếng Pháp không?" Hayreddin hỏi.

"Biết một chút."

"Khiêu vũ thì sao?"

"Từng thấy người khác nhảy rồi."

Hayreddin gật đầu, ra mệnh lệnh cuối cùng: "Từ giờ trở đi, cô sẽ không được rời khỏi cung điện nửa bước. Mỗi câu nói đều sử dụng tiếng Pháp, Victor sẽ dạy lễ nghi và khiêu vũ cho cô. Sớm thì là mai sẽ xong, vậy sẽ là trang phục duy nhất của cô."

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Tiếng Pháp Và Váy

"Một hai ba bốn, xoay, hai hai ba bốn, xoay, chú ý phần eo phải uốn chuyển tao nhã. Đứng cúi đầu nhìn chân, nhìn tôi này, ánh mắt phải dịu dàng, biết dịu dàng không? Cô cứ nghĩ trước mặt mình là một miếng bơ hạnh nhân mềm mại, thơm ngát..."

Victor hết lòng giảng dạy 'ai đó' khiêu vũ, nhưng kết quả nhận được lại là một ánh mắt đầu cứng thủ như loài lang sói.

Nick đói bụng đến mức hai mắt cô như muốn bắn ra tia sáng, cô nói với vẻ dữ tợn: "Anh lại dùng đồ ăn làm ví dụ là tôi đập gãy chân anh đấy."

Victor cẩn thận rút chân lại: "Cô đánh tôi cũng vô ích, thuyền trưởng đã có lệnh nếu trưa nay cô không học xong thì không có cơm ăn."

Nick đẩy bác sĩ ra, chạy nhanh về phía bàn làm việc của bác sĩ lục tung mọi thứ, cô mở hòm thuốc, ngăn tủ, đến cả mấy mô hình xương sọ đầu người trưng bày trên đây cũng không buông tha, nhưng cuối cùng lại chẳng tìm thấy thứ gì có thể lột da.

"Đừng tìm nữa, phí công thôi, bị tịch thu hết rồi, giờ ngay cả vụn bánh quy cô cũng đừng mơ tưởng đến." Victor nhìn cô với vẻ mặt vô đáy cảm thông, "Chống đối thuyền trưởng chẳng có kết cục tốt đâu, cô ngoan ngoãn vâng lời đi."

Nick tuyệt vọng, ngồi xỏm xuống đất ôm lấy cái bụng đói đang réo vang của mình, tà váy thướt tha cô đang mặc khẽ rũ xuống mặt đất: "Liên minh thì liên minh, có gì bắt tôi phải đến Pháp với ngài ấy?" Kế đó, cô ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Victor: "Anh biết tiếng Pháp, cũng biết khiêu vũ, sao không dẫn anh đi cho xong."

Victor chỉnh lại áo somi của mình, nói với vẻ thương cảm: "Đúng, tôi là một người vô cùng đáng tin, tài mạo song toàn, là một mỹ nam hiếm có trên đời. Nhưng vua nước Pháp, François đệ nhất đã viết rõ trên thư là mời: "Ngài Hayreddin và bạn gái". Nếu là những sự kiện cá nhân thì không sao, đằng này là tiệc cung đình đấy? Thuyền trưởng dẫn theo đàn ông rõ ràng có phần hơi quá."

"Aiz..." Nick thở dài một hơi, hoàn toàn hết cách.

Đều là quốc gia châu Âu theo đạo Thiên Chúa, Tây Ban Nha và Pháp lại còn có lãnh thổ tiếp xúc với nhau cho nên xung đột về mặt lợi ích vô cùng kịch liệt. Quốc vương Tây Ban Nha trẻ tuổi, Charles đệ ngũ, kết quả cuối cùng từ sự thông gia với hoàng thất vương triều Habsburg. Ở tuổi hai mươi, ông ta đã kế thừa quyền thống trị Castilla, Aragón, Navarre, Sicili, Sardinia, và toàn bộ vùng Bắc Mỹ từ tổ tiên mình. Vàng bạc châu báu không ngừng được chuyển từ đại lục mới về Tây Ban Nha. Charles đệ V càng lúc càng bùng bùng đã tâm muốn thống nhất Địa Trung Hải. (1)

Nước Pháp và Tây Ban Nha đã tranh đấu, giành giật và chia cắt mảnh đất Italy suốt hai mươi năm nay. Thế lực hai bên luôn ngang ngửa nhau, nhưng từ khi Charles đệ V đăng cơ, hướng gió liền đổi sang phía Tây Ban Nha. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn. Người Pháp hiện đang ở thế hạ phong không thể không tạm thời khom mình, suy nghĩ về chuyện kết minh với hải tặc Bắc Phi để cùng chống lại Tây Ban Nha.

"Hơn nữa, thuyền trưởng cũng đã muốn lợi dụng mâu thuẫn giữa hai phía này từ lâu rồi, cho nên chúng ta mới luôn không đụng tới thuyền của nước Pháp."

"Mọi chuyện là như vậy đấy. Thuyền trưởng là một người đàn ông có tầm nhìn xa hiểu rộng hiếm có." Victor ngừng lại một chút. Anh biết Hayreddin có xuất thân khá thấp nhưng lại là một người khôn khéo, nắm bắt thời thế rất giỏi, bất kỳ một chính khách quý tộc nào cũng kén xa anh. Cơ hội là do chính mình tạo ra, Hayreddin đã liên tiếp ám chỉ muốn giao hảo thì vua nước Pháp mới có thể quyết định như thế.

Victor lạnh lùng nhìn Nick còn đang ngồi trên sàn nhà. Nếu so cô ấy với những thực nữ thuộc tầng lớp thượng lưu thì cô ta đương nhiên nổi bật là một kẻ lưu manh có ngôn ngữ thô lỗ và hành động láo xược. Nhưng rất có thể là vì bản thân cô ta đã có khí chất trời sinh, cho nên Nick mới được thuyền trưởng gọi đi theo cùng.

"Anh nhìn tôi chăm chăm làm gì? Tôi mặc váy buồn cười thế sao?" Nick ngẩng đầu hỏi.

"Không buồn cười! Cô không biết sao, hai chúng ta có điểm giống nhau đấy."

"Không hề có điểm nào hết. Tôi mắt đen, màu mắt anh thì lại nhạt, trong suốt như pha lê. Giống chỗ nào?"

"Tôi không nói tới khuôn mặt." Victor kéo cô dậy, đưa tới đứng trước gương. "Nhìn xem, màu da trắng hơn người thường, không dễ bắt nắng. Cơ thể hơi gầy, khung xương dài, trông có vẻ suy nhược." Victor kéo tay áo của mình lên để lộ ra cổ tay trắng nhỏ hơn so với đàn ông bình thường, trên làn da còn có mạch máu màu xanh mờ nhạt. Nick cúi đầu nhìn tay mình, quả là cũng giống thế.

"Vậy thì làm sao?"

"Về ngoài đặc biệt thế này, so với ngày trước lúc tôi còn sống ở Florence là bình thường." Victor ngừng một chút. "Theo tôi biết, phần lớn là do kết quả của việc kết hôn cận huyết. Ví như mẹ và cha tôi là anh em họ, bà nội và ông nội lại là cháu gái và cậu ruột. Nếu xét ngược lên thì gần như đều có quan hệ họ hàng với nhau."

"Vậy thì có gì mà lạ?" Nick nói một cách đương nhiên. "Chuyện như vậy quá đời bình thường. Tôi nghe nói các đời Pharaoh của Ai Cập đều có kết hôn giữa anh em ruột. Hơn nữa, ngựa đua với chó săn đều phải có quan hệ giữa những con huyết thống thì mới có thể sinh ra đời sau khỏe khoắn nhất cơ mà."

"Cô biết bao nhiêu về chuyện ngựa đua với cả chó săn? Kết hôn với người có cùng huyết thống tuy có thể sinh ra những người con năng lực xuất sắc nhưng tỷ lệ sinh ra con cái mắc bệnh và dị dạng cũng cao vô cùng. Cô nhìn Charles đệ V của Tây Ban Nha xem, vương triều Habsburg thích cưới hỏi cận huyết để mở rộng đất đai đấy... Mẹ ông ta, nữ vương Juana là một người điên, cha ông ta chết sớm, may cho ông ta là vẫn còn đầu óc bình thường, chỉ có cái cảm có hơi khác người một tý. Còn nhà của tôi thì sao, cậu họ nội của tôi sinh một cặp song sinh. Đứa thì to lớn như voi, đứa thì lại bé lùn như kiến."

"A, hai anh em kia mà cùng ra đường chắc chắn sẽ rất nổi bật."

"Ha ha, hai người bọn họ đã không có cơ hội đi ra khỏi cửa..." Victor nở nụ cười điên dại. "Chưa tới năm tuổi thì chết, người nhà phải lén lút chôn đi, việc xấu trong nhà không dám nói ra ngoài cho mọi người hay. Tôi đi ra mộ hai đứa nó, khi đào lên thì thấy xương cốt chúng đều vụn vụn hết cả." Anh

tháo kính mắt xuống, chống tay xoa xoa đôi mắt nhật màu. "Nghĩa trang gia tộc thật là một nơi tốt, luôn cung cấp cho tôi những thi thể cổ quái. Với lại, hứng thú của tôi cũng bắt nguồn từ đây chứ đâu. Một gia tộc đồng thời tồn tại kẻ điên, người thần kinh, nhà nghệ thuật và thi nhân... Chắc chắn, thật là muốn màu muôn về."

"Medici là quý tộc lớn nhất Florence. Victor, chẳng trách sao anh lại có thể có đủ tay chân để ở trong này khiêu vũ." Nick nhìn vào mắt Victor, nói: "Nếu anh sinh ra trong một gia đình bình thường thì đã sớm bị tòa án tôn giáo treo cổ hoặc là thiêu chết."

"Đây là đặc quyền giai cấp đó. Tuy rằng cuối cùng tôi cũng bị xóa tên khỏi gia phả, bị đuổi khỏi nhà." Victor cười cười: "Cái gọi là quý tộc chính là một đám xác chết sắp mục rữa mà còn dương dương tự đắc. Nhưng cũng phải nói, đám xác chết này lại quyết định vận mệnh của đa số người. Nào đến đây đi, muốn ăn cơm thì phải biết cách diễn xuất thật tốt. Bữa tiệc cung đình Pháp rất có danh đấy nhá, lĩnh ngộ khiêu vũ của cô như là của trời cho rồi nhưng diễn xuất lại quá kém"

"Không phải chỉ cười thôi sao! Tôi cũng không phải không biết." Nick nhỏ giọng than thở.

"Cười! Là một môn học vô cùng thâm sâu." Victor lắc lắc ngón tay. "Nụ cười của một thực nữ quý tộc cần có sự tao nhã, ôn nhu, thân thiết và đồng thời còn phải để lộ sự cao ngạo của dòng dõi mà mình xuất thân. Khi đó phải bình thần mà xa cách, coi thường tất cả. Cô cười theo lời tôi nói xem nào."

Nick phấn chấn tinh thần, cố gắng diễn xuất cho Victor xem.

Bác sĩ ghé sát vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, cẩn thận quan sát một hồi rồi bình luận: "Cơ mặt co quắp, ánh mắt tán loạn xiêu vẹo... Chúc mừng, cô đã thành công biểu diễn được một nụ cười điển hình của người mắc bệnh trúng gió."

Từng cuộn nhung thiên nga, tơ lụa, lông thú chất đầy đất, từng chiếc vòng trang sức, từng đôi giày bằng lông cừu mềm mại lần lượt được những người thợ may Âu Châu vừa đường xa tới đây ướp thử lên người một cô gái đang ngồi trên ghế.

"Thưa ngài, năm nay nước Pháp chuộng nhất là nhung thiên nga, khi làm áo khoác thì điểm thêm một chút lông chồn, dùng bảo thạch làm cúc áo thì quả là mê người." Thợ may tươi cười nịnh nọt lấy ra một tấm nhung thiên nga màu ngọc trai.

"Không cần lông chồn, chỉ những người phụ nữ khi kết hôn mới dùng tới nó." Victor đảm nhiệm chỉ đạo kỹ thuật quyết đoán từ chối thiết kế này. "Người Pháp chính là một đám người nông thôn quê mùa, muốn học theo người Italy nhưng không cách nào bày ra dáng vẻ tầng lớp thượng lưu được... họ chỉ biết đắp gấm vóc với bảo thạch quý giá lên người, trông thế nào cũng giống một đám nhà giàu mới nổi." Victor vừa chê bai cách ăn mặc của người Pháp vừa đưa tay chỉ vào mớ vải vóc chất đống kia. "Vấn sử dụng nhung thiên nga, nhưng trên áo khoác không cần phải đính thử dư thừa gì cả. Cúc áo làm bằng trân châu, từ eo áo trở về sau kéo thành hình đuôi cá."

"Đúng vậy đúng vậy! Ngài nhất định là người Italy có phải không? Thật là thạo nghề vô cùng!" Thợ may cất nhung thiên nga đi, vui mừng tính toán cho lợi nhuận của lần làm công này. Vào thế kỷ XVI, Italy tuy rằng chỉ là nước có lực lượng quân sự nhỏ yếu nhưng văn hóa phục hưng lại khởi nguyên ở đây. Toàn bộ văn hóa Châu Âu đều có xu thế lấy Italy làm chuẩn.

"Vậy còn bộ lễ phục khiêu vũ thì sao ạ? Ở Paris, mấy vị phu nhân tiểu thư đều có xu hướng làm váy cổ áo trễ, hơn nữa còn thêm thắt lưng ngang ngực. Làm thế tôn lên dáng người, trông rất gợi cảm." Thợ may khiêm tốn thỉnh giáo.

"Ồ..." Nick vẫn luôn bị xem nhẹ lúc này mới nhỏ giọng mở miệng: "Victor, tôi không thể mặc thể loại váy như thế đâu. Vết xăm ở ngực sẽ bị lộ ra mất."

"Biết rồi biết rồi." Victor bực mình phất tay, nói một cách chua ngoa: "Đừng nói là ngực tròn, ngay cả nổi lên một chút thôi cũng không có. Cho dù cô có muốn thì tôi làm sao có thể để cô lộ mấy cái xương ngực sắp xếp thẳng hàng trước mắt mọi người? Dù sao cái lưng thứ hai thế này cũng hiếm, phải dấu cho kín chứ!" Victor lại tiếp tục chỉ thị cho thợ may: "Làm áo cổ cao, trước ngực thì may vải ren xếp nếp tạo cảm giác đầy đặn."

"Anh thật là cay nghiệt. Gần đây tôi cũng có chút thay đổi rồi mà..." Nick cúi đầu nhìn thân thể mình. Hình như là từ lâu đầu tiên có kinh tới nay đã "nở" lên đôi chút.

"Thật đáng thương! Cô mà đứng chung một chỗ với hai người phụ nữ kia của thuyền trưởng thì thật đúng là giống như gà đất nhỏ so sánh với núi thánh mẫu. Có muốn tôi nói sâu thêm một chút không?"

"Thôi thôi... Không cần..." Nick ừ ừ.

"Chuẩn bị thế nào rồi?" Giọng nói của Hayreddin theo tiếng bước chân truyền vào phòng. Anh liếc mắt nhìn Nick đang ngồi một bên. Hai ngày hôm trước cô mặc váy vào còn trông như là trộm ở đâu về, hiện tại nhìn cũng thuận mắt hơn rồi.

"Line Dance thì mới học. Khiêu vũ đôi thì còn một tiết nữa là xong." Thầy Victor trả lời. (2)

"Chính xác thì còn đến hơn một tháng nhưng đi đường đã hai mươi ngày rồi." Hayreddin vẫy tay gọi Nick. "Xuống đây tập với tôi."

Nick nhảy xuống ghế, đi đến cạnh Hayreddin. Nhưng hai người còn chưa kịp khiêu vũ thì vấn đề đã thù lù nhảy ra.

"Thuyền trưởng, ngài có thể cúi người xuống được không?" Nick đã nhón chân lên rồi nhưng vẫn cảm thấy không thích hợp. Thân hình Hayreddin cao lớn, độ cao hai người chênh lệch nhau như trẻ con với người lớn vậy. Victor đứng ngoài nhìn vào, bật cười thành tiếng.

"Tôi cần một đôi giày khiêu vũ cao hai tấc, hãy đi thiết kế đi." Hayreddin không chút để ý mà dò thợ may.

"A! Thưa ngài, như vậy chả phải là đi cà kheo sao?" Thợ may sợ hãi than. Giày có rất nhiều kiểu dáng nhưng chưa từng có kiểu nào cao như vậy.

"Vậy thì nhớ phải thiết kế tinh tế một chút, khi đeo vào thì linh hoạt nhưng vẫn đủ giấu trong váy dài. Anh mang theo mấy người trợ việc?"

"Sáu người. Thưa ngài, họ đều là những người thợ thạo việc nhất."

"Trả thù lao gấp đôi. Trong năm này này phải may quần áo thật nhanh, giày và mấy trang sức kèm theo cũng nhanh một chút."

Thuyền trưởng đại nhân vẫn dùng thủ đoạn xa xỉ như cũ, xài tiền như nước. Nick nhìn đồng vãi vốc xa hoa quý giá kia mà lòng nhỏ máu. Quần áo khiêu vũ với áo khoác kia có thể mặc mấy lần đây?

Suốt nửa tháng, không ai có thể ngờ được đội trưởng Nick, thần tượng của cả đội xung phong đang mặc váy và tiếp nhận giáo dục thực nữ hóa trong cung điện. Đến lúc xuất phát, Nick vẫn mặc áo sơ mi, đầu vẫn khăn và còn mang theo hai rương gỗ lớn được khóa kỹ.

Đầu tháng năm, đội thuyền Red Lion giương buồm rời khỏi cảng Algiers, lướt qua Địa Trung Hải đi tới cảng Marseilles lớn nhất nước Pháp. Ở đây, tất cả hải tặc nghe được một chuyện mà lần đầu chúng nghe trong đời.

Cả cảng Marseilles và toàn bộ quân hạm nước Pháp bỏ hết quốc kỳ hoa bách hợp, thay vào đó là cờ hải tặc đen trắng.

Barbarossa Hayreddin, vị hải tặc cường đại nhất Địa Trung Hải được nước Pháp tiếp đón như một quốc vương tôn quý. Đáp xuống cảng Marseilles, trên thuyền có năm trăm người hộ vệ đi cùng. Hayreddin chỉ mang theo đội trưởng đội xung phong và bác sĩ trên thuyền, ngồi xe ngựa đi vào trong địa phận nước Pháp.

Hoa diên vĩ trải khắp núi đồi, nắng tháng năm rải đầy mặt đất. Nick nâng cằm nhìn mọi thứ bên ngoài qua ô cửa sổ xe ngựa. (3)

Hành trình rất thuận lợi, mỗi khi tới một lãnh địa nào đó thì lãnh chúa đều tận tình làm chọn thân phận chủ đón khách, thuận tiện gửi luôn tình báo tới để đô. Hơn mười ngày đi đường chớp mắt đã qua, đoàn người rốt cục cũng tới được Paris. Thành phố này đã trở thành thủ đô của nước Pháp cũng một ngàn năm rồi. Bên dòng sông Seine là những kiến trúc lớn xây san sát nhau. Tiếng chuông giáo đường quanh quẩn trong không trung, thật lâu không tiêu tán. (4)

Vua Pháp phải bề tôi mà ông ta tin cậy nhất, bá tước Wall ra khỏi thành nghênh đón và đưa bọn họ vào trong một tòa thành xa hoa mà bá tước mới xây. Nghi ngơi thành thoi vài ngày, quốc vương cho người mang thư mời các vị khách tới cung Fontainebleau để tham dự dạ tiệc.

"Được rồi, buổi diễn sắp bắt đầu. Nick... à không, tiểu thư Nicole, xin hãy tới phòng bên cạnh để thay quần áo đi thôi." Hayreddin nhìn những dòng chữ hoa mỹ trong thư mời, khoái trá ra lệnh: "Thời gian ít ỏi, làm ơn nhanh một chút."

Nick đã lâu rồi không bị người ta gọi bằng cái tên này lại không biết lát nữa có thể ứng phó được không, nên trong lòng vừa khó chịu vừa thấp thỏm không yên.

Cô tới phòng nghỉ lại thấy bác sĩ ngồi trên salon chậm rãi thưởng thức trà liền hỏi: "Victor, anh thật sự không đi sao?"

Victor lắc đầu. "Vua Pháp và gia tộc Medici thường có quan hệ cưới hỏi. Tôi cũng không muốn bị người họ hàng xa nào đó nhận ra. Lại nói, tôi muốn ra chợ xem có bộ sách hay loại thuốc gì hay ho không."

Nick quay đầu hỏi Karl: "Anh thì sao? Chúng tôi có thể mang theo mấy hộ vệ bên mình."

Thật bất ngờ là chú chó trung thành vẫn luôn bám đuôi chủ nhân nay lại từ chối. Ánh mắt của Karl phức tạp, lúc thì lo lắng lúc lại vui sướng với cơ hội khôi phục thân phận trong một thời gian ngắn ngủi này. "Không... Lần này tôi không đi theo cô, cô nhất định phải chú ý an toàn đấy."

Victor cười hi hi: "Ngài kị sĩ cũng sợ bị người nhận ra."

Karl chỉ lắc đầu, không lên tiếng phủ nhận.

Nick chỉ có thể một mình trở về phòng, mở rương đồ ra chuẩn bị thay hình đổi dạng. Hayreddin đợi nửa canh giờ vẫn chưa thấy bóng dáng xinh đẹp của "bạn nhảy" đâu cả. Không biết Nick lại ngại ngần gì mà không ra vì thế anh lại phải đứng dậy đi tìm. Đứng ngoài cửa phòng, Hayreddin gõ gõ cửa:

"Xong chưa vậy? Ngồi xe ngựa phải mất hai canh giờ đấy, đi chậm thì chỉ có nước ăn đồ ăn nguội thôi."

Trong phòng không có ai tiếp lời, chỉ nghe thấy âm thanh sột soạt của quần áo có vẻ khá bối rối. Hayreddin nhướng mày, thầm nghĩ chẳng nhẽ nhóc này muốn làm trận bỏ chạy. Vì thế anh vội đẩy mạnh cửa ra, nhìn vào thì thấy Nick đang mặc váy lót, quay tới quay lui, vũ y bên ngoài chỉ kéo được một nửa, gấp đến độ cái trán chày đầy mồ hôi.

"Làm sao vậy?"

"Mặc... mặc không được..." Nick đưa tay ra với cái nút thắt sau lưng để móc chúng lại nhưng làm sao cũng không cài được.

"Không phải tháng trước đã thử rồi sao? Chẳng lẽ cô lại béo lên?" Hayreddin nhíu mày đi tới, nhắc cô lên để ước lượng thử nhưng vẫn thấy không có gì

biến hóa cả.

"Không biết nữa, tháng này tôi ăn rất ít..." Nick vươn tay quệt mồ hôi. Nếu làm hỏng kế hoạch của thuyền trưởng thì không biết sẽ như thế nào nữa.

Hayreddin lúi cô qua, cẩn thận nhìn kỹ một chút, khoe miệng hơi nở một nụ cười tà. "Đúng là béo lên một chút, béo ở phía trước."

Nick cúi đầu, nhìn đầu sỏ gây tội hơi nổi lên dưới lớp vảy lát. Cô nhất thời lo lắng, sớm không "nổi", muộn không "nổi" sao lại chọn ngay lúc này.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Nick nhìn về phía thuyền trưởng toàn năng. Vóc dáng thấp cũng có thể nghĩ cách để cô mang giày cao gót, mong là lúc này anh ta cũng nghĩ được cách cứu nguy.

Hayreddin nghĩ ngợi. "Cô có mang theo thắt lưng ngực không? Lấy ra cho tôi."

Nick tỉnh ngộ, nhanh chóng đem ra cho thuyền trưởng.

"Xoay người sang chỗ khác, tìm cái gì có thể nắm chặt trong tay." Hayreddin phân phó.

Nick làm theo, nắm chặt lấy đầu giường, dùng sức hít một hơi thật sâu. Hayreddin quần cái thắt lưng ngực làm từ râu cá voi lên người cô, bàn tay dùng sức kéo một cái liền thắt chặt thắt lưng lại.

Trước mắt Nick như nở đầy sao. Cô cảm thấy như linh hồn mình bị bức lui ra khỏi cơ thể cùng với không khí trong phổi. Thuyền trưởng độc ác lại còn dùng sức buộc chặt lại. Hayreddin nhanh chóng cố định dây lưng rồi cười ha hả đỡ cô dậy: "Mặc vậy thử lại xem nào."

Hoàn toàn vừa vặn. Nick khó nhọc thở dốc, liếc mắt nhìn người bên cạnh rồi đưa ra một lời so sánh: "Mắt... mắt tôi sắp lồi ra như... mắt ếch rồi..."

Hayreddin cười sỗ đầu cô: "Giờ giọng cô thật dịu dàng. Được rồi, mang găng tay vào đi, người trang điểm đã chờ cô lâu rồi đấy." Bàn tay là chỗ biểu hiện thân phận con người khá rõ ràng. Nick luyện võ đã lâu, lòng bàn tay cho dù có sứt mẻ nào cũng sẽ bị lộ.

"Đợi chút." Nick vén váy lên, buộc một thanh dao găm vào bên đùi.

Tám con tuần mã kéo xe ngựa rời khỏi tòa thành. Karl đứng ở cửa sổ, dõi mắt trông theo. Mãi cho đến khi bầu trời tối đen, Victor trở về, đẩy cửa phòng nghỉ thì anh mới tỉnh lại từ trong những suy nghĩ rồi ren.

"Sao lại không đốt đèn? Aiz, đến cung điện Fontainebleau phải ngồi xe ngựa đi rất lâu, chả lẽ anh định đứng chờ cho tới sáng sao?"

"Không, tôi chỉ... Anh không phải là đi mua sách sao?"

Hai tay Victor trông tròn, trên mặt nở nụ cười sáng lạn. "Vừa ra cửa thì đụng phải người quen. Thầy cũ của tôi vừa hay đang ở Paris. Ông đang có vấn đề về cách trang trí cho cung Versailles của vua Pháp. Tôi chỉ tán gẫu với ông một chút rồi trở lại... Tối nay, ông ấy cũng tham dự dạ tiệc."

Karl nở nụ cười: "Chúc mừng, thầy của anh nhất định là một thiên tài về y thuật có kỹ thuật cao minh."

Victor gật đầu rồi lại lắc đầu: "Nói thế nào nhỉ, ông ấy hoạt động ở nhiều lĩnh vực lắm, hơn nữa trong tất cả các lĩnh vực đều đạt được thành tựu nhất định. Cái chuyện quá nửa đêm tôi đi ra nghĩa địa giải phẫu thi thể là do ông ấy dạy tôi làm. Medici cũng đã từng giúp đỡ sự nghiệp của ông ấy."

"Ồ? Lại có một nhân vật như thế ở Paris à?" Karl ngạc nhiên nói.

Victor dùng một giọng điệu tôn kính hiếm thấy để nói: "Đúng vậy, nhưng mà mọi người bình thường đều cho rằng ông chỉ là một họa sĩ. Tôi nghĩ chắc là anh cũng đã từng nghe tên của ông ấy: Leonardo Da Vinci (L.D.V)." (5)

Bạn đang đọc truyện *Hải Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Fontainebleau 1

Ánh sáng lấp lánh từ chiếc đèn thủy tinh trong suốt treo trên trần nhà, rọi vào những hình điêu khắc thiên sứ nhỏ bé đáng yêu. Tiếng nhạc du dương xuyên qua cánh cửa gỗ sơn son thiếp vàng, len lỏi vào trong đình viện xinh đẹp. Cung điện tối nay đèn đuốc sáng trưng, hầu như tất cả nam nữ quý tộc ở Paris đều tụ hội tại đây, ai ai cũng thấp tha thấp thỏm chờ đợi một vị khách từ phương xa.

Vị khách mà quốc vương mời đến đã làm không ít người phải tò mò lo lắng. Người kia không những là một cướp biển xuất thân thấp hèn mà còn có quan hệ thân thiết với đám người Moor. Để một tên thuộc giáo hội khác có thân phận tà ác như thế đi vào vương cung, đã làm rất nhiều quý tộc vẫn luôn

tôn thờ huyết thống và tín ngưỡng không thể chịu đựng nổi.

Nhưng với tình hình gần đây, những người không hài lòng không thể không cân nhắc. Đường hàng hải được mở rộng đã giúp mấy quốc gia nhỏ bé như Bồ Đào Nha, Anh, Hà Lan đều trở nên giàu có. Lực lượng Tây Ban Nha mới xuất hiện càng lúc càng làm địa vị của Pháp ở châu Âu bị uy hiếp nghiêm trọng. Liên minh đã là chuyện không thể bàn cãi nữa.

Thời gian chậm chậm trôi qua, khoảng gần một tiếng sau, bầu không khí càng lúc càng đầy vẻ nôm nóng. Phu nhân công tước Clermont xòe cây quạt màu vàng, quạt không ngừng. Ánh sáng phản chiếu lấp lờ ánh lên bộ ngực đầy đặn của bà.

"Thật là quá đáng, chỉ là mấy tên cướp nhà quê mới lên bờ mà lại dám đề chúng ta đợi lâu như thế! Chúa ơi, lát nữa nếu phải khiêu vũ, tôi sẽ không bao giờ để tên đó chạm vào tay đâu, nó sẽ làm tôi góm đến ngất mất!"

"Hahaha... Thật đúng là lời không thật lòng. Nếu không muốn khiêu vũ thì ăn mặc đẹp như vậy làm chi? Chắc chắc, châu báu mà tổ tiên truyền xuống có phải đều mang ra hết rồi không?" Đối thủ một mắt một còn của công tước phu nhân Clermont ghé vào tai một người bạn thân ở bên cạnh, giọng nói đủ lớn cho người bên ngoài cũng có thể nghe rõ, xì xào bàn tán. "Còn bảo không muốn cho người ta đụng vào tay nữa chứ... Hừ, nghe nói vì để làm đẹp cho mấy cái móng vuốt xấu xí đó, mấy người hầu của ả phải làm một gần chết đó."

"Ấy ya ya, phu nhân Edmonton, bà có vẻ khá là bình tĩnh." Phu nhân công tước Clermont quay đầu lại, lấy quạt che miệng. "Nghe nói chỉ vì một cái lông chim đã điều mà đánh nhau một trận với tiểu thư Elsa trong tiệm quần áo Fifi... Không biết là thật, hay là giả nhỉ?"

Phu nhân Edmonton đỏ mặt, hừ một tiếng, quay đầu đi không để ý tới nữa. Cái lông chim phe phẩy ở trên đầu kiêu ngạo như chim trĩ.

Khác với mấy người đàn ông lo lắng ưu tư, mấy người phụ nữ lại có một loại cảm giác thấp thỏm chờ mong. Rất không may, gã dị giáo đồ tà ác này lại còn là một kẻ dững dĩnh hơn người, đẹp trai nổi tiếng xa gần. Hơn nữa, người ta còn đồn rằng gã này từ trước tới nay đều nho nhã lễ độ, cho dù là khi đi đánh cướp trên biển cũng chưa từng để thù hằn của mình làm nhục phụ nữ.

Thế nên, mấy vị quý phu nhân và các vị tiểu thư đều ôm loại tâm tư nào đó, ai cũng ăn diện vô cùng đẹp, chỉ mong rằng mình sẽ không thua kém người khác. Ở thời điểm này, người Pháp đang dần gạt bỏ sự mặc cảm của thời Trung Cổ, họ bắt đầu chuộng sự hoa lệ và khoa trương, chạy theo mốt gần tóc giả màu vàng, trang sức lấp lánh đeo đầy người, nước hoa thơm nức, hòa lẫn trong không khí. Bây giờ đã là cuối tháng năm vậy mà còn có người mặc cả áo da đẹp để quý phái.

Ngay khi các quý phu nhân bắt đầu bàn tán đến chuyện ai là người đi cùng người khách quý kia, thì nghe thấy có tiếng tiếng vó ngựa đã truyền tới từ phương xa. Thị vệ gác cửa lần lượt từng người từng người hô to, càng làm người đang chờ bên trong thêm phần sốt ruột.

Tám con tuấn mã tung gót sắt, kéo một chiếc xe ngựa màu đen vô cùng lộng lẫy, cả đoàn mang theo khí thế không gì ngăn cản nổi dần dần xuất hiện từ trong màn đêm.

"Tổng đốc Algiers, Thống Soái hải quân Barbarossa! Ngài Hayreddin giá lâm!"

Vị khách quý kia rốt cục cũng đã đến.

Thị vệ xoay người mở cửa xe. Một đôi giày cao cổ lấp lánh ánh sáng bạc xuất hiện, bước xuống bậc thang xe ngựa, tiếp đó là chiếc quần ống bọ lấy một một bắp đùi rắn chắc. Một người đàn ông cao lớn có mái tóc màu đỏ, nhanh nhẹn dứt khoát đi xuống khỏi xe. Anh ta cao hơn thị vệ đứng cạnh đến nửa cái đầu, trên người khoác một cái áo màu đen. Cái áo ôm trọn vào người làm lộ ra bả vai mạnh mẽ và bờ lưng rộng lớn, để cho người ta nhìn thấy được người này có một hình thể hoàn mỹ.

Trên người anh ta đeo khá nhiều trang sức lấp lánh. Ngón tay đeo nhẫn có khảm đá Rubi cỡ lớn, tai còn đeo khuyên mang phong cách hào phóng vùng Bắc Phi. Người đàn ông này đeo nhiều trang sức nhưng những trang sức ấy lại không thể đủ sức lấn áp được khí tràng mạnh mẽ tỏa ra anh ta.

Theo lệ, khi đến những bữa dạ tiệc xa hoa, bất cứ ai cũng đều phải đeo nhiều trang sức phiền phức như thế. Nhưng với người đàn ông tóc đỏ này, những trang sức tinh xảo ấy không những không lộ vẻ thừa thãi, mà lại còn vô cùng hợp mắt. Thậm chí chúng còn giúp tăng thêm khí chất ngạo ngược của người đàn ông này, làm người ta không thể nào rời mắt đi được.

Người đàn ông ăn mặc hoa lệ, cử chỉ lại tao nhã này, đã mang đến cho những người đến dự tiệc một ảo giác rằng mình đang đứng trước một con yêu thú có sức lôi cuốn kỳ diệu huyền hóa thành hình người, che dấu nanh vuốt của mình dưới quần áo một cách hoàn mỹ.

"Chúa ơi, nhìn làn da màu cổ đồng và hàm răng trắng như ngà kia kia! Thật sự là một người mạnh mẽ..."

"Đúng vậy đúng vậy! Tôi xin thề với thượng đế, đây là một người ngang tàng, đẹp trai nhất mà tôi từng gặp!"

"Anh ta đi tới cửa bên kia của xe ngựa... Chắc là đi đón bạn nhảy chăng? Nhưng anh trai tôi nói, khi họ lên bờ không hề mang theo một người phụ nữ nào mà."

"Ngốc vừa thôi, nghe nói phụ nữ dị giáo đồ không thể để một người đàn ông nào khác ngoài chồng mình ra nhìn thấy. Họ thường che mặt, mặc áo khoác dài nên không nhận ra cũng là chuyện bình thường?"

"Tôi còn nghe nói, Hayreddin ở Algiers có cả một hậu cung, bên trong có hàng trăm hàng ngàn phi tần! Anh ta sẽ mang tới người đẹp nhất sao?"

Mấy vị tiểu thư phu nhân xúm vào bàn tán, mắt thì dính chặt không dời khỏi chiếc xe ngựa.

Cửa xe từ từ mở ra, một bàn tay nhỏ nhắn mang găng tay vụn ra, đặt vào lòng bàn tay của người đàn ông tóc đỏ.

Cô gái kia như ánh trăng đêm lạnh lẽ bước xuống khỏi xe ngựa. Động tác của cô nhẹ nhàng, làn váy cô cho người ta cảm giác không hề lay động, chỉ như cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống nền đất.

Trên bờ vai của cô gái nhỏ bé yếu ớt khoác một cái áo choàng bằng lông thiên nga có màu trắng như trân châu. Bên trong cô mặc một cái váy lễ phục dài cũng có màu giống chiếc áo choàng, nhưng trên váy dùng chỉ bạc thêu hình ảnh tối nghĩa. Chỉ cần lướt mắt qua cũng thấy, để làm ra chiếc váy này chắc chắn phải tốn không ít sức người. Cô không mang tóc giả, mái tóc nâu sẫm sóng hiền tục thắt bím phía sau gáy y như phong cách Hy Lạp cổ. Một vòng ngọc trai nhỏ kết hợp với mái tóc, làm nổi bật thêm làn da trắng nõn, trông tự nhiên mà đáng yêu.

Các ăn mặc này tuy đơn giản nhưng lại đầy tao nhã. Khuyết điểm là quá mức khiêm tốn, không có nhiều trang sức, cũng không lộ rõ bộ ngực. Cô gái này ở giữa một đám phu nhân ăn mặc đẹp đẽ thì không quá nổi bật.

Người đàn ông nắm tay cô gái, chậm rãi đi lên thềm đá tuyết trắng. Quốc vương và hoàng hậu Pháp tiến lên nghênh đón. Các quý tộc cũng theo thứ tự phẩm cấp đi theo phía sau.

"Chào mừng đến với Fontainebleau, ngài Hayreddin! Hy vọng hành trình tại nước Pháp lần này sẽ mang lại cho ngài và bạn của ngài nhiều niềm vui." Vua François I năm nay mới bước vào tuổi hai mươi là một vị đế vương rất yêu nghệ thuật. Ông ta là một vị vua có phong thái thân thiện và hiền lành, thể hiện ra đức tính cao thượng của người Pháp với khách đến từ phương xa.

Hayreddin mỉm cười đáp lễ. Anh nói bằng tiếng Pháp một cách chậm rãi, lưu loát và vô cùng tao nhã: "Bệ hạ, cảm tạ ngài đã tiếp đón chúng tôi vô cùng chu đáo. Tôi chắc rằng khoảng thời gian này sẽ là kỷ niệm khó quên trong cuộc đời mình." Sau đó, anh ta lại xoay người hành lễ với hoàng hậu, khen ngợi hoàng hậu xinh đẹp. Cử chỉ đúng mực, ngôn ngữ vừa phải đã hoàn toàn phá bỏ hình tượng cướp biển thô lỗ, vô lễ trong lòng mọi người.

Hoàng hậu mỉm cười hỏi: "Phong độ của ngài quả thực làm ta chấn động. Vậy còn vị tiểu thư trẻ tuổi đáng yêu này là ai?"

Hayreddin nhẹ nhàng kéo người con gái nhỏ nhắn bên cạnh mình ra: "Tên cô ấy là Nicole. Tối nay, cô ấy là bạn khiêu vũ của tôi."

Cô gái tiến lên thi lễ. Ánh sáng rực rỡ trong cung điện chiếu rọi lên khuôn mặt cô khiến cho mọi người đều trầm kinh hãi.

Cô gái này chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, vóc người còn chưa dậy thì hoàn toàn. Mặc dù cô rất đẹp nhưng dù sao cũng chưa đẹp đến mức rung động lòng người. Ở đây có chừng năm sáu vị tiểu thư quý tộc còn xinh đẹp hơn cô. Vì sao một hải tặc có cả một hậu cung hàng nghìn mỹ nữ lại dẫn theo một cô bé nhỏ tuổi tới dự tiệc? Theo tướng mạo của hai người, thì có thể nói họ tuyệt đối không có quan hệ huyết thống.

Cô gái từ đầu tới giờ vẫn luôn giữ im lặng. Hayreddin cũng không có ý giải thích, chỉ bình thản nói một câu: "Cô ấy không tiện nói chuyện."

Để khách đứng ngoài là không lễ phép, vua Pháp liền tránh đường để cho hai người họ tiến vào đại sảnh. Dân nhạc bên trong tức thì tấu lên bài hát vui tươi, buổi dạ tiệc lập tức bắt đầu.

Các cô gái lần lượt cởi áo khoác, để lộ bộ lễ phục bên trong. Cô gái tên Nicole kia cũng cởi chiếc áo choàng giao cho người hầu. Ánh sáng chói mắt bỗng chóp lên, mọi người chú ý nhìn, thì thấy trên chiếc cổ thon dài của cô là một chiếc vòng màu đen. Trên chiếc vòng có một viên kim cương nặng chừng nửa ounce. Nó như là tiêu điểm của cả thân hình, nổi bật trên tất cả những trang sức phiền phức khác. Chỗ thiếu hụt do trang sức đơn giản lập tức biến mất không còn.

Nhìn cách ăn mặc đơn giản nhưng không kém phần quý trọng này, mấy vị phu nhân đeo tóc giả, gấn lông chim đã điều điều nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức xông lên hỏi xem người tạo mẫu này là thần thánh phương nào.

Dạ tiệc dựa theo hình thức khiêu vũ tập thể. Vua Pháp vốn cũng không biết khách của mình có hiểu biết bao nhiêu với phương thức giao tiếp xa hội này. Nếu đột nhiên mình tổ chức cử hành vũ hội mà đối phương lại không biết khiêu vũ thì hai bên chủ khách đều sẽ rất xấu hổ.

Mọi người tản ra, trông như thoải mái nói chuyện với nhau nhưng sự chú ý đều ở trên quốc vương và một ít khách. Hội đàm chính trị đương nhiên sẽ không tiến hành trước mặt công chúng. François I và Hayreddin chỉ trao đổi một chút vấn đề ngoài lề, như những điều trông thấy trên đường đi, khí hậu khác biệt giữa Pháp và Bắc Phi. Hoàng hậu và một vài vị nữ công tước được sủng ái cũng lên tiếng hỏi, cố gắng làm bầu không khí thêm phần hòa hợp.

Mấy vị phu nhân lập tức phát hiện ra lo lắng của mình là dư thừa. Tuy Hayreddin chỉ đến làm khách, nhưng anh ta rất được hoan nghênh. Kiến thức của anh ta vô cùng sâu rộng, cách ăn nói dí dỏm nhưng lại đầy lễ độ. Những ngôn ngữ giao tiếp xã hội buồn tẻ nhưng lại được anh nói ra bằng cách vô cùng sinh động thú vị. Đây còn chưa kể đến gương mặt đẹp trai ngời ngời, hình thể cao ráo, giọng nói trầm thấp dễ nghe nữa.

Sự chú ý của các cô gái dần dần tập trung hết vào chỗ anh ta. Hayreddin thật sự khác hoàn toàn những nam tử quý tộc mà các cô gặp hàng ngày. Anh lạnh trí, dũng mãnh, dồi dào tinh lực. Trong đôi mắt sắc bén của anh còn ánh lên ánh lửa địa ngục, tràn ngập mị lực nam tính không thể cưỡng lại được. Trước mặt anh, mấy quý tộc gầy yếu đội tóc giả, mặc đồ trắng quả thực là giống một đàn lừa bị thiến.

Vô tình, quanh Hayreddin đã chật ních tầng tầng vẩy vẩy, các tiểu thư phu nhân chen lấn nhau mà đến. Mấy người phụ nữ giống như có thể nhìn xuyên qua lớp quần áo hoa lệ kia, cảm nhận cơ thể màu đồng cổ gợn cảm. Thân phận cường đạo tá ác của Hayreddin quả thực là một kích thích đặc thù với những nữ sĩ yêu thích ảo tưởng mơ mộng.

"Thưa ngài, chúng tôi rất nôn nóng muốn nghe kể về truyền kỳ của ngài. Nghe nói, ngài đã từng chiến đấu với hải quân Tây Ban Nha, lấy một địch năm mà vẫn toàn thắng?" Tiểu thư Sophia ngừng, trong ánh mắt đầy sự sùng bái. Trong tưởng tượng khoa trương của cô, anh được coi như những chàng kỳ sĩ trong "Bài ca Roland" (2)

"Tiểu thư, đừng nên dễ tin vào những lời đồn thổi ấy." Hayreddin cười đáp: "Chỉ là lấy một địch ba thôi, hơn nữa thuyền đối phương cũng không phải cấp bậc thuyền chiến, lại còn có một chiến thuyền cũ kỹ nữa chứ."

"Ồ!" Vì sự khiêm tốn của anh mà bên quanh lại vang lên những âm thanh tán phục. Sắc mặt Sophia trở nên đỏ ửng, kích động đến suýt chút nữa ngã xỉu. Từ tước Crans vốn đang theo đuôi cô ghen tị không thôi, rốt cục cũng không nhịn được ho khan một cái rồi cao giọng đề nghị:

"Nếu mấy vị nữ sĩ đều đi giày khiêu vũ tới đây, nếu như không nhảy chẳng phải là phụ lòng ánh trăng tuyệt mỹ đêm nay sao?"

Khiêu vũ cung đình lúc này có những quy tắc về bước nhảy, trình tự, cử chỉ và dáng vẻ cực cao. Nó cũng như một loại tượng trưng cho thân phận. Nếu như không trải qua huấn luyện thì nhất định sẽ gặp rắc rối không nhỏ, mục đích của từ tước đã vô cùng rõ ràng. François I nhất thời do dự một chút, đưa ánh mắt hỏi ý tới phía khách.

"Đương nhiên là tôi rất vui lòng, Nicole của tôi cũng đã bị bỏ quên khá lâu rồi." Hayreddin cười tỏ vẻ đồng ý. Mọi người lúc này mới chú ý tới, cô gái kia từ đầu tới giờ vẫn yên lặng ngồi một góc, cũng không có ai làm bạn với cô. Cô gái chỉ nhìn vào chiếc bánh trái cây được trang trí tinh xảo, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Thất lễ quá." François I Khẽ gật đầu, vỗ vỗ tay tuyên bố vũ hội bắt đầu.

"Nicole." Hayreddin gọi. Cô gái lập tức đứng dậy đi tới, đặt tay mình lên tay anh. Đôi mắt đen láy, trầm tĩnh như mặt hồ. Cô gái cũng không hề oán hận vì bị bỏ quên, cũng không hề vui sướng khi được coi trọng lại, chỉ giống như một người ngoan ngoãn, rất biết nghe lời.

Dựa theo trình tự thì vũ hội sẽ bắt đầu bằng cách khiêu vũ dance-line. Loại khiêu vũ cung đình này bắt nguồn từ Italy, là sân khấu để triển hiện thân phận và phong độ tốt nhất. Bởi vì nam nữ đều tự xếp thành hai hàng chỉnh tề, động tác hoàn toàn giống nhau cho nên những cao thủ và những người mới học sẽ được thấy rõ một trời một vực.

Tiếng nhạc vang lên, quốc vương và hoàng hậu dẫn đầu bắt đầu điệu múa, tiếp đó là khách nhân phương xa, hoàng thân, các quý tộc thì sắp xếp dựa theo thân phận. Vừa mới bắt đầu, sự chú ý của mọi người đều đặt lên trên Hayreddin. Động tác khiêu vũ của anh rất khá, chuẩn xác mà nhanh nhẹn, biến ảo trong những người khiêu vũ. Các nữ sĩ từng người nhảy với anh. Dù là công tước phu nhân Clermont vẫn khẳng khái "không cho người đã man chạm vào tay", mà đặt tay lên bờ vai rộng lớn kia thì cũng không nhịn được say mê đến đỏ mặt.

Nhưng rất nhanh, sự chú ý của mọi người liền thay đổi.

Một tinh linh màu trắng giống như đang lướt đi trên mặt nước, tà váy lay nhẹ như sóng gợn. Nếu như Hayreddin khiêu vũ rất khá thì người thiếu nữ này lại khiêu vũ như nghệ thuật. Chưa có ai từng thấy dáng người nào lại uyển chuyển như vậy. Rõ ràng là những động tác giống nhau nhưng nàng lại giống như đã được Chúa đặc biệt sáng tạo riêng ra cho cô vậy. Mấy trăm người trong vũ đài dường như chỉ có thể làm nền cho cô.

Đến lúc này mọi người mới phát hiện ra, thiếu nữ này có khí chất không tầm thường. Màu da của cô có vẻ tái nhợt, bả vai tinh xảo như đẻo gọt, vòng eo nhỏ nhắn cho người ta cảm giác gió thổi cũng có thể gãy. Tổng thể mà nói thì cô có một vẻ đẹp suy nhược. Lưng nàng luôn thẳng tắp, cái cổ thon dài kiêu ngạo như thiên nga ngẩng đầu.

Các đôi nhảy lần lượt thay đổi. Có mấy người quan sát kỹ thì thấy dưới làn da tay trắng như tuyết của cô là mạch máu màu lam hơi mờ.

Cuối cùng thì cô là ai?

Những nghi vấn mãnh liệt ùn ùn kéo tới. Nhảy nhóm kết thúc, mọi người giải tán đi tìm bạn nhảy của mình. Hayreddin ôm lấy bạn nhảy nhỏ nhắn xinh đẹp xoay tròn dưới ánh đèn thủy tinh. Dáng người chênh lệch lập tức hiện lên rõ nét.

Một là hải tặc cường tráng cuồng dã. Một là thiếu nữ cao quý yếu ớt.

Khiêu vũ kết thúc, rốt cục cũng có người không kìm được lòng hiếu kỳ mà tiến lên hỏi Hayreddin về thân phận của cô gái. Anh chỉ cười nói: "Cô ấy là người cá Amphion Terry Intuit của tôi."

Người cá Amphion Terry Intuit bị hải hoàng Poseidon bắt giữ có giọng hát hay nhất thế gian. Nhưng sau khi nàng lên bờ thì lại biến thành người câm để trao đổi lấy dáng múa mỹ diệu nhất thế gian. Chuyện cổ này sẽ làm cho các nữ sĩ lãng mạng sinh ảo tưởng nhưng những người đàn ông lại biết, rất nhiều hải tặc sẽ bắt giữ tù binh rồi cắt vỡ yết hầu của họ, huấn luyện thành nô lệ câm.

Cô gái che kín cái cổ cao, thái độ ngoan ngoãn đến trầm mặc, hiển nhiên là làm cho người ta có suy nghĩ xa xôi.

Vũ hội lại tiếp tục. Một bàn tiệc rượu xa hoa được mang lên để bổ sung thể lực cho mọi người. Nấm cục còn quý giá hơn cả hoàng kim, con hàu, tôm hùm, gan ngỗng, thậm chí còn có cả món kem trắng miệng trong truyền thuyết của Ý. Cho dù là những cô gái rụt rè nhất cũng sẽ không nhịn được mà nếm thử nhưng cô gái kia chỉ lễ phép ngồi đó bất động. (3)

Ăn ít như chim sẻ là một trong những yêu cầu hà khắc của thực nữ quý tộc. Cô im lặng ngồi ở bên cạnh bàn ăn, hoàn toàn không có bộ dạng cảm động với yến hội xa hoa, vung tiền như rác này. Cả người cô toát lên một chút u buồn trời sinh, ánh mắt mê ly không biết là đang nhìn về nơi đâu.

Nửa tháng trước trên xe ngựa.

"Tiếng nói của cô tuyệt vời giống như chim sơn ca. Làn môi mềm mại như cây tường vi. Thân thể của cô nắm chặt lấy trái tim tôi. Ôi, tiểu yêu tinh tra tấn người kia ơi, tôi nên làm gì với cô bây giờ?" Người thanh niên thắm thiết nhìn cô gái ngồi đối diện, biểu lộ xúc động trong nội tâm.

Nick nghẹn họng nghe bác sĩ tỏ tình. Victor nói liên tục một hồi nhưng không nghe được hồi đáp.

"Nói gì đi chứ. Nếu có người nói với cô như thế thì cô trả lời thế nào?" Victor không kiên nhẫn thúc dục.

"À thì... ừm..." Nick vắt óc suy nghĩ, cắn cắn môi thăm dò: "Thực xin lỗi, có phải anh nhận nhầm người không?"

"Sai rồi!"

"Vậy thì, tôi hỏi thuyền trưởng một cái rồi quay về trả lời."

"Không được!"

"Vậy vậy... Tôi mót quá! Xin phép đi vệ sinh rồi lát nữa chúng ta lại tiếp tục tán gẫu!"

Victor ức chế đến nỗi gân xanh đầy trán, kích động đến run rẩy cả người. "Tại sao có thể như vậy! Tại sao lại có thể như vậy! Dưới sự dạy dỗ của một thầy giáo hoàn mỹ không có khuyết điểm như tôi! Làm sao cô còn có thể thốt lên rằng lát nữa tiếp tục tán gẫu! Tại làm sao chứ! Làm sao lại thế!!!!"

Hayreddin vỗ lưng an ủi: "Được rồi Victor, tôi biết anh đã cố hết sức rồi."

Nick nhỏ giọng than thở: "Tôi cũng cố hết sức rồi."

Victor giận dữ: "Tôi chỉ biết rằng cò đuôi chó không thể nào nở ra hoa hồng. Coi như cô học được tiếng Pháp thì cũng vĩnh viễn không thể bước chân vào xã hội thượng lưu!"

"Hừ, tôi cũng không muốn bước chân vào..." Nick nhìn trộm thuyền trưởng một cái, lầm bầm: "Nếu mấy người không nói đi khiêu vũ có đồ ăn ngon thì tôi cũng chả thèm cái gì gọi là xã hội thượng lưu đâu..."

"Cô còn dám nói..."

"Được rồi được rồi, nếu không trả lời được thì cứ giả bộ làm người câm đi." Hayreddin ngăn hai người cãi nhau lại. "Tôi cũng không trông cậy vào việc cô ấy có thể thông minh đi làm gián điệp, cứ thành thành thật thật làm một bình hoa đi."

"Bình hoa gì chứ! Có bình hoa nào mà khi nhìn thấy đồ ăn lại như ung già vô thỏ non thế không? Bị lộ ngay lập tức!!!" Con giận của Victor vẫn chưa tiêu tan.

"Không thành vấn đề. Tôi có biện pháp khiến cô ấy ăn uống văn nhả như chim sẻ." Hayreddin cười đáp đầy tự tin.

Cho đến bây giờ, Nick nhớ lại nụ cười kia còn tràn đầy xúc động. Ăn ngon thì thật là có, lượng lớn chất tình, danh bất hư truyền.

Vấn đề là cô không ăn được cái gì cả.

Đừng nói là ăn cái gì, thật lưng thắt chặt ở ngang người khiến cho cô không có một chút sức lực nào, chỉ trơ mắt nhìn vô số món ăn quý mới lại tọng đến bụng của người khác. Khó trách, thật khó trách... lúc này toàn thân Nick lại tràn ngập khí chất "u buồn". Kỳ thực, đây cũng không chính xác là u buồn mà là điềm báo của sự nóng nảy.

"Tiểu thư, đôi mắt của tiểu thư thật giống như ngôi sao sáng trên bầu trời. Toàn bộ những người phụ nữ đẹp nhất Paris có đứng cùng một chỗ cũng không thể sánh bằng khí chất tao nhã của tiểu thư."

"Không, đây không phải tao nhã mà là cô đơn. Tiểu thư giống như đoá bách hợp cô đơn trên tế đàn chúng thần ở đỉnh Olympus. Viên kim cương này chính là một giọt sương đọng trên đoá bách hợp đó, phản xạ lại tâm linh thuần khiết."

"Tôi rất ngỡ vực, trên đời này có còn ai có thể thể hiện được khí chất độc đáo của tiểu thư! Giotto? Raffaello? Titian? Hay là Leonardo vĩ đại? Tôi nghĩ khi họ nhìn thấy tiểu thư thì nhất định sẽ vô cùng hoài niệm. Phải biết rằng, bức tranh Mona Lisa được treo trong hành lang của Fontainebleau cũng không có được khí chất người tiểu thư." (4)

Nick hạ thấp mi mắt, để cho những lời vo vo của đám người truyền vào tai phải có thể đi thẳng qua tai phải. Bất kể thế nào thì giả làm người câm cũng là một đề nghị khá tốt, ít nhất, cô không cần phải phản ứng lại mấy lời nói mà mình không hiểu ra sao này.

"A, nói đến là đến. Đại sư, xin ngài hãy nhìn người đẹp hiếm lạ này..."

"Hiếm lạ, thật sự là hiếm lạ." Trước mắt Nick chớp lên bóng người. Cô ngẩng đầu lên thì thấy một ông lão có râu đang đứng trước mặt. Ông lão cực kỳ có lễ phép cúi mình chào cô rồi vươn tay ra.

"Không biết tôi có thể có vinh quang và may mắn này hay không? Xin giai nhân hãy thương thức tác phẩm vụng về của tôi một chút!"

Nick quay đầu tìm kiếm trong đám người, Hayreddin đồng thời cũng bị một đám phụ nữ vây quanh, cũng không biết có phải là do tâm linh cảm ứng hay không, anh cũng vừa vận nhìn sang. Nick đánh mất hoi. Hayreddin tưởng là người mời khiêu vũ cho nên nhẹ gập đầu. Nick lập tức đứng lên. Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Nick đặt tay lên tay của ông lão, theo ông rời khỏi đại sảnh.

François I rất ham mê văn hóa phục hưng nên François I cũng là một trong những người sưu tầm tác phẩm lớn nhất thời đại. Hành lang Tijana bày đầy những tác phẩm nghệ thuật vô giá của mấy người Roseau, Premacy Diqiao, Cellini.

"Thật sự là đời người không đoán trước được. Tôi không ngờ lại gặp cô ở chỗ này."

"Như nhau như nhau, tôi nghĩ ông đã sớm chết già."

"Ha ha, không già vờ cảm diếc nữa sao?"

Hai người sánh vai đi đến trước bức họa vẽ nụ cười bí ẩn nổi danh của danh họa Leonardo Da Vinci.

"Nếu để cho người ta biết, thượng khách cao quý của hoàng cung nước Pháp đã từng làm trẻ mại dâm thì không biết sẽ như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Thẩm Phán

Tiếng nhạc vãn vơ trong bầu trời đêm, mùi hương hoa hồng hòa quện với hoa Lily. Trong hành lang, một ông cụ và một cô gái cùng đứng song song thưởng thức bức họa, ít ai nhìn ra được vẻ khác thường.

Một giấy trước Da Vinci hăng còn đang nắm bàn tay nhìn như nhỏ bé yếu ớt của cô bé, một giấy sau đã bị năm ngón tay túm chặt lại đến nổi trắng bệch. Sắc mặt ông cụ cũng trắng theo, cả giọng điệu cũng thay đổi:

"Đừng đừng! Lão già lợm khộm này không chịu nổi bị chà đạp vậy đâu, bàn tay này còn phải giữ lại để vẽ tranh đấy!"

Nick không có lấy chút gọn sóng nào, chỉ đứng yên nhìn cô gái trong bức vẽ, nhưng trên tay đã xiết chặt hơn một chút, "Tôi nhớ là ông vẽ tay trái." Lão già chết tiệt, lừa ai chứ.

"Thiên tài ngàn năm mới gặp như tôi đây, nếu chết rồi thì thế giới này sẽ chịu tổn thất dữ lắm đấy!"

"Liên quan gì tới tôi?"

"Cô... Tốt xấu gì tôi cũng là người già cả, sao đũa trẻ như cô lại chẳng có chút phẩm chất kính già yêu trẻ gì vậy?"

"Lúc ông vào kỹ viện chọn người cũng đâu có thấy chút phẩm chất kính già yêu trẻ nào đâu?"

Vừa nói xong lời này, hay người cũng chẳng còn gì để che đậy nữa. Nick kéo Da Vinci tới ngoài hành lang cạnh vườn hoa rồi buông tay ra. Ông cụ thở phào một hơi, đột nhiên lại cảm thấy xúc cảm lạnh lạnh của găng tay tơ tằm bao lại nơi cổ họng. Mồ hôi lạnh của Da Vinci túa ra ào ào, chỉ có thể ăn ngay nói thật:

"Tôi không nói cho ai đâu mà! Chỉ hù cô chút thôi, hừ, chẳng có chút tinh thần biết đùa nào. Tôi đã già tới vậy rồi thì còn làm gì được nữa? Tự vấn lương tâm mà xem, tôi đã chạm vào cô bao giờ chưa? Cô nhóc nhà cô trước khi đi còn ăn chặn luôn cả giấy thông hành cửa khẩu của tôi nữa cơ mà!"

Nick nhìn qua ông cụ, ánh trắng bàng bạc chiếu lên nếp nhăn trên mặt ông ta, cánh tay của ông ta như một cành gỗ mục, bây giờ ông ta càng thêm vẻ già yếu hơn mấy năm trước. Nhưng chính cánh tay như cành củi khô này đã vẽ ra cho cô lười liềm độc nhất vô nhị đó.

"Sắp xuống mồ rồi thì thành thật một chút, mồm miệng ông vẫn liến thoắng như vậy." Nick buông tay ra, sát ý cũng biến mất theo.

"Thích mấy bé trai xinh đẹp thì có sao đâu, tôi cũng không kết hôn mà, thiên tài đều hay có mấy kiểu yêu thích đặc thù như vậy mà." Da Vinci ôm cột hành lang mà thờ dốc một cách khó khăn, nhớ tới lúc này vô tình gặp lại học trò, cậu ta cũng nói như vậy. Người trẻ tuổi bây giờ thật là...

Nick tự nhiên đáp lời: "Ông có đi tuyên truyền khắp đường cái tôi cũng chẳng quan tâm, nhưng không được phá hỏng chuyện của thuyền trưởng. Trước khi ngài ấy đi, tốt nhất là ông cứ im lặng đi. Nếu không..." Cô dừng lại một chút, trong đôi mắt u ám đầy vẻ uy hiếp trắng trợn.

“Hiểu hiểu... Không phải lại là người chết là người giữ bí mật tốt nhất sao, thiệt là.” Da Vinci phải áo choàng, trong lòng mừng thầm. Với tư cách một họa sĩ, ông quá hiểu chuyện thời gian như làn nước khiến khuôn mặt già đi. Rất nhiều phẩm chất sẽ bị thời gian và hoàn cảnh làm phai mờ, nhưng ông vẫn yêu thích đôi mắt không thay đổi này.

Năm đó, lúc ông ta vô tình gặp cô, cô mặc quần áo rách rưới như một tên ăn mày, đầu tóc rối bù, duy chỉ có ánh mắt vô cùng nổi bật. Ánh mắt lạnh lẽo, kiên cường, tràn đầy ham muốn sống còn. Ánh mắt như hoa sen giữa bùn, ông vừa thấy đã khó quên nổi, vì thế ông ta liền không thèm phân biệt nam nữ đã mang về nhà.

“Cô ăn mặc như vậy, lúc đầu tôi còn không nhận ra. Gần đây lại lưu hành một làn hải tặc à, người nào người nấy cũng đều làm cướp biển trên thuyền hải tặc cả.”

“Kiếm được nhiều chứ sao nữa.” Nick thuận miệng nói, trong lòng lập tức hối hận, “Đừng có mà xảo trá, trên người tôi chẳng mang các bạc nào đâu!”

Trên cổ đeo viên kim cương giá trị to đùng thế mà còn giả nghèo, Da Vinci không biết nên khóc hay cười nữa.

“Tôi cũng chưa bị ối tới mức đấy đâu, hai năm trước ở Florence, một chàng trai nhìn thấy những bức tranh đó liền như phát điên tìm tôi hỏi thăm tung tích của cô. Tôi nhìn anh ta như vậy thì cũng không nói gì cả, chỉ nói với anh ta rằng cô gặp khó khăn nên làm người mẫu lấy tiền công.”

Nick suy nghĩ rồi nhún mày: “Người nọ không phải là người tóc vàng mắt xanh, tên là Karl đấy chứ?”

“Đúng rồi đúng rồi, anh chàng đẹp trai, thuần khiết như một thiên sứ vậy!”

Mí mắt Nick cứ giật điên lên, phiền muộn nói: “Sao ông không nói gì để anh ta hết hi vọng luôn đi, hại tôi bây giờ bị quán, phiền muốn chết.”

“Ha ha, cuối cùng anh ta cũng tìm được cô rồi à? Tôi không nỡ phá tan ảo mộng của người trẻ tuổi như thế, anh ta đuổi theo giấc mộng như cô, chỉ sợ không nhận nổi sự thật tàn khốc như thế.” Trong mắt ông cụ lóe vẻ thông tuệ, “Nhưng anh thuyền trưởng tóc đỏ vạn người mê kia thì không giống như sẽ quan tâm chuyện này lắm đâu.”

“Nói linh tinh, anh ta là thuyền trưởng của tôi, quan tâm chuyện này làm gì chứ?” Nick nhảy lên hành lang, vuốt phẳng nếp nhăn trên váy, lại vuốt tóc ra sau tai, trở lại làm cô gái điềm đạm dịu dàng lúc trước. “Tôi về đây, thuyền trưởng không thấy người đâu sẽ nổi giận đấy.”

“Kéo ta một chút đã với, ôi, người già rồi không dùng được nữa, có mấy bạc thang thôi cũng không đi nổi. Lại nói, nếu tôi nói chuyện này với người pháp thì cô tính sao?”

Mặt Nick không có chút biểu tình nào: “Đẩy ông ngã xuống hồ trong hoa viên, đợi người ta ra thì bảo ông trượt chân ngã.”

Da Vinci kinh hãi: “Cô! Cô là cô nhóc con không có lương tâm! Bao nhiêu bánh mì trắng như vậy đều trôi vào bụng chó mất rồi!!!”

“Đó là tôi lấy được nhờ sức lao động, giữa mùa đông còi cọc đứng cả ba ngày, tôi còn chưa đòi tiền thuốc đâu đấy.”

Một già một trẻ thấp giọng đầu võ miệng, lúc trở lại sảnh lớn thì liền trở về vẻ tao nhã áo mũ chỉnh tề. Hayreddin và mấy vị vua người Pháp chẳng biết đã đi đâu, chủ nhân vừa đi, chư vị thân sĩ đã liền túm lấy cơ hội, nhón nháo chạy tới mời tiểu thư Nicole khiêu vũ. Thuyền đi biển tùy người cầm lái, đã không có thuyền trưởng chỉ thị nữa, Nick chỉ lo sợ sẽ thất thủ. Không nhảy thì sợ đắc tội với người ta, vì thế chỉ đành ai mời cũng không từ chối, cứ kiên nhẫn nhảy từng khúc.

Giày cao gót bước đi lạch cạch, dây lưng thắt chặt đến nổi khó mà thở nổi, bạn nhảy còn không ngừng lái nhai “nàng là ánh điện, nàng là ánh sáng.” Cả người Nick mệt mỏi vô cùng, phiền muộn ối, quả thật là như công chúa người cá, mỗi bước đi đều như bước trên mũi dao.

François I thả mặt nghĩ đã kí vào hộp vàng rồi cẩn thận khóa lại, lo lắng của mấy ngày như bị quét sạch. Người hải tặc được anh hùng Islam Bắc Phi vinh danh lại chẳng hề quan tâm đến vấn đề khác biệt tôn giáo, chỉ bổ sung điều chỉnh mấy chi tiết rồi lại vui vẻ đồng ý kết minh.

“Ngài Hayreddin, Giáo hoàng quốc vẫn luôn hướng về Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha, nếu như mở rộng lãnh thổ hải ngoại được rồi thì nước Pháp sẽ trắng tay mất.” François I lo lắng nói.

Hayreddin cười nhạt một tiếng: “Tôi muốn khiến Giáo hoàng Papa Leo X ý thức được sai lầm. Nhưng Bệ hạ có thể xem thử cách làm của chúng tôi một chút.”

Đôi mắt vị vua sáng ngời: “Ngài đang nói đến chuyện cướp thuyền? Nhưng về ngoại giao...”

“Sao phải thừa nhận là mình làm nhĩ? Dù sao thì Charles cũng là cây to đón gió lớn.” Hayreddin híp mắt cười nói, “Đương nhiên, ngài cũng có thể liên hợp làm ăn không lỗ vốn với đồng liêu. Tây Ban Nha cướp bóc lục địa mới, chúng ta cũng chỉ là chuyển vàng qua tay mà thôi, cũng không có gánh nặng gì.”

François I gật đầu. Về lực chiến, bọn họ đã không còn là đối thủ của Tây Ban Nha nữa, việc nặc danh cướp thuyền địch đương nhiên là thượng sách đáng lựa chọn hơn.

“Còn có một việc nữa, Hoàng đế Maxi của Thánh Chế La Mã đã lâm bệnh nguy kịch rồi, Charles đệ Ngũ là trưởng tôn của ông ta, nếu danh hiệu hoàng

đế của Thánh Chế La Mã cũng rơi lên người y nữa thì chỉ e là Châu Âu này sẽ chẳng còn ai là đối thủ của Tây Ban Nha nữa!”

Không phải lo lắng của vị vua này không có lý do, quan hệ thông gia trong gia tộc quả thực là chính sách hiệu quả để Charles đệ Ngũ leo tới đỉnh cao, vương thất nào cũng có quan hệ huyết thống với ông ta, sau khi trưởng bối qua đời, quyền kế thừa sẽ tập trung lại, dường như toàn bộ Châu Âu sẽ đều viết tên của Habsburg.

“Bác Phi có câu: ‘Kết hôn sẽ mang lại dê bò mà không cần tốn sức’. Quan hệ thông gia chính trị chưa hẳn đã ổn thỏa, cứ thử xem sao. Lại nói vị nào đó ở phương Đông cũng sẽ không bỏ mặc như thế.” Hayreddin thản nhiên nói.

Trong lòng François I rùng mình, vị ở phương Đông kia đương nhiên là chỉ Đại đế Suleiman của Othman rồi. So với việc đấu tranh nội bộ trong Cơ Đốc giáo ở Châu Âu thì Đế quốc Islam cường thịnh này đương nhiên là sẽ mang lại sự uy hiếp lớn hơn nhiều.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên. Mỗi lần gõ 2 cái, cứ thế lặp lại bốn lần. Cuộc trò chuyện bị cắt đứt, François vốn hơi bức mình, nhưng nghe thấy tiếng gõ cửa có quy luật này thì lại thay đổi.

“Bệ hạ, dạ đạt thành nhận thức chung, tôi cũng không làm phiền, chắc hẳn Nicole của tôi đang lo lắng chờ đợi. Hayreddin nhìn mặt mà nói chuyện, đừng dậy chào.”

Vua Pháp cũng biết thời biết thế, đành nói xin lỗi: “Thất lễ quá, tôi và ngài vừa mới quen thân, có cơ hội nhất định sẽ trò chuyện tiếp.” Nói xong ông ta liền mở cửa khách khứa tiễn Hayreddin ra ngoài.

Ngoài cửa có một người đàn ông trung niên mặc quần áo trang sức đẹp để quý giá đang đứng đó, dựa vào khí thế và dáng dấp, hẳn đây là một quý tộc đã từng đi lính. Hai người gật đầu chào hỏi rồi đi lướt qua nhau.

Trong đại sảnh, vừa trở lại sàn nhảy, Hayreddin đã nhìn thấy ở góc phía Nam, sáu bảy quý tộc trẻ tuổi đang đứng xoay thành một vòng, trong tay người thì bê đĩa, người bê chén, xun xoe quanh một cô gái đang ngồi nghỉ ngơi ở chính giữa.

“Tiểu thư Nicole, đây là bánh ngọt Sô co la vừa mới ra lò, tầng màu đen này được tẩm tới đây từ vạn dặm đại lục xa xôi, nghe đồn ăn vào sẽ có cảm giác yêu thương ngập tràn.”

“Thứ này như thể thuốc mê được, thực nữ không thể ăn linh tinh được! Hay là mời tiểu thư ném thử đồ ăn chính thống nước Pháp nhé, ốc sên phết bơ, tron mềm dai giòn!”

“Đừng để ý tới anh ta, chắc chắn là tiểu thư sợ côn trùng đúng không? Ngươi trú nơi này am hiểu nhất là chế biến sườn ghé non, món này đã được ướp gia vị cả tới rồi. Tiểu thư thử ném một miếng xem sao?”

Chén đĩa tập trung hết trước mặt, cô gái chỉ im lặng khẽ cúi đầu, hai tay vẫn đặt trên gối, chỉ có điều váy đã bị nắm chặt đến thành nếp nhăn.

Hayreddin khoanh tay đứng ngoài quan sát một chốc, thấy Nick sắp tới giới hạn rồi mới cười cười đi qua giải cứu cho cô.

“Cảm ơn mọi người đã chăm sóc Nicole giúp tôi, nhưng đang tiếc, cô ấy lại không ăn thịt.”

Chủ nhân đã trở về, người không liên quan đều ngại ngần lui ra ngoài. Hayreddin nhẹ giọng an ủi: “Cô nhóc đáng thương, chờ tôi sốt ruột lắm phải không?”

Nick ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thay đổi nhưng ánh mắt đã như muốn giết người.

“Quả thực là sốt ruột lắm rồi.” Hayreddin cười híp mắt nói, “Đã như vậy thì chúng ta về nhà nghỉ ngơi thôi.”

Đơn giản chào tạm biệt một chút, hai người rời khỏi chốn phồn vinh Fontainebleau, cùng nhau trở về.

Ngồi vào xe ngựa, Nick vừa chen vào cửa đã liến đá văng hai chiếc giày cao gót xuống, còi cúc áo sau lưng, dùng dao cắt phăng dây lưng buộc quanh mình. Cô hít sâu một hơi, cuối cùng cũng nhặt được về nửa mạng sống của mình. Tựa như trong câu chuyện cổ tích xa xưa, tiếng chuông vang lên lúc nửa đêm, cô bé lọ lem liền trở về nguyên hình.

”Thuyền trưởng! Anh quá đáng thật đấy! Tôi khiêu vũ đến nổi chân cũng sưng vù lên rồi, cả thức ăn cũng không ăn được nữa!” Nick cắn giận bất bình, vùng đôi chân trắng tuyết nhỏ nhắn lên, kêu oan cho đôi chân sưng vù của mình với ông chủ nhẵn tã.

“Ừ...” Hayreddin nhẹ nhàng lên tiếng, mãi nửa ngày sau vẫn chẳng nói gì tiếp.

Nick nghi hoặc, cô gầy ngọn đèn sáng lên một chút rồi mới phát hiện ra Hayreddin đã giật cổ áo ra, nhắm mắt lại nghiêng người tựa lưng vào ghế, tay phải đang mát xa sống mũi cao thẳng, đáng vẻ một môi vô cùng.

Nick hoảng sợ, cô rất hiểu rõ sự nhẫn nại và sức mạnh của người đàn ông này, lúc gặp vòi rồng trên biển, người trong khoang ai nấy đều nôn ra mật xanh mật vàng rồi, vậy mà anh vẫn có thể chỉ huy cầm lái trên boong thuyền cả một đêm, một hai ngày không ngủ vẫn tràn đầy tinh thần. Vậy mà chỉ một vũ hội đường như đã rút cạn hết sức lực của anh rồi.

“Này, anh không sao chứ?” Nick đẩy cánh tay của Hayreddin, “Tôi còn nghĩ là có nhiều cô gái xinh đẹp như vậy vây quanh, anh sẽ còn vui vẻ lắm cơ

mà.”

“Nếu như là những cô gái bình thường thì...” Lòng mày của Hayreddin cau lại, “Tính đi tính lại lại quên tính chuyện này. Hẳn là mấy ngày tới, khứu giác của tôi sẽ chẳng hoạt động bình thường nổi mất.” Anh ghi chặt sống mũi như thể đang phải chịu nỗi đau đớn gì cùng cực lắm vậy.

Nick liền hiểu ra tất cả. Người Pháp rất thích dùng nước hoa, nữ quý tộc lại càng hơn người, hàng trăm loại nước hoa hòa vào nhau như thế, đối với người có khứu giác cực kỳ linh mẫn như Hayreddin mà nói thì quả đúng là cực hình.

“Ồi... Đúng là gay mũi thật, hơn nữa còn như có mùi lạ ấy vậy.” Nick nhớ lại cảnh ở vũ hội, lúc ấy sự chú ý của cô vẫn chỉ đặt lên đồ ăn nên cũng chẳng chú ý đến cái khác.

”Đương nhiên là có mùi lạ rồi, cô cho rằng mấy cô ấy sao lại phải dốc sức đổ nước hoa như vậy chứ?” Hayreddin mở to mắt, vẻ mặt đầy vẻ ghét bỏ, “Đám người kia cũng không tắm rửa, sợ bệnh tật ngấm qua lỗ chân lông chui vào cơ thể, còn nói gì mà chống bệnh tật. Nếu mắt cô tốt hơn chút nữa thì có khi còn thấy mấy con bọ chò đang bò qua bò lại trong tóc giả của mấy cô đấy ấy chứ.”

Nick run lên một chút, lập tức chuyển từ oán hận sang sùng bái và đồng tình với thuyền trưởng. Mùi hương tanh tươi đậm đặc như thế hòa lại mới nhau, lại còn một đám các cô gái như vậy nữa, anh ta còn có thể nói chuyện dí dỏm chẳng chút sơ hở nào như vậy, đúng là không thể tin nổi.

“Càng cao quý càng dơ bẩn, đây là lí do vì sao nhu cầu về nước hoa ở Châu Âu lại lớn như vậy.” Hayreddin kéo cửa sổ xe ra, để gió đêm ulla vào thấm mát từng lỗ chân lông.

Nick hít sâu, để cho là phổi lọc không khí. “Tôi vẫn nghĩ rằng những tín đồ giáo phái chẳng khác gì nhau. Hôm nay trông thấy mới rõ, hóa ra Đạo Hồi vẫn còn đỡ hơn một chút. Ít ra mỗi ngày bọn họ vẫn đánh răng rửa mặt.” Cô quay đầu nhìn Hayreddin một cái, tò mò hỏi: “Thuyền trưởng, nếu cần phải lên giường với một trong số những cô gái đó mới làm được việc, anh có làm hay không?”

Cơ mặt Hayreddin co lại, bị giả thiết này khiến cho còn cào trong ruột, anh lạnh lùng nói: “Đừng nói là kết minh, cho dù François có giao quyền làm vua cả ông ta cho tôi, tôi cũng không làm.”

Nick xoay xoay vương miện khảm đầy trân châu bảo thạch, thầm nghĩ giá trị con người của thuyền trưởng quả nhiên không phải đất đỏ bình thường.”

Cùng lúc đó, ở Fontainebleau.

Nam tước Karst là quý tộc hạ cấp không được yêu thương. Ông ta ta vốn không phải là con trai trưởng, vì thế không thể kế thừa tước vị của cha mình, thế nên thời trai trẻ vẫn du lịch khắp các quốc gia. Hai năm trước, François I bắt đầu bồi dưỡng thế lực của mình, Karst vì trung thành và kinh nghiệm phong phú nên trở thành tâm phúc của là quốc vương, lấy được phong tước và lãnh địa. François rất tin tưởng ông ta, vì thế mới có thể lạnh nhạt với khác khứa của mình vì báo cáo của ông ta như thế. Sau khi Yến hội chấm dứt, hai người nói chuyện trong mật thất.

“Khó cực cho anh rồi, Karst, ta cứ nghĩ anh quay về từ Italy chỉ ít cũng mất ba tháng, buổi tối hôm nay dù sao cũng không thể trở lại được.”

Nam tước cung kính đáp: “Ở biên cảnh tôi nghe được thân phận của vị khách này, vì thế có thể nào cũng phải quay lại bầu bạn với ngài. Không ngờ Hayreddin lại tự mẫn như vậy, chỉ dẫn theo vài trăm người mà đã tới Paris. Nếu chúng ta có ý đồ gì, chuyện này quả thực là dễ như trở bàn tay.”

François lắc đầu, vẻ mặt u ám, đã không còn thân thiết và hòa ái như lúc tiếp khách nữa: “Trái lại, cậu ta là một người kín kẽ cân nhắc rất chu toàn, anh vừa trở về nên không biết đó thôi, thuyền của cậu ta không chỉ có ở Marseilles, mà còn có hơn mười chiếc ở Tây Ban Nha, chắn ngang chờ ở phương Bắc. Nếu chúng ta ra tay với cậu ta, tất cả sẽ hỏng bét.”

François không nói rõ chi tiết, thật ra ông ta đã sớm thu được tin tình báo, vài ngày trước, trên sông Seine ở Paris đã có mấy thuyền đánh cá không rõ nguồn gốc, chúng không mở cửa, cũng không tung lưới, vốn không thêm che đậy ý uy hiếp. Duy chỉ có điều kinh ngạc là đêm nay cậu ta lại chỉ dẫn theo bạn nhảy tới đây dự tiệc.

Vua Pháp trầm giọng nói: “Huống chi họ Barbarossa cũng không phải chỉ có mình Hayreddin.”

Nam tước rung mình, lập tức hiểu rõ ý của quốc vương.

Barbarossa cũng không phải là họ của Hayreddin, cái này có nghĩa là râu đỏ. Ban đầu là nhóm của anh trai anh ta lập nên. Bốn anh em, Hayreddin xếp thứ ba, anh trai thứ 2 và người em thứ 4 đã chết trận, nhưng người anh cả vẫn tung hoành ở phía Đông địa trung hải, cùng nhau chiếu sáng với người em ở phía Tây. Một hải tặc mạnh như vậy đương nhiên là khiến người khác đau đầu, nhưng anh cả Barbarossa cũng không phải là chỗ dựa lớn nhất của cậu ta, mà bởi vì sau lưng cậu ta là Othman Thổ Nhĩ Kỳ.

”Nghe nói Hayreddin và anh trai cậu ta không phải là ruột thịt, nhưng chung quy vẫn là một nhà. Năm đó bốn anh em làm giàu ở Hi Lạp, chỉ ba bốn năm đã đánh bay hết thế lực của Tây Ban Nha ra ngoài. sau này tuy tách ra làm một mình, nhưng nếu có chuyện gì thì bọn họ cũng sẽ không giúp người ngoài.”

Karst lo lắng: “Lòng muông dạ thú, loại người này không ổn. Bệ hạ, ngài thật sự muốn kết minh với hải tặc sao?”

Vua Pháp nhún mày: “Tình cảnh của chúng ta bây giờ rất khó khăn, không có cách nào khác. Karst, anh vội vã gõ cửa như vậy là có chuyện gì?”

Nam tước lắc đầu: “Không có gì, chỉ là vừa hay nhìn thấy một người, nhưng cũng không thể xác định được, phải mời cô gái này khiêu vũ một điệu mới

có thể chắc chắn. Dù sao thì tôi cũng muốn nói trước với ngài.”

“À?”

“Bạn gái của Hayreddin, chính là cô gái mặc váy trắng kia, mấy năm trước tôi đã gặp cô ta ở Tây Ban Nha.”

“Chết tiệt! Sao không nói sớm?! Cô ta là gián điệp sao?”

Trong lòng François kinh hoàng, ngón tay vốn được chăm chút kỹ lưỡng nắm chặt thành nắm đấm. Màu tóc và đồn tử tụy là đặc thù phổ biến của người Tây Ban Nha, nhưng người khắp các quốc gia ở Châu Âu vẫn di chuyển quanh năm, vì thế cũng khó mà đoán được quốc tịch. Việc duy nhất có thể đảm bảo cho quyết định kết minh chính là anh em Barbarossa vẫn đối nghịch với Tây Ban Nha, lập trường đối địch chưa bao giờ thay đổi. Nếu như Hayreddin đã âm thầm hoà giải với Tây Ban Nha thì chỉ e trò kết minh này cũng chỉ là một trò đùa.

“Không nên gấp gáp, thưa bệ hạ, cũng chỉ là suy đoán của tôi mà thôi.” Nam tước vội vàng giải thích: “Khoảng năm sáu năm trước, tôi tới du lịch ở Sevilla cạnh Tây Ban Nha. Lúc đó tôi mang theo giấy thông hành Giáo Đình của anh trai, giả thành giáo sĩ kiến tập mời tới làm thẩm phán tôn giáo ở một thị trấn nhỏ, lần đó là do sự quấy phá của phù thủy. Nếu như không nhận lầm người, trước ngực cô bé kia hẳn là có dấu ấn một ngôi sao sáu cánh, vì thế nên cô ấy không thể mặc lễ phục trẻ ngực.”

Tây Ban Nha là quốc gia theo đạo Thiên Chúa, từ thời ông bà Charles Đệ Ngũ, tất cả những hành vi mạo phạm uy nghiêm của Thượng đế đều phải bị xử tử, đạo Tin Lành, người Moore thì khỏi cần nói, chỉ cần là người có chút dính líu tới dị giáo, pháp thuật và Ác Ma đều sẽ bị bắt tới tòa tôn giáo để tra khảo, kết cục sẽ là chết mà thôi.

Nam tước Karst nói: “Chú của cô bé kia là một thương nhân người Do Thái, buôn bán kiếm chút tiền ở nơi này. Chắc hẳn là có người ghen ghét nên có mấy hương dân lên án cô bé sử dụng vu thuật nguyên rủa hàng xóm, giáo phái sẽ lập tức tịch thu tài sản của bọn họ, rồi bắt họ đi tra khảo.”

“Người Do Thái ở nơi đây như thể thịt mỡ vậy.” François thúc giục, “Nói tiếp đi.”

Nam tước cau mày nói: “Việc phán quyết nợ rất độc ác, năm đó cô bé kia cũng chưa được bao lớn, vậy mà đã bị trói lại nhúng xuống nước nhiều lần, hoảng sợ đến nỗi không thốt nổi nên lời.”

“Chỉ có thể thôi sao?” François hỏi. Không phải ông ta vô tình, việc phán xét phù thủy thời bấy giờ rất tàn ác, nhiều cô gái chỉ bởi lời đồn thất thiệt mà bị thiêu cháy, đây cũng không phải chuyện gì quá lạ.

“Cũng đúng là kì lạ thật. Mấy vị Thẩm phán khác không chú ý tới cô bé này, chỉ tra khảo người nuôi dưỡng cô bé, muốn ông ta thừa nhận đã đi theo ma quỷ để nuôi đứa trẻ này, hơn nữa còn nhất định phải điếm chỉ...”

Nam tước nhớ lại chuyện cũ, khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh dần dần. Máu đen khiến tóc vàng dính bết, tiếng xương cốt vỡ vụn và tiếng hàm răng bị mài mòn khủng khiếp, bất cứ ai nghe thấy cũng sẽ không thoải mái.

“Karst, anh đã từng lập bao nhiêu chiến công, nhận được bao nhiêu huân chương, cũng đã làm thẩm phán khảo vấn không ít lần, có sao còn bị dọa tới vậy?” François hỏi.

“Bệ hạ, xin thứ lỗi, chuyện này để lại cho tôi ấn tượng quá sâu...”

Karst kiệt lực cố gắng giữ vững giọng điệu, đúng là ông đã tham gia khảo vấn không ít lần, có điều chưa từng thấy thủ đoạn nào tệ hại như vậy. Hành hình mà còn ép đứa trẻ quan sát quá trình người thân mình thụ hình, cho tới giờ ông vẫn không thể quên nổi tiếng đứa trẻ kêu khóc thấu tâm can trong tầng hầm u ám đó.

“Ba ngày ba đêm, người đàn ông kia vẫn phản kháng tới chết nhưng cũng không chịu nhận mình đã nuôi dưỡng phù thủy. Sau khi tôi rời khỏi Tây Ban Nha có nghe nói cô bé kia đã chạy thoát trên đường bị áp giải. Ngay lúc đó, chánh án là tên Cali Aphidnae, tên giáo sĩ địa phương mà theo tôi là đồ ngu xuẩn vô dụng, cũng không có bối cảnh gì đặc biệt. Nhưng chưa tới hai năm sau, gã ta đã thăng chức, được đề bạt thành Hồng Y Giáo Chủ, cũng không rõ là do Giáo Hoàng bày mưu tính kế hay là do Quốc vương giúp đỡ.”

François gật đầu, “Nói như vậy, cô bé đó là người Do Thái, từng bị Giáo Đình Tây Ban Nha hãm hại. Karst, theo anh thì cô ta có thể làm gián điệp cho Tây Ban Nha không?”

Nam tước cúi đầu trầm tư, nửa ngày sau mới lắc đầu nói: “Tôi không nghĩ như vậy.”

“Anh chắc chắn không?”

“Bệ hạ, người đàn ông đó cuối cùng bị nướng chín từ từ trên lửa nhỏ trước mặt cô cháu gái mình nuôi, người hành hình ép cô bé ăn hết thịt của chính chú mình. Tôi nghĩ lúc đó nếu cô bé không chết thì chắc chắn cũng sẽ phát điên. Hôm nay có thể cũng chỉ còn lại thể xác mà thôi.”

Ban đêm im lặng, thế gian rơi vào trạng thái ngủ say, ngay cả tiếng côn trùng cũng đã biến mất. Chỉ có tiếng lộc cộc của một chiếc xe ngựa cô độc đi về phía trước quanh quẩn trên đường cái của vùng ngoại ô Paris.

Ngon đèn dầu trong xe ngựa đã tắt, dưới ánh trăng, Hayreddin lẳng lặng cân nhắc đôi sách sau khi kết minh. Sau nửa ngày im lặng, bánh xe vấp phải một hòn đá nhỏ, thùng xe xóc nảy, bóng người nho nhỏ bên người anh bị giật mình hơi tỉnh lại, cuối cùng lại trở lại trạng thái ngủ gật như gà mổ thóc. Dù

sao Nick cũng nhỏ tuổi, một đêm vũ hội không chỉ khiến thân thể mệt nhọc mà còn khiến thần kinh căng thẳng cũng mệt mỏi vô cùng. Nhiệm vụ là về tới nhà mới được tính đã hoàn thành. Cô nàng không dám ngủ thật, chỉ đánh giằng co với mí mắt của mình.

Hayreddin nhìn cô một chốc rồi đôi môi mới khẽ nở nụ cười, cô bé này tối nay đúng là rất có thành ý. Anh đưa tay đẩy vai cô rồi khẽ nói: “Đi ngủ đi. Tôi sẽ trông chừng.”

Nick cố gắng phân tích ý nghĩ của từng chữ trong cơn buồn ngủ hỗn loạn, cô nhẹ nhàng lên tiếng rồi mới tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại. Trong cơn xóc nảy, chỉ chốc lát mà cái đầu nhỏ đã lệch sang một bên, dựa bên vai Hayreddin, lại trượt thẳng xuống đùi anh. Cảm giác vừa rắn chắc vừa áp áp, Nick vô thức túm lấy góc áo ông chủ mình, nước miếng chảy ròng ròng xuống quần áo đất đỏ của anh.

Xe ngựa từ từ đi về phía trước, Hayreddin nhìn con mèo nhỏ đang ngủ một cách thoải mái trên đùi mình, lần đầu tiên trong đời, anh phải xem xét lại hành vi của mình.

Từ trước đến nay anh vẫn luôn suy nghĩ kín đáo, dù cho lòng có lòng tin với việc kết minh nhưng anh cũng không đơn độc không mang theo chút phòng bị nào vào trong cung điện nước Pháp.

Anh mang theo thanh đao sắc bén nhất của mình.

Anh mang theo cô, không phải vì cô xinh đẹp, chỉ bởi lẽ cô là người duy nhất không có chí thị mà vẫn giấu dao găm trong quần.

Anh dùng cô làm vũ khí, biến cô thành thanh đao, cho rằng như thế có thể giảm bớt vũ khí, có thể thay thế quân cờ.

Dã tâm của anh rất lớn, cũng cực đoan ích kỷ, tất cả những chuyện anh làm đều là vì bản thân anh. Tín Ngưỡng, đạo nghĩa, danh dự, nhưng thứ đó chẳng là gì trong lòng anh.

Nhưng hơn tất thảy, cô bé chẳng lớn hơn một con mèo là bao đang cuộn tròn này lại rất hiểu rõ. Cô không thông minh, cũng không lanh lợi, nhưng cô có năng lực lý giải theo bản năng. Cô hiểu rõ mỗi một đồng vàng đều phải dùng tính mạng mình để đánh đổi.

Bởi vì hiểu, cho nên cũng không phản nản.

Hayreddin không hề nghi ngờ nếu tối nay có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, cô cũng sẽ không chút do dự mà đổ máu để anh có cơ hội sống sót.

Hơn mười năm gió tanh mưa máu, đốt giết đánh cướp, anh chưa từng nghĩ về tư cách của bản thân mình. Chỉ có tối nay, Hayreddin đột nhiên ngảnh lại anh đang dùng một đứa trẻ lớn hơn Cecilia chưa tới hai tuổi để làm đệm lưng cho mình.

Dùng một đứa bé làm đệm lưng.

Gió đêm phát pho, trời đất dày rộng.

Một chàng trai tóc vàng đứng trước cửa sổ chờ chủ nhân của mình trở về.

Một người đàn ông tóc đỏ ngồi trong xe ngựa suy nghĩ mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Hài Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chim Non Lạc Tổ

Thế giới lắc lư, dường như chung quanh đều đang gợn sóng, từng đợt từng đợt kéo cô xuống đáy biển thâm trầm. Nick tỉnh lại từ trong giấc mộng, không biết mình đang ở đâu, chung quanh đung đưa, lúc hoảng hốt còn nghĩ mình đang ở trên thuyền, đã ngủ say rất lâu.

“Sắp đến rồi, tỉnh lại đi.” Trong bóng tối, một giọng nói trầm thấp tiếng vang lên, lúc này Nick mới nhớ ra mình đang ở trên xe ngựa trở về, đang ngồi cùng với thuyền trưởng. Cô khẽ cử động khuỷu tay ngồi dậy, chút cảm giác man mát truyền tới nơi khe hở, Nick vô thức nhìn xuống chiếc áo đang choàng trên người mình. Đây là một chiếc áo khoác thô rất lớn, rất ấm áp, còn có mùi rượu nho và mùi thuốc lá nhân nhát.

Mì hương trầm ôn quen thuộc, bóng một người đàn ông trung niên tóc vàng hơi mập như thể đang ngồi bên cạnh mà mỉm cười. Nick lại hoảng hốt.

Chú Asa...

“Ngủ tới ngốc luôn hả?” Thấy cô tỉnh lại còn như về đang mộng du, Hayreddin cất tiếng hỏi. Xe dần dần bớt xóc nảy, bánh xe chạy nhanh trên con đường bằng phẳng. Một lát sau, xe ngựa chậm rãi dừng lại. Cửa xe mở ra, gió mát bên ngoài tràn vào xe. Lúc này Nick mới dần dần trở về với hiện thực. Áo khoác thoải mái dễ chịu như vậy, cô do dự không muốn trả lại cho chủ nhân.

“Được rồi, về ngủ tiếp đi.” Hayreddin cũng không bắt cô trả, chỉ mặc một lớp áo sơ mi đi xuống xe, cánh tay đè nơi cửa chờ cô xuống.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, không phải giả làm ra vẻ thực nữ nữa, Nick túm váy nhảy ra khỏi xe ngựa. Nhưng cô vừa tỉnh dậy, quên mất hậu quả của động tác tay. Một tiếng “keng” giòn tan vang lên, một thứ đồ sáng lóng lánh rơi xuống từ trong váy.

Một con dao ăn bằng bạc tinh khiết.

Sắc mặt Nick lập tức trắng bệch. Hayreddin nhìn cô một chốc rồi duỗi cánh tay rắn chắc ra xốc nách cô lên, rung cô như rung một túi bột mì. Tiếng “Leng leng leng xeng” vang lên, đĩa bạc, thìa bạc, bình gia vị khảm vàng, đĩa bạc... Bộ đồ ăn đáng giá bao nhiêu liên tục rơi xuống. Cuối cùng, một chiếc túi rơi màu bạc rơi xuống.

“E hèm, chân tay cũng lạnh lẽo gớm.” Hayreddin quét mắt một vòng trên mặt đất, “Đủ bộ rồi đấy nhì.”

Hai mắt Nick nổ đom đóm, bím tóc rũ xuống, như thể con chuột nhắt ăn trộm bị túm lấy đuôi giờ lên, bộ lông lộn xộn đáng thương nhìn thuyền trưởng.

“Trong túi là cái gì?” Hayreddin hỏi.

“... Ốc sên, còn có chocolate.” Nick nhỏ giọng đáp. Túi thấm xi dầu, chocolate cũng đã tan, lộn xộn thành một nhúm.

Sắc trời tối đen, khuôn mặt thuyền trưởng đen thui lù không thấy rõ biểu tình, Nick lặng lẽ nuốt nước miếng, bị ai vì khả năng mình sắp bị trừ tiền lương. Mãi nửa ngày sau, Hayreddin mới buông tay. Nick rơi xuống đất, sau đó cảm thấy trên đầu âm ẩm, hóa ra là một bàn tay rắn chắc đã chụp lên đầu cô.

“Hóng hết rồi, không ăn được nữa, lần sau sẽ mua cho cô ăn.” Hayreddin xoa nhẹ đầu cô một chút, hòa nhã nói: “Hôm nay làm tốt lắm. Đi ngủ đi.”

“Không trừ lương chứ?”

Nick cẩn thận hỏi từng li từng tí.

“Không trừ nữa, số tiền bị trừ trước kia cũng không tính.”

“Vậy sau này thì sao? Tiền đồ máu mỗi tháng...” Nick vội hỏi.

“Đổi trừ thành cộng, coi như tiền phụ cấp chăm sóc.”

Trong đêm tối, hai chiếc răng nanh trắng tinh lộ ra, như vỏ sò trên bờ biển. Về đờ dẫn suốt cả buổi tối rồi cuộc cũng biến mất. Nick nở nụ cười không cao quý trang như như loại Victor dạy mà nụ cười của cô đơn thuần trong suốt như làn suối chảy róc rách qua núi.

“Ha ha... Chuyến đi này quả không uống công.” Nick đưa tay sờ chóp mũi, cười như một đứa trẻ.

“Tôi nói rồi, đi theo tôi, tôi sẽ không để cô chịu thiệt. Nhưng như đã nói trước, nếu cô muốn trộm đồ trên thuyền thì cứ tắm rửa sạch sẽ chờ ăn độn đi.”

Nick gật mạnh đầu, biểu thị đã khắc sâu lời dạy của thuyền trưởng vào lòng.

Hayreddin lại xoa đầu cô, “Kỵ sĩ tới đón cô rồi.”

Nick quay đầu lại thì liền trông thấy mái tóc vàng của Karl đang thấp thoáng trước cửa lớn của tòa thành, cô vội vàng hốt hết dao nĩa trên mặt đất vào lòng, cho vào túi chạy tới. Karl luống cuống tay chân nhận lấy chiến lợi phẩm của cô, cười hỏi: “Thuận lợi không?”

“Thuận lợi! Vừa rồi Thuyền trưởng còn khích lệ tôi nữa cơ! Chỉ tiếc eo bị thắt chặt quá, chẳng ăn được cái gì.”

“Thế nào, trong bụng có thú vị không?”

“Chẳng có ai trò chuyện được cả, nhưng đồ ăn rất hấp dẫn, cũng có nhiều màn biểu diễn hấp dẫn chưa thấy bao giờ.” Nick hưng phấn kể lể, cởi túi ra như hiến vật quý, “Anh đã nếm thử ốc sên bao giờ chưa? Cái đen đen này là Chocolate đấy, hơn chảy rồi, nhưng mà ngọt lắm...”

Bóng lưng nhỏ tung tăng như chim sẻ, sau thắt lưng còn có dây lưng bị cắt treo lủng lẳng, đung đưa như cái đuôi nhỏ.

Đứa trẻ đi chơi trong công viên đã về rồi.

Tháng năm, tiết xuân hạ giao nhau ôn hòa, vạn vật vào mùa động dục, một hải tặc tà vọng tới Paris.

Tóc đỏ, từ trước đến nay, người dân chốn căn cổ này luôn là tóc màu đen, mà Barbarossa – Hayreddin là hải tặc nổi tiếng nhất với mái tóc đỏ, chỉ dựa vào năng lực của cá nhân mà đã bắt được tầng lớp quyền lực Hoa Đỏ.

Một tiếng “Phập” vang lên, một mũi tên lông vũ không xiên không vẹo cắm vào ngay giữa bìa, khiến mọi người đều vỗ tay tán thưởng. Người đàn ông cầm cung đeo một chiếc mặt nạ màu đen làm bằng chất liệu da. Đồng tử màu lam sáng rực, cái cảm kiên nghị biểu tượng cho sự tự tin không gì sánh kịp. Người đàn ông nhẹ nhàng cúi chào phía mấy phu nhân, khiến mấy thực nữ nhỏ giọng kêu lên sung sướng.

“Lại một điểm mười nữa! Quý ngài “Mặt Đen” quả thật là ông vua không ngài rồi!”

“Mọi người nâng chén! Kính ngài vua không ngài!”

Ánh sáng buổi chiều tràn ngập khắp Cung điện Versailles, chim hót hoa nở. Vũ hội hóa trang vốn nên cử hành vào ban đêm, nhưng với những quý tộc ở đây thì đừng nói là chơi hóa trang vào thời gian trà chiều, cho dù là đốt lửa trại thì cũng chẳng tính là gì.

“Cạn ly, kính những tên ngốc.” Một chàng trai quý tộc tóc màu nhạt ngồi một mình ở một góc hẻo lánh của vườn hoa trong Cung điện Versailles, vừa nâng chén vừa cười nhạo đám người nọ, “Còn ngài “Mặt Đen” nữa chứ, nói cứ như thể chẳng ai biết đây là ai vậy.” Dáng người chàng trai gầy gò, áo sơ mi tơ lụa vừa vặn khoác lên người.

“Winny thân mến, ta cứ nghĩ rằng cậu sẽ không tới tham gia kiểu yến hội thế này.” Một ông cụ đi ra từ trong bóng cây, trên chòm râu dài vẫn còn dính thuốc màu vẫn chưa được rửa sạch, nhưng ông lại cười đến là vui vẻ.

“Đừng có gọi tôi như thế, lần kháng nghị thứ 132” Chàng trai cau mày, nhưng vẫn buông một chân xuống, như thể chần chừ lại tư thế ngồi của mình một chút.

“Đừng nhảy cảm như vậy chứ, chàng trai thân mến, ta còn có cơ hội gọi cậu như thế mấy lần nữa đâu? Nghe nói ngày kia mọi người sẽ phải rời khỏi Paris rồi.” Ông cụ phất áo ngồi xuống, cuộc lễ hành của hải tặc sắp chấm dứt, số ngày còn lại trong tuổi thọ của ông cũng chẳng còn là bao.

“Đừng vậy, con thuyền vĩnh viễn thuộc về biển cả.” Victor nghiêng chén rượu đỏ trong tay, nhìn rượu chảy xuôi theo vách tường. “Lại nói, tên Nick này cứ ra ngoài lại gặp phải thầy, đừng nói là thầy nhầm chán đến mức này nhé?”

“Người già cũng có quyền hưởng lạc chứ, lại nói còn có thứ thú vị đây này.”

“Cái gì?”

“Nhìn bên cạnh.” Da Vinci khó khăn xoay người, chỉ vào trong khu rừng, “Trông thấy thứ nhỏ nhỏ bên kia không?”

Victor quay người nhìn quanh, bên cạnh hòn đá to có một túm lông tơ màu vàng nho nhỏ, nó đang run rẩy phát ra những tiếng kêu nhỏ xíu mà nếu không cẩn thận thì sẽ không nghe được.”

“Thấy.” Victor dùng ánh mắt hỏi thầy anh ta.

“Một con chim sẽ non, chắc hẳn nó nhỏ nhất bầy, đám anh em khỏe mạnh hơn nó không muốn chia đồ ăn cho nó, vì thế đẩy nó ra khỏi tổ chim. Vận mệnh con vật này sau này sẽ ra sao đây? Có lẽ lúc cha mẹ kiếm ăn trở về sẽ phát hiện ra đã thiếu đi một con rồi bắt nó lại về nhà, hoặc già cũng có lẽ sẽ có một chàng trai tốt bụng mặc đồ tơ lụa đi tới nhặt nó về tổ.”

“Lại còn có khả năng sẽ bị xe ngựa đi qua nghiền chết, hoặc bị quý tộc nuôi thành thức ăn tươi cho chó săn.” Victor lạnh lùng nói, “Lại nói, tôi đã quá cái tuổi chơi cái trò mặc quần áo tơ lụa leo cây ngu xuẩn như vậy rồi.”

“Aiz, trước kia là một Winny nhỏ bé đáng yêu gì đâu, mỗi đứa trẻ đều là thiên sứ, chỉ là mất đi đôi cánh trong lúc trưởng thành...” Ông già thì thầm trong miệng, lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối. Ông quay đầu, nhìn bóng người cao cao với mái tóc đỏ trong đám người, “Cậu cảm thấy cậu ta có đưa chú chim non đáng thương này về tổ không?”

“Muốn một con sư tử châu Phi hộ tống chú dê nhỏ về với cái ôm ấm áp của mẹ nó sao?” Victor bĩu môi, bày vẻ không tin nổi, “Leonardo, ông thấy thuyền trưởng giống một chàng trai lương thiện ở chỗ nào thế?”

“Nếu như trong tổ chim đó có một đồng vàng lớn thì sao? Thợ vàng để luôn thích bồi thường cho người lương thiện.” Da Vinci không cam lòng, đưa điều kiện hấp dẫn ra.

“Vậy thì thuyền trưởng sẽ đánh tổ chim đó xuống chứ chẳng buồn cố gắng leo cây làm gì đâu. Dùng lợi ích để hấp dẫn người ác làm việc thiện là hành vi đùa với lửa đấy.” Victor nhún mày, “Leonardo, rốt cuộc là ông muốn nói gì?”

Ông cụ thở dài, nhìn bóng người nhỏ nhỏ phía xa.

“Thế sự khó lường...” Ông cụ ho nhẹ một tiếng, vẻ hòa ái trên khuôn mặt đã biến mất, “Victor, tuy không có nhiều khả năng nhưng nhất định có người biết chân tướng. Ta có mấy chuyện muốn nói với cậu, về ‘tiểu thư lặng lẽ’.”

Hôm nay Tiểu thư lặng lẽ mặc một bộ quần áo màu lục, che mặt bằng một tấm lụa mỏng, trên cổ đeo một sợi dây chuyền khảm ngọc phi thúy, khiến cho đôi đồng tử đen nhánh của cô như có một lớp sóng xanh mon mơn.

Chỉ có điều lông vũ dính trên mặt nạ lại có dính thức ăn.

Kem trong đĩa sứ đang sắp chảy hết, mùi bơ thơm ngậy gần trong tầm tay, Nick lại chỉ có thể tỏ vẻ không ăn được nhiều, ngồi cạnh bàn dùng chiếc muỗng nhỏ khuấy nhẹ một cách ưu nhã. Thuyền trưởng đang nói tới những chủ đề mà cô nghe không hiểu gì, còn giả vờ mỉm cười không ngừng với những cô gái ngồi cùng bàn.

“Leonardo, tôi không hoài nghi trí nhớ siêu quần của ông. Nhưng trừ mẹ con ra thì người lạ cũng có thể giống nhau mấy phần.” Victor vẫn không thể tin, “Ông cũng biết đây là những kỷ tích hiếm có khiến cho chẳng mấy ai tin được.”

“Thật ra, Victor à, cho là có trùng hợp đi chăng nữa thì vẫn có những lý do vẫn luôn tồn tại.” Da Vinci nói “Huyết mạch họ hàng này đã kết hợp không biết bao nhiêu đời rồi, cậu có chú ý tới hai khuỷu tay của cô ấy không? dùng ánh mắt luôn nhìn dao giải phẫu của cậu xem?”

“Đúng vậy, xương ở các đốt ngón tay có vẻ dị dạng bẩm sinh, có thể vận tới một góc không thể tưởng tượng nổi...” Victor dừng lại, đôi môi hơi mấp máy.

“Chẳng nhẽ là vị kia?”

Leonardo Da Vinci gật đầu, khẳng định suy đoán của anh ta.

“Bệnh biến tới mức thế này rất hiếm thấy, ta đã dựa theo cấu tạo xương của cô bé này để thiết kế lưỡi liềm nọ. Mà năm đó... Ngày hôm đó.” Da Vinci rũ mắt, bằng vào trí nhớ vượt xa người thường để nhớ lại bức tranh có thể nhớ rõ như in năm đó.

“Ngày đó cô ấy mặc một chiếc váy lộ nửa cánh tay, được may bằng lông nhung thiên nga màu xanh sẫm, điểm xuyết vài đường viền hoa, có thể thấy đã được chọn lựa rất kỹ. Dường như bức tranh ấy sẽ được chuyển tới tay vị hôn phu tương lai của cô ấy, cô ấy hơi ngượng ngùng. Sau đó, tôi đề nghị để lộ tay sẽ đẹp hơn, cô ấy mới cúi gập tay dài ta. Ta đã quan sát thấy khuỷu tay có vẻ không giống người thường trước mắt...”

Đôi mắt ông cụ như nhìn vào hư không, ngón tay không ngừng phác họa trên đầu gối, dường như đang vẽ lại bức họa kia. Qua rất lâu, cuối cùng không cũng như bừng tỉnh từ trong hồi ức, nghiêm giọng nói: “Ta không biết những đốt ngón tay dị thường này có linh hoạt hay không, nhưng hai mươi lăm năm trước, ta muốn cô gái này không sống cuộc sống chìm đắm như hộp đồ hóa trang. Chẳng ngờ đâu sau này vận mệnh của cô ấy lại bi thảm tới vậy.”

Victor trầm mặc. Đứa trẻ khươ lưỡi liềm hạng nặng kia giữa mưa máu, khó nói được vận mệnh của cô bé ấy có cải thiện hơn được mẹ cô ấy là bao không.

“Leonardo, nếu chuyện ông đoán là thật, vậy bí mật này sẽ phải chôn vùi trong lòng hai chúng ta. So với việc tận mắt nhìn thấy hi vọng tan vỡ, chẳng bằng để cô ấy đừng biết gì cả. Chú chim non lạc tổ nếu mạnh mẽ sẽ trưởng thành, sẽ tuyệt không cho phép ai tranh giành đồ ăn với nó, dù chỉ là giả thiết.”

“Ừm hừm...” Tiếng ngân giọng phát ra từ sâu trong yết hầu ông cụ, “Cậu vẫn luôn nói ra chân tướng như một thanh dao găm sắc bén như thế.”

“Cảm ơn đã khích lệ.” Victor cúi đầu xoa ngực.

Da Vinci lắc đầu thờ dãi, “Như lời cậu nói, cơ hội quá mơ hồ. Ta chỉ muốn nói với cậu về một người, còn về phần vị thuyền trưởng kia... Cậu nói đúng, người có dã tâm quá lớn không thích hợp với việc đưa chú chim non trở về.

Hoàng hôn buông xuống, xe ngựa chạy băng băng trên đường.

Nick vẫn đá văng giày như bình thường, bỏ qua luôn ánh mắt phê bình của Victor, cô thần nhiên tựa lưng vào ghế ngồi, để đám ngón chân bị chèn ép được giãn ra.

“Đây là thứ lão già kia muốn tôi đưa cho cô, nói rằng hẳn là sau này sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.” Victor thờ dãi, đưa một cuộn giấy nho nhỏ cho Nick. Nick mở tờ giấy ra, bên trên chỉ có vòn vẹn mấy câu:

“Nicole, đây là tên của Nữ thần chiến thắng trong thần thoại Hy Lạp, nàng ấy kiên cường cao quý, bách chiến bách thắng.

Chúc cô thuận buồm xuôi gió.

L-D-V”

“Ý gì thế?” Nick hỏi, chữ nào cô cũng hiểu, nhưng ghép lại thì cô chẳng hiểu gì.

“Tự giải nghĩa đi.”

Nick khó hiểu, nghiên cứu lại tờ giấy mấy lần nhưng vẫn chẳng hiểu ra làm sao. Một lát sau, cô lại nghĩ tới chuyện xảy ra ban chiều nên lại đuổi thẳng chân ra, gợn gợn linh hoạt dẫm lên giày của Hayreddin.

“Thuyền trưởng, đây là ý gì thế?” Nick tò mò hỏi, “Tôi nhìn thấy có người dùng chân trần dẫm lên chân anh đó.”

Trong xe ngựa lặng im ba giây, Victor mở đầu cười rộ lên, vừa đám ngực vừa ho khù khụ.

“Là lời mời của một phu nhân, mời một chuyện khá là thú vị... Hoạt động trên giường.” Hayreddin nhìn bàn chân nhỏ trắng như tuyết trên giày mình, lại nhìn vào đôi mắt thanh tịnh của Nick, trả lời đầu ra đây, “Ý gì thì tự cô giải nghĩa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hài Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Rời Khỏi Paris

Một ngày hạ đầu năm 1516, trên bờ biển bãi cát trắng, một lá cờ hải tặc bay phấp phới đón gió, chàng Đại hải tặc như một vị anh hùng đang đi xa, bước lên xe ngựa trong cánh hoa bay đầy trời và trong tiếng hoan hô rầm rộ.

...

Một con chuột cực lớn bới ra khỏi đồng rác bên tường, mình nó đen sì bóng nhẫy, bụng trướng to ra, nếu không phải đang mang thai cả một ổ chuột thì cũng là vừa ăn xong một bữa tiệc xa hoa. Cũng bãi rác chông chất đầy, hai đứa trẻ bẩn thỉu không rõ giới tính đang đào bới tìm kiếm, cái đói như thiêu đốt cả bụng dạ khiến bọn chúng không có lấy một chút đồng cảm nào với người bạn đồng hành của mình.

Mùi tanh tưởi ngập khắp con hẻm nhỏ, đó là mùi chất bài tiết của cả người lẫn vật đã lên men, nơi này không có bất kỳ hệ thống cống và phương tiện vệ sinh công cộng nào, thỉnh thoảng lại có người mở cửa sổ tầng hai đón ánh bình minh, sau đó trút hết những thứ trong một cái xô xuống đường mà không hề có chút áy náy nào.

Nơi này là Paris, cũng không phải là xóm nghèo mà chỉ là một mặt khác của chốn phồn hoa này.

Một chàng trai thanh tú đầu vấn khăn dắt hai con ngựa đứng trong đám đông. Mùi vị tràn ngập khắp thành phố lớn này của Châu Âu quá quen thuộc với cậu, vì thế cậu có cảm giác tự tại từ tận đáy lòng. Cậu thậm chí còn vô thức nhìn quanh bốn phía, phân biệt rõ ràng thứ nào là rác rưởi, thứ nào là thứ có thể thu lại tiền, còn có túi tiền của người đi đường nào có giá.

Cánh cửa sổ bằng gỗ trong hẻm nhỏ mở ra, một người đàn ông cao lớn khoác áo choàng màu tro đi tới, cái mũ che sùm sụp cả khuôn mặt khiến người đi đường không thể nhìn rõ được khuôn mặt anh ta. Áo choàng được làm bằng lông dê chất liệu thô, nhưng giày lại làm từ chất da thượng đẳng, lóe lên ánh sáng sủa trong con hẻm u ám. Anh ta nhìn quanh một lượt, nhìn thấy một tên béo đang đứng trước mặt cậu thiếu niên như thuyết phục cậu ta cái gì đó.

“Cậu đang đợi chủ à? 16 đồng tiền thì sao, ngõ hẻm bên cạnh kia không có người.” Tên béo xoa tay, cặp môi dày bị nước bọt dây ra bóng nhẫy. Gã ta móc ra một túi tiền quơ quơ trước mặt cậu trai trẻ, “Đều là tiền mới đúc xong đấy nhé! Chỉ một chốc thôi, không lãng phí thời gian đâu, chắc chắn là xong trước khi chủ cậu về.”

Ánh mắt cậu thiếu niên không tự chủ đảo qua túi tiền đầy kia hai cái, đợi ép tâm tình xuống xong, đang muốn từ chối thì chỉ nghe một tiếng gào rú, khuôn mặt gã béo mặt đỏ đen vằn vẹo, ngã lăn ra con đường tanh tưởi lầy lội.

“Xin lỗi nhé, chủ nhân cậu ta về sớm.” Hayreddin nhàn nhả đứng ở chỗ gã béo kia vừa đứng, roi ngựa đập nhẹ vào lòng bàn tay, nói với Nick: “Mấy đồng bạc lẻ đã dao động à? Ít nhất cũng phải thấy mấy đồng vàng mới được chứ.”

“Đây đâu phải lỗi của tôi... Thuyền trưởng, đây là do anh bắt tôi rửa mặt sạch sẽ đấy chứ.” Nick lập tức giải oan. Cô không hiểu cách tán tỉnh ưu nhã, nhưng lại đặc chí mấy phần vì việc mặc cả bên đường. Một khuôn mặt trắng nõn thanh tú không là gì trong tầng lớp xã hội thượng lưu, nhưng lại là hàng tốt trong mắt không ít người trên đường phố u ám thế này đây.

“Nếu mặt sạch sẽ rồi thì đỡ phiền đi bao nhiêu.” Nick đưa tay quệt một tay tro bụi trên tường rồi thuận thực bôi lên mặt, khiến cho cả mặt cả cổ đen thui lù. Cô thực nữ được Victor khổ tâm bồi dưỡng bị đánh về nguyên hình.

Hayreddin nhìn cô một cái rồi nắm dây cương nhảy lên ngựa, thúc ngựa đi về phía nam thành phố. Nick cũng vội lên ngựa đuổi theo, không nên được mà hỏi: “Thuyền trưởng, chúng ta không ăn sáng rồi mới lên đường sao?”

Sáng sớm ngồi trong xe ngựa to thoải mái có nệm êm, rời khỏi Paris trong cánh hoa và tiếng hoan hô rầm rộ chỉ là tên cấp dưới nào đó của thuyền trưởng tóc đỏ. Mà cô đây, đội trưởng Nick của đội xung phong, ba giờ sáng đã bị ông chủ dựng dậy từ trong chăn đi làm việc, bây giờ ngay cả điểm tâm cũng không thấy nữa rồi.

Hayreddin cau chặt lông mày vì từng đợt mùi tanh tưởi đập vào mặt, quai hàm anh bành ra, thấp giọng nói: “Ồ đây thì không thể nào.”

“Nhưng ra khỏi thành phố thì chỉ còn cù cái trắng đi trộm nữa thôi...” Nick nhỏ giọng lầm bầm, “Hơn nữa ở đây cũng không phải úa tẻ mà, rất có mùi sức sống của thành phố, chỉ có mùi xác thối của ôn dịch thì mới cần cảnh giác thôi.”

Hayreddin không để ý tới nàng nữa, nhẹ nhàng thúc ngựa, đẩy nhanh tốc độ hơn. Sau lưng vẫn liên tục có tiếng Nick đang thương lượng: “Không ăn trong thành phố cũng được, chúng ta mua mấy cái bánh bột ngô rồi lại lên đường được không? Hai quả táo cũng được, tôi thấy có sạp trái cây gần đây đấy! Thuyền trưởng?!”

Hành trình ở Paris đã xong, tường thành cao lớn dần dần biến mất ở sau lưng, thành phố rực rỡ phồn hoa nhưng lại dơ bẩn xấu xí vẫn đứng lặng bên dòng sông Seine.

Lần này Hayreddin xuất hành rất bí mật, buổi sáng, Karl và Victor đã làm thế thân chỉ vì một tờ giấy “Hai người đi trước”. Xử lý xong công việc tình báo ở Paris, Hayreddin liền mang theo Nick đi theo lộ tuyến đã định trở về Marseilles. Cưỡi ngựa nhanh hơn ngồi xe nhiều, hai người nhanh chóng bỏ lại thành phố đằng sau lưng.

Tháng sáu ở Châu Âu đã là đầu hạ, ánh mặt trời chiếu khắp rừng rậm rộng lớn trong nước Pháp, khiến cả rừng như trở thành một vùng biển màu xanh lá. Thời tiết nắng ráo sáng sủa, đứng trên những dãy đá sừng sững có thể nhìn được bao quát khắp bốn phương. Những nóc nhà cô hoang bèo trôi lên, cây lục đằng bò khắp tường thành. Thời đại của vũ khí hỏa dược, của những đội quân kỵ sĩ phương đông đang lao tới đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Đứng bên bờ sông Loire, Nick đang gặm một củ cải trắng, buồn bực nhìn dòng sông chảy xiết. Nhiệm vụ lần này khiến cô hơi thất vọng, mặc dù không phải vung dao xuất lực, bữa tiệc đáng mong chờ ở nước Pháp cũng thôi đi, ngay cả cơ hội no bụng cũng ít đến thảm thương.

Một chiếc thuyền xuôi sang dòng sông, Nick ném củ cải đi, vừa nhảy tung tung vừa gào lên với người chèo thuyền: “Bên này! Bên này!” Cô sợ ướt tất chân và giày, vì thế liền cời ra ném hết vào túi hành lý, chân trần lội xuống chỗ nước cạn, lưu lại vết chân nhỏ trên mặt đất.

“Chúng tôi muốn qua sông! Còn có cả ngựa nữa!!!”

“Được rồi, thuyền cũng tới rồi, cô nói nhỏ chút.” Hayreddin nói, “Sau này ít gào linh tinh thế một chút.”

“Hả?”

“Cô bắt đầu biến giọng rồi, sau này không muốn có giọng nói như tiếng chiêng thì yên tĩnh lấy hai năm. Sau này ở trên thuyền đừng có gào thét ra lệnh nữa, để Karl làm cho.”

“À.” Nick buồn bực gật đầu, chẳng hiểu sao thuyền trưởng lại quản rộng tới vậy. “Chúng ta đi đâu đây?”

“Marseilles.” Hayreddin nói.

“Đây chẳng phải là cùng đích đến với mọi người sao?”

“Ừ. Nhưng tôi nhớ hình như có ai đó làm âm lên đòi ăn đồ ăn nước Pháp thì phải.”

Thúc ngựa chạy một đường về hướng Nam, cảnh sắc vài trăm dặm đường dọc theo dòng sông Loire đẹp đẽ mà lại thừa người, thị trấn nhỏ và thôn trang tươi mát hợp lòng người, chẳng chút nhơ bẩn như thành thị. Hai người thúc ngựa không ngừng, nhưng chỉ cần gặp phải làng xóm có quán ăn, Hayreddin liền cho Nick xuống ngựa ăn một bữa no đủ.

Măng hầm súp nấm, táo hầm mật sậy vàng như ánh nắng, bánh bông lan dâu tây, còn có mấy món ăn nguội trắng miệng. Không có dây lưng, không có nhiệm vụ, tâm nguyện của Nick cuối cùng cũng được đền bù, một đường ăn thỏa thích đồ ăn của nước Pháp.

Buổi sáng hôm hai người tới Marseilles, trời vừa mới vừa xong, mây mù tan hết, bầu trời trong vắt như vừa được gột rửa. Ánh mặt trời phản chiếu lên mặt biển, lớp sóng bạc chiếu lấp lánh khiến người ta không mở nổi mắt ra. Làn gió ấm mát thổi qua mặt, tiếng hải âu kêu giữa tầng mây trắng. Tâm trạng của hai người đều khoan khoái dễ chịu, biển cả không phải là lục địa chính thức của người Pháp, như thể dân tộc trên thảo nguyên không mấy khi xuống đường phố vậy.

Ngoài bến tàu, thuyền Red Lion vẫn như lúc bọn họ đi, Nick nhìn hải yêu xinh đẹp ở đầu tàu: “Chúng ta tới sớm hơn Karl và Victor bốn năm ngày cơ à? Không có ai ra đón vậy nhì.”

“Đương nhiên, tôi có nói với ai đâu.” Gió biển luồn qua mái tóc màu đỏ, Hayreddin như vị vua trở về lãnh thổ của mình, toàn thân tản ra khí tức ung dung tự tại. “Các anh em, đến lúc kiểm tra cương vị rồi.” Nụ cười xảo trá nở trên khuôn mặt của Red lion, Nick theo bản năng cảm thấy có người sắp xui xẻo rồi.

Thuyền trưởng đột nhiên tập kích khiến cho đám thủy thủ không dám lơ là, cho dù thuyền trưởng không ở đây thì boong tàu cũng được lau chùi mỗi ngày, pháo đồng sáng bóng, từng đồng dây thừng được cuộn tròn lại chỉnh tề, cột buồm bổ sung cũng được đắp vải dầu không thấm nước, từng thùng thịt muối, mỡ bò, đậu, súp lơ, bánh quy được sắp xếp và bảo tồn theo thời gian mua sắm, thuốc được phân ra rõ ràng loại dạng hạt, dạng phấn, được giữ sạch sẽ.

Kiểm kê đầu người xong, trong 1200 người thì có 35 người vắng mặt vô cơ. Tỷ lệ như vậy trong hải quân cũng đã gọi là tốt rồi, Hayreddin tương đối hài lòng, vì thế lại kiểm tra độ sạch sẽ của thuyền một vòng.

Huấn luyện trường kỳ khiến cho đám thủy thủ không dám lơ là, cho dù thuyền trưởng không ở đây thì boong tàu cũng được lau chùi mỗi ngày, pháo đồng sáng bóng, từng đồng dây thừng được cuộn tròn lại chỉnh tề, cột buồm bổ sung cũng được đắp vải dầu không thấm nước, từng thùng thịt muối, mỡ bò, đậu, súp lơ, bánh quy được sắp xếp và bảo tồn theo thời gian mua sắm, thuốc được phân ra rõ ràng loại dạng hạt, dạng phấn, được giữ sạch sẽ.

“Mọi người làm tốt lắm. Chỉ là pháo chưa tra dầu, như vậy gặp địch sẽ không ổn.” Hayreddin mỉm cười đi qua khoang pháo bên hông tàu, bỏ vào mỗi họng súng đã tra dầu một đồng tiền. Kiểu khen thưởng “thượng du” này khiến đám thủy thủ cười không ngậm nổi miệng.

“Mỗi người rời thuyền không lí do phạt 12 roi, chờ bác sĩ về thuyền sẽ thực thi. Được rồi, mọi người về cương vị riêng của mình đi.” Hayreddin nói xong thì mang theo Nick trở về thuyền Hải Yêu số 7. Thương phạt phân minh, tất cả mọi người không ai dị nghị, vui lòng phục tùng trở về làm việc.

“Thuyền trưởng...” Nick đi theo sau lưng Hayreddin, nhỏ giọng nhắc nhở: “Trên mấy con thuyền này đều có phụ nữ, hơn nữa còn không ít.”

Trong khoang thuyền có tiếng lén lút thay quần áo, trong đám hải tặc hồi thối lại có mùi son phấn bất thường, cô không tin người có khứu giác linh mẫn cỡ như thuyền trưởng lại không chú ý tới. “Không phải quy củ là cấm phụ nữ lên thuyền sao?”

“Coi như không phát hiện.” Hayreddin vui vẻ nói, “Không cho bọn họ rời thuyền, lại không cho phụ nữ lên thuyền, lần sau gặp địch trên thuyền thì tôi cũng chỉ có thể tự ôm cò mà chạy thôi. Sĩ khí rất quan trọng, đôi khi cũng phải dằn xếp quy củ.”

“Vậy tại sao không cho phép phụ nữ cùng ra khơi? Đội quân trên lục địa cũng thường có mấy người cùng đi đánh giặc cơ mà.”

“Bởi vì bọn họ sẽ tiêu hao một lượng nước ngọt quý giá đáng kể.” Hayreddin nhìn Nick đầy thâm ý, “Nào có mấy thuyền trưởng chịu được cấp dưới luôn thích tắm rửa.”

Ban đêm, mười mấy cô gái mặc đồ lõe loét lạng lẽ rời thuyền, biến mất trong màn đêm dưới ánh mắt lưu luyến của đám hải tặc. Các cô gái có người thì làm nghề này, có người lại muốn kiếm chút tiền tiêu. Giá tiền hợp lý, khách chủ đều vui vẻ, tất cả mọi người đều rất hài lòng.

Ba ngày sau, đội xe ngựa mới tới cảng. Karl vô cùng bất mãn vì hai người kia không chào mà đi, mãi đến khi trong thấy Nick không có việc gì mới yên lòng. Victor bắt lấy thang dây thả xuống bên mạn thuyền, sắc mặt trắng bệch bò lên trên. Nick ở trên tiếp lấy, phía dưới còn có hai hải tặc nâng anh ta lên.

“Victor, ‘tên một sách tay chân vụng về’ trong tiếng Latin nói thế nào?” Nick túm lấy cổ áo thêu hoa của tên bác sĩ, nhắc anh ta lên boong tàu, “Đầu bẹp nặng 200 pound chỉ có một chân cũng bò giỏi hơn anh.”

“Nếu không phải tôi cưa cái chân nát bấy đó cho anh ta thì bây giờ cô cũng chỉ có bánh quy đầy dòi mà ăn thôi đấy, không có thì giờ mà khoe khoang thứ tiếng Latin chết tiệt đó của cô đâu.” Victor hát mạnh tay Nick ra, chặt vật nhét áo sơ mi vào quần.

Người không leo nổi thang dây hiển nhiên là đối tượng cười nhạo đáng buồn của cả thuyền, nhưng đám người trên thuyền Hải Yêu lại chẳng ai dám lộ ra cả. Bác sĩ trên thuyền là nghề nghiệp được tôn kính vô cùng, huống chi còn là bác sĩ có kỹ thuật cao siêu như Victor đây. Rất nhiều thuyền viên thậm chí còn gần như là mê tín sùng bái anh ta ấy chứ. Một thủy thủ ôm hòm thuốc trong ngực một cách kính sợ, giúp anh ta mang tới phòng điều trị.

“Có tin gì tôi cần biết không?” Victor hỏi.

“Có ba mươi lăm người cần phạt roi.” Nick nói, “Thuyền trưởng nói chờ anh về sẽ đánh.”

“Ha ha, tốt thật đấy, ba mươi lăm người, một đồng vết thương cần xử lí. Rồi hơi tìm việc, không cho tôi nhàn rồi lấy một giây.” Victor cầm giận đẩy cửa gỗ của phòng điều trị, “Không có tin xấu gì nữa chứ.”

Nick suy nghĩ một chút rồi nói, “Đúng rồi, hình như có mấy cô gái lên thuyền.”

Nghe vậy, Victor há to miệng như không tin nổi, mềm oặt ngã vào vách tường. “Trời ạ trời ạ, một nghìn hai trăm gã hải tặc, kiểm tra bệnh giang mai và bệnh lậu cho bọn họ! Sao bọn họ không quản lí tốt thứ không quản được thế hả?! Đám hải tặc thối tha yếu sinh lí này!!”

Bất kể bác sĩ có phàn nàn như thế nào thì công việc cũng phải tự mình làm xong từng cái. Để tránh miệng vết thương lây bệnh lây nhiễm, mỗi người thụ hình đều có tư cách yêu cầu một cây roi mới. Loại roi này người trên biển coi là “Roi chín đuôi”, thường được làm từ dây thừng tách một sợi dây thừng thô to ra thành 9 sợi, đánh xong liền vứt đi.

Victor dùng rượu cồn thấp độ ngâm roi xong, sau đó lại hong khô dưới ánh mặt trời. Hình phạt roi là nghi thức trịnh trọng nhất, đám hải tặc kính sợ nhìn mấy sợi giây thừng phát phơ đón gió, chờ ngày xử phạt đến.

Trong một buổi sáng nắng ấm, ba mươi lăm người rời cương vị công tác đều tập trung lên thuyền, cởi áo sơ mi bản thủ, bị trói lại trên cột buồm hoặc bánh lái. Mười hai roi cũng không nặng lắm, chỉ là cảnh cáo. Đám người không tuân thủ quy định bị phạt roi trong cái nhìn của tất cả anh em hải tặc.

Hayreddin đứng trên khoang thuyền, thanh đao Damas lóe sáng dưới ánh mặt trời. Phía sau lưng anh là đội trưởng đội xung phong và giám ngục trên thuyền, hai người đều ăn mặc và trang bị chỉnh tề.

“Hi vọng mọi người nhớ kĩ lời tôi nói.” Hayreddin dừng một chút rồi nói, “Mệnh lệnh của thuyền trưởng không được trái.”

Thủy thủ trưởng nghe lệnh, vung roi bằng cánh tay cơ bắp cuộn cuộn, vừa đánh vừa lớn tiếng dè.

Tất cả trở lại bình thường, tàu Hải Yêu số một tung buồm như cánh hải âu xinh đẹp, thừa gió lướt sóng tới Bắc Phi.

Mùa hè năm 1516, đây là năm không tầm thường đối với rất nhiều người.

Bắt đầu từ năm này, lấy nước Pháp cầm đầu, các quốc gia trong Châu Âu không hẹn mà cùng triển khai hoạt động đánh cướp, mỗi người đều muốn kiếm một chén canh trong thời đại hàng hải vĩ đại này. Thuyền Tây Ban Nha vừa thu được một lượng lớn vàng bạc trở về lại gặp phải hải tặc.

Những người không biết chuyện đều dậy sóng.

Ví như một người hầu trong cung điện lạng lẽ rời khỏi Paris, cưỡi ngựa vượt biên chạy tới thủ đô Toledo ở Tây Ban Nha; ví như thuyền hải tặc có hai đầu nhếch lên mang đậm phong cách Thổ Nhĩ Kỳ chạy thẳng hướng tới Algiers.

Mà Nick, con chim non rơi khỏi tổ này vẫn chẳng hề hay biết gì về quá khứ và tương lai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Râu Đò

Sóng vừa phải, gió vừa mát. Buồn tàu Hải Yêu căng lên, đuôi thuyền rẽ sóng trắng tấp, Nick ngủ trên giàn giáo một chốc, cảm thấy không thoải mái lại chuyển tới trên cột buồn dài quan sát, nhưng vẫn ngủ không yên nổi.

Mười bốn mười lăm tuổi đúng là khoảng thời gian phát triển, suốt cả ngày trời, Nick không mệt thì cũng đói, nếu không cũng là vừa đói vừa mệt, giấc ngủ trưa rất là quan trọng với cô. Ngủ đâu cũng không an tâm nhắm mắt nổi, Nick buồn bực vô cùng. Cô quan sát cẩn thận một chặp, cuối cùng cũng phát hiện đây là do những ánh mắt tạo ra, dường như là cả thuyền đều đang nhìn cô chằm chằm.

Chuyện đội trưởng Nick chính là con gái đã lan ra khắp đội tàu, trở thành chuyện tám nhăm chấn động nhất trong năm của Red Lion. Người đội trưởng đã từng là người đàn ông nhất, là người có sức tấn công hung ác nhất, bây giờ lại như thay hình đổi dạng trong mắt đám hải tặc. Với tư cách là cướp biển quanh năm cướp bóc trên biển, hình như nhìn cô hơi trắng trẻo non nớt quá thì phải, giọng nói cũng lạnh lạnh đến là lạ, đặc biệt là bộ quần áo chưa bao giờ thay từ trước tới giờ.

Đội trưởng rốt cuộc là “Anh ấy” hay là “Cô ấy” thế nhỉ? Thuyền trưởng không tự giải thích, đương nhiên cũng chẳng ai dám hỏi.

Nick gãi đầu, phiền muộn trà trộn vào phòng của thuyền trưởng. Hayreddin đang ngồi trước bàn tính công thức, trên bàn có com-pa và thước kẻ, còn có một cuốn sách Latin dày. Nick thò đầu lên, chỉ thấy trong những trang sách đều ngập những hình thù kì dị.

“Sách gì đó?”

“Hàm số lượng giác!”

“Toán học.” Nick tặc lưỡi, ngoại trừ lúc đêm vàng cần dùng toán ra, cô hoàn toàn dốt đặc cán mai với cái môn khoa học này: “Tính cái này làm chi vậy? Có thể tăng sức chiến đấu à?”

“Bây giờ thì chưa, tôi vẫn còn đang học.” Hayreddin đổi một trang giấy khác, cắt tờ giấy đầy rẫy những công thức toán học vào một cái hòm ở dưới chân, bên trong đó đã chất đầy những tờ nháp. “Toán học và thiên văn rất hữu dụng đối với hàng hải, đặc biệt là trên vùng biển rộng lớn thế này.”

“Tôi còn cho rằng thuyền trưởng đã là người tinh thông thuật hàng hải rồi chứ.” Nick nói, “Chưa thấy anh không biết cái gì bao giờ.”

“Bởi vì đây là Địa Trung Hải, ở đây đều là những người lão làng, chỉ bằng chút kinh nghiệm với mấy câu ngạn ngữ lưu tới bây giờ thì chẳng làm được gì cả.” Hayreddin thêm thêm chút mực vào bút lông, vẽ một đường trên tấm da cừu cho Nick xem, trên đó có đại lục và đường ven biển mơ hồ, còn dưới biển đều là những quái thú trong tưởng tượng.

“Thế giới này lớn hơn cô tưởng tượng nhiều, chỉ bằng vào những kinh nghiệm của thời đại đã quá thì chẳng khác gì con một sách, có những người chỉ cần dùng một cây bút và tư duy định vị đơn giản thì đã có thể biết rõ vị trí của một lục địa, còn rõ hơn cả tôi.”

Nói xong, Hayreddin lại trong luyện tập tính toán theo công thức đã nhớ. Nick gối đầu lên tay, ngồi bên cạnh nhìn anh vẽ hình tam giác.

“Thuyền trưởng, anh được đi học rồi à? Tôi cảm thấy hình như cái gì anh cũng biết hết cả, như thể trong đầu anh là cả một tủ tư liệu ấy.” Cô đã từng nhìn thấy anh nói tiếng pháp, thấy anh ghi bố cáo tuyên chiến bằng tiếng Tây Ban Nha, bây giờ lại còn có thể dùng tiếng Latin để tính hàm số.

Hayreddin nhìn cô nghiêng đầu, không nén được nở nụ cười, “Sao thế được, đều là sau này tôi tự học từ từ hết.”

“Sau này à? Vậy trước đó thì sao?” Nick hỏi rõ nguồn con.

“Trước đó... Trong nhà có nhiều anh em, nhà lại nghèo, no bụng đã là cả một vấn đề rồi.” Hayreddin nhướn mày, khái quát lại cuộc sống của anh chỉ trong một câu nói, hơn nữa cũng không nói cụ thể. “Đừng có ở đây tám chuyện nữa, không có việc gì thì đi tìm Victor chơi đi, hoặc là tới khoang thuyền mà bắt chuột, đảm giặt đầy sắp cần hết thức ăn dự trữ rồi đấy.”

Nick bị thuyền trưởng một cước đá ra khỏi phòng, phiền muộn tìm tới chỗ tiêu khiển kế tiếp.

Cô cũng không phải buồn chán quá lâu, vừa vào vùng biển gần Algiers, không khí đã dần thay đổi. Mùi lưu huỳnh và quặng Nitrat-Kali theo gió thổi tới, vờn quanh mặt biển.

Người phụ trách quan sát lo lắng nhìn về phía chân trời, nếu có chiến sự xảy ra ở gần căn cứ như vậy cũng chẳng phải điều hay ho gì. Lúc Hayreddin đi

nước Pháp đã mang theo phần đa thuyền, tuy bến cảng đã giới nghiêm nhưng nếu có kẻ địch thừa cơ đánh lên thì hậu quả không cần nói cũng biết. Tàu Hải Yêu dùng cờ hiệu để phát ra hiệu cho những thuyền hạm khác, toàn bộ đội thuyền phải tạo thành đội hình chiến đấu, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Hải lưu nhanh chóng đẩy tới một dấu hiệu đáng cân nhắc – Một xác chết mặc đồng phục màu xanh da trời trôi qua. Thủy thủ trưởng dẫn theo mấy người ngồi thuyền nhỏ qua xem, thi thể vẫn chưa hư thối, vẫn còn có thể nhìn thấy vết mặt đau đớn hoảng sợ trước khi chết. “Là người Tây Ban Nha!” Thủy thủ trưởng cao giọng nói, “Chết chưa được hai hôm!”

Hayreddin nhìn chằm chằm về hướng Algiers, không nói lấy một chữ. Người của anh vẫn quá ít, cho dù có thể đoán trước được tình huống như thế nhưng anh vẫn không có cách giải quyết.

Từng xác chết một trôi tới, mọi người vội tập trung chú ý, phần đa là người Tây Ban Nha. Chỉ có một người đàn ông có khuôn mặt đen nhẻm, mặt đầy râu quai nón trong đó, đầu quấn vải và áo choàng đã nhuộm đầy máu.

“Vớt ông ta lên!” Hayreddin ra lệnh, thủy thủ thuyền thông dây thừng xuống, một bóng người nhỏ nhắn lạnh lẽo leo xuống, mọi người cùng nhau kéo thi thể lên. Tuy người này trông giống người Moore ở Bắc Phi nhưng dựa vào cách quấn khăn và giày mũi nhọn hếch lên, có thể thấy đây là một người Thổ Nhĩ Kỳ.

Về mặt Hayreddin hơi thả lỏng, anh lầm bầm: “Nếu giống tôi đoán thì vận may của chúng ta cũng không tệ.”

Trên đường thẳng tiến tới bến cảng Algiers, đội thuyền cũng không gặp phải sự tấn công như suy nghĩ, có điều trên bến tàu, có mấy chiếc thuyền Thổ Nhĩ Kỳ với hai đầu hếch lên trông rất kỳ lạ. Hayreddin ném một quả pháo rồng lên trời, đối phương lập tức căng cơ lên.

Lá cờ hải tặc với đầu lâu và xương trắng bất chéo, trên chiếc đầu lâu còn có vẽ một bộ râu đỏ rậm nổi bật.

Sau đó, một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đi tới boong tàu, anh ta cười lớn nói với bên này: “Ha ha! Reis! Lần này em nợ anh đấy nhé!”

Barbarossa Isaac, ngoại hiệu là Râu Đỏ, là người thành lập danh xưng Barbarossa này. Isaac là anh cả trong bốn anh em, đã gần bốn mươi tuổi nhưng rệu rã và sự giàu sang vẫn không thể phá hủy cơ thể tráng kiện rắn chắc này. Đầu anh ta quấn vải trắng, eo đeo một chiếc loan đao, trên tai có mấy cái vòng vàng sáng lờ lờ, như thể một vị vua đến từ một khu vực lạ kì nào đó.

Vừa liếc mắt đã có thể nhìn ra được hai người cùng chung một mẹ. Đầu là vai rộng chân dài, làn da màu đồng cổ, tóc đỏ sẫm, đôi mắt xanh thăm thẳm đầy sức sống. Chỉ vừa nhìn Isaac là đã có thể hình dung ra được dáng vẻ của Hayreddin mười năm sau.

Hai anh em chỉ nhìn nhau nửa phút, sau đó ôm chầm lấy nhau, tay đập lên lưng đối phương một cái như thể quái vật biển hút máu.

“Đã lâu không gặp rồi anh trai, đã tới bảy... À không, tám năm không thấy mặt rồi nhỉ? Em cứ nghĩ anh đã biến thành lão già hẻm hẻm rồi chứ!” Hayreddin cười nói.

“Nói hươu nói vượn! Anh chính là người đàn ông quyến rũ nhất niên kỷ đấy!” Isaac đập mạnh lên vai em trai mình, “Em vẫn bắt cần như thế nhỉ, vừa mới hết sữa đã dám ra ngoài tìm thức ăn rồi.”

“Điều này chẳng phải chứng minh rằng em còn quả cảm hơn anh lúc trẻ à?”

Hai anh em khoác vai nhau rời khỏi bến tàu, trong lòng đều hiểu rõ lần này đúng thực là thoát chết trong gang tấc, cũng may thuyền Tây Ban Nha đánh lên tới đây đã bị Barbarossa cản lại.

Trở lại tòa thành trên gò núi, Hayreddin mở sáu thùng rượu ngon mà ngay cả quốc vương cũng chẳng mấy khi được uống ra đãi khách. Mùi rượu lan tỏa bốn phía, hai người đàn ông chới mắt như ánh lửa ngồi trong phòng khách, những người xung quanh như bị lu mờ. Isaac rút hai điếu xì gà, thật lòng tán thưởng hảo huyệt của em trai mình. Anh ta vẫy tay để thủ hạ dắt một con ngựa con lông ngắn vô cùng đẹp mắt tới. Làn da và bộ lông của nó óng mượt, quả là chủng loại ưu tú được dân tộc trong sa mạc đào tạo.

“Nó lên là Lily, giống Ả rập thuần huyết, có người muốn dùng một chiến hạm mới toanh không lồ ra đổi anh cũng không cho đâu đấy nhé.” Isaac yêu thương vuốt cổ con ngựa, “Reis, đám cháu trai đáng yêu của anh đâu rồi? Bọn chúng nhìn thấy quà của bác chắc sẽ vui đến nhảy dựng lên mất!”

“Hút xì gà của anh đi, ở đây không có cháu trai nào cả đâu.” Hayreddin nói dứt khoát.

“Em không có con trai à?” Isaac thất vọng. Ngay người một chốc lại đưa một hộp trang sức khéo léo được thợ Thổ Nhĩ Kỳ làm ra, nhìn lực tay của anh ta đã biết là hộp rất đắt.

“Được rồi, cháu gái cũng không tệ.” Isaac xoa tay về mong chờ, tựa như chuẩn bị h7ưởng thụ cảnh mấy cô cháu gái bé nhỏ vây quanh hoan hô, “Chắc hẳn mấy cô bé đều có mái tóc đỏ rực xinh đẹp đúng không?”

Hayreddin lắc đầu lần nữa, về mặt chẳng có chút đùa bỡn nào. Nụ cười của Isaac ngưng bật.

Mãi nửa ngày sau vẫn chưa có đứa trẻ nào chạy ra đón khách, Isaac dần lộ vẻ tuyệt vọng: “Ông trời ạ! Một đứa nhóc cũng chẳng có à? Tám năm nay em đang làm cái mẹ gì đó? Bị pháp bắn trúng đũng quần rồi à?!”

Không đợi em trai giải thích, ánh mắt của Isaac đã chuyển tới sau lưng Hayreddin, nhìn thiếu niên vẫn luôn yên lặng không lên tiếng.

“Chẳng nhẽ lời đồn là sự thật à? Lúc ở Thổ Nhĩ Kỳ anh còn tưởng là chuyện cười nữa chứ...” Isaac không tin nổi mà gào lên, “Reis, em thích con trai thật hả?”

Cửa lớn bị văng mạnh ra, Nick và một đám tùy tùng bị đá hết ra khỏi phòng khách. Chỉ còn dư âm tiếng hai người đàn ông gào lên với nhau. Hải yêu, lời đồn, truyền khắp Địa Trung Hải, đoạn tử tuyệt tôn... Mấy câu chữ rời rạc bật qua khe cửa khiến mọi người tròn mắt nhìn nhau. Nick thì mặt đối mặt với con ngựa, mọi quả sung ra nhét vào miệng nó, cả hai cùng chuẩn bị chơi.

Hai anh em dùng nắm đấm để trao đổi ngọn nguồn của lời đồn đãi, lăn lộn dưới đất mãi mà chẳng có kết quả.

Isaac nhặt bừa hộp xì gà mà ném ra khỏi cửa sổ, một con chim tước bị dọa vội nhảy lóc cóc ra khỏi bụi cỏ.

“Cháu trai lớn của anh đã cao như cột pháo đồng rồi! Lúc em hai và em tư mới đi, em cũng đã sắp 30 rồi, chẳng lẽ không muốn có cốt nhục của mình à? Anh còn nhớ em rất thích trẻ con mà, chẳng ngờ lại thích đàn ông...”

Vào thời đại này, đàn ông ba mươi tuổi mà chưa có gia đình (Ngoại trừ những kẻ nghèo hèn không cưới nổi vợ) thì nếu không phải cơ thể có vấn đề thì chính là thần kinh có vấn đề. Isaac nghĩ tới thiếu niên thấp bé đứng bên tay phải em trai mình lúc này, râu ria gị run bắn hết cả lên.

“Anh đừng có mà đoán bừa.” Hayreddin trầm giọng nói, “Trẻ con bây giờ vướng tay vướng chân em lắm. Lại nói chỉ cần có anh ở đây thì làm gì có đứa trẻ tóc đỏ nào dám ra. Anh mặc kệ em”

Thấy nắm đấm vô dụng, Isaac chỉ đành nhẹ giọng khuyên nhủ: “Reis, em chưa kết hôn, chỉ muốn ném quả ngon vật lạ, chuyện này anh hiểu. Nhưng có phụ nữ có trẻ con thì cuộc sống mới là thoải mái, nghe anh, em gái vợ ba của anh sắp đến tuổi đính hôn rồi, phụ nữ nhà các cô ấy đều rất biết sinh con...”

“Đù rồi!” Hayreddin gầm lên một tiếng. “Isaac, em nói lần cuối, nếu tai anh không bị lỏng lạc đà lấp rồi thì nghe rõ cho em. Thứ nhất, em không thích đàn ông, cũng không thích mấy cậu trai trẻ tuổi hoặc là bất cứ sinh vật giống đực nào khác, thứ hai, Nick là nữ, nhưng không phải là người phụ nữ của em, em có phụ nữ của mình.”

Isaac nói chen vào: “Vậy sao lúc nào em cũng mang cô ấy theo bên mình?”

“Bởi vì cô ấy là đội trưởng đội công kích của em!” Hayreddin day huyệt thái dương, bị hiểu lầm khó giải thích này khiến cho tâm tình trở nên tồi tệ, “Em không muốn thảo luận chuyện này với anh nữa, dừng ở đây đi. Isaac, lần này anh tới đây không phải chỉ vì chuyện này đó chứ? Nếu quả như vậy thì em quả thực phải nghi ngờ có phải anh là giả mạo hay không rồi đấy!”

Anh nhìn đôi mắt xanh thăm thẳm giống y hệt mình, hỏi: “Đại Đế Suleiman có khỏe không?”

Về mặt Isaac lập tức nghiêm túc hẳn, nở nụ cười đầy thâm ý, anh ta rít một hơi hết điều thuốc: “Ngoại trừ hơi mập ra thì rất khỏe mạnh. Reis, ông ta cũng ăn cần hỏi thăm em đấy.” Isaac lấy một tấm da dê từ trong lòng ngực ra đưa cho Hayreddin, cười nói: “Anh chỉ chuẩn bị quà cho đám cháu thôi, của em là do Đại Đế tự bỏ vốn.”

Đây là một tấm bản đồ mà mọi người khắp Bắc Phi đều có thể nhận ra, ba đảo Tunisia của Győr, là thứ đồ cần thiết nếu môn đi khắp Địa Trung Hải.

“Không phải là em không nơi nương tựa, du dương bốn phía, một mình chiến đấu hăng hái với cường quốc Châu Âu đâu nhé, Đế Quốc Othman cũng sẽ cung cấp cho em những gì em cần.” Isaac nói, “Cảm giác có gia đình rất kỳ diệu, Reis, em suy nghĩ thật kỹ vào.”

Isaac bước chậm rãi trên đường hành lang, chợt thấy trên mặt đất bên ngoài có mấy dấu chân nhỏ xinh, anh ta liền đi theo tới trong một tòa đình. Ở một chỗ yên lặng hẻo lánh, ngựa con Lily còn đang khoan thai gặm những ngọn cỏ non mới nhú. Một thiếu niên ngồi xổm cạnh đó, trong tay cầm một cái que nhỏ chọc bụng một con ếch. Mỗi lần đâm, con ếch bự con kia chỉ kêu lên một tiếng chứ không trốn đi, khiến cho thiếu niên chơi đến là vui vẻ.

Ngực phẳng, hông nhỏ, mông tẹp, nhìn sao cũng chẳng giống một cô gái biết sinh đẻ.

Đứng quan sát một lúc, Isaac tức giận đặt tới kết luận trên.

Đội trưởng đội công kích kiểu gì thế này? Nhỡ ra người giữ chức vụ này phải là người thân cao 2m, cao lớn vạm vỡ, cường tráng như một con bò tót mới đúng. Còn phụ nữ thì nên có lồi có lõm, dáng người nóng bỏng, cả hai đều không giống thế này thì thành ra kiểu gì đây?!

Isaac yên lặng cân nhắc trong chốc lát rồi lên tiếng nói: “Ồ Thổ Nhĩ Kỳ, dụ dỗ ngựa và vợ của người khác là trọng tội.”

“Tôi không dụ dỗ nó, tự nó muốn đi theo đấy chứ.” Nick lộn trái chiếc túi rỗng tuếch của mình ra chứng tỏ, “Còn ăn hết sung của tôi nữa, cả bã cũng chẳng còn.”

“Cô tên gì?”

“Nick!”

“Vô lễ!” Sắc mặt Isaac trầm xuống như thể một quốc vương không vui nghiêm nghị mắng mỏ: “Trẻ con muốn lăn lộn trên biển thì cũng phải biết quy củ.

Lúc một thuyền trưởng hỏi, cô phải tự giác khai báo họ tên đầy đủ!”

“Nick là họ tên đầy đủ của tôi.” Cô đứng lên, phui bụi trên người, cảm nhận được thái độ bất hảo của đối phương.

Isaac không dời mắt mà nhìn cô chăm chăm, sắc mặt đen kịt trông đáng sợ vô cùng. Dưới ánh nhìn này của Râu Đỏ, rất nhiều người lão luyện đã lẫn lộn trên biển bao năm cũng phải vô thức rét run trong lòng. Nick cứ ngẩng lên như vậy, vẻ mặt không chút biểu tình nhìn anh ta chăm chăm.

Isaac vươn tay ra, Lily liền lè mề tới chỗ anh ta. Anh ta đưa tay khẽ vuốt bòm nó.

“Trên đại dương, có rất nhiều lời không thể tin được. Lời đồn, truyền thuyết, giả như đội trưởng đội công kích hữu danh vô thực...” Isaac đột nhiên rút đao ra mà không hề báo trước, đao lóe ánh như chớp bổ tới Nick. Nick đã sớm sinh lòng cảnh giác, lúc này cô liền ứng biến thần tốc, gọn gàng linh hoạt rút vũ khí ra đón lấy. Lưỡi liềm trong bao vải kêu lên leng keng.

Lily hí lên một tiếng rồi chạy qua một bên đứng nhìn.

“Xem ra hải yêu trong truyền thuyết cũng không hoàn toàn là hư cấu.” Isaac đánh xong một kích liền rút về, thu lưỡi đao sắc bén vô cùng vào vỏ.

“Ngoại hiệu Râu Đỏ xem ra cũng không phải nói chơi.” Nick đáp lại luôn.

Nghe câu trả lời mang tính trẻ con như thế, Isaac nở nụ cười, “Reis cho cô bao nhiêu tiền tiêu một tháng?”

“Ba mươi đồng vàng.” Nick trung thực đáp.

“Tôi trả gấp đôi.” Isaac vỗ túi vàng bên hông, “Đao quý ngựa tốt, rượu ngon thức ăn ngon, trở về Thổ Nhĩ Kỳ với tôi, cô muốn gì cũng có.”

“Miễn đi, cảm ơn.” Nick chẳng buồn nghĩ đã lập tức từ chối.

“Ha ha, trung thành với ông chủ đến thế cơ à? Cô không thích vàng à?” Isaac hỏi về hào hứng.

“Thích chứ. Nhưng nếu là ông thì chắc sẽ ném tôi cho cá mập ăn giữa đường đi mất.” Nick đáp lạnh nhạt, “Trả thù lao thật tình và đồng ý xong lại lau mồ hôi mà đi, hai loại người này cũng có chút khác biệt.

Isaac nhìn cô chăm chăm như thể tìm kiếm bí mật che dấu trong tám bản đồ kho báu, hồi lâu sau mới nặng nề đáp, “Xem ra Reis cũng không chọn bừa người.”

“Tôi cũng không chọn bừa ông chủ.” Nick nói nghiêm túc, “Thuyền trưởng tháng nào cũng phát lương đầy đủ đúng hạn.”

Râu Đỏ cất tiếng cười to, lồng ngực nở nang nhấp nhô theo tiếng cười, địch ý như có như không cứ thế biến mất. Ngón tay miết cán liềm đến trắng bệch của Nick cũng dần hồng hồng.

“Nick đúng không? Thích ăn sung chứ gì?” Isaac cười nói, “Qua bên kia lấy đi, lấy thêm mấy miếng bánh nữa, tôi kể cho cô nghe chuyện bốn anh em”

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Câu Chuyện Về Bốn Anh Em

Giữa khoảng biển xanh thẳm có một hòn đảo nhỏ xinh đẹp. Trên đảo có một gia đình sinh được bốn người anh em tóc đỏ...

(Nick: Là đảo Lewis Voß ở Hy Lạp à? Thuyền trưởng sinh ra ở đảo Lewis Voß mà, tôi nghe nói rượu nho và dầu ô liu ở đó ngon mê li, anh cứ nói thẳng ra là bốn anh em nhà Barbarossa cũng được mà.”

Isaac: Sao cô om sòm thế gá! Chẳng lẽ Reis không dạy cô rằng lúc một thuyền trưởng nói chuyện thì phải giữ yên lặng à?

Nick: Cũng không bảo là ngồi nghe người ta nói chuyện kiểu tăng hào khí thế này...

Isaac: Thế thì im lặng, chỉ cần nhìn tôi với ánh mắt sùng bái là được.

Nick: À...)

Trong nhà đó quá nhiều người, ngay cả bánh mì đen cứng như đá cũng chẳng đủ ăn, nhưng bốn anh em lại rất cường tráng. Bọn họ đánh cá, nấu nướng, giúp người giàu trong thôn lợp nhà, tự kiếm sống bằng hai bàn tay. Qua bao nhiêu năm, đứa út trong nhà được sinh ra. Đó là một cô bé đáng yêu với mái tóc đỏ rực, cũng là cô gái duy nhất trong nhà.

Chưa tới hai năm sau, người cha và vợ ông ấy qua đời vì bệnh tật. Bốn anh em vay tiền mai táng cha mẹ, trở thành trụ cột gia đình. Người kiên nhẫn nhất trong bốn anh em là người anh thứ ba, bởi vậy nhiệm vụ chăm sóc em gái liền giao cho cậu ta.

Cô bé càng lớn càng xinh đẹp, khuôn mặt như trái táo, tóc đỏ như lửa. Bốn người anh đều rất giỏi đánh nhau, bởi vậy ngay cả con trai trường thôn cũng không dám ức hiếp cô bé. Cô bé rất hoạt bát hiếu động, thường chạy lung tung bằng chân trần, để lại những dấu chân nhỏ trên bờ biển...

Những người anh dần trưởng thành, trở thành những người đàn ông, cuộc sống trong nhà cũng dần khá giả. Bốn anh em lén dành dụm được khá khá tiền, muốn làm cửa hồi môn tốt cho em gái. Người trong thôn đều nói gia đình này khá giả, cô bé vừa mười hai tuổi thì đã có người đến cầu hôn.

Tất cả mọi người đều cho rằng dần dần cuộc sống của họ sẽ tốt đẹp hơn, chẳng ai ngờ ông trời nào có thương người. Hòn đảo nhỏ vốn là địa bàn của người phương đông đầu vắn khăn, nhưng tới một ngày, một chiếc thuyền chở đầy người phương Tây da trắng cập bến đảo bọn họ. Bọn họ chặt hết cây ô-liu, san hết ruộng nho, đập phá thần điện đã đứng vững cả ngàn năm.

Không có ai dám ho he gì, bọn họ có súng kíp, có đại pháo, hoành hành ngang ngược trên hòn đảo nhỏ. Người ác trên thiên hạ chẳng bao giờ thiếu, mọi người đều chỉ đành nhìn một chút sống qua ngày, ngay cả bốn anh em cũng nghĩ vậy. Nhưng tới một ngày...

Một ngày kia, cô bé nhỏ tới bờ biển phơi nắng bị một tên da trắng ở trên thuyền để ý. Cô bé khóc lóc chạy về nhà, trên váy đều là vết máu. Bốn anh em vác dao đi đòi công lý, nhưng người nọ lại là một ông quan bụng to có uy, người anh ba bị đâm một giáo ngay tại chỗ.

Bọn họ cũng chỉ có bốn người, không súng không pháo, bốn anh em biết đánh không lại. Cô bé lau nước mắt không cho các anh đi liều mạng. Cả nhà tóc đỏ đành phải cấn răng dọn ra khỏi thôn như thế, tới một chỗ khác trên đảo sinh sống.

Nói tới đây, Isaac liền im lặng không nói gì nữa. Nick đợi một chốc rồi hỏi, “Hình như đây không phải là cái kết.”

“Không phải.” Isaac nói chậm rãi, “Cuối cùng cô bé đó đã chết. Mới chỉ một lần, cô bé liền mắc bệnh giang mai. Tóc rụng sạch, mũi lở loét. Lúc chết cô bé vẫn còn chưa biến giọng.”

Bầu không khí im lặng bao trùm. Mãi nửa ngày sau, Nick mới nói: “Đó là thuyền của người Tây Ban Nha.”

“Đúng vậy.” Isaac nói vô cảm, “Tên vô lại kia chính là trợ thủ cho tóc đỏ của Tây Ban Nha đảm nhiệm vùng biển Hy Lạp. Tiếc nuối nhất đời tôi chính là gã đã chết khi uống rượu rồi ngã xuống nước.”

Nick đồng cảm với cảm giác này, cô hiểu rất rõ, đành rầu rĩ nói: “Chẳng hiểu tại sao mà đám quan lại và giáo chức lại rất yêu thích nhĩ đồng.”

Isaac cười lạnh một tiếng, “Đám khốn kiếp đó cả tinh thần lẫn thân thể đều bị liệt dương, những người phụ nữ có kinh nghiệm đều xem thường chúng, chúng chỉ đành ức hiếp những đứa trẻ không có năng lực phản kháng lại, giữ lại chút tự trọng đáng thương.”

Nick chìm vào suy tư, cảm thấy lời này đúng là cũng có lí.

“Nhưng tôi nghe được câu chuyện khác từ các thủy thủ, họ nói bốn anh em dâng em gái cho Hải thần, bởi vậy mới đạt được vận may và tài phú vô địch.”

“Cũng không khác là bao. Bởi trên đại lục, người ta không cho chôn những người mắc bệnh kia vào nghĩa trang, chúng tôi chỉ đành hỏa táng Cecilia trên biển. Vì không được rải tro trên biển, bốn anh em chúng tôi dùng tiền tích cóp để mua đồ cưới cho em ý đi mua một chiếc thuyền con, sau đó đặt tro vào đó rồi để nó trôi ra biển.” Isaac thở dài, tiếng thở dài man mác tang thương. “Chuyện đã nhiều năm rồi, bây giờ chú hai và chú tư đều đã đi... Tôi cứ tưởng Reis đã có rất nhiều đứa con, nó vốn rất thích trẻ con, những đứa trẻ nghịch ngợm ồn ào ở cạnh nó đều trở nên ngoan ngoãn như con mèo con vậy.”

“Cũng khó nhìn ra thật.” Nick bĩu môi, “Tôi chỉ thấy đám nhóc thấy anh ta rút roi da ra thì liền nghe lời như con mèo con thôi.”

Râu đỏ năm lần bảy lượt nhấn mạnh vấn đề con cái, Nick vẫn có lòng tốt giải thích giúp thuyền trưởng nhà mình một câu: “Thuyền trưởng cũng có phụ nữ mà, Fatima và Lilith ấy, bọn họ đều ở hậu viện.”

“Hai cái tên này nghe như có thể sinh con được đấy.” Isaac thoải mái gật đầu, hứng chịu cú lườm của Nick, “Ồ cùng với phụ nữ của nó, cô không khó chịu à?”

“Khó chịu? À, cũng khó chịu thật.” Nick đau khổ lắc đầu, “Các cô ấy đúng là tiêu tiền như nước. Cô gái tôi bao nuôi trên đại lục một tháng chỉ tiêu hết có ba đồng vàng.”

Nghe câu đấy, Isaac cứng họng nhìn vị đội trưởng đội tấn công mất trọn ba phút, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu.

“Nếu không phải tai tôi có vấn đề thì chính là đầu óc của Reis có vấn đề rồi. Cô coi quần ra cho tôi xem.”

Do hai vị thuyền trưởng tóc đỏ có quan hệ huyết thống nên đội tàu đến từ Thổ Nhĩ Kỳ nhanh chóng được cư dân Algiers đón tiếp nồng nhiệt. Đám hải tặc đội khăn trùm đầu này kỷ luật nghiêm minh, vừa có tiền lại vừa có quyền, ngoại trừ việc không uống rượu bên ngoài thì cũng coi như là những vị khách điển hình rồi.

Isaac vừa tích cực lôi kéo anh em gia nhập thế lực Othman (Áo), vừa cầu hiền nhược khát(*), chỉ ra một số tiền lớn mua nhân tài. Anh ta ra tay rất hào phóng, mang lại sự hấp dẫn của vàng. Từng có người tận mắt nhìn thấy trong vườn bồ đào, Isaac cò kè mặc cả với người được xưng tụng là mạnh nhất Địa Trung Hải, đội trưởng Nick. Mặc dù lương thưởng của tàu Red Lion rất cao nhưng kẻ mạnh quy tụ, rất nhiều hải tặc luôn tự tin mình không tồi vẫn chưa dám xuất đầu, thấy cơ hội này đến, ai nấy đều háo hức không thôi.

(*)Cầu hiền nhược khát: Cầu người hiền tài như khát nước.

Hải Tặc chính là nghề trục lợi bạc tình bạc nghĩa như vậy, chỉ cần không phải là phía đối địch, chuyện đi ăn mánh khác cũng là chuyện thường xảy ra. Anh trai dừng lại ở Algiers hơn nửa tháng, Hayreddin vẫn đối đãi rất hậu, nhưng về vấn đề quan trọng này thì lại chẳng hề có thái độ gì. Trước nay thuyền trước vẫn luôn mang tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn cay độc, đám người kia cho dù có động lòng cũng chẳng đoán được đây là phúc hay họa, bởi vậy vẫn chưa dám có động tĩnh gì.

Trong tòa thành màu trắng trên gò núi, mạch nước ngầm vẫn âm thầm mãnh liệt, ai nấy đều mở to mắt ra nhìn, không buông tha chút nào gì chỉ là ngọn cỏ bị gió lay. Cuối cùng sau một buổi trưa nọ, lúc tên thuyền viên cao cấp báo cáo như thường lệ thì ngẫu nhiên đụng phải đội trưởng Nick mới từ hậu viện tới.

Ai ở Algiers này cũng biết hậu viện là nơi nào, đó chính là hậu cung của Sur Tử Đồ Hayreddin. Tên thuyền viên nọ cứ tro mát éch ra nhìn Nick hăng còn ngáp ngủ, đi ra từ hậu viện của ông chủ mà chẳng hoang mang chút nào.

“Trên người cậu ta có mùi Long Tiên Hương! Là Long Tiên Hương đấy!”

Tên thuyền viên cao cấp vừa nốc một ngụm rượu Rum lớn, vừa văng nước bọt khắp nơi nói rất hăng hái. Trong quán rượu chật ních chỗ ngồi, mọi người đều tập trung lắng nghe chuyện lạ hấp dẫn này. Giá của Long Tiên Hương thì ai cũng biết, còn đắt hơn vàng mấy lần, những cô gái được dùng hương liệu đẳng cấp này trong thành chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Đội trưởng Nick chưa bao giờ có thói quen dùng nước hoa, vương mùi từ ai, mọi người cũng có thể đoán được đôi phần.

“Tôi thấy cậu ta không dám đầu. Dù sao đó cũng là phụ nữ của thuyền trưởng, cho dù có coi trời bằng vung thì cũng phải quý cái đầu trên cổ chứ!” Có người ra về hoài nghi, lập tức được bốn năm người nữa phụ họa.

Tên thuyền viên cấp cao cười ha hả, hạ giọng nói: “Vốn tôi cũng không tin, bèn bước tới gần một chút thì trông thấy cậu ta vừa chải tóc, tóc còn được tết lại bên vành tai.”

“Ồ!!...” Tiếng xì xỏ vang lên, người nghe ai nấy đều tự hiểu ý gã. Đám đàn ông trên biển đều biết, hải tặc hiếm khi chải chuốt sạch sẽ, việc tết tóc này chỉ có thể từ người thân mật mà ra.

“Mọi người cũng biết đội trưởng thích phụ nữ thành thực đầy đặn. Tôi hỏi cậu ta vừa làm gì, cậu ta liền thân nhiên nói cậu ta vừa ngủ một chốc, chẳng hề sợ người khác biết cậu ta ngủ ở đâu!” Mắt tên thuyền viên sáng lóe như vừa được ném mật, nhe hàm răng bọc kim loại hiếm: “Theo tôi ấy à, rõ không phải là lén lút mà là được thuyền trưởng ngầm đồng ý!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, khiếp sợ không nói nên lời, thậm chí còn quên cả đặt tiền cược.

“Chỉ vì giữ Hải Yêu lại sao? Cái giá này cao thật! Nếu là tôi ấy à, cho dù là nhân tài cỡ nào cũng đừng hòng ngủ với vợ tôi!” Một hải tặc trẻ tuổi kích động nói.

“Khà khà! Bởi thế cho nên bây giờ cậu cũng chỉ mới là thủy thủ boong cuối mà thôi! Thuyền trưởng không phải là nhân vật như thế, ngài ấy là thuyền trưởng trong truyền thuyết đấy, là người làm chuyện lớn!” Thuyền viên cấp cao như thể thiếu từ để hình dung, đành khước tay muốn miêu tả hoài bão của Hayreddin. “Kiểu người này luôn khác biệt, vì giữ trụ thủ đắc lực lại, để hấn ta ngủ với vợ thì đã là gì?”

Chúng hải tặc bị thủ đoạn hung tợn tuyệt đối này chấn động, bèn im lặng thật lâu, sau đó kính hải than thở. Một thủy thủ lấp bắp nhỏ giọng chen vào: “Được, cứ coi như là thế đi. Nhưng chẳng lẽ mọi người chưa từng nghe tới lời đồn kia à, người ta bảo thật ra đội trưởng không thích phụ nữ đúng không?”

Lại là bầu không khí yên ắng, đối mặt với tin đồn phức tạp huyền ảo như vậy, đám hải tặc mới hiểu rõ sâu sắc mình đọc quá ít sách, không đủ đầu óc để mà dùng.

Nick dẫn theo Fatima với mùi Long Tiên Hương trên người, tay kéo Lilith biết tết tóc tới phòng khách của Hayreddin.

Nhóm hải tặc có một ước định đã thành quy củ, chính là lúc thuyền trưởng có buổi họp quan trọng thì đội trưởng đội tấn công phải đi theo sau, vừa bảo vệ vừa nâng cao sĩ diện. Từ khi anh trai của Râu Đỏ làm khách ở Algiers, mỗi ngày tùy từng Nick đều phải ngồi ngáy người dưới chân núi chờ gọi, chuyện xuống núi đánh một giấc ngon lành với Serra ấy à, đừng hòng. Nhưng cô cũng chẳng buồn lâu, chỉ mấy ngày sau đã tìm được người đầy đặn để ôm ấp rồi.

Fatima và Lilith rất thích ôm cô ngủ trưa. Chỉ ngủ trưa mà thôi, Nick tự nhủ. Dù sao buổi tối cô cũng về ổ của mình rồi, không quấy rầy cuộc sống cá nhân của thuyền trưởng đâu. Ngủ vài ngày cũng không thấy thuyền trưởng nói gì, bởi vậy Nick liền cho rằng anh ta đã ngầm đồng ý rồi.

Hayreddin thấy Nick bước vào, trên mặt còn có vẻ thần nhiên như thế, đáng vẻ đương nhiên như lúc chuồn êm vào tắm tươm trong phòng tắm của anh vậy.

Đương nhiên cái rằm ấy.

Hayreddin nghĩ nếu tên khác dám cả gan làm loạn như thế thì đã sớm bị anh băm thành tám trăm mảnh, nhấn chìm dưới Địa Trung Hải rồi. Nghĩ là nghĩ như thế nhưng anh cũng không nổi giận thật. Chút chuyện con con như thế không khơi gợi sự tức giận được.

“Ngủ ngon không?” Anh hỏi.

“À, không tồi.” Nick sờ đầu, nếu không phải Lilith tóm cô lại bắt chải đầu thì chắc buổi trưa oi bức này đã dễ chịu hơn rồi.

“Chắc cô cũng nghĩ kha khá rồi nhỉ.” Hayreddin nhìn cô rồi nói thẳng, “Isaac cho cô bao nhiêu?”

Nick sững người, hiểu ý ông chủ. “Giao đổi. Còn có ngựa, đao, một tòa nhà.” Cô đáp trung thực. Anh trai của Râu Đỏ quả thực ôm tâm thư kiếm nhân tài, thái độ và điều kiện đều rất chân thành.

“Không ít đâu. Đao Đa-mát và ngựa quý Ả Rập sinh ở Thổ Nhĩ Kỳ, những thứ này đúng là Isaac sưu tầm nhiều hơn tôi.” Hayreddin mỉm cười, “Động lòng rồi sao?”

Nick gật đầu rồi lại lắc đầu. Lăn lộn lâu vậy rồi, cô hiểu rõ đạo lý mười con chim chung một rừng chẳng bằng một con chim tự sinh tồn, có điều hấp dẫn vẫn là hấp dẫn, cô không tài nào từ chối nổi... vàng.

Hayreddin không nói tiếp. Anh đưa một vài văn công và tin tức cho Nick như thường lệ, để cho cô thử phân tích lợi hại. Buổi trưa lẳng lặng trôi qua, mãi tới khi bụng Nick nhắc nhở đã tới giờ cơm trưa, Hayreddin mới thu tài liệu lại, nhưng vẫn không có ý để cô xuống.

“Hôm nay là ngày phát lương.” Anh nói, “Từ lúc nhập bọn đến giờ, áng chừng cô cũng đã có hơn 200 đồng vàng để dành rồi, lại còn chiến lợi phẩm chắc cũng tới 500.”

Nick ngậy ra rồi gật đầu nói: “Cũng khoảng đấy.”

Bình thường hải tặc tiêu xài rất hoang, ít có người để dành được tiền. Nhưng Nick lại là thần giữ của, một năm nay trừ cơm ăn áo mặc ra, cô chưa từng chi một đồng nào. Phần lớn chiến lợi phẩm để ở nhà Serra, tiền và đá quý thì giấu ở mấy nơi bí mật, ví dụ như đồ vật yêu thích của thuyền trưởng – bộ lông của Sư tử Hamm.

“Vậy cô có biết tháng này một thanh gỗ dài mười mét đủ làm xương thuyền bao nhiêu rồi không?”

Nick ngờ ngác lắc đầu, “Tháng này thì không biết, năm trước lúc tôi đi dạo xưởng đóng tàu có nghe công nhân nói khoảng mười hai đồng vàng. Bây giờ tăng giá rồi sao?”

Hayreddin giơ ba ngón tay lên, “Tháng này là con số này.”

Nick nhìn thuyền trưởng, kinh ngạc la lên: “30? Tăng hơn gấp hai cơ à? Sao lại thế?!”

“Một mặt là vì vật liệu gỗ ở vùng Duyên hải ngày càng ít, một mặt nữa tài phú ở đất liền ngày càng nhiều, vàng càng lúc càng mất giá.”

Nick nghe vậy như thể sấm nổ bên tai, khiến đầu cô ong hết cả lên. Trong suy nghĩ nhỏ bé của cô, thứ kim loại ánh vàng rực rỡ này là giá trị biểu thị mạnh nhất thế giới, tuyệt đối không có chuyện sụt giá.

“Sao vàng lại mất giá được!”

Hayreddin buông tay: “Cây nhiều như thế, chặt một gốc thì ít mất một cây, hàng hóa khác cũng y như vậy. Địa Trung Hải chỉ có thể sản xuất những thứ này, vàng bạc lại ngày càng nhiều. Gỗ và lương thực là những thứ tăng ít nhất, những thứ khác đã tăng ít nhất gấp ba rồi. Tôi đoán cũng lâu rồi cô chưa đi dạo thị trường nhỉ, giá cả hàng hóa ở Địa Trung Hải thay đổi mỗi ngày, có hôm còn đổi giá ba lần trong ngày.”

Nick cúi đầu cắn môi, nàng cũng thường đi dạo chợ, nhưng chưa mua bao giờ. Ăn mặc dùng gì đều là thuyền trưởng bao, không cần hỏi tới, những thứ khác Serra và Karl đều giúp cô sắp xếp hết rồi, chẳng cần quan tâm làm gì. Bây giờ nghĩ lại, muối xào đậu và cá cũng tăng đến hai đồng rồi, có điều trong túi cô có tiền nên không thèm để ý mà thôi.

“Tăng gấp ba... Vậy nói cách khác, những thứ mà trước đây mười đồng đã mua được thì bây giờ đã thành ba mươi đồng mới mua được à?”

“Chính xác.”

Hai mắt Nick tối sầm, trong lòng như bị đâm một dao, chảy máu ròng ròng. Tính theo kiểu này thì chiến lợi phẩm trong tay vẫn còn đó, nhưng giá trị thì vô duyên vô cớ đã giảm 3 lần rồi. Cho dù cho vay nặng lãi cũng chẳng tài nào đền bù tổn thất được.

Hayreddin thấy cô chau mày, đáng về đau lòng muốn chết thì trong lòng mừng thầm.

“Bồ Đào Nha, Hà Lan, Nước Anh, Pháp, các nước châu Âu nay cũng bắt đầu ra khơi kiếm tiền rồi, gian thương càng có cơ hội kiếm tiền, vàng sẽ còn tụt giá nữa.” Lạm Phát là hiện tượng phổ biến ở Địa Trung Hải, Hayreddin không lừa cô. Có điều anh đưa ví dụ là ở Algiers, thành phố của Hải tặc thì đương nhiên giá cả đắt đỏ hơn nhiều.

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?” Nick lo sốt vó, hiển nhiên là cô không thể ngăn cản xu thế của “Toàn bộ châu Âu”, mau chóng nghĩ cách để giảm thiểu tổn thất mới là chuyện chính.

Cuối cùng thì Hayreddin cũng nở nụ cười, cười đến là vui vẻ. Anh không đáp mà lại hỏi lại: “Cô có biết gian thương lớn nhất ở Bắc Phi hiện giờ là ai không?”

Nick ngo ngác lắc đầu.

“Là tôi.”

Chạng vạng tối hôm đó, Nick lao đảo bước ra khỏi văn phòng của thuyền trưởng. Cô vừa làm một chuyện lớn nhất trong đời – Giao tất cả tiền tích cóp cho thuyền trưởng.

Cuối cùng cô cũng đã nhận thức được rằng ông chủ của mình có tài nguyên to lớn cỡ nào. Thuyền cướp được ngoài vàng bạc ra thì còn là những hàng hóa cần thiết. Lương thực, vải vóc, vật liệu kiến trúc, khoáng thạch, vũ khí, nước hoa, những mặt hàng xa xỉ... Hơn nữa mỗi tháng, những quốc gia ký “Hiệp ước hữu hảo” còn đưa thêm cho Red Lion một số tiền đặt cọc xa xỉ nữa.

Hayreddin không giống Hải tặc khác, giấu tài bảo ở đảo hoang không ai biết tới để chúng từ từ hư thối. Anh dựa vào quyền thế và cơ hội của mình để nhanh chóng biến thành Algiers ở Bắc Phi thành thị trường giao dịch phồn vinh nhất.

Mỗi tháng tiền lãi lại lên gấp ba, một năm tăng ít nhất 36%, căn cứ vào tốc độ lạm phát này thì ít nhất mình cũng giữ được giá trị tiền gốc của mình. Nếu việc làm ăn cuối năm thuận lợi thì còn có hoa hồng nữa. Nick cảm thấy điều khoản như thế hậu đãi vô cùng, lại an toàn vì gửi ngân hàng, còn được làm cổ đông ăn chia hoa hồng, thoág chóc đã từ người làm công lên thành cổ đông rồi.

Công thức kiếm tiền phức tạp khiến Nick rơi luôn ý nghĩ đi ăn máng khác đến tận Bắc Băng Dương. Cô vắt óc dốc sức tính nhẩm, nghĩ xem kiếm tiền thế nào để có nhiều tiền lời nhất. Cô đặt tay lên ngực tự hỏi, dù cho lúc cho chủ Asa bên cạnh chỉ bảo cũng không có cách kiếm tiền nào tốt hơn nữa. Thậm chí cô còn lên kế hoạch tiền lương nhận được mỗi tháng đều gửi vào Thuyền trưởng để tăng giá trị.

Mang theo tâm trạng mệt mỏi nhưng vui sướng, Nick vui vẻ chạy đi ăn cơm chiều. Cô không hề chú ý rằng trên người mình đã chẳng còn đồng nào, từ nay về sau sẽ bị danh tiếng “Cổ đông” này buộc chặt lại với Red Lion.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Một Chiếc Khăn Tay

Victor. F. Medici đi xuyên qua tòa đình, bước tới khu nhà của loạt thuyền viên cao cấp.

Sau buổi trưa, mặt trời ở Bắc Phi nóng rực khiến anh ta bức bối, nếu không phải là có chuyện thì anh ta tuyệt đối sẽ không tới nơi chứa chấp những tên hải tặc độc ác này, mùi tanh tươi xộc thẳng vào mũi, đám người dờ dẩn chen chúc trong khoang như những kẻ dưới đáy ngọn nguồn – tuy rằng anh ta cũng là bác sĩ trên thuyền. Cũng may bây giờ là ban ngày, đám hải tặc không tới quán rượu mua vui thì cũng tìm chỗ nằm nghỉ ngơi nên trong sân khá im ắng.

Tới trước căn phòng có vị trí tốt nhất ở khu vực này, Victor phát hiện ra một thanh đao có khắc ký hiệu găm trên cánh cửa gỗ – một thanh đao lưỡi liềm, biết mình đã tìm đúng chỗ rồi. Anh ta gõ cửa, chủ nhân bên trong chỉ đáp một tiếng chứ không tự ra đón khách. Victor biết không thể nói vấn đề lịch sự với chủ nhân của nơi này được, bèn tự đẩy cửa đi vào, một căn phòng điển hình của hải tặc liền hiện ra trước mắt.

Chiếc phản rải đầy rom, trên bàn gỗ có một ngọn đèn, chén nước, vài dầu và đá mài đao, một chiếc rương để mở đựng tất cả tài sản. Chỉ có mấy tờ giấy mỏng rơi là tả và mấy chiếc bút lông vũ cho thấy chủ nhân của nơi này có chỗ khác với những hải tặc khác. Một dáng người gầy gò treo trên xà nhà, mụm lực cánh tay không ngừng kéo cơ thể mình lên một cách nhanh chóng.

“139, 140, 141...”

Nick nén bức bối, sàn nhà dưới chân có mấy giọt mồ hôi ướt sũng, áo sơ mi như dội nước dãn lên người. Victor ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát cơ thể này bằng ánh mắt của một bác sĩ. Cơ thể khác hẳn với người chưa từng mang nặng như anh ta, cơ thể linh hoạt, tuy gầy nhưng không yếu sức. Từng bộ phận cơ thể đều được tôi luyện bằng những tháng năm khó khăn, không có chỗ nào vô dụng cả. Không giống với cơ thể cứng rắn của đàn ông, cơ thể cô mềm dẻo linh hoạt, khó ai có thể nhìn ra được sức bật kinh người ẩn dưới lớp cơ bất trên cánh tay.

Thuyền viên trên một chiếc thuyền hải tặc bình quân 26 tuổi. Nhưng phần lớn những người trẻ trung khỏe mạnh này đều mất mạng chỉ sau một hai năm. Ngoại trừ chết lúc chiến đấu thì bệnh thiếu dinh dưỡng, uống rượu không biết kiềm chế, bệnh lây lan qua đường tình dục đều có thể phá hủy một người

đàn ông cường tráng trở thành rác rưởi.

Hải tặc tiêu xài số tiền cướp được cũng như đang tiêu xài tính mạng của mình vậy. Trong đoàn thể xa xỉ này, người có thói quen nghỉ ngơi và làm việc một cách đáng hài lòng, kiên trì rèn luyện như thế này quả thật hiếm như sao trên trời.

Người đầu tiên Victor nghĩ đến chính là thuyền trưởng. Tóc đỏ này như thể có sự giúp đỡ thiên phú dị bẩm, sức mạnh cường tráng. Tửu lượng của Hayreddin như vực sâu không thấy đáy, nhưng anh lại rất ít khi uống nhiều, vì để giữ cái đầu tỉnh táo, anh thích uống cà phê và trà hơn. Về phương diện phụ nữ, anh cũng là người tiết chế vô cùng, ngay cả bác sĩ như anh ta đây cũng không thể đề nghị được điều gì tốt hơn nữa.

Bây giờ, Victor lại phát hiện ra một kiểu mẫu khác.

“200!”

Nick nhẹ nhàng nhảy xuống, xoay cánh tay đau nhức, tóc ướt sũng dính vài hai bên thái dương.

Victor ngửi được mùi hương hiếm có trên ngòai cô.

“Cô uống rượu à?”

“À, một chén Rogge.” Nick rút khăn mặt lau mặt mình, lấy ly nước lạnh tu ừng ực, sau đó ngồi nghiêng trên ghế nghỉ ngơi.

Victor chau mày: “Nói cho cô biết, mận cám, mận nước đều có liên quan tới việc uống rượu đấy, đừng ý trẻ tuổi mà chà đạp da mình, qua vài năm nữa lại khóc cho mà xem!”

“Này, tình cờ thôi mà, tôi đã bảo bartender trộn không ít nước vào rồi.” Cái ghế khá cao, Nick ngồi một chỗ mà đôi chân lại không yên, có vẻ như rất hưng phấn.

“Hôm nay trông cô vui vẻ quá nhỉ.” Victor nhìn kỹ người trước mặt, đôi đồng tử màu đen của Nick ánh lên vẻ vui sướng, đôi má còn đỏ ửng vì vận động. “Nước từ thần táo chua” rất nổi tiếng ở Algiers, Victor cũng biết cô không thích uống rượu, nhất định là có chuyện gì đó khiến cô rất vui vẻ rồi.

“Để tôi đoán xem nào...” Victor nhìn quanh một lượt, nhìn đồng giấy tờ lộn xộn dưới sàn nhà, trên mặt giấy chỉ chút những con số ả rập.

“Lãi suất hằng năm 36%, 200 đồng sau một năm là 272 đồng, hai năm là 344 đồng. Tiền lương trước mất 30 đồng, nếu như từ giờ mỗi tháng để dành 24 đồng...” Anh ta háng hái đọc tiếp, vẫn còn mặt sau: “Đồ ăn vặt, ngoạn kếp, cố gắng hết sức ăn và của thuyền trưởng, ngoạn kếp.”

Victor suy tư về những biểu thức tính lãi suất kia, lát sau mới vỗ tay cười to: “Ha ha, tôi biết rồi, cô bán mình cho thuyền trưởng đúng không!”

“Hà... Nói chính xác ra là tôi góp cổ phần cho thuyền trưởng, như vậy hằng năm có thể tăng giá trị tài sản...” Nick có ý đồ giải thích, nhưng lại bị Victor ngắt lời với ánh mắt đầy vẻ thương hại: “Chắc chắc chắc... Tôi biết ngay là cô sẽ không chạy thoát khỏi móng vuốt của anh ta mà. Nhìn đáng về góc độ ghê tởm của cô đi, mình bị bán còn vui vẻ đếm tiền cho người ta~”

“Không phải đâu! Tôi đã tính toán cẩn thận rồi, lợi nhuận không hoàn trả đấy nhé!” Nick lớn tiếng phản đối.

“Thôi thôi, có tiền khó mua được ước mơ, thuyền trưởng là người làm ăn thành thật ổn trọng thế nào chứ, hợp tác với anh ta sẽ có tiền đồ phát triển thôi.” Victor không muốn giải thích, ánh mắt gian xảo lóe lên sau cặp kính: “Đội trưởng Nick đã là nhân vật quan trọng thứ yếu rồi, thật đáng mừng!”

Nick bị anh ta cười mới đứng ngồi không yên, nhưng lại không nghĩ ra được là sai chỗ nào, chỉ đành hỏi lại:

“Vậy anh đầu tư tiền đi đâu rồi? Tôi biết lương của anh tương đương với lãi chính, cũng có chiến lợi phẩm nữa, cộng lại chắc không ít đâu.”

“Tôi không dư sức đi quản lý những chuyện này, tiền đều tổng vào ngân hàng Florence hết, ở đó có người đại diện xử lý sổ sách đầu tư tài sản cho tôi, giảm thiểu tổn thất lạm phát.” Victor đưa một cuốn sổ ghi chi số chi tiêu ra cho Nick, “Chắc chắn là thuyền trưởng lấy lạm phát ra dọa cô để cô đưa tiền cho anh ta chứ gì? Chẳng trách cô không thoát nỗi lòng bàn tay của Red Lion, muốn tính toán, mưu trí, khôn ngoan với anh ta ấy à, cô còn phải sống thêm một trăm năm nữa.

Nick bị huy hiệu nhà Medici hấp dẫn, đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm vào cuốn sổ nhỏ thần kỳ kia: “Tôi đã từng thấy người ta dùng loại giấy này ở Italy, ghi mấy chữ đã có thể dùng rất nhiều tiền, ở Algiers cũng thông dụng rồi sao?”

“Vừa mới mở điểm hối đoái.” Victor không giải thích vì sao thứ đại biểu cho Italy lại xuất hiện ở Bắc Phi. “Nếu đội trưởng Nick đã không có ý định đổi việc nữa thì cứ xem như tôi đã hoàn thành nhờ vả của người nào đó rồi vậy.”

“Sao cơ, Karl nhờ anh à?”

“Đúng vậy.” Trước mắt Victor hiện lên dáng vẻ lo lắng của chàng trai tóc vàng kia. Cậu ta không muốn cô tới lãnh thổ của dân dị giáo, nhưng ở Bắc Phi làm hải tặc chắc chắn cũng không phải là con đường đáng để người ta vui vẻ. Cho dù lựa chọn thế nào thì cũng không thể nhìn ra hi vọng được, Victor có thể tưởng tượng ra được người lưng đeo bí mật sẽ có tâm lý gánh nặng thế nào, trên mặt người thanh niên không có tinh thần phấn chấn mạnh mẽ mà lại mang vẻ áp lực, ảm đạm và buồn khổ.

“Đừng để ý đến anh ta, anh ta luôn có lý do để lái nhái.” Nick bực bội ném ánh mắt trên chóc của Victor ra sau đầu, hiển nhiên là rất không kiên nhẫn với người được nhắc tới.

Victor âm thầm lắc đầu.

Nick lại chuyển chủ đề: “Nói vậy anh cũng không có ý định đổi việc ư? Tôi nghe nói Râu Đỏ rất biết chi để đi đào tường nhà người khác đấy.”

“Ha ha, chỉ một giây đồng hồ thôi là tôi đã cân nhắc được rồi.”

“Sao vậy, chẳng nhẽ anh cũng ghét người Thổ Nhĩ Kỳ ư?”

“Tôi chỉ ghét thói quen vệ sinh của Râu Đỏ thôi.” Victor chau mày vẻ ghét bỏ, “Râu là thiên đường cho vi khuẩn sinh sôi, đám đàn ông theo thuyền trưởng kia đến quá thật chẳng khác gì địa ngục.”

Nick không thể phủ nhận một điều rằng trong mắt tên bác sĩ biến thái ưa sạch sẽ này, thứ được xưng là sạch sẽ trên trái đất này cũng chẳng có mấy.

“Được rồi, vậy anh tới chỗ tôi kiểm tra vệ sinh đây à?”

“Buồn cười!” Victor hất cái cằm cong một cách ưu mỹ về phía cửa ra vào, nói bằng giọng điệu mệnh lệnh bẩm sinh: “Thay quần áo đi, tôi muốn đi chợ mua ít thuốc, cô xách giỏ đi theo tôi.” Sau đó anh ta lại đánh giá Nick một phen, ánh mắt dừng ở ngực cô, nói cay nghiệt:

“Cũng tiện mua cho ngài đội trưởng đây một chiếc áo ba lỗ.”

Trên thực tế, Bác sĩ Victor là người rất tôn trọng không gian riêng của người khác, thích sống một mình, nhưng đồng thời anh ta cũng là người yêu mạng sống. Từ đầu năm, sau chuyện bị đâm ở chợ, mỗi lần ra ngoài mua sắm anh ta đều gọi hai bảo tiêu đi theo xách giỏ, sau khi vết thương khỏi hẳn vẫn giữ nguyên thói quen này không đổi. Mà cu li xách giỏ bình thường đều là “Nhóc con được người vợ nuôi lớn” nào đó.

Nick không ngại xách giỏ, vì đầu võ mồm với Victor rất thú vị, lúc khiến anh ta tức giận đến nổi mất hết phong độ nhảy dựng lên lại càng thú vị hơn. Đặc biệt là vị bác sĩ xuất thân quý tộc này có cơ hội đều rất thích ăn những món ăn cao cấp và uống rượu nho Bordeaux.

Căn cứ vào việc có thể chỉ một thì tuyệt đối không chỉ hai, trước tiệm may, Nick vô si lộn trái hai túi quần ra – Một chiếc khăn tay, một ít vụn bánh quy, mất hạt dưa xơ xác, còn lại chẳng có gì nữa. Victor đứng tại chỗ ôm ngực, có nguy cơ thổ huyết, oán hận móc túi thanh toán tiền cho ba bộ áo lót bằng vải bông.

Ra khỏi tiệm may, Victor nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Chẳng lẽ từ đầu cô đã có ý định để tôi trả tiền đồ lót cho cô rồi à?”

Nick chớp mắt ra chiều vô tội: “Ồ, thanh toán cho quý phu nhân không phải là phong độ thân sĩ nên có ư? Lại nói vừa rồi tôi cũng đâu có muốn mua, là anh kéo tôi tới đây chứ. Anh biết mà, thứ đồ áo bó sát người là thứ tôi ghét nhất.”

“Nói vậy cô lấy mấy chiếc áo này là thiết thời cho cô rồi ư?” Gân xanh trên trán Victor nảy lên.

“Ồi chào!!! Khách khí quá. Thấy anh có thành ý như vậy, tôi đành cố gắng nhận lấy thôi.” Trời nóng mặc nhiều lớp áo chẳng dễ chịu gì, nhưng kiếm được chút đồ khiến Nick cảm thấy thoải mái vô cùng. Cô tự cho là thông minh dạy bảo bác sĩ:

“Hơn nữa, anh có thể anh có thể đổ số tiền mua quần áo kia thành mua được phẩm rồi tìm thuyền trưởng thanh toán cũng được mà.”

Victor không ngờ một cô gái đang tuổi trưởng thành lại có nhân phẩm vô si không điểm dừng như thế, chán nản đến nỗi chẳng buồn nhìn nữa. Cũng may anh ta không phải là người thiếu tiền, không so đo chút tiền tiêu ngoài ý muốn đó.

“Tôi lại muốn hỏi một chút, thế tiền của cô mua cái gì rồi?”

“Nhiều lắm nhé, ít muối mịn đánh răng trên thuyền, dầu gội làm cứng tóc, quần đai lưng áo sơ mi, còn có ít bông băng cần dùng lúc chẳng may nữa, làm gì có cái nào không cần đến tiền đâu?”

Những thứ này Karl đều chuẩn bị cho cô rồi, tôi muốn hỏi tiền riêng của cô ấy.”

“Tiền lương mỗi tháng của tôi vẫn đưa cho anh ta một đồng vàng mua những thứ vật dụng thường ngày này mà, chẳng phải là tôi bỏ tiền đó sao?” Nick ngơ ngác.

“Thì ra là thế.” Victor thờ dãi, nhìn cô thật lâu: “Karl chăm sóc cô quá tốt rồi, từ lúc cậu ta xuất hiện, cô vẫn chưa từng cò kè mặc cả với đám lái buôn đúng không. Một năm trước thì một đồng vàng đã đủ rồi, nhưng chẳng lẽ thuyền trưởng không nói cho cô biết ngay cả cọng cỏ ở Algiers bây giờ cũng đã tăng giá mỗi ngày rồi sao?”

“Chuyện này...”

“Lại nói mấy thứ cô mua đều thuộc loại kém nhất, còn Karl lại chỉ toàn mua cho cô những mặt hàng tốt nhất, tôi nhớ một năm trước cô cũng không có thói quen mang khăn tay nhí, đây là loại vải rất cao cấp đấy.”

Nick vô thức sờ lên chiếc khăn tay hình vuông mềm mại kia. Trước khi phát tài, cô vẫn sống rất đơn giản, ngay cả đồ lót cũng không có, nào có suy nghĩ sử dụng kiểu khăn tay xa xỉ này. Lúc lên thuyền, cô bận rộn nhiều thứ, lâu dần không cân nhắc đồ dùng cá nhân nữa. Mãi đến khi Karl xuất hiện rồi, lấy danh nghĩa người hầu ôm đồm hết những thứ đồ dùng hằng ngày của cô, chiếc khăn tay này mới xuất hiện trong túi áo đã giặt sạch sẽ.

“Trước khi nhập bọn, tôi đã thấy cậu ta làm công ở bến tàu đến nỗi mồ hôi đầm đìa mấy lần. Thật ra từ trước đến giờ tôi vẫn khinh bỉ đám người làm việc tay chân. Tuy hành vi của cậu ta không thể chứng minh rằng tín ngưỡng của cậu ta là chính xác nhưng ít ra cũng đã chứng minh rằng nó cũng không phi pháp.” Victor nói.

Nick cúi đầu suốt dọc đường đi, một cảm xúc khó hiểu yên lặng tràn vào đầu óc cô.

“Thì ra...”

Thì ra không phải là tôi thuê cậu ta, mà cậu ta vẫn luôn bao bọc tôi.

“Tôi hiểu cách nhìn nhận giá trị giữa hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng để gặp một người thật lòng suy nghĩ cho cô trên đời này cũng thật không dễ gì.” Victor thân nhiên nói, “Cho nên dù cô ghét cậu ta, vĩnh viễn không bao giờ có thể tiếp nhận cậu ta nhưng ít ra cũng đừng quá vô tình.”

Isaac ở lại Algiers một tháng nóng nhất, nhưng vẫn không thể đưa đội trưởng đội tấn công “trung thành” của em trai anh ta về Thổ Nhĩ Kỳ. Hayreddin lễ phép xin miễn nhánh ô-liu(*) của Suleiman I, đồng thời cũng tặng một phần quà biểu thị việc không đối địch, chỉ là chưa tới thời điểm, vẫn cần nhiều thời gian để cân nhắc.

(*)Nhánh ô-liu: biểu tượng hòa bình.

Đứng trên bến tàu Algiers, Isaac sắp đi có vẻ hơi buồn. Anh ta nhìn về mặt vô cảm của Nick, nghĩ thầm tuy đứa trẻ này không chịu đi nhưng như thế cũng thể hiện cậu ta là người trung thành, anh ta hắng giọng, nhìn cảm giác đau lòng như kim đâm nói với cô:

“Reis không có con trai, nhưng Lily lại say tàu, tôi không nỡ giày vò nó thêm một chuyến nữa...”

Nick nhanh chóng nghe ra được, đôi mắt cô sáng rực, không để Isaac nói xong đã lên cao giọng cảm ơn:

“Cảm ơn đại ca! Em sẽ chăm sóc nó thật tốt!!”

Mấy trăm anh em đứng quanh đó đều tròn mắt nhìn, lời nói rồi như bát nước đổ đi, con ngựa tốt giá trị kia của Râu Đỏ lại “bị” tặng cho tên nhóc này. Da mặt Isaac co rúm lại, tức nghẹn cả thở.

“Ai là đại ca của đồ khốn nhà cậu chứ!! Há?!”

Hayreddin cất tiếng cười to, đắc ý nói: “Đã biết gọi đại ca rồi cơ à, anh còn muốn mang cậu ta đi à, cẩn thận chưa tới được bờ đã bị tức chết.”

Isaac hừ hai tiếng, hít thở sâu, sau đó quyết định duy trì phong độ đến giây cuối cùng.

“Được rồi, nếu còn không đi nữa thì gió sẽ đổi hướng mất.” Anh ta vỗ vai em trai, tiếc nuối nói: “Đưa em trai như em bao giờ mới ngoan ngoãn nghe lời anh nói đây, vốn tưởng từ nay về sau là có thể kẻ vai chiến đấu với em rồi chứ.”

“Chúng ta vẫn luôn kẻ vai chiến đấu mà.” Hayreddin nhìn thẳng khuôn mặt giống hệt mình, nghiêm mặt nói.

“Anh là anh trai duy nhất của em.”

Barbarossa Hayreddin không vui mừng nhận lời chiêu an của đế quốc Ottoman cường thịnh. Con thuyền buồm Thổ Nhĩ Kỳ có hai đầu nhếch lên càng ngày càng cách xa Algiers, người hơi mất cảm với chính trị có thể nhận ra được tài đức của người đàn ông này sẽ không để anh ta an phận làm một thuyền trưởng hải tặc.

Mặc khác, Nick lại cảm thấy rất hứng thú với “tờ giấy có giá trị tiền bạc” kia, Hayreddin kiên nhẫn giải thích hệ thống tín dụng của thế giới cho cô hiểu, nhưng lại không có cô chút cơ hội dỗi ý rút vốn nào.

Hayreddin: “Nghe hiểu không vậy?”

Nick: “...Báo cáo thuyền trưởng, có nghe nhưng không hiểu.”

Hayreddin: “Được rồi, dù sao gần đây cũng không có việc gì, tôi đưa cô tự đi xem trộm một chút.”

Nick: “Tự đi... Ý anh là tới Italy ư?”

Hayreddin: “Đúng vậy, tới Italy.”

Q.1 - Chương 23: Florence

Chuyến ngừ – Đặng Trà MyItaly, ngôi sao văn minh của Châu Âu, là mảnh đất chôn nắm xương của St. Peter, ngọn nguồn của văn hóa phục hưng... Italy với lịch sử vinh quang không phải là một cường quốc, chỉ do phần đông những thành bang cấu thành hệ thống rời rạc. Trên bán đảo Apennine hình chiếc giày, Venice, Milan, Napoli và đất nước của Giáo Hoàng luân phiên chiến tranh, từng phần tử độc lập lại liên hợp lẫn nhau.

Đã muốn tới thăm hệ thống tài chính thì mục tiêu chỉ có một – Thành phố có sự nghiệp tài chính phát đại nhất ven bờ Địa Trung Hải, Florence.

Lúc bấy giờ, Red Lion cũng không giống trống khua chiêng lên đất liền mà chỉ thả neo ở bến cảng, Hayreddin dẫn theo đội phó và bác sĩ trên thuyền xuất phát. Lúc rời thuyền, Vitor lại sụt chút nữa rơi qua mạn thuyền bé lặn xuống biển lần nữa. Tuy anh ta đã làm việc trên thuyền hải tặc được ba năm nhưng lại chẳng nhiễm được chút linh hoạt của thủy thủ nào, lúc nào cũng chỉ chực rơi xuống biển.

“Lần sau lúc anh rửa mặt, tôi sẽ trông chừng không để anh chết đuối trong chậu rửa.” Nick kịp thời túm lấy tay anh ta, nhưng lại cất lời ác độc nguyên rủa.

Mọi người đóng giả thương nhân, ngồi xe ngựa xuất phát vào khu vực ven bờ phồn hoa. Những nóc nhà màu đỏ nổi bật lên nền trời xanh mây trắng, thành phố phồn vinh này cheo chống nhờ lồng dè và công nghệ dệt, dường như sau mỗi ô cửa sổ, người ta lại loáng thoáng thấy được giường quay tơ đang quay tròn.

Nick từng lang thang nhiều năm ở Italy, tới Florence có thể nói là về lại chốn cũ rồi. Xe ngựa đi qua bến cảng nhộn nhịp, hành khách giàu có trên thuyền ném tiền xuống biển mua vui, đám trẻ trên cầu lại nháo nhác nhảy xuống vớt.

“Hành vi của con người nơi đây vẫn ác liệt như thế.” Victor đội chiếc mũ rộng vành che khuất cả khuôn mặt, qua cửa xe ngựa cay nghiệt nhìn chăm chăm đám thủy thủ đang cười ha hả, “Hàng năm chết đuối bao nhiêu người rồi, đáng ra phải phán bọn họ tội giết người mới đúng.”

Cảnh tượng này cũng là cảnh tượng quen thuộc với Nick, chỉ có điều cô đã tập mãi thành quen, vốn cũng chẳng có cảm xúc tức giận gì. Cô chỉ buồn bực nói một câu: “Kỹ năng bơi lội tồi thì một ngày cũng kiếm được không ít đầu, tiếc là tôi không biết bơi.”

Victor liếc cô một cái: “Cô chỉ có chút chí hướng đó thôi.”

Karl không dám tương tượng người thích kiếm tiền như Nick đã sống thế nào vào năm đó, phút chốc chẳng nói nổi nên lời.

“Mắt cô như thể con cún con nhìn cục xương chăm chăm ấy.” Hayreddin nói rồi lấy một túi tiền Tây Ban Nha ném cho Nick: “Lát nữa xuống xe cô cũng ném đi, nhớ ném tới trước mặt đám đốn mạt tự cho là đứng kia ấy.”

Nick bắt lấy cái túi, đánh giá chỉ ít cũng có hai mươi miếng, cô nhanh chóng thu bạc vào túi, nghiêm mặt nói: “Thuyền trưởng, tôi không thèm chấp bọn họ đâu.”

Hayreddin cười mỉm nhìn cô: “Đừng độc chiếm, đây là tiền dùng chung của mấy người đấy. Các mặt hàng ở Florence này là nhất Địa Trung Hải rồi, hôm nay làm việc xong thì giải tán, muốn mua gì thì mua đi.”

Nick vui sướng vô cùng, vội vàng ngắm nhìn những cửa hàng phồn hoa mọc như nấm ngoài cửa sổ, đó là những nơi mà ngay cả cô cũng chưa từng bước chân vào. Cô, Victor và Karl chia ra thì mỗi người được bảy đồng, đây đã là chi phí mua sắm hết sức xa hoa của khách lữ hành rồi.

“Victor, anh là người địa phương à? Có đồ đẹp giá rẻ nào đáng đề cử không?”

“Đồ đẹp giá rẻ chưa thấy bao giờ, tiền nào của nấy mới là quy củ ở đây.”

Dường như Victor đặc biệt miễn cảm với mấy chữ “người địa phương”, anh ta lại kéo vành nón thấp xuống.

“Cái khác cô cũng không nỡ mua đâu, đi mua chán lông đi, giữ ấm mà lại bền, đây là sản phẩm tốt có tiếng của Florence đấy.”

Vì ở đây là nơi tập trung đông đảo lượng quý tộc lâu đời nên thị trường xa xỉ phẩm của Florence rực rỡ muôn màu, hàng sản xuất dệt và chế phẩm lông dè cũng là hàng cao cấp quan trọng, những thứ này đều được dùng thuốc nhuộm cực kỳ quý, màu sắc tươi đẹp lâu phai.

“Chăn lông à...” Nick vuốt kim loại hiếm trong túi áo, ánh mắt như in hai chữ kích động.

Mọi người trong xe thấy dáng vẻ Nick hưng phấn như thế thì cũng có chút hứng thú đi chơi.

Cuối cùng cũng vào khu vực thành thị, chuyện đầu tiên lúc xuống xe ngựa không phải là tìm khách sạn mà là đi đổi tiền.

Florence phát hành tiền Flo, đây là kim tệ đời trước của châu Âu, thông hành trong đất liền. Khắp nơi trong thành thị đều có ngân hàng để đổi tiền, chỉ một cái bàn, một băng ghế dài, một nhân viên là đã có thể tiến hành công việc đổi hơi mười loại tiền như Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, nước Pháp, Nước Anh, Hà Lan, Ottoman, Thổ Nhĩ Kỳ, Ai Cập...

Đoàn người che giấu tung tích, xếp hàng trước một bàn làm việc, tiện thể đánh giá cảnh tượng trong tòa thành này.

Nick bản thân suy nghĩ về khoản tiền mua sắm của cô, bất thành lời, một âm thanh chói tai vang lên xuyên qua đám người:

“Ăn trộm! Có người trộm túi tiền của tôi!”

Cả đám người hỗn loạn, Nick không nói hai lời đã chạy vụt đi, ngờ ngác chạy hơn nửa con phố mới ngó ra rằng không phải nói mình, bèn ngượng ngùng vụt mũi đi về:

“Đã lâu không để ý nên thần kinh có hơi mất cảm...”

Hayreddin than thở: “Đôi khi tôi thật không muốn thừa nhận, nhưng dần cô đi đúng thật là mất giá quá.”

Victor thì quay lưng lại, ra vẻ không biết cô.

Karl muốn giải vây cho Nick, bèn hỏi: “Mấy chỗ làm việc này trông đơn sơ quá, trên bàn đều là vàng bạc chưa nộp thuế, chẳng có ai bảo vệ, nhân viên chỉ lo vui đầu ghi chép, chẳng hề không để ý vấn đề an toàn ư?”

“Không đâu, bọn họ đều là người nhà Medici.” Nick trả lời chắc nịch, “Cho dù đám nhân viên có buồn đi WC quá thì lúc trở lại cũng chẳng thiếu lấy nổi một đồng tiền đâu.”

Thấy Karl tỏ vẻ nghi ngờ, Victor bèn giải thích: “Medici là thế lực lớn nhất, độc ác nhất ở bản địa, là xã hội đen đấy.”

Tuy Victor xuất thân từ gia đình quý tộc có tiếng nhưng thật ra cũng không phải là huyết thống quý tộc Châu Âu. Bọn họ làm giàu theo lối ngân hàng xã hội đen, dùng tiền tài và vũ lực để uy hiếp, không chế thành phố này đã 300 năm.

Hayreddin thấp giọng tự thuật câu chuyện đồn đại năm đó: “Hơn ba mươi năm trước, tộc trưởng Medici ‘Hào hoa giả’ Lorenzo và người em trai của ông ta bị đối thủ cạnh tranh tập kích ở giáo đường, em trai anh ta bỏ mình tại chỗ, Lorenzo trốn vào kho đồ thánh mới thoát thân được. Ngày hôm sau gia tộc Medici phản công, tiêu diệt cả nhà đối thủ đó, ngay cả đại giáo chủ họ ủng hộ cũng không thoát nổi, toàn bộ phố lớn ngõ nhỏ Florence ngập những tay chân đứt lìa, toàn bộ chỉ còn một người đàn ông có quan hệ thông gia với gia tộc Medici sống sót.”

Karl khiếp sợ: “Cái gì?! Chẳng lẽ dân chúng yên lặng, dễ dàng tha thứ cho loại tàn bạo này ư?! Hung thủ có tội, phải bị phán quyết chứ?”

“Cậu đánh giá cao dân thường quá rồi.” Victor cười rộ lên, “Thực tế Medici rất được tôn kính ở Florence, rất nhiều thị dân tham gia hành động báo thù này. Lúc xử phạt treo cổ công khai, dân chúng vây quanh đều hô hào ‘Treo cổ chúng đi!’, có những người bị mổ bụng treo lên ngoài tòa thị chính, Lorenzo treo thưởng cho những ai về lại, ngay cả thầy tôi Da Vinci cũng tham gia về. Nếu cậu muốn xem tràng cảnh đó một chút thì chúng được treo trong tòa thị chính đấy.”

Karl khiếp sợ không nói nổi nên lời, Nick tổng kết trần thuật: “Bởi thế nên có một điều luật bất thành văn rằng cho dù có trộm của thượng đế, cho dù có bị đánh gãy tay cũng không thể trộm đồ trên bàn này được.”

Cho dù Nick bị vàng nện cho chóng mặt thì cô cũng biết đến Florence không thể chỉ ngắm cảnh. Victor ghét bỏ thời tiết nóng nực bên ngoài, có thể khiến anh ta đội mũ mặc áo choàng giữa tiết trời tháng tám này thì chỉ có thể là nhiệm vụ đặc thù.

Quả nhiên đoàn người vừa đặt chân tới khách sạn không lâu đã có một cỗ xe ngựa màu đen xa hoa xuất hiện bên ngoài. Một quân giở trung tiên với dáng lưng thẳng tắp cúi đầu cung kính với Victor, chào một tiếng: “Tiểu thiếu gia.” Sắc mặt bác sĩ của thuyền lập tức trở nên khó coi.

Vừa lên xe ngựa, về mặt trào phúng cay nghiệt đầy phong phú của anh ta biến mất, đổi lại là chiếc mặt nạ lạnh lùng.

“Nói rõ trước, tôi chỉ là người đã ở riêng, không có quyền thừa kế, lần này chỉ phụ trách giới thiệu, không thành cũng không thuộc trách nhiệm của tôi.”

Hayreddin an ủi bằng giọng nói trầm ổn: “Không cần phải lo lắng, cậu chỉ đi làm việc, không phải về nhà thăm người thân.”

“Hừ... Nơi này luôn khiến tôi không thoải mái.”

Một lát sau, Nick – người từ trước đến nay rất ít hỏi đến nhiệm vụ – đột nhiên mở miệng: “Thuyền trưởng? Anh muốn gửi tiền tiết kiệm ở ngân hàng gia tộc Medici à?”

“Nếu may mắn, tôi càng hi vọng có thể kiếm chút tiền từ Lorenzo, ví dụ như bán cho ông ta một vài thứ chẳng hạn.” Hayreddin đáp mơ hồ. Anh đang nói đến cháu trai của Lorenzo, kẻ tự xưng là Lorenzo II, chủ gia tộc Medici hiện nay, người thống trị thực sự của Florence.

“Sao thế, có vấn đề gì à?”

Nick không trả lời, chỉ vô thức đưa tay nắm lấy lưới hái trong túi vải, sự hưng phấn khi tới Florence đã bị quét sạch.

“Không sao cả. Chẳng qua nếu thuyền trưởng muốn cướp ngân hàng thì tôi phải chuẩn bị tâm lý trước một chút.”

Lăn lộn ở Italy bao nhiêu năm, Nick hiểu rất rõ “Medici” đại biểu cho cái gì, so với chính phủ, gia tộc Mafia này lại không từ thủ đoạn, tàn nhẫn bạo lực vô cùng.

“Chỉ bằng ba chúng ta thì muốn thuận lợi thoát thân cũng chẳng dễ gì đâu.”

Karl nắm chặt chuôi kiếm, suy tư ác liệt cách thức để Nick bình an đào thoát được, không khí trong xe trở nên ngột ngạt. Qua một lúc lâu (hoặc cũng chỉ mới hai ba phút), bác sĩ đột nhiên phát hiện chỗ không đúng trong lời Nick:

“Này nhóc con kia, tại sao lại là ‘chỉ bằng ba chúng ta’ được?”

Nick đếm trên đầu ngón tay cho anh ta nghe: “Thuyền trưởng này, tôi này, Karl này, đúng ba người rồi còn gì.”

“Tôi thì sao?”

“Anh ấy à...” Nick vô cảm đánh giá tên bác sĩ gầy yếu nọ: “Lực chiến đấu của anh bằng không, chả cần thiết tính vào làm gì.”

Victor: “!!!”

Trong xe đột nhiên ồn ào, giọng điệu tức giận của Victor được đề lên cực cao, thùng xe lay động không ngừng.

Hayreddin chỉ cười cười xem trận hỗn chiến này, đợi đến lúc Karl che chở Nick trong lòng, Victor chỉnh sửa áo sơ mi nhăn nhúm xong thì bầu không khí ngột ngạt đã chẳng còn chút nào nữa.

“Nếu là tôi, tôi sẽ chẳng tốn công tốn sức đến nói chuyện hiệp ước hữu nghị làm gì.” Thần kinh căng cứng của Victor đã bình tĩnh lại, cuối cùng không nhịn nổi nữa bèn nói với Hayreddin: “Chủ gia tộc Medici bây giờ là cấp cao của quân đội Tây Ban Nha ba năm trước, hơn nữa ông ta còn là cháu ruột của Giáo hoàng Lêô X, quan hệ giữa thuyền trưởng và bên đó ‘hữu nghị hòa hợp’ vô cùng đấy...”

“Cảm ơn, tôi hiểu rất rõ ranh giới quan hệ của mình.” Hayreddin cười nói, “Nhưng đồng thời, quan hệ giữa Medici và Thổ Nhĩ Kỳ cũng rất tốt. Đế quốc Othman là mối hàng quan trọng nhất trong việc buôn bán của Florence, xét từ điểm này thì thật ra Medici cũng không có lập trường chính trị gì, chẳng qua là theo chủ nghĩa tiền tài mà thôi. Bởi thế có lẽ tôi nên thử vận may xem sao, nếu thất bại cũng chẳng mất gì. Lại ới không phải cậu đã liên tục viết không ít thư hữu nghị về nhà đó ư.”

“Đó là công việc bất hợp lý mà thuyền trưởng anh áp đặt cho tôi đấy!” Victor bất mãn vô cùng, “Chừng nào thì anh mới có thể buông tha cách thức ngoại giao mập mờ này hả? Chẳng chịu đầu quân cho ai, chẳng thân cận ai, như thế thú vị lắm à?”

“Thú vị vô cùng ấy chứ!” Đôi mắt xanh của Hayreddin sáng rỡ, tràn ngập vẻ tự tin không gì sánh được, “Chuyến đi này chính là cầu phú quý trong nguy hiểm. Nếu thích an ổn thì chẳng bằng tôi mua lấy mấy trăm mẫu vườn trái cây làm địa chủ còn hơn!”

“Nhưng quan hệ ngoại giao mập mờ là con dao hai lưỡi, tuy rằng chiếm được nhiều lợi ích nhất nhưng bất kỳ ai cũng có thể trở mặt thành thù!”

“Như thế chẳng phải kích thích lắm ư?” Hayreddin hỏi lại, mỉm cười nói, “Cũng giống với đạo lý theo đuổi phụ nữ vậy, chỉ có lúc gần lúc xa, không lạnh không nóng thì cậu mới có thể chiếm được cô nàng, phải biết trả giá cả sức lực lẫn tiền tài.”

Victor im bật, Hayreddin lại nhìn Nick, cô không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn anh, dường như đang nghe rất thật tâm.

“Nghe hiểu gì rồi? Nói một câu xem” Hayreddin hỏi.

“Ừ, đầu tiên tôi tán thành với cách nghĩ vườn trái cây và địa chủ.” Nick nghiêm túc phát biểu cảm tưởng của chính mình, “Còn có phương thức kết giao chiếm được nhiều tiền nhất nữa.”

“Phương thức gì?”

“Chính là như thuyền trưởng anh nói đấy, ngủ cùng tất cả mọi người, như thế thì tất cả mọi người sẽ tự nguyện trả cái giá tôi đã.”

Hayreddin há hốc miệng, đau khổ tiêu hóa hàm nghĩa những lời này.

“Không, không đúng, tôi nói câu ‘như gần như xa, không lạnh không nóng’ cơ mà, cô không hiểu nghĩa hai câu đơn giản này ư? Không phải là ngủ! Là mập mờ!”

Nick tròn tròn mắt, hiển nhiên là rất hoang mang: “Không phải ngủ... Vậy đang nói chuyện giá tiền đúng không, có phải sau đó còn cần giẫm giày dưới bàn cơm đúng không?”

Victor đã ngồi nẹp vào ghế cười không đứng dậy nổi, Karl thì mặt đỏ tới tận mang tai, chỉ muốn cầu xin thuyền trưởng đừng bàn đến vấn đề này nữa. Cuối cùng Hayreddin cũng nhớ được một nguyên tắc lớn khi mang trẻ con theo: Không được bàn chủ đề không thích hợp trước mặt trẻ con, bọn họ sẽ bị bẽ cong mặt.

Trong xe ngựa thình thoảng có tiếng tranh cãi xen lẫn, tiếng cười, tiếng cãi lại, quân gia ngồi ngoài nhẹ nhàng quất roi, khóe miệng hơi nở nụ cười.

Đường như thiếu gia đã tìm được đồng đội khiến cậu ấy vui vẻ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Lorenzo Rắn Độc

Type: Thanh Hương

Cuộc gặp mặt được sắp xếp tại đại bản doanh của gia tộc Medici – lâu đài Medici. Đây là tòa lâu đài được xây theo phong cách La Mã, với nền tảng là những phiến đá thô được xếp chồng lên nhau trông như một pháo đài kiên cố thời Trung Cổ, bức gia huy cực lớn trên tường thành khoe mẽ vinh quang của cả gia tộc. Trên tấm khiên màu vàng kim được tô điểm bằng sáu quả cầu màu đỏ sẫm, đại diện cho sáu sản nghiệp lớn chống đỡ cho gia tộc Medici gồm ngân hàng, gia công len, công nghiệp nhuộm, dược phẩm, xuất nhập khẩu tơ lụa và chế tác hàng thủ công.

Xe ngựa dừng trước cửa ngách, cả đoàn người được vị quân gia trung niên dẫn vào trong, đi bộ dọc theo một con đường mòn không có gì đặc biệt dẫn tới tòa nhà chính. Đối với một chuyến viếng thăm bí mật mà nói, quy cách tiếp đón như vậy dường như rất bình thường. Nhưng Victor biết, đây chẳng qua là thủ đoạn cường điệu chính thống của vị chủ nhà với sở trường là chiến tranh tâm lý trước mặt đứa con trai ruột thịt đã bỏ nhà ra riêng của mình mà thôi.

Rất nhiều tay đàn ông mặt mày hung dữ đang đi lại lang thang trong hoa viên, quần áo bọn họ mặc rất đẹp, nhưng khí chất rõ ràng không phải kiểu quý tộc nho nhã lịch sự. Tất cả không nói không rằng chỉ nhìn chòng chọc vào mới tới, trong ánh mắt để lộ ra vẻ đe dọa lộ liễu, nhưng đáng tiếc chẳng có chút ảnh hưởng nào tới đoàn người của Sur Từ Đồ. Đại bản doanh của đám cướp biển hiển nhiên còn có sức uy hiếp hơn ở đây nhiều.

Đứng hai bên cửa lớn là năm, sáu người đàn ông cao lớn vạm vỡ, cúi người hành lễ bằng thái độ thịnh hành trong xã hội thượng lưu – động tác lịch sự nhưng ánh mắt lại rất kiêu ngạo, người đàn ông đứng đầu nói với Hayreddin:

“Quý khách tôn quý, để thể hiện sự kính trọng đối với chủ nhà, xin hãy để vũ khí của ngài ở lại đây, chúng tôi sẽ bảo quản cẩn thận cho ngài”.

Nick và Karl đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều phát hiện ra bên trong áo choàng của người đàn ông này có giấu vũ khí.

Hayreddin mỉm cười, không chút do dự rút thanh đao Damascus ở thắt lưng ra, đặt lên chiếc khay trong tay một người đứng bên cạnh. Hắn đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ, Nick lập tức thả chiếc lưỡi hái xuống, Karl cũng tháo song kiếm ra. Trong một gian phòng lớn không bao giờ thiếu vũ khí, dựa vào thân thủ của ba người bọn họ mà nói, ở trên tay kẻ khác hay ở trên tay họ thì cũng không khác biệt gì nhiều.

“Mạo phạm rồi, tôi còn phải đặc biệt kiểm tra từng người một trong các vị đây”. Người đàn ông thu lại đao kiếm, ra hiệu cho những người khác lục soát thân thể.

Karl đang định lên tiếng, Hayreddin đã xua tay bảo hắn im lặng, sau đó dang rộng hai cánh tay ra, vô cùng thoải mái để đối phương khám xét một lượt.

Sau đó là đến Karl, lúc đến lượt chàng bác sĩ, tên khám xét bị một thanh niên cũng mang họ Medici trừng mắt lên nhìn, hắn liền chuyển mục tiêu sang Nick.

“Áy! Người này thì không được”.

Không đợi Karl xông đến, Hayreddin đã thò tay ra kéo Nick vào lòng mình, bằng một khẩu khí đầy vẻ mờ ám nhưng giọng điệu từ chối tuyệt nhiên không cho phép kẻ khác nghi ngờ chất vấn: “Chỉ có tôi mới có thể động vào thân thể của cậu nhóc này. Chủ nhà cũng nên thể hiện sự tôn trọng dành cho khách mới đúng”.

Khí thế ngang tàng và danh tiếng của Hayreddin khiến người đàn ông đó không dám cưỡng ép, gã chân chừ đánh giá Nick một lượt, là một thiếu niên thanh tú trắng trẻo, nhìn không có vẻ đe dọa nào. Có lẽ chỉ là một đứa trẻ làm ấm giường mà thôi. Gã đàn ông nghĩ.

“Được rồi, đối đãi ôn hòa với khách khứa, chúng tôi trước giờ luôn là những người khảng khái hào phóng. Xin mời các vị đi theo tôi”.

Thế là Nick “nhìn không có vẻ đe dọa nào” giữ lại được hai con dao găm trong ủng, thuận lợi bước chân vào nơi ở của tộc trưởng gia tộc Medici.

Các tác phẩm nghệ thuật hiếm có được bài trí giống như các tác phẩm bình thường khắp trong phòng khách và trên cả hành lang, những nghệ sĩ tên tuổi như sấm đánh bên tai như Masaccio, Botticelli, Raffaello, Michelangelo, đều tự hào vì từng được phục vụ cho gia tộc này.

Trên những bậc cầu thang đường bộ trắng lẹ, trái thảm đỏ tươi là một thanh niên đang dang rộng cánh tay về phía mọi người.

“Hoan nghênh! Những vị khách đáng kính. Em trai thân yêu của tôi, lâu rồi không gặp!”

Người thanh niên bước xuống cầu thang với dáng vẻ cực kỳ tao nhã, ôm lấy Victor một cách đầy khoa trương. Lúc mà của hắn chạm vào má của mình, anh chàng bác sĩ chán ghét đến độ toàn thân cứng đờ. Hắn kéo léo đẩy đối phương ra, lạnh lùng nói: “Lâu rồi không gặp, ‘anh họ’ Piero”.

“Vẫn lạnh nhạt như vậy, người đẹp băng giá của tôi”. Lorenzo II bật cười hí hí nhìn cậu em họ bị mình đích thân gạch tên đuổi ra khỏi Florence, cứ như thể chưa từng xảy ra bất cứ việc gì.

Nói một cách công bằng, Lorenzo Piero da Medici là một thanh niên khá đẹp trai. Tuổi tác và ngoại hình của hắn nhìn rất giống Victor. Mái tóc màu xám bạc, làn da trắng bệch quá mức, đồng tử nhạt màu thường thấy ở người có tình trạng loạn thần kinh, thân hình tao nhã nhưng gầy gò. Nhưng là đôi mắt của hắn không bị che khuất bởi cặp kính, nên mang đến cho người ta một cảm giác khác biệt hoàn toàn.

Victor chỉ lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng Lorenzo lại giống như một con rắn độc đang quan sát con mồi ở trong bóng tối, vẻ âm u ác ý thấm sâu vào tận xương tủy khiến người ta không rét mà run. Hắn chào hỏi “nhiệt tình”, dùng ánh mắt ấy đánh giá tất cả mọi người.

Hayreddin không mấy may động đậy, nụ cười vẫn ấm áp hài hòa như gió xuân; Karl cau mày, không muốn lên tiếng đáp lời; còn Nick, khi ánh mắt đó quét đến, liền có cảm giác như bị chiếc lưới của con rắn độc liếm lên cổ.

Nàng không ngờ lại thoáng có chút run rẩy.

Nick chưa từng gặp Lorenzo. Nhưng những kẻ có ánh mắt giống như thế đều tàn nhẫn độc ác một cách khác thường. Nick không để lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, nhưng nỗi đau đớn của thể xác trong trí nhớ lại khiến nàng không kìm được co rúm lại.

Dường như Hayreddin lập tức phát hiện ra được tình hình đó, nên nhân lúc Lorenzo mời tất cả mọi người vào phòng khách nói chuyện, hắn cố ý dùng giọng điệu cung chiêu dặn dò Nick: “Này nhóc, cậu ở lại ngoài này đi, được tham quan lâu đài Medici là cơ hội ngàn năm có một đấy”.

Nick gật đầu đồng ý. Nàng biết biểu hiện của mình lúc vừa nãy có thể sẽ trở thành sơ hở của Hayreddin, bèn dứt khoát ở lại bên ngoài đề phòng canh chừng, đề phòng bất trắc.

Lorenzo rất hào phóng để quản gia đưa Nick đi thăm quan, sau đó biến mất phía sau cánh cửa lớn cầu kì của phòng khách.

“Chủ nhân rất thích những hình tượng nghệ thuật có liên quan đến phụ nữ, nên đã sưu tập rất nhiều các tác phẩm chân dung. Giống như bức tranh ‘Đức Mẹ trong vườn hoa’ của Raffaello này chẳng hạn...”. Vị quản gia giới thiệu một cách đầy tinh thần trách nhiệm, nhưng Nick lại chẳng mấy may để tâm lắng nghe. Nàng vừa đi lang thang cảm chừng xung quanh phòng khách, vừa quan sát đường đi lối lại và địa hình từ trên cửa sổ.

“... Tôi rất vui, xem ra cậu chủ nhỏ sống rất vui vẻ”. Ở một góc hẻo lánh, sau một màn thuyết minh thao thao bất tuyệt, đột nhiên ông quản gia thấp giọng nói một câu.

“Vui về gì cơ?” Nick không hiểu lắm, miễn cưỡng kéo đầu óc quay về hỏi lại.

“Tôi đang nói đến cậu chủ Victor”. Ông quản gia nở nụ cười ôn hòa nói, “Tôi đã từng có vinh dự được phục vụ cậu ấy rất nhiều năm”.

“Ồ, ông nói anh chàng bác sĩ đó hả”. Nick giật mình, sau đó nói một câu chả ra đâu vào đâu, “Có lẽ vậy”. Lúc hắn chảnh chọe với người khác quả đúng là trông rất vui vẻ.

“Lúc còn nhỏ, cậu chủ là một cậu bé dịu dàng lương thiện, cậu ấy từng treo lên cây trả một chú chim non bị rơi xuống đất về lại trong tổ”. Ông quản gia nhớ lại, khuôn mặt mang vẻ ngậm ngùi, “Nhưng cậu ấy không giống với những người khác trong gia tộc Medici, vì thế đã phải chịu không ít thiệt thòi. Không có hứng thú với việc kinh doanh của gia tộc, nên trước giờ chẳng thể hòa hợp được với mọi người”.

“Đó là vì anh ta có sở thích khác người...”. Nick nhỏ giọng đáp. Sở thích mở xẻ thì thể người chết.

“Hôm nay nhìn thấy cậu ấy thoải mái trong xe ngựa như vậy, tôi thật sự thấy rất mừng. Cảm ơn các cậu”.

Cuối cùng Nick cũng có hứng thú trò chuyện dăm ba câu với ông quản gia, nhưng lúc hai người đi vòng qua góc đó, ông quản gia lập tức khôi phục lại vẻ hiêu khách nghiêm nghị, giống như chưa từng xảy ra cuộc nói chuyện lúc vừa nãy, tiếp tục màn giải thích về các tác phẩm nghệ thuật.

“Bức tranh ‘Nữ thần chiến tranh mặc áo choàng trắng’ này là tác phẩm của một họa sĩ vô danh, nhưng do thủ pháp và chủ đề đều hết sức độc đáo, nên chủ nhân cũng khá coi trọng nó”.

“Nữ thần chiến tranh...”. Sức chú ý của Nick đổ vào bức họa, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới lâu thêm chút nữa.

Trong bức tranh là một phụ nữ châu Âu mặc chiến bào màu trắng, khuôn mặt đã không còn trẻ nữa. Tay của nàng cầm một trường thương, ánh mắt rất kiên định, trong phong thái đẫm máu ấy mang theo vẻ oai hùng đầy khí phách. Bối cảnh là dãy tường thành u ám đỏ nát, chỉ có trên sườn núi phía xa xa, là một tòa cung điện rộng lớn được xây bằng những viên đá đỏ, làm nổi bật người phụ nữ mặc áo choàng trắng.

“Bức tranh không ký tên, cũng không ghi lại nhân vật chính là ai. Nhưng tòa cung điện màu đỏ làm nền kia, thường được gọi là ‘cung điện màu đỏ’ ở

Granada Tây Ban Nha, là cứ điểm cuối cùng của người Moor ở lục địa châu Âu”.

“Cho nên đây chính là cảnh tượng thành phố Granada bị tấn công vào năm đó?”

“Đúng vậy, theo gọi ý từ chiến bào màu trắng và tòa cung điện màu đỏ, người phụ nữ này có lẽ là nữ hoàng Isabella I(1) của Castila. Ba mươi năm trước bà đã đích thân dẫn đầu mười vạn tướng sĩ tấn công Granada, đồng thời tuyên thệ bên ngoài thành phố rằng, nếu không thể thu hồi lại phần đất đai đã mất của tổ quốc thì không bao giờ cỡi chiến bào. Cuối cùng, bà đã thống nhất được Tây Ban Nha, hoàn thành bá nghiệp một đời”.

(1): Nữ hoàng Isabella I (1451 -1504), nữ hoàng của Castila và Leo’n. Cùng với chồng là Fernando II của Aragon, bà đã có công trong việc mang lại sự ổn định cho vương quốc này, tạo cơ sở để vua Karl V của đế quốc La Mã thần thánh – người cháu nội của bà thống nhất vương quốc Tây Ban Nha.

Nick không có thiện cảm với đất nước Tây Ban Nha, nhưng sự tích về nữ hoàng tiếng tăm lừng lẫy này, mọi phụ nữ và trẻ em ở khắp châu Âu đều biết, bà chiến đấu cả đời, nhưng hiếm có ai mà cả hành vi và cử chỉ lại không mấy may có chút gì vết nào như vậy, có thể nói đây là ví dụ điển hình cho sự hoàn hảo tuyệt đối của Chúa Kitô trên thế gian, nhưng đáng tiếc lại qua đời quá sớm, cuộc đời của phụ nữ đều thật bất hạnh.

Đúng vào lúc ấy, một con ngựa to khỏe bốn vó tung bay phi thẳng vào chính giữa sân trước của cung điện, người điều khiển ngựa thân thủ nhanh nhẹn lật người nhảy xuống yên ngựa, chạy bộ về hướng nhà lớn. Ông quản gia cau mày một cái rất khế, nói một tiếng xin lỗi, rồi sai bước đến giữa sân, người điều khiển ngựa mặc áo choàng có gắn gia huy của gia tộc Medici vừa ghé vào bên tai ông quản gia sốt sắng nói gì đó, vừa chỉ chỉ về phía phòng khách.

Nick chạy đến trước cửa phòng khách nôn nóng gõ vài tiếng, rồi không đợi người bên trong cho phép đã mở cửa len người qua khe hở.

Cuộc trao đổi của những người trong thế giới ngầm cảm kích nhất là bị quấy rầy, những chuyện nhỏ nhặt không liên quan nếu làm không khéo sẽ trở thành một màn đấm máu. Nick đột nhiên xông vào, đoàn người của Sư Tử Đỏ lập tức hiểu đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Sao thế, nhanh như vậy đã chơi chán rồi à?” Hayreddin hỏi Nick với vẻ quan tâm, nhưng ánh mắt lại nhìn xoáy vào Lorenzo, Karl chậm chậm di chuyển đến chặn ở vị trí cửa lớn.

Nick giả vờ phàn nàn rất ngây thơ: “Chẳng thú vị gì cả, có một người cưỡi ngựa chạy qua chạy lại, quá ồn ào”.

Lorenzo ngăn mấy tay trợ thủ đang móc vũ khí ở phía sau lưng lại, hần biết nếu không lập tức giải quyết chuyện này thì sẽ rất phiền phức, vì thế bèn giang rộng hai tay, hướng lòng bàn tay trống không về phía các vị khách, buông lời cam kết: “Xin các vị đừng nghĩ nhiều, giao dịch không thành nhưng nhân nghĩa vẫn còn mà, trở mặt với Sư Tử Đỏ cũng không mang lại chút lợi lộc nào cho chúng tôi”.

Hắn ngồi nguyên tại chỗ, cho trợ thủ ra ngoài hỏi han tình hình. Ông quản gia rất nhanh đã chạy theo đến nơi, trông thấy cảnh gurom tuốt vỏ nỏ giương dây này, lập tức báo cáo với Lorenzo: “Chủ nhân, ‘vị khách’ ở phía Đông Nam bắt ngờ tới viếng thăm”.

“Ra là vậy”. Lorenzo vỗ vỗ tay, thoải mái nói, “Thì ra là một vị bà con thân thích tới thăm tôi, không liên quan gì tới các vị hết”.

“ ‘Vị khách’ ở phía Đông Nam à...”. Hayreddin mỉm cười, lời nói đầy ẩn ý: “Thế thì đúng là một vị khách rất tôn quý rồi, xem ra để tránh nghi ngờ chúng tôi đành phải cáo từ thôi”.

Phía Đông Nam của Florence chính là lãnh thổ Giáo hoàng, “vị bà con thân thích” của Medici từ thành Vatican tới viếng thăm, thiết nghĩ chỉ có thể là người chú ruột của Lorenzo, Giáo hoàng đương nhiệm Leo X.

Lorenzo cười hi hi ngầm thừa nhận: “Hôm nay thật không may, tôi cứ nghĩ sẽ giữ các vị ở lại đây dùng bữa tối. Nhưng vị bà con thân thích này có đôi chút hiềm khích với ngài thuyền trưởng, nên không gặp mặt trực tiếp sẽ tốt hơn”.

Chuyện Sư Tử Đỏ từng cướp hai chiếc thuyền lớn chở đầy vàng bạc châu báu của Leo X, không phải chỉ dùng vài từ “đôi chút hiềm khích” là có thể hình dung được con phẫn nộ của Giáo hoàng. Đúng là quá khé, hai người lại cùng chạm mặt ở Florence này. Hayreddin thuận theo lời đề nghị, lập tức đứng dậy cáo từ, Lorenzo không thể tiễn khách ra tận cửa được nên tỏ vẻ rất áy náy. Nụ cười của hắn tươi hơn khi ôm chặt lấy Victor, nhân cơ hội hai khuôn mặt kề sát vào nhau ghé vào tai cậu em họ nhẹ nhàng nói: “Nhanh như vậy đã phải đi rồi, mấy năm nay anh thật sự rất nhớ chú...”.

Con người của anh chàng bác sĩ co lại, tóc gáy dựng thẳng đứng. Nhưng anh ta đã không còn là chàng thanh niên quý tộc ngây thơ chưa trải sự đời hai năm về trước nữa, chỉ lạnh nhạt đẩy tay chủ nhà ra: “Cáo từ Piero, tôi cũng sẽ rất nhớ anh”.

Cả đoàn người đi bộ dọc theo hành lang treo tranh, Hayreddin có ý thả chậm bước chân, dáng vẻ giả vờ như đang thưởng thức các tác phẩm nghệ thuật đi một lúc rồi lại dừng. Không lâu sau, một cỗ xe ngựa màu vàng nhạt tuyệt đẹp liền tiến vào trong chính giữa sân, Lorenzo đích thân ra tận cửa đón tiếp. Bốn người Hayreddin nấp phía sau cửa sổ, nhìn tộc trưởng gia tộc Medici quý xuống trước mặt một người đàn ông trung niên mặc áo choàng đỏ, cúi đầu hôn lên mu bàn tay của người đó.

“Cha...”

Nick nhìn thấy cử động của đôi môi

Leo là chú ruột của Lorenzo, nhưng biểu tượng hai chiếc chìa khóa đan chéo vào nhau bên dưới vương miện trên chiếc nhẫn thánh của ông ta, chính là đại diện cho uy quyền của hết thảy mọi thứ từ trên trời dưới đất. Lorenzo hôn lên chiếc nhẫn, sử dụng tôn xưng mà tất cả mọi người đều gọi Toà Thánh – Đức Cha.

Buổi gặp mặt kết thúc vội vã như vậy, nếu như nói “không thất bại triệt để là hoàn toàn thành công” là mười thì hôm nay Hayreddin đã nắm được năm phần.

Mục đích của hắn là ký kết hiệp ước hợp tác chính thức với Medici: Florence cung cấp các bến cảng neo đậu tàu thuyền an toàn và là thị trường tiêu thụ số hàng hóa đánh cướp được, bù lại Sư Tử Đỏ hứa sẽ không động đến những tàu thuyền qua lại nơi này. Nhưng Lorenzo lại không muốn quá mạo hiểm như vậy – tuy rằng việc buôn bán của cướp biển có cực nhiều lợi ích, nhưng sự nguy hiểm đến từ vũ đài chính trị lại khiến hắn ta phải chùn bước. Công khai ký kết hiệp ước với kẻ thù của Tây Ban Nha và Giáo hoàng không phải là một cuộc giao dịch yên ổn.

“Thật không may lại gặp phải một tên thích chơi trò ngoại giao mờ ám”. Hayreddin tự giễu, “Nhưng tốt xấu gì hắn ta cũng thích kiếm tiền, nên cơ hội hợp tác ngầm vẫn sẽ có. Vấn đề là, quý ngài ở Tòa Thánh tới tìm cháu trai mình để làm gì vậy kia?”

“Dù sao cũng không phải là tôi truyền đạo cho Rắn Độc”. Victor lạnh lùng nói: “Gửi Piero đến địa ngục tôi sẽ tán thành, nhưng ông chú đó không chắc sẽ đồng ý đâu, hai người bọn họ cùng một giuộc, còn giống nhau hơn cả cha con ruột thịt”.

“Khi còn nhỏ chắc chắn là hắn toàn bắt nạt anh đúng không?” Nick nhìn anh chàng bác sĩ với vẻ đồng tình, “Quản gia đã nói cho tôi biết cả rồi, cậu thiếu niên dịu dàng lương thiện, còn rất thích trả chim non về tổ nữa”.

Chàng bác sĩ nham hiểm độc mồm lúc bình thường không ngờ cũng có một tuổi thơ như vậy, Hayreddin và Karl cùng phá lên cười.

“Cô!!! Ông già Sebastian khốn kiếp này...”.

Victor cực kỳ bối rối, tức giận đến toàn thân run rẩy, tai và cổ đỏ ửng. Nick thấy tình hình không ổn, không đợi Hayreddin ra lệnh giải tán thì đã chạy dạt ra xa đến hơn ba mươi mét, vẫy vẫy tay, chỉ để lại một câu phía sau lưng, “Thuyền trưởng, tôi đi mua chân đây!” Sau đó chui vào một con hẻm nhỏ, hoàn toàn mất dạng.

Nàng ra sức liều mạng chạy trốn, chỉ sợ bị đồng bọn nhìn ra điểm kỳ lạ, vì không kim được sự hưng phấn và cảm giác hoảng loạn mà cả người phát run.

Vừa rồi lúc ở cung điện Medici, khi những người cùng đi với Gi áo hoàng lần lượt xuống xe ngựa, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vậy thôi, nhưng Nick đã nhìn thấy trong số đó có một ánh mắt khiến nàng cả đời này cũng không thể quên được.

Một con rắn độc cắn nuốt hết thấy mọi niềm hạnh phúc và những kỉ niệm xa xưa.

Khi chạng vạng tối, trời Florence tí tách mưa rơi, nhìn những tầng mây dày nặng xám xịt, e là sẽ càng lúc càng lớn. Karl lo lắng bồn chồn đi đi lại lại trong khách sạn, Nick vẫn chưa về, mà nàng tuyệt đối không phải là người vì mấy cái lý do kiểu trời mưa mà mớ tiền ra mua ô.

Phía chân trời loáng thoáng truyền đến tiếng sấm, cuối cùng Karl không thể chờ đợi thêm được nữa, chỉ nói một câu “Tôi đi đón cô ấy” rồi xông vào màn mưa.

Victor nhàn nhả thưởng thức trà, hết cách nói: “Con nhóc khốn kiếp đó không nở mua ô, nhưng lẽ nào lại không biết tìm chỗ trú mưa sao?”

Hayreddin không lên tiếng tiếp lời, chỉ nhìn chăm chăm ra phía ngoài khung cửa sổ u ám, tìm kiếm bóng dáng của chim ưng, bò câu đưa thư, hay những loại chim khác. Hắn đang đợi tin tức từ lãnh thổ Giáo hoàng.

Karl không nắm rõ địa hình khu vực gần đây, nên chỉ có thể chạy qua chạy lại trên mấy con đường nhất định phải đi qua để đến được khách sạn, người trên đường tất tả vội vàng quay về nhà, hắn lo lắng tìm kiếm, nhưng vẫn không phát hiện ra người mình muốn thấy đâu. Mãi cho đến khi sắc trời đã tối hẳn rồi, một bóng người nhỏ bé mới xuất hiện ở chỗ ngoặt, ánh đèn dầu từ trong cửa kính của một nhà hàng hắt lên, kéo theo cái bóng đang cô độc một mình.

Karl giương ô chạy tới đón nhìn thấy người Nick ướt đầm, trên lưng còn một thứ gì đó được cuốn bằng vải dầu cúi đầu đi trên đường.

“Sao giờ mới về! Lại còn đi lè rè như vậy nữa!” Karl đau lòng nhường toàn bộ ô cho nàng, không quan tâm đến những hạt mưa đang thấm ướt mái tóc vàng của mình.

Nick mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn hắn một lúc, mới nhận ra đây là chú chó săn mồi của mình.

“Tôi đi mua chân mà. Hôn nữa chạy nhanh rồi cũng sẽ bị ướt thôi, thế thì chi bằng cứ từ từ mà đi tiết kiệm chút sức lực”.

Karl thấy nàng bơ phờ ủ rũ, bèn hỏi: “Sao lại không vui thế? Đánh nhau với người ta à?”

“Không, chỉ là không ngờ chặn lại đất như vậy”. Nick đáp qua loa, rồi cúi đầu dụi dụi vào bên người Karl, “Chúng ta quay về thôi”.

Cả người đi đón và người được đón, đều quay trở về khách sạn trong tình trạng ướt như chuột lột, liền bị Victor cười nhạo cho một trận. Hắn ném cho mỗi người một chiếc khăn để lau tóc, thò tay mở cuộn vải dầu của Nick ra: “Đề tôi xem xem cô mua được thứ gì tốt nào”.

Bên trong cái bọc là một tấm chăn len hoa văn Ba Tư cỡ lớn màu đỏ thẫm, dày dặn mà mềm mại, cảm giác khi sờ tay lên thích vô cùng. Nhưng Victor vừa kéo hai đầu chăn rồi gỡ ra, mới phát hiện ra hoa văn bị cắt đứt ngay chính giữa – đó căn bản chỉ là một nửa tấm thảm.

Victor ngây người, rồi lập tức hiểu ra nguyên nhân. Liên đoàn chế tạo len của Florence có yêu cầu cực cao về chất lượng sản phẩm, những tấm thảm

màu nhuộm không đều, hoa văn xiên lệch, thì thà cắt đôi rồi bán lại cho cánh bán hàng rong chứ tuyệt đối không bao giờ trộn lẫn chúng vào trong các đơn hàng. Giá cả của những tấm thảm lỗi này rất rẻ, là sự lựa chọn hàng đầu của những người nghèo.

Anh chàng bác sĩ giận dữ gầm lên: “Cô đúng là cái đồ bủn xỉn hết thuốc chữa! Số tiền thuyền trưởng trả cho cô đảm bảo đủ dùng, lẽ nào tiết kiệm lại giấu hết vào trong hang chuột rồi à?”

Nick sờ sờ mũi, hơi chút xấu hổ: “Một nửa thôi cũng rất tốt rồi mà, vừa dày lại vừa ấm, giá tiền lại chỉ bằng một phần mười thành phẩm xịn. Huống hồ người tôi nhỏ, hoàn toàn đủ dùng”.

“Chuyến này cô tới Florence chỉ để mua lại hàng giá rẻ bán lại cho mấy tay via hè này thôi à?”

“Dù sao cũng dùng trong phòng của mình, chẳng có ai nhìn thấy, hơn nữa mọi người trên thuyền đều đắp chăn được phát cho mà...”.

“Khốn kiếp, thu nhập của cô chỉ để đem đi so với cái đám ngay cả một cái áo sơ mi để thay lúc tắm rửa mà cũng không có thôi sao?”

Karl nghe Victor cứ chế nhạo đi chế nhạo lại Nick mãi, siết chặt lấy chiếc khăn mặt không nói một lời nào, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cuối cùng không nhịn được nữa liền thò lỗ cắt ngang: “Đừng nói nữa! Nếu không phải, nếu không phải... thì cô ấy luôn được dùng những thứ tốt nhất!!”

Anh chàng bác sĩ lập tức im lặng. Hồi lâu sau khóe môi nhấp nháy được vài lần, nhưng cũng chỉ thốt ra được có một câu “Xin lỗi”, sau đó lách người chui vào phòng.

Nick thấy Karl đột nhiên nổi nóng, hoang mang hỏi: “Anh sao vậy?”

Karl ngẩn người ra nhìn cô chủ của mình, mắt bỗng hoe hoe đỏ. Nàng mặc quần áo con trai, đội mưa đi bộ ướt như chuột lột. Không có xe ngựa, không có người hầu, ở một thành phố coi trọng giá trị vật chất, mà ngay cả một tấm chăn cũng không nở mua cả cái.

“Xin lỗi...”. Karl cúi thấp đầu đau khổ nói, “Là lỗi của tôi, tôi sẽ đi xin lỗi bác sĩ”. Nói đoạn liền bước ra khỏi phòng.

Hai người đều đã đi cả. Tiếng sấm vang lên ầm ầm, Hayreddin im lặng nhìn ra màn mưa bên ngoài cửa sổ.

Dông bão đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25: Lặn Theo Dấu Vết

Type: thienyet98

Một cơn bão lớn không biết từ đâu đến đã tấn công vùng ven biển Địa Trung Hải, toàn bộ nước Ý chìm trong những trận mưa to gió lớn mịt mù che kín đất trời.

Cùng lúc đó, tin tức hoàng đế Maximilian I của đế quốc La Mã thần thánh bệnh nặng qua đời đã bắt đầu lan rộng, cơn gió bão tranh đoạt hoàng vị đã cuốn theo toàn bộ châu Âu lâm vào tình cảnh không đoán trước được tương lai.

Chỉ có hai người thừa kế có tính cạnh tranh nhất là vua Francois I của nước Pháp và cháu ngoại của “nữ thần chiến tranh mặc áo choàng trắng” - hoàng đế Charles V của Tây Ban Nha. Ngay vàng sẽ do đoàn đại cử tri gồm mười chín vị hầu tước tổng hợp từ khắp các cuộc bầu cử bỏ phiếu, việc này đối với vị vua trẻ mà kẻ địch truyền kiếp đã huy động tất cả những lực lượng có thể huy động được, thì tầm ảnh hưởng từ các phương diện như chính trị, quân sự, hối tiền bạc, tôn giáo đã bắt đầu mở ra một cuộc cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Những cơn mưa lớn không ngăn được hứng thú đi dạo phố của Nick, ngày thứ hai, ngày thứ ba, cứ sáng sớm là đã không thấy bóng dáng nàng đâu, và chỉ quay về khi đã nửa đêm.

Còn tin tức mà Sư Tử Đỏ vẫn luôn mong chờ, cuối cùng cũng đã bắt gặp mưa gió đến được tay hắn.

“Người đàn ông đến Florence cùng Leo X, chính là tổng đốc Napoli, hầu tước Tây Ban Nha, Pedro de Toledo”.

Hayreddin vò nát tờ giấy rồi ném ra ngoài cửa sổ, mảnh vụn bay chấp chới trong không trung, sau đó bị những hạt mưa xối xả làm cho ướt đẫm và nhão nhọt. Bàn tay đút trong túi của Nick siết chặt lại thành nắm, ánh mắt không chút cảm xúc nhìn cái tên biến mất dần trong màn mưa.

Pedro là cận thần được Charles V tin tưởng nhất, được ủy nhiệm tới thuộc địa của Tây Ban Nha ở phía Nam nước Ý chủ trì sự vụ. Sự xuất hiện của ông ta ở mảnh đất Florence hỗn loạn rồi ren này hiển nhiên không phải vì tham quan ngắm cảnh cùng Giáo hoàng.

“Mục đích chủ tôi giới thiệu Pedro với Rắn Độc đã quá rõ ràng, hoàn toàn giống với thuyền trưởng ngài tới kiếm tiền”. Victor từ từ rót sữa dê tươi vào trong cốc, quan sát những bọt trắng nổi lên trong chén trà xanh, “Xưa nay những ngân hàng ở Florence đều rất thích đầu tư vào chính trị, đám vua chúa đại công tước đến đó vay tiền là chuyện thường ngày”.

“Charles cũng thiếu tiền sao?” Karl không tài nào hiểu nổi, “Toàn bộ châu Mỹ và một nửa Địa Trung Hải đều là của ông ta, sao ông ta có thể thiếu tiền được?”

Hayreddin lắc lắc đầu: “Số vàng đó không chỉ thuộc về một mình nhà vua, Charles muốn có được ngôi vị hoàng đế của đế quốc La Mã thần thánh, nhất định cần rất nhiều tiền để hối lộ đoàn hầu tước đại cử tri thì mới thành công. Trong đất nước Tây Ban Nha vẫn còn có rất nhiều người không ủng hộ ông ta, khoản quỹ dành cho cuộc bầu cử này rất lớn, Charles phải tự mình tìm cách thôi”.

“Nếu Lorenzo thực sự hỗ trợ tài chính cho ông ta thì...”.

“Vậy thì Charles muốn gió được gió, muốn mưa được mưa”. Hayreddin nhìn ra màn mưa bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt còn âm u nặng nề hơn cả bầu trời. Hồi lâu sau, hắn đột nhiên bật cười, đôi mắt dưới ánh sáng phản chiếu của những tia chớp bắn ra những luồng sáng đỏ của một con sư tử khát máu. “Cứ để cho kẻ thù được kiêu ngạo đắc ý mãi như vậy cũng không phải là tác phong của tôi. Nick, cậu phải ra ngoài một chuyến rồi, tôi sẽ tăng gấp ba lần lương làm thêm giờ cho cậu”.

Nếu như nói có việc gì đáng toàn năng Barbarossa Hayreddin không thể làm được, thì chỉ có khả năng vô cùng yếu kém trong công tác tình báo. Mái tóc đỏ rực nổi bật cùng với ngoại hình vô cùng điển trai của hắn, khiến cho tất cả mọi người gặp một lần là nhớ mãi không quên, hiển nhiên không thích hợp để làm những công việc bí mật như theo dõi giám sát. Mà cậu nhóc cấp dưới của hắn, lại hoàn toàn đảm nhiệm được công việc ấy.

Trong một con hẻm nhỏ chỉ cách cung điện Medici ba trăm thước Anh, một cậu thiếu niên đầu quấn khăn đang nấu mình dưới một mái hiên găm bánh mì. Thân hình cậu nhóc gầy nhỏ, khuôn mặt lem luốc cùng ánh mắt mơ hồ, là hình tượng tiêu chuẩn cho những người bụng bê chạy bàn, tạp vụ, trộm cắp, khiến người ta nhìn thấy rồi lập tức quên ngay.

Trước khi thuyền trưởng hạ lệnh, Nick đã mai phục ở đây được hai ngày rồi, nhưng kiểu phòng vệ của pháo đài nhà Medici hoàn toàn không cho kẻ khác cơ hội tiếp cận, người mà nàng chờ đợi cũng không có hứng thú ra ngoài thưởng ngoạn mua sắm. Mệnh lệnh của Hayreddin là: Điều tra xem nhiệm vụ của vị tổng đốc Pedro kia đã hoàn thành chưa. Nếu không mượn được tiền, vậy thì tốt; nhưng nếu ông ta thật sự tranh thủ được sự ủng hộ của Lorenzo thì... Nick thò tay ra sau lưng, vuốt ve lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo như băng của thanh lưỡi hái. Nó và nàng có chung một mục đích.

Cơn mưa mãi không dứt, cái nóng nực cuối cùng của mùa hè đã được xua tan hoàn toàn, chợ đã đóng cửa, không một ai ở bên ngoài. Trong bầu không khí lạnh lẽo ẩm ướt kèm theo những cơn mưa bụi không ngừng tấp lên người, tuy đã trốn dưới mái hiên, nhưng Nick vẫn bị ướt hết nửa người. Ẩm ướt, nhộp nháp, lạnh lẽo, giống như chiếc lưới của một con rắn độc. Nick nhắm mắt nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra dưới tầng hầm năm đó, sợ hãi hận thù đã bị thời gian làm cho nhạt nhòa, khiến nàng quên mất khuôn mặt của kẻ thù.

Cuộc xét xử năm đó do giám mục Calitos chủ trì, nhưng đứng phía sau thân hình béo ục ịch ấy, luôn luôn có một người đàn ông với ánh mắt âm u lạnh lẽo giống như một con rắn độc.

“Vạch mắt con bé đó ra, để nó nhìn cho kĩ thăng chú của nó”. Giọng nói của người đàn ông không mang theo chút cảm xúc nào.

Nick dùng nhớ lại những chuyện xưa, móng tay bấm mạnh ngập sâu vào tận cánh tay, mới ngăn được cơ thể đang run rẩy. Ông ta không có tên, không có dấu vết, tất cả mọi người đều nói rằng chưa từng gặp ông ta, Nick hỏi thăm lan man không có mục đích rất lâu cũng không tìm ra được chút xíu manh mối nào.

Nhưng đuôi của con rắn vẫn cứ phải lộ ra ngoài.

Pedro de Toledo.

Nick lặng lẽ lẩm nhẩm cái tên ấy một lần nữa, nhai đi nhai lại trong miệng từng từ một, giống như đang gặm nhấm một chiếc giày mố meo trong lúc đói khát cùng cực. Nàng nhìn đắm đuối vào bức tường dày dặn chắc chắn của tòa lâu đài Medici, ngay cả một con chuột chui ra cũng không bỏ qua.

Cũng không biết là đã qua bao lâu, trong con hẻm nhỏ vang lên tiếng bước chân lép nhép, một người đàn ông đi ủng cao giẫm lên những vũng nước tiến lại gần.

“Cô lại quên mang ô rồi”. Chàng trai tóc vàng nói.

“Quay về đi, thuyền trưởng bảo tôi theo dõi một mình”. Nick từ chối.

“Nhưng thuyền trưởng đã thay đổi ý kiến rồi”. Karl nói, “Ngài ra lệnh cho tôi đến giúp cô hoàn thành nhiệm vụ”.

“Mái tóc màu vàng của anh quá nổi rồi”.

“Tôi sẽ theo dõi từ xa”.

“Nếu như ông ta chỉ có lúc rời đi mới chịu bước ra, tôi chắc chắn sẽ phải đuổi theo đến tận Napoli”.

“Nếu thế tôi sẽ cùng cô đến Napoli”. Karl cố chấp đưa ô sang, “Tôi đã nói rồi tôi sẽ mãi mãi đi theo cô”.

Đối với chiêu này, Nick hoàn toàn bó tay, đành phải nhận ô rồi mờ ra.

Karl tìm tìm cười rồi móc từ trong người ra một chiếc bánh mì tươi ngon mang theo độ ẩm của cơ thể nhét vào trong tay nàng, đôi ủng cao lại lép nhép giẫm lên những vũng nước rồi đi.

Không ngờ nói bừa mà trúng, người đàn ông tên Pedro đó vô cùng cẩn thận, dường như hoàn toàn không muốn để người khác phát hiện ra hành tung của mình. Sáng sớm ngày hôm sau, ông ta ngồi trên cỗ xe ngựa của Giáo hoàng rời khỏi lâu đài Medici, mười mấy hộ vệ phi ngựa đi dọc theo bờ biển chạy về phía Nam, đích đến chính là lãnh địa của ông ta - Napoli.

Tên Lorenzo xảo quyết không tiết lộ chút xiu thông tin nào về cuộc nói chuyện với vị khách Tây Ban Nha, Hayreddin cùng với Victor trở lại thuyền, đi vòng theo đường biển đến Napoli. Pedro làm đủ mọi loại chuyện mờ ám suốt mười mấy năm nay, nên tính cách thâm trầm cẩn trọng, công tác bảo vệ an toàn được bố trí cực kỳ hoàn hảo, Nick và Karl buộc phải che giấu thân phận, lên một chiếc xe ngựa bình thường dành cho khách du lịch bám theo sát sao.

Trên cỗ xe ngựa thô sơ chen chúc những người nghèo khổ rời nhà đi xa cùng vài tiểu thương buôn bán nhỏ lẻ, vì bánh xe đi vào con đường lầy lội nên nghiêng ngả lắc lư, so với cỗ xe ngựa sang trọng của gia tộc Medici kém xa. Karl lấy thân mình ngăn một người đàn ông đang vừa ngủ gật vừa chảy nước dãi, giữ lại cho Nick một khoảng không quá khó chịu. Hắn cúi đầu nhìn cô chủ của mình, nàng không may mắn động đậy nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, tựa như một cái xác không chút nào cảm xúc.

Trong lòng Karl đột nhiên nảy sinh cảm giác sợ hãi. Dè dặt thò tay ra huých huých vào người nàng, Nick khẽ động, nhìn hắn với vẻ thắc mắc.

May quá, vẫn còn sống.

Karl thầm cười nhạo bản thân, cũng đâu phải chưa nhìn thấy dăng về giết người của nàng. Nếu Pedro thật sự là người chủ mưu ra lệnh năm đó, thì phản ứng của Nick có thể nói là cực kỳ bình thường. Đêm đã về khuya, trong xe, hành khách đều đã ngủ say, bánh xe lăn qua những viên đá, phát ra âm thanh giòn giã không theo quy luật. Trong bầu không khí tĩnh mịch ấy, không biết tại sao lại khiến bí mật được giấu tận sâu thẳm trong lòng Karl được buông lỏng.

“Cô... có muốn biết về chuyện trong quá khứ không?” Hắn hỏi nàng bằng một giọng rất nhẹ.

Nick vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, trả lời hắn bằng một âm điệu bình tĩnh, “Anh muốn nói về việc tôi là con ngoài giá thú của một nhà quý tộc nào đó hả”.

“Sao cô lại nghĩ vậy?”

“Đoán thôi. Hồi tôi được ba, bốn tuổi, tôi ở cùng với một người phụ nữ, cuộc sống khi đó dường như rất khá. Sau đó Assa dẫn tôi chạy trốn, ông ấy không thừa nhận mình là cha ruột của tôi, nên có lẽ là nhân tình của người phụ nữ đó”.

Đương nhiên là không phải rồi. Karl cười khổ, khó khăn lựa chọn từ ngữ để nói với nàng: “VẬY, cô có muốn quay lại không? Những tháng ngày ‘rất khá’ đó à?”

“Không muốn. Ông ta đã chết, tôi đã cắt đứt tất cả những mối liên hệ với quá khứ rồi”.

“Nhưng, nếu vẫn còn có rất nhiều người đang đợi cô thì sao?” Karl lo lắng hỏi. “Chẳng liên quan gì đến tôi”. Nick quay đầu lại, sau lưng là màn đêm tối tăm không một ánh sao.

“Anh đã từng rơi xuống nước bao giờ chưa? Những chuyện đó đối với tôi, giống như bị chìm sâu xuống đáy biển, tối đen đến mức không nhìn thấy một tia sáng nào. Đợi đến khi bão thù xong, tôi sẽ quên hết tất cả mọi thứ”.

Trước khi đến được nơi cần đến, đây là câu nói cuối cùng của Nick.

Napoli là con nuôi của Tây Ban Nha - người dân Địa Trung Hải thường gọi mảnh đất này bằng cái tên ấy. Sự thống trị kéo dài gần hai trăm năm đã khiến văn hóa và con người nơi đây càng giống với lãnh thổ bản quốc Tây Ban Nha hơn, chứ không phải là địa bàn nước Ý. Thời tiết trên biển vẫn rất xấu, những cơn sóng cuộn cuộn không ngừng xô vào vách đá dốc thẳng đứng rồi vỡ tan, những kiến trúc trên bờ biển đã phai màu theo thời gian, khung cảnh xơ xác tiêu điều.

Pedro xuống xe ngựa bước vào dinh thự tổng đốc, đây là một tòa pháo đài cũ xây trên vách núi đã được cải tạo và xây dựng lại, tường thành cao lớn dày dặn chắc chắn, dễ phòng thủ khó tấn công. Nick dạo một vòng xung quanh tòa dinh thự từ phía xa, phát hiện con đường dẫn lên núi chỉ có một, chỉ cần có hai cánh vệ đứng từ trên cao nhìn xuống là có thể giám sát được mọi động tĩnh dưới núi.

“Tôi sẽ treo từ phía đằng sau lên trên đó”. Nick cắn móng tay, ước chừng độ cao của vách núi.

“Không được, những tảng đá trên vách núi đều đã bị ăn mòn, giẫm lên không khéo sẽ rơi thẳng xuống chết thảm ở bãi đá phía dưới mất”. Karl kiên quyết phản đối ý tưởng này.

“Tôi đâu phải là anh chàng Victor tay chân vụng về đó. Chỉ cần thả một sợi dây thừng từ trên xuống...”.

“Ai thả vào trong đó mà thả dây thừng xuống cho cô được?”.

Nick lập tức ngẩng người ra.

“Chuyện này hai chúng ta không thể làm được đâu, trước tiên cứ quay về bàn bạc thêm với thuyền trưởng đã, giải thích rõ ràng tình hình rồi mang thêm nhiều người tới, ngài ấy sẽ không trách móc gì cô đâu”.

Karl giả vờ không biết mối khúc mắc giữa nàng với Pedro, tranh thủ để đội xung phong với sức chiến đấu siêu cường đứng trước mặt nàng. Trong thời chiến, lúc xảy ra va chạm, hiệp sĩ đều là những người được xếp đứng ở hàng đầu trở thành bia đỡ đạn, hẳn có thể hy sinh bản thân mình, nhưng tuyệt đối không thể khiến Nick dính vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nhân lực trong nước không đủ, nên hẳn mới miễn cưỡng chịu đựng việc Nick ở lại cùng đám cướp biển này. Cũng là lo lắng tương lai nếu có đụng đao đụng súng thì có thể dùng đến.

“Không... tôi nhất định phải tự tay xử lý hắn”. Ánh mắt Nick vững như bàn thạch, nghĩ ngợi một lát lại bổ sung thêm một câu: “Còn cả lương làm thêm giờ tăng gấp ba lần nữa”.

“...”.

Nick vốn rất dễ nói chuyện, nhưng một khi tính cổ chấp thật sự nổi lên thì giống hệt như một con tê giác, hơn nữa trên danh nghĩa Karl là phó đội trưởng của Nick, bất luận là mệnh lệnh của cô chủ hay là mệnh lệnh của đội trưởng, hẳn đều không thể từ chối. Hai người đành phải tìm một nhà trọ nhỏ dưới chân núi nghỉ tạm, chờ cơ hội thích hợp.

Cứ đội như vậy suốt bốn, năm ngày, trong khoảng thời gian đó, Nick đã thử đủ các cách để lên được vào trong tòa pháo đài.

Trốn trong chiếc xe kéo vận chuyển rau dưa lương thực lên núi - nhưng đáng tiếc Karl quá nặng, trông hoàn toàn không giống một tảng thịt lợn đã giết mổ cạo rửa sạch sẽ.

Giả vờ làm thợ thủ công sửa chữa và bảo trì đồ gia dụng nhưng không ngờ trong dinh thự của tổng đốc lại có người quản lý đồ dùng chuyên nghiệp riêng.

Đóng giả làm kỹ nữ để quyến rũ các cảnh vệ thì... Karl lấy tính mạng ra uy hiếp nhất quyết không để cho Nick làm, nhưng lúc để hắn mặc quần áo của phụ nữ đi qua đó, ánh mắt của mấy tên cảnh vệ lộ ra vẻ kinh dị - mặc dù mái tóc màu vàng óng nhìn rất tuyệt cùng đôi mắt màu lam thuần khiết như hoa xa cúc, nhưng vóc dáng của người đẹp này thực sự quá rắn chắc khiến người ta không thể không chú ý.

Nick vô cùng lo lắng, tuy Karl là một tay kiếm giỏi, nhưng chắc chắn không phải là một sát thủ tuyệt vời. Bọn họ càng quen mặt với đám lính cảnh vệ, cơ hội đột nhập vào thành lại càng trở nên xa vời. Thêm vào đó, chó săn Tóc Vàng đeo bám, không để nàng có bất kỳ cơ hội nào hành động một mình. Napoli là cứ điểm quan trọng của Tây Ban Nha ở Ý, chiến hạm qua lại không ngớt trên bến cảng, thuyền cướp biển muốn mở một cuộc tấn công với quy mô lớn nhất định sẽ phải trả một cái giá rất đắt, Nick bắt đầu oán giận thuyền trưởng tại sao không phái đến cho nàng một trợ thủ đắc lực hơn.

Chính trong hoàn cảnh tiến không được mà lùi cũng chẳng xong ấy, cuối cùng cơ hội cũng đến giống như một món quà ông trời ban xuống.

Những người đã từng thật sự được nhìn thấy mặt mũi tổng đốc Pedro cực kỳ ít, và họ cũng là những người có mối quan hệ rất chặt chẽ với một người không thích đi ra ngoài và ghét việc giao tiếp xã giao như ông ta. Nhưng tổng đốc không thể điều khiển từ xa mãi được, sẽ có một vài vị khách quan trọng cần ông ta phải đích thân tiếp đón.

Một hôm, có một chiếc xe ngựa với huy hiệu in hình tấm khiên màu vàng và quả bóng màu đỏ từ phía Bắc tới. Tấm rèm bằng nhung rất dày rủ xuống trước cửa sổ xe, hiển nhiên là vì vị khách tới thăm không muốn bị những người làm vấy lấy hơi han thăm dò. Gia huy của dòng họ Medici cho phép cỗ xe ngựa đi qua các trạm kiểm soát mà không gặp bất kỳ một sự cản trở nào, thẳng tiến đến khách sạn sang trọng nhất ở Napoli.

Chuyến đi đến Florence của Pedro đã không thành công. Thương nhân đều coi trọng giá trị lợi nhuận và sự an toàn của tiền vốn, Lorenzo muốn quan sát sơ qua tình hình rồi sau đó mới quyết định có nên đầu tư hay không. Vậy mà chỉ sau có vài ngày đã có người của gia tộc Medici tới thăm hỏi đáp lễ, chứng tỏ sự việc đã có chuyển biến, hơn thế rất có khả năng là chuyển biến theo hướng có lợi, nên Pedro rất muốn gặp vị khách này.

“Cho nên chúng ta bám dưới gầm xe là đã có thể lên vào rồi”. Nick tổng kết.

Karl cảm thấy kế hoạch này quá sơ sài, cực kỳ không ổn nhưng hắn không thể công khai nghi ngờ chỉ số thông minh của cô chủ được, nên đành bịt mái tóc vàng rực rỡ của mình bằng một chiếc khăn đen, tranh thủ lúc trời tối cùng Nick đột nhập vào trong khách sạn.

Vị sứ giả tiên phong của tổng đốc đã đến đây trước, đang trong quá trình thương lượng bàn bạc với sứ giả của gia tộc Medici. Hai cái bóng một lớn một nhỏ nấp trong những bụi cây bên ngoài cửa sổ, Nick vênh tai lên, lắng nghe động tĩnh trong phòng.

“Đường đi xác ngài đã phải vất vả rồi, tổng đốc bảo tôi gửi tới ngài những lời thăm hỏi chân thành tha thiết nhất, và cũng muốn hỏi ngài xem khi nào thì có thể tới dinh thự để nói chuyện được kỹ càng hơn”.

“Áy, thời tiết mấy ngày nay xấu quá, tôi thực sự chẳng có tâm trạng nào mà...”. Trong phòng vang lên giọng nói uể oải của người đàn ông trẻ tuổi, “Ai cũng nói Napoli là thành phố của ánh nắng mặt trời, phong cảnh mỹ lệ, nhưng theo tôi thấy cũng chẳng có gì ghê gớm cả, ngay cả khách sạn hạng sang cũng không có, còn xa mới bằng được Florence”.

Nick cảm thấy giọng nói cực kỳ quen thuộc, bèn từ từ đứng dậy, cạy ra một khe hở trên cửa sổ rồi nhìn vào trong, chỉ thấy một người đàn ông ăn mặc chải chuốt nghiêng người dựa trên sofa. Hắn đang nâng một ly rượu vang nhẹ nhàng lắc lắc, con ngươi nhạt màu tản ra cái nhìn âm u lạnh lẽo, hóa ra chính là người đứng đầu gia tộc Medici, Lorenzo II.

Vị sứ giả của tổng đốc cung kính nói: “Ngài nói rất phải, để ngài phải ở tại nơi sơ sài như thế này đúng là không hợp lý, tổng đốc đã sắp xếp cho ngài một gian phòng rất thoải mái, có thể ngắm được cảnh biển, chỉ bằng lập tức lên trên núi...”.

“Pedro cũng ngông nghênh thái quá rồi đấy, là ông ta nhờ và tôi, chứ không phải là tôi nhờ và ông ta!” Lorenzo ngạo mạn nói, “Tôi lợi bùn lầy vất vả lắm mới đến được đây, tại sao không phải là ông ta tới tìm tôi nói chuyện kỹ càng hơn?”.

Vị sứ giả nhận được chỉ thị của Pedro, bất luận người đến có khiêu khích thế nào đi nữa, cũng phải hầu hạ bằng những lời lẽ mềm mỏng dễ nghe nhất. Ông ta thấp giọng giải thích: “Như ngài đã thấy, mấy ngày nay thời tiết thật sự rất xấu, bệnh gút của tổng đốc lại tái phát, nên không tiện di chuyển. Hơn nữa cũng là vì nghĩ đến vấn đề an toàn, thưa ngài, khách sạn không phải là nơi tốt để giữ bí mật...”.

Hai người cứ dửng dăng ngài tới tôi đi, hơn nửa ngày trời vẫn chưa quyết định được rốt cuộc là ai sẽ đi thăm ai. Cuối cùng Lorenzo lấy lý do rằng trời đã khuya cần phải nghỉ ngơi đuổi vị sứ giả về.

Xung quanh không có ai, Nick liền mở cửa sổ chui vào trong, ngay cả cơ hội để Karl ra tay ngăn cản cũng không có.

Ngoài cửa sổ đột nhiên nhảy vào hai bóng đen khiến Lorenzo giật thót mình, loạng choạng đứng bật dậy từ trên ghế sofa, không cẩn thận đá phải chân bàn uống nước, đau đến gập người.

“Victor, anh cũng đến đây à?” Nick tung tăng nhảy tới, người đàn ông tóc xám bạc hậm hực hừ một tiếng, đồ người xuống ghế sofa xoa xoa đầu ngón chân đáng thương của mình.

“Sao cô nhận ra được? Bất luận là về ngữ điệu, biểu cảm động tác hay bút tích, tôi đều tự tin là có thể bắt chước giống được đến chín mươi phần trăm, chỉ cần không phải người thân tín bên cạnh, tuyệt đối không thể nhận ra”.

“Anh nhìn người khác toàn nheo nheo mắt, tiêu cự hoàn toàn bị lệch, tháo kính ra đúng là rất không quen nhĩ”, Nick nói với vẻ thông cảm.

Anh chàng bác sĩ cận nặng chỉ có thể héch mắt lên đầy khinh thường, âm thầm thừa nhận những gì nàng nói là đúng.

“Anh bắt chước bút tích của Lorenzo để làm gì? À tôi biết rồi, nhất định là giả mạo chữ ký trên chi phiếu!” Nàng tự cho mình thông minh, đắc ý lắc lắc đầu.

“Khốn kiếp! Cả đời tôi kể từ khi sinh ra chưa bao giờ thiếu tiền tiêu! Cần gì phải ký mấy cái chi phiếu giả đó? Nếu không phải Piero toàn bắt tôi phải làm bài tập về nhà cho hân ta thì...”. Victor đột nhiên ngậm miệng lại, tự biết bản thân đã lỡ lời, lại càng thẹn quá hóa giận.

“Tất cả là do hai người ngốc nghếch bọn cô! Lâu như vậy mà vẫn chưa động thủ, thuyền trưởng đợi đến phát mệt, nhất định bắt tôi đến giúp, nhưng tôi là nhân viên bàn giấy! Hiểu cái gì là nhân viên bàn giấy không hả?”

“Hiểu, nghĩa là ngoài việc nghịch cán bút ra thì chẳng biết làm việc gì khác”.

Karl không biết nên cười hay mỉa, bèn bước đến giải quyết: “Anh đã đến rồi, vậy thì giúp chúng tôi lên vào trong đi. Vừa nãy anh cũng nhìn thấy rồi, ông ta giống như một con hươu già khôn ngoan, căn bản không chịu ra khỏi hang”.

Victor cũng hiểu rằng nhiệm vụ này không thể tránh được, mặt mày ủ rũ giả nhập nhóm sát thủ kỳ quặc được tạo thành bởi chàng hiệp sĩ dòng Đền (*) tên nhóc trộm cắp kiêm gái đứng đường và anh chàng bác sĩ ngoài ý muốn. Ba người bàn bạc hơn một giờ đồng hồ, quyết định ngày thứ hai sẽ hành động, Nick và Karl quay về trước để chuẩn bị, Victor vẫn đóng giả làm Lorenzo ở lại khách sạn.

(*) Hiệp sĩ dòng Đền còn được gọi là các Chiến hữu Nghèo của Chúa Kitô và đền Solomon, thường được gọi tắt là Hiệp sĩ Đền Thánh, là một trong những dòng tu quân đội Kitô giáo nổi tiếng nhất năm 1096 để bảo vệ người châu Âu đi hành hương tới Jerusalem sau khi thành phố này bị xâm chiếm, dòng tu này tồn tại khoảng hai thế kỷ trong thời Trung Cổ.

Hai người lục tục nhảy ra ngoài cửa sổ, anh chàng bác sĩ ngắm nghía cái đầu buộc khăn vuông đen của Karl, nói khẽ: “Cậu càng lúc càng giống một tên cướp biển thực sự rồi đấy”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 26: Chân Tướng

Type: thienyet98

Sư Tử Đỏ có được một đội ngũ ám sát mật thám rất chuyên nghiệp, nhưng chuyện Pedro bí mật viếng thăm gia tộc Medici xảy ra quá đột ngột, để thuận tiện, Hayreddin trực tiếp phái Nick đến đó xử lý. Không ngờ chiến tuyến càng kéo càng dài, vô tình sinh ra một nhóm sát thủ kỳ quặc như vậy.

Tổng đốc Pedro cực kỳ coi trọng cuộc gặp mặt này, nên đã đặc biệt phái tới một đội vệ binh trang bị súng ống và áo giáp sáng bóng hộ tống “quý ngài Lorenzo đại công tước xứ Florence” lên núi. Victor không có khả năng dụ con mồi ra khỏi hang, cứ kiên trì mãi chỉ e đối phương sẽ sinh lòng nghi ngờ, nên dù trăm lần không muốn cũng đành tiễn bản thân mình ra cửa lên đường, ba người được đội vệ binh rất nhiệt tình vây xung quanh xuất phát thẳng tiến tới tòa lâu đài trên núi.

Anh chàng bác sĩ vén rèm cửa sổ xe ngựa, chỉ thấy đám kỵ binh Tây Ban Nha đang cầm những cây trường thương nhọn hoắt sáng loáng, lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh ướt đầm.

“Tôi, tôi có lẽ thật sự đã uống nhầm thuốc rồi, nếu không tại sao lại đi theo hai kẻ lên con đường kinh các người thế này chứ, rõ ràng thuyền trưởng chỉ bảo tôi tới giúp tạo cơ hội thôi...”.

“Trường thương là vũ khí lạnh dùng trong nghi lễ, ở trong phòng không thể cưỡi ngựa, chẳng có mấy lực sát thương đâu”. Karl tốt bụng an ủi hẳn, nhưng lại hoàn toàn phản tác dụng. Giọng điệu Victor lập tức run rẩy lớn tiếng nói: “Cậu nói gì? Cậu còn định để bọn chúng luyện tay nghề nữa chắc?”

“Suýt”. Nick đặt ngón tay lên môi, “Tôi cũng cảm thấy dẫn anh theo là một sai lầm. Kế hoạch của chúng ta là không động tay động chân với kẻ khác, xong việc lập tức chuồn ngay, chạy đến chỗ có thuyền tiếp ứng bên bờ biển là ổn”.

“Sao những gì cô nói nghe còn nhẹ nhàng hơn cả ăn cá khô thế?” Anh chàng bác sĩ đề thấp giọng xuống phát câu nói.

“Càng nghĩ phức tạp thì anh càng sợ hơn”.

“Ài, ai nói là tôi sợ nào!”

“Ai đang toát mồ hôi lạnh thì nói người đấy”.

“Con nhóc khốn...”.

“Được rồi được rồi, mọi người đều căng thẳng cả”. Karl biết hai người chẳng qua đang mượn việc đầu võ mồm để giảm bớt áp lực, bèn một lần nữa làm người trung gian hòa giải: “Ý của đội trưởng là tình hình bên trong tòa thành vẫn chưa nắm rõ, nên không thể đề xuất kế hoạch tỉ mỉ được, chỉ có thể tùy cơ hành sự. Còn nữa, trông thấy cửa thành, hãy nhớ giữ im lặng”.

Cánh cổng sắt cực lớn của tòa thành đóng lại âm ỉ phía sau lưng, trong lòng ba người nhất thời đều chấn động, nhưng giờ phút này đã không còn cơ hội để quay đầu lại nữa rồi, chỉ có thể xóc lại tinh thần, ứng phó với màn đại khiêu chiến liên quan đến vấn đề sống còn tiếp sau đây.

Nhìn từ cách trang trí nội thất của tòa thành, có thể thấy chủ nhân của nó không thích phong cách xa hoa bóc đồng, tuy nói rằng đây là dinh thự của tổng đốc, nhưng chẳng có gì khác biệt so với tòa thành của những quý tộc sa sút cả, chỉ vì đón tiếp một vị khách quan trọng nên mới trải một tấm thảm mới, có thêm vài cái ghế nệm.

Một người đàn ông chống ba - toong, khuôn mặt lạnh lùng hốc hác đang ở đại sảnh nghênh đón, ông ta chính là quý tộc vùng Aragón Tây Ban Nha, tổng đốc Napoli, Pedro de Toledo.

“Ngài đại công tước”. Pedro với khuôn mặt đầy vẻ nghiêm túc lịch sự chào hỏi vị khách vừa tới, tuy chân hơi tập tễnh, nhưng sống lưng vẫn luôn thẳng tắp, hiển nhiên là do xuất thân từ quân nhân. Ông ta lời ít mà ý nhiều nói: “Bệnh gút của tôi lại tái phát, nên không thể đích thân ra khỏi thành để chào đón ngài, xin được lượng thứ”.

“Lorenzo” gật gật đầu: “Nghe nói ngài đã từng bị thương ở chân trong chiến dịch Cerignola, lúc thời tiết xấu chắc chắn là rất khó chịu đúng không?”

“Đau đớn là huy chương của quân nhân mà “. Giọng điệu của Pedro thoáng chút kiêu ngạo, không mấy may một chút cảm giác tội lỗi vì đã đi xâm chiếm lãnh thổ của một đất nước khác, “Dùng một vết thương vật vãnh này để đổi lấy Napoli cho tổ quốc, tôi cảm thấy vô cùng tự hào”.

“Tổ quốc của ngài là Aragón?” Victor cố ý hỏi một cách đầy khiêu khích.

Tây Ban Nha là một đế quốc khổng lồ do các tiểu vương quốc kết hợp bằng hình thức liên minh gia tộc, hai vương quốc lớn nhất trong số đó chính là Castilla và Aragón. Bốn mươi năm trước, Fernando II của vương quốc Aragón kết hôn với “nữ thần chiến tranh mặc áo choàng trắng” nữ hoàng Isabella của Castilla, vì vậy trên danh nghĩa hai vương quốc này đã sáp nhập với nhau.

Nhưng đúng như những gì Hayreddin từng nói: “Cuộc hôn nhân giữa bò và cừu không bao giờ bền vững”, nội bộ đế quốc luôn luôn tồn tại sự chia rẽ sâu sắc, giai cấp quý tộc trước giờ toàn tự làm theo ý mình, việc tranh quyền đoạt lợi đã lan rộng từ dòng dõi hoàng gia cho đến tận đáy xã hội. Câu nói này của Victor, chính là đang chế nhạo nền nội chính rối ren của Tây Ban Nha.

Ai ngờ Pedro không nổi giận như anh ta tưởng tượng, chỉ bình thản đáp: “Aragón là quê hương của tôi, và tổ quốc của tôi chỉ có một, chính là Tây Ban Nha”.

Pedro phong độ trầm ổn, cách nói chuyện đúng mực, ngay cả Victor cũng không thể không bội phục sự bình tĩnh của người đàn ông này.

“Lorenzo” giả mạo chưa từng tiếp xúc thực tế với ngài tổng đốc, nên không dám nói chuyện nhiều ở đại sảnh, bèn đề nghị: “Ngài không định đứng ở đây nói hết mọi việc thế này đấy chứ? Thử cho tôi nói thẳng, cho dù thể lực của ngài vẫn còn khỏe, nhưng bản thân tôi được nuông chiều từ nhỏ, không thích

đứng lâu đâu”.

Pedro tuy không thích chuyện xã giao, nhưng vẫn hiểu rất rõ đạo tiếp khách, lập tức mời “Lorenzo” tới phòng khách, đồng thời đề nghị tổ chức vũ hội hoặc yến tiệc đề khoản đãi. Victor biết thời gian tiếp xúc càng dài thì sơ hở sẽ càng nhiều, nên vừa đi tới phòng khách vừa nói dăm ba câu chuyện không mấy liên quan cho có lệ, chỉ đợi lúc Pedro ở một mình thì sẽ xuống tay.

Lần này “đại công tước Florence” bí mật tới thăm đáp lễ, không cần dẫn theo đám tùy tùng, chỉ có một thị vệ và một cậu nhóc đầy tớ đi theo. Vốn dĩ Pedro vui vẻ vì sự tin tưởng này, nhưng khi khước mặt quét đến hai tên người hầu đang cúi đầu im lặng kia thì đột nhiên khựng lại.

Victor vội vàng giả vờ sốt ruột hỏi: “Sao vậy? Có cần tôi bảo bọn họ tránh đi không?”

Pedro biết Lorenzo là người tính tình hà khắc nóng nảy, rất dễ trở mặt chỉ vì một chút chuyện nhỏ, lập tức lắc đầu giải thích: “Không, chỉ là hai người đó hơi quen mặt”.

Tòa thành này được thiết kế để chống lại sự tấn công của kẻ địch bên ngoài, cấu trúc bên trong vô cùng phức tạp. Bước trên những bậc cầu thang bằng đá chật hẹp, máu trong người Nick âm thầm sôi sục lên, đã vài lần muốn rút con dao găm từ trong ống tay áo ra, nhưng trước sau đều có thị vệ, nằng nặc phải nghiền chặt răng mới kiềm chế được bản thân không lập tức ra tay. Chân của Pedro có vết thương cũ, nên bước đi rất chậm, trái tim của ba sát thủ không ngừng đập điên cuồng theo tiếng cộp cộp từ cây gậy ba - toong của ông ta, trên con đường âm u sâu hun hút, âm thanh ấy truyền đi rất xa, giống như có thể dẫn dụ ra một con quái vật xa xưa nào đó.

“Lần trước chúng ta nói về triển vọng tương lai, có vẻ như đại công tước ngài không thích thú lắm, tại sao giờ lại thay đổi ý kiến nhanh vậy?” Pedro hỏi.

Victor đương nhiên không biết lần trước bọn họ đã nói những gì, chỉ đành giả vờ như trong lòng đã hiểu rất rõ, “Là vì tôi cần có thời gian để suy nghĩ, quyết sách không đủ cân trọng sẽ khiến gia tộc rơi vào tình cảnh khó khăn”.

“Vậy thì, rốt cuộc là điểm nào đã khiến ngài cảm thấy đề nghị của tôi đáng tin vậy?” Pedro một lần nữa lại hỏi rất chi tiết.

“Không nằm ở điều khoản, mà là ở tính khả năng trong tương lai”. Victor nói kiểu nước đôi, cảm thấy từng lớp mồ hôi lạnh đang túa ra sau lưng, ánh mắt của Pedro âm u lạnh lẽo hơn cả ánh mắt của rắn độc, nhìn xoáy sâu vào người khác khiến anh ta cảm thấy dạ dày mình trào lên những cơn ợ chua, “Tổng đốc, ngài thích vừa tản bộ bàn chuyện quan trọng thế này à? Tôi nhớ sứ giả của ngài rất chú ý đến vấn đề an toàn”.

“Xin ngài yên tâm, những thị vệ này đều do chính tay tôi cân nhắc, cực kỳ trung thành, vô cùng đáng tin”. Pedro nhấn mạnh hai điểm cuối, ánh mắt như có như không quét qua hai tên tùy tùng của “Lorenzo”.

Đoạn đường đi tới phòng khách là hành trình dài nhất mà đời này Victor đã từng đi, khoảnh khắc khi cánh cửa lớn điều khiển một con rồng hung dữ đóng lại sau lưng, mạch máu trong não anh ta căng lên như sắp vỡ ra đến nơi. Pedro giữ lại bốn tên thị vệ đi theo, Victor không thể lên tiếng phản đối, vì chính sau lưng anh ta có hai người bất luận là xảy ra chuyện gì đi nữa cũng không thể cùng ra ngoài.

“Ngài đại công tước, sao trông ngài mệt mỏi thế? Sắc mặt không được tốt lắm?” Pedro hỏi han với vẻ quan tâm: “Lẽ nào trong người cũng có bệnh?”

Victor đang định tìm vài câu lấp liếm cho qua, thì đột nhiên nhìn thấy Pedro lùi lại đằng sau mấy bước, mấy tên thị vệ phía sau lưng ông ta hiểu ý cầm chặt chuôi kiếm, ngài tổng đốc nghiêm giọng nói: “Hay là vì người hầu mới quá, nên không chăm sóc chu đáo được cho ngài?”

Trong đầu anh chàng bác sĩ là một khoảng trống rỗng.

Đứng vào lúc ấy, một vệt sáng màu đen và bạc từ sau lưng Victor đồng thời được rút ra khỏi vỏ, tựa như một tia chớp lao bỏ về phía thị vệ của Pedro. Bốn tên quân nhân này tuy rằng võ nghệ không phải kém cỏi, nhưng so với những tên cướp biển quanh năm dùng người sống làm bia thì còn kém một khoảng rất xa, bốn người không kịp thốt lên lời nào, bảo kiếm còn chưa rút ra được khỏi vỏ thì đã mất mạng dưới hoàng tuyền.

Pedro cả kinh, ông ta vốn dĩ nghĩ rằng lấy hai địch một, dù không thể bắt sống thì cũng có thể giết chết, ai ngờ trong lúc tay nhấc kiếm rơi chỉ còn sót lại độc có một người. Ông ta nhanh nhẹn rút ra một thanh kiếm giấu kín nên trong ba - toong, đang định cao giọng la to, thì thanh kiếm của Karl đã kề ngang lên cổ ông ta.

“Không được lên tiếng, nếu không ông sẽ chết nhanh hơn đây”. Karl vòng ra phía sau lưng Pedro, đề phòng ông ta đột nhiên nóng nảy kích động.

Pedro không hổ là người đã chinh chiến chốn sa trường nhiều năm, mặt không biến sắc, lạnh lùng nói: “Các người không trốn thoát được đâu, không ngờ lại có kẻ có thể đóng giả Lorenzo giống đến vậy, ta thật sự đã bị gia huy của nhà Medici làm mờ mắt rồi!”

“Bị cái gì làm mờ mắt không quan trọng, sao ông nhìn ra được sơ hở? Tôi nghĩ mình đã rất cố gắng sửa được thói quen nheo mắt rồi mà”. Trái tim của Victor cũng an tâm phần nửa, cẩn thận lùi ra sau mấy bước, không để máu của mấy tên thị vệ dính bắn lên đôi ủng của mình.

“Không, cậu đóng giả quá giống, cho đến tận vừa nãy ta vẫn còn tưởng cậu là Lorenzo bị bọn sát thủ bắt ép nữa kia”. Pedro hơi hơi xoay phần dưới cổ, nói với Karl đang ở sau lưng:

“Là cậu đã để lộ ra sơ hở. Tóc vàng mắt xanh, dáng vẻ của cậu rất giống với ngài ấy lúc còn trẻ, dung mạo xuất sắc như vậy sao ta có thể quên được? Cậu là con trai của ngài ấy à?”

“Ông ta không có con trai, tôi chỉ là người thừa kế huyết thống thôi”. Karl lạnh lùng nói, “Hôm nay đối tượng ông nói chuyện không phải là tôi”.

Trong mắt của Pedro dấy lên một tia nghi ngờ, cậu nhóc đầy tớ phía trước mặt vẫn luôn cúi đầu giọng nói nghèn nghẹt đột nhiên xé rách chiếc áo sơ mi ra, những chiếc cúc áo bắn văng ra rơi xuống sàn, một dấu in bằng sắt nung màu xanh lam găm ghိေ်c trên lồng ngực trắng nõn lộ ra trong không khí, Karl rũ ánh mắt xuống không đành lòng nhìn cảnh ấy.

Về bình tĩnh lạnh lùng của Pedro giống như một tòa nhà cao lớn âm âm đồ sập, đôi mắt hẹp dài lập tức trợn trừng.

“Ngôi sao sáu cánh!... Thì ra, thì ra là người...”.

“Xem ra ông vẫn còn nhớ”. Nick ngẩng đầu lên, hất tóc mái ra phía sau, để khuôn mặt đối diện với ánh nền, con ngươi đen thăm thẳm của nàng giống như một hang động tối tăm dẫn đến tầng sâu nhất dưới địa ngục, một nơi u ám không trăng không sao.

Một sát thủ thực thụ.

“Đã từng, tôi đã từng có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi ông. Tại sao lại là chú ấy, tại sao lại nhẫn tâm như vậy, là ai đã xúi giục, và tại sao lại giữ lại mạng sống của tôi...”. Nick hạ tay xuống, mái tóc xoắn buông xuống bên sườn mặt không mấy may mắn theo chút cảm xúc nào của nàng, “Nhưng nhiều năm trôi qua, hiện giờ tôi đã không còn quan tâm nữa, chỉ cần ông chết vậy là xong”.

Nick tay cầm con dao găm ba rãnh máu, thành thạo đâm thẳng vào ngực phải của Pedro, vết rách giữa xương sườn thứ mười và xương lưng thứ mười một, nghiêng một góc bốn mươi lăm độ. Lá phổi bên phải của Pedro lập tức bị xuyên thủng, bọt máu trào ra từ miệng vết thương.

Người đàn ông trong nháy mắt mất đi khả năng kêu gào, Karl đập ông ta ngã xuống sàn nhà đá lạnh như băng.

“Ông sẽ không chết nhanh quá đâu, tôi còn chưa nghịch đủ, miệng vết thương rất nhỏ, máu chảy ra cũng sẽ không quá nhiều”. Nick bình thản như đang tường thuật nội dung của bữa ăn trưa, “Khi không khí được hít vào thì từ miệng vết thương toàn bộ máu sẽ chảy hết ra ngoài, ông sẽ như một con cá mắc cạn từ từ ngạt thở mà chết”.

“Tôi muốn bổ sung thêm vài điều, nếu như động mạch chủ của phổi bị đâm thủng, thì cũng có thể bị sặc màu mà chết giống như là chết đuối đấy”. Victor vừa cài ngược giá cắm nến lên tay nắm cửa ngăn cản đám thị vệ ở bên ngoài, vừa không bỏ lỡ cơ hội nói thêm vào một câu, “Hơn nữa, dựa vào y thuật của tôi cũng không vớ lại được cái lỗ này đâu, nhưng ông có thể thử một tay khám nghiệm tử thi có kinh nghiệm may vớ”.

Ngay lập tức, Nick quét ánh mắt khắp một lượt xung quanh căn phòng, phát hiện đây không phải là phòng khách, mà là một gian phòng bình thường nằm ở tầng cao nhất của tòa lâu đài, ngoài cửa lớn ra thì không còn bất kỳ lối ra nào khác. Nàng chạy đến chỗ cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới vách đá vừa cao lại vừa dốc là những bãi đá menh mông trắng xóa nằm ngổn ngang, gió mạnh thổi qua khiến những viên đá ào ào rơi xuống.

“Ca... in...”.

Karl đột nhiên nghe thấy Pedro thì thào, hần quỳ xuống cẩn thận lắng nghe những lời sau cuối của một người sắp chết.

“Cain giết chết Abel... Thương Đế... không thể khoan thứ... nên ta không thể... giết cô...” (*). Từ miệng vết thương của Pedro bọt máu ồ ồ ộc ộc tuôn ra như nước suối, cùng với tiếng thở rín rít gấp gáp của kẻ sắp chết, ông ta giải thích câu hỏi của Nick.

(*) Cain và Abel là hai người con trai do Adam và Eva sinh ra, Cain trồng hoa màu còn Abel chăn nuôi súc vật. Cain dâng nông sản mình trồng trọt được ngoài đồng cho Chúa, còn Abel thì dâng con vật mới sinh và phần mỡ béo ngậy của mình. Chúa thương Abel nên đã nhận thịt Abel dâng cúng, nhưng lại chê và không nhận hoa trái của Cain. Cain rất tức giận, nên đã rủ em trai của mình ra ngoài đồng rồi giết chết.

“Chỉ cần cô có thể giống như... mẹ của cô... thất thường... có thể không chế... chúng ta đều là... quân cờ... của bề hạ...”.

“Người ông nói đến là Charlie?” Karl cúi người lắc lắc bả vai Pedro, “Rốt cuộc là ông muốn thế nào?”

Pedro hơi hơi lắc đầu: “Năm đó... ông ta cũng chỉ có mấy tuổi... là chúng... chúng ta... không thể không... bề hạ muốn hai phe chúng ta... tiêu diệt lẫn nhau...”.

“Nên ông đã nảy ra cái ý tưởng ép cho cô ấy phát điên đó sao? Ông có biết dòng máu chảy trong người cô ấy thiêng liêng đến mức nào không, cô ấy là người thừa kế chèo chống duy nhất của chúng tôi!” Đường như Karl đã mất kiểm soát, cao giọng nói toạc bí mật đó ra.

Bọt máu từ miệng vết thương của Pedro càng lúc càng ít, hiển nhiên là sắp đến giới hạn cuối cùng của sự sống, nhưng ông ta không có bất kỳ một biểu cảm oán hận kỳ lạ nào, thậm chí còn lộ ra thoáng chút ôn hòa và một nụ cười rất khẽ: “Cậu là... hiệp sĩ? ... Ta cũng vậy... chúng ta đều vì niềm tin... về một Tây Ban Nha... thống... nhất”.

Người đàn ông không từ bất kỳ một thủ đoạn nào, cho dù có xuống địa ngục cũng nhất định phải đạt được mục tiêu của bản thân. Tuy đã chết, nhưng đôi mắt của ông ta không nhắm lại, dường như vì chưa được tận mắt chứng kiến mộng tưởng trở thành hiện thực nên trong lòng cảm thấy nuối tiếc.

“Được rồi, xin hỏi đội trưởng Nick giờ chúng ta sẽ thoát khỏi đây bằng cách nào?” Victor mất hết hồn vía nhìn đám thị vệ ở bên ngoài đang xông tới đập rầm rầm lên cánh cửa lớn. Karl không ngừng di chuyển đồ nội thất tới làm vật cản chặn ở phía sau cửa, Nick nhặt thứ vũ khí bên cạnh xác chết lên vung vẩy ướm thử tay.

“Phương án A: Mở cửa lớn, chém giết mở đường máu xông ra”.

“Nếu thế thì ít nhất cần phải xử lý đến năm trăm tên!” Victor gào toáng lên như phát điên, “Cô không mang theo lưỡi hái, tôi thì phải làm thế nào? Ngoại trừ khiêu vũ ra tôi chưa từng làm bất kỳ một công việc lao động chân tay nào!”

“Phương án B: Chúng ta trèo từ cửa sổ xuống, men theo vách đá đi tới bờ biển”. Nick vút thanh kiếm to lớn không vừa tay đi, rồi lòi từ trong chiếc áo khoác dài ra một sợi dây thừng.

Victor chạy đến gần cửa sổ thò đầu xuống nhìn, mái tóc không rồi lấy một sợi lập tức bị những cơn gió lồng lộng thổi bay toán loạn.

“Đồ căn bản là đi tìm đường chết!” Anh chàng bác sĩ ôm ngực bước lùi ra sau, đôi môi trắng bệch thảm thương: “Hay là chúng ta chọn phương án C đi, lấy áo sơ mi của kẻ nào đó trên sàn làm cò trắng, sau đó giờ tay xin hàng”.

“Rồi sau đó được xếp dần hàng ngang đi treo cổ, thi thể được rưới nhựa đường phơi khô treo trên bến cảng, những người muốn lại gần thưởng thức phải móc ví lấy ra năm đồng”. Nick nói. Nàng đã quấn sợi dây thừng được buộc rất chắc chắn xuống dưới, hết lên với Karl: “Thử tự thế nào đây?”

“Cô xuống đầu tiên! Sau đó là bác sĩ, tôi bọc hậu!” Karl vội vàng chạy tới, đám thị vệ bên ngoài dường như đang khiêng trụ gỗ đến phá cửa, cánh cửa lớn lung lay như sắp đổ.

Nick tóm lấy sợi dây thừng giậm xuống sàn nhảy ra khỏi cửa sổ, ngoắc ngoắc tay với anh chàng bác sĩ: “Mau lên! Không có thời gian để lè mề đâu! Anh có rơi thì tôi cũng sẽ bắt được mà!”

Karl không quan tâm đến phép lịch sự nữa, túm ngay lấy Victor với khuôn mặt trắng bệch ném ra ngoài cửa sổ, treo lên sợi dây thừng. Một đoàn ba người giống như một xâu châu châu, chao bên này lắc bên kia trên vách đá cao gần trăm mét.

Vách đá bị vôi hóa vô cùng khủng khiếp, chỉ khẽ chạm vào thôi là những hòn đá liền ầm ầm rơi xuống, căn bản là không có chỗ để đặt chân. Sức tay của Nick và Karl rất khỏe, nên cử động tương đối nhanh nhẹn, nhưng Victor lại chưa từng gặp phải tình huống thế thảm như thế này bao giờ, nên vừa tự nhủ rằng mình không sợ độ cao, vừa nắm chặt lấy sợi dây thừng run lẩy bẩy, khuôn mặt không đeo kính, nên thế giới xung quanh lại càng chao đảo lắc lư đến xây xẩm mặt mày.

“Nhức nhích đi chứ! Anh phải di chuyển mới được!” Nick trượt xuống được một đoạn ngược nhìn lên, thấy Victor vẫn cứ run rẩy ở vị trí cũ, lập tức không kìm được lớn tiếng thúc giục: “Anh không di chuyển, Karl biết làm thế nào?”.

Victor hiểu giờ đang là lúc ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết, nên đành nghiến chặt răng, sử dụng hết sức lực từ thuở cha sinh mẹ đẻ di chuyển hai tay, giống như một con lười có tuổi vụng về trèo xuống.

“Tôi thề! Tôi thề với Hippocrates! Tôi thề với Plinius! Tôi thề với Soranus! Tôi thề với Claudius Galenus! Tôi thề với Thượng Đế cùng các vị ông bà tổ tiên chết tiệt! Tuyệt đối! Không bao giờ có bất kỳ quan hệ dây dưa gì với các người nữa!!!” (*) Tiếng chửi thề bi phẫn của anh chàng bác sĩ lả chả tuôn rơi trong cánh trời gió to lồng lộng.

(*) Hippocrates, Plinius, Soranus, Claudius Galenus: những thầy thuốc có tiếng trong lịch sử y học.

Ba người trượt xuống được gần nửa, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng phá cửa rầm rầm cực lớn. Victor giật bắn cả người, tay vừa thả lỏng, cả người đã trượt xuống theo sợi dây thừng, Nick đã có chuẩn bị từ trước, lúc anh ta trượt qua người mình liền tiện tay tóm lấy, kéo lại. Ai ngờ trọng lượng cơ thể con người cộng thêm lực quán tính vượt quá dự liệu của Nick, chỉ kịp nghe thấy hai tiếng răng rắc trầm đục vang lên, hai khuỷu tay cũng bị trật khớp.

Con đau dữ dội tập kích cánh tay khiến cả người Nick run rẩy, nhưng trước giờ nàng đã quen chịu đựng, không hề hé răng kêu lấy một tiếng sống chết kéo cô tay Victor lại. Anh chàng bác sĩ tinh thần chưa kịp bình tĩnh, theo bản năng tóm lấy sợi dây thừng đang đung đưa trước mặt, chuyển gánh nặng trọng lượng cơ thể từ trên người Nick sang sợi dây. Có lẽ anh ta biết rằng sau này sẽ không bao giờ có một sự cố nào may mắn như thế nữa, hoặc do tiềm lực được kích thích trời đất, nên hơn mười mét cuối cùng anh ta từ từ trượt xuống rất thuận lợi.

Hai khuỷu tay Nick bị trật khớp, bên tai lại nghe thấy tiếng gào thét “chặt đứt sợi dây thừng đó đi” của đám người Tây Ban Nha ở trên đỉnh đầu truyền xuống, sự tê dại và đau đớn trên cánh tay khiến Nick không thể cử động được.

Từng nhát từng nhát rù liên tiếp bổ xuống, chính trong thời điểm nguy cấp ấy, trong đầu Karl lại sáng suốt, yên tĩnh.

Đây vốn dĩ là sứ mệnh của ta, là ý nghĩa của cuộc đời ta.

Hắn thân nhiên buông hai tay ra, ôm chặt lấy Nick vào lòng rơi thẳng xuống dưới.

Sợi dây thừng đã bị chặt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Hài Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27: Santa Lucia

Type: Taranee

Cú va đập cực mạnh khiến người ta có cảm giác nội tạng như bắn cả ra ngoài, nhưng quá trình rơi xuống lại cực kỳ rõ ràng, Nick hơi hơi khôi phục tri giác, lập tức bò dậy từ trên người nằm dưới, tóm chặt lấy vai hắn hét lên: “Karl! Karl!”

Hơi thở của chàng hiệp sĩ vẫn còn, nhưng miệng phun ra máu tươi nằm bất động, dường như bị thương rất nặng.

“Đừng động vào cậu ấy!” Anh chàng bác sĩ tập tễnh ngăn động tác của Nick lại, lúc sợi dây thừng bị đứt anh ta chỉ cách phía dưới hai mươi mét, nên khi ngã chỉ bị xây xát ngoài da, còn ôm người rơi xuống từ độ cao mười mét như Karl thì hiển nhiên là không được may mắn như thế.

Victor sờ nắn một lượt từ trên xuống dưới người Karl, tiến hành vài chẩn đoán đơn giản: “Xương sườn bị gãy vài chỗ, có khả năng khi ngã đã bị thương ở lưng, di chuyển sẽ khiến chúng đâm vào nội tạng. Tôi nghĩ tạm thời sẽ không chết được đâu, nhưng...” Anh ta thọc tay vào trong túi lục tìm rồi lôi cặp kính đã bị rạn nứt đeo lên mặt, chỉ thấy đồng phục màu xanh lam của toán kỵ binh Tây Ban Nha ở phía xa xa đang nhanh chóng di chuyển tới phía bên này.

“Nhưng bị đám người Tây Ban Nha đó tóm được, ngã không chết cũng bị tra tấn thảm vắn đến chết, tiếng xấu của tòa án dị giáo cả nước Ý này đều biết.”

Tình huống quá rõ ràng khiến trái tim người ta cảm thấy lạnh run.

Thuyền tiếp ứng có lẽ đang ở gần đây, nếu giờ có thể vớt Karl ở lại rồi chạy trốn, nhóm sát thủ sẽ có hai người may mắn sống sót. Nếu không chạy, sẽ chết cả đám. Nick quay đầu nhìn lại Victor, lòng bàn tay chưa từng phải làm công việc gì nặng nhọc vì cò vào dây thừng nên da thịt xước sát chảy máu bầy nhầy, đây cặp kính rơi gãy gọn hoảng loạn liếc nhìn xung quanh. Một người như anh ta chắc chắn không biết làm thế nào để thoát khỏi chỗ này.

Nick lặng lẽ nhìn chàng thanh niên đang nằm trên những tảng đá ngổn ngang, buộc phải đưa ra quyết định.

Đúng lúc ấy, Karl tỉnh lại từ trong cơn hôn mê, hơi thở gấp gấp đau đớn ho ra một búng máu, màu máu đỏ tươi nhuộm cả khuôn mặt đứng đắn.

“Chạy... Mau chạy đi...” Ánh mắt Karl mê man, tìm kiếm bóng dáng chủ nhân mình.

Nick bắt lấy tay hắn: “Đừng cử động, vết thương của anh rất nặng.”

“Đừng lo cho tôi... Cô, cô không thể chết được... Cô là niềm hy vọng cuối cùng của chúng tôi...” Karl đột nhiên hỏi quang phản chiếu siết chặt lấy tay Nick, đôi mắt màu lam xanh thăm thẳm bắn ra ngọn lửa hừng hực cuối cùng của một con thú hoang bị vây khốn: “Phải tiếp tục sống!! Một mình cô phải tiếp tục sống!”

Trong ký ức đen thẫm như biển Chết đột nhiên bùng lên một chùm pháo hoa cực lớn, chiếu sáng quá khứ đã lùi sâu vào trong dĩ vãng.

Nick thực sự không thể thờ được nữa.

Tiếp tục sống.

Một mình.

Nhiều năm trước đây, cũng có một người đàn ông người dính đầy máu gào thét như vậy với nàng, dùng hết toàn bộ sinh mệnh để khấn cầu và bức ép.

Nàng chưa bao giờ phát hiện ra rằng, thì ra Karl lại giống chú đến vậy. Mái tóc vàng rực rỡ như ánh mặt trời, đôi mắt màu lam trong veo như những đóa xa cúc, và cả, và cả ánh mắt mỗi khi nhìn về phía nàng đều chất chứa vẻ chờ mong.

Cuối cùng Nick đã hiểu tại sao thuyền trưởng lại bảo anh chàng Karl hay khoanh tay bó gối tới giúp đỡ nàng rồi. Vì người đàn ông đó hiểu quá rõ, gấp nhưng lúc nguy hiểm liên quan sống còn như thế này, Karl nhất định sẽ xả thân cứu nàng, còn nàng từ trước đến giờ không thích anh chàng lắm lời ấy, sẽ cân nhắc vớt anh ta ở lại. Con người thông minh như thuyền trưởng, chưa bao giờ cần phải lo lắng chuyện nặng nề thứ chính.

“Làm, làm thế nào bây giờ?” Anh chàng bác sĩ hoảng loạn luống cuống, giờ đã có thể nghe thấy rất rõ ràng tiếng vó ngựa của kỵ binh Tây Ban Nha.

“Tôi sẽ không để anh chết đâu, cả hai người các anh.” Nick lật tay nắm chặt lấy bàn tay dầy rộng của chàng hiệp sĩ, “Lần này, tôi sẽ bảo vệ các anh.”

Hayreddin trước giờ vô trí tuệ luôn hơn người lần này đã tính toán hoàn toàn sai lầm.

Con thuyền đi tiếp ứng ngay cả một người cũng chẳng mang về được, ba thuộc hạ quan trọng của hắn – đội phó và đội trưởng của đội xung phong cùng tay bác sĩ đều bị bắt giữ. Ba người bị buộc tội giết tổng đốc Napoli Pedro de Toledo, và lập tức bị đội kỵ binh Tây Ban Nha áp giải đến Santa Lucia để nhận phán quyết.

Thứ đang chờ đợi họ chắc chắn là những màn tra tấn thảm vắn, sau đó treo cổ sẽ là hình phạt không cần mảy may nghi ngờ gì nữa.

Đoàn trưởng của đoàn kỵ binh có giọng nói và sắc mặt vô cùng nghiêm trọng hỏi một câu cuối: “Ai là kẻ chủ mưu?” Câu hỏi cuối cùng này khiến chứng đau nửa đầu của ông ta bùng phát.

Hai tên sát thủ ý thức tỉnh táo không chút do dự chỉ thẳng tay về hướng anh chàng đang hôn mê bất tỉnh nằm trên đất. Thật ra không cần nói đoàn trưởng cũng biết, tên nằm trên đất chắc chắn là chủ mưu.

Hai người còn lại, một tên thì sức trời gà không chột, tên còn lại căn bản chỉ là một đứa trẻ. Đoàn trưởng không tài nào hiểu nổi đầu óc của anh chàng tóc vàng kia rốt cuộc là bị gì mà lại đi tìm hai trợ thủ bất tài như vậy.

Quy trình thẩm vấn khi bắt được loại phạm nhân kiểu này rất đơn giản, đầu tiên là tra tấn đánh đập, hỏi cho ra kẻ chủ mưu, xúi giục, sau đó là treo cổ. Nhưng cái tên nằm trên đất kia đừng nói là đánh đập tra tấn, mà thoạt nhìn chỉ đập khẽ một cái thôi cũng mất mạng luôn rồi.

Gã thanh niên hào hoa phong nhã dùng thứ tiếng Latin lưu loát nói với ông ta rằng gã là quý tộc Medici bị bắt ép đến đây, hoàn toàn không biết gì về âm mưu này. Đoàn trưởng kỵ binh nhất thời không dám xuống tay, Medici là gia tộc nổi tiếng ở châu Âu, ngộ nhờ thật sự có mối quan hệ nào đó, thì ông ta không gánh nổi trách nhiệm. Còn thằng nhóc gầy gò bần thiêu kia, bị đánh đến mũi miệng đều chảy máu cũng chỉ khai mình là một tên trộm vặt ở Florence được thuê với giá năm đồng bạc đến để kéo xe.

Khám người quả nhiên đã chứng minh đó là sự thật, trên người thằng nhóc này đúng là tìm thấy năm đồng bạc florin, lúc tên trợ thủ của ông ta thu số tiền đó vào trong túi của mình, ánh mắt chứa đầy vẻ oán hận và đau lòng của thằng bé tuyệt đối không thể giả vờ được.

Đoàn trưởng đoàn kỵ binh do dự, cái chết của cấp trên đối với ông ta mà nói không phải là chuyện xấu, nhưng xử lý kết quả hay hay dở mới thực sự ảnh hưởng tới con đường làm quan.

Suy đi tính lại, đoàn trưởng quyết định đóng gói chuyện này lại giao cho thẩm phán của Santa Lucia, ông ta dặn dò cấp dưới xử lý sơ qua vết thương của gã thanh niên tóc vàng, rón rén đi chuyển phạm nhân lên xe tù, còn sau đó phạm nhân còn sống hay chết không liên quan gì đến ông ta nữa.

Ba người được đưa đến một đoạn đường vắng như thế đó.

Vì thân phận chưa xác định rõ ràng nên Victor không gặp phải màn đối đãi thô bạo nào, nhưng chứng kiến Nick và Karl nằm trên xe tù, khiến anh ta quan ngại sâu sắc về tương lai của bản thân.

Nick bị đánh mặt mũi bê bết máu, bụng bị ăn mấy phát đập, nôn hết bữa sáng ra ngoài. Nàng không hề hề rằng rên la lấy một tiếng nằm bệt trên sàn, máu mũi nhỏ giọt tong tong xuống theo kẽ hở giữa những tấm ván gỗ.

“Cô, cô cảm thấy thế nào rồi?” Không thể chịu nổi bầu không khí im lặng nặng nề ấy, Victor không kìm được thấp giọng mở miệng hỏi. Anh ta vừa mới nắn lại khuỷu tay bị trật khớp của Nick, đối phương bất động không nhúc nhích, y hệt một cái xác.

“Chẳng thế nào cả, hơi khát nước.” Nick nhỏ giọng trả lời.

“Cô chảy máu nhiều lắm.” Victor liếc liếc đôi môi khô nứt nẻ, với tình hình hiện tại, anh ta cũng lực bất tòng tâm. “Tôi tưởng cô bị đánh ngất rồi, lúc này bọn chúng đánh sao cô không hề rằng kêu cứu nào?”

“Ngốc thế, lúc ăn đòn mà ngoác miệng ra kêu cứu thì lưỡi sẽ bị cắn đứt mất, dù sao cũng chẳng có ai tới giúp, nghiêng chặt răng mới là đúng đắn, mất một hột cơm thì không có lợi đâu.” Nick giảng giải lại kinh nghiệm bị ăn đòn trong nhiều năm qua cho anh chàng bác sĩ nghe.

Chiếc xe tù xóc nảy bất thường trên con đường lầy lội cùng tương lai có thể dự đoán trước được khiến người ta không thể ôm bất cứ tia hy vọng nào. Khó khăn lắm bên ngoài mới quăng vào trong xe một túi nước, chỉ mình Victor không bị trời là đỡ được, cần thận đồ một ít ra rửa qua khuôn mặt lem bần thiêu của Nick, rồi cho nàng uống mấy ngụm.

“Karl không cần uống sao?”

“Cậu ấy vẫn chưa tỉnh, cứ cố đổ nước thì sẽ chảy vào khí quản mất.” Victor cau mày, uống thứ nước với tình trạng vệ sinh không đảm bảo bằng thái độ không sợ chết như đang uống thạch tín, vì anh ta không dám đảm bảo khả năng chữa bệnh của bản thân khi bị mất nước còn hiệu quả nữa không.

“Anh ấy sẽ không chết chứ?” Nick lại hỏi.

“Đừng lo, chó săn mồi Tóc Vàng của cô vẫn còn khỏe mạnh cường tráng lắm.” Victor nói an ủi. Xương cốt bị gãy đã được bó nẹp vào thanh gỗ rồi, nhưng vấn đề là, người dù có khỏe mạnh cường tráng nhất đi chăng nữa cũng chẳng thể trụ được quá ba mươi giây trên giá treo cổ.

Rukia là một nữ giáo đồ sinh ra ở Napoli, khi đến truyền đạo ở đảo Sicilia (1) đã bị bức hại rồi tuần giáo, để tưởng nhớ vị thánh đồ ấy, người ta đã đặt tên cho bến cảng nhỏ nơi bà sinh ra là Santa Lucia (Thánh Lucia). Mảnh đất được bao phủ bởi bầu không khí tôn giáo nồng nàn này bị Pedro nhìn trúng sở thẩm phán và trại giam là những nơi được xây dựng quy mô bề thế nhất.

(1) Sicilia là một vùng tự trị của Ý, có diện tích 25.708 km², là vùng có diện tích lớn nhất của Ý. Đây cũng là hòn đảo lớn nhất Địa Trung Hải. Ngoài ra còn nhiều đảo nhỏ hơn bao quanh thuộc vùng này.

Ba người trải qua một màn lục soát rất nghiêm ngặt, thân phận con gái chẳng thể giúp được bất cứ điều gì cho Nick, mà ngược lại dấu in bằng sắt nung trên ngực còn khiến ấn tượng của thẩm phán càng khắc sâu. Một nữ tù đã từng bị kết án phù thủy thì chẳng có quyền lợi pháp lý gì, Nick và hai người

khác cùng bị tống vào nhà lao dành cho tù tù.

Bước chân vào căn hầm tối tăm, Victor thực sự muốn ngất xỉu. Tuy anh ta rất quen thuộc với mùi thối rữa của xác người, nhưng môi trường của nơi này hoàn toàn khác với phòng y tế trên thuyền.

Ghế tra tấn có gắn đinh đặt sát tường, trong góc phòng là mấy cái chậu bẩn thỉu bằng sắt đựng đầy những thứ cơ quan nội tạng gì đó. Tấm ván gỗ trên tường treo một loạt đủ các loại cưa và roi da với kích cỡ khác nhau, cái nào cái nấy do bị thấm đẫm máu tươi nên đều đã han gỉ. Một cái giá tra tấn khiến Victor không tài nào rời tầm mắt đi được, bộ phận then chốt của nó có dạng bốn chân cố định rất đáng sợ, chỉ cần chuyển động tay cầm xoay liên tục, thì có thể từ từ xé đứt tứ chi của phạm nhân.

Gã đàn ông chịu trách nhiệm tra tấn thấy anh ta chú ý tới cái bệ giá, hàm răng vàng khè cấu bẩn nặn ra vẻ dâm dăng: “Người đẹp, cậu thích không? Món đồ chơi này thú vị lắm đấy, nếu kéo trên kéo dưới sẽ khiến thân người dài ra không ít đâu, kéo đến cuối cùng da bụng cũng trở nên nửa trong suốt, có thể nhìn thấy cả nội tạng chuyển động đi chuyển động lại nữa kia.”

Một tiếng vu xuất hiện trong đầu Victor, thiếu chút nữa là lăn đùng ra ngất không dậy nổi.

Vì chủ mưu bị trọng thương chưa khỏi nên cả nhóm sát thủ tạm thời chưa phải chịu tra tấn, mà chỉ bị nhốt vào trong một phòng giam nhỏ bên cạnh phòng hành hình, chờ tuyên gọi buổi xét xử cuối cùng của thẩm phán. Gã tra tấn không có cơ hội rèn luyện tay nghề, cảm thấy hơi hụt hẫng, đánh giá ba người bọn họ một lượt bằng ánh mắt khiến người ta dựng cả tóc gáy, sau đó khóa cửa bỏ đi.

Ánh mắt lập lờ lóe sáng của một con chuột cực to đang ngồi chồm hổm trong góc tường khiến sắc mặt Victor xám ngoét không ra hình người, thì thầm nói với Nick:

“Tôi lấy thành ý cả đời này ra khẩn thiết xin cô một chuyện. Nếu như thật sự không có ai tới cứu viện, trước khi tên đàn ông ở bên ngoài kia động vào tôi thì xin cô hãy kết thúc sinh mệnh của tôi trước. Cứ bắt đầu từ cột sống ấy, như vậy tôi sẽ không cảm thấy gì hết và sau đó là đã có thể nhìn thấy Thượng Đế rồi.”

“Động vào anh, là để chỉ việc dùng hình tra tấn hay làm việc với cái móng của anh?” Nick hỏi rất nghiêm túc.

“Bao gồm cả hai phương diện ý nghĩa ấy!” Victor thực sự sắp rối loạn thần kinh đến nơi.

“Đừng có nói mấy lời xui xẻo đó nữa.” Nick vừa nãy vẫn còn thờ thoi thóp gờo bật dậy, tinh thần hăng hái lần sò phòng giam khắp một lượt, “Nói cho anh biết, tính thêm cả chuyện này, tổng cộng tôi đã có kinh nghiệm bị bắt sáu lần rồi. Nếu có cơ hội, anh có thể nhìn thấy lệnh truy nã của tôi ở một số nơi như Cartagena, Barcelona, Nice. Nhưng kỹ thuật vẽ tranh của bọn họ còn kém xa so với ông thầy giáo già kỳ quái của anh, chẳng có bức nào giống người thật cả.”

“Bị bắt sáu lần? Lần nào cô cũng gặp đúng dịp được đặc xá hả?”

“Sao mà được, chẳng qua lần nào tôi cũng chạy trốn thành công thôi.” Nick – tên tội phạm chuyên vượt ngục, tàn bạo độc ác đến cùng cực nói.

Cùng lúc đó, Hayreddin đang nghĩ cách giải cứu ái tướng của mình. Tổng đốc Pedro là một nhà quý tộc quan trọng nhất của phe phái nhà Aragon, cũng là người thay mặt cho Tây Ban Nha ở nước Ý, cái chết của ông ta có ảnh hưởng rất lớn đến tình hình chính trị ở Tây Ban Nha, cứu nhóm sát thủ ra một cách dễ dàng đơn giản đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Cách lý tưởng nhất chính là dẫn theo một tiểu đội tinh anh, xông thẳng tới pháp trường cứu người. Thế nhưng hàng ngàn quân lính cùng đội kỵ binh lại cùng đồng loạt ra trận, tập trung tại Santa Lucia chờ lệnh điều động và phân phối của vị tổng đốc kế nhiệm, mà chiến đấu trên đất liền lại không phải là thế mạnh của Sư Tử Đỏ.

Phạm nhân hôn mê bất tỉnh không thể bắt đầu cuộc thẩm vấn, tình hình cứ mãi tiếp tục giằng co như thế.

Victor trải qua nửa tháng khó khăn nhất trong cuộc đời, môi trường nhà lao dành cho tù tù đừng nói là vệ sinh, còn cách xa tiêu chuẩn sạch sẽ tối thiểu. Đám chuột, gián, rệp, bọ chét không chỗ nào là không có mặt luôn quấy rầy anh ta, đồ ăn thức uống tẻ nhạt vô cùng, không có hệ thống giữ ẩm và quần áo để thay giặt, chẳng mấy chốc anh ta để lộ rất rõ ràng hình dạng bộ xương sườn bên dưới lớp áo sơ mi. Chỉ có mình Nick là từng trải, cảm thấy điều kiện của loại phòng giam đơn này có thể coi là không quá tồi tàn, nếu như bị nhốt trong phòng chung, thì với một Victor đẹp trai tay chân trói gà không chặt, một Karl chẳng còn sức lực phản kháng, và bao gồm cả nàng nữa, đều sẽ là đối tượng thích hợp nhất bị những phạm nhân khác tấn công tình dục.

Nick tìm kiếm xung quanh phòng giam, tìm thấy một mảnh xương lẫn trong đám bụi đất ở góc phòng, dựa vào thứ này nàng có thể mở được cánh cửa sắt của phòng giam nhỏ, nhưng ổ khóa của phòng tra tấn bên ngoài lại phức tạp hơn rất nhiều, hơn thế cả ngày đêm cai ngục ở xung quanh không ngừng dõi ca. Một mình nàng chạy trốn dĩ nhiên là dễ dàng, nhưng mang theo Karl không tiện thành động và anh chàng bác sĩ không chút sức chiến đấu lại là điều hoàn toàn không thể. Niềm hy vọng duy nhất nằm ở sự hồi phục sức khỏe của Karl, chỉ cần hắn có thể gắng gượng bò dậy được, Nick sẽ nắm chắc được năm phần chạy thoát thành công.

Nhưng vấn đề là, đợi đến khi hắn hồi phục được một chút, thì màn tra tấn thẩm vấn đã như lửa sém lông mày.

Tối này, tên cai ngục vớt bữa ăn duy nhất trong ngày vào rồi khóa cửa bỏ đi. Nick gầy gầy nhặt nhặt một lúc, chọn ra mấy thứ vẫn còn tương đối thơm mát tươi ngon đưa cho Victor, còn mình cầm bát canh mà như bát nước rửa bát vo gạo lên uống liền mấy ngụm. Để tăng thêm cảm giác no bụng, nàng còn cẩn thận nhai những thứ bên trong bát canh, một vài sinh vật nhỏ chuyển động giữa hai hàm răng của nàng phát ra tiếng vỡ lép bép. Trong bầu không khí im lặng như giữa bãi tha ma, âm thanh đó quá thực khiến người ta muốn phát điên.

Victor nghe mà cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như đang cuộn trào, bắt lực cần nhai: “Cô không thể uống liền một hơi được sao? Cứ nhất định phải

nhai bọn chúng mới được à?”

“Chỉ là mấy con giò thôi mà, lại còn man mát béo béo nữa chứ, ăn khá ngon đấy.” Nick bình luận như thể một chuyên gia ẩm thực, thờ dài một tiếng nói tiếp: “Cậu chủ à, anh thật khó hầu hạ, khuất mắt trông coi, anh tranh thủ lúc trời tối ăn hết phần của mình đi.”

“Cuối cùng tôi đã lý giải được nỗi ám ảnh của cô đối với bánh mì trắng rồi.” Victor than thở: “Bây giờ chỉ cần có người cho tôi một chút thức ăn sạch sẽ thôi, tôi sẵn sàng chuyển nhượng không hoàn lại cái họ Medici này cho hẳn.”

Nick nhún nhún vai không cho là vậy, tựa hồ cảm thấy cái họ như có như không đó căn bản không giá trị bằng một mẫu bánh mì trắng thơm phức.

Karl vừa nằm vừa ăn một chút mì nửa sống nửa chín, dưới sự chăm sóc của anh chàng bác sĩ, thể lực của hắn hồi phục cực kỳ nhanh, nhưng để kéo dài thời gian, nên vẫn luôn giả vờ trọng thương chưa khỏi.

Ăn xong bữa tối vô cùng khó nuốt này, Nick quệt quệt miệng, thì thầm nói với hai người còn lại: “Nghe này, tôi đã quan sát hơn mười ngày nay, gần như đã nắm chắc được thời gian thay ca đối vị trí của đám cai ngục rồi. Khoảng tầm hai giờ sáng cai ngục của ca này rất thích đánh bài để nâng cao tinh thần, chúng ta chỉ cần xử đẹp cái tên răng vàng xấu xí bên ngoài kia, nằng chia khóa và vũ khí của hắn ta, việc trốn ra ngoài sẽ trở nên rất dễ dàng.”

“Nhưng chúng ta không hiểu rõ tình hình bên ngoài, không có tiếp ứng, có trốn thoát cũng sẽ bị phát hiện ngay, toàn bộ Santa Lucia sẽ bao vây thiết quân luật.” Karl cực kì bi quan với tình hình hiện tại, lại nhắc đến chuyện đề nài chạy trốn một mình, “Cô có kinh nghiệm, vừa hành động vừa ẩn náu, một mình chạy trốn thì tỉ lệ thành công sẽ lớn hơn.”

“Nếu cô ấy định chạy trốn một mình thì từ lúc ở dưới vách đá chân đã sớm như được bôi dầu rồi.” Victor bất mãn nói.

Nick vẫn cứ giả vờ như không nghe thấy gì trước lời đề nghị của anh chàng chó săn mồi Tóc Vàng: “Karl, anh có thể đi bộ được không?”

Karl chống nửa người dưới lên khỏi đồng rơm bần thiêu, khó khăn ngồi dậy nói: “Đi từ từ tôi nghĩ là không sao, nhưng chiến đấu thì không thể.”

“Vậy là được rồi. Victor sức yếu, tôi cũng chẳng có được cái bản lĩnh công người vượt ngục.”

Mọi chuyện bàn bạc xong xuôi, nhưng kế hoạch luôn không theo kịp những thay đổi, đêm hôm đó, một tiếng súng nổ vang lên xé rách màn đêm yên tĩnh.

Rạng sáng, năm, sáu kỵ binh mang theo súng hỏa mai xông vào phòng giam, nhóm sát thủ mỗi người ăn mấy phát báng súng, cổ tay bị trói chặt bằng dây thừng rồi bị lôi ra ngoài. Một chập than cháy rất đượm bùng lên trong phòng tra tấn, gã đàn ông chịu trách nhiệm tra tấn với hàm răng vàng đang hưng phấn tra dầu vào đồng dụng cụ chuyên dùng.

Hai tay của ba người bị kéo cao treo lên xà ngang trong phòng, xương cốt của Karl vẫn chưa lành hẳn phát ra tiếng khẳng khặc khiến người ta hoảng sợ. Sắc mặt của tên đội trưởng dẫn đầu đoàn kỵ binh nghiêm khắc, lạnh lùng nói:

“Vừa nãy, có một nhóm cướp bị khấn lên tấn công nhà tù, đoàn kỵ binh của bọn tao tổng cộng đã chết mười ba người, xem ra lai lịch của bọn mày quả thực không đơn giản.”

Đội trưởng kỵ binh đã giấu bớt một phần nội dung, thật ra hai tên trông chừng phòng giam được hối lộ một số tiền vàng rất lớn, đã cung cấp thời gian biểu thay ca cho những kẻ cướp ngục. Nhưng ngoài ý muốn là, đúng lúc ấy lại đụng phải tiểu đội đi tuần tra đoàn kỵ binh, nên mới có tiếng súng nổ. Thảm phán và đoàn trưởng đoàn kỵ binh bị đánh thức khỏi mộng đẹp vô cùng tức giận, quyết định thẩm vấn ngay trong đêm.

Gã đàn ông tra tấn dúi mấy chiếc bàn là mà hắn ưa thích vào chậu than, làm công tác chuẩn bị cuối cùng. Hắn vênh mặt cười nói: “Đội trưởng, muốn đứng cạnh quan sát không?”

Đội trưởng kỵ binh chán ghét tránh né hơi thở hôi thối của hắn, “Không, một mình ngồi làm hết đi. Ngài thẩm phán đã nhận được thư từ Florence, đại công tước Lorenzo nói việc này không liên quan gì đến gia tộc Medici, nên người có thể yên tâm ra tay.”

Ánh mắt như một con thần lân của gã tra tấn liếm lên thân hình Victor, người phía sau sợ giật thót mình, giống như một con thỏ sắp chết run rẩy lấy bầy.

Đoàn kỵ binh rời đi, gã tra tấn cẩn thận khép cửa lại, vừa xoay lật những chiếc bàn là bên trong chậu than vừa cười âm thầm: “Lúc ba người chúng mày bước vào đây, tao đã cảm thấy rất không bình thường rồi, bộ dạng tên nào tên nấy đều rất khá, lại còn có cả một đứa con gái hiếm có khó tìm nữa chứ. Đáng tiếc là những kẻ phạm trọng tội không có sự cho phép thì không được động vào, tao đã nhẫn nhịn lâu như vậy rồi, thật sự không thể nhịn tiếp nữa.”

Gã lấy một sợi roi xuống, ánh mắt đánh giá ba người giống như đang chọn kẹo, lưỡng lự xem sẽ khai đao xuống thân thể nào trước.

Victor cảm thấy hối hận tại sao mình lại không chết luôn vào cái ngày bị viêm ruột đi cho rồi, vết thương của Karl đau nhói, chỉ âm thầm cầu xin Thượng Đế hãy cho Nick vượt qua kiếp nạn này, mọi hình phạt hãy cứ rơi hết lên người hắn.

Một tiếng than đột nhiên vang lên, mang theo một thoáng rên rỉ khổ sở, đôi mắt của Nick ướt át, thấp giọng thở hổn hển vận vẹo thân mình.

“Ừa... dây trói chặt quá, khó chịu quá...”

Hai tay của nàng bị treo trên không trung, đôi chân thon thả không ngừng cọ cọ vào nhau, eo lưng mảnh mai, tựa như không thể chịu nổi những màn tra

tấn liên tục.

Sợi roi trong tay gã tra tấn rũ xuống, ánh mắt nhìn thẳng tới.

Karl và Victor vừa nghi ngờ vừa khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Nick đang không ngừng thờ dốc.

“Um um... khó chịu quá...”

Phịch một tiếng, sợi roi rơi xuống đất.

“Muốn ít chịu khổ sở hơn à? Thông minh đấy. Yên tâm đi, tao sẽ thương tiếc mày.” Nữ tù nhân dùng thân xác để đòi lấy đãi ngộ tốt hơn là thủ đoạn cực kỳ phổ biến ở trong tù.

Bạn đang đọc truyện *Hài Yếu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Công Thành

Type: Taranee

Khóe mắt Karl như muốn rách toạc, hấn lớn tiếng gào thét, cổ tay bị ma sát bật máu, tiếc rằng sức lực có hạn, căn bản không thể thoát được khỏi sợi dây thừng, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã đàn ông khôn nạn kia hành động.

“Đừng có động vào cô ấy! Mày là đồ vô sỉ, loại người hạ lưu như mày ngay cả liếc mắt nhìn cô ấy cũng không xứng, sao dám dùng bàn tay bẩn thỉu đó chạm vào cô ấy!!!”

“Ha ha ha, vậy mày hãy nhìn xem tao có xứng hay không!” Gã đàn ông nhìn thấy vẻ giận dữ của Karl, lại càng hưng phấn vênh vào đắc ý, xé áo sơ mi của Nick.

Karl quả thực sắp phát điên rồi, hai mắt đỏ ngầu như máu, không quan tâm đến việc mình đang bị trọng thương ra sức giãy giụa, hận không thể nhai sống mẩu thịt của đối phương. Nhưng Victor dần dần hiểu ra kế sách của Nick, bèn thì thầm khuyên nhủ: “Đừng giãy nữa, nếu không lát nữa cậu không đi nổi đâu!” Nhưng chàng hiệp sĩ đã hoàn toàn không nghe lọt tai bất kỳ một âm thanh nào khác, trong lồng ngực như đang cháy bùng lên một ngọn lửa muốn chết cùng kẻ thù, lấy máu rửa nhục.

Gã đàn ông tra tấn vui đến trời đất.

“Mềm mại quá, nguoi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay mười bảy.” Nick thấp giọng thờ hồn hèn, “Làm ơn, nói lỏng dây thừng ra đi.”

Tên đàn ông tra tấn nhếch miệng để lộ hàm răng vàng cườì lạnh một tiếng, bàn tay vẫn hoạt động không ngừng: “Treo lên thì hơn, tao không dám để kẻ phạm trọng tội như mày chạm vào bảo bối của mình đâu.”

Nick khổ sở, van xin: “Vậy thì hạ thấp xuống một chút được không, chân tôi không chạm được đến mặt đất, cánh tay sắp trật khớp đến nơi rồi.”

Gã đàn ông chán chừ giãy lát, trầm nghĩ một đứa con gái còn ít tuổi yếu ớt như con bé này chẳng đào đâu ra mấy sức lực, hơn nữa hai tay bị trói chặt rồi thì chắc không thể xảy ra sự cố. Vì thế bèn di động cơ quan, hạ Nick xuống cùng một mặt phẳng với mình, mặt đối mặt.

Hắn mân mê đôi môi mềm mại của Nick, hung tợn đe dọa: “Nghe cho rõ đây, nếu dám cản tao, tao sẽ khiến mày muốn chết không được muốn sống cũng không xong!” Sau đó sắp mặt lại gần.

Con phần hận của Karl tích tụ lại trong lòng, cổ họng tanh ngọt, rồi lập tức phun ra một búng máu tươi, Victor ghé tòm đến nỗi thiếu chút nữa là nôn hết bữa cơm từ tối hôm trước.

Có lẽ cảm thấy Nick phục vụ không tời, gã tra tấn tương đối hưởng thụ, vì thế lúc nàng ghé lại bên tai liếm vào cổ hần, gã cũng không hề từ chối.

Chỉ nghe thấy một tiếng “phập” nghiền nghet vang lên, hai mắt gã đàn ông chịu trách nhiệm tra tấn đột nhiên lòi hẳn ra, cổ họng phát ra tiếng rì rì, máu phun ra. Khuôn mặt của Nick bị máu bắn đỏ tươi, nhổ ra một miếng mẩu thịt bầy nhầy bẩn thỉu, ánh mắt không chút cảm xúc nhìn đối phương đang bị chặt cổ lăn lộn trên sàn nhà.

Sau lưng Victor toát mồ hôi lạnh, Nick giống như một con thú đang nổi giận ngạo mạn chặt lấy yết hầu của gã đàn ông, cắn đứt luôn dây thanh quản và khí quản, ngay cả cơ hội để kêu cứu gã cũng không có, ngã lăn lộn đất lăn lộn co giật, máu phun ra thấm ướt mặt đất một màu đỏ thẫm.

Hai cánh tay Nick dùng lực đu mình lên, ngăm cấn rồi lôi ra một mảnh sắt nhỏ giấu trong ống tay áo, cọ mài lên sợi dây thừng. Đây là chiến lợi phẩm lúc trước nàng lấy trộm được từ phòng tra tấn, cuối cùng cũng có chỗ dùng. Hai tay thoảng cái đã được tự do, Nick nhanh nhẹn rút thanh đao trên người gã đàn ông, bồi thêm mấy phát.

“Phù, nguy hiểm quá.” Nick phi nhỏ lên cái xác, đưa tay áo lau chùi vết máu trên mặt, thả Karl và Victor xuống, cắt đứt hết đồng dây thừng trôi trên cổ tay hai người. “Cơ hội này thật quá tốt, nếu như mấy tên vừa này ở lại, sẽ phải tốn thêm chút thời gian và công sức nữa.”

Trong ánh mắt không thể nào tin được của Karl, nàng buộc lại dây lưng như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, áo sơ mi thiếu mất vài chiếc cúc, chỉ có thể quấn lại quấy quá qua loa, che mấy vết hằn đỏ do những ngón tay hung hăng lưu lại trên ngực. Cho dù là bị bịt miệng, trói chặt tay chân, chỉ cần tên đàn ông nào đó nổi tà niệm tới gần, nàng sẽ có vô số cách đưa hắn vào chỗ chết.

Victor lặng lẽ cởi áo ngoài của mình ra đưa cho Nick, trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, lại chỉ có thể nhờ một cô gái bán rẻ cơ thể để cứu tính mạng của hai người đàn ông, chút lương tâm còn sót lại của anh ta chấn động mạnh mẽ.

Karl dùng sức quá mức, khuỷu gối xuống đất không đứng dậy được, anh chàng bác sĩ bước tới đỡ hắn dậy, Nick cầm lấy vũ khí đi ra sau cửa, cẩn thận quan sát động tĩnh bên ngoài.

“Bạn không nên nhìn cô ấy bằng ánh mắt ấy, nó thực sự khiến người ta thất vọng đấy.” Victor thấp giọng trách móc, “Cô ấy hy sinh bản thân mình để cứu cậu, cứu hai người chúng ta.”

Khuôn mặt Karl đầy vết nước mắt, toàn thân run rẩy, trong đầu toàn là cảnh tượng Nick bị treo lên làm nhục, hắn đau đớn vui đầu vào hai cánh tay, hối hận vì mình đã từng hứa sẽ bảo vệ nàng, nhưng lại đẩy nàng đến bước đường tự giẫm lên tôn nghiêm của bản thân.

“So với việc được cứu mạng như vậy, thà tôi chết luôn đi còn hơn...”

Victor buông một tiếng thở dài: “Bạn mãi mãi không thể hiểu được cô ấy, nên cô ấy cũng mãi mãi không thể hiểu nổi cậu.”

Bước đầu trong kế hoạch của nhóm sát thủ là xử lý gã tra tấn, tranh thủ lúc đám lính gác thay ca sẽ len lút lên ra ngoài. Nhưng chuyện cướp ngục lúc nửa đêm đã khiến toàn bộ đoàn kỵ binh đang ngủ trên giường bị đánh thức, vì những anh em đã chết, bọn họ khua những vỏ ngựa đầy phần nô quân nát từng tác đất xung quanh bốn phía ngục giam, cố gắng tìm ra những kẻ cướp ngục đang lẩn trốn.

Nick nhìn quang cảnh người ngã ngựa đổ, đuốc cháy bùng bên ngoài qua khe cửa, còn có người đề nghị lôi ba kẻ từ trong phòng giam ra, dùng ngựa kéo cho đến chết. Nàng rút một cây gậy sắt treo trên tường sau cánh cửa, lại lục lọi ra mấy thứ vũ khí dự trữ trong góc phòng, rồi cúi đầu quay về bên cạnh hai bạn đồng hành nói:

“Tình huống xấu nhất, chúng ta bị mắc kẹt ở đây rồi.”

“Có thể chống đỡ thêm một lúc nữa không, đợi thuyền trưởng tổ chức lại lực lượng rồi tới cứu viện?” Victor hỏi với thái độ không cam tâm.

“Thế còn xem xem ngài ấy có đến nữa không.” Nick đáp với vẻ nặng nề. Những năm tháng của quá khứ, nàng đều dựa vào bản thân đối phó với hết thảy mọi chuyện, chưa từng trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác.

Một đêm đau đớn khổ sở dài đằng đẳng, chưa được bao lâu, mấy tên lính gác bên ngoài phát hiện bên trong phòng tra tấn vốn dĩ phải vang lên tiếng gào thét thì thâm không dứt lại yên lặng một cách đáng ngờ, gõ cửa vài lần cũng không thấy ai lên tiếng trả lời, chúng lập tức gọi đoàn kỵ binh đến, chuẩn bị phá cửa xông vào.

Nick nắm chặt vũ khí trong tay, hạ vai cong lưng đứng chắn phía trước, ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm vào tấm ván cửa đang không ngừng vang lên những âm thanh trầm đục; Victor chộp lấy một chiếc bàn là đã được nung đỏ, dây thần kinh căng thẳng như sắp đứt tung đến nơi; Karl quỳ trên đất hôn lên cây thánh giá bằng bạc, chống kiếm vát và đứng dậy, chuẩn bị dùng sinh mệnh cuối cùng bảo vệ đức tin trong trái tim.

Cửa đã bị phá. Nick chiếm được vị trí có lợi ở cửa, kẻ địch từng người xông vào đều bị chém ngã, sa vào lưới đánh cá do Victor và Karl phối hợp giăng phía sau lưng. Nick sử dụng tất cả kỹ nghệ toàn thân, chạy chỗ này nhảy chỗ kia như một chú cá hoạt bát, tốc độ nhanh nhẹn quý dị tựa quái vật biển. Tắc đất phía trước cửa trong nháy mắt trở thành một biển máu.

Suy cho cùng thể lực của con người cũng có hạn, vũ khí lại không phải loại nàng quen dùng. Kẻ địch thay nhau lao tới như thủy triều không ngừng không nghỉ, Nick thở dốc càng lúc càng dồn dập, bước chân cũng càng lúc càng loạng choạng. Trước mắt nàng là những con sóng màu đen, kẻ thù chỉ là những nét phác họa mơ hồ, kể từ ngày gia nhập đội cướp biển đến giờ, nàng chưa bao giờ kiệt sức đến vậy. Đoàn kỵ sĩ tấn công hồi lâu mà không có kết quả, bèn chất một đồng củi lớn trước cửa, định thiêu sống ba người trong phòng tra tấn.

Đã đến giới hạn rồi.

Cuối cùng, Nick quét ánh mắt nhìn những thi thể trên mặt đất, nói với một nơi nào đó trong tim:

Chú, nơi cháu chôn thân, chính là Santa Lucia.

Đúng vào lúc ấy, một tiếng nổ cực lớn xé toang bầu trời, ánh lửa tựa như sấm sét chiếu sáng toàn bộ bến cảng nhỏ. Hai ngọn đuốc khổng lồ cao đến hơn trăm trượng cháy bùng trên vịnh biển, đó là quang cảnh sau khi chiến hạm hộ tống của Tây Ban Nha đóng quân tại đây bị tấn công.

Đồng hồ cát đã chảy hết, con sư tử nổi giận cuối cùng đã gầm lên rồi.

Trên mặt biển Santa Lucia, hơn hai mươi cỗ pháo hạm cực lớn treo cờ cướp biển màu đen đang vây kín bên cảng nhỏ như một bức tường thành, ánh lửa từ miệng pháo lóe sáng từ trái sang phải trong màn đêm tối tăm, luân phiên bắn rất đều đặn, hơn một ngàn quả đạn pháo kết hợp với hàng chục tấn thuốc súng nã vào trong thành, ánh lửa bốc lên tận trời, đất rung núi chuyển, những đám mây đen do khói thuốc súng hình thành tựa một đoàn quân của ma quỷ quét tới bao phủ toàn bộ Santa Lucia, lại giống như muốn xé nát bên cảng nhỏ đang yên đang lành thành từng mảnh vụn.

Cả thành phố bốc cháy, người dân kinh hoàng cực điểm, bị tiếng pháo nổ như tiếng động đất dọa cho hoang mang sợ hãi. Ngựa của đội kỵ binh chưa từng nhìn thấy thế trận như vậy, nhấc hai chân lên đứng như người, hí vang điên cuồng bỏ chạy, hoặc giẫm vô sát lên người chủ nhân. Cả một binh đoàn hùng mạnh từng hung hãn cán quét tàn phá miền Nam nước Ý sụp đổ trong nháy mắt, toán kỵ binh giữ chặt súng ống, nhưng không biết nên bắn về hướng nào, trong màn khói bốc lên cuộn cuộn hoang mang bỏ chạy như rắn mất đầu.

Một nhiệm vụ binh thường cuối cùng lại thành ra phức tạp, nhóm sát thủ gài mìn mắc kẹt trong trận địa của kẻ thù, nguyên nhân là do dùng người không chuẩn, nhưng năm lần bảy lượt đi giải cứu lại không thu hoạch được gì, đã khiến Hayreddin cực kỳ tức giận.

Hắn là một người trầm ổn bình tĩnh, nhưng trước hết, người đàn ông này còn là một tên cướp biển, cả đời kiêu hùng tung hoành khắp Địa Trung Hải.

Hayreddin có thể là vì lợi ích mà hòa giải với kẻ thù, có thể dùng tiền bạc để hối lộ, dùng quyền lực để dụ dỗ, nhưng tuyệt đối không cho phép bất cứ một ai, một thế lực nào cướp đi những thứ quan trọng bên người hắn.

Tuyệt đối không bao giờ cho phép.

Lượt đạn đầu tiên là màn cảnh cáo không lời của vua hải tặc, chỉ nhắm vào quảng trường chính giữa thành phố và những khoảnh đất trống. Đâu đâu cũng thấy cảnh người và động vật hoảng loạn chạy trốn, đám người quyền quý trong thành hai chân run lấy bảy bỏ ra từ trong gấm giường, chẳng thể tìm nổi một tên hầu nắm rõ tình hình bên ngoài. Lúc binh lính giữ thành tới thông báo một số lượng lớn thuyền hải tặc đã phá hủy chiến hạm hộ tống, bao vây hoàn toàn bến cảng, chẳng ai còn tâm trí đâu mà phản kháng nữa, chỉ sợ đám cướp biển tàn sát toàn bộ thành phố, sẽ không một ai chạy thoát được.

Lời nhắn của Hayreddin lập tức được gửi tới đất liền: Ba người đó, phải trả lại cho ta nguyên vẹn không sót mẻ.

Thảm phán cân nhắc một chút, lập tức hiểu ra ngay kẻ đứng sau đám sát thủ ám sát Pedro là ai, nhưng kẻ đứng sau quả thực quá sức kiêu ngạo, cướp ngục không thành lại ngang nhiên tấn công trực diện, lấy tính mạng người dân trong thành ra uy hiếp. Xác chiến hạm Tây Ban Nha cháy đen trời dập dềnh theo những con sóng biển, ngài thảm phán là một người biết xem xét thời thế, vội vàng chạy thẳng một mạch đến phòng gian định ban lệnh đặc xá, nhưng lại bị đoàn kỵ binh cản lại, quân nhân suy cho cùng đều là những kẻ có cá tính, không muốn chỉ uy hiếp đơn giản như vậy mà đã hèn hạ khuất phục đám cướp biển.

“Thả ba tên đó ra, trách nhiệm có thể đổ lên đầu bọn cướp biển; không thả, đừng nói là chức vị tiền đồ, mà ngay cả tính mạng của cậu và tôi cũng có thể cùng vứt luôn xuống đáy biển!” Màn dạy dỗ vô cùng thấm thía của vị thảm phán khiến đoàn trưởng của đoàn kỵ binh lập tức tỉnh ngộ, lại thêm một đám quý tộc tham sống khổ sở cầu xin, vị đoàn trưởng nhanh chóng đưa ra quyết định, sai người di chuyển hết đồng cùi khô đi, thả ba kẻ đang bị mắc kẹt trong phòng tra tấn ra.

Hắn thật sự đã đến rồi, mang theo thiên quân vạn mã.

Lại một lần nữa thoát khỏi đôi cánh của tử thần hung tợn, Nick giống như đang mê đang say nhìn cả thành phố bị ngọn lửa ác liệt tàn phá dữ dội, đây là lần đầu tiên có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của thuyền trưởng đáng sợ như vậy.

Đây chính là cường quyền! Chính là sức mạnh!

Nàng bị số mệnh bẻ gãy, bị cường quyền bức hại, nhưng chính vì như vậy, nàng vô cùng sùng bái sự vĩ đại của sức mạnh. Trái tim nhỏ bé trong lồng ngực nảy lên “thịch” một tiếng rất mạnh, như muốn tóm chặt lấy rồi không chế sức mạnh vận mệnh của bản thân từ trong ngọn lửa.

Đám cướp biển đến tiếp ứng không ngờ ba đại nhân vật trên thuyền lại thảm hại đến vậy, phó đội trưởng trọng thương hôn mê tay vẫn còn nắm chặt thanh kiếm lưỡi mề, có muốn gỡ ngón tay ra cũng không được; anh chàng bác sĩ sắc mặt tái nhợt gầy sọp trông như một hồn ma, không ngừng xoay đầu nhìn dáo dác bốn phía đáng vẻ y hệt chim sẻ sợ cành cây cong; chỉ có Nick toàn thân như vừa tắm máu tươi là vẫn còn tỉnh táo lạ thường, dưới ánh lửa rực sáng, đôi mắt đen thăm thẳm bắn ra luồng ánh sáng bất diệt.

Đám cướp biển nể sợ tránh ra nhường đường, trên boong tàu nơi “hải yêu” đi qua lưu lại những dấu chân máu.

Hayreddin cầm đao đứng ở mũi thuyền, mái tóc đỏ tung bay trong làn khói súng đang tán ra trong gió, lăm lẹm như một vị thần, một bức tượng, tựa như chỉ cần hắn đứng ở nơi này, hết thảy mọi tội tại họa trên thế gian đều sẽ biến mất, hết thảy kẻ địch trên thế gian đều sẽ bị đánh bại.

Nick đi tới chỗ thuyền trưởng, càng đi càng cảm thấy buồn ngủ.

Chiếc áo dính đầy máu bám chặt lấy người, hai tay chậm chạp đau nhức, nàng thật sự đã mệt lắm rồi. Ăn uống kham khổ trong một thời gian dài, nửa đêm hùng hục chém giết tắm máu, nghĩ đủ mọi cách chăm sóc chiến hữu, một người thì nỗ lực phấn đấu, một người thì gãy giữa vùng vẫy, cùng một lúc cả tinh thần và thể xác của nàng đã đến cực hạn. Giờ ở trong lãnh địa của người đàn ông này, trong vòng tròn bảo vệ mạnh mẽ của hắn, cuối cùng nàng đã có thể nghỉ ngơi không cần phải bận tâm đến bất cứ chuyện gì nữa rồi.

“Thuyền trưởng, tôi về rồi đây...”

Tinh thần gắng gượng đến giờ bỗng chốc thả lỏng, trước mắt Nick biến thành màu đen, bước chân lao đảo rồi ngã xuống.

Vốn dĩ Hayreddin có rất nhiều điều muốn nói, muốn quở trách nàng làm việc không cẩn thận, lãng phí thể trạng giải cứu hoành tráng như thế của hắn, muốn nói với nàng nhiệm vụ thất bại cũng do lỗi của hắn dùng người không đúng, lại liên tiếp phải trợ thủ vương chân vương tay tới liên lụy nàng; muốn tăng gấp năm lần tiền làm thêm giờ để an ủi nỗi vất vả của nhiệm vụ lần này, lại vừa muốn trừ nửa năm tiền lương coi như trừng phạt nàng vì tội không nghe lời dạy bảo.

Nhưng chẳng kịp nói nổi lấy một câu, về mặt Nick mơ màng, loạng choạng đi về phía hắn. Hayreddin đưa tay ra đỡ lấy bả vai nàng, nhưng Nick hiển nhiên là không thể đứng thẳng, đầu gối vừa khuỵu, thân hình liền mềm oặt trượt xuống, Hayreddin đành phải ôm nàng vào lòng.

Cô nhóc khốn kiếp giống như một con thú nhỏ mệt mỏi, vừa trượt xuống vừa chìm vào trong giấc ngủ sâu, nàng gối đầu lên bả vai dày rộng của thuyền trưởng, không mấy may khách sáo cọ cọ khuôn mặt dính đầy máu và nước miếng lên trên chiếc áo choàng vô cùng phong cách của hắn.

Nơi này có sức mạnh, nơi này an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Nick Cá

Type: Hồng Anh

Hayreddin ôm Nick đang ngủ say như chết đi đến ngã rẽ thì khựng lại, bên phải là khu vực của các thuyền viên bên trái là phòng thuyền trưởng.

Hắn dành hai giây để suy nghĩ, rồi dứt khoát quay người rẽ sang bên phải. Mặc dù cô nhóc trong lòng vừa nhẹ lại vừa mềm, nhưng suốt nửa tháng trời Nick không tắm rửa, bẩn thỉu như một con khỉ hôi rình, quả thực khiến hắn không thể có ý nghĩ đưa nàng về phòng ngủ của mình.

Hải Yêu là kỳ hạm hắn dùng gần mười năm nay, quả thực còn quen thuộc hơn cả khoảnh sân nhà mình, Hayreddin thông thuộc đường nên nhanh chóng tìm thấy phòng riêng của đội trưởng đội xung phong, đẩy cửa đi vào.

Đúng là quá nhỏ. Không gian trên thuyền chật hẹp, mọi thiết kế đều thu nhỏ lại hết cỡ, ngay cả cửa ra vào cũng thấp đến độ hắn phải cúi đầu xuống mới có thể đi qua. Tuy là phòng riêng của cấp bậc đội trưởng, nhưng không có nổi một ô cửa sổ, một chiếc giường nhỏ đến thảm thương kê ở góc tường, kích cỡ giống hệt như chủ nhân của nó. Hayreddin nhìn tâm thần lên trên giường, đây là thứ hồi đầu hắn đã dặn dò thuộc hạ đưa tới đây. Con nhóc chết tiệt này đã hủy hoại chiếc áo choàng của hắn, vậy không nên để cô ta hủy hoại luôn món quà này.

Hayreddin thả Nick xuống, để nàng dựa vào người mình, từ từ xé chiếc áo dính đầy máu đã đông lại thành mảng đến mức không còn nhìn ra màu sắc ban đầu.

Lại gầy như hồi xưa rồi. Hayreddin đỡ bả vai gầy yếu nhỏ cả xương quai xanh của nàng, vô cùng khó chịu nghĩ, có lẽ phải bảo người lên bờ cướp bóc một phen, để bồi thường chi phí dinh dưỡng khổng lồ hắn đã bỏ ra cho thú cưng của mình trong suốt một năm qua.

Hình như nghe thấy tiếng nói bất mãn trong lòng thuyền trưởng, Nick nuốt nước bọt, lẩm bẩm nói mớ: "Bánh nướng, thêm một cái nữa đi..."

Hayreddin phì cười, thầm nhủ đội cô tinh rồi hăng ăn uống thoải mái, chết no cũng không phải bồi thường.

Sau đó, hắn nhìn đến dấu ấn bằng sắt nung, cùng dấu ngón tay trên bầu ngực và vòng eo của nàng.

Chẳng trách lại mệt mỏi đến mức độ này. Hayreddin không nói năng gì, bàn tay lớn nâng cái đầu bé nhỏ của nàng nhẹ nhàng đặt ngay ngắn lên giường, lấy một tấm chăn quấn kín cô nhóc như thể một con nhộng quấn kén, gió chui không lọt.

Khuôn mặt lúc ngủ của cô nhóc thuần khiết mà điềm tĩnh, mái tóc rồi xõa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cánh môi màu hồng vi nương theo nhịp thở khẽ hé mở, như thể chưa từng trải qua bất kỳ quãng thời gian đen tối và tội ác nào. Hayreddin dịu dàng xoa xoa đầu nàng, đóng cửa rồi đi.

Đã vất vả rồi, ngủ đi nhé.

Nick ngủ mê man suốt ba ngày liền, ăn cơm uống nước đều tiến hành trong trạng thái mộng du. Nàng mơ thấy nhiều thứ. Có ông chú hói đầu bụng phệ đang tưới nước trong vườn hoa, có con sư tử màu đỏ dạo bước trong sa mạc, có chiếc bánh nướng bay trên trời cao, bên trong chiếc bánh nướng nhồi đầy hạt những đồng xu vàng nhỏ xinh. Rất nhiều rất nhiều, đến nỗi lúc nàng tỉnh dậy chẳng nhớ nổi mấy thứ.

Đến khi phát hiện ra trần nhà trước mắt mình là thứ thuộc về thế giới thực, nàng có cảm giác như vừa mở mắt ra đã là một không gian khác, một lần nữa được sống lại làm người.

Tấm chăn len mềm mại cuốn chặt cơ thể trần trụi của nàng, ẩm áp đến mức nàng không muốn chui ra. Nick như một con sâu bướm chui ra chui vào giữa những đám mây, thật nhẹ, thật mềm, tựa như ôm một cổ gấu đầy đặn trước ngực vậy. Đầu tiên nàng còn tự tán thưởng tài năng nhận biết hàng tốt hàng xấu của bản thân, đến lúc tỉnh táo lại hoàn toàn, mới phát hiện đó không phải là một nửa chiếc chăn tàn tạ nàng đã mua ở Florence.

Vàng nhạt trời vàng rực rỡ trên cao trải ánh nắng ẩm áp xuống mặt đất, điểm tô cho căn phòng sơ sài không có cửa sổ lộng lẫy như một cung điện. Bên cạnh cây thánh màu vàng kim là những dây nho uốn lượn, hoa văn Ba Tư cầu kỳ tựa một bức tranh cuộn trải rộng, những sợi len nhỏ mịn rất tinh tế được dệt với mật độ dày chặt không nhìn thấy khoảng hở chỉ vàng thêu quanh mép lụa làm đường viền.

Nick ngậy người ra hồi lâu, lật bật nhảy ra khỏi chăn, nhấc tấm chăn cao quý siêu cấp lên cẩn thận xem xét. Nhất định, nhất định đừng dây bản đấy! Công cuộc cẩn thận kiểm tra của Nick hoàn tất, cuối cùng phát hiện mình ngu ngốc, lúc ấy mới yên tâm lăn vào trong chăn tiếp tục hưởng thụ cảm giác mềm mại xa xỉ.

Không phải là đã chết rồi đấy chứ.

Ý nghĩ này cứ luẩn quẩn trong đầu Nick, nhưng dựa vào những mạng người đã mất trong tay nàng, nếu nàng có thể bước chân vào thiên đường thì đúng là trò đùa. Huống hồ, bên trong thiên đường chưa chắc đã có tấm chăn tốt như thế này.

Nick không biết thứ quý giá này từ đâu đến, cũng không có ý định ra ngoài dò la tìm hiểu. Đây là một món quà! Bất kể là ông chú hiền lành, giao hàng hóa sai địa chỉ, hay đang mơ chưa tỉnh..., dù thế nào đi nữa, thứ này là của nàng! Nick như một con gấu túi hai tay hai chân ôm chặt lấy tấm chăn, thế bằng phong cách hung hãn của một tên hải tặc, ai dám đến cướp của nàng, nàng sẽ tặng cho kẻ đó một đường lưỡi hái đẹp mặt!

Lưỡi hái. Nàng bỗng giật thót mình, lại ngồi bật dậy. Thanh lưỡi hái vốn dĩ đã đánh mất ở Napoli đang lặng lẽ dựng ở bên tường, ngay cả lớp vải thô bọc ở bên ngoài cũng không có gì thay đổi.

Quay về rồi, thật sự đã quay trở về rồi. Trái tim vẫn như thế đang treo lơ lửng của Nick cuối cùng cùng rơi trở về với lồng ngực, nàng biết mình đang ở trên con thuyền Hải Yêu, trên thế gian này, đó là nơi an toàn, yên ổn nhất.

Đầu tiên Nick đi tới phòng y tế, trên đường đi đám thù hạ nàng gặp đầu tở về ngưỡng mộ, còn đưa tay lên trán thực hiện động tác chào kiểu nhà binh. Tin tức trong đất liền nhanh chóng truyền đến trên biển, đội trưởng Nick vì bảo vệ cho đồng đội lấy ít địch nhiều, chém giết đám người Tây Ban Nha đó đến mức máu chảy thành sông, xác chết thành núi.

Rất có nghĩa khí! Thật đáng mặt đàn ông! Nhìn lúc thuyền trưởng ôm lấy cậu ấy, ai có thể tưởng tượng được bên trong cầu thiếu niên nhỏ nhắn xinh xắn như một con mèo kia lại tồn tại một bán linh nam nhi đến thế? Đi theo đội trưởng Nick kiểm com, đúng là một việc may mắn biết bao!

Nick không hay không biết sai bước tung tăng, căn bản không biết rằng trong ba ngày nàng ngủ mê mết, thuyền trưởng đã tắm máu sở thẩm phán Santa Lucia, đốt phá nhà tù, biến nơi đó trở thành bãi hoang tàn. Chỉ cần hạ lệnh, sẽ có hàng ngàn tên hải tặc sẵn sàng lao vào nơi nước sôi lửa bỏng vì đội trưởng đội xung phong.

Trước cánh cửa phòng y tế treo một tấm biển, bên trên dùng ít nhất năm thứ tiếng để chú thích: "Bộ phận này nghỉ làm việc một tháng, kẻ nào làm phiền sẽ phải hứng chịu sự nguyên rủa của thần y," Nick lướt ánh mắt nhìn qua, không chút do dự đẩy cửa bước vào.

Victor đang định kêu gào quát tên nào không có mắt, nhưng khi nhìn thấy người tới là ai thì đột nhiên im bật. Nick vén tấm rèm của khu giường bệnh lên nhìn vào, Karl nằm trong cùng, đang ngủ rất say, những bộ phận cơ thể hở ra đều quấn băng kín mít.

"Thế nào rồi?" Nick thả rèm xuống, nhỏ giọng hỏi.

"Một, hai tháng nữa là sẽ ổn thôi, anh chàng này khỏe như một con chó Caucasian vậy".

Sau cuộc đối thoại đơn giản lại là bầu không khí im lặng, Nick cảm thấy cực kỳ kỳ lạ, gãi gãi đầu nói: "Hôm nay anh nói rất ít, đã không mắng chửi người lại chẳng cay nghiệt chưa ngoa, tôi thật sự thấy không quen".

Victor đẩy chiếc kính dự phòng của mình lên, thở dài nói: "Tôi cũng không thấy quen, chúng ta vẫn nên quay trở về nguyên trạng thôi. Chuyện lúc ở trên bờ tôi thật sự không muốn nhắc lại nữa, nhưng vẫn rất biết ơn cô đã chăm sóc cho tôi".

Câu cảm ơn chưa từng có của anh chàng bác sĩ khiến Nick lại được một phen ngậy người, chân tay luống cuống không biết phải làm thế nào. Hai người nhìn nhau hồi lâu, rồi đột nhiên rất ảm đạm cười hi hi, vì thế tất cả lại quay về lúc trước.

(1) Chó Caucasian là một trong những loài chó có kích thước lớn nhất thế giới, cùng với sự hiếu chiến, loài chó này từng được Liên bang Xô Viết coi như báu vật quốc gia hay thậm chí được giao nhiệm vụ bảo vệ Bức tường Berlin và gọi là "vua của các loài chó".

"Cảm ơn bằng miệng chẳng được tích sự gì hết, thực tế một chút đi". Nick tìm kiếm xung quanh những món tráng miệng và cà phê anh chàng bác sĩ cất giấu.

Lần đầu tiên Victor nhanh nhẹn mở cánh cửa tủ lôi ra từ trong một bộ sách bìa cứng hộp gỗ đựng những món đồ quý báu được anh ta cất rất kỹ.

"Bàn về mối quan hệ bản chất giữa phẩm chất đạo đức của nhân loại và sự thăng hoa tâm hồn?" Nick đọc cái tên trên chiếc hộp, lăm bắm với vẻ không thể tin được: "Thật quá gian xảo, hóa ra giấu trong này!"

"Ô hô, tôi biết dù có đánh chết cô cũng sẽ không bao giờ đọc mà". Anh chàng bác sĩ dương dương tự đắc đổ hạt cà phê vào trong một cái ấm thiếc, sau đó thêm nước rồi đặt lên trên chiếc bếp nhỏ.

Nói là không nhắc đến chuyện cũ nữa, nhưng trí nhớ lại chẳng thể xóa bỏ dễ dàng như vậy thấy cái miệng nhỏ của Nick không ngừng há ra ngậm vào, dạ dày của anh chàng bác sĩ cũng quặn lên từng hồi.

"Cô đánh răng chưa đấy?" Mặt mày Victor nhăn nhó hỏi.

"Dùng muối tinh và nước xà phòng đánh mấy lần liền rồi". Nick biết tên bác sĩ này đang muốn hỏi gì, nể tình anh ta nhanh chóng giao nộp điểm tâm, nên không muốn làm anh ta thấy buồn nôn.

Victor thở phào nhẹ nhõm, bi ai cảm thán cho căn bệnh tâm lý không biết đến năm nào tháng nào mới có thể chữa khỏi của bản thân. Cà phê sôi, Victor rót thứ chất lỏng đen sẫm sáng đó vào trong tách, hương vị đắng chát mà vẫn vương trong nháy mắt lan ra xung quanh.

"Đã đến đây rồi, tôi xin trình trọng tuyên bố với cô một việc".

"Chuyện gì?" Nick bỏ thêm nhiều đường hết mức cổ thể vào trong tách cà phê, thấy anh ta nghiêm túc như vậy, lập tức nói: "Những lời xấu xí cứ nói thẳng ngay trước mặt, ngoại trừ vay tiền ra, những việc khác đều có thể thương lượng".

Victor tròn mắt đầy vẻ khinh thường, hiếm khi không mịa mai thói kiệt sĩ của nàng. Anh ta uống một ngụm cà phê, đắn đo cách dùng từ: "Tôi không muốn dò hỏi trước đây cô đã làm công việc gì, nhưng tôi lấy tư cách bác sĩ ra đề nhắc nhở cô. Bệnh lây qua đường tình dục thì không cần phải nói, sau này nếu ở cùng với đàn ông, cô phải cẩn thận, không sẽ mang thai đấy".

"Ồ, thì ra là anh định nói về chuyện này". Nick đột nhiên hiểu ra, sau đó thẳng thắn đáp: "Yên tâm đi, tôi tư chất tự nhiên đặc biệt, không bao giờ mang thai".

"Dựa vào đâu mà nói vậy?"

"Dựa vào việc tôi đã làm rất nhiều, nhưng trước giờ chưa hề mang thai!" Nick nói với vẻ hùng hồn.

Trong thoáng chốc Victor nổi lên ác niệm muốn đâm chết con nhóc vô tri kia vào tách cà phê. Nhắm chặt mắt lại lăm lăm liệt kê tất cả loại dụng cụ y tế từ đầu đến cuối bốn, năm lượt tâm trạng mới có thể bình tĩnh được, cố gắng hết sức giải thích cho nàng bằng giọng điệu ôn hòa nhất:

"Đó là vì lúc đầu cô vẫn là một cô bé, chưa có kinh nguyệt thì không thể mang thai, nhưng sau này thì không như vậy nữa đâu!"

Nick cả kinh, bán tín bán nghi hỏi: "Xui xẻo thế cơ à? Lẽ nào không có cách gì phòng tránh được à?"

Victor lắc lắc đầu: "Y học phát triển đến hiện giờ cũng không có biện pháp tránh thai nào đặc biệt hiệu quả cả, vì thế nếu không muốn dính bầu rồi sau đó ngời khóc, hãy giữ mình trong sạch cho tôi nhờ".

Nick cắn môi, lặng lẽ suy ngẫm về tin tức chấn động này cùng với việc tổn thất tiền bạc, suy cho cùng đây cũng là một nguồn thu nhập bên ngoài vô cùng tiện lợi. Một lúc lâu sau nàng bỗng ngẩng phát đầu lên, trong đáy mắt lóe lên những tia sáng tinh quái:

"Không thành vấn đề, tôi đã từng nghe những tiền bối nói về một bí quyết".

"Bí quyết tránh thai? Đừng có nói với tôi mấy thứ mê tín kiểu đeo mấy mảnh xương mèo linh tinh gì đó đấy nhé". Victor rất hứng thú, tính hiếu kỳ nghề nghiệp khiến anh ta thật sự muốn chia sẻ đôi chút kiến thức của "người trong ngành".

Nick lắc đầu, nói với tay bác sĩ với giọng thần bí: "Không, là bí quyết đích thực làm một lần cho mãi mãi. Người ta nói với tôi, chỉ cần uống một bát nước đá thật lớn, sau đó cưỡi ngựa phi như điên suốt hai mươi dặm, thì Thượng Đế sẽ gọi đứa bé đó trở về! Tôi đã có con Lily của ngài thuyền trưởng Râu Đỏ tặng rồi, nên tuyệt đối không có vấn đề gì đâu!"

Uy lực của những lời này sánh ngang VỚI cây búa của thần Sấm trực tiếp hạ gục anh chàng bác sĩ ngay tại chỗ, Victor nhìn Nick liú lười không thốt nổi nên lời, mỗi một tế bào trên người đều đang kêu gào trong điên loạn "đâm chết con nhóc khôn kiếp này để chấm dứt hậu họa". Loại ảo giác này cực kỳ mãnh liệt, thậm chí anh ta không thể không mở tủ thuốc, lấy ra một viên thuốc trị chóng mặt nuốt xuống bụng. Cuối cùng tay bác sĩ cũng từ bỏ ý tưởng ngu xuẩn phổ cập kiến thức sinh lý đó, đứng dậy, hai tay vỗ lên vai Nick:

"Cô chỉ cần biết một chuyện này thôi là đủ rồi. Bất kể cô mang thai hay sảy thai, thuyền trưởng sẽ không do dự sa thải cô rồi đá khỏi thuyền. Tính toán cho cẩn thận xem sẽ kiếm nhiều hơn hay mất nhiều hơn!"

Con nhóc vô tri Nick quả nhiên vì lời đe dọa thất nghiệp mà sợ tái mét mặt mày, vội vàng thể hiện mình sẽ không dám quan hệ ngoài luồng nữa. Victor hài lòng gật đầu, mắt kính lóe lên tia sáng trắng tinh ranh. Để tăng thêm sức mạnh trong lời đe dọa, hắn đặc biệt giữ lại một câu không nói ra: Trừ phi cô mang thai dòng giống của thuyền trưởng.

Nick dùng dằng dặc giận đi tới phòng thuyền trưởng, thầm nghĩ làm con gái thật phiền phức, một chút xúi lợi ích cũng không có, không chỉ kinh nguyệt hàng tháng xui xẻo, mà lại còn thêm cả việc mang thai nữa chứ, thực chỉ muốn tìm cách thay đổi giới tính cho xong.

Đây là lần báo cáo công việc đầu tiên sau nhiệm vụ ám sát, tuy thuyền trưởng không sai người tới gọi nàng, nhưng

Nick vẫn quyết định chủ động tới tận cửa. Trong lòng hơi thấp thỏm, suy cho cùng nhòm sát thủ gà mờ đâm đầu vào đồng rắc rối lớn, để cứu ba người bọn họ, thuyền trưởng đã gặp biết bao khó khăn trắc trở, nên lần này đến là lành hay dữ vẫn chưa thể biết được.

Gõ cửa, không người trả lời. Nick mở hé cánh cửa ra tí, thò đầu vào trong nhìn ngó một lượt, chiếc bàn dài trống không. Nàng lập tức muốn trở về phòng ngủ tiếp, lại nghe thấy một giọng nam trầm từ trong buồng ngủ gọi mình: "Vào trong này". Nick đành phải đi vòng qua chiếc bàn dài, bước qua cánh cửa nàng chưa từng đặt chân vào bao giờ.

Cửa tuy chưa từng đi qua, nhưng thật ra nàng đã ra vào buồng ngủ của thuyền trưởng không ít lần, toàn là tranh thủ cơ hội tắm rửa lén lút vào mò tìm hoa quả. Quay trở lại hiện trường phạm tội khiến Nick thấy có chút áp lực tâm lý, vì khi thể của vị chủ nhân nơi này quả thực quá mạnh mẽ. Điểm xa xỉ nhất trong phòng ngủ của thuyền trưởng chính là sự ứng dụng không gian, chiếc giường ba mét ba đặt ở giữa nhìn cực thuận mắt. Không có bàn ghế, mặt sàn gỗ trải một tấm thảm Ba Tư dày kích thước cực lớn, bên trên còn đặt mấy chiếc đệm mềm. Cửa sổ mạn thuyền nghiêng một đường vòng cung duyên dáng, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua từng mảng từng mảng lớn.

Dường như Hayreddin vừa tắm xong, chỉ mặc tạm một cái quần trắng rộng rãi, mái tóc đỏ ướt đầm nước buông hờ lên bờ vai trần, giọt nước chảy dọc xuống theo làn da màu đồng, những vết sẹo vụn vặt do đao kiếm và đạn súng tạo nên trên toàn thân đã thể hiện quá khứ của người đàn ông này. Hắn nghiêng người dựa vào trước cánh cửa sổ mạn thuyền rộng rãi, tùy ý gầy gầy cây đàn lute, tiếng "tinh tang" lảng đảng như bọt nước từ từ nổi lên khỏi đáy biển. Một bức thư đang mở đặt ở bên cạnh, kêu lạt phật trong làn gió biển thổi tới.

Về mặt bình tĩnh như mặt biển lặng sóng, Nick không đoán ra được ông chủ đang vui hay đang giận. Chỉ nhìn chăm chăm vào ngón tay hữu lực của hắn đang gảy rất linh hoạt lên cây đàn lute, cảm thấy vô cùng kỳ diệu. Nick nghĩ, lực cổ tay của thuyền trưởng khỏe vượt xa người bình thường, mà sao cây đàn gỗ ấy chưa bị vỡ nhỉ?

Ngủ ngon không?" Hayreddin lên tiếng.

Nick gật đầu rất mạnh, đến nỗi cảm chộc cả vào cổ. Có một bảo bối tốt như vậy, sao có thể ngủ không ngon chứ?

"Tắm chán không tồi chứ?" Câu nói của thuyền trưởng dường như ẩn chứa chút âm mưu.

Nick liền hiểu ra nguồn gốc của món bảo bối kia, trả lời đầy cảnh giác: "Rất tốt".

Hayreddin nghiêm mặt nói: "Đương nhiên, đồ của tôi mà. Cô đã dậy rồi thì mau mau gấp gọn gàng rồi mang đến đây trà cho tôi".

"Không trả!" Nick lập tức cuống lên, giống như một con mèo hoang xù lông dựng đứng nhảy bật dậy lớn tiếng phản bác: "Là của tôi chứ! Tôi đã ngủ rồi thì nó thuộc về tôi!"

Nhìn dáng vẻ bảo vệ thức ăn của nàng, Hayreddin cùng cũng lộ ra nụ cười đùa bỡn quen thuộc "Nói như vậy thì, những thứ thuộc về cô cũng thật là nhiều".

Nick ngẩn người, lúc hiểu ra được, rầu rĩ nói: "Thuyền trưởng, ngài lại xỏ tôi rồi".

"Chính là xỏ cô đấy, thế thì sao?"

Chẳng thế nào cả.

Nick nhìn cơ bụng tám múi cùng bờ vai và tấm lưng khỏe mạnh săn chắc, nuốt nước bọt đầy kính sợ. Nàng có bản lĩnh dạy cho thuyền trưởng một bài học không? Hiển nhiên là không. Chém giết càng nhiều, nàng lại càng nhạy cảm với sự chênh lệch sức mạnh, không có lưỡi hái, thuyền trưởng chỉ cần dùng cây đàn gỗ trong tay kia thôi đã có thể moi cùi não trong đầu nàng ra rồi.

... Hay đợi hán ngủ say rồi lén tấn công nhỉ? Nick ôm trong đầu những suy nghĩ độc ác.

Hayreddin thân nhiên nói: "Không biết trong cái đầu nhỏ của cô đang tính toán gì, nhưng tôi phải nhắc nhở cô rằng, tất cả những kẻ từng để lộ ra dự định trù xù tôi đều đã bị tôi vút xuống biển làm mồi cho cá".

Nick giật thót mình, khiếp vía vì khí thế mạnh mẽ của Hayreddin lập tức đứng nghiêm thể hiện lòng trung thành; "Suy nghĩ của tôi chính là sau này sẽ nỗ lực làm tốt công việc của bản thân, đoàn kết với đồng nghiệp, cùng học tập chăm chỉ, quyết không phụ sự kỳ vọng của thuyền trưởng! Nàng ngừng lại một lúc, lại bổ sung thêm một câu rất vô lại: "Và cảm ơn thuyền trưởng đã tặng cho tôi tám chân".

Cùng với tiếng cười sang sảng mạnh mẽ của Hayreddin, Nick hiểu rằng cảnh báo đã được dỡ bỏ, hôm nay tâm trạng

của ông chủ không tệ đâu.

"Thuyền tiếp ứng cho bọn cô ở dinh tổng đốc Napoli đã báo cáo rồi, ba đứa ngốc bọn cô, chỉ cần thay đổi trình tự leo xuống thì chẳng phải đã không còn chuyện gì xảy ra rồi không? Anh chàng hiệp sĩ của cô xuống đầu tiên tiếp ứng, còn cô bọc hậu, thì đâu có náo loạn lớn đến mức ấy". Hayreddin hồi tưởng lại một loạt những sự cố dở khóc dở cười liên tiếp nhau bất giác cảm thấy đau bụng, rất muốn kéo nàng lại, vắt ngang qua đầu gối rồi phát lên mông mấy cái.

Nick nhớ đến chuyện bị anh chàng bác sĩ kéo đến trật khớp tay, quả nhiên chỉ cần nàng và Karl đảo ngược vị trí cho nhau, cả ba người đã có thể bình an

quay về rồi. Nhưng chú chó lông vàng lại có tâm tư, nhất định bắt nàng phải rút lui trước, nên có xảy ra sự cố cũng là chuyện nằm trong dự kiến. Nàng chỉ có thể ngưng ngưng sờ sờ mũi nói: "Thuyền trưởng, vẫn là ngài thông minh".

Thông minh sau khi sự việc đã xảy ra rồi thì chẳng khác nào bằng không! Lần sau làm chuyện gì cũng phải cẩn thận động não suy nghĩ, đừng có chỉ biết mỗi ăn!".

Nick gật mạnh đầu thể hiện những lời dạy dỗ của thuyền trưởng rất chuẩn, trường kỳ tiếp nhận huấn luyện khiến nàng hiểu rằng, lúc Hayreddin nói kiểu "lần sau phải thế này thế kia", thì ý là chuyện lần này coi như cho qua.

Mọi chuyện xem ra đều rất thuận lợi, Nick đã bắt đầu ngắm số hoa quả bày trong phòng chuẩn bị rút lui.

Tốt thật, hôm nay là cam và dưa vàng...

Hayreddin nhìn ánh mắt lơ đãng của con nhóc chết tiệt kia cứ dán vào đĩa trái cây là biết ngày hôm nay xem như đàn gảy tai trâu. Thở dài, ném bức thư đã mở bên cạnh cho nàng, "Đọc cái này đi, cô ấy cũng có thể coi là người quen của cô đấy".

Nick nhận lấy bức thư, nhìn nét chữ tao nhã chỉ viết đúng một dòng vô cùng ngắn gọn:

"Thưa ngài, tôi đã tìm thấy người muốn gửi gắm cả cuộc đời. Tháng Chín này sẽ lập tức rời đi, cảm ơn sự quan tâm của ngài nhiều năm qua - Fatima".

Một chậu nước lạnh từ trên đầu đổ ụp xuống, Nick vô cùng kinh hãi với khả năng đoán biết sắc mặt người khác của bản thân đang trên đà suy giảm đáng kể, thế mà nàng lại tưởng tâm trạng Hayreddin không tệ!

Ngài thuyền trưởng quả thực vừa đáng sợ lại vừa thâm sâu khó lường! Người phụ nữ của mình treo tường nhưng vẫn giữ dáng vẻ sóng lớn chẳng kinh sợ, hoặc lẽ hẳn đang suy nghĩ xem làm cách nào để bám vằm tên gian phu đó ra cho cá ăn? Nick suy nghĩ rất lung, chỉ sợ nói sai một câu sẽ dẫn đến hậu quả không thể cứu vãn.

"Kim nén bi thương... chuyện này, nhân tiện...". Nàng lấp ba lấp bắp an ủi con sư tử thoát nhìn thì có vẻ bình tĩnh nhưng có khả năng đang âm thầm nổi đông bão.

"Kim nén bi thương gì cơ? Cô ấy sẽ kết hôn vào tháng sau, tôi sẽ sai người gửi của hồi môn về Algiers". Hayreddin cười nói, "Tôi muốn hỏi cô có định nhân tiện nhắn nhủ đôi lời gì không, cô đã bôi không ít dầu của người ta rồi còn gì.

Đầu Nick hoàn toàn mơ hồ.

"Tôi cứ tưởng... cứ tưởng thuyền trưởng ngài sẽ rất tức giận..".

"Tôi mừng thay cho cô ấy". Hayreddin nói đầy chân thành, "Quanh năm suốt tháng phần lớn thời gian tôi đều lệnh dènh trên biển, nơi đó cũng chỉ là những căn phòng trống trải, chẳng có ý nghĩa gì hết. Huống hồ năm đó tôi cũng đã nói rõ ràng với các cô ấy rồi, tìm được người mình thích thì có thể rời đi bất cứ lúc nào".

Cuối cùng Nick cũng nhớ ra những lời Hayreddin nói khi nhắc tới hai cô gái ở trong tòa lâu đài, "món quà không thể không nhận". Đối với những món quà được tặng, hẳn không bao giờ thấy yên tâm, hiện giờ cô ấy muốn đi, Hayreddin cũng không cố ý níu giữ.

Sẽ không được gặp cô gái dịu dàng ôm mình mỗi khi ngủ trưa đó nữa, Nick hơi rầu rĩ, "Thuyền trưởng, ngài thật là rộng lượng".

Hayreddin nhìn thấy dáng vẻ buồn bã của nàng, cười nói: "Cũng chưa chắc. Nếu cô dám tùy tiện ăn máng khác, thì đừng có mơ đến hoa hồng và tiền thưởng cuối năm nữa!" Tiền vốn có trả lại cho cô hay không lại là chuyện khác.

Nick lo lắng nuốt nước bọt: "Bảo cáo thuyền trưởng, tôi vẫn luôn hết mực trung thành!".

"Tôi thấy cô hết mực trung thành với thức ăn thì đúng hơn". Hayreddin cười mỉa.

Nick mặt dày bị nói trúng tim đen, đành lảng sang chủ đề khác, không có gì nói cũng phải bới ra cho có đề nghị nột "Thuyền trưởng, ngài đánh đàn thật sự rất hay, sao trước giờ chưa từng nghe ai nhắc đến nhỉ?"

"Tôi chẳng phải người chơi đàn kiếm,sống, sao phải chơi đàn cho những kẻ không liên quan nghe". Hayreddin nói với vẻ không vui.

"Nói cũng phải... nhưng đó là bài gì vậy?" Nick mò mẫm tiến sát lại gần, kéo một cái đệm tới nhét xuống dưới móng, biểu cảm đầy vẻ chờ đợi kiểu "Tôi muốn nghe kẻ chuyện".

"Là một câu chuyện cổ tích của Ý, cũng có đôi chút liên quan tới cô đấy, tên của nó là "Nick cá"". Hayreddin chậm rãi gảy một vài nốt nhạc, hẳn kể cho nàng nghe bằng chất giọng nam tính gợi cảm của mình:

"Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé ở cảng Messina tên là Nick, bất kể là ban ngày hay đêm tối, cậu luôn ngâm mình bơi lội dưới biển, đến nỗi sau này đã biến thành một hải yêu nửa người nửa cá".

Tiếng đàn của Hayreddin khựng lại: Giỏi hơn cô rồi đấy, ít ra người ta còn biết bơi.

"Quốc vương của Messina biết về chuyện Nick cá, nên đã phải thuộc hạ tìm cậu bé về. "Nick cá, cậu hãy lặn xuống dưới đáy biển Messina nhìn giúp ta xem nó sâu bao nhiêu". Nick cá tuân theo mệnh lệnh của quốc vương, nhảy xuống biển.

Sau một ngày một đêm cậu bé trôi lên, nói: "Bệ hạ, bên dưới Messina không có đáy biển, chỉ có ba cây cột trụ to không nhìn thấy điểm cuối". Quốc vương không vừa lòng, ông ta ra lệnh: "Cậu tiếp tục lặn xuống đi, nhìn xem bên dưới những cột trụ đó có gì". Nick cá lại nhảy xuống nước, mất hai ngày hai đêm nói quay lại, sắc mặt trắng nhợt như một con ma, cậu bé nói với quốc vương: "Bệ hạ, bên dưới cột trụ cổ một con quái ngư có thể nuốt chửng cả một chiếc thuyền lớn, thiếu chút nữa tôi đã mất mạng rồi, khổ khăn lắm mới trốn thoát về được!".

Nick hỏi: Thuyền trưởng, dưới đáy biển thật sự có quái ngư to như vậy cơ à?

Hayreddin đáp: Tôi đã từng nhìn thấy một con bạch tuộc dài cỡ mười mấy mét ở sâu dưới đáy biển, nhưng đã là một cái xác.

Nick: "... Tôi quyết định sau này vẫn không học bơi".

Hayreddin tiếp tục kể: "Vị quốc vương tròn mắt há hốc mồm, nhưng vẫn cứ không vừa lòng, nhất định muốn biết cuối cùng dưới đáy biển Messina sâu bao nhiêu, Nick cá nói với ông ta: "Bệ hạ, không được đâu, tôi bị dọa sợ chết khiếp rồi, sau này không dám lặn xuống nước nữa đâu". Quốc vương liền tháo chiếc vương miện gắn đầy kim cương ném xuống biển, sau đó ra lệnh: "Nick cá, hãy đi vớt chiếc vương miện ấy về đây! Đó là chiếc vương miện độc nhất trên thế gian này, cậu nhất định phải tìm được nó về!".

Nick nói: "Nếu như tìm được nó về rồi tặng lại cho tôi, thì tôi có thể suy nghĩ". Hayreddin vỗ bộp một cái lên gáy nàng.

"Nick cá buồn bã nói: "Bệ hạ, đây là mệnh lệnh của ngài nên tôi không thể không xuống nước, nhưng tôi có dự cảm rằng mình sẽ không thể trở về được nữa. Hãy cho một hạt lăng, nếu như tôi có thể tìm được sự sống trong cõi chết, thì ngài sẽ nhìn thấy tôi trôi lên từ dưới mặt nước; nhưng nếu đậu lăng nổi lên trên mặt nước, có nghĩa là tôi sẽ vĩnh viễn không thể trở về được nữa". Nick cá mang theo hạt đậu lăn, xuống nước lần thứ ba. Vị quốc vương đợi, đợi mãi, không biết đã đợi bao lâu, cuối cùng hạt đậu nổi bập bềnh trên mặt nước. Cho đến tận hôm nay, Nick cá cũng không quay trở lại".

Những câu chuyện cổ xưa mà buồn bã như vậy đều dừng lại ở đây, Nick rầu rĩ nói: "Nick cá thật đúng là một cậu bé bất hạnh, gặp phải một ông chủ tồi tệ như vậy, luôn bảo cậu ấy đi tìm đường chết".

"Đúng vậy, cấp trên không nhìn rõ tình hình, trở thành bìa đỡ đạn toàn là cấp dưới".

"Thuyền trưởng, ngài kể chuyện rất hay". Nick lắng nghe rất hài lòng, thật lòng khâm phục nói, "Không chán như ông già kể chuyện Franky ở quán rượu Algiers. Nghe ông già ấy kể một đoạn, ít nhất phải mất ba đồng".

"..."

Da mặt Hayreddin co giật liếm khi hắn có hứng chơi đàn cho người khác nghe, thế mà lại bị so sánh với một ông già. Hắn dừng dừng nổi giận, cuối cùng sự kiên nhẫn tiếp đãi cô nhóc cũng cạn kiệt, liền vung tay đuổi nàng ra ngoài.

Con nhóc chết tiệt mẫn mê quả cam ngoan ngoãn nằm trong túi rồi biến khỏi phòng thuyền trưởng, vừa được ăn lại vừa được nghe kể chuyện, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cuối cùng Nick đã nghĩ thông suốt rồi, ông chủ đã đối xử với nàng tốt như thế, thì mấy cái nghề tay trái đó tạm thời bỏ đi vậy.

Con gió mát lạnh xua tan cái oi nóng khát cháy khó chịu của mùa hè, những cánh buồm căng phồng mang theo những món quà của thần Gió Aiolos.

Như thường lệ, Hayreddin lại đi đường vòng qua Tây Ban Nha, chở theo hơn một nghìn người Moor đang trong tình cảnh nguy hiểm, hộ tống bọn họ quay lại Bắc Phi. Sau khi trải qua cuộc hành trình kinh thiên động địa, con thuyền Hải Yêu lại trở về Algiers. Những người Hồi giáo nhận ân huệ của Hayreddin ở gần đây, đám người Moor từng được hắn cứu giúp an cư tại nơi này, và thậm chí vô số những kẻ nghe nói về Sư Tử Đỏ trong sự kiện ở Santa Lucia cũng tụ tập tụ tập ở bến cảng chào đón hắn.

Anh hoàng hôn bi tráng, những con gió thu ngang tàng. Hayreddin sai những bước chân mạnh mẽ xuống con thuyền Hải Yêu, chiếc áo choàng tung bay, tịch dương phủ một vầng ánh sáng màu vàng kim xuống phía sau lưng hắn. Một vài trường lão đức cao vọng trọng mắt ngân ngấn lệ, kim lòng không đành quay rập xuống chân người đàn ông trước mặt, cúi đầu hôn lên chiếc nhẫn trên tay hắn.

"Cha..."

Bọn họ giống như đám người châu Âu đang gọi giáo hoàng trong Tòa Thánh, tôn xưng hải tặc vĩ đại là - Đức Cha.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Những Thiên Thần Của Charles

Type: Thiên An

Sau khi quay về Algiers, Hayreddin không vội đi biển lần nữa.

Hành động nã pháo oanh tạc Santa Lucia không thể ngừng ở đây, dường như hẳn có dự cảm gì đó, toàn bộ đội thuyền được bố trí lại lần nữa, tàu thuyền luân phiên nhau đưa về bến cảng tàu để tu sửa, kho chứa vũ khí đạn dược cũng được kiểm kê và bổ sung thêm, còn bản thân Hayreddin mang theo hơn ba nghìn thuộc hạ, tiến hành huấn luyện đặc biệt một cách nghiêm ngặt nhất về thay đổi đội hình, tốc độ nhồi đạn pháo, chỉ huy cờ tín hiệu, chấp hành mệnh lệnh... Những ai có biểu hiện xuất sắc sẽ được trọng thưởng, còn bất kì ai không nghe mệnh lệnh, hoặc trong lúc huấn luyện có biểu hiện cò vùi nhất gan, sẽ bị giáo dục bằng roi da.

Victor cũng không thể không tạm dừng kỳ nghỉ phép, dưới mệnh lệnh thép của thuyền trưởng chiều mộ thêm tám trợ thủ, hướng dẫn những gã xui xẻo ấy học những kiến thức chăm sóc sức khỏe một cách có hệ thống.

Nick đi theo thuyền trưởng học tập từ sáng đến tối, nên đành phải kết thúc hợp đồng với Sierra trong niềm tiếc nuối, quy tắc của ngành này là thế, khi số lần ở chung ít hơn ba ngày trong một tháng, lại còn độc chiếm một cô gái xinh đẹp như vậy thì chính là tội ác. Nhưng nhờ vào quan hệ đan díu với “hải yêu”, nên vị thế hoa khôi ở Algiers của Sierra càng không thể lung lay.

Mỗi một người đàn ông muốn tiếp tục kết duyên bèo nước với Sierra đều phải cân nhắc cẩn thận về bản lĩnh của mình, vì đây chính là cô gái từng được người đàn ông chân chính dũng mãnh nhất Algiers yêu thích!

Hayreddin chọn ra một con thuyền trùng tên với quán rượu Medusa (trên đó có ba mươi khẩu pháo nặng mười hai pound, bổ sung thêm thuyền phó nhất và hoa tiêu đắc lực nhất của hắn), giao cho Nick bé nhỏ vì đang “thất tình” mà rầu rĩ, cầm tay dạy nòng cách chỉ huy thuyền ra khơi.

Trong suốt hơn một năm chiến đấu, “hải yêu” dựa vào những chiến công và lòng can đảm để chinh phục những tên cướp biển kiêu ngạo khác, ngoài thuyền trưởng ra, đội trưởng đội xung phong chính là vị chỉ huy khiến mọi người tâm phục nhất. Khi cậu thiếu niên lưng đeo lưỡi hái không lờ đứng trên mũi tàu, không một tay thủy thủ nào dám có lời đi những mệnh lệnh dù là nhỏ nhất của cậu, ví dụ: đến nhà bếp lấy cho tôi một miếng cá khô, phải ướp ngấm vào đây.

Hai tháng sau.

Anh chàng bác sĩ mang theo danh sách các loại thuốc mới mua đi tìm Hayreddin, vừa bước vào phòng làm việc của thuyền trưởng đã nhìn thấy Nick nằm bò trên chiếc bàn cạnh Hayreddin, gặm cán bút trầm tư suy nghĩ.

Hayreddin bấm đồng hồ thúc giục: “Đã cho cô quá cả gấp đôi thời gian mà vẫn không tính ra à? Nếu là trên chiến trường thì thuyền của cô đã bị bắn thành bó đuốc mười lần rồi đấy!”

Nick mặt mày đăm chiêu ừ ừ, miệng hóp lại như ăn phải một quả ô liu thối: “Thuyền trưởng, tôi thực sự không am hiểu lĩnh vực này đâu, lẽ nào không thể để đám hoa tiêu kia tính toán mấy thứ khoảng cách, tốc độ gió, thời gian ngó ngắn này sao?”

“Mục đích bắt cô tính toán những thứ này không phải là vì mấy con số, mà là muốn tập cho quen, nếu như chủ soái không thể ước tính được đại khái, thì không thể nào đánh trận được. Lúc cô tiếp cận mạn thuyền chẳng hề định lời bút ra tính toán khoảng cách của kẻ địch chắc? Dùng cảm giác! Dùng kinh nghiệm! Biến mỗi chiếc thuyền thành một con người, suy nghĩ xem lưỡi hái của cô có thể vung lên được bao xa, sau đó thay vào trong tầm bắn đại pháo, cô sẽ biết lúc nào thì nên ra tay”.

Nick có vẻ như đang rất tập trung ghi lại những lời của thuyền trưởng vào chiếc sổ nhỏ, ngay cả Victor bước vào cũng không nhìn thấy.

“Sáng nay chỉ đến đây thôi, đến nhà ăn ăn cơm trưa đi”. Thuyền trưởng tuyên bố tan học, Nick sung sướng nhét quyển sổ vào trong túi, theo đường tắt nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Victor chọn một chiếc đệm mềm trông có vẻ mới nhất để ngồi, châm biếm nói: “Ngài chơi trò chăm sóc và giáo dục này thật đúng là không biết mệt, muốn bồi dưỡng con nhóc chết tiệt đó thành cánh tay đắc lực chắc? Mãn thách thức này thực sự khó mà tưởng tượng nổi”.

“Mỗi một cây gỗ trưởng thành đều bắt đầu từ một cây non, tôi chỉ tin tưởng những người do chính tay mình kèm cặp”. Hayreddin cầm cây bút lông ngỗng Nick vút lại vào trong bình mực, xếp đồng giấy da dê sang một bên, hỏi: “Nhiệm vụ dạy học của cậu tiến hành đến đâu rồi?”

Victor xì một tiếng, khinh bỉ nói: “Nhìn lại những kẻ ngài giao cho tôi đi, một đám thợ cắt tóc, nhỏ rảnh, chỉ biết cái trò cưa chân ẩm ớ của mấy gã thợ mộc, mà vẫn trông chờ tôi sẽ đào tạo bọn họ thành Galen(*) được chắc?”

(*) Galen (129 – 200/217), hay còn gọi là Galen de Pergamum, là một thầy thuốc và nhà triết học nổi tiếng người La Mã gốc Hi Lạp, và có lẽ là nhà nghiên cứu y học tài ba nhất của thời La Mã. Các học thuyết của ông đã chi phối và ảnh hưởng đến y học phương Tây hơn một thiên niên kỉ.

“Ưu tiên học cách sơ cứu và xử lý ngoại thương là được rồi, dẫu sao bọn họ cũng có thể coi là những bác sĩ có tiếng khi ở trên bờ. Quá trình bình phục của Karl thế nào rồi?”

“Cũng sắp khỏi hẳn, nếu cậu ta đừng hành hạ bản thân như kiểu luyện kiếm đến phát điên phát rồ nữa, có lẽ còn nhanh khỏi hơn ấy”. Victor biết Hayreddin trước giờ không tin tưởng anh chàng phó đội trưởng này, quan sát người đàn ông tóc đỏ này lần nữa, trầm giọng hỏi: “Ngài... phát hiện ra điều gì rồi à?”

“Cậu muốn hỏi về câu chuyện chàng hiệp sĩ và nàng công chúa gặp nạn, hay hành động trở về quốc nội Tây Ban Nha mà không có kế hoạch từ trước?”

Victor thờ dãi: “Quả nhiên chẳng có gì giấu được ngài”.

Lông mày Hayreddin trợn ngược, cổ ý làm ra vẻ khiếp sợ. “Ngài hiệp sĩ trung bình cứ ba ngày lại gửi một bức thư đầy ẩn dụ đến Tây Ban Nha, thái độ và lời nói đó, lẽ nào mục đích của các cậu không phải là muốn tuyên bố cho toàn thế giới biết ‘Chúng tôi có một nàng công chúa’ sao?”

Victor biết Hayreddin đang mỉa mai công tác bảo mật của bọn họ kém cỏi đến mức nào, nhưng cũng đành bó tay.

“Nick là một con nhóc khốn kiếp vô cùng đáng ghét, nhưng cô ấy sống cố gắng gặp mười lần những kẻ khác, tôi không muốn, không muốn...”. Victor không muốn khiêu khích người đàn ông tóc đỏ trước mặt này, nhưng vẫn nghiêng răng nói ra những lời từ tận đáy lòng: “Tôi không muốn ngài lợi dụng thân phận của cô ấy”.

“Thì ra cậu nghĩ như vậy”. Hayreddin đan mười ngón tay vào nhau, dựa vào chiếc giường mềm phía sau, “Tôi tưởng cậu là người thông minh, sẽ không ngây thơ giống anh chàng hiệp sĩ kia, cho rằng cứ ‘trở về tổ’ là sẽ thành công”.

“Một mình cô ấy thì không thể thành công được, nhưng cộng thêm một đại hải tặc vừa đã tâm bùng bùng vừa có thực lực nữa, thì cũng chưa biết được!”

“Kẻ thù của tôi luôn là toàn bộ Tây Ban Nha, bất kể các phe phái đang tranh giành trong nội bộ của nó”. Hayreddin chậm rãi nói ra những phán đoán của mình: “Tây Ban Nha chia thành hai phe là Castilla và Aragon, Pedro là quý tộc Aragon, trước giờ luôn giúp đỡ Charles V, cứ nhìn phản ứng nghiêng răng nghiêng lợi đó của Nick, thì có lẽ cô ấy là người thừa kế được Castilla ủng hộ, và là em gái của Charles. Karl không ngừng liên lạc với những đồng liêu trong nước, là muốn tranh thủ lúc tôi khai chiến với Tây Ban Nha sẽ tiến hành cách mạng, trong ngoài giáp công lật đổ Charles V, rốt cuộc là ai muốn lợi dụng ai đây?”

Victor cảm hòng bởi những lời của Hayreddin đành ngượng ngùng: “Vậy tại sao ngài lại quan tâm đến cô ấy như vậy?”

“Là vì tôi thích chơi trò chăm sóc và giáo dục chứ sao”. Hayreddin thân nhiên tự đắc nói, vớt trả lại những lời lúc trước cho anh chàng bác sĩ, thấy Victor giận đến sắp nhảy dựng lên mới ngưng bốn cột, trầm giọng nói: “Cậu cứ yên tâm, tôi giữ Nick lại là vì coi trọng năng lực của chính cô ấy, chứ không phải vì thân phận phía sau”.

Trước đây, Hayreddin vốn là người biết cách quản lý thuộc hạ, thêm ba tháng huấn luyện ma quỷ đặc biệt này, có thể nói như là hổ mọc thêm cánh, một nhóm hải tặc vốn dĩ mang đặc tính cướp bóc, về kỷ luật đội ngũ có thể sánh ngang hải quân chính quy, thêm vào đó là sự nhanh nhẹn dũng mãnh hung hiểm mà hải quân không có. Vũ khí trang bị hùng mạnh như vậy, khiến đám cướp biển ngạo mạn này nóng lòng muốn thử tay nghề với người Tây Ban Nha.

Mặt khác, việc ám sát tổng thống Pedro và hành động ngang nhiên khiêu khích nã pháo oanh tạc Santa Lucia khiến Charles V cuối cùng cũng hạ quyết tâm, muốn dùng lực lượng quốc gia tiêu diệt đám cướp biển Bắc Phi.

Ngày 26 tháng 12, gió Bắc, có sương mù.

Sáng sớm, tay quan sát trên ngọn hải đăng Algiers nhìn qua kính viễn vọng thấy những chiếc bóng lơ mờ cách đó hơn mười mấy hải lý, hần từ từ rung chuông cảnh báo, tín hiệu truyền thẳng đến con thuyền nhỏ được bố trí phòng vệ trên biển, tay thủy thủ ngáp một cái trèo lên cột buồm, định nhìn xem là chiếc thuyền buôn nào dám to gan đến gần thành phố cướp biển này.

Trong làn sương mù mỏng manh, mấy con thuyền đen sì trông như những thành trì khổng lồ nhẹ nhàng bước tới, tay thủy thủ không dám tin vào cảnh tượng trước mắt mình, dụi dụi mắt thêm vài lần nữa,

Toàn bộ bảy thiết giáp hạm dài gần ba trăm thước, boong thuyền bốn tầng pháo cùng những cánh buồm cực lớn được căng lên, theo sau là hơn hai mươi chiếc thuyền bảo vệ cỡ tầm trung, thân nhiên như không có ai tiến thẳng đến Algiers, bay phấp phới trên cột buồm cao gần một trăm mét là lá cờ với ba đường màu đỏ và vàng của Tây Ban Nha.

Trên bảy chiếc thuyền chiến khổng lồ, được phân biệt bằng cách dùng sơn đen viền bạc phác ra tên thuyền: Michael, Raphael, Gabriel, Uriel, Sarel, Remiel, Metatron – bảy vị Tổng lãnh thiên thần.

Địa Trung Hải mùa đông năm 1516, một trận đại chiến căng thẳng sắp sửa diễn ra.

Nick bừng tỉnh vì tiếng chuông báo động thúc giục, lập tức lăn từ trên giường xuống, đi giày cầm lấy lưới hái chạy nhanh ra khỏi phòng. Kỷ luật sắt của Sư Tử Đỏ đã quy định: Trong vòng mười phút khi tiếng chuông vang lên phải nhanh chóng đến địa điểm tập hợp ở bên cảng. Đã từng diễn tập vô số lần, câu roi của Hayreddin đã trừng trị không ít những kẻ say xin và không nở rời giường.

Nick miệng cắn dây buộc tóc chạy như điên, đi theo sau là Karl. Trên đường bọn họ đụng độ anh chàng bác sĩ đầu tóc rối bù, sau lưng là hai trợ thủ tay xách hộp dụng cụ y tế.

“Sao thế sao thế? Không phải đã nói tôi không cần tham gia diễn tập lúc nửa đêm sao? Chết tiệt!”. Victor bị tên trợ thủ kiên quyết lôi ra khỏi giường, vừa sợ lại vừa tức, cặp kính thủy tinh đeo trên mặt xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Đây là cảnh báo bị tập kích chính thức! Không phải diễn tập!” Karl lớn tiếng giải thích với hấn.

Giống hệt như câu trả lời của hắn, lúc này mười mấy thủy thủ đang giờ cao ngọn đuốc quay về từ bến cảng, vừa chạy vừa hét to: “Lên thuyền! Lên thuyền! Quân Tây Ban Nha tập kích bất ngờ! Ước chừng có ba mươi chiếc thuyền! Tầm khoảng trên một vạn quân!”

Hai chân Nick tăng tốc, hét lên với anh chàng bác sĩ: “Hiểu chưa! Muốn về ngủ tiếp thì có thể quay về rồi đấy!” Victor đành phải cố nén cảm giác khó chịu khi chưa được đánh răng rửa mặt, guồng đôi chân dài chạy theo.

Hiệu quả của việc chuẩn bị chiến tranh quả nhiên vô cùng rõ rệt, chỉ sau hai mươi phút, tất cả những con thuyền của Sư Tử Đỏ đều đã sẵn sàng lập tức nhổ neo xuất phát. Vũ khí đạn dược và thức ăn nước uống đã được trang bị đầy đủ, hàng ngàn cánh buồn trên bến cảng Algiers nhất loạt căng lên.

“Titan và Đinh Ba đi trước mở đường, sau đó là Hải Yếu, Medusa và Chiến thần bảo vệ cánh trái, Odin và Diêm Vương chịu trách nhiệm cánh phải, những thuyền khác xếp hàng đi theo!”.

Hayreddin như một bức tượng điêu khắc đứng sừng sững trên mũi kỳ hạm, truyền đạt mệnh lệnh xuất phát cho người cầm cờ. Vì đây là lần đầu tiên quân đoàn chiến đấu, nên Nick vẫn đi theo cạnh thuyền trưởng, nằng thì thầm hỏi: “Nghe nói đối phương có hơn một vạn người?”

“Không sai, ba chọi một, số lượng người và thuyền của chúng ta đều đang ở thế hạ phong”. Hayreddin nói như vậy, nhưng bên trong lời nói lại không có chút bi quan chán nản nào, “Nghe nói Charles đã phái vũ khí bí mật tới, mỗi một thiết giáp hạm đều được trang bị hàng trăm khẩu đại pháo, còn nhiều hơn cả thuyền Diêm Vương lớn nhất của chúng ta”.

“Thuyền trưởng, sao trông ngài lại có vẻ cao hứng thế?” Nick bồn chồn hỏi. Nếu nghe nói có một nhóm người cao to vạm vỡ trang bị tối tân tới bao vây tấn công mình, thì không nên có phản ứng như thế mới phải chứ?

“À à... cô không hiểu đâu, tôi đã đợi ngày này rất lâu rất lâu rồi”. Hayreddin không giải thích gì thêm, hắn giống như một con sư tử đứng mãnh đối khát từ lâu nhìn chăm chăm về hướng Bắc, hai mắt hưng phấn sáng rực.

Tốc độ của hạm Tây Ban Nha là sáu knot(*), đội thuyền của Sư Tử Đỏ nhanh hơn một chút, sau hai giờ chèo thuyền, hai bên cuối cùng cũng đối đầu nhau. Bảy tàu chiến dàn thành một hàng ngang trông như một pháo đài khổng lồ trên mặt biển, trên khoang pháo cao đến hơn bốn tầng là những khẩu pháo hạng nặng nòng dài đen kịt như hổ sấu.

(*) Knot là đơn vị đo tốc độ di chuyển của tàu thuyền, 1 knot tương đương với 1 hải lý / giờ hay 1,852 m / h.

Thời bảy giờ từ biển Aegean(*) của Hy Lạp đến bến cảng của người Carthage(**), từ vùng biển Bắc(***) nơi đám hải tặc Viking hoành hành cướp bóc chém giết, sau đó qua cả Gibraltar(****) ở Đại Tây Dương, chưa một ai nhìn thấy những tàu chiến khổng lồ như vậy trên biển.

(*) Biển Aegean là một vùng vịnh nối dài của Địa Trung Hải nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. Nó nối liền với biển Marmara và biển Đen về phía bắc thông qua eo Dardanelles và Bosphore. (**) Carthage là tên gọi của một thành phố cổ thuộc xứ Tunisia ngày nay và cũng để chỉ khu vực ngoại ô Tunis hiện nay. Thành phố này đã có một thời phát triển huy hoàng, trở thành nền văn minh rực rỡ, không chỉ vàng son trong phạm vi thành phố mà còn lan truyền ảnh hưởng rộng khắp, mở ra nền văn minh Punic, hay còn gọi là nền văn minh Carthage.

(***) Biển Bắc (trước đây còn có tên gọi là Đại dương Đức – German Ocean) là một vùng biển phía bắc Đại Tây Dương. Biển Bắc giáp Na Uy và Đan Mạch về phía đông; Scotland và Anh về phía tây; Đức, Hà Lan, Bỉ và Pháp về phía nam.

(****) Gibraltar là vùng lãnh thổ hải ngoại thuộc Liên hiệp Vương quốc Anh và bắc Ireland, nằm gần cực nam bán đảo Iberia, bên trên eo biển Gibraltar, giáp Tây Ban Nha ở phía Bắc. Trước kia, Gibraltar là một căn cứ quân sự quan trọng của lực lượng vũ trang và hải quân Hoàng gia Anh.

“Michael, Raphael, Grabiell... Bảy Tổng lãnh thiên thần cơ à?” Haayreddin cảm kính viễn vọng, khẽ lẩm bầm đọc những cái tên trên thân thuyền, trong đầu thoáng tính toán, liên hiệp để chế tạo bảy chiếc thiết giáp hạm này, Charles V đã dốc hết toàn bộ nguồn lực trong nước. Mỗi một chiếc thuyền có lượng rẽ nước ít nhất là hai nghìn năm trăm tấn, sức chứa gần một nghìn người, tổng chi phí đóng thuyền ước tính một cách bảo thủ nhất cũng phải từ ba trăm vạn đồng Tây Ban Nha trở lên.

Không chỉ là muốn đối phó với đám hải tặc, mà mục đích của Charles là muốn Tây Ban Nha xưng bá Địa Trung Hải, thậm chí là toàn bộ đại dương.

Cảnh tượng hiếm gặp như vậy khiến ngay cả Victor nhát chết cũng phải trèo lên boong thuyền quan sát: “Cách đặt tên thật khiến người ta không còn gì để nói! Charles muốn xây nhà thờ trên biển cho Chúa à? Đúng là tín đồ cuồng nhiệt nhất châu Âu!”

“Hoàng đế Tây Ban Nha cũng đang ở trên đó à?” Nick hiếu kì hỏi anh ta.

“Có lẽ là không, Charles cực kì quý trọng huyết thống Habsburg thần thánh của bản thân, khả năng ngự giá thân chinh là rất ít”.

Karl im lặng nhìn những vật đại diện cho sức mạnh quốc gia, trong lòng cuộn sóng. Victor lặng lẽ liếc nhìn Nick, nếu như hoàng đế thật sự đang trên thuyền, thì đây sẽ là cuộc quyết đấu trực tiếp giữa anh trai và em gái.

“Thuyền trưởng! Kẻ địch đã tiến vào tầm bắn của pháo hạng nhẹ rồi!” Pháo thủ trưởng hét to báo cáo,

Trang bị của một bộ phận thuyền Sư Tử Đỏ là trường pháo hạng nhẹ cỡ mười hai pound, tuy uy lực khá yếu nhưng tầm bắn lại cực kì xa, thường dùng để uy hiếp những thuyền buôn bình thường.

Ngón tay Hayreddin vạch một đường về phía những chiến hạm phía trước, cao giọng nói: “Bắn một vòng thử xem, nhớ phải chăm sóc cẩn thận từng vị trí một”.

“Áy Áy! Lẽ nào ngài định đối đầu trực diện với đám quái vật đó à?” Victor nhìn người đàn ông tóc đỏ với ánh mắt không thể tin được, dường như đang cố tìm dấu hiệu bệnh não từ hắn. Hayreddin nhìn Nick gật gật đầu, Nick lập tức đưa ra hai mệnh lệnh cho thuộc hạ: “Đưa bác sĩ về phòng y tế, đừng để anh ta ngã bị thương”.

Hai tên cướp biển cường tráng lập tức nhắc bổng anh chàng bác sĩ lên, tót bụng “đỡ” hắn về đáy thuyền.

“Đừng có động vào tôi! Tay các người quá bẩn! Tôi có phải không biết đi đâu...”.

Chỉ nghe thấy tiếng pháo nổ liên hoàn vọng tới ầm ầm gần bên tai, thân thuyền bị rung lên trước sức giạt cực mạnh của đạn pháo, quả nhiên hai đầu gối của Victor mềm nhũn, thiếu chút nữa là khuỵu luôn xuống đất.

Đó là ý nghĩa của câu “phải chăm sóc cẩn thận từng vị trí một”, thuyền trưởng muốn quan sát xem độ dày phòng ngự của đối phương. Nã một lượt pháo mười hai pound, khói thuốc vừa tan đi, đám cướp biển kinh ngạc phát hiện, chiếc tàu chiến ở chính giữa đội thuyền dường như không hề hấn gì, chỉ có hơn chục tên thủy thủ trên boong bị thương vì mảnh pháo vụn.

Hayreddin giờ kính viễn vọng cẩn thận quan sát thiệt hại của đối phương, nhàn nhả nói: “Những tấm gỗ bên sườn thuyền chỉ ít cũng phải dày hai mươi tấc, đều là loại gỗ sồi tốt nhất, Charles thật không tiếc tiền”.

Phía Tây Ban Nha bị pháo kích, cũng lập tức tổ chức phản công, nhưng trang bị của họ đa phần là pháo nòng dài hạng trung hoặc nặng, tầm bắn không xa bằng của Sư Tử Đỏ, đạn pháo cách mục tiêu tầm hai, ba trăm mét đã rơi xuống biển. Hayreddin để đội thuyền duy trì khoảng cách ấy, một vài tay ngắm tốc độ giỏi nhất tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào bảy chiếc thiết giáp hạm, song song với việc bấm đồng hồ, cây bút lông không ngừng vang lên những tiếng loạt soạt trên tấm giấy da dê.

Một lượt pháo kích, rồi lại thêm lượt nữa.

Hải chiến trong thời đại tàu buồm này có lúc vô cùng buồn chán, vì pháo được trang bị ở hai bên sườn thuyền, nên lúc hai bên giao chiến đều dàn ngang thân tàu ra, sau đó thả neo xếp thành một hàng dài nã pháo vào nhau. Chỉ cần không có ý định tiếp cận mạn thuyền, thì kiểu giằng co này có thể kéo dài cả ngày, cho đến khi một bên hết sạch đạn được mới thôi.

“Thuyền Grabiell sáu phút mười giây!”

“Thuyền Michael năm phút năm mươi tám giây!”

“Thuyền Raphael sáu phút hai mươi mốt giây!”

...

Những tay ngắm tốc độ nhất báo cáo lại khoảng cách thời gian bắn pháo của bảy chiếc thiết giáp hạm, Nick đã hiểu được ý của thuyền trưởng.

“Chúng ta nhanh gấp đôi bọn chúng!” Nàng hưng phấn reo lên.

Tốc độ pháo kích là sinh mệnh của sức chiến đấu đội thuyền, dùng khoảng thời gian ngắn nhất bắn ra số đạn pháo nhiều nhất có thể, trong trường hợp hỏa lực của hai bên tương đương nhau thì sẽ chiếm được ưu thế rất lớn. Hayreddin vẫn luôn cực kỳ coi trọng việc huấn luyện tổ pháo kích, còn Charles V tuy chế tạo thuyền lớn, nhưng rất nhiều thuyền viên tập trung vội vàng, không có kinh nghiệm cò súng và trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc, nên khi hai bên đối đầu với nhau, lập tức phân ra trình độ cao thấp.

Nhưng vấn đề thắng bại còn bị hạn chế bởi những yếu tố khác nữa.

Người Tây Ban Nha không ngu xuẩn đến mức chịu thiệt mãi như thế, ngay lập tức cố gắng thu hẹp khoảng cách, thêm vào đó là hơn hai mươi thuyền bảo vệ của bọn họ cũng khép chặt từ hai cánh, ý đồ bao vây Sư Tử Đỏ.

Số lượng quân chiến đấu và thuyền bè chênh lệch nhau quá nhiều. Hayreddin vuốt cằm, hoàn thành lượt thăm dò thứ nhất của mình.

“Nhỏ neo, chúng ta rút lui!”

Nhờ tính cơ động mạnh mẽ nên đội thuyền Sư Tử Đỏ dễ dàng chui ra khỏi vòng vây còn chưa kịp hình thành kia, Hayreddin là thiên hạ vô địch trong việc nắm rõ hướng gió và dòng chảy, dưới sự lãnh đạo của hắn, đội thuyền một vạn người của Tây Ban Nha đã bị bỏ lại phía sau, không thể không giải tán đội hình dàn hàng ngang, cấp tốc đuổi theo.

Gió mạnh như một lưỡi dao sắc lạnh cạo lên mặt, Hayreddin đích thân cầm lái, kì hạm Hải Yêu đập gió rẽ sóng, kéo theo phía sau là chiếc đuôi trắng dài đến hai, ba hải lí. Chỉ dựa vào vết đuôi tuyệt không chút chần chừ, với đường cong hoàn mỹ là có thể đoán ra, người cầm lái là một nhân vật lợi hại có kinh nghiệm cực kì phong phú.

Trên khu vực màu xanh lam này, đám cướp biển luôn có ưu thế tốc độ một cách tuyệt đối, Hayreddin cũng không dốc hết bản lĩnh, mà chỉ làm bộ như đang ra sức rút lui, kéo theo quân đoàn thiên thần của Charles không xa cũng chẳng gần ở phía sau đuôi, chốc chốc lại bắn mấy quả đạn pháo linh tinh

như khiêu khích quấy rối. Trước đó người Tây Ban Nha cũng đã điều tra chi tiết về Sư Tử Đỏ, biết được nhân số của đám hải tặc này nhiều nhất cũng không quá ba nghìn người, trận chiến ngày hôm nay đoán chừng đã dốc tất cả binh lực, nên không thể còn quân cứu viện hùng mạnh để giăng bẫy, vì thế yên tâm đuổi theo, muốn đợi đối phương lộ ra sơ hở sau đó một mẻ vét sạch.

Hai bên đuổi đuổi trốn trốn, tạo thành một cuộc đua đường dài.

Sức sản xuất của thời đại hạn chế tốc độ của phương tiện giao thông. Người sống trên biển đều phải cực kì kiên nhẫn. Thuyền viên làm việc chia thành ba ca, ăn uống nghỉ ngơi vẫn theo quy củ, hai bên lái thuyền suốt từ sáng sớm đến chạng vạng, nhưng cuộc rượt đuổi vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Bầu trời dần dần mờ tối, Hayreddin không có vẻ gì là mệt mỏi, vẫn bồng bồng khí thế đứng trên mũi thuyền cầm lái như ban sáng. Nick ăn xong bữa tối bước ra khỏi đáy thuyền, đưa cho hắn một miếng bánh mì kẹp thịt muối: “Thuyền trưởng, không đói người sao? Qua một lúc nữa là trời sẽ tối đấy”.

Hayreddin một tay cầm bánh lái, một tay nhận lấy miếng bánh mì ăn mấy miếng, cười nói: “Kịch hay mới chỉ bắt đầu thôi, sao tôi có thể rời đi được”.

Màn trời buông xuống, lớp sương mù màu xanh lam đậm lại một lần nữa bao phủ lấy mặt biển. Sư Tử Đỏ kéo giãn khoảng cách với quân đoàn thiên thần, dần dần biến mất trong màn sương đêm, ánh sao âm đạm, chỉ có ánh đèn dầu trên thuyền như ẩn như hiện ở phía trước.

Bá tước Fernando, chủ soái của quân Tây Ban Nha đã làm rất tốt công tác chuẩn bị trường kì kháng chiến, ông ta- một người đàn ông ý chí kiên nghị phụng lệnh hoàng đế dẫn theo gần một nửa binh sĩ của hải quân Tây Ban Nha xuất trận, trong lòng sớm đã hạ quyết tâm phải đuổi cùng giết tận đám cướp biển Bắc Phi kia. Cho dù lần tru kích này có bị mất đầu kẻ địch, ông ta cũng chẳng nhụt chí, vì thành phố Algiers này không thể mọc cánh mà bay được, chỉ cần quay đầu tấn công vào thành phố cướp biển, tiêu diệt căn cứ đầu não của bọn chúng, cũng giống như giành được thắng lợi hoàn toàn.

Fernando đã hạ quyết tâm, nếu sáng ngày hôm sau vẫn không đuổi kịp đám cướp biển kia, tất cả sẽ quay đầu lại tấn công Algiers. Ông ta trải tám bản đồ Bắc Phi lên chiếc bàn thuyền trưởng tuyệt đẹp, dùng mực đỏ vẽ một dấu gạch chéo đỏ tươi lên địa danh Algiers.

Nhưng đúng vào lúc ấy, một con chấn động rất khẽ từ dưới lòng bàn chân thuyền lên, Fernando nhấc bút lên thoáng ngẩng người, rồi đột nhiên, phần thân tàu rung lắc dữ dội, mực đỏ từ trong chiếc bình không nắp trào cả ra ngoài, làm ướt tám hải đồ. Fernando bám chặt mặt bàn đứng thật vững, lớn tiếng gọi trợ thủ báo cáo tình hình.

Chưa đến hai phút ngai bá tước đã có được kết luận, con thuyền to lớn dưới chân ông ta, kì hạm Michael của quân đoàn thiên sứ đã bị mắc cạn. Fernando rất sốc, tám hải đồ bị mực bắn vào biến thành màu đỏ ở ngay bên cạnh, sao ông ta lại không biết có đá ngầm ở gần đây? Huống hồ đèn đuốc của Sư Tử Đỏ vẫn đang ở phía trước. Những thuyền lớn của chúng cũng nặng đến cả tấn mà!

Thiết giáp hạm kích thước khổng lồ nặng nề, vị trí ngập nước phải rất sâu, yêu cầu đối với tình hình đáy biển khá cao, một khi mắc cạn, muốn di chuyển là chuyện vô cùng khó khăn. Michael giống như một con thú khổng lồ bị mắc kẹt trong hồ bầy, không thể nhúc nhích.

Fernando cũng không phải là một kẻ bất tài, lập tức sai thủy thủ phát tín hiệu đá ngầm tới các thuyền bạn, cảnh báo họ tránh xa phần hải vực này, đợi sau khi trời sáng đánh giá rõ tình hình xung quanh sẽ nghĩ cách cứu viện. Phần thân thuyền kiên cố của Michael không bị hư hại gì, dựa vào hỏa lực hùng mạnh của một trăm hai mươi khẩu trọng pháo và sự bảo vệ của hơn một nghìn thuyền viên, hẳn sẽ không đến mức lâm vào tình cảnh nguy hiểm đến tính mạng.

Chính vào lúc chiến hạm Michael nâng cao tinh thần đề phòng, thì ở phía trước nơi cách quân đoàn thiên thần không qua một hải lí, mấy chục ngọn đuốc bùng lên cháy phừng phừng trong bóng đêm. Sự am hiểu của Fernando về bờ biển Bắc Phi không thể sánh bằng tên đại hải tặc đã tung hoành suốt mười mấy năm ở đây. Thời gian thủy triều lên xuống ở vùng hải vực này, vị trí, độ sâu của các bãi đá ngầm, Hayreddin nắm rõ như lòng bàn tay, ngay từ lúc bắt đầu đã dẫn dụ quân đoàn thiên thần chạy thẳng đến đây. Khi màn đêm xuống, hẳn ra lệnh cho thuyền lớn ở vùng ngập nước sâu tắt toàn bộ đèn đuốc đi, tránh ra khỏi khu vực đá ngầm, còn mình thì dẫn theo thuyền nhẹ đi trước dẫn đường, dụ quân đoàn thiên thần rơi vào bẫy.

“Không may mắn lắm, quân Tây Ban Nha phản ứng không chậm, chỉ có một con thuyền mắc cạn”. Hayreddin cười nói. Trong một buổi tối sương mù như thế này, năng lực quan sát ban đêm cực tốt của hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình của đối thủ.

“Thuyền trưởng, có thứ dễ ăn là tốt rồi, làm người không thể quá tham lam”. Nick không chút biểu cảm đi theo bên cạnh hắn nói.

“Này, người duy nhất không có tư cách nói với tôi câu này chính là cậu đấy”. Hayreddin dờ khóc dờ cười, phất tay hạ lệnh. Thủy thủ thuyền tín hiệu dùng đèn dầu phát ra những tia sáng tín hiệu chớp động, hơn hai mươi con thuyền nhỏ không người chèo đầy dầu mỡ và củi khô đã bị đốt cháy, nổi với nhau bằng những sợi xích sắt như một con rồng lửa, thuận theo hướng gió trôi về phía chiến hạm Michael không nhúc nhích kia.

Con thuyền to lớn lơ lửng nhìn ngọn lửa dữ dội của địa ngục lao về phía mình, không cách nào ngăn cản, không cách nào né tránh. . .

Gỗ sồi khô loại tốt bùng cháy, chỉ trong nháy mắt đã biến con thuyền Michael thành một ngọn lửa khổng lồ, hầy hết thủy thủ đoàn không kịp thả thuyền cứu sinh, đều chôn thân trong biển lửa. Ngọn lửa cực lớn dưới cái nhìn trần trần đầy bất lực của quân đội bạn cháy mãi cho đến tận sáng ngày hôm sau mới dần tắt lịm, từ xa đến mấy chục hải lí cũng có thể nhìn thấy ngọn lửa bốc lên tận chân trời nhuộm đỏ những tầng mây thành màu máu.

Bá tước Fernando hy sinh thân mình vì nhiệm vụ quay trở về thiên đàng với Tổng lãnh thiên thần Michael.

Barbarossa Hayreddin, một lần nữa cùng với sự độc ác tàn nhẫn của sư tử và bản tính khôn ngoan của cáo già đã khiến toàn bộ Địa Trung Hải kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31

Type: Xuxu

Chủ soái hy sinh vì nhiệm vụ, kỳ hạm bị đốt cháy thành than, số người chết lên đến gần một nghìn.

Kết quả trận chiến đầu tiên của quân đoàn thiên thần trang bị thiên hạ vô địch của Tây Ban Nha bị thảm như vậy, còn phía Sur Tử Đồ lại không chết lấy một người, chỉ có một tên cướp biển tay chân vụng về trong lúc châm lửa không cẩn thận bị bỏng mu bàn tay mà thôi.

Tin dữ truyền đi, Charles V kinh hãi đến mức ngã lăn từ trên ngai vàng xuống đất, không chỉ vì niềm tin sẽ quét sạch đám hải tặc Bắc Phi của hắn bị giáng một đòn quá đau, mà còn bởi một tảng bí mật nữa, quả thực đã khiến hắn lo sợ đứng ngồi không yên.

Chính là một người em gái chưa từng tồn tại.

Hơn mười năm trước, cuộc tranh giành giữa những phe phái quý tộc trong nội bộ Tây Ban Nha lên đến đỉnh điểm, hai phe đều ủng hộ người thừa kế của mình, và cứ như thế hai đứa trẻ ngây thơ bị đẩy lên trước đầu sóng ngọn gió. Mà người chấp chính lúc đó là ông ngoại của Charles, Ferdinand II có xu hướng nghiêng về người thừa kế nữ, một người giống như con gái Juana của ông ta, thì càng dễ dàng khống chế. Nhưng mục đích lớn hơn của ông ta chính là làm suy yếu giới quý tộc, tăng cường sức mạnh vương quyền, nên trước giờ vẫn luôn tọa sơn quan hổ đấu, không đưa tay giúp đỡ bất kỳ một phe phái nào.

May mắn là, cuộc đấu tranh chính trị của phe Castilla bảy năm trước đã thất bại, cô em gái này cùng với người bảo vệ đã “bốc hơi khỏi thế gian”, quyền thừa kế của Charles cũng được xác định. Trong số những người con của Juana “điên”, sự tồn tại của cô công chúa này đã bị xóa bỏ vĩnh viễn, cùng với cái chết của ông ngoại và sự suy yếu của phe Castilla, Charles tưởng rằng ngai vàng của mình sẽ vững như bàn thạch.

Nhưng nửa năm trước, một tin tức bất ngờ từ nước Pháp truyền đến, cô gái thừa kế mất tích nhiều năm về trước đã xuất hiện ở Fontainebleau, và người bảo hộ mới chính là Barbarossa Hayreddin, đại hải tặc của Bắc Phi.

Giám mục Calitos tham dự vào vụ việc năm đó, và nhà quý tộc Pedro đều liên tiếp bị ám sát, tình hình trong nước hỗn loạn rối ren, cướp biển, báo thù, chia rẽ, nổi loạn, cô em gái hôn mà khiến Charles hắn không một phút giây nào là không như ngồi trên đồng lửa.

Nhất định phải loại trừ à!

Trong mắt vị hoàng đế trẻ tuổi, nỗi sợ hãi và sự điên rồ đan xen lẫn nhau, hải quân Tây Ban Nha hùng mạnh dũng mãnh, liên tục được phái tới Bắc Phi.

Quân đoàn thiên thần tuy đau đớn vì mất đi kỳ hạm, nhưng quân chủ lực vẫn chưa bị thiệt hại nặng, nên sau vài ngày nghỉ ngơi chỉnh đốn đã lấy lại tinh thần. Lần này bọn họ không dám nghênh chiến với Sur Tử Đồ nữa, mà chuyển mục tiêu tấn công sang đất liền, chính là thành phố của cướp biển - Algiers.

Quân Tây Ban Nha dự tính sẽ có một trận đại chiến ở đây, nhưng nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người Sur Tử Đồ dứt khoát bỏ chạy, vớt lại đại bản doanh. Không có đạn dược, không có vũ khí, không có vàng bạc châu báu đã cướp được, chỉ có một tòa lâu đài màu trắng trống không, cùng vô số người Hồi giáo và người Moor cầm hạn những tín đồ Kito giáo.

Hạm đội Tây Ban Nha cướp bóc một trận, bắn phá thành phố Algiers thành đồng tan hoang đổ nát, chỉ để đổi lại lòng hận thù và sự phản kháng càng mãnh liệt hơn của người dân Bắc Phi.

Chính sách trường kỳ thu phục nhân tâm của Hayreddin cuối cùng cũng phát huy tác dụng, cộng đồng Hồi giáo coi hắn là người anh hùng dân tộc, cố gắng giúp đỡ hắn vượt qua cửa ải khó khăn. Toàn bộ đường bờ biển Bắc Phi đều biến thành bến cảng tiếp tế và đại bản doanh của Sur Tử Đồ, mỗi nơi Hayreddin đặt chân đều nhận được sự chào đón nồng nhiệt nhất, mọi người đều nghĩ rằng cung cấp đồ ăn thức uống và giúp đỡ cướp biển chính là vinh dự lớn nhất của mình.

Sau đó, Hayreddin thay đổi chiến trường, biến bị động thành chủ động, dùng pháo đạn dẫn dụ tiến vào đất liền Tây Ban Nha.

Tây Ban Nha sở hữu một đường bờ biển dài gần tám nghìn kilômét, bất luận thế nào, Charles cũng không thể bố trí phòng thủ trên tất cả bến cảng, đường bờ biển dài đã trở thành một con ác mộng. Chiến thuật du kích của Hayreddin vừa độc vừa chuẩn, coi tiêu diệt sinh lực địch là mục tiêu, không chiếm lĩnh không thâm nhập sâu, đánh xong là chạy, tất cả các tổng đốc bến cảng Tây Ban Nha nghe đến tên của hắn hai chân đều run lấy bầy, mặt vàng như nghệ.

Vua hải tặc đã khiến đế quốc Tây Ban Nha chói lóa như mặt trời phải run rẩy.

Tiếng người nói ồn ào huyền ảo dưới đáy thuyền tối tăm, hai mươi mấy tên cướp biển hoặc phanh ngực hoặc cỡi trần quây thành một tròn, dưới ngọn đèn dầu đang nhảy nhót chiếu sáng, tập trung tinh thần quan sát cuộc chiến xảy ra bên trong một chiếc thùng gỗ.

Phạch một tiếng, một lá bài bản thiêu được vút lên trên chiếc thùng.

“Một thương gia Florence giàu có”.

“Chật, một thương nhân Do Thái giàu hơn”.

“Chật, một cán bộ thuế. Hề, tịch thu tất cả đồng tài sản phi pháp nhá!”

“Chật tiếp, giám mục một vùng. Không mua phiếu chuộc tội thì không lên thiên đường được đâu”.

“Ha ha, mày thâm rồi!” Một tên cướp biển vút lá bài trong tay lên trên lá bài ‘giám mục’ của đồng bọn, bên trên là hình một cô gái xinh đẹp để lộ ngực trần, hẳn đặc ý cười gian: “Một lá bài kỹ nữ...”.

“Ê ê! Kỹ nữ chặt được giáo hoàng, mẹ kiếp cái quy tắc khi gió gì thế?” Tên đồng bọn gào toáng lên cực kỳ bất mãn.

“Giám mục thích phụ nữ cười phía trên”. Đội trưởng đội cung phong Nick vút lá ‘thủ lĩnh lưu manh’ xuống, mở miệng nói không cảm xúc.

Đám cướp biển phá lên cười rần rần, đồng ý với luật chơi hài hước này.

Đại đa số trò chơi đánh bài đều là đánh hết những lá linh tinh trước, sau đó là đến những lá tương đối chủ chốt, mấy tên cướp biển mù chữ thích trò “chơi nhau loạn xạ” này cũng vì vậy. Sau khi bốn người đấu những lá bài cấp thấp như kẻ trộm, cướp, phú nông, nghệ nhân xong, thì những nhân vật có máu mặt như thẩm phán, hiệp sĩ, quý tộc, quốc vương mới được lên sàn, chiến đấu rất kịch liệt, những tên cướp biển đứng quanh chiếc thùng gỗ không thể sản lại gần chỗ chơi liên tục gào thét, nếu không phải trên thuyền cấm chơi cờ bạc ăn tiền, thì bọn họ đã dốc hết toàn bộ gia tài vào đó từ lâu rồi.

Đó là cảnh tượng Karl chứng kiến khi đến đáy thuyền. Nick mãi chen chúc chơi bài giữa một đám cướp biển hôi hám bản thiêu, hoàn toàn không phát hiện anh chàng hiệp sĩ đang mặt mày tái mét.

Karl nhắm mắt hít một hơi thật sâu, nhưng chỉ có không khí ô nhiễm dưới đáy thuyền tràn vào lá phổi.

“Đội trưởng, tôi có chuyện này muốn bàn với cô”. Hắn lách vào giữa đám người, vừa dắt vừa lôi Nick ra, tìm một góc không có ai mới buông tay.

“Có chuyện gì vậy, vừa nãy trong tay tôi có lá bài thuyền trưởng, đó là lá bài to nhất đấy!” Nick cảm thấy cực kỳ mất hứng khi bị phá đám lúc đang chơi bài, hơn thế lại là ván bài thắng lợi đang ở ngay trước mắt.

“Cô không nên cùng đám người đó...”. Karl dừng lại một thoáng, hẳn biết nàng không thích mình lải nhải, bèn nói với vẻ thương lượng: “Muốn chơi bài, có thể đi tìm tay bác sĩ mà”.

“Còn lâu mới thêm, Victor đúng là tên nhiều sự, chơi với anh ta một lúc mà phải rửa tay, vừa nhắm chán vừa tê nhát. Với cả anh ta còn có việc, phải chăm sóc cho những người đang bị thương”. Trong lòng Nick ngứa ngáy không chịu nổi, thấy Tóc Vàng không có việc gì, bèn đẩy hắn ra định đi xuống chơi tiếp ván bài đang dở.

Cuối cùng Karl cũng không kìm được nữa kéo cánh tay của nàng lại khẩn nài: “Tôi xin cô đừng như vậy nữa, thân phận của cô hoàn toàn khác với đám cướp biển đó!”

Nick liếc nhìn hắn với ánh mắt vô cùng khó hiểu: “Thân phận của tôi chính là cướp biển, có gì khác với bọn họ đâu?”

Karl không thốt nên lời, nắm đầm thẳ ở bên người siết chặt.

Nhanh thôi, rất nhanh thôi sẽ có thể đưa cô ấy rời khỏi nơi này, một lần nữa giành lại tất cả những gì đã mất.

“Không nói cái này nữa”. Hắn hạ giọng nhẹ nhàng nói với Nick: “Ở Tây Ban Nha tôi có chút việc gấp cần phải xử lý, nên phải rời thuyền, có lẽ trong vòng mấy tháng nữa không thể chăm sóc cho cô được, cô nhất định phải chú ý an toàn. Khăn trải giường, quần áo và những vật dụng thay giặt hàng ngày tôi đã gấp gọn gàng xếp vào rương của cô rồi, buổi tối trực tiếp nhớ phải mặc thêm áo, đừng có ăn lẫn thức ăn nóng với thức ăn lạnh, cũng đừng uống nhiều rượu quá...”.

Karl chậm rãi kể lể, chỉ cảm thấy những chuyện mình muốn dặn dò mãi mãi không bao giờ có điểm cuối.

“Há, á...”. Nick liú lười, hồi lâu mới nghe ra điểm mấy chốt trong một loạt những lời căn dặn của hắn, sau đó cá kinh nói: “Anh muốn rời thuyền”.

“Nhưng, nhưng... ở đây rất tốt mà? Có cơm ăn có nước uống, mọi người sống cùng nhau vui vẻ biết bao, hơn thế thuyền trưởng sẽ không thua đâu, nhất định sẽ đánh bại được quân Tây Ban Nha!”

“Tây Ban Nha không phải là kẻ thù của cô”. Karl lặng lẽ nhìn Nick.

Đừng hận nơi ấy, nơi ấy là tổ quốc của cô mà.

Cuối cùng Nick cũng không nghĩ ra được cách gì để giữ Karl lại, đành nhìn hắn bước vào phòng thuyền trưởng, rồi mang ra tờ khế ước đã bị xé thành hai mảnh. Nhận được sự chăm sóc từng ly từng tí suốt hơn một năm qua, nên Nick cũng cảm thấy hơi buồn. Thuyền Hải Yêu dừng lại bên bờ biển gần

Valancia, nàng đích thân tiễn cự phó đội trưởng của mình lên lãnh thổ Tây Ban Nha.

“Nếu...tôi nói là nếu như, sau này tôi cần đến sự giúp đỡ của cô, cô sẽ dẫn người tôi giúp chứ?” Karl thăm dò.

“Nếu như không trái mệnh lệnh, tôi sẽ xiên hai dao lên người kẻ đã bắt nạt anh, người anh em tốt ạ”. Nick trả lời đầy nghĩa khí, nhấc nắm tay bé nhỏ của mình lên đâm khê lên bờ vai rắn chắc của Karl một cái.

Karl mỉm cười thân thiện, trong đôi mắt màu xanh lam vẫn luôn ưu sầu lộ ra một tia sáng vui mừng.

Hắn cởi chiếc khăn đem buộc đầu ra, mái tóc màu vàng kim xõa xuống. Chẳng chiến binh tựa thiên thần đã gầy đi nhiều so với hồi mới gặp, ưu tư lâu ngày và quãng thời gian lãng phí đã mài mòn ít nhiều vẻ rạng rỡ của hắn, nhưng khí chất vẫn cao quý lỗi lạc như xưa. Hắn nắm lấy bàn tay của Nick, nhẹ nhàng hôn như đang hôn một cây thánh giá.

Đây không phải là một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, mà là một bàn tay đầy những dấu vết tàn khốc của vận mệnh; nhưng rất nhanh thôi, bàn tay ấy sẽ nắm chặt quyền trượng khảm đá quý. Vì điều đó, dù phải trả giá bằng máu và sinh mệnh này, hắn cũng không hối tiếc.

“Tên thật của tôi là Karl de Balemiano, cháu trai của chú Assa của cô, là người thừa kế của ông ấy”. Karl trầm giọng nói, “Nếu sau này không còn gặp lại nhau, hy vọng thỉnh thoảng cô có thể nhớ tới tôi”.

Bóng lưng cô đơn của chàng hiệp sĩ biến mất giữa cánh đồng bát ngát, như thể sẽ đơn độc đi khiêu chiến với ác long, hoàn thành một nhiệm vụ bất khả thi.

Nick sững sờ nhìn theo chàng trai trẻ rời đi, không kịp thốt lên một lời từ biệt.

“Buồn như vậy sao? Cô đã đứng ở đây sắp được mười phút rồi đấy”. Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói thân trầm của một người đàn ông, Nick không cần quay đầu lại cũng biết đó là ai.

“Không... chỉ là tôi không thể ngờ... Karl anh ấy lại là...”. Nick ngỡ ngàng nhớ đến chàng thanh niên anh tuấn với mái tóc vàng kim và đôi mắt màu xanh lam, so sánh với chú Assa ở trong sâu thẳm ký ức.

“Chú tôi tuy tóc cũng vàng, nhưng đã hói thành Địa Trung Hải rồi, hơn nữa lại là một ông chú già bụng bia ba trăm pound...”. Nàng lắc lắc đầu, hơi tiếc nuối nói: “Thì ra sau này Karl cũng sẽ trở thành như vậy!”.

“... Từ trước tới giờ, khi nghe người khác nói chuyện cô chẳng bao giờ tóm được trọng điểm”. Hayreddin thờ dãi vô cùng bất lực. Balemiano là dòng họ đứng đầu trong số tứ đại quý tộc của vương quốc Castilla, chàng hiệp sĩ nghèo này chắc chắn có xuất thân là hậu duệ quý tộc.

“Cô chưa từng nghĩ đến chuyện đi theo cậu ta sao?”

“Chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó, tôi là hải yêu, đương nhiên phải ở cùng với con thuyền Hải Yêu rồi”.

“Ồ, nói vậy đó là lý do cô chọn phía bên này”.

Nick quay đầu lại, rất thẳng thắn nói: “Đương nhiên là vì ngài nhiều tiền hơn Karl rồi, thuyền trưởng”.

Cô nên nhanh chóng đi theo cậu ta luôn đi. Gân xanh trên huyết Thái Dương của Hayreddin gồ hần lên, không biết tại sao câu nói này đột nhiên bật ra khỏi đầu hắn.

“Ngoài tiền ra...”. Nick tập trung suy nghĩ, ăn mặc, ở, đồ dùng, hết thấy những thứ thuyền trưởng cho nàng đều có giá trị vô cùng xa xỉ, có thứ gì quan trọng hơn nữa đâu nhỉ?

Có. Là tự do, là đồng bọn, là hy vọng.

Và cả ngọn lửa thiêu cháy tất cả mọi thứ, là sức mạnh thiên hạ vô địch.

CÓ lẽ sự xuất hiện của Karl là một điềm báo trước, Nick nghĩ. Mọi quan hệ giữa hắn và chú Assa khiến nàng có cảm giác vừa ấm áp vừa hoài niệm, nhưng thù hận cũng vì thế mà càng trở nên rõ ràng hơn. Và rất nhanh thôi, nàng cũng sẽ có được ngọn lửa đó, sức mạnh đó...

Cuối cùng, nàng ngẩng mặt lên nhìn về phía Hayreddin, đôi mắt đen láy trong veo sáng rõ.

“Ngài là người mạnh nhất mà tôi biết, mạnh hơn tất cả mọi người, nên tôi sẽ luôn đi theo ngài, thuyền trưởng ạ”.

Rốt cục Hayreddin cũng lộ ra một nụ cười hài lòng, vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ của Nick. cúi xuống thì thầm vào tai Nick: “Nhớ những lời hôm nay cô đã nói, nếu dám quên, tôi sẽ bắt phải trả một cái giá đắt đấy”.

Tháng 3 năm 1517, bốn đại quý tộc của vương quốc Castilla khởi nghĩa, giương cao lá cờ “huyết thống chính thống, thiêng liêng”, đề cử nữ hoàng Juana của Castilla là người cai trị duy nhất của Tây Ban Nha. Juana bị chính cha đẻ, chồng và con trai lợi dụng giam cầm nhiều năm nên đã bị tâm thần phân liệt từ lâu, bởi vậy trên thực tế đám quý tộc đã cần thận chuẩn bị một người thừa kế mới khác.

Cuộc cách mạng được tiến hành hùng hực khí thế, chẳng ai có thể đoán trước được thế giới tương lai.

Nick ngồi ở phía bên tay phải Hayreddin, im lặng lắng nghe màn báo cáo căng thẳng của những thuyền viên cấp cao của đội thuyền. Cuộc họp tập thể lần này cực kỳ nghiêm túc, tất cả giám sát thuyền, quân giới trường và sự vụ trường đều có mặt, ngay cả anh chàng bác sĩ không bao giờ tham dự vào những buổi tập trung thể này cũng đang ngồi bên cạnh bàn.

“Thuyền trưởng! Thuyền Đinh Ba cần lên bờ để sửa chữa, mấy lỗ thùng lớn nằm dưới mực nước không thể dùng mảnh gỗ vá lại được, phải trát nhựa đường bên ngoài mới đảm bảo, những thuyền viên cấp thấp nhất sắp phải ngủ trong nước rồi!”

“Thuyền Odin của chúng tôi cũng vậy, long cốt phải tăng cường thêm lớp đồng bọc bên ngoài, nếu cứ tiếp tục nổ pháo thì sẽ bị gãy làm hai mảnh mất!”

“Ba khẩu pháo mười tám pound của thuyền Thần Lửa đã bị nổ nòng, gần đây thuốc súng thực sự không đủ, hạt mìn của tháng trước đã dùng hết rồi, hạt thô nhiều lắm cũng chỉ cầm cự được bảy, tám lượt nữa thôi...”.

Hayreddin im lặng lắng nghe, không nói một lời, đợi các quân giới trường than phiền về vấn đề thiếu thốn đạn dược, sự vụ trường yêu cầu lên bờ tu sửa tàu thuyền xong, hần hắt cầm về phía Victor đang ngồi ở cuối bàn nói: “Chỉ có cậu là chưa lên tiếng thôi đấy”.

Victor lấy ra một bản danh sách rất chi tiết: “Thuốc viên và thuốc mỡ do các xưởng thuốc sản xuất đã hết từ lâu, những thứ như đại hoàng, ký ninh, lô hội, hoàng kỳ, rau riếp cá, đinh hương dùng để thay thế các loại thảo dược cũng sắp dùng hết. Nếu không muốn có người khiếu nại phòng y tế, thì cho tôi vài ít thuốc phiện đi, quả anh túc hay mạn đã la cũng được, lúc cura chân tay và mổ sọ không có thuốc an thần thực sự quá đối vất vả”.

Giọng của anh chàng bác sĩ vừa dứt, tất cả mọi người ngồi quanh chiếc bàn dài chìm vào trong bầu không khí im lặng.

Lát sau, Hayreddin ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế dựa lưng cao cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói thâm trầm mà mạnh mẽ vang vọng trong chốn thần thánh của đám cướp.

“Các anh em, chúng ta rời Algiers sắp được bốn tháng rồi, tuy người dân Bắc Phi vẫn luôn ủng hộ chúng ta, giúp chúng ta không bị thiếu đồ ăn thức uống, nhưng không có bến cảng để sửa chữa tàu thuyền, không có kênh cung cấp đạn dược, bắt đầu từ bây giờ, tình cảnh của chúng ta sẽ càng ngày càng khó khăn hơn.

Nhưng, đó chỉ là khó khăn tạm thời.

Bốn tháng qua chúng ta đã trải qua hàng chục trận huyết chiến, nhưng chưa từng một lần thất bại, thậm chí chưa từng bị đánh chìm một con thuyền. Các quốc gia đều đang theo dõi cuộc chiến này, theo dõi thắng lợi vĩ đại của chúng ta, Bồ Đào Nha, Pháp, Ý, La Mã thần thánh, Phổ, Áo, và đặc biệt là - đế quốc Ottoman. Bọn họ phải ngược nhìn chúng ta, nể sợ chúng ta, khát vọng được sở hữu sức mạnh bách chiến bách thắng của chúng ta.

Bắc Phi là của chúng ta, Địa Trung Hải cũng nằm trong lòng bàn tay Sư Tử Đỏ. Chúng ta không nên nghe theo sự sắp đặt của vận mệnh, mà nên bắt vận mệnh phục vụ cho mình. Các anh em, đừng để những khó khăn nhất thời đánh bại chúng ta! Thứ duy nhất đáng để sợ hãi, chẳng qua cũng chỉ là bản thân mình mà thôi.

Hãy tin tôi, tôi tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của mọi người”.

Bài phát biểu tự tin mà tràn đầy khí phách khiến lòng người phấn chấn như thế, đám cướp biển nhiệt tình sôi sục, nhao nhao rút guom ra cắt máu ăn thề, thể hiện tấm lòng nguyện vì Heyreddin mà lao vào nước sôi lửa bỏng, dốc toàn lực tiếp tục chiến đấu. Sĩ khí vốn giảm thấp do trường kỳ chiến đấu và thiếu thốn nguồn nhân lực vật lực một lần nữa lại dâng cao, mà trong lòng Nick bé nhỏ, lại càng sùng bái, càng bội phục thuyền trưởng.

Tháng Năm, Hayreddin bí mật dẫn Nick tới thị trấn Alicante nằm ở bờ biển phía Đông Tây Ban Nha, ở đây có một vị trí khách quan trọng đang đợi bọn họ.

Mái tóc đỏ rực như lửa cháy và chòm râu gọn gàng cùng màu, người đàn ông tóc đỏ oai hùng đứng giữa đám đông, kéo theo vô số những cái liếc mắt nhìn trộm của người qua đường. Nhưng không một ai có thể tưởng tượng được rằng, người đàn ông trung niên cao lớn ấy chính là tên cướp biển Râu Đỏ tung hoành khắp phía Đông Địa Trung Hải, Barbarossa Ishak.

Râu Đỏ và tay đội trưởng đội xung phong lưng hùm vai gấu của hần thực sự rất bắt mắt, thêm vào đó là người em trai còn rực rỡ hơn, nên bốn người không thể không chui vào một hẻm nhỏ hẻo lánh, tìm một góc trong quán rượu để ngồi.

“Chết tiệt! Đã gần hai mươi ngày rồi anh không được ăn một bữa cơm thịt nóng sốt nào đấy!” Ishak gọi hần cả một con cừu được nấu chín, ba con gà quay, ăn ngấu nghiến như thể không có ai bên cạnh, nhai luôn cả xương. Đội trưởng đội xung phong của hã cũng có bộ dạng y hệt, chỉ là những người trên bàn ăn đều là những nhân vật tâm cỡ, nên mới cố gắng ăn uống lịch sự hơn một tí.

Nick mù tịt chẳng hiểu mô tê gì, lẽ nào Râu Đỏ cũng gặp tình cảnh khó khăn à?

Hayreddin đợi anh mình ăn lưng lưng dạ, mới mở miệng hỏi: “Đồ đã tới chưa?”.

“Tất cả đang để ở cảng tránh gió cách đây ba trăm dặm, một trăm tám mươi thùng thuốc súng loại tốt, năm trăm thùng đạn pháo đủ các loại trọng lượng, hai trăm khẩu súng, còn có không ít thuốc men, những thứ có thể vác đi được đều chuyển tất cả tới”. Ishak kéo khăn trải bàn lên lau lần bàn tay dính đầy dầu mỡ, hậm hực nói: “Ngay cả phòng ngủ và phòng bếp của anh cũng chứa đầy thuốc súng! Không thể nổi lửa nấu cơm, không dám thắp đèn chiếu sáng, bọn anh đã phải lần mò ăn lương khô trong đêm suốt hai mươi ngày trời đấy!”

Hayreddin chân thành nói: “Cảm ơn Ishak, em sẽ ghi nhớ tấm ân tình này của anh”.

Râu Đỏ khoát khoát tay: “Anh chẳng qua chỉ làm cu li một chuyến thôi, người chú nên cảm ơn là Suleiman Đại đế. Reis, giá cả cũng không rẻ đâu? Chú không thể trông chờ ngài ấy nhường cả ngôi vị hoàng đế cho chú được”.

“Ây, tất nhiên là em không có ý đó, nhưng có cơ hội này hiếm có, nên muốn đấu vài trận rèn luyện chân tay xem thế nào”.

“Đợi chú đến đó, anh em chúng ta ở cùng nhau, chiến trận nào mà không được chứ!” Ishak rất cao hứng, uống một hơi cạn sạch ly rượu rum. Hắn biết chỉ cần em trai mình chấp nhận mấy chiếc thuyền đạn được này, cũng đồng nghĩa với việc nhận sinh lễ hội môn, việc đến cày nhò Ottoman sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Những việc cần làm diễn ra rất thuận lợi, nên sự chú ý của Ishak chuyển qua người Nich: “Lily của tôi thế nào rồi? Nghe nói quân Tây Ban Nha oanh kích Algiers, cậu không vứt nó ở lại đó đấy chứ?”

“Sao có thể được hả anh cả, trước khi đi tôi đã gửi con ngựa đó vào đất liền rồi”. Nick trả lời rất ân cần.

“Được lắm! Có tương lai!” Ishak vỗ mạnh lên bờ vai gầy nhỏ của Nick, khiến nàng suýt chút nữa là chúi người xuống đồng hải sản bày trước mặt. “Cậu làm việc rất tốt, ở Constantinopolis(1) tôi cũng nghe thấy mọi người bàn luận về ‘hải yêu’, Reis đúng là rất có con mắt nhìn người”.

Cơm nước xong xuôi, đội trưởng đội xung phong của Râu Đỏ lên đường sắp xếp thủ tục di chuyển ‘hàng hóa’, hai anh em tóc đỏ thảo luận chi tiết về việc bố trí binh sĩ sau này, còn Nick bước ra khỏi quán rượu, đứng đợi ở ven đường canh chừng.

Sau khi được ăn no, năng lượng toàn thân dường như đều chảy hết vào dạ dày, toàn thân lười biếng không muốn động đậy gì nữa. Giọng hát hẹ nhàng điểm tỉnh từ bên trong căn nhà bên cạnh bay ra, giống như một con gió tháng Năm ấm áp uể oải lướt nhẹ qua mặt.

“Ngủ ngoan, bé yêu của mẹ, cây khế đưa làn gió đến, chiếc nôi cắm đầy hoa hồng...”.

Nick đi vài bước theo tiếng hát, dòm qua khe cửa gỗ nhìn vào trong, một người phụ nữ còn trẻ với bầu ngực đầy đặn

(1) Constantinopolis (có nghĩa là thành phố của Constantinus) hiện là thành phố Istanbul, đã từng là kinh đô của đế quốc La Mã (330-395), của đế quốc Byzantine/Đông La Mã (395-1204 và 1261-1453). Trong suốt thời Trung Cổ, Constantinopolis đã là thành phố lớn nhất và giàu nhất của châu Âu, được biết đến với tên gọi là “Nữ hoàng của các thành phố”.

đang khe khẽ ngâm nga, tay đang đưa một chiếc nôi đơn sơ ru con ngủ trưa.

“Ngủ ngoan, bé con dễ thương của mẹ, cánh tay mẹ yên bình, tất cả hạnh phúc đều dành cho con...”.

Bài hát ru từ thời xa xưa này đã được lưu truyền suốt mấy trăm năm trên lục địa châu Âu, ca từ có nhiều phiên bản, nhưng giai điệu trước giờ vẫn không hề thay đổi.

Nick bỗng dưng ngây người, một thứ cảm giác kỳ lạ lan ra toàn thân. Không gian và thời gian đã biến mất từ lâu ở một nơi tối tăm xa xăm nào đó đột nhiên được mở ra, bên trong trí nhớ còn u ám dày đặc hơn cả mây đen, một vài tia sáng len lỏi chiếu vào.

Nỗi yêu thương, nỗi buồn đau, và vòng tay ấm áp của một người phụ nữ. Trong ý thức được khúc nhạc khơi lên xuất hiện rất nhiều những hình ảnh mơ hồ. Đó là quãng thời gian còn xa xôi hơn cả những tháng ngày sống bên chú Assa, lâu đến nỗi chính nàng cũng không biết đó là tưởng tượng, hay chúng thật sự đã xảy ra.

“Bé con thân yêu của mẹ...”. Theo bản năng Nick lẩm nhẩm hát theo một câu, không hề phát hiện ra rằng mình đang dùng tiếng Tây Ban Nha, thứ tiếng nàng đã từng căm hận.

Trong một buổi chiều đầu hạ, Nick cứ ngây người đứng trước cửa nhà của một người xa lạ, dường như quên cả hít thở, mãi cho đến khi thuyền trưởng gọi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Thiêu Cháy

Type: Thanh Hương

Ngôi làng Doni đang chìm vào buổi chiều yên tĩnh của tháng Năm, mọi người trong làng có thói quen ngủ trưa kiểu Tây Ban Nha dài mà nhàn nhã, khoảng thời gian này dường như đến chìm sẽ cũng lười “nói chuyện” với nhau.

Nơi này không phải nút giao thông quan trọng, không phải cứ điểm quân sự hiểm yếu, cũng không có bất kỳ nguồn mỏ khoáng sản nào đáng nhắc đến, cho nên khi thế giới xung quanh bốn bề bốc khói súng, thì ngôi làng nhỏ với hơn hai trăm người này vẫn giữ được khung cảnh thanh bình yên ả vốn có.

Doni chỉ có hai nơi có thể khiến người ta dừng chân ngắm lâu hơn. Một là căn biệt thự bỏ hoang nằm nằm trên ngọn đồi nhỏ bên ngoài ngôi làng, đó từng là nơi ở của một thương nhân giàu có người Do Thái, nhưng mấy năm trước, sau khi xảy ra một thảm kịch mà người trong làng không một ai muốn nhắc đến, thì căn biệt thự nhỏ gồm khu vườn xinh đẹp đã cỏ dại um tùm khắp nơi, và cũng không có ai sống ở đó nữa.

Nơi còn lại, chính là một tòa giáo đường cổ từ thời Trung Cổ nằm ở trung tâm ngôi làng. Bức tượng Jesus chịu nạn trên cây thánh giá treo trong nhà thờ vô cùng chân thật, những cây đinh sắt đâm vào lòng bàn tay khiến máu tươi ứa ra, trên thân hình gầy guộc trơ xương phủ kín những vết roi, ngay cả về thống khổ trên khuôn mặt đứa con của Đức Chúa Trời cũng được điêu khắc rất tỉ mỉ, như muốn người ta đích thân trải nghiệm hình phạt chết chóc bị thảm kia. Theo truyền thuyết, phía dưới giáo đường còn có một tầng hầm âm u rất đáng sợ.

Tòa nhà thần thánh mà cổ xưa này dành cho dân làng tới làm lễ thường ngày, cử hành những buổi hội họp định kỳ, nhưng nó cũng có một công dụng ẩn khác, chính là một tòa án dị giáo.

Thời tiết nóng bức, trên đường chẳng có mấy người qua lại. Một thiếu niên đáng vẻ phong trần bụi bặm đẩy cánh cửa lớn của giáo đường bước vào, nhìn ngó khắp xung quanh, rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ cuối cùng bên trái của hàng thứ hai. Chiếc ghế này đã rất cũ rồi, cậu nhóc vuốt ve những vết khắc và chỗ lõm, cúi đầu nhìn xuống dưới tay vịn.

Vết khắc quả nhiên vẫn còn.

Nhiều năm, khi còn là một đứa bé, những buổi lễ ngày Chủ nhật luôn khiến cậu cảm thấy buồn ngủ, nên cậu rất thích dùng móng tay lên vạch ở một nơi kín đáo, phía dưới chỗ tay vịn vẫn còn một cái tên rõ nét – Nicole.

“Cậu bé, con tới đây để sám hối sao?” Một vị cha xứ già với khuôn mặt hiền từ đứng ở trước mặt cậu hỏi. Vào thời điểm này, nhà thờ không một bóng người, thỉnh thoảng có người chịu bỏ giấc ngủ trưa để tới đây, nhất định là có tâm sự muốn thổ lộ với Chúa.

“Không, thưa Cha...”. Cậu thiếu niên mân mê vết khắc dưới tay vịn, lắc lắc đầu. Cậu từ từ ngẩng mặt lên, nhìn về phía cây thánh giá chính giữa nhà thờ nói: “Tôi tới để báo thù”.

Màn đêm buông xuống, làng quê yên tĩnh thanh bình bỗng nổ ra hàng trăm tiếng la hét sợ hãi và khóc than, mấy trăm tên cướp biển đầu quấn khăn đen như hung thần đột nhiên bao vây lấy ngôi làng, lửa hết dân làng từ trong nhà ra ngoài, ngồi thành vòng tròn ở khoảng đất trống trước nhà thờ chính giữa làng. Ánh sáng từ những ngọn đuốc cháy phừng phừng chiếu rọi lên hơn hai trăm khuôn mặt đang rúm ró vì sợ hãi, nước mắt và những lời van xin tuôn ra liên tục không ngừng nghỉ, nhưng đám cướp biển vẫn trơ ra như đá tảng không chút động lòng.

Đúng lúc ấy, một cậu thiếu niên trắng trẻo gầy gò từ bên ngoài vòng tròn đi tới, đám cướp biển tránh đường với vẻ kinh sợ, tay cầm đuốc đưa cậu tới một chiếc bục gỗ ở giữa khoảng đất trống. Chiếc bục này chỉ được mang ra dùng khi trong làng có chuyện trọng đại cần phải tuyên bố với mọi người, nên nhất thời ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên cậu.

“Bảy năm trước, làng Doni đã từng xảy ra một chuyện”.

Giọng nói của cậu thiếu niên không lớn, nhưng ngoài những ngọn đuốc cháy và tiếng nước nổ của đám phụ nữ ra, không một ai dám cắt ngang lời cậu, thanh âm lạnh lạnh như nước suối ngày đông từ từ lan tỏa.

“Có một thương nhân người Do Thái, ông ấy chăm chỉ vất vả bôn ba làm việc rất nhiều năm, kiếm được chút tiền từ thế giới bên ngoài. Người thương nhân đó dẫn theo đứa cháu nuôi tới ngôi làng Doni, xây một căn nhà nhỏ bên ngọn đồi bên ngoài ngôi làng, hy vọng sẽ được an cư ở chốn yên bình này”.

Trong đôi mắt đen láy của cậu thiếu niên tuyệt nhiên không nhìn thấy vẻ giận dữ cũng như kích động, tựa hồ chỉ đang trần thuật lại một câu chuyện đồn thổi. Nhưng những câu nói bình thản của cậu lại khơi dậy trong lòng dân làng một cơn sóng lớn, mọi người run rẩy sợ hãi, hai bà lão biết rõ chuyện xưa năm đó lập tức ngắt xui ngã ra đất. Đám cướp biển dùng ánh mắt sắc lạnh và vô đao xua những người có ý định chạy trốn quay lại, ép bọn họ phải tiếp tục lắng nghe câu chuyện của thiếu niên.

“Nhưng thương nhân đó lại không ngờ rằng, nơi này không phải là một chốn dừng chân an lành. Dân làng ghen tị với số tài sản ít ỏi của ông, căm ghét thân phận Do Thái của ông, nghĩ trăm phương ngàn kế để kéo ông ấy xuống tình cảnh khốn cùng giống mình. Những kẻ thích bịa đặt gây chuyện đã chạy tới chỗ thuế quan tố cáo tài sản của thương nhân đó có nguồn gốc bất minh, rêu rao khắp nơi tướng mạo của ông ấy, tung tin đồn cháu gái nuôi của ông ấy là phù thủy rồi báo cho giáo hội. Vì thế thương nhân đó đã bị bắt, ngày này của bảy năm về trước, cũng chính trên chiếc bục gỗ này, tất cả dân làng Doni đã xét xử công khai ông ấy và cháu gái nuôi. Có tám người đã đặt tay lên ‘Kinh Thánh’ tuyên thệ, rằng đã từng tận mắt nhìn thấy cô bé đó triệu hồi ác quỷ, dùng bùa chú khiến chó mèo nhà hàng xóm mắc bệnh, làm cho đĩa rơi xuống đất. Vì thế, chiếc bàn là nung định tội đã ấn lên ngực cô bé, cô bé đó và người chủ nuôi bị lôi xuống hầm dưới nhà thờ, và sau đó không bao giờ họ xuất hiện nữa. Tài sản của thương nhân bị tịch thu sung vào giáo hội, cha xứ đã mua rượu vang và bánh thánh, mọi người đều vui vẻ ăn uống một bữa linh đình, cảm thấy bản thân đã thay trời hành đạo, lại tiến thêm một bước gần với thiên đường”.

Cậu thiếu niên chậm rãi cởi hai chiếc cúc ở cổ áo, lộ ra một nửa ngôi sao sáu cánh màu lam.

“Câu chuyện đến đây là hết”.

Tám người đàn ông và phụ nữ bị đám cướp biển kéo lên trên bục gỗ, bọn họ hoảng sợ đến mất kiểm soát, gào khóc quỳ sụp xuống đất, cầu xin cậu

thiếu niên tha thứ.

“Cũng như năm đó, các người được xét xử công bằng”. Cậu thiếu niên giống hệt một thảm phán, cao giọng nói với đám người bên dưới: “Có ai, bất cứ một con chiên nào có lương tâm, tới chứng minh sự trong sạch của bọn họ không?”.

Không một ai trả lời.

“Có ai, bất cứ một con chiên nào có lương tâm, tới chứng minh sự trong sạch của bọn họ không?”.

Cậu thiếu niên hỏi lại hỏi một lần nữa.

Cánh đàn ông bịt miệng những đứa trẻ, đám phụ nữ không dám để tiếng khóc buột ra khỏi miệng.

“Một lần cuối cùng, có ai, bất cứ một con chiên nào có lương tâm, ở trước mặt Thượng đế, tới chứng minh sự trong sạch của bọn họ không?”. Cậu thiếu niên cao giọng hét lớn, ngọn đuốc cháy nổ những tiếng lép bép, nhưng trừ âm thanh đó ra, không có bất kỳ tiếng trả lời nào.

Tám người ở trên bục dần dần tuyệt vọng. Bọn họ nhớ rất rõ, bảy năm trước, sau ba câu nói giống hệt như vậy, chiếc bàn là nóng rẫy đỏ rực đã in lên ngực cô bé.

Đừng hoảng sợ trước kẻ thù của người, kẻ thù nhiều nhất cũng chỉ có thể giết chết người; đừng nể sợ bạn bè của người, bạn bè nhiều nhất cũng chỉ có thể bán đứng người; nhưng một đám người dừng dừng thờ ơ, chỉ vì sự ngấm ngầm đồng ý của bọn họ, nên thế giới này mới có chết chóc và phản bội.

“Giết hết bọn chúng đi”. Cậu thiếu niên ra lệnh.

Từng ngọn đuốc nối tiếp nhau được ném vào giáo đường, nhà ở, cửa hiệu, tạp hóa, kho lúa, chuồng ngựa, toàn bộ ngôi làng nhỏ sáng rực như ban ngày. Những người dân trong làng bị đuổi ra khỏi nhà, tro mắt nhìn ngôi làng Doni bị ngọn lửa dữ che kín trời đất hủy diệt.

Nick đứng trước mặt ngôi làng đổ nát, nhìn rất lâu, rất lâu.

Nơi này chứa đựng những hồi ức đẹp đẽ của nàng, hết thảy thời thơ ấu, những mộng tưởng, những tình thân, những dịu dàng ngây thơ. Tiếng cười vui vẻ vang lên không ngớt trên chiếc xích đu chủ đã tự tay làm, mái nhà đỏ tươi và tường bao màu trắng sữa tựa vườn Địa Đàng trong vườn cổ tích. Vậy mà giờ đây cô đại đã che kín cả khu vườn, vách tường phủ đầy những dây leo, toàn bộ cửa kính đều đã bị đập vỡ, đồ dùng bằng gỗ hồ đào chẳng còn sót lại lấy một món, thậm chí cả ván cửa cũng bị dân làng tháo xuống làm của riêng.

Cuối cùng, nàng ném ngọn đuốc đang cháy trong tay. Xà nhà mục nát tanh tách tróc ra từng mảng, ngôi nhà cũ nát nhanh chóng bị ngọn lửa nuốt gọn. Ngọn lửa liếm đến những đóa hoa đình hương và tường vi đại trong khoảng sân đã từng vang lên tiếng hót của chim dạ oanh, nuốt chửng chiếc xích đu đang đưa theo làn gió, cuối cùng thiêu cháy chiếc cối xay gió nhỏ trên mái nhà, chôn vùi tất cả hồi ức.

Karl đứng phía sau lưng nàng, chẳng thể mở miệng nói nên lời. Hắn đã viết thư, hy vọng nàng dẫn theo thuộc hạ tới tham gia cuộc khởi nghĩa, nhưng Nick lại đi thẳng tới ngôi làng nhỏ này thiêu rụi hết thảy.

“Đi thôi, kết thúc cả rồi”. Nàng nói, rồi xoay người bỏ đi.

Toàn bộ ngôi làng bốc cháy sau lưng nàng, ngọn lửa nhuộm đỏ cả bầu trời. Nick bước từng bước một, không quay đầu nhìn lại.

Đuổi theo sau nàng một hồi lâu, cuối cùng Karl cũng mở miệng: “Lẽ nào cô không muốn biết là tại sao ư? Dân làng phao nhau tin đồn chỉ là màn dạo đầu, tại sao việc xét xử lại lập tức trở thành? Tại sao Calitos và Pedro lại chú ý đến chú và cô?”

“...Karl, tôi không muốn biết, mọi chuyện đến hôm nay là chấm dứt”. Nick rất mệt, nàng đã đợi rất nhiều năm màn lửa cháy dữ dội này, chờ đến nỗi khi giấc mơ đã trở thành hiện thực, thì một mối đến độ không muốn đeo đuổi thêm việc gì nữa. Còn điều gì khiến con người ta cảm thấy một mối hơn chán tướng và sự báo thù kéo dài đến vô cùng vô tận nữa đây?

“Hai người bọn cô bị kẻ thù hãm hại, vì họ muốn tước đoạt quyền thừa kế của cô!”

Nick không quay đầu lại, giả vờ như không nghe thấy gì. Karl hét lớn:

“Cô luôn miệng gọi ông ấy là Assa, nhưng căn bản không biết tên thật của ông ấy!”

Nghe đến tên của chú, Nick khựng lại, dừng bước.

“Tên thật của ông ấy là Alsace de Balemiano, là hiệp sĩ dòng Đền được nữ hoàng gia phong, lãnh chúa của León(1)”

(1): León là thủ phủ của tỉnh León, thuộc vùng tự trị Castila và Le ón, phía Tây Bắc của Tây Ban Nha.

“Assa đã chết rồi, ông ấy là ai cũng không còn quan trọng nữa” Nick thì thầm nói, “Cho dù ông ấy có là chú ruột của anh”.

“Không không... cô không hiểu được tầm quan trọng của bản thân rồi...”. Karl lắc đầu đầy lo lắng kích động, thấy xung quanh không có ai, cuối cùng mới nói ra sự thật:

“Tôi nói cho cô biết, tên thật của cô. Cháu gái của nữ hoàng Isabella của Castila, con gái nữ hoàng kế nhiệm Juana, Nicole Habsburg, cô là công chúa mang trong mình huyết thống của hai bậc đế vương thần thánh, tương lai sẽ ngồi lên ngai vàng Tây Ban Nha!”

Bầu trời u ám nặng nề đè xuống, từng tầng từng tầng mây dày hình thành do đám cháy bao trùm vùng đất hoang tàn này.

Nick từ từ quay đầu lại, trong đáy mắt đầy vẻ mệt mỏi: “Thì ra đây chính là chuyện anh luôn muốn nói. Cho dù tôi có là công chúa, một mình anh đơn phương độc mã muốn bắt Charles nhường ngai vàng cho tôi sao? Karl, đừng nằm mơ nữa, cứ sống mãi trong ảo tưởng cũng không tốt đâu, tôi chỉ là một tên cướp biển không nhà thôi”.

“Không! Cô mới là chủ nhân đích thực của mảnh đất này! Charles đã bức điên, cầm tù mẹ của cô, hắn là tên phản nghịch không thể tha thứ! Castila đã tập hợp đội quân rồi, rất nhanh sẽ đánh đuổi được hắn thôi. . . lẽ nào cô dẫn người quay về, không phải muốn giúp đỡ chúng tôi sao?” Karl khẩn thiết hỏi.

“Tôi từng đồng ý sẽ không nề hà rút đao giúp đỡ, nhưng không có ý định cùng tham gia vào cuộc cách mạng đó. Thuyền trưởng phải những người này tôi là vì có nhiệm vụ giao cho tôi, tôi chỉ tranh thủ cơ hội quay về báo thù thôi”.

“Đừng nhắc đến tên cướp biển đó nữa, hắn có tư cách gì để ra lệnh cho cô? Cô sở hữu dòng máu thuần khiết nhất, không thể lẫn lộn với lũ cướp biển và đám tín đồ dị giáo đó được!”

“Thuần khiết”. Nick lặp lại cụm từ đó một lần nữa, “Có phải anh còn định nói, tôi thần thánh, tôi thuần khiết, tôi ngây thơ sạch sẽ như một đứa trẻ nữa đúng không?”

“Những chuyện trước đây không nói, sau này tôi sẽ trở thành thanh kiếm của cô, vấy máu thay cô, bảo vệ cho cô. . .”.

“Karl, anh vẫn luôn coi thường Sierra, coi thường các anh em trên thuyền”. Nick cắt ngang lời hắn, rốt cuộc cũng cảm thấy mệt mỏi với cuộc đối thoại khiến người ta chán chường này, “Nhưng anh lại không biết rằng, bốn, năm năm trước, đừng nói là công chúa gì đó, anh chỉ cần cho tôi một mẩu bánh mì mốc, thì có bảo tôi làm gì tôi cũng đồng ý”.

Nàng nở nụ cười lạnh nhạt, giống như đang nói về một chuyện rất bình thường không đáng để tâm.

“Những điều anh nói, hiện giờ tôi không cần”.

Nói đoạn, nàng xoay người bỏ đi.

Thứ gọi là bi kịch, không phải là chàng hiệp sỹ bảo vệ công chúa cho đến khi tử trận.

Mà là chàng tới muộn, từ lâu công chúa đã trải qua mọi loại gian nan vất vả trên thế gian, không cần tới bất kỳ một sự bảo vệ nào nữa.

Karl không đuổi theo nữa.

Tín ngưỡng với Thượng Đế là căn bản lập thân của hiệp sỹ Châu Âu, mà trung thành, chỉ có thể xếp sau tín ngưỡng. Sur Từ Đồ chạy sang thế giới Hồi giáo ngay trước mắt, Nick nghĩ, nàng sẽ không bao giờ gặp lại chàng thanh niên tóc vàng mắt xanh này nữa.

Hayreddin giận đến bầm gan tím ruột.

Cả đội hấn liệu việc như thần, chưa bao giờ tưởng tượng nổi mầm cây mình dùng bao nhiêu tâm huyết tưới tẩm, thủ hạ mình ra sức bồi dưỡng lại phản bội hấn.

Ba ngày trước Sur Từ Đồ bao vây tấn công cảng Valencia – trọng trấn quân sự của Tây Ban Nha. Hayreddin trước đó nhận được tin có một cánh quân từ đánh thuê từ Genova đến cứu viện, nên cấp cho Nick ba con thuyền và năm trăm người, để nàng mai phục trên con đường viện quân sẽ đi qua.

Nhưng khi cuộc chiến bắt đầu, toàn bộ quân chi viện của Genova đã xông vào chiến trường, mà vẫn không thấy Nick xuất hiện.

Hải Yêu dẫn người theo rồi mất tích.

Đội quân phòng vệ và quân chi viện trong ngoài tiếp ứng, Sur Từ Đồ đã bị vây khốn ở cảng Valencia, Hayreddin đã phải trả một cái giá cực đắt là hai chiếc thuyền mới có thể gây thương vong nặng nề cho địch rồi xông ra khỏi vòng vây.

Sự tình nhanh chóng được làm rõ. Đội trưởng đội xung phong không tuân lệnh ngoan ngoãn chờ kẻ địch xuất hiện, mà dẫn người lên bờ phóng hỏa đốt nhà. Nàng tưởng rằng có thể quay về kịp, nhưng vì thiếu kinh nghiệm nên để chi viện của địch lướt qua, bỏ lỡ mất cơ hội.

Trong buổi họp xét xử có sự tham dự của tất cả thành viên, Nick bị trói hai tay ra sau lưng, đầu cúi gằm xuống như một đứa trẻ phạm lỗi, nhưng không biết hình phạt mình sắp phải đối mặt tàn nhẫn đến mức nào.

Kẻ lơ hèn xử tội chết, kẻ xao nhãng nhiệm vụ phải chém, phép tắc của cướp biển cũng giống như quân luật, nhất định phải dùng sắt và máu tươi để duy trì sự tôn nghiêm đó!

Hayreddin cảm thấy máu trong người như đang cuộn cuộn sôi lên vì giận dữ, nhưng sau đó lại vì thất vọng cùng cực mà trở nên lạnh buốt. Hấn đã nghĩ

nàng quá mức đơn thuần, quá mức đơn giản rồi, có ai có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của việc đội lên đầu một chiếc vương miện chứ? Bất kể nàng đã đi làm gì, thì cũng là sau khi nhận được bức thư gửi từ đất liền nên mới dẫn người lên bờ...

Phản bội! Hấn dốc sức ra bồi dưỡng nàng, hoàn toàn tin tưởng nàng, không tiếc quyết chiến trước thời hạn với quân Tây Ban Nha cũng vì muốn cứu nàng, vì thế, sự phản bội này càng khiến hấn thất vọng và căm hận hơn.

Hayreddin nhắm mắt lại.

Một khẩu súng hỏa mai, một viên đạn chì trên chiếc bàn dài, đẩy tới trước mặt nàng.

“Đày ra đảo hoang”.

Đây là tội chết của cướp biển: Mang theo một khẩu súng rồi bị vớt lên một hòn đảo không một bóng người, viên đạn cuối cùng là giữ lại cho bản thân.

Nick ngẩng phát đầu lên, trong đáy mắt là vẻ không thể tin được.

Khai trừ? Thuyền trưởng không cần nàng nữa? Nàng phải... rồi thuyền?

Ý nghĩa của cụm từ đó khiến Nick cực kỳ hãi hùng lúng túng. Nàng tưởng rằng sẽ bị chịu một trận roi, hoặc trừ hai năm tiền thưởng, thậm chí bị giáng cấp thành một tay thủy thủ bình thường chuyên cọ rửa boong thuyền lau dọn nhà vệ sinh, thì cũng có thể chấp nhận được. Nhưng, “rời thuyền”!

Đồng đội, tự do, gió biển ẩm ướt... có nghĩa là tất cả mọi thứ đều sẽ mất hết!

“Không!!!” Nick kích động gào lên giống như một con cá sắp chết liều mạng giãy dụa: “Tôi không đi! Tôi đã từng ngồi tù sáu lần rồi! Bất kể là ném đến đâu, Châu Phi, Bắc Cực,... cho dù là lưu đày đến chân trời góc bể tôi cũng có thể sống được! Tôi không muốn, không muốn rời thuyền!”

Lời vừa thốt ra, cả căn phòng chìm vào yên lặng, Victor thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Thuyền trưởng đương nhiên biết nàng là tội phạm vượt ngục chuyên nghiệp, lưu đày ra ngoài đảo hoang chẳng qua là cho nàng một cơ hội sống sót! Nhưng cái con bé ngốc nghếch này, lại vạch trần ý đồ của thuyền trưởng trước mặt mọi người, thì bảo hấn sao có thể nể tình được nữa đây?

Sắc mặt Hayreddin sầm sì như sắt, trong đôi mắt màu xanh lạnh lẽo như đang âm thầm chuẩn bị nổi gió lốc, tất cả những người đang có mặt trong phòng thuyền trưởng đều cảm nhận được cơn rét lạnh vô cùng đáng sợ.

“Không muốn đi, vậy chuẩn bị sẵn sàng đi”. Hấn lạnh lùng nói, “Một trăm roi, nếu cậu có thể sống được, thì không cần dùng đến khẩu súng này nữa”.

“Không được!” Victor luống cuống cao giọng hét toáng lên, trong số những người ở đây chỉ có hấn là hiểu rõ nhất hậu quả của màn trừng phạt này.

Một trăm roi! Ngay cả một người đàn ông khỏe mạnh cũng có thể mất mạng ngay tại chỗ! Nhiều khả năng còn tử vong do biến chứng nhiễm trùng sau khi bị sau khi bị trọng thương... Victor lao bổ đến trước mặt Nick liều mạng lắc bả vai nàng.

“Cô sẽ bị ngài ấy đánh đứt đôi thành hai mảnh chết tươi mất, mau đồng ý đi lưu đày đi!”

Nick nghiêng chặt răng, lắc lắc đầu.

Nàng không muốn lại đánh mất những thứ quan trọng nữa. Không muốn ăn không đủ no áo không đủ mặc, không muốn sau khi bị thương, ốm đau còn phải chịu giày vò khổ sở, càng không muốn... không muốn... không muốn lại trải qua những tháng ngày cô đơn lưu lạc nữa.

“Tôi chấp nhận phạt roi, thưa thuyền trưởng”.

Đôi mắt đen láy, trầm tĩnh như mực, Hayreddin nhìn chăm chú khuôn mặt non nớt im lặng rất lâu, rất rất lâu. Nhưng cuối cùng, mệnh lệnh sắt đá vẫn bật ra khỏi miệng hấn: “Bác sĩ, chuẩn bị roi đi, sáng sớm mai sẽ hành hình”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Phạt Roi

Type: Thanh Hương

Victor nghiêng răng nghiêng lợi hoàn thành công việc mà cả đời anh ta không muốn làm nhất – tiến hành khử trùng sợi roi da chỉ nhìn thôi đã thấy sợ rồi. Nếu là sợi roi chín đuôi thường dùng khi xử phạt, thì sau ba mươi roi, tất cả phần da lưng của người bị phạt đều tróc ra thành từng mảng, trong thời tiết mùa hè nóng bức này sẽ dễ dàng bị nhiễm trùng máu. Mà sợi roi dài làm bằng da bê thuộc này, có thể kéo dài số lần và thời gian xử phạt.

Đó là chiếc roi của Hayreddin.

Hắn rất hiếm khi đích thân ra tay xử phạt ai đó, cũng chỉ có những sự việc cực kì nghiêm trọng, khi người phạm trọng tội là cánh tay đắc lực của hắn, thì sợi roi khiến người ta phải run rẩy này mới có cơ hội xuất hiện trước mắt mọi người.

Phạt roi thì phải cởi quần áo công khai tiến hành xử phạt, Victor đã suy nghĩ rất nhiều cách, cuối cùng cho Nick mượn chiếc áo sơ mi với hàng nút cài ở lưng, như vậy thì nàng có thể dùng vạt áo trước che đi phần ngực, rồi sơ vịn vạt áo vào trong quần, không phải chịu cảnh bị quật roi trần truồng trước ánh mắt của ba nghìn gã đàn ông.

Lúc làm tất cả những việc này, Nick đang thử người ở trong phòng y tế, bất kể anh chàng bác sĩ mắng mỏ khuyên nhủ như thế nào đi nữa, lời một loạt những trường hợp chết do miệng vết thương bị mưng mủ thôi rửa ra để hù dọa nàng, thì con nhóc cô chấp này vẫn không chịu mở miệng.

“Chi bằng cô mang thai đi! Bất kể là trên bờ hay trên biển, phụ nữ mang thai tốt xấu gì cũng có đặc quyền miễn hình phạt”. Victor hung hăng dùng cùn lau rửa vị trí sắp phải chịu hình phạt của Nick, tấm lưng trơn mịn này sắp bị quật đến nát như, cả đời này cũng đừng hy vọng sẽ hồi phục lại nguyên trạng.

“Như vậy cũng sẽ bị khai trừ”. Nick quay lưng lại nói, “Lần này thật sự là lỗi của tôi, nghiêng răng chịu đựng là sẽ qua thôi”.

“Con nhóc khốn kiếp, cô đang ngủ mê đấy à? Một trăm roi, cô có nghiêng vớ răng cũng không chịu nổi đâu! Nghe lời đi, đợi ngài ấy đánh được mười, hai mươi roi rồi, cô giả vờ ngất xỉu, dù dùng nước hắt thế nào đi nữa cô cũng đừng mở mắt, theo quy tắc thì không thể đánh người đã mất đi ý thức. Dù sao đám người lên bờ với cô cũng biết cô là con gái, đợi thuyền trưởng nguôi giận rồi, quy tắc cũng là làm cho người ta xem thôi mà, gần như có thể cho qua...”.

Victor cần nhà cần nần, giảng giải những cách có thể giảm bớt đau đớn anh ta biết cho cô nhóc kia nghe, nhưng không biết nàng đã nghe vào đâu được bao nhiêu. Nick lặng lẽ chờ đợi hình phạt, đây là lần đầu tiên, nàng biết bản thân mình dù phải chịu tổn thương cũng không muốn chạy trốn, về thất vọng và tức giận đến cùng cực của Hayreddin dường như đang ở ngay trước mắt, cuối cùng nàng đã hiểu ra, có những chuyện một khi đã làm sai thì không thể vẫn hồi.

Thời khắc không thể trốn tránh cuối cùng cũng đã đến.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả tàu thuyền của Sư Tử Đỏ đều tập trung lại với nhau, như những vì sao mọc xung quanh Mặt trăng vây lấy con thuyền Hải Yêu, tất cả thuyền viên đều được yêu cầu đứng trên boong thuyền quan sát quá trình xử phạt.

Thú cưng ngày xưa của thuyền trưởng, đội trưởng Nick của thuyền Hải Yêu bị giải lên bục thuyền ở tầng cao nhất. Hai tên cướp biển kéo hai tay nàng ra, dùng một sợi dây thừng thô ráp trói thật chặt lên lan can bằng sắt, đảm bảo rằng cho dù nàng có ngất đi thì cũng không bị trượt ngã xuống. Thủy thủ trưởng bước lên phía trước, cởi từng chiếc, từng chiếc cúc áo ở sau lưng nàng ra, phần lưng trắng mịn mượt mà như tuyết đầu mùa lộ ra trong không khí, trước mặt tất cả đám đàn ông.

Có rất ít kẻ nảy sinh ý nghĩ khinh mạn.

Một thiếu nữ giả làm con trai uy danh lan truyền khắp Địa Trung Hải, ngoài thuyền trưởng ra, không một ai có thể đỡ được quá ba chiêu từ hai cổ tay mảnh mai của nàng. Nàng có nghĩa khí, có trách nhiệm, có ân báo ân có oán báo oán, cho dù không phải là một người đàn ông thực sự, nhưng trong tâm trí của đám cướp biển, hành động của nàng là hành động của người đàn ông chân chính nhất. Thậm chí tay thủy thủ chịu trách nhiệm trói Nick cũng không kìm được dùng ánh mắt cổ vũ với nàng, hy vọng đội trưởng có thể chịu được khổ hình để được ở lại.

“Gang miệng ra!” Theo quy tắc, thủy thủ trưởng hô lớn, một thủy thủ đứng cạnh đó lập tức nhét một cây gậy gỗ bọc vải ngang miệng Nick. Cẩn thận đó, chỉ ít có thể cầm cự được gấp đôi thời gian.

Tay Hayreddin cầm sợi roi da bước tới, dừng cách đó khoảng tầm ba mét. Sợi roi rất dài, hắn không cần phải đứng ngay trước mặt nàng.

“Nhớ cho kĩ, sau này không được phép làm trái mệnh lệnh của tôi!”. Giọng nói đầy uy nghiêm từng câu từng chữ như đang gõ vào trái tim của tất cả mọi người, ngay cả những người không phải đứng trên giá chịu phạt cũng không thể ngừng run rẩy.

Roi thứ nhất mang theo tiếng rít gào xé gió vung tới, sau một tiếng quật giòn tan vang lên, một vết hằn đỏ liền xiên lệch xuyên qua tấm lưng trơn nhẵn không chút tí vết, sưng lên thành vệt rì máu từng giọt. Sự đối lập giữa vết roi thâm và làn da trắng nõn khiến người ta không dám nhìn tiếp, Victor cũng phải quay mặt đi.

Roi thứ nhất bao giờ cũng là roi đau đớn nhất, thân thể giống như kinh sợ mà nảy sinh các loại phản ứng khác nhau. Có người sẽ nghiêng chặt khớp hàm rên rỉ, có người lại nhô ra thanh gỗ gang miệng lớn tiếng hét chói tai, thậm chí có người vì cơn đau kịch liệt bất ngờ mà mất kiểm soát. Nhưng Nick, chịu đựng cơn đau không hề rùng rợn một tiếng theo thói quen. Đường roi thứ nhất roi xuống lưng, hô hấp của nàng dừng lại hai giây, sau đó nhắm chặt mắt lại nằng nề thờ đốc.

Cổ tay Hayreddin vung lên, đuôi roi giống như một con rắn đen linh hoạt vạch một đường trong không khí, thuận thể bay trở về lại trong tay. Hắn nắm chặt sợi roi kiên nhẫn chờ đợi, đợi cho đến khi thân thể của Nick quen với cơn đau, hơi thở hỗn hển dần dần ổn định lại, mới không nhanh không chậm vung ra đòn trừng phạt tiếp theo.

Cường độ cứng rắn như thép tựa như những cơn sóng đập vào tảng đá lớn, trầm ổn kiên định, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, tuyệt đối không vì sự căng cứng và run rẩy của nàng mà chậm lại, cũng không vì biểu cảm của những người xung quanh mà nhẹ nhàng. Mỗi roi quất xuống đều vững vàng chắc

chấn, ngọn roi không một lần nào trật xuống lan can sắt, boong thuyền, hay những nơi không liên quan khác, cứ như vậy, vết roi từng đường từng đường xếp gọn gàng song song với nhau, không có đường nào trùng với đường nào. Đợi cho đến khi toàn bộ phần lưng không còn chỗ nào nguyên vẹn, hấn lại bắt đầu quất một lượt nữa lên những chỗ đã quất lúc đầu.

Sự im lặng chết chóc bao phủ khắp mặt biển, chỉ có tiếng đuôi roi rít gào vang lên, cùng với âm thanh giòn tan roi xuống phá vỡ bầu không khí trầm mặc ấy. Vạt áo trước của Nick đã ướt đầm, mồ hôi hòa lẫn với máu nhỏ giọt xuống dưới, cảm giác đau đớn giống như con thủy triều không ngọn từng đợt từng đợt khiến đầu óc nàng choáng váng, nhưng dưới sức lực từ những đường quất lại luôn cảm thấy tỉnh táo.

Năm mươi roi, quả thực dài đằng đẳng như “Sách Sáng Thế”(1). Xem ra nàng sắp không cầm cự được nữa rồi.

(1): “Sách Sáng Thế” là sách mở đầu cho “Cựu ước” nói riêng cũng như “Kinh Thánh” nói chung. Nội dung của “Sách Sáng Thế” nói về nguồn gốc của vũ trụ, nhân loại và đặc biệt là dân tộc Israel. Phần một giải thích nguồn gốc vũ trụ và nhân loại, phần hai nói về nguồn gốc dân tộc Israel và các tổ phụ lớn.

“Nói dây trói”. Hayreddin thu lại sợi roi.

Hai thủy thủ lập tức bước tới nói lồng sợi dây lưng trên tay Nick ra, cả người nàng giống như vừa nhúng nước phủ phục trên giá hành hình, sau khi lấy thanh gỗ gang miệng ra, trên đó vẫn còn hằn rõ vết răng mang theo dấu máu. Victor lao bổ tới, kê một ly nước đến gần bên miệng nàng, Nick lắc đầu từ chối.

“Uống đi!” Victor cao giọng nói, sau đó sấn vào tai nàng thì thầm phun ra một từ Latin.

“Là nha phiền đấy”.

Nick thở hổn hển, ngoan ngoãn kê miệng vào gần ly nước uống mấy ngụm. Miệng đã bị chính nàng cắn rách, máu nhuộm hồng chất lỏng đắng chát trong ly. Nha phiền có hiệu quả ngay tức thì, một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, vết roi sưng nóng trên lưng dường như cũng không còn đau đớn khó chịu nữa.

“Mang cô ấy xuống trị thương”. Hayreddin dặn dò. Nếu không phải muốn cố ý dồn đối phương vào chỗ chết, thì kiểu hình phạt một trăm roi này thường được phép chia ra để thực hiện.

“Không... đánh một lần cho xong đi”. Giọng nói của Nick khàn khàn, đẩy cánh tay của Victor ra, khẽ nói: “Kết vậy rồi lại rách toạc ra phiền lắm”.

“Con nhỏ ngốc nghếch này! Nghỉ ngơi vài ngày, thì còn có cơ xoay chuyển đường sống!” Victor nổi giận lôi đình, thực sự chỉ muốn bóp chết nàng luôn. Đã bị đánh thành bộ dạng thế thảm thế này rồi, nói không chừng qua vài ngày nữa, thuyền trưởng sẽ mềm lòng miễn cho phần còn lại cũng nên?

“Một lần đi, tôi chịu được”. Giọng nói của nàng yếu ớt, nhưng vẫn cố chấp.

“...Được”. Mệnh lệnh của Hayreddin thật sự khiến người ta tưởng rằng trái tim hấn được làm từ sắt đá, “Trói lại đi”.

Năm mươi roi tiếp theo hấn đổi tay, vết roi xiên theo hướng khác quất xuống, xếp chồng lên những vết roi vừa xong, giống như một tấm lưới màu đỏ tươi phủ lên trên người nàng. Da thịt nứt toác, hai mươi roi cuối cùng, mỗi lần Hayreddin vung cánh tay, đuôi roi lại làm bắn lên những vệt máu tươi, dính lên mặt những người đang đứng xung quanh.

Nick vẫn kiên quyết không hé răng lấy một lời.

Khi một tay thủy thủ thả Nick máu thịt bầy nhầy ra, Victor có cảm tưởng bản thân anh ta sắp ngã xiêu đến nơi. Là một bác sĩ, tất nhiên anh ta đã chứng kiến những vết thương còn nghiêm trọng hơn, nhưng quãng thời gian chờ đợi một trăm roi này kết thúc quả thực quá dài, gần như sắp nghiền nát anh ra.

Hayreddin bước tới ngồi xổm xuống, quan sát thương thế của Nick. Sức lực khổng lồ chế hoàn hảo, chắc chắn sẽ không chết...

Đúng lúc ấy, Nick đang trong trạng thái hôn mê bỗng động đậy, đôi mắt ẩm ướt khẽ hé mở, thì thào đứt quãng nói:

“Thuyền trưởng... tôi không...phản bội ngài... trước giờ... chưa từng...”.

Cuối cùng, nàng không gắng gượng được nữa, ngã đi. Victor tự biết sức lực mình không đủ, bèn vội vàng giơ tay chỉ huy, bảo đám cướp biển chuyển nàng đến phòng y tế. Nhưng Hayreddin lại gạt mấy tay thủy thủ ra, tự mình duỗi tay ra xuyên qua dưới phần nách gần ngực Nick, hướng lưng nàng lên trên rồi bế dậy.

“Đến chỗ của tôi”. Hấn nói với Victor.

Anh chàng bác sĩ ngần ngừ, lập tức hiểu ra: “Đúng đúng, thời tiết nóng như vậy, chỗ của ngài là thoáng gió nhất, khó bị nhiễm trùng”. Sau đó giục mấy tên trợ thủ mang hòm thuốc và hòm dụng cụ từ phòng y tế đến phòng của thuyền trưởng.

Được đặt lên chiếc giường dài rộng ba mét của Hayreddin, trông Nick lại càng nhỏ bé đến đáng thương. Hai người cởi hết đồng quần áo dính bê bết máu của nàng ra, vết thương trên lưng so với làn da trắng nõn ở gần mông, lại càng khiến người ta cảm thấy thâm thâm không nổi nhìn. Anh chàng bác sĩ dùng một cục bông nhúng vào rượu khử trùng cho nàng. Vết roi tầng tầng lớp lớp, da thịt bị tổn hại đến mức đã không còn lau rửa được nữa, chỉ có thể khẽ chấm chấm từng chút một. Hayreddin nâng nàng dậy, vì cổ tay nàng bị sợi dây thừng thô ráp chà xát, nên hấn dùng lực rất nhẹ nâng bằng bỏ cho

nàng. Chẳng ai có thể tưởng tượng ra được, đôi tay ấy vừa nầy còn tàn nhẫn quật cô nhóc đang nằm trên giường đến mức ngất xỉu.

Victor biết rõ không được phép làm trái phép tắc của cướp biển, nhưng vẫn không nhịn được hăm hực cần nhằn: “Phải nói thế nào về ngài mới được đây, xong việc mà đau lòng như thế, thì hà tất phải đánh con bé dữ đến vậy? Vết thương này e là cả đời cũng không hết được...”

“Vậy thì, cả đời này con nhóc đó sẽ không dám quên những lời tôi đã nói”. Người đàn ông đáp.

Nick chỉ cảm thấy có vô số những ngọn lửa nhỏ đang không ngừng liếm lên lưng mình như đang muốn nướng chín nàng. Tiếp sau đó toàn thân khô nóng, mạch máu sau lưng nẩy lên từng cái thỉnh thoảng thỉnh thoảng, dường như máu tươi có thể bắn ra bất cứ lúc nào. Đi kèm với trọng thương luôn là sốt cao, không bao lâu sau, Nick đã bắt đầu sốt, sốt cao đến mức hai gò má bắt đầu đỏ rực, cánh môi khô nứt nẻ, dù đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn canh cánh một chuyện trong lòng.

“Tôi không đi... không đi...”

Nàng cứ liên tục lấm bầm, thoát nóng thoát lạnh, mồ hôi thấm ướt cả khăn trải giường dưới người, có vẻ như giấc ngủ không được an ổn chút nào. Victor rất lo lắng, thời tiết nóng bức như vậy, nếu như miệng vết thương bị nhiễm trùng, bất luận là biến chứng sang nhiễm trùng máu hay thối rữa trên diện rộng, thì đều nguy hiểm tới tính mạng.

Một đôi bàn tay mạnh mẽ không ngừng lau trán, lòng bàn tay, khuỷu tay, nách và lòng bàn chân cho Nick, lúc mới bắt đầu, chất lỏng tỏa ra mùi rượu nhanh chóng bị nhiệt độ từ cơn sốt cao của nàng làm cho bay hơi, nhưng hai bàn tay ấy vẫn cực kỳ kiên nhẫn lau hết lần này đến lần khác, dần dần, cảm giác mát lạnh đã làm dịu nhiệt độ.

“Nước...”. Chỉ cần mở miệng ra đòi một lần, lập tức sẽ có người đỡ hai bả vai nàng nâng dậy, rồi đưa một chút nước mát chua chua đến bên miệng.

Là bác sĩ sao? Nick mơ mơ màng màng nghĩ, đôi bàn tay đang ôm lấy nàng quả thực giống như đang chơi đùa với một đứa trẻ, hình như Victor không có được sức mạnh như vậy.

“Chua...”. Nick nhỏ giọng lấm bầm một câu, nước ngọt trên thuyền đã bắt đầu hồng rồi sao?

“Là nước chanh, ngoan ngoan uống tiếp đi, nếu không sẽ bị nhiễm trùng máu đấy”. Giọng nói trầm thấp của một người đàn ông quanh quẩn bên tai, Nick lập tức biết được chủ nhân của bàn tay ấy là ai.

“Thuyền... trường?”

“Ừ, là tôi”.

“Tôi không hề... không hề phản bội...”

“Tôi biết rồi, tôi tha thứ cho cô”.

Nick lại một lần nữa chìm vào hôn mê. Nàng không biết ý nghĩa của từ “tha thứ” đó là gì, là sẽ không đuổi nàng xuống thuyền? Hay là chỉ miễn hình phạt lưu đày ngoài đảo hoang thôi? Trái tim lo lắng bất an treo lơ lửng trong không khí, Nick rất muốn làm một điều gì đó để chứng minh lòng trung thành của bản thân, nhưng ngay cả việc lật người lại thôi cũng chẳng thể làm được.

Ngủ ngoan, bé con thân yêu của mẹ, cây khế đưa làn gió đến, chiếc nôi cài đầy hoa hồng...

Tiếng hát êm dịu như có như không bay tới, Nick lắng nghe trong cơn mê man, trực giác hồi tưởng lại lời bài hát ru lưu truyền trong lục địa châu Âu.

Bé con, mình có từng là cô bé con được ai đó chăm sóc che chở không? Được say giấc nồng yên ả ở một nơi an toàn không vương chút sầu lo? Không cần buồn bã phải chạy đi chạy lại vì khói lửa và đói khát, không cần phải chốc chốc giật mình tỉnh giấc, chạy trốn kẻ thù trong nỗi sợ hãi cùng cực?

Hiện giờ, đã không còn kẻ thù nữa, hết thảy thù hận đều đã bị nàng đốt cháy cả rồi, tất cả quá khứ đều đã vứt khỏi đầu, nhưng một cái ôm, một nơi an toàn giờ lại đang ở nơi đâu?

Bài hát cực kỳ nhẹ nhàng vang vọng bên tai, giai điệu dịu dàng đến thế quen thuộc đến thế, Nick cảm thấy đôi mắt mình trở nên ẩm ướt.

Rất nhớ, rất nhớ...

Ngủ ngoan, bé con thân yêu của mẹ, đừng khóc đừng buồn, tất cả yên lành đều dành cho con...

Lệ rơi cũng sẽ chẳng có ai lau khô, gãy dựa cũng sẽ chẳng có người chia tay ra an ủi, không phải nàng đã quên mất đáng về khi rơi lệ từ lâu rồi sao? Vậy thứ hiện giờ đang chảy trên mặt là gì thế? Và thứ thấm ướt cả gò lại là gì vậy?

Đắm mình trong bài hát ru nhẹ nhàng, cuối cùng Nick cũng chìm vào giấc ngủ yên ổn, giống như một đứa trẻ vừa phải chịu uất ức, trên hai gò má vẫn còn vương những giọt lệ long lanh.

Ô cửa sổ mạn thuyền hình vòng cung duyên dáng mở tung, rèm cửa mỏng như sương mềm mại lay động mỗi khi những cơn gió biển thổi qua, một người đàn ông tóc đỏ tựa người vào trước cửa sổ, chậm rãi gảy một khúc nhạc từ cây đàn lute cổ xưa. Những nốt nhạc nhẹ nhàng tuôn ra từ những sợi dây

đàn, tựa dòng suối thời gian chảy từ quá khứ tới hiện tại, mang theo nỗi niềm hoài niệm vô cùng vô tận và những an ủi vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 34: Nam Nữ Chung Một Phòng

Type: thuyeminh520

Dưới sự chăm sóc của Victor, bác sĩ vĩ đại nhất Địa Trung Hải (tự xưng), và cả một người không ngừng liên tục dùng rượu để hạ sốt theo phương pháp vật lý cho nàng, cuối cùng cơn sốt của Nick dần dần lui bớt. Dù sao cũng là một sinh mệnh trẻ trung hoạt bát, chẳng phải là bông hoa trong nhà kính, nên khả năng phục hồi của Nick rất mạnh.

Đội thuyền không tiếp tục chiến đấu nữa, mà đi về hướng Đông hướng tới đế quốc Ottoman, nên Nick có đủ thời gian để dưỡng thương. Thời tiết nóng bức nên Victor không băng bó cho nàng, mà chỉ bôi thuốc mỡ rồi để hở, Nick bé nhỏ đành phải ở trần nằm trên giường của thuyền trưởng đợi vết thương đóng vảy.

Mỗi lần thuyền trưởng đến bón nước hoặc lau rượu cho nàng, là Nick lại ra sức ngoái đầu lại định quan sát sắc mặt của hắn. Nhưng biểu cảm của Hayreddin vẫn luôn bình tĩnh đến mức gần như là lạnh nhạt khắc nghiệt, chẳng mấy may khác gì lúc cầm roi đánh.

Lòng dạ Nick giống hệt như đáy biển ở Messina trong những câu chuyện xa xưa, đen kịt không có đáy. Thuyền trưởng muốn làm việc gì, trước giờ đều lạnh lẽo mà làm, nói không chừng đợi vết thương của nàng đỡ hơn một chút rồi, sẽ lôi bản kế ước ra xé tan ngay trước mặt nàng cũng nên...

Không! Bất luận là dùng thủ đoạn gì đi nữa, hoặc thậm chí là chịu thêm một trận roi nữa nàng cũng tuyệt đối không xuống thuyền! Nick siết chặt nắm tay, chuyển động của bộ não nhỏ thần tốc hẳn lên.

Suy cho cùng Hayreddin cũng không có ý định đánh chết nàng, lực tay không chế rất hoàn hảo, thoát nhìn bên ngoài có vẻ máu thịt bầy nhầy vậy, nhưng thực tế không gây ra nội thương. Một tuần sau, phần thịt non mềm màu hồng phấn trên tấm lưng trần trụi của Nick đã kết một lớp vảy mỏng, nàng đã có thể chậm chạp bò dậy ăn cơm uống nước được.

Chạng vạng hôm nay, Victor bôi thuốc mỡ lên phần lưng đã được lau rửa bằng rượu của Nick xong, tuyên bố chỉ cần không cẩn thận để vết thương nhiễm trùng, một tháng sau sẽ lành hẳn. Anh ta luống cuống rửa tay khử trùng, rồi vội vàng vàng xách hòm thuốc bỏ đi. Cánh cửa vừa đóng rầm, Ngài thuyền trưởng rớt cục cũng mở miệng vàng nói.

“Cô không chết thì hãy chuyển ra ngoài tìm chỗ khác mà ngủ”. Hắn thờ ơ không chút để tâm lật quyển hải đồ trong tay, chẳng thèm liếc mắt nhìn Nick.

Lòng Nick trầm xuống, cái gì nên tới thì vẫn cứ phải tới. Nàng đã chấp nhận chịu phạt, đã không còn là đội trưởng đội xung phong, căn phòng riêng nhỏ cũng không còn thuộc về nàng nữa. Vậy cái cụm từ “chuyển ra ngoài” đó là ám chỉ bảo nàng cút đi sao? Nick nhìn về phía thuyền trưởng đang ngồi trên giường đọc sách, nhìn từ cẳng tay rắn rỏi khỏe mạnh đến eo lưng và phần đùi dưới lớp quần bò bó chặt của hắn.

Nàng lạnh lẽo nuốt nước bọt, Assa ơi, hãy phù hộ cho cháu giữ chức thành công...

Trong tầm mắt của Hayreddin xuất hiện một đôi chân trần. Mười đầu ngón chân tròn chịa nhỏ xinh găm lên tấm thảm dày, những sợi lông thô chui lên qua những kẽ ngón chân, thoát nhìn có cảm giác rất ngứa ngáy. Một trong hai bàn chân nhấc lên, rồi lại hạ xuống, dùng một loại dung khí không biết sợ là gì găm lên đôi bốt cao cổ của Hayreddin.

“Thuyền trưởng, chúng ta lên giường đi?”

Đôi mắt đen láy vô tội của Nick mở to, cứ như thể vừa nói “Chúng ta ăn cơm đi” vậy.

Câu nói này lập tức khiến đầu óc Hayreddin trống rỗng hai giây, không phải vì hắn không đủ kinh nghiệm cho loại chào mời này, mà là chưa bao giờ nghĩ rằng câu nói đó lại được phát ra từ miệng con nhóc đang đứng trước mặt mình đây.

Nick biết rất rõ những người phụ nữ của thuyền trưởng ra sao, nếu lấy một bữa tiệc thịnh soạn ra để so sánh, thì bản thân nàng giống như một con cá khô ăn kèm, hoặc vài hạt đậu rang muối thôi, muốn thành công chỉ còn cách dựa vào kỹ thuật. Vì thế Nick không cho Hayreddin có cơ hội cự tuyệt, nhân lúc hắn còn chưa kịp phản ứng đã lao bổ tới.

Sắc mặt Hayreddin sa sầm, đôi con ngươi màu xanh lạnh lẽo đang âm thầm nổi bão, hắn đè thấp giọng lạnh lùng hỏi: “Rất thành thực, trước đây đã làm không ít lần rồi đúng không?”

Hàm của Nick bị nắm đến phát đau, nàng liếm liếm nước bọt đang trào ra bên khóe miệng, trong ánh mắt chỉ có vẻ mê mang. Kỳ lạ thật, đây rõ ràng là chiêu mọi tên đàn ông đều thích mà?

“Thuyền trưởng, ngài không thích sao? Vậy tôi còn thứ khác”.

Nick nhẹ nhàng đẩy bàn tay Hayreddin ra, lùi ra sau hai bước, bắt đầu cởi quần áo với tốc độ khiến người ta phải trợn mắt há mồm. Áo sơ mi, thắt lưng, quần ngò, quần lót, từng thứ từng thứ một rơi trên thảm.

Biểu hiện rõ ràng một cách trắng trợn như vậy, Hayreddin không cần biết cự đội trưởng đội xung phong của hắn vốn dĩ làm nghề gì.

Dám có ý nghĩ dùng cơ thể hối lộ ông chủ, Hayreddin vừa tức vừa buồn cười, quả thực không biết nên nói sao với nàng mới phải. Nhìn vóc dáng cơ thể vẫn còn chưa nẩy nở hết mà thủ đoạn đã quá đỗi thuần thực kia, trong lòng lại thấy âm ỉ xót xa. Một đứa trẻ ở độ tuổi này một mình lang thang kiếm sống đã trải qua những gì không cần nghĩ cũng biết.

Hayreddin cứ yên lặng đánh giá nàng như thế, giống như đang ước tính giá trị của con mồi. Trong lòng Nick thấp thòm, hiểu rằng bộ ngực của mình có nhân đôi lên cũng chẳng thể lấp đầy được một bàn tay của thuyền trưởng, chắc chắn là bị coi thường rồi.

“Tôi còn rất nhiều những trò khác nữa, thử một chút nhé?” Nàng mở to mắt mời chào bản thân, ra sức ưỡn ưỡn bầu ngực non nớt, dường như đang thôi miên đối phương.

Nếu Hayreddin là một chính nhân quân tử, một người tốt có gia đình có sự nghiệp, một con chiên đạo mạo. thì hắn sẽ nhặt đồng quần áo kia lên dụ dăng mắc lại cho Nick, sau đó nói với nàng: Cô đang bị thương, đừng như vậy.

Nhưng vấn đề ở đây là, hắn lại là một kẻ ác không kiêng nể ai, một tên cướp biển với lưỡi dao vấy máu, lại còn ham muốn vừa mới bị khơi lên kia, và cảm giác đói khát khi ra khơi gần nửa năm mà không được chạm vào phụ nữ nữa. Vì thế khi đối mặt với thứ mỹ vị trông có vẻ được kia, có đưa ra quyết định ăn tươi nuốt sống cũng không phari là điều quá khó hiểu. Bị thương? Làm cái nghề có nguy cơ cao như cướp biển này, có ai là chưa từng chịu chút thương tích đâu?

“Qua đây”. Hayreddin chìa tay ra.

Nick mừng rỡ, vội vàng ngoan ngoãn chạy sà vào lòng hắn, đang ngần ngại không biết nên bắt đầu ra tay từ vành tai hay từ yết hầu. Bất ngờ, Hayreddin nắm lấy tóc nàng, nâng gáy của nàng lên, bắt đầu từ một nụ hôn sâu. Môi lưỡi quấn quýt, Nick đưa chiếc lưỡi nhỏ non mềm hồng hào ra, thành thực cuốn lấy dây dưa cùng Hayreddin. Nụ hôn cũng như chiến thuật của hắn, mưa giạt gió gào cuốn sạch đi tất cả mọi thứ, Nick gần như đã tưởng rằng thuyền trưởng đói đến độ muốn ăn trọn cả con người nàng.

Kết thúc nụ hôn, nàng thở hồng hã hồng hển, Nick chỉ có thể dùng từ kinh ngạc để miêu tả tâm trạng bản thân.

“Hóa ra là mùi bạc hà”. Cánh tay mảnh mai của nàng miu lấy cổ Hayreddin, cắn cắn khoe môi hắn giống như đang xác định lại một lần nữa. trong vị tươi mát có mang theo một thoáng đắng chat, mùi vị rất tuyệt.

Vết thương đằng sau lưng của Nick vừa mới đóng vảy, nếu như đè lên giường thì chắc chắn sẽ chảy máu khắp nơi, Hayreddin đành ngồi xuống mép giường, ôm nàng vào lòng vuốt ve. Hôm nay cô nhóc tắm rửa rất sạch sẽ, trong hương thơm ngọt ngào của cô gái trẻ chứa mùi thuốc mỡ nhàn nhạt, ngoài việc không thể nằm xuống ra, thì dường như thân thể mềm mại này của nàng có thể làm được tất cả. Hayreddin giống như đang chơi đùa, dễ dàng gập người nàng lại, để đầu gối nàng gập vào ngực, đôi chân thon thả gác lên bả vai hắn.

Những ngón tay linh hoạt mạnh mẽ du ngoạn trên cơ thể nàng, giống như đang gảy những giai điệu phức tạp trên dây đàn. Xương quai xanh tinh tế, bầu ngực nhỏ xinh, bàn chân be bé có thể nắm được bằng một tay, cảm giác non mềm nhỏ nhắn, Hayreddin không thể không thừa nhận cơ thể mềm mại mà dẻo dai thể này mở ra rất nhiều lạc thú.

Nick thật sự quá sùng sốt, nàng đã trải qua rất nhiều, nhưng chưa từng có một ai kiên nhẫn để ý tới cảm nhận của nàng như vậy.

Tư thế này rất khó có không gian để cử động, Nick gầy giữa muốn đáp lễ, nhưng lập tức bị Hayreddin ép không cự quậy được. Dường như bản tính của sư tử chính là ngang ngược, ở đâu có phản kháng thì ở đó sẽ bị trấn áp. Hayreddin ấn cái đầu nhỏ vào hõm vai của mình, giọng nói khàn khàn bên nàng, “Tôi đã rất lâu rồi chưa làm, lát nữa sẽ làm rất lâu đấy, nên cô chuẩn bị tinh thần cho tốt vào”.

Hơi thở nóng rực phả vào bên tai ngựa ngửa, Nick khẽ thở hồng hển gật gật đầu, ôm lấy cẳng cổ cường tráng của Hayreddin càng gập người, sau đó ghé vào cổ hắn cắn tới cắn lui. Nàng giống như một con thú nhỏ vừa mọc răng sữa, nôn nóng muốn dùng những thứ xung quanh để tôi luyện hàm răng của mình.

Cách một lớp áo sơ mi nhưng Nick đã cảm nhận được sức nóng. Nàng nhận ra thân hình cao lớn săn chắc của Hayreddin tựa như chiếc lò sưởi trong tường đang hừng hực cháy, nhưng sức nóng của nó không thiêu đốt khiến nàng đau đớn như lúc bị thương, mà là cảm giác thoải mái khi được kê sát vào.

Nhưng từ rất nhiều năm trước, Nick đã quá quen với cảm giác khó chịu này, hay nói cách khác là nàng vẫn luôn cho rằng đây là cảm nhận nên có mỗi khi ở trên giường, nên không có rúm trồn tránh. Hayreddin kéo Nick ra khỏi lòng mình, cẩn thận xem xét phản ứng của nàng.

Khuôn mặt nhor cứng đơ, lạnh nhạt, thậm chí đến một cái cau mày cũng không có, giống y hệt kusc bị đánh. Động tác của Hayreddin lập tức dừng lại.

“Sao vậy, đau quá à?”

Nick lắc lắc đầu, đối giọng với vẻ e dè cẩn thận: “Vẫn còn có thể chịu được”.

Cảm giác hứng thú của Hayreddin lập tức giảm đi không ít, không vui nsoi: “Đau thì nói là đau, khóc cũng được kêu cũng được, vẻ mặt của cô thế kia là sao?”

Trong lòng Hayreddin dâng lên một cảm giác khó nói thành lời, thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ bé của Nick vào lòng, vuốt ve phần gáy mềm mại của nàng giống như đang an ủi.

“Không cần phải giả vờ nữa, chúng ta cứ ôn tập lại một chút đã”.

Dưới sự hướng dẫn, ôn tập, thử nghiệm và chỉ dạy đầy kiên nhẫn của Hayreddin hết lần này đến lần khác, cuối cùng Nick cũng cảm nhận được khoái cảm trước giờ chưa từng có.

Nick liên tục gọi tên Hayreddin, dùng hàm răng sắc nhọn lưu lại dấu răng lên bả vai của hắn.

“Thuyền trưởng... thuyền trưởng... thuyền trưởng...”.

“Gọi tôi là Reis...”.

“Reis... đừng đuổi tôi đi... đừng đuổi tôi...”.

Máu tươi từ miệng vết thương bị rách chảy ra, hai mắt Nick ẩm ướt, hoàn toàn không cảm nhận được bất cứ điều gì. Hayreddin xoay thân hình nhỏ bé đang run rẩy của nàng lại, cẩn thận liếm từng chút từng chút một lên tấm lưng của nàng.

Hayreddin có cảm giác dở khóc dở cười, thế này rốt cuộc là nàng đang hỏi lộ mình, hay mình phục vụ nàng đây? Nhưng cô nhóc đang gác cằm lên cổ hắn chu môi đòi hôn thực sự rất dễ thương. Hayreddin nghĩ, tốn thêm chút sức lực làm hài lòng nàng cũng rất đáng giá.

Khi kết thúc, Nick giống như một miếng kẹo dẻo lười biếng nghỉ ngơi trên người Hayreddin, cái đầu nhỏ tựa vào vòm ngực bằng phẳng của hắn dụi tới dụi lui, hận không thể khoan ra được một cái lỗ để vùi đầu vào. Hayreddin đẩy nàng ra: “Em nằm qua một bên ngủ đi”.

Nick lẩm bẩm mấy tiếng, ngoan ngoãn được một lúc, rồi lại mò mẫm dụi dụi tiếp, cứ lặp đi lặp lại mấy lần liền, Hayreddin bất lực đành phải kéo nàng ôm vào lòng. Nick dựa vào cơ thể ấm áp của thuyền trưởng, gối đầu lên cánh tay rắn chắc của hắn, vô cùng vừa lòng với sự đãi ngộ này, hai mắt híp lại giống như một con mèo vừa được ăn no, cơ hồ chỉ cần gãi gãi cổ thì sẽ phát ra tiếng grừ grừ.

“Thuyền trưởng...”.

“Ừ”.

“Thuyền trưởng...”.

“Ừ”.

“Thuyền trưởng...”.

Hayreddin bị nàng cuốn lấy hết cách: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nick cẩn thận ghé sát vào lòng Hayreddin, âm mưu được tiếp cận với lãnh đạo thêm lần nữa: “Thuyền trưởng, ngài thấy tôi vẫn rất hữu ích đấy chứ, đừng đuổi tôi đi nhé?”. Nàng không ngừng phát ra tín hiệu “tôi có thể đánh trận, có thể âm giường, rất dễ nuôi”.

Hayreddin quét ánh mắt hà khắc nhìn nàng: “Tôi chưa bao giờ có thói quen chia sẻ với người khác”, chính em nên nghĩ cho kỹ xem muốn theo tôi không”.

Nick ngẩn người, nàng tưởng rằng màn hỏi lộ hôm nay chỉ là để ổn định vị trí, không ngờ ý thức lãnh địa của sư tử lại mạnh như thế, dùng qua một lần rồi thì sẽ không bao giờ cho người khác động vào.

“Ồ... vậy có nghĩa là bao nuôi... dài hạn?” Nick tự cho rằng mình đã hiểu được suy nghĩ của ông chủ, trong lòng nhủ thầm trên thuyền chỉ có mình nàng là con gái, cũng coi như là tài nguyên khan hiếm rồi!

Nàng sung sướng quá đổi, lật người lăn long lóc một vòng, quỳ gối bên cạnh Hayreddin, hôn hờ thương lượng với hắn:

“Vậy là bao theo tháng hay bao theo năm? Trả trước bằng tiền mặt hay viết giấy đảm bảo trước? Quần áo và đồ dùng hàng ngày cũng tính vào đấy chứ? À, tôi thích tiền mặt hơn...”.

Hayreddin chỉ cảm thấy một dòng máu nóng dâng lên đỉnh đầu, rồi quay trở lại tích tụ kết thành một ngọn lửa giận dữ bốc cháy phừng phừng trong lòng ngực, thiếu chút nữa là bị con nhỏ khôn khéo này chọc tức đến nổi người, lạnh lùng hỏi lại: “Em nói gì?”

Nick quan sát, cảm thấy sắc mặt ông chủ không ổn, rụt hai vai lại ngần ngại nói: “Ngài là thuyền trưởng, nên giảm giá 12%, à không, giảm hẳn 15% nhé...”.

Hayreddin quả thực nổi giận đùng đùng, lật người ngồi hẳn dậy, sắc mặt tái xanh nghiêng răng nghiêng lợi nhả từng câu từng chữ một: “Em – dám – đòi – tiền – tôi?”

Trong nháy mắt Nick liền trở nên bối rối, lần hồi lộ này không tính, nhưng bình thường là phải móc tiền trả rồi, đây chính là quy tắc bóc bánh ăn tiền còn gì? Lẽ nào thuyền trưởng cướp bóc quá nhiều rồi, nên quen thói ăn xong xù tiền?

Ngon lửa trên người Hayreddini đã bốc lên đến mức không cách nào tranh cãi với nàng được nữa, con giận trong lồng ngực không tan đi được, liền giơ tay túm con nhóc khốn kiếp kia lại, vắt ngang qua đầu gối ấn xuống thật chặt, nhắc chân đá nàng ra khỏi cửa.

Nick hoảng loạn bối rối đứng ở trước cửa phòng ngủ thuyền trưởng, không biết nên đi đâu về đâu. Cái đầu nhỏ vẫn không ngừng suy nghĩ: Lồng dạ đàn ông đúng là như kim đáy bể, vừa này còn tốt đẹp, lát sau đã nổi cáu rồi là sao?

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Ảo Giác Gỗ Cửa Lúc Nửa Đêm

Type: thuyleminh520

Cánh cửa phòng y tế vang lên tiếng đập “rầm rầm”, Victor ảo não bò từ trên giường dậy thấp cây đèn mờ các voi, rồi khoác thêm chiếc áo lụa màu trắng như tuyết của mình ra mở cửa.

Một thằng nhóc đầu bù tóc rối chân trần đứng ở ngoài cửa, dưới lớp ga trải giường quần quanh người rõ ràng là không mặc gì.

“Ảo giác, ảo giác”. Victor lắp bắp tự mình thôi mien bản thân, rầm một tiếng lại đóng cửa vào.

Nhưng đáng tiếc là, ảo giác này rất kiên nhẫn tiếp tục phát ra tiếng, mục đích giống như thế nếu anh không mở cửa thì tôi sẽ gõ đến mãi mãi luôn. Victor thậm chí cứ gõ cửa mãi như thế thì toàn bộ người trên thuyền sẽ chạy tới xem mất, nên đành phải nhắm mắt hậm hực hít một hơi, mở cửa cho nguồn gốc của vạ ác bước vào.

Dưới ánh đèn dầu bập bùng, Victor nhìn con nhóc vô si kia, có dự cảm tối nay không thể nghỉ ngơi tử tế được nữa.

“Tôi đã lên giường với thuyền trưởng”. Nick giống như mọi cô gái thất thân khác, ánh mắt bi thương mà kinh hoàng nhìn xuống đôi chân trần của mình.

“Tôi sớm biết sẽ có ngày này mà!” Victor thở dài, rót một ly nước lạnh đưa cho nàng, vị khách vô lễ nửa đêm tới thăm không có tư cách hưởng thụ trà và cà phê. “Vậy cô trần truồng chạy lung tung khắp nơi thế này nghĩa là sao?”

Nick càng bi thương hơn nói: “Là vì... là vì làm xong việc thuyền trưởng không cho tôi tiền, còn đánh tôi một trận, sau đó đá tôi ra khỏi phòng”.

“Không cho... cô! Cô lại dám đòi tiền ngài ấy hả?” Victor nhìn con nhóc chết tiệt bằng ánh mắt không thể tin được, thậm chí cầu nguyện tất cả chỉ là một cảnh tượng kỳ lạ trong mơ mà thôi.

Nick khề lăm bẩm: “Lần này tôi sẵn sàng miễn phí, nhưng thuyền trưởng nói sau này còn muốn nữa, lại còn độc chiếm, với lại ngài ấy không định cung cấp chi phí bao nuôi”.

Nghe được những lời này, đôi mắt bác sĩ liền ảm ướt, một cảm xúc bi ai thê lương trỗi dậy, chỉ muốn nhìn bầu trời thở dài, nhưng giờ vẫn là ban đêm, trần nhà đã che hết tầm nhìn của anh ta.

“Vấn đề này cô đi tìm đương sự thương lượng có được không? Chỗ tôi là phòng y tế! Chỉ lo việc chữa trị thân thể bị thương thôi, không phải là phòng tư vấn tâm lý cũng không phải là cơ sở mọi giới!”

Nick giống như một con sóc chuột không nhà để về, nhìn bác sĩ với ánh mắt vô cùng đáng thương: “Tôi chẳng có nơi nào để đi cả, hơn nữa trên người đang bị thương”. Nàng xoay người phơi tấm khăn trải giường dính máu ra cho Victor xem: “Vết thương trên lưng rách rồi, móng cũng rất đau, tôi xin được ở lại giường bệnh”.

“Thượng Đế ơi! Không cần phải báo cáo chi tiết chuyện của các người với tôi!!!” Victor toàn thân run rẩy, chỉ muốn đá cái con nhóc này ra ngoài, nhưng bất kể thế nào cũng không có được bản lĩnh đó.

Nick coi tiếng gào bi thảm của anh chàng bác sĩ là sự phê chuẩn cho lời xin phép được nằm viện, lập tức xốc tấm rèm ở chính giữa lên, “Cho tôi mượn một cái áo sơ mi nữa đi, tất nhiên là thêm một cái quần còn tốt hơn nữa, còn cái mũ ngủ phòng phòng anh đang đội kia thì khỏi cần”. Nàng chọn một cái giường rồi nằm sấp xuống, đau khổ sờ sờ cái móng gấp phải tai ương của mình: “Vớ cả, thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau có còn không? Thuyền trưởng xuống tay thật là độc...”.

Buổi tối hôm đó, hai người nằm cạnh nhau (trên hai giường), Nick tranh thủ bóng đêm thổ lộ hết những cảm xúc mơ hồ hỗn độn trong đầu mình cho anh chàng bác sĩ nghe.

“Tôi sẵn sàng đi theo ngài ấy, thuyền trưởng vừa mạnh lại có tiền, trước giờ đối xử với tôi cũng rất tốt. Nhưng ngài ấy lại đột nhiên nổi cáu, sớm biết thế tôi đã kín đáo hơn một chút rồi...” Nick cực kỳ tiếc nuối khi để vuột mất cơ hội được đại gia giàu có bao nuôi.

“Nếu cô mà biết cái gì gọi là kín đáo, thì trái đất này hình vuông lâu rồi”. Khóe miệng Victor co giật, “Nhưng đúng là cô không nên đòi tiền thuyền trưởng, nếu đòi lại là tôi thì tôi cũng tức giận. Ngài ấy muốn cùng cô thiết lập mối quan hệ nam nữ ổn định bình đẳng, chứ không muốn làm ân khách của cô”.

“Mối quan hệ nam nữ ổn định bình đẳng? Là bạn tình sao?”

“... Hãy coi như tôi chưa nói gì hết, tôi đi ngủ đây”. Nói đoạn Victor kéo chăn lên quá đầu rồi xoay lưng lại.

“Này! Anh phải nói rõ ra chứ”. Nick vươn móng vuốt ra sức kéo tấm chăn của anh chàng bác sĩ.

Victor hít một hơi thật sâu, hiểu rằng buổi tối hôm nay nếu không giải thích rõ ràng cái gì gọi là “mối quan hệ nam nữ bình thường” cho con nhóc khôn kiếp này thì không thể ngủ nổi.

“Nói thế này nhé, khi cô ở chung với những kẻ trả tiền đó, thì ai bỏ ra nhiều hơn?”

“Đương nhiên là tôi rồi, không cho tiền thì ai thêm làm cái chuyện vừa đau đớn vừa đáng ghê tởm ấy”.

“Vậy xảy ra quan hệ với thuyền trưởng cũng là cô bỏ ra nhiều hơn, vừa đau đớn lại vừa đáng ghê tởm hả?”

“Không... hình như thuyền trưởng bỏ ra nhiều hơn một tí... hơn nữa làm cùng với thuyền trưởng rất tốt, tôi rất thích...” Nick hình như đã nghĩ thông được hơn một chút.

“Suy nghĩ nhiều vào, thuyền trưởng bỏ nhiều công sức ra vì cô, sao cô có thể quay ra đòi tiền ngài ấy? Phát mông một trận vẫn còn lời cho cô lắm!”

Những lời giải thích của Victor giống như một luồng ánh sáng trong bóng tối, khiến Nick có một loại cảm giác suy nghĩ đột nhiên được thông suốt.

Thì ra thuyền trưởng là người sẵn sàng làm mọi thứ cho mình.

Nick nghĩ, khuôn mặt và thân hình của nàng kém rất xa những người phụ nữ của thuyền trưởng, lại phạm vào lỗi lớn, hấn động ý giữ nàng lại, chăm sóc nàng, còn cùng lên giường với nàng vốn dĩ là chuyện rất kỳ lạ.

Là vì thuyền trưởng vẫn cần đến năng lực của mình đúng không? Nick vui cái đầu nhỏ vào trong gối, khuôn mặt có hơi nóng, đối với chuyện “được cần” này trong lòng cảm thấy rất vui.

“Này Victor, nói cách khác, chuyện lên giường, thật ra không liên quan đến chuyện nam nữ, mà là liên quan đến chuyện bỏ ra bao nhiêu công sức đúng không?”

Suy nghĩ nửa ngày trời, Nick mới hỏi anh chàng bác sĩ về cách nghĩ của mình.

“Cô có thể thay hai chữ lên giường kia thành yêu thương cũng được... không không, cứ coi như tôi chưa nói gì cả”. Victor chơi trò điền ô chữ vài lần, vẫn cảm thấy không thích hợp chút nào, nên phải đồng ý với quan điểm của nàng: “Nói như vậy cũng không sai, nẫu chót ở đây là cô không thể mê tiền đến mù mị đầu óc như vậy được, làm việc gì cũng chỉ biết có tiền, phải nhớ rằng, tâm ý và công sức bỏ ra của người khác cũng là những điều rất đáng giá”.

“Ra là vậy...”. Nick dường như đang ngẫm nghĩ điều gì đó.

Victor thờ phào nhẹ nhõm, tưởng rằng màn tư vấn “cứu vớt thiếu nữ vô tri” hôm nay có thể tạm dừng tại đây. Thảm nhũ người nên đòi tiền thuyền trưởng phải là mình mới đúng, vất vả khổ sở làm bác sĩ thì coi như thôi, giờ lại còn phải kiêm luôn cả nhiệm vụ tư vấn tâm ý nữa, không có tiền làm thêm giờ thì đúng là không có đạo trời gì cả.

“Tôi hiểu cả rồi, cảm ơn anh, Victor... chúc ngủ ngon”.

Cuối cùng Nick cũng có được đáp án, vất vả cả một đêm, tinh thần cả thể xác đều mệt mỏi, an tâm kéo chăn lên chìm vào giấc ngủ.

Biết sai mà sửa là một đức tính tốt, con nhóc Nick chết tiệt đương nhiên không thể tính là người có đức tính tốt, nhưng nói lời xin lỗi thì vẫn có thể làm được. Buổi tối hôm sau, Nick từ ô cửa sổ nhỏ lách vào phòng tắm của thuyền trưởng để tắm rửa, nhưng lần này nàng lại đặc biệt chọn lúc Hayreddin đang ở trong phòng ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn được rửa sạch sẽ lộ ra vẻ hồng hào thò ra khỏi khe cửa phòng tắm:

“Hi thuyền trưởng, tối nay có rảnh không?”

“Phập” một tiếng, câu trả lời dành cho nàng là một con dao găm với phần chuôi đang rung lên bần bật cắm thẳng lên cánh cửa. Nick vội vàng rút cổ lại, nuốt nước bọt. Nhưng tốt xấu gì nàng cũng lẫn lộn trong nghề này lâu rồi, sẽ không vì chút chuyện vặt vãnh mà để tuột mất dũng khí thú nhận.

“Tôi tới để xin lỗi, Victor đã giảng giải cho tôi rồi, tôi không nên đòi số tiền chết tệt ấy”. Nàng lại thò người ra, để lộ bờ vai nhỏ xinh tron mịn, “Thuyền trưởng, chúng ta thiết lập ‘mối quan hệ nam nữ ổn định bình đẳng’ đi?”

Nàng không đợi Hayreddin phi ra một lượt ám khí chết người nào nữa, đã nhẹ chân nhẹ tay mò vào phòng ngủ, rất vô sỉ chui vào bên trong chăn, giống như một con cá chạch tron tuột bơi về phía chủ nhân của cái giường.

Sự thực đã chứng minh, chỉ cần không phải là vấn đề nguyên tắc, thì lửa giận của đàn ông thường sẽ không kéo dài quá lâu. Một lời xin lỗi rất có thành ý, lại thêm màn “hành động” thậm chí còn thành ý hơn, cho dù là một người đàn ông như Hayreddin cũng nguôi giận đi ít nhiều. Ban đêm, Victor cực kỳ sung sướng khi không bị “áo giáp” đến gõ cửa làm phiền nữa.

Trong cuộc hành trình đi đến đế quốc Ottoman, người vẫn luôn bận rộn như Hayreddin đột nhiên trở nên nhàn rỗi, mỗi ngày chỉ nghe báo cáo vị trí của đội thuyền, viết vài dòng nhật ký hàng hải, thời gian còn lại đều ở lì trong phòng. Thịnh thoàng gây đàn một lúc, hoặc gọt trái cây bón cho Nick, khẩu vị cực tốt của con nhóc này không vì bị thương mà mấy may suy giảm.

Ngoài vết thương trên lưng trước đau sau ngứa ra, thì Nick cảm thấy khoảng thời gian này trôi qua rất vui vẻ, thuyền trưởng biết đánh đàn, biết kể những chuyện xa xưa rất hay, biết những loại động vật kỳ quái với chiếc cổ dài ở sâu trong đất liền, còn biết dùng tay vắt nước chanh cho nàng uống.

Nick rất thích nhìn quá trình này, thuyền trưởng rạch một cái lỗ nhỏ trên quả chanh màu vàng, bàn tay lớn nhẹ nhàng bóp một cái, tất cả nước đều chảy hết vào trong cốc không sót lấy một giọt, chỉ còn lại lớp vỏ dày dẹp lép.

Hắn còn nhẹ tay chán, Nick nghĩ. Câu “đánh đứt đôi thành hai mảnh chết tươi” mà anh chàng bác sĩ nói không phải là vô căn cứ, chính nàng đã tận mắt chứng kiến lúc thuyền trưởng luyện roi đã quật gãy một cái cây con bằng cánh tay.

Sáng tối đều ở cùng nhau, Nick ngoài việc nằm bò ra đường thương thì chẳng có việc gì để làm, nên chỉ có thể nói chuyện câu được câu chăng với người bên cạnh. Nếu Hayreddin quan tâm đến nàng sẽ nói chuyện cùng, nếu không muốn đề tâm, thì nàng tự nói tự nghe.

“Chú Assa luôn thổi phồng rằng thời trẻ mình là một anh chàng đẹp trai nức tiếng xa gần, tôi chưa bao giờ tin điều đó. Trước đó chú ấy còn luyện kiếm, sau này lười chẳng luyện nữa, nên bụng mới càng ngày càng to”.

“Tinh thần của con người được thả lỏng thì thân thể cũng sẽ lơ là theo, có lẽ lúc đó ông ấy đã muốn buông bỏ rồi”.

“Tôi cũng thấy vậy. Vài năm đầu, chú ấy còn liên tục viết thư, sau này dần dần không viết nữa, cũng không nhắc đến chuyện đưa tôi quay về, hay nếu là con trai thì tốt hơn... Lúc vừa mới chuyển đến làng Doni, chú ấy nói thích những nơi yên tĩnh kiểu như vậy, sau đó cứ an ổn lặng lẽ sống ở đó cũng không tồi chút nào”.

“Từ sau khi phe Castilla thất bại thì không có tiến triển gì nữa, có thể ông ấy đã cảm thấy những tháng ngày dẫn em đi ẩn cư an bình hơn việc tranh quyền đoạt lợi, con người là như vậy, bước vào tuổi trung niên liền suy nghĩ thông suốt hẳn”.

“Thuyền trưởng, ngài có suy nghĩ thông suốt không?”

“... Tôi còn cách cái tuổi trung niên đó xa lắm, em muốn ăn một trận đòn nữa hả?”

“Đừng đừng! Vậy thì coi như ngài suy nghĩ không thông suốt vậy... à, lúc bị nhốt ở cảng Valencia, kẻ địch rất mạnh đúng không? Đã bao giờ khi ở trên biển, thuyền trưởng ngài gặp phải bất lợi chưa?”

“Bến cảng có một pháo đài với kỹ thuật rất tiên tiến, nên không kịp đổ bộ. Thêm vào đó trong đội quân tiếp viện của Genova có một tên lính là con lai rất khỏe, con nhóc khôn khéo là em không có ở đây, nên lúc tiếp cận mạn thuyền chúng ta bị hắn chém chết mất mấy đội trưởng”.

“Hả? Chắc hẳn là loài người sẽ không có kẻ nào mạnh hơn ngài đâu nhỉ?”

“Đúng là không mạnh bằng tôi, nhưng hẳn chạy còn nhanh hơn cả thỏ. Lúc tôi đang định xử lý thằng nhãi đó thì hắn đã chạy xa đến ba con thuyền rồi, nếu tôi hạ lệnh chỉ huy mọi người đuổi theo, thì sẽ trúng kế”.

“Ồ... vậy, ý của thuyền trưởng ngài là tôi vẫn rất hữu dụng đúng không?” Nick nghiêng đầu hỏi.

“Ừ, hữu dụng”. Hayreddin vỗ lên cái đầu nhỏ của nàng, “Nhưng giờ em đã bị giáng cấp rồi, muốn quay trở lại làm đội trưởng thì phải chứng minh được bản thân mình hữu dụng hơn thế”.

“Tôi sẽ chứng minh, đội vết thương trên lưng khỏi rồi sẽ chứng minh”. Nick đáp lời chắc nịch.

“Được lắm, tôi sẽ rửa mắt chờ xem. Mhwnng hiện giờ em phải ngủ đi, trẻ con không được phép thức khuya, nếu không sẽ không cao được đâu”. Hayreddin kéo chiếc chăn đắp ngang ở dưới thắt lưng nàng lên đến bả vai, rồi thổi tắt chiếc đèn dầu.

Chiếc giường lún xuống, hắn nằm xuống ngay bên cạnh.

Nick lẩm bẩm thì thầm: “Chẳng biết tôi còn có thể cao lên được nữa hay không...” rồi nhắm hai mắt lại.

Trong bóng đêm Hayreddin vẫn chưa nhắm mắt.

Con người ta khi nhàn rỗi, thì đầu óc thường hay suy nghĩ.

Sau này nên làm thế nào đây? Mọi người ở trên thuyền đều đã biết Nick là con gái, hẳn thân là thuyền trưởng, nên không thể phá quy tắc được, Nick bị giáng cấp rồi, căn phòng riêng của đội trưởng không thể giữ riêng cho nàng nữa. Những thuyền viên bình thường khác đều ngủ ở dưới đáy thuyền tối tăm âm thấp, khoảng cách tiêu chuẩn giữa mỗi chiếc võng là ba tấc, mấy trăm gã đàn ông giống như một tổ ong đông đúc chen chúc cùng với nhau, từ xoay người cho đến nói mơ đều không có chút xíu riêng tư nào.

Để Nick dọn đến chỗ đó ở, Hayreddin thấy cực kỳ không vui.

Cô nhóc bên cạnh lại liếm môi chep miệng, không biết đã mơ những gì. Khóe miệng Hayreddin cong lên khẽ mỉm cười, vì cứ phải nằm sấp suốt, nên Nick thường ngủ say đến mức nước miếng chảy ròng ròng, mỗi sáng thức dậy gò của hắn đều ướt sũng.

Cứ để nàng ngủ ở đây luôn đi. Trước khi cô nhóc trở lại làm đội trưởng, hẳn không muốn những giấc mơ về bánh nướng và bánh pudding của nàng bị người đàn ông khác biết.

Hayreddin đưa ra quyết định rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chính trong khoảng thời gian Sur Tûr Đỏ chạy tới Thổ Nhĩ Kỳ, quốc nội Tây Ban Nha đã xảy ra một vụ náo động long trời lở đất.

Cướp biển đã liên tục phá hủy hơn một chục bến cảng quan trọng, cuộc cách mạng của những nhà quý tộc Castilla lật đổ quốc vương hùng hực như lửa cháy, nước Pháp lửa cháy đỏ thêm dầu, tranh thủ cơ hội này quấy rối biên giới Tây Ban Nha, hy vọng có thể ngư ông đắc lợi.

Khói súng bốc lên khắp mọi nơi, một đê chế rộng lớn dường như sắp ầm ầm sụp đổ.

Nhưng không một ai có thể nghĩ rằng chuyện này có thể xảy ra. Vốn dĩ mâu thuẫn chính trị bên trong Tây Ban Nha, một đất nước do mười mấy vương quốc nhỏ hợp lại vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có những nước nhỏ còn hy vọng chia ra để cai trị. Trong lúc khó khăn thù trong giặc ngoài, thì một Tây Ban Nha chia rẽ cuối cùng cũng mạnh nha một thứ suy nghĩ chưa từng có ở châu Âu thời kỳ Trung cổ.

Chính là ý thức dân tộc.

Chỉ có thống nhất thì Tây Ban Nha mới có thể vươn lên thành một cường quốc châu Âu!

Chỉ có thống nhất thì Tây Ban Nha mới không bị ngoại địch khinh nhục!

Charles V hô hào khắp nơi, yêu cầu dân chúng ủng hộ quốc vương. Chính vào thời khắc quốc gia lâm nguy, vương quyền Tây Ban Nha tập trung chưa từng có, những người dân trí nhớ kém đã quên sạch những cuộc chiến vô cùng hao tài tốn của do Charles phát động, bọn họ nhất loạt bày tỏ sự ủng hộ dành cho quốc vương, lên án giới quý tộc không quan tâm đến đại cục. Quân đội của quốc vương nhanh chóng tập kết, chỉ trong ba tháng đã trấn áp được cuộc khởi nghĩa của phe Castilla.

Cướp biển Bắc Phi chiến tranh du kích giằng co suốt nửa năm, vì không xây dựng bến tàu để tu sửa thuyền bè, tuyến vận chuyển bổ sung vũ khí đạn dược lúc được lúc không, khả năng chiến đấu sụt giảm mạnh. Cuộc chiến dựa vào lực lượng của bản thân khiêu chiến cả một quốc gia cuối cùng cũng kết thúc, Hayreddin đã gom đủ vốn liếng chính trị và uy tín của dân chúng, lúc ấy mới làm theo kế hoạch hướng về đế quốc Ottoman, bán Sur Tûr Đỏ với một mức giá tuyệt vời.

Đối với sự nương nhờ của Hayreddin, Suleiman Đại đế mừng đến phát điên, ngay lập tức trao tặng danh hiệu nguyên soái hải quân cho vị thống soái vẫn chưa xuất đầu lộ diện, để hắn chủ trì tất cả sự vụ của vùng Bắc Phi và phía Tây Địa Trung Hải.

Barbarossa Hayreddin, một tên cướp biển xuất thân hàn vi, bắt đầu từ đây nắm giữ lực lượng quốc gia tung hoành thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36: Một Hạt Đậu Lặng

Type: Hồng Anh

"Này, Theuriau, còn đậu rang muối không?"

Một thiếu niên mồ hôi nhễ nhại bám vào tay vịn cầu thang nhảy vào trong nhà bếp, mang đến một bầu không khí tươi mới cho khoang thuyền tối tăm ngột ngạt. Nick thoải mái chìa tay về phía lão đầu bếp béo: "Khẩu phần ngày hôm qua ăn hết rồi".

Theuriau vừa nhìn thấy cái hồ tham ăn không đầy tiến vào, liền vội vàng giấu miếng chân giò hun khói thuộc phẩm quyền xử lý của mình vào trong tủ bát, ra sức chùi bàn tay béo múp đầy dầu mỡ lên chiếc tạp dề, "Cậu ăn cũng nhanh quá đấy, mấy thứ cứng như đá ấy, ngày nào cũng ăn không sợ rụng răng à?"

"Răng tôi khỏe lắm, không sợ đâu". Nick quét ánh mắt khắp một lượt, xem có món nào để quên ở ngoài có thể tiện tay cầm đi không.

Cái chân giò của lão đầu bếp ở trên sàn nhà kêu cọt cọt, lão nhọc nhằn cúi người xuống, lấy ra nửa bao tải hạt đậu rang muối từ sâu bên trong chiếc tủ thấp, nắm lấy một vốc thả vào chiếc túi nhỏ đựng đồ ăn vặt mà Nick giờ ra.

Nick trở mắt ra nhìn lão đầu bếp nhét trả bao tải hạt đậu về lại chiếc tủ thấp, căn nhắc: "Ông không thể cho tôi nhiều thêm chút nữa được à? Lần nào cũng cho có một vốc, đúng là keo kiệt".

"Không phải tôi không cho, mà là thuyền trưởng nói không thể cho cậu một lần quá nhiều đồ ăn vặt được, ồ chớ không trừ được thức ăn, cậu cầm bao nhiêu thì sẽ ăn hết bấy nhiêu!"

"Không ăn thì lấy đâu ra sức, cứ phơi nắng là đầu óc văng vật". Nick nhón hai hạt đậu nhét vào miệng, nhai rôm rốp rất khoái chí.

"Nghe người ta nói không ăn muối thì không cổ sức, một ngày cậu ra bao nhiêu là mồ hôi như thế, số mồ hôi đổ chắc đều mặn lắm đấy". Theuriau nhìn chiếc áo sơ mi trước sau ướt đầm của Nick, muôn phần cảm khái.

Thật ra thiên tài và nỗ lực không nhất thiết phải có liên quan đến nhau, những người có tư chất bình thường nỗ lực cả đời vẫn cứ tầm thường lẹt đẹt, nhưng cũng có những người vốn dĩ đã sở hữu khả năng thiên phú cực đỉnh sau đó lại cộng thêm sự nỗ lực của bản thân, mọi thành tựu trong sự nghiệp luôn khiến mọi người phải ngước nhìn.

Mỗi ngày thức dậy trước khi tiếng chuông đầu tiên vang lên, cồng trên lưng một túi chứa cát đá dằn tàu(1) nặng 50 pound chạy ba mươi vòng quanh boong thuyền, trèo lên cột buồm hai mươi lần bằng một tay, sau đó đổi tay trèo thêm hai mươi lần nữa, ngoài quãng thời gian bị thương ra, đây là những bài tập cơ bản từ sau khi lên thuyền sáng nào Nick cũng nhất định phải tập. Không có người đốc thúc, cũng chẳng có ai ép buộc chi là nếu không luyện tập như vậy, trong cuộc chiến tiếp theo nàng có thể sẽ mất mạng.

(1) Dằn tàu là một thuật ngữ trong hàng hải, vật dằn tàu gồm các vật liệu nặng như: nước biển, cát, đá, phế liệu, kim loại,... dùng làm vật liệu dằn tàu để giữ gìn hay tăng thêm độ ổn định khi tàu chạy trên biển, đồng thời giữ cho bánh lái, chân vịt của tàu hoạt động bình thường.

Từ sau khi vết thương bị roi quất của Nick lành lại, màn huấn luyện tự mình đề ra này đã được tăng lên gấp đôi. Suleiman Đại đế là người trao danh hiệu cho tân nguyên soái hải quân, lại thêm việc tiếp kiến một loạt các vị đại thần Ottoman rất phức tạp, nên Hayreddin toàn mụn có "hải yêu" bị thương chưa khỏi không cho nàng tham gia, cuộc sống mỗi ngày của Nick đều trôi qua với việc luyện tập rồi sau đó là ăn uống ngủ nghỉ.

Hai anh em Barbarossa bắt tay tương phùng tại Thổ Nhĩ Kỳ, từ đây có thể cùng nhau kẻ vai chiến đấu. Trong tay Hayreddin có ba nghìn người, Ishak cũng có ba nghìn người, cộng thêm hai nghìn tinh binh Suleiman Đại đế cung cấp cho, tám nghìn quân cùng hơn ba mươi chiến hạm lớn nhỏ khác nhau đã là quá đủ để dấy lên một cơn sóng thần ở Địa Trung Hải rồi.

Tất cả thành viên của đội thuyền đều biết, Sư Tử Đỏ sắp quay trở về phía Tây Địa Trung Hải, đoạt lại Algiers từ trong tay người Tây Ban Nha, lấy máu rửa nhục. Còn Nick, cũng sẽ chứng minh lòng trung thành của mình trong trận chiến tiếp theo, một lần nữa lấy lại danh hiệu đội trưởng đội xung phong.

Các thuyền viên vẫn lên gọt nàng là "đội trưởng Nick",

chỉ cần "hải yêu" vẫn ở đây, còn ai không biết tự lượng sức mình đảm nhiệm vị trí này?

Sau hai tháng cọ xát và huấn luyện, đoàn quân hải tặc mới được thành lập dưới sự chỉ huy của Hayreddin nôn nóng tiến về Bắc Phi. Lần này Ishak trở thành trợ thủ xuất trận của em trai, cho dù có là Râu Đỏ nắm trong tay tất cả những tuyến đường biển của phía Đông Địa Trung Hải thì cũng không thể không thừa nhận, chỉ huy trận hải chiến quy mô lớn như vậy, vào thời đại này Hayreddin gần như là thiên hạ vô địch.

Những con thuyền giương buồm kích động, ngàn cơn sóng tung bọt trắng xóa.

Không ai ngờ được rằng, trong trận huyết chiến giành lại Algiers, Hayreddin sẽ gặp một thống soái hải quân duy nhất trên đời có thể chống lại hắn, và đau đớn mất đi một nhân vật quan trọng từ nay về sau không ai có thể thay thế được.

"Chủ soái của hải quân Tây Ban Nha Fernando đã chết, trong tay Charles không có nhân tài có thể chủ trì được mọi trận hải chiến tầm cỡ này đâu, nên hắn sẽ mời thủ lĩnh của nhóm lính đánh thuê Genova, Andrea Doria đến chỉ huy quân đoàn Thiên Thần, kẻ thù trực tiếp giao chiến với chúng ta chính là hắn".

Trong cuộc họp tác chiến, Hayreddin trải tấm hải đồ bên cảng Algiers và tin tức mật thám từ các nơi gửi về lên bàn cho các nhân vật cấp cao xem, trước giờ hắn vẫn thích tấn công bất ngờ nhưng toàn bộ những cuộc tấn công ấy đều được xây dựng dựa trên những dự đoán chắc chắn về tin tức của kẻ địch từ trước đó.

"Lính đánh thuê Genova? Chính là đoàn quân tiếp viện lần trước ở cảng Valencia đúng không?" Nick mãi không quên trận chiến do mình xao nhãng nhiệm vụ khiến đội thuyền tổn thất đó.

"Đúng vậy, Andrea cũng thường xuyên đánh thuê cho lục quân, nên khả năng đánh giáp lá cà rất mạnh. Tên lính đánh thuê người lai chạy nhanh như bay

kia có lẽ cũng ở trên thuyền Tây Ban Nha, việc tiếp cận mạn thuyền giao cho em, cần thận mấy tay bắn tỉa đấy, lưỡi hái của em hiển nhiên sẽ trở thành mục tiêu".

Nick gật gù đầu.

Ishak lên tiếng: "Quân Tây Ban Nha biết chúng ta sẽ phản kích, có khoảng mười lăm nghìn hải quân đồn trú tại Algiers, nhiều gấp đôi chúng ta. Reis, chú nghĩ kỹ xem nên đối phó thế nào? Toàn bộ đều anh em thân cận, anh không muốn một cuộc chiến tiêu hao sinh lực lấy cứng chọi cứng đâu đấy".

"Thiết giáp hạm kiên cố, đạn pháo hạng nặng, chúng ta nhất định sẽ tổn thất đôi chút". Hayreddin rút ra từ trọng chông tư liệu bằng giấy da dê về tướng lĩnh quân địch trải lên mặt bàn, "Em đã từng được đọc lý lịch của Andrea Doria, là một quý tộc Genova trẻ tuổi thông thuộc binh pháp, có nhiều kinh nghiệm thực chiến, khả năng ứng dụng chiến thuật cổ điển rất tốt, từng viết hai cuốn sách liên quan đến lịch sử những trận hải chiến kinh điển".

"Còn là một tên có văn hóa nữa chứ". Râu Đỏ cầm lên một quyển sách bìa mạ vàng lật lật vài trang, thấy bên trong những

hình minh họa toàn là cách bày trận liên vút trả lại bàn, nói với em trai: "Anh không biết nhiều chữ bằng chú, chú nói tiếp đi".

"Andrea quá yêu thích chiến thuật cổ điển, nên em có thể đoán ra vài phương pháp thủ thành của hắn". Hayreddin trải rộng tấm hải đồ bên cảng Algiers ra, dùng bút chì vừa vẽ vừa giải thích, đề giám sát của mỗi thuyền đều phải hiểu được chiến thuật, hưởng ứng mệnh lệnh của hắn một cách cơ động.

Cuộc họp tác chiến kéo dài suốt một ngày trời, tất cả đều tràn đầy tự tin sẽ giành lại được Algiers.

Ngày mùng 3 tháng 8 năm 1517, một ngày hè nóng bỏng, cuộc đại chiến giữa hai bên bắt đầu.

Không ngoài dự liệu của Hayreddin, Andrea Doria yêu thích chiến thuật cổ điển đã cho bày thế trận Trường Xà, xếp hơn hai mươi chiến hạm thành một hàng, khóa chặt vị trí hẹp nhất ở hai bờ Đông Tây cảng Algiers, sáu chiếc thiết giáp hạm cỡ lớn đặt tên là Thiên Thần xếp bên trong, ngăn chặn mọi khả năng va chạm tiến công bằng uy lực hỏa pháo cực mạnh ở hai mạn thuyền.

Gió Nam mạnh mẽ của mùa hè Bắc Phi thổi từ đất liền ra đại dương, bất kỳ con thuyền nào muốn tiến công đều chỉ có cách chạy ngược gió, nên nếu định chọc thủng đội hình giống cái thùng thép này từ chính diện là chuyện không thể, có thể nói đây là trận pháp kinh điển thiên cổ bất khả chiến bại.

"Vua hải tặc, đừng để ta thất vọng!"

Andrea Doria thắt lưng dắt dao bạc, trên người mặc bộ đồng phục tướng lĩnh hải quân đứng thẳng tắp trên mũi thuyền Raphael, quân hàm màu vàng kim trên vai lóe sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Tuổi tác hắn tương đương với Hayreddin, đã sở hữu phong thái bề ngoài thanh lịch quý tộc, lại thêm tác phong quyết đoán cùng sự dũng cảm của quân nhân, là một vị tướng trẻ tuổi sáng chói như một vì sao mới mọc.

Quân đoàn cướp biển chia thành những đội ngũ cơ động nằm rải rác ở trên mặt biển bên ngoài bến cảng, Hayreddin lạnh lùng bình tĩnh, án binh bất động chờ đợi. Andrea có một nhược điểm chết người, ấy chính là không thông thuộc khí hậu bản địa. Gió Nam vào mùa hè ở Bắc Phi tuy rằng rất mạnh, nhưng trên thực tế hướng gió lại không cố định, đề duy trì tính cơ động của đội thuyền, Andrea ra lệnh cho tất cả các thuyền thả một mỏ neo xuống, một khi hướng gió có sự thay đổi, thuyền sẽ lấy chỗ thả neo làm gốc đập dềnh theo gió.

Phương hướng không ngừng thay đổi theo mặt trời, ở bến cảng gió Nam chuyển thành gió Tây, thổi đội thuyền của Andrea lệch về sườn phía Đông, con thuyền Metatron nằm ở phía Tây nhất trong thế trận Trường Xà đã để lộ ra một khe hở ở thân thuyền. Đây là không gian nhất định phải để lại, nếu không lúc gió Đông thổi, thuyền Metatron sẽ va phải những bãi đá ngầm ven bờ.

Thời khắc Hayreddin chờ đợi cuối cùng đã đến. Hắn hạ lệnh cho con thuyền Chiến Thần bên cánh phải chọc vào khe hở này, thuyền Metatron liền phát động một cuộc pháo kích dữ dội. Sức phòng ngự của thiết giáp hạm sở hữu những tấm ván thuyền dày đến hai mươi tấc rất mạnh, thành mà nói uy lực của đạn pháo rất khó xuyên thủng được mạn thuyền, cho dù là may mắn bắn trúng trong khoảng cách gần cũng chỉ để lại một cái lỗ, thiệt hại rất không đáng kể.

Nhưng giá thành của loại gỗ sồi chất lượng tốt thực sự quá cao, nên chỉ có thể dùng thứ tốt nhất cho phần quan trọng nhất, mặt sườn phòng ngự của thiết giáp hạm rất dày, nhưng mũi và đuôi thuyền lại tương đối yếu, vì lúc xếp thành một hàng, mũi thuyền và đuôi thuyền đều đối mặt với thuyền bạn, nên không cần sự bảo vệ đặc biệt nào. Hiện giờ Chiến Thần đã đâm vào khoảng hở, hỏa lực cực mạnh của toàn bộ số pháo ở bên mạn thuyền đều tấn công mạnh mẽ vào tầng lầu phía đuôi yếu ớt của thuyền Metatron, xóa sổ buồng chỉ huy ngay tại chỗ.

Metatron là thuyền tác chiến thả neo, nên hiện giờ không kịp quay đầu lại phản kích, đám cướp biển trên Chiến Thần điên cuồng gào to "Chọc thủng mộng mị đi", bắn liên hoàn pháo và đạn ghém về phía tầng lầu ở đuôi thuyền Metatron vừa bị oanh kích, số đạn pháo ấy giống như vụn bánh nướng bị bẻ vỡ găm xuyên qua tầng tầng lớp lớp ván gỗ mỏng trên thân thuyền, quét ngang một đường, để lại không biết bao nhiêu những thi thể mất đầu đứt tay chân.

Sai một ly đi một dặm, trong khi quân đoàn Thiên Thần còn chưa kịp phản ứng, đã có năm, sáu chiếc thuyền cướp biển thuận theo luồng gió Tây mạnh mẽ len vào chỗ trống, bao vây trước sau thế trận Trường Xà ra sức nã đạn pháo. Thế trận phòng thủ của Andrea bị công phá, rơi vào tình cảnh trước sau đều có địch, trở mặt nhìn quân hạm Tây Ban Nha thuyền này nối tiếp thuyền kia bị bắn phá thành ngọn đuốc. Vì toàn bộ thuyền đều thả neo tại chỗ dễ nghiêng chiến, nên quân đội ở phía sau cũng không thể tiếp ứng được, trong giờ khắc này Tây Ban Nha đã bị nữ thần vận mệnh bỏ rơi.

Andrea Doria không phải là người dễ dàng chấp nhận thất bại như thế, hắn lập tức tổ chức phản công, lệnh cho hai bên mạn thuyền dốc toàn lực khai hỏa, dựa vào ưu thế về số lượng hỏa pháo và bộ binh trên quân hạm để phát động tấn công.

Tay súng bắn tỉa nằm bò ở một vị trí cao trên cột buồm, trong làn khói súng tìm kiếm thống soái và tướng chỉ huy của quân địch. Cách ăn mặc của những

kẻ lãnh đạo đám cướp biển không khác biệt với thuyền viên bình thường, trong khi đó, tướng lĩnh quân Tây Ban Nha mặc những bộ lễ phục sắc sỡ nghiêm nhiên trở thành tấm bia sống.

Andrea ra lệnh cho tất cả binh lính dốc hết sức lực tìm cho ra kỳ hạm Hải Yêu của Hayreddin, hy vọng có thể bằng cách tiêu diệt thủ lĩnh để xóa sổ đại chi huy của quân địch, bức tượng nửa người nửa cá ở mũi thuyền của Hải Yêu rất rõ ràng, nhưng người đàn ông sở hữu mái tóc đỏ rực như lửa lại không thấy xuất hiện trên boong thuyền.

Chỉ có một thiếu niên vung vẩy lưới hái cực lớn gạt hái sinh mệnh kẻ khác, trở thành con ác mộng không bao giờ quên trong suốt cuộc đời thuyền viên cả hai bên.

"Hải Yêu" giống như ma quỷ tiến sâu vào trận địa của địch chém giết, lưới hái không lồ vung đến đâu, kẻ địch đổ rạp xuống đó như lúa mạch, thành một vùng biển máu. Một nhiệm vụ quan trọng của Nick chính là làm suy yếu tính cơ động của đối phương, nàng dẫn đầu đội xung phong xông lên thuyền địch, càn quét thủy thủ trên boong thuyền như thái rau cắt dưa, rạch nát cánh bướm chém đứt dây thừng, quân hạm Tây Ban Nha giống như đám ruồi mất đầu quay vòng vòng tại chỗ.

Một tràng pháo bay ngang qua boong, thuyền phó nhất của thuyền Medusa lập tức bị xé thành ba mảnh, tay giám sát vớt phần thi thể còn sót lại của hân xuống biển, tiếp tục chỉ huy tác chiến. Khoang đạn được bốc cháy, con thuyền Sarel của quân đoàn Thiên Thần giống như một quái vật khổng lồ đang bốc cháy, gào thét đình tai nhức óc trong cảnh hủy diệt.

Ánh hoàng hôn âm đạm, tịch dương đỏ như máu, hai bên rơi vào cuộc hỗn chiến vô cùng thê thảm máu thịt văng khắp nơi.

Một trong những sách lược của Hayreddin là bố trí của Hải Yêu không giống với những kỳ hạm bình thường khác, bản thân hân ngồi trên thuyền Diêm Vương chỉ huy đại cục, dùng Hải Yêu làm mồi nhử lửa đạn, vì thế trước sau quân Tây Ban Nha không thể tìm thấy bóng dáng tháp chỉ huy, mà chiếc thiết giáp hạm to lớn lại trở thành mục tiêu công kích rõ ràng nhất.

Chính vào lúc Nick ra vào như ở chỗ không người, liên tiếp không chế Gabriel và ba chiếc quân hạm khác của Tây Ban Nha thì tên lính đánh thuê người lai của Genova nhảy lên thuyền Hải Yêu, định tranh thủ cơ hội này chiếm lấy kỳ hạm đại diện cho quân đoàn cướp biển. Người Nick vẫn luôn chờ chính là gã, nàng gấp lưới hái thành sáu đoạn, chạy nhảy băng băng, móc vào mạn thuyền vượt qua khoảng hở giữa các thuyền, quay trở về thuyền Hải Yêu với một tốc độ khiến người ta phải trợn mắt há hốc mồm.

Đó là một gã đàn ông người lai, thân hình cao ráo rắn chắc, làn da màu nâu sáng, đường nét khuôn mặt mờ nhạt hơn người da trắng, trên người mặc chiếc áo sơ mi rẻ tiền, chân đi một đôi ủng cũ. Nick đã lưu lạc ven bờ Địa Trung Hải lâu như vậy, nhưng từng nhìn thấy người lai nào giống như vậy, có lẽ đối phương cũng không thích bị kẻ khác nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khác người của mình, nên để mái tóc dài rũ rượi che kín nửa khuôn mặt, đôi con ngươi giống như đã thú lóe lên những tia sáng kỳ dị bên dưới những lọn tóc.

Lưới hái của Nick nhanh hơn thân thể bay tới, gã lính đánh thuê người lai dùng con dao nhỏ trong tay chống đỡ, sóng dao cọ sát vào nhau bắn ra những tia lửa. Nick lại chém xuống mấy đòn truy kích dùng mãnh nữa, rạch lên người gã lính đánh thuê mấy đường rất sâu, nhưng đối phương chỉ lắc người né tránh, chứ không đánh trả.

Bước chân nặng nề chậm chạp, xem ra cũng chẳng phải là cao thủ. Trong lòng Nick thầm đưa ra kết luận, định cho hân một đòn thống khoái.

Ánh mắt của gã lính đánh thuê giống như một con linh cầu đói khát cùng cực, từ lúc Nick lao nhanh tới đây vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nàng, hân nhấc mu bàn tay lên quệt quệt lưới dao đang chảy máu của mình, nâng con dao chọc xuống mu bàn chân, rạch đứt đôi giày phía dưới, đá tung chân lên, sau đó chân trần đứng trên boong thuyền.

"Không thích mang giày đánh nhau sao?" Nick hỏi, ánh mắt đối phương nhìn nàng sáng rực, không nói lời nào gật gật đầu.

"Được thôi, tùy người chọn". Nick không chút để tâm xoay xoay cổ chân, chia lưới hái ra nắm ở hai tay.

Gã đàn ông đột nhiên biến mất khỏi vị trí.

Theo bản năng Nick nhắc ngang chuôi lưới hái, một tiếng keng vang lên, chặn đứng con dao nhỏ lưới ngắn bên cổ. Nhanh thật! Nick lật tay vung lưới hái ra, đối phương liền bật nhảy lùi ra sau, tránh được một đòn công kích chết người. Động tác của gã lính đánh thuê từ sau khi cởi giày biến hóa nghiêng trời lật đất, giống như một loài động vật linh hoạt, lúc thì nhảy bổ lên tấn công, lúc lại xoay người dạt tránh, cuối cùng Nick đã hiểu ra tại sao thằng nhãi này lại không thích đi giày để đánh nhau.

Hải Yêu và gã lính đánh thuê chân trần đánh nhau làm thành một vòng tròn, xung quanh hơn hai mươi mét không một ai dám ở lại, trong không trung vũ khí văng ra những tia sáng bạc nhảy nhót.

Màn pháo kích dữ dội của quân đoàn Tây Ban Nha trước sau không dừng lại, thuyền Hải Yêu thùng lõm chỗ, bức tượng nửa người nửa cá ở mũi thuyền cũng sứt sọc chẳng chịt, tò tợ mọc ở dưới đáy thuyền liều mạng bị lõm thùng do đạn gây ra, nhưng nước vẫn cứ chậm chậm tràn vào, cánh bướm bị cháy đám thủy thủ vừa phải phản kích vừa lo cứu hỏa, bận tới mất tới mũi.

Nick hơi nôn nóng, nàng chưa từng gặp phải tình huống nào giống như bây giờ. Gã người lai trước mặt tuy rằng đủ mạnh, nhưng dường như mọi động tác đều là bản năng thêm mười mấy chiêu nữa, nhất định có thể bắt được hân.

Nhưng trước sau không nghe thấy âm thanh đó.

Âm thanh của sinh mệnh bị đứt gãy.

Sao lại có thể như vậy được? Hắn không mạnh bằng mình, nhưng mình lại không thể nào đánh bại được hắn?

Nick vô thức muốn nhìn xem thuyền trưởng đang ở đâu, không có gì hắn không biết, chẳng có gì hắn không thể, luôn giải quyết được tất cả nghi vấn của nàng. Nhưng nàng không thể quay lại.

Thuyền trưởng bảo nàng canh giữ thuyền Hải Yêu, dẫn dụ hỏa lực của quân Tây Ban Nha cho đến khi hắn nắm chắc phần thắng, vì thế bất luận là bom đạn có mãnh liệt đến đâu, kẻ địch có khó chơi đến mức nào, nàng cũng nhất định phải ở lại.

Cánh buồm cháy rơi rụng từng mảng từng mảng từ trên cột buồm xuống, mỗi một bộ phận trên thân thuyền bong tróc phát ra tiếng kêu tanh tách trong biển lửa, nhựa đường và sơn bị đốt nóng nhỏ giọt chảy tí tách xuống dưới, giống như những giọt nước mắt cuối cùng của "hải yêu".

Nick không rảnh quan tâm đến những chuyện xung quanh, siết chặt lấy lưỡi hái, chuẩn bị giáng cho gã lính đánh thuê kia một đòn chí tử.

Âm thanh! Cuối cùng đã nghe thấy rồi!

Nàng vừa sợ lại vừa mừng cong lưng lên, chuẩn bị tấn công kẻ địch trước mặt.

Nhưng đúng vào lúc đó, cột buồm chính của Hải Yêu bị trúng liên pháo, bốc cháy rồi đổ xuống.

Trận huyết chiến giành lại Algiers kéo dài từ buổi chiều cho đến tận bình minh ngày hôm sau, vịnh biển bình yên ngày hôm qua đã biến thành lò mổ vô cùng khủng khiếp, những chiến hạm đã từng uy phong lẫm liệt giờ nghiêng ngả xiêu vẹo ngã trên biển, những thi thể hoặc là máu thịt bầy nhầy, hoặc là bị lửa thiêu cháy đen cùng vô số những mảnh gỗ vụn nổi lềnh phềnh trên mặt biển.

Ba trong số sáu thiết giáp hạm của quân đoàn Thiên Thần đã bị đánh chìm, một chiếc bị chiếm, mười hai thuyền chiến thông thường đắm ở vùng hải vực, thương vong vượt quá ba nghìn người. Andrea Doria không thể không dẫn tàn quân rút lui, Algiers bị quân Tây Ban Nha giày xéo suốt nửa năm lại một lần nữa trở về trong tay cướp biển. Trận chiến này đã chặt đứt nguồn cung cấp quân bị của Tây Ban Nha thông qua Bắc Phi lục quân như một trái dưa đứt cuống khô héo trên mảnh đất nóng.

Đội thuyền của Hayreddin làm thủ lĩnh thương vong không đến bốn trăm, chỉ có một con thuyền bị chìm.

Nhưng con thuyền bị chìm đó chính là - thuyền Hải Yêu.

Có một thuộc hạ rất quan trọng đã không trở về - Nick.

Thuyền viên cuối cùng nhìn thấy nàng báo cáo rằng, đội trưởng Nick bị một cây cột buồm cháy đè trúng, đã rơi thẳng xuống biển.

Không ngờ nàng lại trung thành chấp hành mệnh lệnh của thuyền trưởng như vậy, cho đến phút cuối vẫn kiên quyết trông giữ con thuyền chắc chắn sẽ chìm.

Hải yêu và thuyền Hải Yêu, người và thuyền, mãi mãi sát cánh bên nhau.

Không biết tại sao, Hayreddin đột nhiên nhớ tới một người phụ nữ rất lâu, rất lâu trước đây của hắn.

Người phụ nữ đó đã ở bên cạnh hắn mấy năm, sau đó nàng quyết định sẽ ra đi, hắn đã gửi tặng một khoản hồi môn rất lớn, còn đe dọa người đàn ông sẽ lấy nàng rằng, nếu không đối xử thật tốt với nàng thì sẽ băm vằm hắn ta thành trăm mảnh. Nhưng trước lúc đi nàng vẫn khóc lóc rất thương tâm, nước mắt không ngừng rơi bên dưới lớp khăn che mặt, giống như một chuỗi vòng trai bị đứt. Nàng nói:

"Ngài là một người đàn ông không hiểu thế nào tức giận thế nào là đau lòng, bởi vì từ trước tới giờ ngài chưa bao giờ dành tình cảm thực sự cho người khác. Chỉ khi nào ngài đặt hết tất cả tâm huyết, thời gian, công sức hy vọng, tâm ý lên một con thuyền, và rồi con thuyền đó đột nhiên chìm xuống đáy biển sâu, ngài mới cảm nhận được thế nào là đau lòng".

Hiện tại, rốt cuộc hắn đã hiểu được những lời của nàng ấy có ý nghĩa gì.

Kết quả mò vớt chỉ tìm thấy một món đồ chơi bé bé, là chiếc túi nhỏ đựng đồ ăn vặt nàng hay mang theo bên mình, bên trong vẫn còn mấy hạt đậu rang muối chưa kịp ăn.

Giống như trong câu chuyện cổ tích đã kể, quốc vương Messina đứng trên bờ đợi rồi lại đợi, không biết đã đợi bao lâu, hạt đậu lặn nổi lên mặt nước, Nick cá cũng sẽ không bao giờ trở về nữa.

HẾT TẬP 1

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 1: Tiếng Gọi Bên Ngoài Cửa Sổ Mạn Thuyền

Type: Thiên An

Ổ khóa cực lớn trên ta nắm cửa như tuyên bố không một ai được phép bước vào. Đây thực sự là một căn phòng rất đẹp nằm trên gác hai của thuyền Diêm Vương, tuy rằng diện tích không lớn, nhưng có một khung cửa sổ bằng gỗ nhỏ nhỏ, không khí trong lành, thông gió rất tốt, dù trong ngày hè nóng nhất của Bắc Phi, những cơn gió nhẹ cũng sẽ thổi vào, là đãi ngộ mà chỉ có những thuyền viên cao cấp mới được dùng.

Trên cửa phòng còn khảm một tấm biển bằng đồng to cỡ lòng bàn tay, trước khi căn phòng bị khóa, nó đã nằm ở trên đó rồi, tấm biển được lau chùi sáng loáng, bên trên khắc hình một chiếc lưới hải nhỏ.

Đó vốn là một món quà bắt ngờ, sau khi cuộc chiến thắng lợi sẽ tặng cho đội trưởng đội xung phong.

Những người thợ đã đóng tấm biển trên cửa, bàn, giường, tủ đựng đồ, giá đỡ chậu rửa mặt, bệ đèn dầu cố định theo mệnh lệnh của thuyền trưởng, kích thước của tất cả đồ dùng trong phòng đều được đặt làm cho người có vóc dáng gầy bé. Ngoài Hải Yêu ra, còn ai có tư cách ở trong căn phòng đơn dành cho “người mạnh nhất” nữa đây? Tất cả đều được chuẩn bị rất chu đáo, mọi người đều tưởng rằng mọi việc sẽ được tiến hành từng bước, cậu thiếu niên sẽ tự hào và vui sướng nhận món quà của thuyền trưởng tặng.

Nhưng Hải Yêu không quay về.

Chiến trường dưới đáy biển Algiers được trực vớt cẩn thận, hàng ngàn người tìm kiếm dọc bờ biển suốt hai tháng, tất cả thi thể dù ngâm nước biển đến trương phình, thổi rửa đều được đưa đến trước mặt thuyền trưởng để nhận dạng.

Không có, không có gì hết, lưới hải, di hài, Hải Yêu hiện lên từ dưới đáy biển sâu, rồi lại lặn xuống thế giới sâu không thấy đáy ấy, không ai có thể lần theo dấu chân thần bí của nàng.

Một nhân vật kiêu hùng tung hoành khắp bốn biển nói được làm được, có thể hai tay dâng đại bản doanh lên cho quân Tây Ban Nha giày xéo, kỳ hạm bị bắn chìm có thể thay kỳ hạm khác, vì mục tiêu tham vọng bùng bùng, Hayreddin có thể vứt bỏ mọi thứ, tất cả đều có thể trở thành một quân cờ, nhưng lần này, hắn đã phải chịu một tổn thất không thể chấp nhận được.

Trên danh sách tử trận và khen thưởng đều không thấy có tên cậu thiếu niên nhỏ bé, căn phòng đơn của đội trưởng cũng không dành cho người khác, chỉ khóa chặt bỏ đó. Mọi người thì thâm sau lưng, nói thuyền trưởng không nhìn thấy xác thì sẽ không bao giờ thừa nhận Hải Yêu đã chết. Nhưng sống không thấy người chết không thấy xác đâu phải là chuyện chuae từng gặp? Dần dần, những thi thể dạt vào bờ chỉ còn là những mảnh vụn do tôm cá ăn thừa, người Kitô giáo và người Hồi giáo lẫn lộn với nhau, ngay cả những nhà thần học lợi hại nhất cũng không thể phân biệt được đức tin của họ lúc sinh tiền là gì.

Rốt cuộc hắn cũng sẽ hết hi vọng thôi.

Đêm khuya, biển bắt đầu nổi gió lớn, mưa to như trút nước. Thân thuyền chòng chành lắc lư theo những cơn sóng dữ, lúc thì bị tung lên núi cao, khi lại bị chìm dưới đáy vực. Tất cả những cánh buồm đều đã được thu lại, phủ xuống lan can và sàn gỗ, bao kín khoang pháo và buồng của thuyền viên.

Thuyền phó nhất định có thể đối phó được với tình hình thời tiết này, Hayreddin ép bản thân đi nghỉ, đã rất lâu rồi hắn chưa ngủ được giấc nào, thường nằm thao thức cho đến khi phía Đông hừng sáng. Nước biển và nước mưa hòa nhau đập vào cửa kính thủy tinh trên cửa sổ mạn thuyền dày đặc, biển lớn tấu lên một chương nhạc gào thét giận dữ, dưới tiết tấu như gõ trống, thân kinh căng thẳng lại được thả lỏng.

Cảm giác mông lung đánh úp, Hayreddin có cảm giác mình đã chìm vào giấc ngủ, nhưng trong một loạt tiếng sấm sét và mưa rơi, hắn cứ luôn cảm thấy có một âm thanh kì lạ vang lên ở đâu đó rất gần, dù đã chăm chú lắng nghe, nhưng lại không thể xác định được nơi phát ra.

Lép nhép, lép nhép, lép nhép, âm thanh rất khẽ, rất nhỏ, hình như có người đi chân trần trên boong thuyền.

Thuyền trưởng.....

Hayreddin lập tức bật người ngồi dậy, theo bản năng tìm kiếm dấu vết quen thuộc trên sàn gỗ. Mỗi lần nàng len lén vào tắm rửa, không phải vẫn luôn để lại một chuỗi những dấu chân nhỏ bé ướt rượt đấy thôi?

Thuyền trưởng... tôi không... không hề phản bội ngài... “Tôi biết! Tôi biết em chưa bao giờ phản bội tôi!” Hayreddin lao ra khỏi giường, tìm kiếm khắp xung quanh, lớn tiếng trả lời âm thanh khê khàng như có như không ấy.

Thuyền trưởng... tôi... tôi là người hữu dụng đúng không?

“Tất nhiên rồi! Em là người hữu dụng nhất, ngoan nhất, lợi hại nhất... Bé ngoan, quay lại đi, quay lại ngay đi!” Căn phòng dưới ánh đèn dầu mờ mờ ảo ảo, Hayreddin đá văng cửa phòng tắm, trống không; lật tung chiếc tủ gỗ sồi, cũng không có. Liệu hắn có phải bắt tất cả mọi người cầm đuốc, dựng một phòng giam bỏ thức ăn và vàng vào trong đó, thì mới bắt được linh hồn phiêu diêu đó không?

Thuyền trưởng... thuyền trưởng... thuyền trưởng... Linh hồn vô hình nhẹ nhàng gọi, ác ma tóc đỏ, Vua cướp biển, hình tượng thần thánh không mây

máy sơ hở trước kẻ địch và thuộc hạ cuối cùng cũng sụp đổ ở chốn không người. Hai mắt đỏ rực, hân cao giọng gầm thét, giống như một con sư tử phát điên lật tung mọi ngõ ngách, tìm kiếm khắp các khoang thuyền.

Hayreddin những tưởng mình có thể chấp nhận sự ra đi của một thuộc hạ, và cũng có thể không chế được tình cảm bằng lí trí trong mọi hoàn cảnh, nhưng hắn đã đánh giá sai giá trị của cô nhóc trong lòng mình.

Từ bao giờ nàng đã vượt quá vị trí của một thuộc hạ? Và nàng lấy sức mạnh từ đâu ra để quấy nhiễu lí trí của hắn? Hắn lại từ lúc nào... từ lúc nào... Không biết, không có đáp án.

Tên trộm chết tiệt với đôi mắt đen lay láy nhẹ nhàng khéo léo chui qua khe hở, lặng lẽ leo qua bức tường cao lớn trong lòng hắn, để lại đó một chuỗi những dấu chân nhỏ nhắn khắc cốt ghi tâm.

Hối hận, đau đớn, giận dữ, hết thấy hết thấy dâng lên, giống như nhiều năm về trước, khi hắn rải tro cốt của em gái mình trên biển.

Cuối cùng, Hayreddin cũng tìm thấy nguồn gốc của âm thanh.

Bên ngoài cửa sổ mạn thuyền, trong cơn mưa to gió lớn, bóng dáng xanh xao mảnh khảnh đứng trong đêm tối, mái tóc dài ướt át như rong biển xỏa tung trên bờ vai. Hải Yêu không tồn tại trên thế gian, giống như một đám sương mù mờ mờ ảo ảo trôi trên mặt biển, dập dềnh dập dềnh.

Thuyền trưởng... đừng đuổi tôi đi... xin ngài, đừng đuổi tôi đi... tôi không muốn đi... tôi không muốn đi... Linh hồn cô độc khế kháng cầu xin, nhẹ nhàng gõ vào cửa sổ, toàn thân ướt đầm.

“Tôi sẽ không đuổi em đi đâu! Tuyệt đối không! Quay lại đi, quay lại đi, mãi mãi ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không bao giờ để em đi vào chỗ chết nữa... cô nhóc... bé ngoan... Nick...”

Hayreddin thì thầm gọi tên, chỉ sợ đám sương mù sẽ tan biến, dang cánh tay từ từ bước đến.

“Đến chỗ tôi đi, nào...”

Nhưng trong nháy mắt khi bàn tay hắn chạm vào tấm kính, giấc mộng hư ảo kết thúc.

Mở mắt ra, tiếng bước chân nho nhỏ, cánh tay tuyết trắng gõ lên cửa sổ, đôi con ngươi đen láy, hết thấy ảo giác đều biến mất, ngọn đèn dầu nhảy múa trong căn phòng ngủ trống trải, để lại vô số những bóng đen.

Hayreddin đột nhiên lật tung chăn đệm lên, chạy đến trước cửa sổ mạn thuyền, đẩy cánh cửa kính chia cắt âm dương ra, muốn để linh hồn bé nhỏ xanh xao bay vào trong khoang thuyền.

Một cơn cuồng phong thê lương ập tới, cơn mưa bão táp thẳng vào mặt khiến người ta nhất thời ngạt thở. Bên ngoài cửa sổ chẳng có gì cả, chỉ có những cơn sóng đen cuộn cuộn ngập trời cười nhạo trí tưởng tượng của hắn.

Sư tử ngạo mạn đã phải trả giá, đồ bị trộm mát, dù có nhiều tàu thuyền kiên cố, đạn pháo lợi hại, đao cong ngựa quý hơn nữa, cũng chẳng thể đoạt về được.

Trong suốt một khoảng thời gian dài, hắn không ngừng nhớ đến một chuỗi những dấu chân nhỏ bé không thể xóa nhòa.

Không thể xóa nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Sói Đất

Type: Thiên An

Mùa hè năm 1517, Tunisia ven biển Bắc Phi.

Đây là một mảnh đất thần kì tồn tại giữa đại dương và sa mạc, với những thị trấn ở phía Đông Bắc nơi những bóng dừa lay động trong gió, tỏa ra mùi vị dị quốc mạnh mẽ từ hương liệu, gia súc cho đến thực phẩm quay nướng, và tô điểm cho hoang mạc Sahara ở phía Tây Nam là truyền thuyết về những cái chết được lưu truyền từ thời xa xưa. Những cô gái choàng khăn đen, trên đầu đội những bình nước, đôi mắt sâu thẳm thẳm như ẩn như hiện dưới lớp vải che mặt, cánh đàn ông đàm luận những câu chuyện truyền kì ngày xưa ngày xưa trong làn sương mù mờ mịt tỏa ra từ ống điếu.

Bầu không khí nóng bức khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, một gã con lai chân trần trẻ tuổi ôm một cái vò bước đi vội vã, mỗi nơi hắn đi qua đều bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ. Trên người mặc một chiếc áo ngắn không tay dệt bằng vải thô, những chiếc cúc phía trước mở phanh ra, trên cánh tay cườm

trắng đeo một sợi dây da bảo vệ cổ tay, thắt lưng dắt một thanh đao lưỡi cong đã hỏng, hằn mang đáng vẽ của một lính đánh thuê nghèo điển hình. Không ai biết gã trai đó tên là gì, cũng không biết hắn từ đâu tới, chỉ vì tướng mạo đặc thù và hành vi kì quái nên đều gọi hắn là “Sói Đất”, có nghĩa là một thằng nhóc vừa xấu xí lại kì quặc, khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Thật ra ngoại hình của Sói Đất không hề xấu, thân hình của hắn cao ráo mà cường tráng, cơ bắp cân đối mạnh mẽ, làn da màu nâu sáng bóng như được bôi một lớp dầu ô liu lấp lánh, mái tóc vừa trắng vừa đen che đi đôi mắt màu vàng kim. Hắn không giống con lai giữa người da đen và người da trắng, cũng chẳng giống con cháu người Moor hay người Ả Rập, cho dù là ở Tunisia nơi có nền thương mại hàng hải phát triển cũng chưa có ai từng nhìn thấy kiểu con lai giống vậy.

Nước trên bộ quần áo ướt đầm của gã con lai vẫn chưa bị bốc hơi hết, hắn là một con ma nước vô cùng xuất sắc, kiếm sống dựa vào việc nín thở lặn xuống dưới đáy biển mò vớt hàng hóa từ những con thuyền đắm, nghe nói còn làm thêm cả nghề lính đánh thuê ở Genova. Đương nhiên tất cả đều là lời đồn, mọi người trước giờ luôn bài xích những vật, những việc ngoại lai kì quái, nên Sói Đất luôn nhận được những cái nhìn chằm chằm không thiện cảm, bị dòm ngó, nhưng không ai muốn nói chuyện với hắn, hắn cũng không có người phụ nữ nào.

Bất cứ người đàn ông nào đến tuổi này rồi đều vì một loại nhu cầu bản năng mà bắt đầu suy nghĩ đến chuyện chung thân đại sự, nhưng những gia đình bình thường không đời nào gả con gái mình cho một thằng nhãi kì quặc như thế, thậm chí ngay cả những cô gái điếm cũng không muốn giao dịch với Sói Đất, bọn họ nói đôi mắt màu vàng kim của hắn quá đáng sợ, trên người còn có hình xăm rất kì quái.

Vốn dĩ còn một biện pháp giải quyết được vấn đề sinh lí này, chính là nô lệ.

Nhưng giá một nô lệ đã thành niên lại không rẻ chút nào, may mắn gặp được đám lái buôn nô lệ rửa tiền cũng phải mất hai đồng bạc cho một người. Nếu còn có những yêu cầu về màu da, tuổi tác và ngoại hình khác nữa, giá tiền sẽ còn đắt hơn gấp nhiều lần. Sói Đất không có đủ tiền để trả, vì thế khi những tay buôn nô lệ chào mời hàng mới, lúc quần áo của những cô gái nô lệ được cởi sạch phơi ra giữa quảng trường thành phố, hắn cũng giống như những người đàn ông độc thân đáng thương khác, chỉ biết đứng từ xa liếc nhìn một cái, rồi sau đó bất lực quay người rời đi.

Nhưng rõ ràng hôm nay đã xảy ra một chuyện rất tốt.

Sói Đất nghèo khổ khác hẳn ngày thường, bước chân nhẹ nhàng phoi phới, đầu ngẩng cao ưỡn ngực thẳng sải bước, cổ họng còn loáng thoáng phát ra âm thanh “khùng khục” giống như tiếng cười sung sướng của đám sói đất trên sa mạc lúc tìm được thức ăn. Trong lòng ôm sữa lạc đà vừa mới dùng hàng hóa đổi được về, trên lưng là các loại đồ ăn, thảo mộc, hắn đi thẳng về hướng căn nhà nhỏ rách nát trong khu ổ chuột của mình.

Một tay lái buôn đang hút thuốc dưới bóng râm hiếu kì hỏi người đồng nghiệp bên cạnh: “Sói Đất có phụ nữ rồi à?”.

“À, ông vẫn chưa biết nhì. Nghe Cheam ở bên cảng nói, mấy ngày trước Sói Đất vớt được một món hàng tốt từ dưới biển, là một cô gái da trắng, rất trẻ, đáng vẽ cũng rất được, chỉ không biết là do mắc bệnh hay bị thương, mà mãi không rời giường”.

“Vớt được? Không phải là người cá dưới đáy biển đấy chứ?” Tay lái buôn bật ra một tiếng giễu cợt, nhả ra một làn khói trắng, thấp giọng cười nói: “Ngai Hayreddin muốn làm vua sultan của Bắc Phi, bên Algiers đánh nhau ánh lửa bốc lên tận trời, ngay cả gỗ và người chết cũng trôi dạt hết về bên nay. E là Sói Đất bí bách lâu quá, nên tranh thủ lúc tên bay đạn lạc cướp được một cô!” Gã đồng nghiệp cũng cười đáp: “Ai quan tâm xem có được từ đâu, mà nước không phải đều như vậy sao, đồ tự tay vớt được thì sẽ thành của mình”.

“Con nhỏ đáng thương, không dậy được, chắc bị ngọn lửa tích lũy suốt hơn hai mươi năm giày vò rồi!”.

Hai tên đàn ông đàm luận cười nhạo Sói Đất không chút kiêng dè, nhưng gã con lai dường như sinh ra đã quen với việc bị đối xử như vậy, nên không mấy may để tâm tiếp tục đi đường. Bắc Phi có một câu ngạn ngữ thế này: con người không phải kèn kèn, không thể biết được thịt thổi ăn vào cũng có vị thơm ngon. Trong lòng Sói Đất vừa ngọt ngào lại vừa lo lắng, nên mới không tức giận vì những lời chế giễu kia.

“Người phụ nữ của hắn” đang đợi hắn về chăm sóc!

Nghĩ đến những từ ấy, cổ họng của Sói Đất lại phát ra những tiếng cười ha ha không thể kiềm chế được, hai người đó nói sai rồi, bảo bối này đúng là hắn vớt từ dưới biển lên, chỉ là trước đó do bị thương nên bất ngờ rơi xuống nước thôi. Miếng cơm đám lính đánh thuê có được là từ đám tù binh và chiến lợi phẩm, cùng phần ăn chia sau khi bán đi các loại hàng hóa trên tàu địch, nhưng nếu thua trận thì chỉ có thể cầm chút tiền cơm. Trong cuộc chiến lần này ở Algiers, Andrew đại bại, Sói Đất chẳng được chia một hào nào, cô gái này chính là thu hoạch lớn nhất của hắn.

Vội vội vàng vàng, cuối cùng Sói Đất cũng quay về được căn nhà nhỏ trong khu ổ chuột của mình, hắn có một cặp giò chạy nhanh vô địch thiên hạ, nếu không phải tay đang ôm vò sữa, thì hắn còn có thể đi nhanh hơn nhiều. Nôn nóng nhìn vào phía trong cửa sổ, hắn thở phào nhẹ nhõm, bảo bối vẫn nằm trên giường ngoan ngoãn.

Sói Đất dỡ tấm ván gỗ trên khung cửa dựng sang một bên, cúi đầu chui vào trong căn phòng tối tăm thấp bé, một tấm màn mỏng bằng vải ga thô chụp xuống khiến chiếc giường trông giống một túp lều, thứ này đã tồn tại của hắn không ít thời gian chấp chấp vớ vẩn, vì hắn không muốn đám ruồi bọ bu lượn lòng vòng trên miệng vết thương của nàng.

Hắn cố gắng thử đặt chiếc vò gốm chứa đầy sữa lạc đà lên bàn, chiếc bàn chỉ có ba chân rưỡi, còn lại dùng một hòn đá chèn thêm vào, nên có hơi cập kênh, cuối cùng hắn đặt vò sữa xuống dưới đất, mức một ít nước từ trong chiếc ang đặt ở góc tường tràn qua một cái bát, sau đó rót sữa, rồi vén màn lên chui vào.

Thay vì nói người nằm trên giường là một phụ nữ, thì chi bằng nói đó là một cô bé đang trong giai đoạn dậy thì. Vóc người nhỏ bé, phần ngực chỉ hơi hơi nhô nhô một chút, nhưng Sói Đất không có ý chê bai, đối với một kẻ nghèo khổ cùng cực như hắn, cô gái này đã quá đồ quý giá rồi. Nhỏ thì nhỏ, doc

lòng chăm bẵm hai, ba năm thì sẽ lớn lên ngay thôi!

Thương thế của cô gái cực kì nghiêm trọng, vì bị cột buồm cháy đề trúng, toàn bộ cánh tay trái, chân trái đều bị bỏng, chỉ riêng xương đã gãy đến năm sáu chỗ, bán thân bất toại. Nàng cứ hôn mê mãi trên suốt cả quãng đường tới Tunisia, cho đến tận hôm trước mới tỉnh, nhưng không mở miệng nói câu nào. Nghe thấy tiếng người khác bước vào, cô gái liền mở mắt ra.

Đôi mắt đó đẹp biết bao! Trong veo như sẽ có một chú cá nhỏ bơi ra từ bên trong đầm nước ấy. Sói Đất thăm táp thường, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hấn đã rung động rồi, một tình linh của cõi chết nhảy múa trong ngọn lửa gắt hái sinh mệnh của kẻ khác, tư thế và thần thái của nàng khiến hấn si mê sâu sắc. Nàng quá mạnh, nếu không phải vì nàng bất ngờ bị thương, sao hấn có thể có cơ hội giữ Hải Yêu làm của riêng được?

“Đói chưa? Có... sữa, là của lạc đà, tươi lắm...”. Gã con lai đã lâu rồi không nói chuyện với con người, nên một câu hỏi thăm thôi cũng rất ngập ngừng lúng túng. Hôm qua hấn đã bón cho nàng một ít bánh mì, nhưng vết thương khá nặng khiến nàng nôn ra ngay.

Sói Đất nhìn với ánh mắt mong chờ, hy vọng cái miệng nhỏ nhắn kia sẽ nói đôi lời với mình, lại sợ nàng tỏ ra ghê sợ, bảo hấn rút đi giống như xua đuổi đã thú. Nhưng đôi phương chỉ lặng lẽ nhìn hấn, không có ý mở miệng nói chuyện, đôi mắt to đen láy trên khuôn mặt trắng mịn trông lại càng giống một đầm nước phẳng lặng sâu thẳm.

Sói Đất đành phải coi như nàng đã ngầm đồng ý, bèn nửa quỳ xuống bên giường, cẩn thận dè dặt nâng đầu nàng lên, kê bát sữa lạc đà đến gần miệng nàng, bón cho nàng uống từng ngụm từng ngụm một. Sói Đất nhìn màu da của mình đối lập với màu da gò má của nàng, thấy hơi xấu hổ, da nàng còn trắng hơn cả sữa lạc đà.

Uống được nửa bát sữa, cô gái liền ho một tiếng, rồi có bón tiếp cũng không chịu mở miệng ra nữa. Sói Đất cẩn thận lau miệng cho nàng, ngón tay vuốt ve làn da ấm áp mềm mại, trơn mịn như tơ lụa, mang lại cảm giác vô cùng thoải mái. Hấn không nén được cơn kích động từ tận đáy lòng, vội vàng ngửa cổ uống nốt số sữa lạc đà còn thừa trong bát, trên chiếc bát nàng uống còn vương hơi thở mê hoặc lòng người, Sói Đất chân tay luống cuống xốc tấm khăn đi ra ngoài, suýt chút nữa là vấp ngã.

Hấn ném cái bát sang một bên, lại vớt số thảo mộc đã ngâm từ sáng lên vẩy cho ráo nước, thả vào trong cối đá, giã nát vụn, rồi xóc mạnh lên bước vào thay thuốc cho nàng. Bị thương nặng thì tốt nhất là nên ít di chuyển, để thuận tiện, cô gái nằm dưới chăn hoàn toàn không mặc gì, vì thế khuôn mặt Sói Đất bắt đầu nóng lên.

Khả năng chịu đau của nàng rất giỏi! Quá trình vết bỏng khép miệng là một quá trình tra tấn dã man, mỗi lần thay thuốc đều phải xé từng lớp từng lớp băng gạc cũ trên miệng vết thương, dịch thể đã đông lại cùng những mảng da nứt rách lần lượt bị lột ra, nàng đau đến nỗi cả người co quắp, cánh tay có thể hoạt động cào rách tấm đệm dưới người cũng vẫn không hề rên kêu một tiếng.

Sói Đất nghĩ, chủ nhân cũ của Hải Yêu nhất định là vô cùng tàn nhẫn. Làn da nàng trắng nõn mịn màng như sữa, nhưng trước ngực lại có dấu ấn bằng sắt nung sâu hoắm, sau lưng là một mảng vết roi rất lớn trông vô cùng đáng sợ, trên cổ tay cũng có vết thương do bị trói chặt.

Sói Đất cảm thấy cực kì buồn bực, có được một người phụ nữ của riêng mình là chuyện tốt đẹp biết bao, can có gì lại phải tra tấn nàng đến như vậy? Sói Đất nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương kia, tưởng tượng đến lúc nàng bị ngược đãi quật roi đau đớn đến mức nào: hai mắt nhắm chặt, hàng mi run rẩy, sống lưng cong xuống, nắm tay siết chặt, những ngón tay nhỏ nhắn lộ ra sắc tái do mất máu.

Tôi sẽ không bao giờ đánh em đâu, tôi sẽ luôn đối xử tốt với em. Trong lòng hấn thầm nhủ vậy, động tác của bàn tay lại càng dịu dàng hơn. Thứ bảo bối như nàng, bất kể là bị chủ nhân cũ vứt bỏ không cần, hay bất cẩn làm mất, chỉ cần hấn nhặt được có nghĩa là thuộc về hấn!

Thay thuốc xong, Sói Đất ngâm số vải gạc bẩn vào chậu nước, sau đó chạy ra ngoài nhảy lên nóc nhà lấy một miếng bọt biển mới. Đây là thứ hấn vớt được từ dưới biển, đợi khi chất thịt rửa hết, giặt sạch phơi khô là có thể chuyên dùng cho nàng. Sói Đất thấm ẩm nước vào miếng bọt biển, cẩn thận lau người, từ cổ xuống đến khuỷu chân vì đau đớn mà toát hết mồ hôi của nàng, sau đó lại đắp chăn lên.

Gã đàn ông nghèo khổ tội nghiệp chỉ có một chiếc giường, một cái chăn, và một chiếc khăn trải giường, hiện giờ đều dành cả cho cô nàng tù binh, chính hấn lúc ngủ cũng chẳng khác gì thú hoang lưu lạc nơi hoang dã. Nhưng tất cả đều đáng giá, đợi nàng khỏe lên rồi... toàn thân Sói Đất nóng ran, tham lam nuốt nước bọt, trái tim loạn nhịp đập thình thịch, thình thịch. Muốn ăn thì nhất định sẽ ăn được đến tận miệng, nhưng chắc chắn hấn sẽ không giống những ông chủ lạnh lùng tàn nhẫn khác, bắt nô lệ của mình đội nặng chói chang lấy nước phơi lụa, rồi tra tấn si nhục trước mặt mọi người. Bảo bối của hấn chỉ cần ở trong bóng râm trông coi sạp hàng, hoặc chăm sóc hai chú cừu non dễ thương trắng trẻo sạch sẽ giống như nàng là được... Người bình thường đều cảm thấy ngoại hình Sói Đất xấu xí khó coi, hành tung bí hiểm, chỉ có thể nhặt nhanh chút thịt vụn xương thừa từ lũ sư tử bỏ lại để lấp đầy cái bụng, là loài động vật khiến người ta vừa thấy chán ghét vừa thấy đáng thương.

Nhưng hấn lại cho rằng mình là một thanh niên tiến bộ có lí tưởng có mục tiêu, những ngày tháng trôi qua tràn trề động lực.

Hoàn thành mọi việc xong xuôi, gã con lai lại mang số lá thuốc và thảo mộc đã phơi khô ra xoắn lại thành hình bó rom, rồi châm lửa đốt cho bốc khói, sau đó đi vòng quanh tấm khăn. Đây là một loại bí thuật của phù thủy dùng để xua đuổi bệnh tật và cái chết. Những ngôn ngữ cổ xưa tuy đã quên mất khá nhiều, nhưng lão phù thủy dạy hấn cách sử dụng thảo dược và pháp thuật đã nói, sự chân thành từ sâu thẳm trái tim mới là thứ quan trọng nhất. Sói Đất ra sức lăm bẵm đọc thần chú, cố gắng triệu hồi thần linh tới xua đuổi lũ ma quỷ đang làm phiền nàng.

Xin hãy cho nàng sớm bình phục khỏe mạnh, nhưng cũng đừng khỏe mạnh đến mức có thể chém con thành hai nửa.

Xin hãy để nàng quên đi chủ nhân cũ, ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của con.

Xin đừng để nàng ghét bỏ, sợ hãi con, mà hãy thường xuyên nói chuyện với con... Càng niệm thần chú Sói Đất lại càng lạc đề, trong lòng toàn là nguyên

vọng của bản thân.

Thật ra nàng cũng đã từng nói chuyện với hắn, Sói Đất nhớ rất kĩ từng từ một.

Câu đầu tiên là: “Không thích mạng gầy đánh nhau sao?”.

Câu thứ hai là: “Được thôi, tùy người chọn”.

Sói Đất ảo não nghĩ, tại sao lúc đó không nắm lấy cơ hội mà trả lời câu hỏi của nàng một cách tử tế cơ chứ? Thật ra không phải không muốn trả lời, mà là vì những cô gái mỗi khi nhìn thấy hắn, nếu không hét chói tai rồi bỏ chạy, thì cũng trưng ra bộ mặt ghê tởm bảo hắn cút đi thật xa, vì thế ngay từ khi còn nhỏ, hắn đã không biết nói chuyện với những cô gái trẻ như thế nào, nên lúc ấy, hắn cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Hắn muốn nói với nàng, không thích đi gầy là vì mãi cho đến lúc vỡ giọng, hắn mới vớt được đôi giày đầu tiên từ dưới biển, lúc ấy bàn chân hắn đã thích ứng với sa mạc nóng bỏng của Bắc Phi rồi.

Bó cỏ cháy hết, Sói Đất vùng mạnh về phía tấm màn, những đốm lửa nhỏ bắn ra bốn phía, làn khói lượn lờ vẩn vút, chẳng biết là có xua đuổi được ma quỷ bệnh tật không, nhưng đám ruồi bọ và rận rệp trong phòng quả thực tranh nhau chạy trốn chết. Màn đọc thần chú nghiêm túc của hắn kết thúc bằng một câu:

“Tên của tôi là... Eney, chủ nhân mới của em”.

Đã nhiều năm rồi chẳng có ai gọi cái tên này, nên chính hắn cũng phải nghĩ một lúc mới nhớ ra được. Không biết có phải vì thần linh đã nghe thấy lời triệu hồi hay không, nhưng đúng lúc đó, kì tích đã xảy ra. Cô gái bé nhỏ nằm sau lớp màn khẽ động đậy, ho khan hai tiếng, trả lời hắn một câu bằng giọng điệu không chút cảm xúc:

“Tên tôi là Nick, anh sắp hun khói ngạt chết tôi rồi”.

Nick phải mất ba ngày mới rõ gã đàn ông kì quái này muốn làm gì. Lúc mới đầu, nàng tưởng rằng sau khi bị kẻ địch bắt sống, sẽ diễn ra một màn hành hạ tra tấn. Nàng quả thật đoán đúng, mỗi ngày gã con lai lại xé lớp băng gạc đã bết dính trên miệng vết thương của nàng một lần, mức độ đau đớn quá thực khiến người ta chỉ muốn cắn lưỡi tự tử, nếu không phải vết thương quá nặng không thể nhúc nhích, nàng đã đập vỡ bát rồi cắt đứt cổ họng hắn từ lâu rồi.

Nhưng những chuyện sau đó lại nằm ngoài dự đoán, sau mỗi lần xé lớp vải băng, gã con lai đều dùng những loại thảo dược giã nhuyễn đắp lên miệng vết bông của nàng, chúng có tác dụng làm dịu vết thương, nàng đã nhanh chóng bình tĩnh lại ngay khi cơ thể cảm nhận được sự mát lạnh và thoải mái. Tiếp đó, hắn còn cẩn thận lau cơ thể nàng thật sạch sẽ, rồi chuẩn bị bốn thức ăn lỏng dễ tiêu hóa cho nàng ăn.

Gã trai bán địa thần bí có đôi con ngươi màu vàng kim hiếm có, ngay cả trong căn phòng tối tăm cũng vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh. Dường như mỗi giờ mỗi phút, hắn đều dùng loại ánh mắt khiến người ta khiếp sợ đó nhìn tù binh của mình, giống như một con sói đói khát khó mà nhẫn nhịn lúc mùa khô tới, nước miếng có xu hướng nhỏ giọt tí tách. Mỗi khi áp sát, hắn đều vô thức hít ngửi mùi hương của nàng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi nở nụ cười ngây ngất và hài lòng khoe hàm răng trắng bóc như dã thú. Thậm chí Nick còn nảy sinh ảo giác rằng chỉ một lát sau đây thôi, gã đàn ông này sẽ ăn sạch nàng như một món khai vị.

Nick nghĩ, lẽ nào lại có loại người biến thái có sở thích đặc biệt đến thế?

Giày vò và chăm sóc suốt mấy ngày, gã đàn ông vẫn không cắt một bộ phận nào của nàng để ăn sống hay nấu chín. Lúc đó, Nick mới nhận ra, mỗi lần chạm vào cơ thể mình, hắn đều rất kích động, có lúc còn lâm bầm loáng thoáng mấy câu kiểu như “Chủ nhân, phục tùng”.

Nick thờ phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ có lẽ vết bông phải chữa trị như thế, còn mình bị cột buộc đập vào đầu nên nhìn nhầm tư duy là kém nhanh nhạy, tên quái thai này chẳng qua chỉ cần một nỏ lệ nữ mà thôi. Từ khi sinh ra, tay chân nàng đã nhỏ nhắn mảnh khảnh, chỉ có tư duy là kém nhanh nhạy, nghĩ thông được đoạn khúc mắc này, liền thần nhiên chấp nhận sự quan tâm chăm sóc của người khác, không hề băn khoăn gì đến việc mình trần như nhộng nằm trên giường của một người đàn ông xa lạ.

Thời tiết quá nóng, vết thương gì cũng rất khó khép miệng. Vết thương của Nick lúc nặng lúc nhẹ, mỗi ngày cứ chạng vạng tối là lại lên cơn sốt, gàn sáng mới dần dần hạ nhiệt. Gã đàn ông không biết vì lí do gì mà chăm sóc nàng đêm này qua đêm khác. Không có thuốc hạ sốt nào đặc biệt hiệu quả, nên hắn không ngừng lau người cho nàng, đắp miếng bọt biển thấm dấm nước giếng mát lạnh lên trán nàng. Vì phải nằm ngửa suốt một thời gian dài, lưng Nick bắt đầu xuất hiện những mảng lớn mụn nước mẩn đỏ, để tránh cho vết thương hoại tử, cứ được một lúc, gã đàn ông kia lại ôm lặt người nàng lại.

Nick lặng lẽ quan sát gã con lai tên là Eney kia, dường như hắn không có việc làm chính thức, cũng không có người thân hay bạn bè, lịch trình hàng ngày ngoài chăm sóc nàng ra thì không ngừng tu sửa căn phòng rách nát đến không thể rách nát hơn này: đuổi chuột, nâng cao nền đất để tránh nước thải chảy vào, dùng những mảnh gỗ chặt được chặn các lỗ hổng ở tường và nóc nhà. Hôm sửa xong mái, Nick còn cảm thấy tiếc nuối, vì trước đây, mỗi đêm khi vết thương đau đớn không thể nào ngủ được, nàng có thể giải trí bằng cách nằm trên giường đếm những vì sao nhìn thấy qua lỗ thủng.

Điều còn khó chịu hơn cả cảm giác đau đớn chính là sự trống rỗng. Nick luôn không kim được nhớ tới Hayreddin, nhớ tới bờ vai dài rộng, mùi thuốc lá, thuốc súng trên cơ thể hắn, mùi da thuộc hỗn hợp cùng vị bạc hà nhàn nhạt trong miệng hắn. Khác với gã con lai lặng lẽ này, thuyền trưởng biết đánh đàn, biết kể những câu chuyện xưa rất hay, mỗi khi ở bên hắn, nàng chẳng bao giờ thấy nhàm chán. Nhưng sau này không còn cơ hội quay về nữa rồi.

Nick hiểu rõ vết thương của mình nặng đến mức nào, diện tích bị bỏng đa phần đã chảy dịch, một nửa người bên trái hoàn toàn không thể di chuyển được, nếu không nhờ thứ y thuật kì quái của Eney, có lẽ nàng đã thăng thiên từ lâu rồi. Cho dù có hồi phục được sau một khoảng thời gian rất dài, có lẽ

cũng không thể đứng dậy đi lại được nữa.

Hải Yêu không thể chiến đấu, việc làm ấm giường cũng chẳng đến lượt cái cơ thể như hoa quả thối của nàng. Còn thuyền trưởng, trước giờ không bao giờ cần những thứ vô dụng.

Dường như Nick có thể tưởng tượng ra được sau khi nàng quay trở về, thuyền trưởng sẽ đối xử với nàng ra sao. Hắn sẽ bảo Victor tới kiểm tra thân thể, sau khi chắc chắn nàng không còn có ích nữa, hắn sẽ trả hết số tiền còn lại cho nàng, có lẽ nàng sẽ được thêm một khoản trợ cấp hậu hĩnh, rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Nàng dường như đã từng gặp một ân khách rất dịu dàng, dẫn nàng về nhà sống, cho nàng ăn cho nàng uống, qua hai năm, vị ân khách đó kết hôn, nàng đành phải quay trở lại lưu lạc đầu đường.

Nghĩ tới đây, Nick liền cảm thấy lồng ngực nóng ra như có lửa đốt, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Cảm giác bị vứt bỏ rất khó tưởng tượng, nàng thà rằng gãy một chân, mất hết khoản tiền tiết kiệm, cũng không muốn phải đối mặt với nỗi đau khổ do “bị vứt bỏ” này thêm một lần nữa.

Có lẽ bị xem như đã chết sẽ thích hợp hơn, vì mọi người sẽ luôn nhớ đến những điều tốt của người đã ra đi.

Ánh trăng êm dịu, những vì sao sáng lấp lánh, Nick lặng lẽ nằm đếm nhịp tim đang đập trong lồng ngực mình.

Nàng biết hết mọi thứ.

Nàng biết tham vọng của thuyền trưởng, cũng hiểu rõ hoàn cảnh của bản thân.

Nhưng tại sao vẫn không thể ngừng được nhớ nhung, trong ảo giác do cơn sốt cao mãi không hạ, tại sao nàng vẫn tưởng tượng mình được quay trở về con thuyền tự do, quay trở về vòng tay mạnh mẽ ấy?

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Cô Gái Tóc Tết Junisia

Type: thienyet98

Đêm hè ở Bắc Phi, tiếng côn trùng kêu rả rích, bầu không khí oi bức rất khó chịu. Ngay cả một cơn gió thoảng qua cũng không có, Sói Đất trần trọc mãi vẫn không ngủ được, chỉ cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông trên người đều bị luồng không khí nóng bít lại, dưới bụng dường như có thứ gì nóng bỏng xông ra ngoài, muốn tìm một nơi để xả ra, những sợi rom dưới người xuyên qua cả quần áo, đâm vào da thịt càng khiến hắn trở mình hết bên này đến bên kia.

Còn người ở bên trong phòng kia lại ngủ rất say. Trên chiếc giường duy nhất, tư thế ngủ của cô gái rất xấu, đạp roi cả chân, chiếc áo sơ mi cuộn lên tận trên bụng, một cẳng chân mảnh khảnh trắng trẻo gác tận ngoài mép giường. Nàng không mặc đồ lót, dang hai tay hai chân ra ngủ, hơn phân nửa làn da lộ ra trong không khí, hương thơm cơ thể sâu kín trong màn đêm lặng lẽ càng khiến tâm trí người ta thêm khao khát.

Sói Đất nhìn ánh trăng tròn vành vạnh ngoài cửa sổ, hắn không thể ngủ được, cứ trơ trọi một mình dưới trăng.

Chờ một thời gian nữa, chờ cho vết thương của nàng đỡ hơn... hắn đã đợi hơn hai mươi năm rồi, chẳng qua chỉ thêm hai, ba tháng nữa thôi mà... cô họ Eney bắt đầu giật giật, lồng ngực phập phồng, không ngừng thôi miên bản thân hiện giờ vẫn chưa phải lúc để ăn.

Mau ngủ đi! Ngủ rồi sẽ không cảm thấy nóng nữa! Hắn ra sức nhắm chặt hai mắt, như một cơn chó lưu lạc đói khát co ro thành một đống trên lớp rom lúa mì trong góc phòng, dùng cách đếm số từ xa xưa để di chuyển tinh lực.

Một cơn lạc đà không bướu nhảy tới, hai cơn lạc đà không bướu nhảy tới, ba Nick nhảy tới... Không khí nóng bức khiến ảo giác bắt đầu xuất hiện, Sói Đất đáng thương lấy hai tay ôm đầu, cuối cùng ý chí hoàn toàn sụp đổ.

Nick đang ngủ rất say, nhưng tính cảnh giác được rèn luyện trong thời gian dài khiến mỗi khi có người tới gần, nàng đều giật mình tỉnh giấc theo phản xạ. Một cái bóng màu đen xóc tầm mảnh lên, lặng lẽ chui vào trong, dưới ánh trăng bằng bạc, đôi con ngươi màu vàng kim đang ngáy ra nhìn nàng chăm chăm.

Nick chớp chớp mắt, nhìn thấy cái bóng phủ người xuống, cùng với đó là hơi thở gấp gáp càng lúc càng gần.

Cơ thể phía trên nóng gay gắt như phát sốt, gã đàn ông hôn không ngừng, sự đụng chạm nóng bỏng dày đặc không giống như đang hôn, mà ngược lại giống một loài động vật không thể kìm con đói khát đang cắn xé thức ăn. Nick dường như có thể nhìn thấy ngọn lửa đang hùng hục trong đôi mắt màu vàng kim đó. Hai tay Eney chống xuống hai bên sườn, liếm hăng say lên cần cổ mịn màng thanh mảnh và bờ vai nhỏ nhắn mượt mà của nàng, làn da mát mẻ trơn bóng, khiến cơn khô nóng trong hắn cuối cùng cũng có chỗ để xả.

Gặm cắn một lúc lâu, Eney thở hổn hển chống nũa người dậy, duỗi tay ra nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nick, gãi gãi vào lòng bàn tay của nàng, rồi im lặng chờ đợi. Đây là truyền thống ở quê hân, người đàn ông trong bộ lạc sẽ bí mật gãi vào lòng bàn tay cô gái mình thích, trưng cầu ý kiến của đối phương, nếu như đồng ý, tới đó hai người sẽ cùng nhau vào chung một chiếc lều. Hân đã từng nhìn thấy những người khác làm vậy, nên vẫn luôn hy vọng bản thân cũng có cơ hội được làm thế.

Nick không hiểu về loại tập tục này, nhưng chỉ dựa vào những nụ hôn, những động chạm tràn đầy khao khát đó, không cần đoán cũng biết đối phương muốn làm gì. Nick không cự tuyệt, cũng chẳng thấy có gì phản cảm. Nàng đã là tù binh, là nô lệ của hân, lại còn được chăm sóc suốt một thời gian dài như vậy, chút báo đáp này có thể nói là chuyện đương nhiên.

Nàng duỗi thẳng người ra thuận theo.

Trái tim Eney vui sướng như muốn bay lên, hàm răng trắng bóc giống như ánh trăng đầu tháng lóe sáng trong đêm tối, sau đó biến mất trong mái tóc của Nick. Hân hôn say sưa, với tay vào trong áo sơ mi của Nick, mò mẫm tìm kiếm... Ngốc quá, lớn đến từng này rồi mà ngay cả một cô gái cũng chưa từng động vào.

Nhìn Eney tay chân lóng ngóng, một người kinh nghiệm đầy mình như Nick nhanh chóng phát hiện ra đối phương chỉ là một tân binh.

“Có cần thắp đèn lên không?” Nick đề nghị hân làm căn phòng sáng lên một chút, Sói Đất sờ soạn hồi lâu cũng không mò ra được cái gì, chỉ có những giọt mồ hôi ấm nóng của hân không ngừng rơi xuống mặt nàng.

“Không không! Cứ thế này, cứ thế này là được rồi”. Tuy rằng không có ai nhìn thấy, nhưng khuôn mặt Eney đỏ ửng như thể sắp xuất huyết đến nơi. Hân chưa ôm phụ nữ bao giờ, theo bản năng cần phải làm gì đó, nhưng lại không sao nắm được trọng điểm, nên giờ cuống muốn chết, đã không muốn đối phương nhìn thấy dáng vẻ vụng về của mình, lại càng không muốn để lộ hình xăm trên người ra.

Nick cũng bó tay, nàng nằm trên giường chẳng thể động đậy, không cách nào hướng dẫn, chỉ đành cố gắng hết sức đang rộng cơ thể kiên nhẫn chờ đối phương tự học.

Vẫn vô suốt cả buổi, hình như cuối cùng Eney cũng phát hiện ra được cửa vào, đang muốn thâm nhập thăm dò, Nick lại nâng đầu gối lên huých huých vào bụng hân, thẳng thừng vạch trần sai lầm của anh chàng tân binh:

“Này, nhầm rồi”.

Sói Đất đáng thương mồ hôi tuôn ra như mưa, vừa thâm bại lại vừa xấu hổ. Hân vốn dĩ đang chống mình phía trên người Nick, lúc này định đổi tay tiếp tục thử xem sao, kết quả trong lúc ý loạn tình mê, bất cẩn đè vào bả vai đang bị thương của Nick.

Nick chỉ hự một tiếng, cũng không mở miệng can ngăn, nhưng Eney lại nhạy cảm chú ý tới âm thanh cần răng chịu đau của nàng, động tác lập tức dừng hẳn lại. Làn da ở những vị trí còn nguyên vẹn của nàng mát lạnh trơn mịn, sờ lên cực kỳ thích, nhưng suy cho cùng một nửa bên người vẫn còn đang quấn đầy băng vải. Cuối cùng, Sói Đất cong lưng lật người đi xuống.

“Có muốn làm nữa không?” Nick nghi hoặc hỏi.

“... Đợi thêm vài hôm nữa đã... đợi em khỏe thêm chút nữa...”.

Sói Đất nhặt chiếc chăn rơi xuống đất đắp lên bụng cho Nick, cấp đuôi ủ rũ bò trở về đồng rom của mình, vừa nhìn ánh trăng vừa tiếp tục đau khổ đếm cừu.

Ngày hôm sau khi mặt trời vừa ló dạng khỏi đường chân trời, những cơn gió nóng vẫn còn chưa bắt đầu cán quét qua thành phố, tranh thủ quãng thời gian mát mẻ hiếm hoi trong ngày, Eney ôm bảo bối của hân ra ngoài tắm nắng, định dùng một con dao găm để sửa sang lại phân tóc đã bị cháy của nàng.

Trải qua cuộc chiến bại ngày hôm qua, Sói Đất xấu hổ đến mức gần như không còn mặt mũi nào gặp Nick. Nhưng hai người cả ngày mặt đối mặt, muốn tìm một chỗ tránh đi để lấy lại đôi chút tự tin thật chẳng dễ dàng gì.

Eney cúi đầu lặng lẽ sửa sang, khác với mái tóc thẳng của hân, mái tóc màu hạt dẻ của Nick xoắn tự nhiên, dưới tia sáng chiếu rọi ánh lên thành nhiều tầng với màu sắc khác nhau. Eney rất thích mái tóc này, vì thế cắt sửa cực kỳ cẩn thận, hy vọng có thể để lại thật nhiều những lọn tóc xoắn ấy. Những sợi tóc nhẹ nhàng quấn đi quấn lại giữa những kẽ ngón tay, tù binh của hân ngoan ngoãn ngồi trên một cái thùng gỗ rỗng mặc cho hân làm, Eney sắp ngây ngất trong bầu không khí yên bình này mất rồi.

“Thật ra anh có thể làm vào ban ngày, có ánh sáng thì sẽ nhìn rõ hơn, không bao giờ sợ nhầm chỗ”. Bảo bối dễ thương của hân ngẩng đầu lên, đề nghị rất nghiêm túc.

Sói Đất chọc luôn con dao găm vào đầu ngón tay mình.

“Đáng tiếc tôi không thể động đậy, nếu không hôm qua anh đã công phá thành công rồi”. Nick vô tri vô giác tiếp tục dả kích vị chủ nhân mới không chút nể nang.

Eney tay chân luống cuống, toàn thân nóng ran, chỉ muốn vất chân lên cổ bỏ chạy, hoặc đào một cái hố gần đây chôn sống mình đi cho xong.

Sao nàng lại biết hân chưa bao giờ chạm vào phụ nữ nhỉ? Dường như nàng rất chuyên nghiệp về “phương diện này”? Nàng sẽ không coi thường hân vì

hắn không biết gì chứ?

Eney bị giầy vò vô cùng, nhưng lại không dám mở miệng hỏi, vất vả suy nghĩ mà không tìm ra cách, đành giả vờ như chuyện tồi qua chưa từng xảy ra, mím mím ngón tay, im lặng không nói năng gì tiếp tục công việc của thợ cắt tóc.

Con dao găm khá cùn, quá trình sửa sang diễn ra rất chậm, Nick nhớ tới vũ khí của mình: “Anh có nhìn thấy lưỡi hái của tôi không? Còn cả thanh dao găm dất trong ừng nữa”.

“... Không”. Sói Đất di chuyển đến phía sau lưng nàng, kiên quyết phủ nhận: “Roi hết xuống biển rồi”.

“Ừ”. Cho dù có lấy được vũ khí về, nàng cũng đâu dùng được, chỉ là Nick tiếc giá trị của lưỡi hái thôi. Nàng quét ánh mắt đến miệng vết thương vẫn còn ửng đỏ trên cánh tay Sói Đất, hỏi một câu từ trước đến giờ cứ nghi ngờ mãi: “Tại sao lại cứu tôi? Lúc đó tôi đã chém anh không ít, sau này sẽ còn rắc rối phiền hà lắm đấy”.

Eney cúi đầu, thổ lộ bằng giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Thích... từ lần đầu tiên nhìn thấy em, thì đã rất thích...”.

“Anh thích đàn ông à? Lúc đó hình như tôi không mặc váy mà”.

“Không. Tôi nhận ra mùi của em rất dễ chịu”. Câu trả lời lần này của Eney như chém đinh chặt sắt, Sói Đất đực sao có thể không nhận ra được Sói Đất cái cơ chứ?

Nick không nói gì, vốn dĩ nàng thấy chán nên mới bắt chuyện với hắn thôi.

Eney sửa sang lại mái tóc của nàng xong xuôi, lấy ngón tay chải vuốt lại đôi chút, rồi tết thành hai bím tóc ngắn ngắn. Hắn đi tới trước mặt Nick quan sát một lượt, vô cùng hài lòng với tác phẩm dễ thương của bản thân. Đáng tiếc là quần áo lại không phù hợp, Nick chỉ có thể mặc lại chiếc áo sơ mi cũ của hắn, vai áo xệ cả xuống, lộ ra đôi chân thon thả dưới vạt áo, da thịt ở những chỗ không quần băng trắng nõn như thạch cao thượng hạng.

Tiền công làm lính đánh thuê chỉ còn thừa lại một ít, không đủ mua đồ đất tiền như tơ lụa, nhưng nhất định phải mua cho nàng một chiếc váy. Eney đang trầm tính xem có thể dùng số tài sản ít ỏi còn lại mua thêm cho nàng tù binh bé nhỏ thứ gì, lại bị Nick bắt ngờ túm chặt, đưa tay gạt mái tóc của hắn ra, để lộ khuôn mặt vẫn thường bị giấu đi.

Chỉ có khoảng một, hai giây vậy thôi, nhưng Nick đã kịp nhìn rõ khuôn mặt hắn, ngoài dự đoán của mọi người, Sói Đất là một chàng thanh niên rất anh tuấn. Tuy rằng đường nét khuôn mặt tương đối mờ nhạt, nhưng các nét ngũ quan lại kiên nghị, trong đôi mắt màu vàng kim trong veo trên làn da màu nâu nhạt chứa đầy vẻ kinh ngạc sợ hãi. Ngoại trừ con ngươi ra, thứ khiến người ta chú ý nhất là hình xăm hình con rắn lộ ra khỏi áo, kéo dài từ trán cho đến tận má phải, mang cảm giác quý dị không thốt nổi lên lời.

Eney bị nàng nhìn thấy mặt, xấu hổ đến mức mặt nóng bừng, hai tai cũng ửng đỏ lan cả xuống cổ. Hắn lùi ra sau một bước dài, ra sức cào cào mái tóc xuống, lại biến mình trở về hình tượng Sói Đất đầu tóc bù xù mọi ngày.

“Sao em... sao em có thể... tôi là chủ nhân! Tôi ra lệnh cho em, không được phép... không được phép nhìn thấy mặt tôi...”. Trong lúc hỗn loạn, hắn chợt nhớ ra thân phận của mình, muốn lớn tiếng trách móc, nhưng lại không nổi, kết quả là giọng nói càng lúc càng bé, cuối cùng lại còn mang ý khản cầu.

“Về ngoài của anh không tồi chút nào, sao phải che lại làm gì”.

“Tôi, tôi... ngoại hình không bình thường... hình xăm...”. Eney xấu hổ vô cùng, cúi đầu không dám nhìn nàng. Làn da của con lai và ngoại hình kỳ dị chính là nỗi tự ti lớn nhất của hắn, từ khi sinh ra đã bị xăm bùa chú “đám ma quỷ da trắng” rồi, bất luận là khi còn ở trong bộ tộc, hay ở thế giới bên ngoài của người da trắng, hắn luôn vì thế mà bị bài xích ra khỏi cộng đồng. Cả hai bên đều không thừa nhận sự tồn tại của hắn, biến hắn trở thành kẻ dư thừa.

“Thế có là gì đâu, thuyền trưởng nói thậm chí có cả con hươu đốm cổ dài đến tận hai mét và con rắn to bằng cái thùng nước kia”. Nick muốn thể hiện cho Sói Đất biết hắn còn lâu mới kỳ dị bằng những dinh vật thần kỳ kia, nhưng theo bản năng lại trích dẫn lời cổ nhân.

Sói Đất lập tức không vui, đè thấp giọng xuống nhắc nhở nàng: “Em là của tôi, không được phép nhắc đến chủ nhân cũ nữa”.

“Ừ, biết rồi”. Nick gật đầu đồng ý.

Eney thấy khuôn mặt nàng không lộ vẻ chán ghét, tận sâu trong tâm hồn lại cảm thấy mình may mắn. Hắn suy nghĩ rất đơn giản, cho rằng chủ nhân trước đây của Nick thường xuyên đánh đập nàng, nếu như mình đối xử với nàng thật tốt, nàng nhất định sẽ đồng ý đi theo mình.

Xương hông của Nick bị gãy, không thể ngồi lâu được, lúc này con đau nhâm nhâm bắt đầu trở nên dữ dội. Nàng chống vào chiếc thùng gỗ muốn thử thay đổi tư thế, nhưng thất lưng lại không dùng được chút sức nào. Eney lập tức bước tới bế nàng lên: “Mặt trời lên cao rồi, chúng ta vào phòng thôi, dùng phơi nắng đen da”.

Bất kể có nói thế nào đi nữa, hắn vẫn rất ngưỡng mộ làn da trắng như tuyết của nàng, không muốn để bất cứ thứ gì phá hỏng nó.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của Eney, sau hai tháng, Nick đã có thể tự mình lật được người, cũng có thể gắng gượng ngồi được một lát, nhưng vẫn chưa thể đi lại được. Lúc ánh trăng tròn vành vạnh, sóng lòng mênh mông, thỉnh thoảng Eney cũng làm những hành động hôn hít sờ soạng ngoài rìa, nhưng chưa lần nào làm đến bước cuối cùng.

Chút tiền tiết kiệm kiếm được lúc làm lính đánh thuê nhanh chóng dùng hết, trước đây một mình hắn thì chẳng sao, nhưng hiện giờ lại nuôi thêm một miệng cơm, ăn mặc ở không chuyện gì là không dùng đến tiền, cần phải suy nghĩ thêm ngày tháng sau này sẽ sống thế nào.

“Chúng ta bày sạp hàng bán gì đó được không?” Eney sắp xếp những món đồ nhỏ hắn vớt được từ dưới biển, đề xuất với Nick. Thời tiết Bắc Phi vào tháng Mười vẫn rất khô nóng, cả con người lẫn súc vật đều lười di chuyển, Eney vô cùng hồ thẹn vì bản thân không thể kiếm đủ tiền nuôi sống gia đình, lúng túng nói với Nick: “Em chỉ cần trông sạp hàng là được, không cần phải làm việc gì khác, như vậy tôi cũng có thể làm thêm chút việc ở bến tàu”.

Ông chủ mới vừa nghèo vừa ngổ, Nick đã biết từ lâu, hơn nữa cứ nằm hoài một chỗ dường như cũng rất tẻ nhạt, nên nàng lập tức vui vẻ đồng ý. Vì thế Sói Đất vay mượn khắp nơi, giao cho nhân viên quản lý thị trường một khoản tiền nhỏ, lo lót được giấy phép bày gian hàng. Vài ngày sau, tranh thủ lúc sáng sớm mặt trời còn chưa lên cao, Sói Đất cống Nick và sỏ hàng hóa đến khu chợ ở cảng biển, chuẩn bị bày gian hàng.

Tunisia và Algies đều thuộc khu trung tâm ven biển Bắc Phi nên cảnh tượng rất giống nhau. Từ giấy phép Eney lo lót được cho phép họ buôn bán ở “khu giá rẻ”, đây là khu chợ bình dân, các loại mặt hàng cao cấp như hương liệu phương Đông, gốm sứ, sản phẩm vàng bạc mỹ nghệ không bao giờ nhìn thấy được ở khu này. Bụi đất cùng mùi của đủ loại thức ăn trộn lại với nhau trong khu chợ, nông dân trong đất liền dắt theo những con la chở lương thực ghép thành một đoàn đi qua đi lại, hạt thùy tinh giá rẻ và những món đồ trang sức mỹ kỷ trong các quầy hàng nhỏ trở thành châu báu thượng hạng, giá của phụ nữ còn rẻ hơn nhu yếu phẩm dân nhà nghèo mua hàng ngày, lũ trẻ con mút ngón tay đứng trước những quầy ăn vặt lưu luyến không rời.

Gian hàng tựa lưng vào bức tường thành cũ, bên trái là sạp hàng bán vải vụn và kim chi, bên phải là một quầy bán những món nướng. Nhìn thấy Sói Đất dẫn theo một thiếu nữ da trắng ra đây buôn bán, ánh mắt của mấy tay chủ sạp gần đó đều tụ tập về phía này. Eney cúi đầu lặng lẽ làm việc, dựng một tấm vải bạt dựa vào tường để che chắn ánh nắng mặt trời, sau đó trải một tấm thảm nhỏ bên trong bóng râm, đặt Nick vào trong, làn da trắng muốt như thạch cao của bảo bối không thể đen sạm đi vì phơi nắng được.

Quy định của khu chợ là nô lệ trông coi sạp hàng nhất định phải được đánh dấu, Eney móc từ trong túi ra một chiếc vòng cổ bằng đồng dạng dây xích, đây là thứ hắn vớt được từ một con thuyền đắm dưới biển, không biết là thương nhân nào đặt làm riêng cho nô lệ của mình, bên trên có hoa văn hình hoa dọ lan hương rất dễ thương, Eney lau chùi chiếc khóa bóng loáng, rồi cẩn thận đeo lên cổ Nick, sau đó buộc một đầu sợi dây xích nhỏ lên tường.

Đủ các loại hàng hóa lộn xộn được bày ra trong tấm vải dầu trải dưới đất, nào cúc áo, hạt thùy tinh, thìa, đĩa tách, rồi cả tay nắm cửa, lại ngắm cô nàng nô lệ nhỏ bé ngoan ngoãn ngồi phía sau sạp hàng, trông đã khá ổn rồi đây, nhìn ngắm trái phải một hồi, trong lòng Sói Đất lại cảm thấy vô cùng sung sướng.

“Những thứ này định giá thế nào?” Nick hỏi rất chuyên nghiệp.

“Em, em thấy bán sao ổn là được...”

Những thứ vớt được dưới đáy biển vốn dĩ không mất tiền vốn, bán được là đã coi như kiếm được một khoản rồi. Eney nhìn Nick cúi đầu mải mê phân biệt hình dáng, chất liệu những chiếc cúc áo, nàng lúc này có tinh thần hơn so với lúc nằm trên giường nhiều, trong lòng hắn thấy rất vui. Hắn treo túi đựng nước ở chỗ Nick có thể duỗi tay ra với được, cẩn thận dặn dò:

“Tôi đã chào hỏi gã Djenne - trùm bảo kê của khu chợ này rồi, những người bán hàng khác sẽ không bắt nạt em đâu. Nếu như có khách tới cả khía sinh sự, thì tôi bóc dỡ hàng hóa ở bến tàu ngay cạnh đây, em chỉ cần gọi tên tôi, tôi sẽ lập tức chạy về”.

Nick không để tâm ừ một tiếng, tập trung vào việc định giá hàng hóa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng viết mấy chữ “anh không có chuyện gì ở đây”.

Sói Đất gãi gãi đầu, không yên tâm hỏi lại: “Em, em vẫn còn nhớ tôi tên là gì chứ?”.

“Eney”. Nick mất kiên nhẫn xua tay đuổi chủ nhân của mình đi: “Đừng nói nữa, tôi còn phải tính giá”.

Thấy nàng nhớ được tên mình, Sói Đất sung sướng ra mặt, vẫy đuôi đi tới bến tàu làm việc.

Dờ hàng suốt hai giờ đồng hồ, quần đóc cho nghỉ mười lăm phút, Eney dội nửa xô nước lạnh lên đầu, vội vội vàng vàng chạy tới khu chợ, còn chưa nhìn thấy bóng dáng Nick đâu, đã nghe thấy giọng nói trong trẻo như nước suối ngọt mát xuyên qua bầu không khí ngọt ngào oi bức, khiến tinh thần hắn phần chấn hân lên:

“Cúc xương bò, cúc xương cừu, cúc san hô ngà voi thượng hạng đây! Ly tách đồng thau, bát sắt bát thiếc, đĩa sứ trắng phương Đông vừa sáng lại vừa bóng đây! Thanh lý giảm giá, cúc áo mua mười tặng một, giả một đèn mười đây! Ông ơi, lại đây xem thử đi! Chiếc hộp bạc gia truyền này có đẹp không? Là bạc nguyên chất đây!”.

Đôi mắt Nick sáng long lanh, la hét rất có nghề, không ngừng dùng những từ then chốt kiểu như “giảm giá đặc biệt, khuyến mãi, đại hạ giá” thu hút sự chú ý của người đi đường, đáng vẻ như gian thương thứ thiệt. Ngoại trừ một, hai người cúi đầu xem xét hàng hóa, bên cạnh quầy hàng nhỏ còn có một đám người rành rỏi bu xung quanh, chép miệng xem cảnh náo nhiệt.

“Hiếm thấy đấy, một con bé da trắng đeo xích cổ”.

“Là nô lệ của Sói Đất, nghe nói vớt được từ dưới biển, không mất một xu nào”.

“Đáng vẻ còn non quá, nhìn khuôn mặt và cái cổ đó kìa... Chứa đúng là bị mù rồi, tại sao miếng thịt ngon thế kia lại để cho chó tha chứ?”.

Sói Đất đẩy mấy người ra, rẽ một con đường từ trong đám đông. Nhìn thấy thanh đao cong dắt bên hông hắn, âm thanh xung quanh lập tức hạ thấp

xuống, tên quái thai này tuy ít lời, nhưng đánh nhau lại thuộc hàng lão luyện, không có dăm ba người thì đừng hòng nghĩ tới chuyện áp đảo được hắn, càng đừng nói đến chuyện đánh nhau có vũ khí.

Eney từ khi sinh ra đã giống một con chó bị người ta ghét bỏ, nhưng lúc này, vì có Nick mạnh mẽ đứng trước đầu sóng ngọn gió, cổ họng hắn lại phát ra những tiếng cười khùng khục kỳ quặc, hắn ngẩng đầu đi tới phía sau gian hàng ôm chặt lấy bả vai Nick, công khai quyền sở hữu trước mặt đám đông. Những kẻ đứng bu xung quanh trên mặt ngầm chứa đủ các loại biểu cảm ghen tị, phẫn hận, khinh bỉ liền tản ra, Eney móc ra một mảnh vải bông mỏng, ân cần lau trán cho Nick, quan tâm hỏi:

“Có mệt không? Ngồi thế này không khó chịu chứ?”.

“Vấn ôn, vừa nãy tôi bán được hai mươi ba cái cúc áo, hai cái thìa, và một cái tay nắm cửa đấy”. Nick giờ chiếc túi da nhỏ đựng tiền lên lắc lắc, bên trong vang lên tiếng leng keng của những đồng xu, trên tấm vải dầu còn có ba quả trứng gà rừng dùng để trao đổi hàng hóa, thành tích này nhiều hơn hẳn thành tích Sói Đất bán hai ngày trước.

Hễ cử động, là phần cổ áo rộng thùng thình trên người Nick lại trễ xuống, lộ ra bờ vai nhỏ nhắn tròn trịa mềm mại, Eney cẩn thận kéo lại cổ áo cho nàng: “Đợi lát nữa tôi được thanh toán tiền công ở bên kia xong, sẽ mua trước cho em một bộ quần áo mới”. Hắn dừng lại một thoáng, nhớ đến chuyện ngay cả một bộ đồ lót Nick cũng không có, liền bổ sung thêm một câu: “Mua nguyên bộ luôn”.

“Không cần mua giày đâu, dù sao tôi cũng không cần phải đi đường”. Nick nói.

“À... ừ...”.

Đúng vào lúc ấy, một thương nhân Ả Rập đầu quấn khăn đi tới, liền kéo con la dừng lại trước sạp hàng, nhìn lướt qua đồng hàng hóa: “Ồi, cậu lại tới bán những thứ này à, vẫn là mấy món hàng rách nát không đáng tiền”.

Sói Đất rất ít khi mở miệng nói chuyện trước mặt người ngoài, chỉ biết rầu rĩ gật gật đầu.

Gã thương nhân cầm một cây gậy gỗ bới chỗ này lật chỗ kia, ánh mắt soi mói: “Chiếc đĩa này không phải mặt hàng tốt, làm giả đồ gốm kém đến mức này, có gì khác đĩa sắt chứ? Như vậy đi, cái lớn giá năm đồng, cái nhỏ ba đồng, bốn cái lớn sáu cái nhỏ, tổng cộng là ba mươi hai đồng, cho tôi thêm một cái cúc áo xương bò nữa, thế nào, rộng rãi lắm rồi đấy”.

Nick tính toán cẩn thận, đầu óc chẳng cần dùng toàn lực đã cộng ra được kết quả là ba mươi tám, hưởng hờ những chiếc đĩa này tuy chỉ là đồ giả sứ Trung Quốc, nhưng trắng bóng hoàn hảo, ngay cả một vết nứt cũng không có, thế này đã có thể coi là không tồi, giá gã thương nhân này đưa ra quả thực quá thấp. Nàng chờ Eney phản đối nâng giá lên, nhưng đã hai ba phút trôi qua, Sói Đất vẫn đứng im không hề rằng nói câu nào.

“Vậy thì... cứ theo lời ông đi”. Eney khẽ đồng ý, quay người lấy rơm và dây thừng bọc mấy chiếc đĩa lại.

“Không được, bán vậy thì lỗ chết rồi còn gì!” Nick kêu Sói Đất dừng lại, ngẩng đầu nói với gã thương nhân: “Đĩa lớn mười tám, đĩa nhỏ mười hai, mua trọn gói tặng ông thêm một chiếc cúc áo không thì không được”.

“Cô đang tổng tiền đấy chắc? Loại hàng rách nát này mà cũng dám đòi nhiều thế, định chơi nhau à?”.

“Quý khách à, chỗ tôi đây buôn bán hoàn toàn tự nguyện, ngài có thích mua không?”.

Gã thương nhân không ăn chặn được, hậm hực quát vào mõng con la, hùng hù hỏ hỏ bỏ đi. Lúc ấy Nick mới mở miệng hỏi: “Có phải trước đây cái gã thất đức này toàn mua hàng của anh không?” Nàng cầm một cành cây vạch ngoáy trên đất, viết thành hàng tên của mấy loại hàng hóa và giá tiền: “Cho dù có bán theo cái giá gã đó đưa ra, thì cũng phải là ba mươi tám đồng chứ không phải là ba mươi hai đâu, sao anh không tính toán cho cẩn thận vào?”.

Sói Đất tay chân lóng ngóng cúi đầu đứng im, không nói nổi câu nào. Mấy dòng như gà bới dưới đất, hắn chẳng đọc được một chữ nào cả. Những phép cộng từ nhân chia ấy, chưa từng có ai dạy hắn bao giờ. Hồi lâu sau, Eney hỏi nhỏ: “Em biết chữ à?”.

Nick gật gật đầu.

Sói Đất cảm thấy vô cùng mâu thuẫn. Những người biết tính toán dù không ít, nhưng chỉ những người buôn bán lớn ở khu chợ này mới có kế toán biết viết chữ! Hắn vô cùng khoái trá khi mình có được một bảo bối này, nhưng từ sâu tận đáy lòng cũng lại cảm thấy cực kỳ tự ti, vì hắn là một chủ nhân dốt đặc cán mai, vì không muốn là thằng ngốc làm trò cười cho thiên hạ, hắn mới luôn nghe theo giá khách hàng đưa ra.

Trên khắp Tunisia, có được mấy người sở hữu một nô lệ da trắng biết viết chữ nào? Sói Đất như một thằng nhóc nghèo khổ nhặt được dị bảo, vừa cảm thấy sung sướng vì vận may của bản thân, lại vừa thăm lo lắng cho số của cải không thuộc về mình.

Ráng chiều bao phủ bầu trời, Sói Đất gói ghém hàng hóa vào túi, đặt lên chiếc xe đẩy nhỏ, thở hắt hắt quay đầu lại thì thấy Nick đang ngáy người nhìn không chớp mắt vào quầy ăn vặt, cái miệng hơi hé ra, khuôn mặt đầy vẻ si mê.

Đồ ăn nấu chín trong khu chợ đều là đồ giá rẻ, bánh bột ngàn lớp chẳng qua cũng chỉ là bột mì bỏ thêm chút mật ong rồi nướng thêm vài lần, sau đó phết thêm mấy giọt dầu ô liu lên, màu vàng óng ánh sáng bóng trông rất đẹp mắt, nhưng những loại nguyên liệu cao cấp kiểu như phô mai, mứt hoa quả, hạt tiêu, hồi hương thì đừng hòng nghĩ đến, mấy cái bánh này đến chạng vạng cũng nguội tanh nguội ngắt cả rồi.

Nhưng những món ăn giá rẻ như vậy cũng là quá xa xỉ với Sói Đất. Hắn nghĩ ngợi một lúc, rồi móc trong túi ra hơn năm xu, mua một miếng bánh nguội

ngắt, lót vào trong một chiếc lá to rộng đưa cho nàng nô lệ bé nhỏ của mình.

Nick nuốt nước bọt nhận lấy hỏi: “Anh không ăn à?”.

“Em ăn đi, tôi không thích đồ ngọt”. Sói Đất làm re về “không lạ gì mấy cái món ăn vặt của đám con gái”, nhìn về phía chân trời đầy ngạo mạn: “Mau ăn đi, đường buổi tối không dễ đi đâu”.

Nick cũng không nhường nhịn nữa, cúi đầu cắn từng miếng từng miếng một, nhanh chóng tiêu diệt cái bánh, ngay đến cả vụn bánh ở kẽ ngón tay cũng liếm sạch sẽ. Thấy dáng vẻ lúc ăn của Nick đáng yêu hết như một con sóc đang cầm hạt phi, Sói Đất không kiềm được duỗi tay ra xoa xoa đầu nàng, còn thấy ngọt ngào hơn cả bản thân mình được ăn mất.

Bây gian hàng, làm thuê, ăn cơm, những tháng ngày cứ trôi qua một cách bình yên như vậy, đối với Sói Đất, đó chính là cuộc sống hạnh phúc mà hắn luôn ước ao tha thiết. Còn đối với Nick, cuộc sống hải tặc oanh liệt về vang, những cú nhảy phiêu điều là lướt, những cuộc chiến rừng động lòng người, dường như chưa từng xảy ra.

Nàng đã không còn là Hải Yêu nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Xiềng Xích Và Trần Ai

Type: Tiểu Tắt Tắt

Buổi chiều một ngày tháng Mười, trên bến tàu Tunisia xuất hiện hai người đàn ông trắng niên một cao một thấp, bắt chập ánh mặt trời gay gắt trên đỉnh đầu, họ vẫn đánh giá địa hình xung quanh. Những thanh đao cong giắt ở dây lưng to bản, tay áo xắn lên để lộ ra hình xăm trên cánh tay chính là kiểu ăn vận điển hình của cướp biển. Đàn ông ven biển Bắc Phi lũ lượt đi làm cái nghề này nên thường không thu hút sự chú ý, nhưng lá cờ tung bay trên con thuyền hải tặc chở hai người đàn ông này tới và hình xăm trên cánh tay của họ đã khiến mọi người phải liên tục liếc mắt nhìn.

Chiếc đồng hồ cát màu trắng trên nền đen, vua cướp biển – biểu tượng của Sư Tử Đỏ Bắc Phi.

Gã trùm bảo kê Djenne của Tunisia nhận được tin tức đầu tiên, giờ đang vừa lo vừa sợ đi theo sau hai tên cướp biển, dè dặt dò hỏi ý đồ của họ. Phải biết rằng tuy Sư Tử Đỏ không trực tiếp can thiệp vào chế độ chính trị của Tunisia, nhưng chỉ cần người đàn ông tóc đỏ này muốn, toàn bộ Bắc Phi sẽ nằm trong bàn tay hắn.

“Nhìn cái thời tiết quái quỷ này đi! Bàn chân sắp cháy đen tới nơi rồi!” Trái với vẻ ngông nghênh ngày thường, gã trùm bản địa đang ân cần chiêu đãi những vị khách rắc rối đến từ phương xa: “Trước tiên đến chỗ anh em nghỉ chân uống ly rượu nhạt đã nhé? Gần đây tôi mới có được một lô thuốc lá cực ngon, mùi vị cay nồng đã lắm”.

“Không được! Bọn tôi tới đây tìm người, thời gian gấp gáp lắm”. một trong hai tên cướp biển, Michelle “Độc Nhân” đáng người thấp lùn từ chối ý tốt của gã trùm bản địa.

“Hắc ín trên thuyền cũng sắp bị nung chảy rồi, sao phải vội vàng thế làm gì, nể mặt anh em chút đi!” Djenne xoa xoa tay, khuôn mặt đầy những thớ thịt gồ lên nặn ra nụ cười mà gã đàn ông nào cũng hiểu: “Ngoài thuốc lá ra, còn có rất nhiều người đẹp vô cùng nóng bỏng...”.

Trên thuyền cướp biển chỉ có cánh đàn ông hôi hĩnh, đi biển mấy tháng trời nói không chừng đến góc váy của phụ nữ cũng chẳng có mà sờ, Michelle “Độc Nhân” có hơi dao động, tâm tình đang nhộn nhạo, lại bị đồng bọn huých cho một cái. “Săn cá mập” Van Horn người như cây cột buồm vừa cao lại vừa gầy, hằn sờ vết sẹo do đao gây ra trên mặt, nói bằng giọng ảm đạm “Không phải là bọn tôi không nể mặt, mà đây là mệnh lệnh của thuyền trưởng”.

Hai chữ “thuyền trưởng” được có ý nhấn mạnh này lập tức chặn đứng những người có mặt ở đó, Djenne không dám phí lời nữa, giọng điệu đầy vẻ kính sợ hỏi: “Ngài Hayreddin muốn tìm ai? Cái khác thì không dám nói, chứ vùng Tunisia này, nơi nào có nhiều bọ chó nhất tôi cũng biết!”.

“Săn cá mập” móc từ trong người ra một tấm giấy da dê được gấp rất cẩn thận, trải nó ra cho Djenne xem: “Ông đã là trùm ở đây thì hỏi giúp bọn tôi, trong ba tháng gần đây, có ai từng thấy người này chưa?”.

Djenne nhìn chăm chú, chỉ thấy trên tờ giấy da dê vẽ phác hình một thiếu niên đầu quấn khăn, tóc đen mắt đen, vẻ mặt lạnh nhạt, thoạt nhìn thấy cũng chẳng có gì đặc biệt. Điều khác thường chính là ở sự tỉ mỉ cực kỳ của bức tranh treo thưởng này, nét vẽ tinh tế tỉ mỉ, sống động như thật. Djenne vẫn vờ chòm râu, suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Không có ấn tượng gì mấy... nhưng nói không chừng sẽ có tên bán hàng rong hoặc một tay thủy thủ nào đó đã từng gặp rồi, có thể cho tôi thêm vài bức tranh treo thưởng nữa không? Cũng tiện truyền tay hỏi han xung quanh hơn”.

Van Horn đưa tờ giấy da dê cho hắn: “Chỉ có một bức này thôi, giữ cho cẩn thận vào. Ông anh à, nếu ông tìm ra cậu ta, thì cứ ngồi đó mà chờ phát tài đi!”

“Bất kể là còn sống hay đã chết?”.

“Bất kể là còn sống hay đã chết!”.

Michelle “Độc Nhân” bổ sung thêm một câu: “Không tìm được thì cứ nói thật là không tìm được, không ai làm gì ông đâu, đừng hòng tìm người giả thế vào cho đủ số, thuyền trưởng nhận ra đấy. Tay trùm cảng Béjaïa tìm bừa một thi thể mặt mũi thối rữa của một thằng nhóc nào đó đem tới nhận công, kết quả thuyền trưởng không nói câu nào, tiền hẩn đi gặp thánh Allah luôn”.

Djenne trợn trừng hai mắt, một tay ôm ngực một tay giơ lên thề: “Thề có thánh Allah, có cho mười lá gan tôi cũng không dám giở trò qua mặt ngài Hayreddin! Nhưng thời tiết nóng như thế này, nếu nhỡ ra chết rồi, mà cũng... cũng thối rữa nhận không ra được nữa thì sao?”.

Van Horn nhún vai xòe tay: “Lúc đó thì phải xem cái số ông thế nào”.

“Vậy thì, dám hỏi cậu nhóc này rốt cuộc là... lẽ nào...”.

“Nghe này người anh em, kẻ thông minh ít lời thì sẽ phát tài, câu nên hỏi thì hãy hỏi, câu không nên hỏi thì im đi. Hiểu chưa?” “Săn cá mập” vỗ vỗ bả vai Djenne đầy thâm ý: “Chúng tôi đến chỗ đông người hỏi thử xem thế nào, không phiền ông phải phải người đi cùng đâu”. Nói đoạn, hẩn bỏ lại gã trùm bảo kê, dẫn Michelle “Độc Nhân” đi về phía khu chợ náo nhiệt.

La ngựa đi qua đi lại vội vàng, dân cư đông đúc, đợi đến khi không thấy bóng dáng người sau lưng đâu, Michelle mới thì thầm với gã đồng bọn: “Cũng đã ba tháng rồi, nếu đội trưởng vẫn còn sống thì phải có tin tức, mày nói xem cứ làm khó người khác như vậy nghĩa là làm sao? Chỉ riêng ở tuyến đường biển Bắc Phi thôi, thuyền trưởng đã phải đi mười mấy con thuyền rồi, dám giả mạo tìm thấy được cả một mớ”.

Van Horn cau mày nói: “Đến giờ mà mày vẫn chưa hiểu à? Đây chẳng qua là nỗi nhớ nhung của thuyền trưởng mà thôi, không tiếp tục tìm, thuyền trưởng sao chịu từ bỏ hy vọng”.

Nhớ đến cậu thiếu niên Hải Yêu xuất hiện thần bí lại biến mất đột ngột, trong lòng cả hai dấy lên một nỗi buồn chua xót.

“Đội trưởng nghĩa khí lại hào phóng, có chuyện gì là không nề hà rút đao giúp đỡ, không có chuyện thì mời anh em ăn uống, nhân phẩm cũng rất tốt...”.

Hai gã cướp biển chìm sâu vào nỗi nhớ thần tượng trong lòng, hồi lâu sau, Michelle thả tay áo xuống, che hình xăm đồng hồ cát, khịt khịt mũi nói: “Săn cá mập, tao nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ gặp được người nào đàn ông như vậy...”.

“Cúc xương bò, cúc xương cừu, cúc san hô ngà voi thượng hạng đây! Cỡ lớn cỡ nhỏ cỡ trung bình loại nào cũng có hết, mua mười tặng một giá rẻ đặc biệt siêu giảm giá đây!”.

Michelle “Độc Nhân” còn chưa nói hết câu, một tiếng rao quen thuộc mà trong trẻo giống như sấm nổ bên tai vang lên. Hai gã cướp biển mắt to trừng mắt nhỏ, vắt chân chạy tới chỗ phát ra âm thanh.

Chen chúc dưới chân bức tường đổ nát dưới chân thành là mấy sạp hàng nhỏ tồi tàn, việc buôn bán ế ẩm, mấy gã thương nhân uể oải lười biếng phe phẩy quạt, chỉ có một thiếu nữ trên cổ đeo vòng nô lệ vẫn kiên trì rao bán. Cô gái chân trần ngồi sau sạp hàng, sợi dây xích được buộc vào tường, trên người mặc một chiếc váy dài dệt thủ công, mái tóc ngắn màu hạt dẻ được chải thành hai bím gọn gàng, phong thái trông vô cùng giống con nhà lành.

Hai người đi tới trước sạp hàng, rồi cứ ngây người ra nhìn chằm chằm vào cô thiếu nữ đang bày hàng, Van Horn gọi thử thăm dò:

“Nick, đội trưởng Nick?”.

“Các ngài là... muốn, muốn mua cúc áo à?”.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, bên dưới mái tóc xoăn là khuôn mặt thanh tú trắng trẻo. Dường như nàng hơi kinh ngạc trước sự xuất hiện của hai người, nhưng lập tức trấn tĩnh lại được, ân cần mời chào họ xem hàng: “Hai ngài xem thử đi, thứ gì sạp hàng của chúng tôi cũng có, là hàng hóa vớt được từ dưới biển, không mất tiền vốn, nên giá rất rẻ”.

Michelle vội hỏi: “Đội trưởng, cậu không nhận ra chúng tôi ư? Tôi là “Độc Nhân” đây mà!” Hẩn vén miếng vải đen bịt mắt lên, để lộ ra hốc đen bên dưới.

“Các ngài nhận nhầm người rồi, tôi không biết đội trưởng nào cả”. Thiếu nữ lắc lắc đầu khiến sợi xích vang lên leng keng: “Tôi chỉ là một nô lệ bán hàng thôi. Có muốn mua cúc không?”.

Hai gã cướp biển vô cùng thất vọng, “Độc Nhân” quay sang nhìn đồng bọn như muốn hỏi: “Lẽ nào nhận nhầm người thật?”.

Van Horn lấy lại bình tĩnh: “Nghe nói đội trưởng Nick bị cột buồm đập vào roi xuống biển, nói không chừng bị thương ở đầu, lại thêm việc bị chìm dưới nước nữa... À đúng rồi! Trên ngực đội trưởng có một dấu in bằng sắt nung màu xanh lam! Thứ đó không phải ai cũng có đâu!”.

“Độc Nhân” liếc nhìn bộ váy dài với hàng cúc cài kín đến tận cổ, phấn khởi nói: “Ô hô! Không sai!” Hẩn sải bước đi tới chỗ sạp hàng, thò hai bàn tay to lớn đẩy lông lá định xé váy áo của cô gái ra.

Nhưng đúng vào lúc ấy, một bóng đen đột nhiên mạnh mẽ xông tới, đám Michelle “Độc Nhân” bay văng ra xa.

Một gã con lai tóc đen da nâu đứng chắn trước mặt cô gái, nhe hàm răng trắng bóc, giống như một con chó lớn đang bảo vệ thức ăn, hung tợn trừng mắt lên nhìn hai người.

“Cút đi! Không nhìn thấy chiếc vòng cổ à? Đây là cô gái của tao!”.

Van Horn đỡ người anh em của mình dậy, đề bàn tay đang định rút dao của hắn lại, nhỏ giọng nói: “Mày không nhớ thằng nhóc tạp chủng này à? Hai ta không phải đối thủ của nó đâu, đừng đánh rắn động cỏ”.

Michelle nhổ một bãi nước bọt dính máu tươi, hậm hực liếc xéo gã con lai, chửi mát mấy câu rồi cùng “Săn cá mập” bỏ đi. “Không sao chứ? Sao không gọi tôi?” Eney quay đầu lại, biểu cảm hung dữ lập tức hóa thành vẻ sẵn sàng, đôi mắt màu vàng kim lấp lánh thân thiết quan sát cô nàng tù binh bé nhỏ của hắn.

“Không sao, mấy kẻ bói lông tìm vết ấy không phải vẫn thường có sao?”. Nick giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, về mặt đồ dẫn cúi đầu xuống kiểm tra lại tồn thất của sạp hàng: “Tiếc quá, giẫm hỏng mất một cái bát rồi”.

Sói Đất thấy nàng không có gì khác thường mới yên lòng ngồi xỏm trên đất sắp xếp lại số hàng hóa ngồn ngang: “Một mình em không sao chứ? Tôi vẫn còn mấy bao hàng nữa chưa dỡ hết, một giờ nữa chắc chắn sẽ xong”.

Nick gật gật đầu: “Không sao đâu, anh đi đi”.

Eney bước đi nhưng trong lòng lưu luyến, còn trong đầu Nick lại là một mớ hỗn độn, nhặt một cành cây muốn tính toán thu chi, nhưng lại chẳng viết ra được gì. Đợi đến khi lấy lại tinh thần, nàng phát hiện mình đã vẽ trên nền đất một chiếc đồng hồ cát nho nhỏ.

Cát đã chảy hết, nghĩa là sự nhẫn nại của sư tử đã cạn.

Trí nhớ của thuyền trưởng giống như nét vẽ nguệch ngoạc trên bờ cát, theo thời gian sẽ bị những con sóng từng đợt từng đợt xóa nhòa rồi dần dần biến mất.

Nick ngậy người nhìn ký hiệu đó hồi lâu, trước lúc Eney quay về thì giẫm lên cát xóa đi.

Nhưng nàng không ngờ được, trí nhớ của con sư tử Hayreddin rất tốt, mỗi nỗi ân oán đều như được khắc sâu trong tâm trí, nếu không, sự trả thù của hắn đối với Tây Ban Nha cũng chẳng kéo dài cho đến bây giờ. Tám ngày sau, một con thuyền cướp biển cực to trang bị vũ trang tận răng neo đậu tại bến cảng Tunisia, vị trí mũi thuyền được khắc một cái tên đen kịt – Diêm Vương.

Gã trùm bảo kê Djenne dẫn theo một toán anh em đứng ở bến thuyền nghênh đón, vừa ngạc nhiên lại vừa kinh sợ, một mặt cảm thấy rất phấn khích vì được tiếp đãi vị Vua cướp biển uy phong một cõi Địa Trung Hải, mặt khác lại sợ vì tìm sai người sẽ bị diệt khẩu trút giận.

Mấy con thuyền nhỏ đi đón người tiến đến càng lúc càng gần, Djenne nhìn thấy người đàn ông tóc đỏ cao lớn đứng trên thuyền như một bức tượng đá tôn nghiêm kiên nghị mà trầm mặc, khẩu súng và chuôi thanh đao quý đắt ở bên thắt lưng lóe lên những tia sáng. Đường nét gương mặt bên dưới mái tóc đỏ như lửa cháy kia vốn dĩ rất đẹp, nhưng tâm trạng của người đàn ông này rõ ràng là rất tồi tệ, trên khuôn mặt sẫm sì là bộ râu mọc lên tua tủa, mỗi mím chặt lại thành một đường kẻ, tạo ra một loại áp bức khiến người ta không khỏi cảm thấy kinh sợ.

Mấy tay chèo thuyền rẽ nước đưa chiếc thuyền nhỏ vào bờ, người đàn ông nhanh nhẹn nhảy từ trên chiếc thuyền nhỏ lên cầu tàu, giẫm mạnh đôi giày da lên tấm ván gỗ, khiến nó kêu lên ruynh ruynh. Ruột gan Djenne cũng đập thình thịch loạn xạ theo âm thanh ấy, cúi người sán lại thấp giọng nói: “Thưa ngài! Thật là vinh hạnh quá...”.

“Đẫn đường!”. Hayreddin chẳng có tâm trí đâu mà chuyện trò, thẳng thắn thể hiện ý đồ đến đây, một câu “dẫn đường” nói ra hung ác như thể “diệt tất” vậy.

“Vâng ạ vâng ạ! Dẫn ngay dân ngay đây!” Djenne nhảy dựng lên như bị sứa cắn, vội vội vàng vàng đi trước chỉ đường. Trên đường đi, Hayreddin không mở miệng nói một câu nào khiến lòng dạ Djenne càng thêm thấp thòm.

“Thưa ngài, tôi không quen biết người trên lệnh truy nã, mấy hôm trước hai người anh em kia thấy giống, tôi cũng không dám nói bừa, nên mấy ngày nay chỉ bảo người lên theo dõi, cũng không quấy nhiễu gì, ngài có thể dừng, dừng...”.

Cỗ họng Hayreddin phát ra một tiếng “ừ” nhưng cũng không phản ứng gì, hiển nhiên là không muốn nghe người bên cạnh lải nhải dài dòng. Trong ngực hắn có một ngọn lửa giận đang hùng hực bốc cháy, thiêu đốt suốt dọc đường từ Algiers đến Tunisia, càng lúc càng nghiêm trọng, đang cận kề bờ vực của sự bùng nổ.

Suốt một trăm ngày đêm, hắn tựa như đánh xe trong màn sương mù vô tận, rõ ràng biết là vô vọng, nhưng vẫn không ngừng lặp đi lặp lại cuộc tìm kiếm không chút lý trí này. Vậy mà giờ, những phần nộ, những bi thương, những hối hận của hắn, hết thảy giống như mớ rong biển hạ giá trôi dập dềnh trên mặt nước. Hoàn toàn vô ích!

Vừa mới qua trưa, bầu không khí khô nóng ngột ngạt vô cùng, người khôn ngoan sẽ chẳng chọn thời điểm này để ra ngoài làm việc, nhưng trong khu chợ lại đột nhiên xuất hiện một nhóm cướp biển trang bị vũ khí hùng hồ xông thẳng vào. Dẫn đầu là người đàn ông tóc đỏ vô cùng chói mắt, chiếc áo sơ mi bằng chất liệu vải lạnh thượng hạng, thắt lưng viền vàng, thanh đao Damascus được khảm đá quý cùng khẩu súng chuôi bạc, mỗi một chi tiết đều thể hiện

rằng hần không nên lang thang trong khu chợ bình dân này.

Đám thương nhân sợ đến mức hai chân run lẩy bẩy, tuy cướp biển chủ yếu kiếm ăn trên biển, nhưng rốt cuộc vẫn là cướp, lên bờ chém giết trần lột cũng không phải là chuyện gì lạ. Chứng kiến Djenne trùu bảo kê của Tunisia đi trước dẫn đường giống như gã chạy việc vặt, không biết là ai sẽ nhận phải màn tai họa tiếp sau đây. Đôi mắt màu lam của tên thủ lĩnh cướp biển giống như chim ưng quét khắp lượt, rồi sải bước thẳng đến sạp hàng dưới chân tường thành.

Đội đến khi gã sát thân đã đi rồi, mấy người bán hàng rong mơ hồ chẳng hiểu gì ghé sát vào nhau thì thầm bàn luận:

“Chỗ tường thành kia nếu không phải là quầy bán đồ ăn vặt thì là sạp bán vải vụn, ông nói xem khi thế bọn họ hùng hổ thế kia, định cướp của ai chứ?”.

“Ý trời khó đoán, ai mà biết được...”.

Cô gái tóc tết bán tạp hóa đang ngồi gục dưới bóng râm, cái đầu nhỏ gật gà gật gù, vẫn chưa biết rằng tai họa đã đến cửa. một bóng người tựa như mây đen phủ xuống, đôi ủng cực lớn đứng ngay trước sạp hàng, trái tim Nick thịch một tiếng, thần trí lập tức tỉnh táo lại ngay.

“Ngẩng đầu lên”.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, Nick ép bản thân hít vào rồi lại thở ra, từ từ ngước mắt lên, nhìn về phía người đàn ông cao lớn trước mặt. Hần vịn tay vào chuôi dao, vì đứng ngược sáng nên không quan sát rõ được vẻ mặt thế nào, nhưng toàn thân lại toát ra hơi thở nguy hiểm giống như một thùng thuốc súng sắp sửa nổ tung đến nơi.

“Thú vị quá nhỉ, ngoan ngoãn giống như gia súc để người ta cột vào tường thế này sao? Há?”.

Mấy chiếc ly bằng đồng bị đập một cú rất mạnh bay văng ra xa, đĩa sứ vỡ nát thành từng mảnh dưới đế giày. Hayreddin đá tung những món hàng giá cả rẻ mạt bày trên đất, cảm giác bức bách như một quả núi lớn đè xuống, đi tới trước mặt Nick, giờ cánh tay ra. Nick rụt cổ lại theo bản năng, nhưng bàn tay to lớn lại rơi xuống đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng từng chút từng chút một. Hần bật cười, giọng điệu và động tác đều cực kỳ dịu dàng, dịu dàng đến nỗi khiến Nick không kim được rung mình ớn lạnh giữa bầu không khí nóng đến hơn 400C.

Hayreddin khẽ thờ dài: “Quãng thời gian qua hần là rất vui nhỉ? Tròn ba tháng rồi đấy! Tôi vẫn luôn luôn đi tìm em... Victor còn thấp đèn dầu về đến hơn một trăm tờ lệnh truy nã... nhưng “Săn cá mập” lại nói, em không chịu thừa nhận mình là thuộc hạ của tôi!”.

Nick không nói lên lời, Hayreddin vuốt ve từ mái tóc xuống đến gò má nàng, giống như đang phác họa một bức chân dung miêu tả từng chút từng chút một theo đường viền xương chân mày, đường lượn sống mũi, độ cong cánh môi, sau đó đến cằm cổ - trên đó là một chiếc vòng bằng đồng được điêu khắc rất tinh tế. Tiếng dây xích vang lên leng keng, động tác mon man rất nhẹ, nhẹ đến nỗi giống như đang vuốt ve lá thư của tình nhân, nhưng Nick lại có cảm tưởng như đang bị chìm xuống dưới nước, cơ hồ không thể thở nổi.

“Thuyền trưởng, tìm được đồ rồi!” một nhóm cướp biển khác lục soát căn nhà, cầm theo vài thứ vũ khí vô cùng quen thuộc xuất hiện. Chiếc lưỡi hái màu đen và hai con dao găm hần đã tặng cho nàng, những món đồ mà Sói Đất đã tung tin là rơi dưới đáy biển Algiers.

“Tên tạp chủng mất vàng đó đã giấu trên mái rom nhưng vẫn bị chúng tôi tìm ra!”.

“À há! Xem ra không nhận nhầm người rồi!” Hayreddin nhìn ba món vũ khí, quay đầu lại bóp lấy cổ Nick, quay mặt nàng nhìn về phía thanh lưỡi hái – biểu tượng của Hải Yêu: “Sao không lên tiếng đi? Hay vẫn định tiếp tục giả vờ mất trí nhớ, muốn chơi tôi à?”.

Giống như con cuồng nộ của đại dương sâu thẳm không cách nào đoán trước, vẻ mặt của Hayreddin đột nhiên thay đổi, mây đen lập tức bao phủ. Huy động biết bao nhiêu nhân lực trong suốt ba tháng, vô số lần hối hận đã hoàn toàn trở nên vô nghĩa, con thỏ nhãi nhéo này lại dám ung dung tự tại bày sạp hàng ở đây như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra, mười mấy năm nay, Hayreddin chưa bao giờ phân nộ đến thế! Nhìn đến chiếc vòng trên cổ Nick, một trận máu nóng lại dâng lên não, hần đột ngột kéo sợi dây xích lên, nhấc chân đập mạnh vào bức tường phía sau lưng nàng.

Rầm!!!

Bức tường sập đổ dưới lực đập cực mạnh, sau một loạt những âm thanh ầm ầm rất to, bụi đất bay mù mịt, đám đông quây lại xem ai nấy đều sợ đến mức rụng rời chân tay vì hành động giận dữ của gã thủ lĩnh toán cướp biển.

“Còn ngồi đó giả bộ nữa?! Đứng lên!!!”.

Hayreddin quát to, bàn tay đang cầm sợi xích kéo một cái, lôi Nick ngã phệt xuống, nàng giống như một ngọn cỏ đuôi chó bị bẻ gãy ngã rạp xuống bụi đất.

Điều nàng không muốn nhất cuối cùng vẫn cứ xảy ra, hết thấy những xấu hổ, những bất lực đều lộ ra trước mặt những kẻ từng là cấp dưới, phơi bày trước mặt người đàn ông nàng sùng bái nhất.

Chiếc váy dài bị cuốn lên để lộ ra một bên chân quấn kín bằng vải, cùng một cánh tay thõng xuống như mấy sợi mì chín nhừ, Nick giống hệt một con cá mắc cạn giữa vũng nước trên nền đất, dùng nói là đứng lên, ngay cả bò thôi cũng rất vất vả. Mái tóc xoắn màu nâu hạt dẻ che khuất gương mặt, cả người nàng dính đầy bụi phủ phục trên đất, dùng thanh âm khê khằng đến mức không thể nghe rõ được nói:

“Thuyền trưởng... tôi tàn phế rồi...”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 5: Chìa Khóa

Type: Tiểu Tắt Tắt

Khu chợ Tunisia ồn ào giờ phút này im lặng như cõi chết, trong vòng vây của một đám cướp biển dữ tợn, một đứa trẻ bán tạp hóa ngã trên nền đất, tay chân có một nửa xem ra không thể cử động được nữa.

Hayreddin mãi không lên tiếng, quan sát thương thế của Nick nghiêm trọng không giống giả vờ, lúc ấy mới ngồi xổm xuống nhẹ nhàng đỡ nàng đứng lên.

“Em cho rằng em trở thành như vậy, tôi sẽ không cần em nữa, nên mới không quay về ư?”.

Nick không nói gì, cái đầu nhỏ nhún ừ rừ cúi xuống, giống như mầm hạt đậu thiếu nước dưới ánh mặt trời gay gắt.

“Hay là vì quá khó coi, nên ngay cả câu xin tôi cứu em cũng không nói?”.

Nick vẫn lặng im.

Hayreddin nhìn sắc mặt nàng tiều tụy, gầy yếu đi nhiều so với ba tháng trước, hiển nhiên đã chịu không ít giày vò, trong lòng liền có tính toán.

Sợi xích rơi khỏi tường, kéo lê trên mặt đất, Hayreddin liền rút thanh đao Damascus chém sắt như chém bùn ra, thanh đao vung lên, keng một tiếng, sợi dây xích rơi xuống đất. Nhưng chiếc vòng cổ vẫn đeo trên cổ Nick, không có chìa khóa, cứ cố phá vòng cổ sẽ khiến nàng bị thương, nên tạm thời để lại. Hayreddin thu đao bế Nick lên, ôm vào lòng phui phui lớp bụi đất vương trên người nàng, lặng lẽ đi về hướng bến cảng.

Khu chợ nhộn nhạo, thậm chí rất nhiều người không liên quan cũng từ xa chạy tới xem náo nhiệt, Sói Đất đã thấy động tĩnh từ lâu, nhưng hấn một thân một mình, lại không có súng, trong khi đó đối phương người đông thế mạnh, nên đành nấp sau thân cây chà là đau khổ chờ đợi. Giờ thấy Hayreddin định mang Nick đi luôn, hấn mới xông ra kích động hét to:

“Cô ấy là của tôi! Tôi cứu cô ấy về, tôi đã chữa trị cho cô ấy!”

Đầu óc Hayreddin bốc hỏa, một tay ôm lấy Nick, không nói lời nào xoay người giơ tay bắn một phát súng. Eney khổ sở bỏ chạy, đám cướp biển cũng rất thức thời, nhất loạt cùng rút đao cong ra, vây xung quanh. Nick ghé đầu vào vai Hayreddin, tránh ánh mắt của hấn, ra hiệu bằng khẩu hình với Eney: chạy.

Sói Đất tro mắt nhìn giấc mộng cả đời mình bị cướp mất, vừa phần nộ lại vừa bị thương, bất lực vì đối phương quá mạnh, đành xoay người vội vàng bỏ chạy. Bị kích trong sa mạc thường chính là như vậy: sói đất hao tổn biết bao tâm tư mới kiếm được đồ ăn, sung sướng cười ha ha, nhưng thanh âm đó lại dẫn dụ những đối thủ mạnh hơn tới. Suốt từ đuôi sói đất đi, xoi tái luôn con mồi nó phải vất vả khổ sở mới bắt được, sói đất đáng thương chỉ có thể đứng ở một bên quan sát chờ đợi, cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ buồn thảm giống như đang khóc.

Trong mắt của đám cướp biển, kẻ địch bỏ chạy trốn chết chẳng qua chỉ là một đoạn nhạc ngắn chen giữa, điều quan trọng là đội trưởng Nick đã trở lại. Nhưng tình trạng hiện giờ của nàng lại làm cho người ta không thể nào vui nổi. Hải Yêu bị liệt ngã trên đất, bị xích lên tường! Thần tượng sa sút đến mức này, tâm tình đám cướp biển đều như vỡ vụn.

Đoàn người lên thuyền Diêm Vương thả neo ở bến cảng, nhìn thuyền trưởng ôm Nick quay về phòng ngủ. Cách bài trí trong phòng ngủ của thuyền trưởng cơ bản là giống như trên thuyền Hải Yêu đã bị đắm, chỉ là không gian rộng hơn một chút, có nhiều đồ gỗ hồ đào cổ định trên sàn hơn.

Tấm rèm trên khung cửa sổ mạn thuyền bay phất phơ trong làn gió biển hiu hiu, Hayreddin ôm Nick trên chiếc giường mềm, cẩn thận đánh giá tên trộm nhỏ với đôi mắt đen lay láy vừa bị mình bắt về quy án, dưới hàng mi cong cong là đôi mắt sâu thẳm như hồ nước, đen thì rất đen, trắng lại vô cùng thuần khiết, tỏa ra luồng ánh sáng mềm mại ướt át đặc biệt chỉ có ở những đứa trẻ. Hết thấy của cải và quyền lực đều không thể làm nảy sinh được loại cảm giác mãnh liệt dâng lên một cách tự nhiên như thế, khiến cả tinh thần và thể xác hấn cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Tìm về rồi, cuối cùng đã tìm về rồi!

Những gì của Thượng đế sẽ trở về với Thượng đế, những gì của Caesar sẽ trở về với Caesar, và trên thế gian này, tên trộm nhỏ bé với đôi mắt đen láy kia chỉ một mình hấn được hưởng!

Lại một lần nữa quay trở về vòng tay cường tráng, Nick ôm lấy cổ Hayreddin, tham lam hít ngửi mùi hương quen thuộc. Thuyền trưởng... thuyền trưởng... dường như tất cả đã quay về điểm ban đầu, chỉ là màu da của Hayreddin sạm đi nhiều quá, đôi mắt giống như thức suốt đêm, hấn rõ tơ máu, hai bên má và dưới cằm còn lỏm chồm râu, có vẻ đã mấy ngày rồi chưa cạo.

“Thuyền trưởng, ngài định nuôi râu à? Định bắt chước anh cả sao?” Nick ngấm thuyền trưởng hồi lâu, tò mò hỏi. Trước đây bất luận thế nào, hán cũng luôn gọn gàng sạch sẽ, chưa bao giờ để mình tiêu tụy thế này.

Hayreddin mân mê cằm, nghĩ tới việc quên cạo râu hai ngày nay, liền bật cười tự giễu, thầm nghĩ nếu không phải tại con thỏ nhép này suốt ba tháng qua sao hán phải lo lắng đến mức bỏ bê bản thân như vậy? Đột nhiên nhớ tới một chuyện, hán hờn giận hỏi:

“Con nhóc khốn kiếp kia, lúc này ở trong chợ, em đưa mắt ra hiệu cái gì với thằng nhãi tạp chủng đó hả?”.

“Sao cơ? Đưa mắt ra hiệu gì chứ?” Nick chớp chớp mắt, giả vờ không hiểu, nhưng ánh mắt lại không kìm được liếc về bên phải.

Hayreddin là con cáo già giao hoạt, đương nhiên sẽ không bỏ qua chi tiết này, sắc mặt liền sầm xuống quát: “Dám trợn mắt nói dối! Nằm trên vai tôi ra hiệu với người đàn ông khác, tưởng ông đây là thằng ngốc hả? Em ngu với thằng đó rồi hả?”.

Bị tóm ngay tại trận, Nick ứ ớ không nói được lên lời.

Một cô gái toàn thân bị thương nặng, không có sức chống cự, bị bắt suốt ba tháng, nếu có bị ép buộc với bao nhiêu người cũng chẳng phải chuyện lạ. Hayreddin có khứu giác nhạy bén, tuy rằng sớm ngửi được trên người Nick có mùi của người đàn ông lạ, nhưng hán không đặt nặng quan niệm đạo đức trịnh tiết, chỉ là thái độ bảo vệ kẻ địch của Nick khiến hán rất không vui, hừ lạnh một tiếng nói: “Em nghĩ cho kỹ vào, quên hồi đầu là ai đánh ngã em xuống biển rồi hả? Lại còn giả vờ mất trí nhớ nữa à?”.

“Còn lâu nhé! Còn lâu tôi mới bị đánh bại, là bắt cần bị cột buồm đổ vào thôi!” Đề cập đến bản lĩnh của mình, Nick mới lớn tiếng giả thích: “Chính Eney đã vớt tôi lên, nếu tôi sung sức thì anh ta đâu phải là đối thủ!”.

“Hừ, giỏi lắm, lại còn gọi nhau bằng tên nữa!”.

Nick bệnh vực Sói Đất hết lần này đến lần khác khiến Hayreddin càng thêm bực bội, nhưng hán lại không nổi đánh náng, bèn kéo gáy của Nick lại đè cái đầu nhỏ của nàng xuống, dùng râu ra sức chà mạnh lên khuôn mặt mềm mại của nàng. Lóp râu mới mọc vừa cứng vừa ngứa, đâm vào da mặt khiến Nick kêu la om tời. Đặc điểm lớn nhất của đám vô lại đầu đường chính là: lúc đau ốm thực sự có thể không hé răng lấy một tiếng, gắng gượng chịu đựng, nhưng lúc bị bắt nạt dù là tí ti thì lại kêu gào to không ai bằng. Hai người dính lấy nhau đùa giỡn ầm ĩ một hồi là đã trở về giống như lúc trước.

Hayreddin trêu chọc nàng một lúc đã không còn tâm trạng nữa. Trước đây mỗi lần giả vờ muốn đánh mông nàng, Nick đều giống một con báo con chân tay giãy dụa chạy trốn, nhưng hiện giờ chỉ biết xin tha, tay chân nửa bên trái mềm oặt thõng xuống, thật sự không thể cử động được.

“Khụ khụ khụ!! Tôi nói này, lúc hai người thân mật tốt xấu gì cũng phải nhớ đóng cửa lại trước đã chứ”.

Một giọng nam trung cay nghiệt vang lên trước cửa, Nick nhìn qua vai Hayreddin, một người đàn ông đeo kính gọng bạc nghiêng người dựa vào khung cửa, dáng vẻ giả vờ như đang gõ lên cánh cửa gỗ.

“Tôi nghe nói cô bị mất trí nhớ”. Anh chàng bác sĩ từ tốn xòe ngón tay, điệu bộ như đưa ra một con số: “Trước khi rơi xuống biển cô vẫn còn nợ tôi hai mươi đồng, còn nhớ chứ?”.

“Không hề! Tôi chưa bao giờ mượn tiền anh!” Nick lớn tiếng phản bác.

Chàng thanh niên nhún mày nói: “Quên rồi à? Vậy chắc cô cũng không nhớ mình gửi ở chỗ thuyền trưởng bao nhiêu tiền đâu, nhỉ?”.

“Hai trăm mười ba đồng lẻ năm xu...”. Phun xong con số ra khỏi miệng, Nick mới hiểu được ý của anh ta.

“Ừ, não bộ hoàn toàn bình thường, không hề bị úng nước. Tôi đã nói rồi mà, người tốt không sống thọ, còn tai họa thì lưu lại đến ngàn năm!” Victor không giấu nổi nụ cười bên khóe miệng, đi vào trong phòng, thái độ khác hẳn lúc bình thường, đuôi ngón tay thon dài ra, tóm lấy chỗ nhiều thịt nhất trên má nàng ra sức bấu véo, vắn vẹo khiến nàng phải nhe răng nhếch miệng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vừa mới bị lóp râu cứng chọc vào đồ bưng, lúc này rất muốn phản kháng lại hành vi bạo lực của anh chàng bác sĩ, nhưng lại bị thuyền trưởng ôm chặt trong lòng, đành sử dụng phương pháp kinh tởm nhất hay dùng: “Hôm nay tôi chưa rửa mặt cũng chưa đánh răng đâu!”.

Đường cong khoe miệng tuyệt đẹp của Victor lộ ra nụ cười thâm hiểm như di ghê: “Không sao, lát nữa tôi sẽ rửa tay khử trùng”.

Trước đây thực lực chênh lệch quá lớn, hiếm hoi lắm mới có một lần chơi xỏ nàng, anh chàng bác sĩ vắn nhéo khuôn mặt mình đã vẽ đến hàng trăm lần đến mức méo mó, trong lòng sinh ra một cảm giác sáng khoái không nói lên lời. Hayreddin giữ chặt lấy móng vuốt có thể cử động được của Nick, cười tùm tùm nhìn nàng bị bắt nạt.

Hai quý ngài xả giận đủ rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick cũng đã bị vắn vò đến mức vừa đỏ lại vừa sưng, đôi mắt nàng loang loáng ánh lệ, miệng còn có ý hừ hừ. Hayreddin đứng dậy, đặt nàng xuống chiếc giường mềm, nhét vài tấm đệm xuống dưới lưng nàng, nói với anh chàng bác sĩ:

“Được rồi, cậu tới xem vết thương cho cô ấy đi”.

Nghe thấy những lời này, biểu cảm đáng thương giả vờ trên mặt Nick lập tức nhạt dần đi, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, chờ đợi phán quyết cuối cùng. Nàng biết thương thế của mình rất nghiêm trọng, nhưng câu “Cô bị tàn phế vĩnh viễn” từ miệng chuyên gia thì có mức độ đã thương hoàn toàn khác.

Mà chuyện tiếp theo nàng phải đối mặt, chính là rời thuyền.

“Ở đây có đau không?” Bác sĩ ấn nhẹ lên vùng cơ đùi phía trên đầu gối của Nick.

“Không đau”. Nick dừng lại một thoáng, rồi trả lời rất nhẹ nhàng.

“Thế này thì sao?” Victor đổi một góc độ khác, tăng thêm chút lực.

“Cũng, cũng không đau”. Bệnh nhân nào đó hít vào một hơi gấp gáp, vẫn điềm nhiên kiên trì đến cùng với ý kiến của bản thân.

“Cũng không đau à...”. Victor nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Nick, cặp mắt kính gọng bạc lóe lên một tia sáng sắc bén, anh ta ngẩng đầu lên, xoa tay đây về tiếc nói với Hayreddin: “Thuyền trưởng, xem ra dây thần kinh ở chân bị hoại tử nhiều quá rồi, ấn vào đâu cũng không có phản ứng”.

Hayreddin khoanh tay quan sát: “Dùng thử mấy loại kiểu như búa nhọn đầu, hay dùi gì đó của cậu đi, gõ thật mạnh xem thế nào”.

Anh chàng bác sĩ đồng ý lời một ngăn kéo trong hòm ra, để lộ đồng dụng cụ thoát nhìn thôi đã có thể khiến người ta thấy đau. Lông tóc Nick dựng đứng, lập tức phản cung: “Đừng! Đừng! Thực ra, thực ra là đau có một tí thôi...”.

“Chỉ đau có một tí thôi à? Bầm tím diện tích rộng như vậy là do gãy xương mà ra, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người nói chỉ đau có một tí thôi đấy”. Tay bác sĩ xấu tính ấn nhẹ xuống chỗ xương gãy lòi ra rõ ràng dưới da.

“Á!!!” Lần này cuối cùng Nick cũng không thể gắng gượng thêm được nữa, khoe môi nhợt nhạt, mồ hôi túa ra đầm đìa trên trán.

“Thành thật chút đi! Victor hỏi sao thì trả lời vậy, em còn định giả vờ giả vịt gì với tôi nữa?” Rốt cuộc Hayreddin phải nghiêm túc nói: “Nghe đây, tôi biết việc này rất khó chấp nhận, nhưng em cũng từng lăn lộn trên chiến trường rồi, không đối mặt với hiện thực thì còn có thể thế nào nữa?”.

Nick nhắm mắt lại, nhấc cánh tay phải đè lên mặt mình, để lọt ra giọng nói có một thoáng yếu đuối ngoài ý muốn.

“Thuyền trưởng... tôi không muốn... không muốn xuống thuyền đâu...”.

Victor mím chặt môi. Đây chính là lý do hắn không thích khám và điều trị bệnh cho người quen. Không quen biết, có thể trực tiếp nói thẳng: cả đời này anh chỉ có thể ăn thức ăn dạng lỏng, anh sẽ phải cắt bỏ chân; anh xong đời rồi, chỉ có thể sống được một tháng nữa thôi. Những lời tàn nhẫn hơn thế hắn cũng từng nói cả rồi. Nhưng đối mặt với đứa trẻ này, một đứa trẻ luôn cố gắng để được sống tiếp, hắn thực sự không nở nhần tâm. Hayreddin thờ dài thườn thượt, xoay người đi tới bên giường, xoa xoa đầu Nick, giọng dịu dàng hiếm thấy: “Đừng bi quan như vậy, em xem, Theuriau ở phòng bếp đeo một cái chân gỗ, không phải vẫn sống rất tốt sao? Bất luận quy cách của bữa tiệc là gì, không phải đều là lão nếm trước, chúng ta ăn sau đó ư?”.

Tuy rằng có đặc quyền ăn thử, nhưng thân hình của đầu bếp trưởng béo mập chậm chạp thực sự khiến người ta không thể ngưỡng mộ nổi, Nick che mặt phát ra âm thanh nghẹn nghét từ chối: “Tôi không muốn chân gỗ...”.

“Vậy thì chân bạc vậy. Anh hai Oruç của tôi từng mất một cánh tay, sau đó đã lắp một cái móc câu bằng bạc, mọi người đều gọi là ‘Cánh tay bạc’, kẻ địch nghe danh sợ mất mật.” Hayreddin giống như đang dỗ dành một đứa trẻ, an ủi bằng những lời lẽ dịu dàng mềm mỏng.

“Dù có nghe danh sợ mất mật hơn thế, sau đó không phải vẫn cứ chết sao... cánh tay đó làm bằng bạc nguyên chất à?” Đôi mắt Nick hé ra một khe hở, lộ ra một tia sáng tham lam.

Hayreddin bật cười: “Đảm bảo là bạc nguyên chất! Đúc từ hơn hai trăm đồng xu bạc Tây Ban Nha nung chảy nhé! Thậm chí, nếu em muốn chân ngà voi, vàng, hay muốn dùng ngọc lục bảo khảm vào đầu ngón chân, tôi cũng làm được”.

Ngà voi, vàng, ngọc lục bảo.

Nick bỏ hẳn cánh tay đang che trên mặt xuống, ánh mắt sáng lên rạng rỡ, hô hấp có chút không ổn định.

“Tôi nói này... hai người có thể quay trở lại hiện thực một lát được không? Có biết chân tay giả làm bằng vàng nguyên chất đặc ruột nặng cỡ nào không hả? Đeo vào rồi còn lâu mới cử động được!” Victor giơ tay huơ huơ trước mặt Nick, thử triệu hồi linh hồn tham tiền của nàng quay về: “Thế cho nên tôi rất ghét lúc làm việc có kẻ không liên quan đứng bên cạnh chõ miệng xen vào! Tôi còn chưa chẩn đoán xác thực, sao hai người đã biết nhất định sẽ phải cưa chân cắt tay? Rốt cuộc ai mới là bác sĩ hả?”.

“Đương nhiên là cậu rồi, quý ngài vừa cao quý, uyên bác, lại khiến người ta phải kính sợ, Victor. F. Medeci”. Hayreddin bật cười ha hả đứng dậy: “Vi bác sĩ đã lên tiếng nên tôi sẽ tạm thời tránh đi một lát vậy”. Hắn nhìn Nick bằng ánh mắt đầy khích lệ, rồi xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Để lại quý ngài bác sĩ và bệnh nhân giao lưu riêng với nhau là sự chu đáo của thuyền trưởng. Victor bắt đầu thực sự kiểm tra. Nick mụ mị đầu óc vì lời hứa về chiếc chân vàng của Hayreddin, ánh mắt si mê ngây dại ngih ngoi một lúc, rồi lại ừ ừ.

“Thuyền trưởng sẽ không bao giờ cần tôi nữa”. Nàng thấp giọng nói: “Cắt một cánh tay, lại cưa thêm một chân, tôi chỉ còn lại nửa người thôi”.

“Tin tôi đi, cho dù cô chỉ còn lại một hạt bụi, chắc chắn ngài ấy cũng không để cô đi đâu”.

Tâm sức Hayreddin đổ lên người Nick giống như bỏ ra một món tiền đầu tư cực lớn, bất kể là ai cũng không vui khi nhìn thấy con nợ của mình chưa trả

hết tiền đã chìm sâu xuống đáy biển, Victor lấy con dao bạc của mình ra cam đoan mỗi nguyệt duyên này sẽ không thể chặt đứt dễ dàng.

“Nhưng, ngài ấy cần một kẻ tàn phế để làm gì chứ? Trừ phi là xuống nhà bếp...”.

“Nhà bếp? Cô đừng có mà mơ mộng hão huyền, không biết nấu cơm chỉ biết ăn vụng, cần tới bao nhiêu con mèo mới có thể bắt được một con chuột lớn như cô hả?”.

Victor không ngừng tuôn ra những câu độc mồm độc miệng, nhưng xuống tay lại vô cùng nhẹ nhàng, cẩn thận cắt lớp băng vải trên người Nick ra, rồi tiếp tục sờ nắn chân bệnh. Những vết bỏng trên da cơ bản đã lành hẳn, chỉ để lại những vết sẹo nhìn là thấy ghê mình, bên trong lớp băng gạc còn sót lại một loại thuốc màu xanh đen. Thời tiết khô nóng, bị bỏng trên một diện tích lớn như vậy, không bị nhiễm trùng đã là may lắm rồi.

“Vết bỏng của cô do tay bác sĩ nào ở Tunisia chữa trị thế? Đã dùng loại thuốc thang gì vậy?”.

“Có mời bác sĩ nào đâu, toàn là Eney dùng thảo dược đắp lên thôi”.

“Eney?”.

“Chính là gã lính đánh thuê con lai ấy”.

“Là loại thảo dược gì?”.

“Ai mà biết được, đều là một đồng lá xanh lè”.

Victor cực kỳ bất mãn với kiểu trả lời qua loa này, đang muốn hỏi tỉ mỉ hơn về hình dạng phiến lá, trên boong thuyền lại chợt vang lên tiếng ồn ào. Con thuyền Diêm Vương đậu tại bến cảng còn chưa xuất phát, những tiếng kêu phẫn khích khi thuyền nhỏ neo thế này không nên xuất hiện mới phải. Anh chàng bác sĩ bỏ chiếc kéo xuống, lớn tiếng gọi người hỏi han tình hình bên ngoài, nhưng gọi mấy tiếng liền cũng không thấy ai đáp. Đột nhiên nhớ ra lúc Hayreddin rời đi, ánh mắt lóe lên một tia sáng rất kỳ lạ, Victor chỉ nói một câu: “Tôi ra ngoài xem thử”, rồi bỏ Nick ngồi trên giường, chạy ra khỏi phòng ngủ của thuyền trưởng.

Đi xuống tầng dưới, trên boong thuyền là cảnh tượng chen vai huých cánh, đám cướp biển ai có thể rời khỏi vị trí làm việc được đều chạy cả tới đây, người chen ta lẫn như đang xem kịch hay, nhìn thấy anh chàng bác sĩ đi đến mới xích ra, Victor đoán không sai, trên boong thuyền có một người không phải là thuyền viên của Sur Tûr Đỏ.

“Xử đẹp thằng đó đi! Bắt đi trên ván gỗ làm mồi cho cá mập!”.

“Treo nó lên để mặt trời Tunisia sấy khô nó!”; “Hay là quật cho một trận rồi ngâm nước biển tắm luôn, ha ha ha!” Từng trận tiếng huyêt sáo la ó và tiếng cười điên loạn vang lên giữa đám cướp biển, Victor ghé tòm tránh xa ra đám cơ thể hôi thối đỏ, giẫm lên trên một chiếc rương gỗ để nhìn rõ hơn. Chỉ thấy chính giữa đám đông có một gã con lai hai tay bị trói, đôi mắt màu vàng kim giống như mắt của một con thú bị vây khốn bắn ra ánh nhìn thù địch. Thân hình hần rần chắc, bên dưới chiếc áo sơ mi không tay rách nát lộ ra làn da nâu rám nắng sáng bóng, cơ bắp trên cánh tay gò hần lên dưới lớp dây thừng.

Bản lĩnh chạy trốn của Sói Đất là số một, nếu lúc ấy rời khỏi Tunisia, hẳn sẽ giống như một con cá lặn dưới biển sâu không để ai bắt được. Nhưng trong lòng hần ám áp nhớ thương Nick, nên chạy được vài dặm đã quay ngược lại, ẩn nấp trên bến thuyền định trộm năng về. Nhìn thấy đám thuyền viên trên thuyền Diêm Vương không ngừng bổ sung thêm thức ăn nước uống, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát ra khơi, lòng hần nóng như lửa đốt, mấy lần muốn tìm cơ hội lên lên thuyền, kết quả là vừa hay sập bẫy, bị đám hải tặc chờ đợi đã lâu dùng súng tóm sống.

Hayreddin chậm rãi bước ra từ trong đám đông, hai tay giơ lên giữa không khí, âm thanh ồn ào huyền não đầy hưng phấn của mấy trăm người lập tức im bặt.

“Cởi dây thừng ra, trả vũ khí lại cho cậu ta”.

Mệnh lệnh rõ ràng quyết đoán không cần lời giải thích, một tên cướp biển lập tức dùng dao găm cắt đứt sợi dây trói hai tay Sói Đất, ném trả lại thanh đao lưỡi ngắn tàn tạ vào lòng hần, đám thuyền viên vây xung quanh cũng tự giác lùi ra xa, nhường lại khoảng đất trống cho hai người. Eney cong lưng gập người nắm chặt lấy thanh đao cong, nhưng ở vào tình trạng bị bao vây như thế, trừ phi xảy ra kỳ tích, nếu không khả năng sống sót là không có.

“Kiểu đối thù tôi ghét nhất chính là như cậu... âm hồn bất tán như một con rệp, còn chưa kịp giao đấu đã nhanh chân bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu”.

Cách đây ba tháng, gã con lai trước mặt đây đã phá hỏng bao nhiêu chuyện quan trọng của hần, cướp mất đội trưởng đội xung phong của hần, thủ lĩnh đám cướp biển mái tóc đỏ rực, sắc mặt thâm trầm khủng bố, giọng nói không lớn, nhưng mọi người trên boong thuyền đều nghe thấy rõ từng lời.

“Nghe nói cậu là con ma nước, vậy miễn cái màn đi trên ván gỗ nhảy xuống biển đi. Để tôi chiêu đãi cậu, có muốn chơi trò gì khác không?”.

Eney biết hôm nay lành ít dữ nhiều nên không dám tiếp lời, chỉ nín thở chờ thời cơ, hạ quyết tâm có chết cũng phải kéo theo vài tên chết cùng.

“Chìa khóa”. Hayreddin chìa tay: “Chìa khóa của chiếc vòng trên cổ, ngoan ngoan giao ra đâu, tôi sẽ để cậu chết được thoải mái”.

Sói Đất rùng mình ớn lạnh.

Chìa khóa của chiếc vòng cổ nô lên là đại diện cho quyền sở hữu của chủ nhân, giao nó ra đồng nghĩa với việc hãn tự nguyện từ bỏ Nick.

Nick. Trong lòng Sói Đất thầm gọi cái tên vẫn luôn quấn quanh trong giấc mơ của hãn. Nàng tù binh nhỏ bé với làn da tuyết trắng! Yêu tinh từ thần trời ban cho hãn! Nick bé nhỏ, người hãn đã hết lòng chăm sóc, thay băng tét tóc đuôi sam mỗi ngày! Cô gái duy nhất trên đời nhớ tên của hãn! Nàng gọi hãn là Eney, ra ám hiệu bảo hãn hãy trốn đi.

Sói Đất hạ quyết tâm, kéo chiếc chìa khóa dưới cổ ra, giơ lên trên cao, để ánh mắt mọi người đều tập trung vào nó.

“Rất thức thời đấy! Cũng không phải loại hết thuốc chữa”. Hayreddin giơ tay ra.

Tất cả đều cho rằng gã con lai đã khuất phục đầu hàng, nhưng trái với dự đoán của tất cả mọi người, trước mặt mấy trăm thuyền viên, Sói Đất há to miệng rồi ném chiếc chìa khóa vào trong, nâng cầm lên nuốt vật nhỏ bé ấy xuống bụng.

“Của tôi! Cô ấy là của tôi! Không cho ai hết!” Eney hét lớn một câu, vung tay rút dao, chuẩn bị liều mạng.

“Ấy dà... làm người ta thất vọng quá...”. Hayreddin khẽ llaarm bầm.

Cơ thể Sói Đất cường tráng, động tác nhanh nhẹn, cũng từng trải qua nhiều năm rèn luyện có sát. Hãn vốn tưởng mình có thể cầm cự được một lúc, nhưng cái bóng đỏ trước mặt vụt lóe lên, ngay cả cơ hội để tránh né cũng không có, hãn đã trúng ngay một đấm rất mạnh vào má, văng ngang ra như một con búp bê vỡ nát, vỡ ba bốn chiếc thùng gỗ, run rẩy ngã nhào vào đồng mảnh vỡ.

“Ai ui!!!” Tuy rằng không đánh vào người mình, nhưng Victor vẫn không kìm được kêu lên một tiếng, nheo mắt quay đầu sang phía khác.

Nhất định là đau muốn chết luôn! Rất hiếm người được chứng kiến kỹ thuật tấn công tay không của Hayreddin, những tin đồn kiểu như “Một cú đấm của thuyền trưởng đánh ngã được cả lạc đà”, hay “Thuyền trưởng sẽ vận đầu của kẻ địch từ đằng trước ra đằng sau” được lưu truyền rất rộng rãi. Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên rõ ràng, bị quái lực của Hayreddin đánh trúng chính diện, vỡ cầm hoặc gãy mũi là điều chắc chắn, và di chứng sẽ khiến thẳng nhóc kém may mắn này đi lảo đảo như say rượu trong suốt hai, ba ngày sau.

Sói Đất không biết tự lượng sức, khiêu khích mình trước mặt mọi người khiến Hayreddin nổi điên, hãn sai bước qua đồng mảnh vỡ, giẫm lên cổ tay Sói Đất, cúi người đè xuống yết hầu, ấn chặt đầu gối lên vùng bụng của Sói Đất.

“Thẳng oắt tạp chủng”. Hayreddin lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Eney, rút một con dao găm từ thắt lưng ra, nhắm thẳng xuống vị trí dạ dày của Sói Đất.

Eney bị đánh máu me đầm đìa mặt, đầu óc xây xảm choáng váng, giờ cô hòng và phản bụng bị khống chế, không có sức lực đâu để đánh trả, nguy cơ trước mắt là sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

“Khoan đã! Hay, thuyền trưởng chờ một lát!”.

Victor nhảy từ trên chiếc rương gỗ xuống, vội vàng vàng gạt đám người ra chen lên. Về dịu dàng kiên nhẫn vừa nãy thể hiện trước mặt Nick chỉ là một phần tính cách của Hayreddin mà thôi, Victor biết, thật ra bản tính của hãn vô cùng tàn nhẫn bạo lực, phanh ngực mổ bụng kẻ thù để lấy ra thức gì đó, hãn không hề có bất kỳ trở ngại tâm lý nào.

“Cậu có ý kiến hả?” Con dao găm đã chọc nửa tắc vào da, giọng điệu của Hayreddin không tốt lắm.

“Không, chỉ là tôi cảm thấy còn có cách khoa học hơn”. Trong lòng Victor nhớ đến phương pháp phối hợp các loại thảo dược trị bỏng, quyết định ra tay giúp đỡ một người xa lạ: “Giao cho tôi đi thuyền trưởng, chỉ cần một lọ glycerol (1) thôi, dốc đổ từ trên xuống dưới, lát là ra ngay”.

(1) Glycerol là một chất có tác dụng làm nhuận tràng.

Hayreddin cau mày, khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ chán ghét: “Có những lúc thật sự không tài nào hiểu nổi cậu đang nghĩ gì, khi thì sạch sẽ thái quá đến phát ón, khi lại làm những việc còn kinh tởm hơn cả phanh ngực mổ bụng”.

“Vi sự tiến bộ của y học, tất phải có hy sinh!” Anh chàng bác sĩ nói dối mặt không biến sắc, nhân cơ hội cúi người xuống quan sát thương thế của Eney, vừa thì thầm nói với Hayreddin: “Giao cho tôi, tôi có việc muốn hỏi cậu ta”.

Victor đã làm công việc này trên thuyền cướp biển được bốn năm rồi, Hayreddin biết anh ra không phải là thánh nhân từ bi gì, đã không cho giết người, nhất định là có nguyên nhân gì đó. Vì thế, hãn liền rút con dao găm ra nhét trở lại thắt lưng, dặn dò hai tên thủ hạ đáng tin cậy kéo Sói Đất đến phòng y tế.

Trong lòng đám cướp biển đã từng tiếp nhận màn “điều trị bằng glycerol” đến mức không thể khép mồm lại được này đều cảm thấy sợ hãi, âm thầm thờ dài cho vận mệnh của gã con lai tạp chủng. Đang ở trạng thái vô thức lại còn rơi vào tay bác sĩ, ngoài rửa ruột ra, sẽ còn phải chịu những chuyện đáng sợ hơn nhiều... Thằng nhóc đáng thương, thả bị thuyền trưởng phanh ngực ra còn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hài Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Giao Dịch

Type: Thanh Hương

Xử lý mờ rắc rối trên boong thuyền xong, Hayreddin quay lại phòng ngủ, quả nhiên không ngoài dự đoán, Nick ngã sõng xoài từ trên chiếc giường mềm xuống tấm thảm dày, tay chân gãy dựa bò lết khó khăn về phía cửa.

“Không nhìn ra em lại quan tâm đến thằng oắt tạp chủng kia đến vậy”. Hayreddin mỉa mai lạnh lùng.

Nick đoán Sói Đất đã lên thuyền tìm nàng, sợ là lành ít dữ nhiều, trong lòng thấp thòm lo lắng, nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ biết ngẩng đầu lên cẩn thận quan sát Hayreddin. Quần áo vẫn sạch sẽ, nhưng trên đốt ngón tay phải lại dính nhiều vết máu khả nghi. Cái gã kỳ quái với đôi mắt màu vàng kim ấy đã chết rồi sao? Thấy bộ dạng lo lắng nhưng không dám hỏi của nàng, trong lòng Hayreddin lại càng khó chịu. Hắn liền đi tới ôm Nick lên ném xuống giường, tìm một cái khăn lau đao ra sức lau sạch tay, cứ như thể trên đó dính thứ gì rất tởm lợm.

“Tạm thời chưa chết được đâu”.

Hai bả vai căng cứng của Nick liền thả lỏng đôi chút.

Hayreddin đang lau tay, khoe mắt liếc thấy đáng vẻ thả lỏng của Nick, nhớ đến cảnh thằng nhãi kia nuốt chiếc chìa khóa xuống bụng, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa không tên. Hắn ném mạnh tấm khăn xuống sàn, đứng bật dậy, mở chiếc tủ quần áo bằng gỗ hồ đào cạnh đầu giường, lôi ra một chiếc rương gỗ bọc sắt cũ kỹ.

Nick là người tinh mắt, nhận ra ngay đó là đồ của mình: “Ôi thuyền trưởng, ngài còn giữ lại giúp em à”.

Sau khi thuyền viên chết, trừ phi có di chúc để lại cho người thân trên bờ, còn không, những di vật của họ sẽ được mang ra đấu giá công khai. Nick cứ tưởng rằng đồng của cải mình tích lũy lâu nay đã bị bán hết cả rồi, nên giờ nhìn thấy chiếc rương, đương nhiên rất vui vẻ.

Một cái áo sơ mi còn tương đối mới, hai cái áo để thay đổi, một chiếc áo giáp lót, một cái quần dài, hai cái quần đùi ngắn, một chiếc áo khoác dày mặc khi trực đêm, ba sợi dây buộc tóc, mười lăm viên đá cuội, tám quân cờ bằng thủy tinh màu sắc sắc sỡ không đủ bộ, hai món đồ chơi binh sĩ đã tróc sơn, một chiếc vòng đeo tay, một lá bài cũ, một quyển sổ thu chi... Không cần mở rương, bên trong chỉ toàn là quần áo cùng đủ thứ đồ chơi thượng vàng hạ cám cũ rích, Hayreddin biết tông rồi. Suốt những đêm mất ngủ, hắn thường khóa cửa phòng lại, trong tiếng sóng cuộn cuộn bên ngoài cửa sổ, hắn lôi những di vật của “con bé đáng thương ấy” ra cẩn thận kiểm kê... Giờ ngẫm lại, chuyện này thật đúng là nực cười, hắn chỉ muốn tặng luôn cho mình một phát súng.

Gia chết, mất tích, vờ mất trí nhớ, bị thương, bảo vệ một gã đàn ông xa lạ, trong vòng ba tháng xảy ra đủ thứ chuyện khiến người ta cảm thấy bức bối, nhất định phải có một cái hồ để trút giận!

“Trong đây có di vật nào của chú em để lại không?” Hayreddin sầm si hỏi.

“Không, sao vậy?” Nick định lấy lại đồ đạc của mình, nhưng thuyền trưởng lại nhắc chiếc rương lên, đi tới bên cửa sổ và mở cửa sổ ra.

“Áy, thuyền trưởng, thuyền trưởng? Ngài định làm gì vậy?” Nick bối rối không hiểu gì, nhưng trong lòng lại thoáng mang theo dự cảm không lành.

Chỉ thấy thuyền trưởng vung cánh tay rần rần, dùng sức nhắc chiếc rương gỗ bọc sắt lên, sau đó buông tay, chiếc rương gỗ liền bay ra ngoài, vẽ một đường cong trong không khí, vang lên một tiếng “tùm”, rơi xuống đáy biển, bọt nước bắn tung rồi rơi xuống, biển mặt không còn dấu vết.

“Á, á, á! Của em... của em!” Mắt rồi lại có được, trong chớp mắt có được rồi lại mất đi, Nick trợn mắt há hốc mồm nhìn gia tài của mình biến mất trong làn nước biển xanh lam, không thốt nổi lên lời.

Hayreddin thờ một hơi dài vô cùng sáng khoái, niềm vui của sự trả thù lại một lần nữa khiến nụ cười quay trở về trên gương mặt hắn: “Mấy món đồ chơi rách nát này nên vứt đi từ lâu rồi mới đúng, đương nhiên, nếu bên trong có cả những thứ Tóc Vàng để lại cho em, thì lúc này tôi sẽ càng thấy vui hơn nữa”.

Nick biết một khi thuyền trưởng đã nổi cáu thì không nên phản kháng, mặt ỉu xiu như đưa đám.

Sau đó, Hayreddin lôi tờ khế ước bằng da dê từ bên trong ngăn kéo, roẹt một tiếng, xé thành hai mảnh ngay trước mặt nàng.

“Tiếp theo, đội trưởng đội xung phong của tôi, em chính thức bị khai trừ. Từ nay về sau, trong đội thuyền của Sư Tử Đỏ tôi sẽ không có người nào tên là Nick nữa”.

Như bị một quả chùy giáng mạnh xuống, đầu óc Nick vang lên những tiếng ong ong.

Cuối cùng hắn đã nói ra rồi! Sẽ không còn ngày trả lương nữa, không còn nhìn thấy những đồng xu vàng sáng lấp lánh nữa, không còn được chơi đánh bài cùng các anh em nữa, quãng thời gian tốt đẹp ngày nào cũng được ăn bánh mỳ trắng đến no căng sẽ biến mất mãi mãi! Thuyền trưởng, hắn, ngay

trước mặt nàng, nói rằng không cần nàng nữa... Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đòn này thật sự quá mạnh, mạnh đến nỗi vượt qua cả giới hạn chịu đựng. Sắc mặt Nick tái nhợt, lồng ngực trống rỗng, dường như chỉ trong nháy mắt, một phần linh hồn đã bị móc ra. Lại có thêm một cơn sóng ngầm chưa xốt mà mãnh liệt, từng đợt từng đợt dâng lên cuộn trào, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra từ cổ họng.

“Em sắp khóc đấy à?” Hayreddin bình tĩnh hỏi.

Nick mấp máy cánh môi, nhưng cổ họng lại vừa khô vừa sạn, không thể nói được tiếng nào, chỉ có thể ngậm miệng, nghiền chặt răng.

Hayreddin cúi đầu nhìn về mặt nàng, khuôn mặt rõ ràng như muốn khóc, nhưng lại không biết nên bật ra tiếng khóc như thế nào, đột nhiên, hắn thấy mềm lòng. Máu trên choker của nàng vẫn dĩ còn có thể giả vờ độc ác tàn nhẫn thêm chút nữa, nhưng đối với một đứa trẻ ngay cả việc khóc cũng không biết, hắn chẳng nỡ lòng nào xuống tay tiếp tục bắt nạt thêm.

Lần này, đến đây là dừng lại vậy. Sau này sẽ dần dần dạy cho em hay, thế nào là khóc, thế nào là cười, thế nào là tự do thể hiện cảm xúc trước mặt tôi.

“Em có hai lựa chọn”. Vua cướp biển tâm địa xấu xa cuối cùng cũng mở miệng, nói ra mục đích của mình: “Một là, lên bờ đến sống trong tòa lâu đài của tôi, trở thành người phụ nữ của tôi; hai là, ở lại trong căn phòng này, trở thành người phụ nữ của tôi. Còn Hải Yêu Nick sẽ coi như không tồn tại, nhưng Nicole cá khô thì có thể coi như bù đắp tạm thời cho tổn thất của tôi”.

Nick ù lì chả hiểu gì.

Vừa mới chịu một cú sốc nặng nề vì bị sa thải xong, thì giờ có vẻ ông chủ lại đang ngầm ám chỉ có một lối ra rất xán lạn.

Trở thành người phụ nữ của thuyền trưởng, bù đắp cho sự tổn thất của thuyền trưởng, ngủ cùng với thuyền trưởng. Ý này rốt cuộc là thành lập “mối quan hệ nam nữ bình đẳng miễn phí”, hay “bao nuôi có trả phí”?

Nick tham tiền đương nhiên là muốn chọn cái thứ hai, nhưng nàng vẫn còn nhớ rất rõ chuyện xảy ra khi mở miệng đòi tiền lần trước. Thuyền trưởng đã hung hăng đánh mông nàng một trận. Nhưng mà, nhưng mà, được một người giàu có như thuyền trưởng bao nuôi thì sẽ tuyệt vời biết bao! Nick thật sự khó lòng từ bỏ được “tiền đồ” này, muốn hỏi nhưng lại không dám, nuốt nước bọt ừng ực, khổ sở ngẫm nghĩ ý nghĩa thực sự trong lời nói của Hayreddin.

Khuôn mặt nhỏ ngáp mầu thuẫn viết đầy mấy chữ “xin được bao nuôi”, Hayreddin dùng đầu gối cũng có thể biết được Nick đang nghĩ gì. Lần trước nữa bảo nàng mang quần đi mai phục, nàng lại chạy lên bờ phóng hỏa; lần sau này dặn nàng trấn giữ con thuyền Hải Yêu, kết quả nàng trấn giữ mãi cho đến khi chìm luôn cùng với thuyền. Hayreddin thật sự đã khắc cốt ghi tâm cô nhóc chết tiệt có đầu óc trái với logic số đông này rồi, hắn hiểu rằng nếu như lần này không giải thích cho rõ ràng, nói không chừng đến một lúc nào đó, nàng sẽ lại nảy ra những suy nghĩ lung tung.

“Muốn hỏi gì thì hỏi cho kỹ càng vào, giá cả, thời gian, chất lượng, nói một lần cho rõ ràng hết đi. Anh em ruột thịt cũng phải tính toán sòng phẳng, chúng ta ký kết hợp đồng giấy trắng mực đen, không cần phải khách khí”. Hayreddin vui vẻ mở rộng chủ đề.

Trong mắt, trong cổ họng của Nick đầy ứ những câu hỏi, nghe ra ý thuyền trưởng thật sự muốn trả tiền, khuôn mặt nhỏ lập tức giống như một đóa hoa hướng dương đón ánh mặt trời, nở bung rực rỡ, nghẹn cổ lên hỏi:

“Bao theo tháng hay bao theo năm? Trả trước bằng tiền mặt hay viết giấy bảo đảm? Ăn ngủ cũng sẽ lo chứ?”.

“Tùy em chọn, bao theo năm thì lấy lương theo năm, bao theo tháng thì cuối tháng quyết toán, dựa theo nguyên tắc cũ trên thuyền, thanh toán bằng tiền mặt. Ăn ở cùng với tôi, em không thiệt đâu”.

Nick hiểu rằng sau này lại được sống những tháng ngày tươi đẹp cơm no rượu say, hai mắt càng sáng hơn, giống hệt như châm lửa đốt một thùng dầu cá voi tinh chất: “Vậy tôi chọn quyết toán theo tháng!”.

“Được, mỗi tháng hai đồng vàng”. Khóe miệng Hayreddin nhếch lên, không ngoài dự đoán nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt Nick u ám đi đôi chút.

“Hai đồng vàng...”. Nick cần môi suy nghĩ, trước khi nàng bị thương rời khỏi vị trí công tác, thu nhập hàng tháng của đội trưởng đội xung phong cũng là ba mươi đồng vàng. Đương nhiên mức độ nguy hiểm cách nhau một trời một vực, nhưng sự chênh lệch tiền lương lớn như vậy vẫn khiến nàng cảm thấy hơi tiếc nuối.

“Thuyền trưởng, tăng thêm chút nữa đi?” Nick mở to mắt, dùng giọng điệu “dịu dàng uyển chuyển hàm súc” nhất có thể để cò kè mặc cả.

Hayreddin khoanh tay cười khê: “Vậy em muốn lấy bao nhiêu? Tôi nhớ lúc em bao nuôi cô nàng hoa khôi của Algiers một tháng cũng chỉ cho cô ta ba đồng, lại còn không bao ăn ở nữa chứ”.

Nick nhớ tới bầu ngực đầy đặn và khuôn mặt kiều diễm của Sierra, tâm trạng lập tức bình tĩnh lại. Việc nắm bắt giá cả thị trường nàng cũng chẳng phải là tay mơ, tiền nào của nấy, người đẹp khuôn mặt yêu kiều thân hình quyến rũ tính tình dễ chịu mỗi tháng vài đồng bạc đã được coi là lương cao lắm rồi, chịu bỏ ra mức giá hai đồng một tháng cho cái thân hình vừa gầy đét như cá khô lại vừa tàn phế này, thuyền trưởng quả thực đã đạt một trăm điểm về độ hào phóng rồi. Thuyền trưởng đã cho phép hỏi chuyện thật kỹ càng, Nick tranh thủ hỏi luôn cả những chi tiết vụn vặt nhất. Vừa này thuyền trưởng vớt hết của cải trong chiếc rương của nàng xuống biển, việc bổ sung những thứ này cũng phải hỏi cho rõ ràng. Nàng đếm trên đầu ngón tay, liệt kê tất cả những món đồ mình có thể nhớ được ra: “Đồ ăn vặt, đồ dùng hàng ngày, quần áo để thay giặt...”.

Hayreddin thông tay xuống, có chút mất kiên nhẫn: “Em đi theo tôi hai năm, đã bao giờ tôi để em phải thiếu những thứ đó chưa? Quần áo trang sức

đương nhiên sẽ do tôi chuẩn bị rồi, em mặc mấy cái đồng giẻ rách này ra ngoài, người bị mất mặt sẽ là tôi. Người phụ nữ của Hayreddin sao có thể mặc cái loại quần đùi ngắn cũn cỡn và mỏng như thế kia được, còn muốn hỏi gì nữa không?”

Nick hoàn toàn không có hứng thú tìm hiểu kiểu dáng các loại quần lót, nhưng ý thức được chiếc rương chìm sâu dưới đáy biển kia có thể biến thành một quả trứng vàng, nên không có ý kiến gì nữa, híp híp mắt thể hiện vô cùng hài lòng.

“Vây xong, giờ nói về điều kiện của tôi”. Hayreddin thu lại nụ cười, sầm mặt xuống, “Cái giá mà tôi đưa ra là độc quyền, nếu em còn dám ăn cây táo rào cây sung, bắt cả hai tay lên lút treo tường, rồi nhiễm phải thứ bệnh tật gì đó, ông đây sẽ băm vằm em ra làm mồi cho cá đấy nhé!”.

Nick ra sức lắc đầu nguây nguẩy, hai cái đuôi sam ngắn vung bên này vẩy bên kia nói: “Không dám đâu! Tôi nhất định sẽ giữ thân trong sạch, sáng suốt giữ mình, có treo cũng chỉ treo tường của thuyền trưởng, có lên cũng chỉ lên giường của thuyền trưởng!”.

Hayreddin nhướn nhướn mày, cổ ý trung về mặt cực kỳ nghi ngờ quan sát nàng hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Xem biểu hiện sau này của em đã”.

Ở vào cái thời đại bệnh tình dục tràn lan khắp nơi này, tỉ lệ mắc bệnh của đám cướp biển trên thuyền quả thực khiến Victor cảm thấy tuyệt vọng. Về phương diện phụ nữ, Hayreddin quả thực rất tiết chế, một mặt do công việc bận rộn, mặt khác cũng là vì phòng bệnh.

Hai người bàn bạc rõ ràng tất cả mọi điều khoản như đàm phán kinh doanh, sau khi ký tên điểm chỉ lên tấm giấy da dê, bản hợp đồng coi như đã hoàn thành. Nick không những không thất nghiệp, mà còn hoàn thành được giấc mơ cuối cùng “được một người đàn ông anh tuấn lắm vàng nhiều của bao nuôi”. Viễn cảnh công việc tương lai lại trở nên vô cùng lạc quan, nàng sung sướng hí hửng nhào vào lòng Hayreddin, chu môi lên đòi một nụ hôn mang theo hương vị bạc hà làm khoan tâm ứng, bàn tay thuận thế vói vào trong vạt áo để hờ một nửa của đối phương.

Hayreddin hôn nàng, tóm chặt lấy bàn tay sầm sờ sờ tới sờ lui kia lại:

“Được rồi, không đến mức em vừa bàn chuyện làm ăn xong đã muốn làm luôn đấy chứ”.

Nick dựa đầu vào lòng ngực thuyền trưởng, bật cười hi hi. Không phải nàng háo sắc quá độ, chẳng qua trước giờ nàng luôn tuân theo nguyên tắc làm gì cũng phải thích mới làm, chủ động tích cực công tác, thuyền trưởng trăm ngàn điều tốt như vậy, mình cũng quyết không thể lười biếng phụ lòng hấn được.

Quãng thời gian chưa đến một ngày mà xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, Hayreddin ôm lấy Nick nói chuyện một lúc, chưa được bao lâu, nàng đã bắt đầu gà gât mơ màng, mí mắt díp lại.

Trọng thương chưa khỏi, lại nằm liệt giường ba tháng nên tinh thần và thể lực của Nick kém xa so với trước.

“Tôi muốn ăn cá tuyết rưới nước sốt do Theuriau làm, còn cả phô mai nướng, cả món bánh ngọt nhồi thịt Pastilla nữa...”.

“Bánh ngọt nhồi thịt thì để lên bờ rồi tính, sẽ không thiếu phần của em đâu, giờ ngủ một giấc trước đi đã, ngủ dậy rồi sẽ ăn cơm”. Hayreddin rót một chén nước bốn cho nàng, ôm vào lòng gỡ hai cái đuôi sam ra, cẩn thận không động đến vết thương rồi đặt nàng nằm xuống giường. Nick theo thói quen vùi đầu vào ngực hấn, không quan tâm đến việc thời tiết nóng nực, có thể rúc bao nhiêu thì rúc bấy nhiêu.

Hayreddin ôm lấy Nick, cảm thấy buồn cười vì cuộc tranh luận mãi không dứt xoay quanh hai đồng xu ban nãy. Hấn rất thích trêu nàng, nhìn nàng lúc căng thẳng lo lắng lúc lại vui vẻ hạnh phúc, ánh mắt thay đổi liên tục. Thật ra tất cả những chuyện xảy ra giữa hai người có thể nói là thuận theo tự nhiên, hấn không nghĩ màn giao dịch tiền bạc lại trở nên trần trụi như thế, nhưng chính nó lại mang lại cảm giác an toàn cho Nick.

Nàng gác cánh tay mềm oặt của mình lên eo hấn, người luyện võ đều như vậy cả, chỉ cần bỏ bê luyện tập, cơ bắp rắn chắc sẽ nhanh chóng biến mất. Thân hình nhỏ bé này hiện giờ vẫn còn mềm mại ấm áp, nhưng rất có thể không bao lâu nữa, một bộ phận sẽ phải thay bằng một thứ chân, tay giả cứng quèo, lạnh như băng. Nàng giáo hoạt tinh quái như vậy chỉ vì cuộc đời đã mất mát quá nhiều, còn những thứ có được lại quá ít.

Vì thế, miễn là thứ gì nàng thích, hấn sẽ dốc hết sức làm cho nàng.

Hayreddin vỗ nhẹ lên lưng Nick, chính hấn cũng nhắm mắt lại. Hấn giống như một con rồng lớn tìm được kho báu đánh mất đã lâu, hoàn toàn thoát khỏi con phần nộ và nóng nảy thất thường, giành lại sự yên ổn và bình tĩnh. Tuy thứ báu vật này đã bị hư hỏng đôi chút, nhưng cuối cùng vẫn quay về bên hấn, con rồng giấu bảo bối xuống dưới bụng, thỏa mãn chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhận được sự bao nuôi như ý nguyện, con nhóc Nick nhất thời vút luôn Sói Đất ra khỏi đầu, vừa lòng thỏa ý đánh một giấc. Còn phía Eney lại là địa ngục, hai tình trạng hoàn toàn khác nhau.

Hai chân hai tay bị dang ra, trối ngửa mặt lên bằng một sợi dây thừng chắc chắn trên giường bệnh, hấn cố đè nén cảm giác hoảng loạn, nhìn chằm chằm vào động tác của người đàn ông đeo kính. Người đàn ông này vừa mới rạch hết quần dài và đồ lót của hấn, hạ thể hoàn toàn lộ hết ra ngoài, vệ sinh sạch sẽ, cạo lông, cứ như vậy, “chuôi dao” của Sói Đất trần truồng phơi bày trong không khí.

“Rót cuộc người muốn, muốn, muốn làm gì!”.

“Cứ thư giãn đi, chỉ là một ca tiểu phẫu thôi mà, sẽ nhanh lành lắm... à, đương nhiên, nếu đến lúc đó cậu vẫn chưa bị thuyền trưởng xử đẹp”.

Victor dùng rượu rửa tay, những ngón tay thon dài tuần tra trên dụng cụ đựng trong khay như thể đang nhảy múa trên những phím đàn. Những con dao bạc, những chiếc cưa nhỏ, những móc câu bằng bạc với đủ các kích cỡ khác nhau được sắp xếp gọn gàng ngay ngắn, cuối cùng, hấn chọn một món đồ thích hợp nhất, cầm lên tay đi về phía Eney.

“Đừng có giãy dụa... rất nhanh... rất nhanh sẽ xong thôi...” Mất kính và con dao bạc trong tay anh chàng bác sĩ lóe lên tia sáng trắng khiến người ta lạnh người, giọng điệu nhẹ nhàng giống như đang an ủi, nhưng lại ẩn chứa một loại hưng phấn kỳ dị khó gọi thành tên: “Cố chịu đựng một lát, sẽ qua nhanh thôi...”

Eney có cảm giác nội tạng trong cơ thể mình như đang co rúm lại với nhau, sợ đến mức sắp nôn ra ngoài.

Thủ đoạn ám cướp biển dùng để đối phó với kẻ địch trăm kiểu kỳ quặc ngàn kiểu cổ quái, xử lý kẻ phạm vào tội “ăn vụng”, đương nhiên sẽ phải tiến hành trừng phạt từ căn nguyên rồi. Eney không phải là gã đàn ông nhất gan, nhưng đối mặt với nguy cơ bị thiến, cho dù có sắt đá đến mấy cũng phải run rẩy như lá cây trong gió lạnh. Hắn thả bị treo cổ chết luôn trên cột buồm, chứ không muốn phải chịu màn tra tấn giày vò vô nhân đạo thể thảm như thế này đâu.

“Cứ giết ta đi! Cứ giết ta đi còn hơn!”

Eney dùng toàn bộ sức mạnh của cơ thể liều mạng giãy dụa, nhưng chỉ tổ khiến chân tay càng bị xước xát nhiều hơn, hoàn toàn không thể giãy thoát được, chỉ biết trơ mắt nhìn gã ác quỷ đeo kính kia bước tới... Loại thủ thuật này mất chưa đến mười phút đã xong, Victor lấy một chiếc khăn lụa thấm rượu ra lau tay, nhìn sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Sói Đất, trong lòng dâng tràn cảm giác sung sướng đầy ác ý. Rất nhiều tên cướp biển dù đã biết sự thật trước khi tiến hành thủ thuật này cũng sợ đến mất hồn mất vía, huống hồ là tên nhai này. Victor thừa nhận mình đang trả thù, suy cho cùng, từ lúc Nick mất tích cho đến khi bị thương, nằng đều không tránh khỏi mối quan hệ mật thiết với gã này.

Không phải là thiến, mà là chỉ một thủ thuật cắt bao quy đầu nho nhỏ mà thôi. Nguyên nhân của bệnh mụn rộp, lậu, ung thư dương vật, và những căn bệnh sinh dục ngoài việc do lây nhiễm ra, thì còn có vài nhân tố là do những chất cặn bã nằm giấu dưới da. Một trong mười tin đồn kinh dị lưu truyền trong đội thuyền, chính là sở thích biến thái của bác sĩ: Bắt được gã nào xui xẻo liền tiện tay cắt luôn bao quy đầu của gã ấy.

Victor vừa ngẫm tưởng những dụng cụ vừa sử dụng, vừa hỏi Sói Đất bằng một giọng điệu vô cùng hứng thú: “Hình xăm trên người cậu rất thú vị, là những hình vẽ tổng hợp từ các ký hiệu thần chú có thứ tự quy luật, tôi thấy hộp sọ của cậu có đặc điểm của người da vàng, nhưng vẫn hơi khác so với người lai Đột Quyết ở Trung Đông... cha mẹ cậu là chủng người nào vậy? Cậu tới từ bộ lạc nội địa của châu Phi à, hay là từ một hòn đảo nhỏ của phương Đông?”

Ngoài kiến thức chuyên ngành ra, anh chàng bác sĩ cũng cực kỳ có hứng thú với các môn khoa học như xã hội học, nhân chủng học, động thực vật học, nhìn thấy những sự việc kỳ lạ mới mẻ đều rất thích hỏi cho rõ ràng. Nhưng Sói Đất vừa chịu một cú sốc quá lớn, hai mắt trống rỗng nhìn lên trần nhà, hai cánh môi sũng chết mím chặt lại.

Victor thấy hắn không chịu hé răng, liền thay đổi đối sách: “Không muốn nói ra lai lịch cũng chẳng sao, nhưng cậu nhất định phải nói cho tôi biết, những thứ thảo dược đắp lên vết thương của Nick là những giống cây gì? Cô ấy vẫn chưa khỏi hoàn toàn, cậu không muốn vết thương của cô ấy sau này lại tái phát sẽ giày vò cô ấy sống không bằng chết chứ hả?”

Đúng như dự tính, nghe đến tên của Nick, vẻ mặt choáng váng tuyệt vọng của Sói Đất quả nhiên dao động, cổ họng khàn khàn, chậm rãi phun ra mấy từ: “Có mất ung... sưng yêu tinh... đất mẹ từ...”

“Tôi đã ở cái đất Bắc Phi này lâu như vậy rồi nhưng chưa bao giờ nghe nói đến những loại cây như thế, tôi muốn tên khoa học của chúng! Những cái tên thông dụng thôi cũng được!”

Nhưng Sói Đất đã lại ngậm chặt miệng, tiếp tục chìm vào trạng thái im lặng.

Victor liếc nhìn hắn, gọi người vào cõi dây trói, đưa cho hắn một cái quần lột ra từ một cái xác, sau đó lôi lên boong thuyền.

“Bác sĩ, xử lý thằng này thế nào đây?” Một tay thủy thủ lột mũ xuống cầm trong tay, hỏi anh ta với vẻ vô cùng tôn kính.

Anh chàng bác sĩ lật quyển sổ phác thảo ra, dựa vào trí nhớ vẽ lại hình xăm trên người Sói Đất, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên nói: “Cứ phơi ngoài nắng trước đi đã, đội thuyền trưởng hứng lên, nói không chừng sẽ sử dụng vào việc khác cũng nên...”

Sói Đất cứ như thế bị hai người đàn ông kéo đến boong thuyền, trói dang chân dang tay lên cột buồm chính.

Phơi nắng là một hình phạt của cướp biển, cùng với đi trên tấm ván được gọi là “nước lửa đan xen”. Dưới ánh mặt trời gay gắt trên biển, cho dù chỉ làm việc trong một khoảng thời gian ngắn trên boong thuyền thôi cũng sẽ thấy miệng khô lưỡi ráo, mồ hôi tuôn ra như mưa; một người bị ép trói dưới ánh mặt trời lại không được uống nước, chẳng mấy chốc sẽ chết vì mất nước.

Eney như mấy hột hôn vĩa ngoẻo đầu sang một bên, mái tóc đen như mực che đi đôi môi khô nứt nẻ đến tứa máu của hắn, trong tình cảnh địa ngục được tạo bởi bầu không khí 40oC và ánh mặt trời chiếu thẳng xuống, lượng nước trong cơ thể hắn bị ép cho cạn kiệt từng chút từng chút một, làn da bóng rít, bên trong đầu lưỡi và cổ họng như có một ngọn lửa đang cháy, trong ngoài hành hạ nấu khô hắn.

Trong cơn ảo ảnh mơ hồ méo mó giữa thời tiết khô nóng, dường như Eney nhìn thấy một đứa trẻ chân trần đôi mắt màu vàng kim bị đồng bạn bỏ rơi ở sa mạc Nam Mỹ, một mình bước đi trong nỗi tuyệt vọng và đau đớn, một con chim kền kền ăn xác thối bám theo như hình với bóng.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 7: Quỷ Kế Của Victor

Type: Thanh Hương

Một thanh niên lười biếng nửa ngồi nửa nằm trên tấm thảm dày đặt tiền trong phòng ngủ của thuyền trưởng, sau lưng còn nhét một đồng gối mềm, chân trái gác lên chân phải, nhân nhả lật giờ quyền sách ảnh về động thực vật phiên bản mới bằng tiếng Ý, không mấy may để tâm chăm sóc bệnh nhân của mình.

Nick nằm trên giường mềm, bên cạnh đặt vài cuốn truyện để đọc cho đỡ buồn, nhưng lại hoàn toàn không có tâm trí đâu mà đọc.

“Victor, chuyện vừa nãy tôi nói anh thấy có được không?”

“À hừ...”

“Anh giúp tôi việc ấy đi, cứu Eney, tôi nằm một chỗ ở đây chẳng tìm được ai nữa cả...”

“Hả? Cô nói ai cơ?” Victor lại lật sang một trang khác, giả vờ như không hiểu những gì Nick đang nói: “Cuốn sách tranh động thực vật năm nay lại ra thêm bốn mươi tám loài mới này, còn đều phân biệt được rõ ràng lớp, chi nữa chứ, thời đại hàng hải vẫn đúng thật là thời cơ tốt nhất cho các nhà tự nhiên học. Chỉ đáng tiếc chúng ta di chuyển suốt trên Địa Trung Hải, ngay cả cơ hội nhìn ngắm Tân thế giới cũng chẳng có...”

Anh chàng bác sĩ nói lan man dông dài, Nick chặt vật chống nửa người lên, lo lắng nói: “Anh biết rõ tôi đang nói tới ai mà! Chính là gã có đôi mắt màu vàng kim và hình xăm trên người đang bị trói trên cột buồm ở bên ngoài kia kia!” Xưa nay nàng luôn là người độc lập dũng mãnh, những chuyện có thể dựa vào sức lực của bản thân thì chưa bao giờ làm phiền đến người khác, nếu không phải giờ bị tàn tật, nàng cũng sẽ không rơi vào tình cảnh phải cầu xin sự giúp đỡ của tay bác sĩ sức trói gà không chặt kia.

Victor nghịch nghịch đầu ngón tay đẹp đẽ của mình, cười khê đáp: “Nghe cô nói kia, công tử tôi đây là một nhân viên bàn giấy, cũng chỉ khám bệnh đau răng cảm lạnh cho người ta, tiện thể nói chuyện phiếm cho đỡ buồn với bệnh nhân, sao làm được chuyện cứu vớt phạm nhân mắc trọng tội chứ?”

“Anh làm được mà! Cũng đâu phải bắt anh đánh gục đám canh gác, chỉ là tranh thủ lúc mọi người không chú ý nói lỏng dây trói ra một chút thôi, hoặc là nhét cho một con dao nhỏ, Eney có thể tự mình bơi được...” Nick khẩn thiết giảng giải mẹo vượt ngục cho Victor nghe, nhưng dáng vẻ của người này lại hoàn toàn không có chút hứng thú.

“Thứ nhất, một ngày hai mươi tư giờ trên thuyền không ngừng có người đi qua đi lại, ai giẫm một chân lên đuôi mèo thôi thì nội trong vòng ba phút đã truyền từ mũi thuyền đến đuôi thuyền, không thủ đoạn nào có thể qua mắt được kẻ khác. Thứ hai, thẳng nhai kỳ quặc kia chẳng có quan hệ gì với tôi, tại sao tôi phải mạo hiểm cứu hắn để thuyền trưởng trách móc?”

Lý do vô cùng đầy đủ, từ lâu Nick đã biết rằng Victor rất lạnh lùng nghiệt ngã đối với những người không liên quan, giờ cũng chẳng tìm ra được lý do nào để thuyết phục anh ta. Nick cực kỳ thất vọng, cánh tay buông thõng, thân hình nặng nề trượt xuống giường.

Victor gấp cuốn sách lại, bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “Chỉ riêng một mình tôi ấy mà, chắc chắn không được rồi, nhưng trên thuyền, những kẻ nợ ơn tôi cứu mạng cũng phải đến mười, hai mươi tên...”

Nghe được từ then chốt, Nick quay ngoắt đầu lại, hai mắt sáng ngời nhìn vào miệng anh chàng bác sĩ, chờ đợi những lời tiếp theo. Nhưng trái với dự đoán, tay bác sĩ lại không nói ra một cái tên, mà là một con số.

“Hai mươi đồng vàng”.

Victor nheo nheo mắt nhìn Nick, giờ hai ngón tay lên.

Hai mươi đồng vàng! Cho dù là ở Bắc Phi giá cả tăng vọt, khoản tiền cực lớn này cũng đủ để mua một trang trại nhỏ rồi! Trái tim nhỏ bé của Nick không kìm được run rẩy: “Cái gì! Những người đã được anh cứu mạng, giúp họ một chuyện còn con thôi không phải là việc nên làm sao? Cần gì phải hối lộ nhiều thế?”

Victor đứng dậy, vuốt phẳng những nếp gấp trên chiếc áo sơ mi lụa, nghiêm mặt nói: “Đúng là như vậy thật, nhưng đối với tôi, đây là một dự án lớn. Những chuyện vặt vãnh làm giúp cô hồi trước không tính, nhưng lên lút thả tù nhân không phải là chuyện nhỏ. Hai mươi đồng vàng này không phải là khoản hối lộ cho những người khác, mà là thù lao cô phải trả cho tôi”.

Chưa bao giờ nghĩ rằng anh chàng bác sĩ xuất thân quý tộc lại đòi hối lộ, trái tim Nick le lối một tia hy vọng hỏi: “Victor, anh đang đùa đúng không? Tiền lương của bác sĩ ngang với thuyền phó mất rồi!”

“Tiền gửi tiết kiệm của cựu đội trưởng Nick cũng đâu có thiếu, để tôi nhớ xem nào... hai trăm mười ba đồng lẻ năm xu đúng không? Hắn là vẫn còn không ít chiến lợi phẩm chưa bán nhĩ?”

Nghe thấy sự chú ý của Victor dồn cả vào số tiền vốn của mình, Nick lập tức mặt cắt không còn một giọt máu: “Anh đúng là đang tống tiền! Tuy tôi có tỷ tiền gửi tiết kiệm thật, nhưng sau này sẽ không còn cơ hội có thêm thu nhập nữa!”.

“Đúng vậy, nhưng gã Sói Đất bé bỏng với đôi mắt màu vàng kim kia của cô chết đi sẽ chẳng thể sống lại được”. Victor nheo nheo mắt nhặt quyển sách tranh trên tấm thảm lên, gảy gảy mấy hạt bụi tưởng tượng trên bìa cuốn sách: “Có là anh em ruột thịt đi nữa, tiền bạc cũng phải sòng phẳng, cô cứ từ từ suy nghĩ đi, nhưng phải nhanh lên đây, lúc này đi ngang qua, tôi thấy hấn sắp thành Sói Đất khô rồi”.

Khuôn mặt Nick bắt đầu méo mó. Trong lòng nàng hiểu tay bác sĩ này chẳng qua chỉ muốn làm nàng đau đớn nên mới nghĩ ra thủ đoạn nham hiểm như vậy, nhưng điều đáng buồn là nàng lại không cách nào chống lại chiêu uy hiếp tàn ác này. Chỉ cần nghĩ tới khoản tiền tổn thất cực lớn ấy, lục phủ ngũ tạng của nàng lại đau đớn dữ dội như thể bị xoay tròn vụn vẹo.

“Áy, sao cơ vòng mắt và cơ cắn(1) của cô lại giật kinh thế, thời tiết nóng quá nên trúng gió à?” Victor giả vờ giả vịt nói kháy, rút một chiếc khăn tay lụa ra chấm chấm lên thái dương và trán Nick.

(1): Cơ vòng mắt: là một trong ba cơ mắt, có nhiệm vụ quan trọng để khép mắt. Cơ cắn: là một cơ thuộc nhóm cơ nhai, nguyên ủy ở cung gò má, bám tận ở mặt ngoài ngạnh hàm và góc hàm.

“Có thể, có thể giảm giá không? Chúng ta cũng là chỗ quen biết mà, tốt xấu gì cũng có thể coi là có duyên...”. Từ khóe miệng đến lông mày Nick đều đang giật giật, kéo tay áo của bác sĩ giầy giụa lần cuối.

“Rất xin lỗi”. Victor rút ống tay áo ra, một câu đập chết hy vọng cuối cùng của Nick: “Tôm-lại-không-mặc-cả”.

Thời tiết vô cùng tuyệt vời, có thể nhìn thấy rõ những con sóng lấp lánh ánh sáng trên mặt biển phía xa, vài chú chim hải âu chao liệng vòng quanh phần đuôi màu trắng của con thuyền Diêm Vương, dùng thứ ngôn ngữ của riêng chúng để truyền đạt tín hiệu. Hai người đàn ông đang đứng sóng vai trên mũi thuyền, thì thầm trao đổi chuyện gì đó với nhau.

“Báo giá hai mươi đồng vàng, giao dịch thành công. Mặt mũi con nhỏ chết tiết đó lúc viết giấy vay nợ cứ như thể đang đi đưa đám”. Victor cực kỳ sung sướng, hai ngón tay kẹp tờ giấy có in dấu vân tay lách đi lách lại, tổng tiền Nick thành công có thể liệt vào một trong mười điều đặc ý nhất trong cuộc đời của anh ta.

“Trong lòng cô ấy gã con lai đó đáng giá hai mươi đồng vàng, giá cũng có thể coi là không thấp đâu”.

“Phải chém đẹp cho chảy máu như thể mới được, vất vả cho cậu rồi”. Hayreddin thản nhiên nói.

Anh chàng bác sĩ nhét tờ giấy vay tiền vào trong túi, nghi ngờ hỏi: “Tại sao nhất định phải dùng cách này? Tên nhãi ấy căn bản không có sức cạnh tranh, ngài muốn giết chết hấn không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao?”

“Trí nhớ của con nhỏ chết tiết đó không tệ đâu, có nghĩa khí, có ơn phải trả, có thù tất báo. Bất kể thằng nhãi đó sống hay chết, trong lòng cô ấy sẽ luôn nhớ đến hấn. Sói Đất đã chăm sóc cô ấy suốt ba tháng trời, nếu tôi giết hấn, hấn sẽ trở thành cái rễ mọc trong lòng cô ấy mất. Nhất định phải khiến Nick bỏ tiền ra để báo cái ơn này, có thể mới vĩnh viễn cắt đứt được hậu họa”.

Victor xuất thân từ tầng lớp quý tộc, những chuyện như thế này từ nhỏ đã thấy nhiều, suy nghĩ một lúc, lập tức hiểu ý đồ của Hayreddin, không khỏi than thầm thủ đoạn của thuyền trưởng thật thâm hiểm. Con nhỏ chết tiết kia xưa nay là loại vất cổ chà ra nước, loáng một cái phải móc túi ra hai mươi đồng vàng để cứu người, sau này mỗi khi nhớ tới Sói Đất, trong lòng sẽ tràn đầy đau khổ, những hoài niệm lưu luyến sẽ chẳng còn lại được mấy phần. Còn thuyền trưởng, lại là tài chủ hàng tháng phát lương đầy đủ, khiến túi tiền của con nhỏ đó được căng phồng. Một mất một kiếm, hoàn toàn có thể đoán trước được sự lựa chọn của con quỷ kiệt sĩ kia.

Hayreddin đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi: “Đúng rồi, chìa khóa của chiếc vòng cổ đó đâu? Cậu lừa bịp vợ vắn hai ngày trời, mà vẫn chưa lấy được ra à?”.

“Dù gì cũng nuốt xuống rồi, giờ lấy ra buồn nôn lắm!”. Victor vắn cổ, khó chịu cau mày theo thói quen, không nhắc một chữ nào tới lời thề thốt thành khăn của mình lúc trước. Thấy sắc mặt Hayreddin sầm xuống, anh ta mới nói: “Không phải chỉ là một cái khóa thôi sao, giờ đi một chuyến tới Florence, tôi quen một nghệ nhân cực giỏi, bất kể là kiểu khóa gì, trong vòng năm phút cũng có thể xử lý xong!”.

Tính cách công tử của Victor vẫn như vậy, một câu “đi đường vòng” nhẹ hều của anh ta cũng tổn mất một tuần lộ trình, Hayreddin nâng tay xoa xoa huyệt thái dương, hoàn toàn không còn lời nào để nói với gã cấp dưới không đáng tin này nữa.

“Thuyền trưởng, ngài tha cho thằng nhãi con lai đó đi, phơi mình giữa thời tiết này mà không chết, mầm non đỡ đạn, thế này tốt biết bao! Huống hồ người đánh bại đội trưởng sẽ được thay thế vị trí đội trưởng, chẳng phải là quy tắc cũ trên thuyền sao?”.

“Có mà do cậu chán quá, muốn tìm nguyên liệu chống lại sự già yếu thì có!” Hàng lông mày của Hayreddin nhăn lại, nhưng không có ý định phản đối. Hấn đã chứng kiến bản lĩnh của Sói Đất, từ sau khi mất đi Hải Yêu, quả thực Sư Tử Đỏ đang thiếu một tướng tiền phong để nâng cao thể diện, mà cướp biển ép buộc tù binh nhập bọn cũng là chuyện thường xuyên xảy ra.

Trên vùng biển bao la rộng lớn ăn thịt người không thấy xương này, bất kể là hải quân hay những thủy thủ bình thường đều có một cuộc sống vô cùng khó khăn, thu nhập ít ỏi lại còn bị đủ loại kỷ luật hà khắc kìm hãm. Một khi nhìn thấy cuộc sống tự do tự tại ăn miếng thịt lớn, uống cốc rượu to và khoản lợi nhuận kêch xù thu về của cướp biển, rất hiếm người có thể kháng cự lại sự cám dỗ này.

Sự sống chết của Sói Đất chẳng là gì đối với Hayreddin, nhưng việc Nick nằm liệt giường lại là nỗi lo lắng lớn của hắn, Hayreddin thúc giục: “Nếu cảm thấy buồn chán, thì thử nghiên cứu vết thương của Nick đi, nhất định phải cắt bỏ chân tay sao?”.

“Chuyện này tôi vẫn chưa thể cho ngài một đáp án rõ ràng được...”. Nói đến chủ đề chuyên ngành, câu từ của Victor liền trở nên thận trọng hơn: “Hệ thống y tế ở khu vực Trung Đông khác với châu Âu, tranh thủ cơ hội tới Thổ Nhĩ Kỳ, tôi xin tạm thời rời khỏi vị trí công tác, đến Học viện Y khoa của Suleiman Đại để đề nâng cao chuyên môn”.

Chỉ trong một giờ đồng hồ ngắn ngủi đã phê duyệt xong ba nhiệm vụ có độ khó cao, một là hoàn thành việc tống tiền con nhỏ chết tiết kia, hai là kiểm được một cơ thể sống làm đối tượng thí nghiệm, cuối cùng là nghỉ việc không lương giữ nguyên vị trí, Victor cảm thấy một ngày này vừa phong phú lại vừa thành công. Anh ta thoải mái thong thả bước đến trước cột buồm, đánh giá gã phạm nhân đang bị trói chặt trên đó.

Bằng mắt thường cũng có thể thấy lớp da lộ ra bên ngoài của Sói Đất đã bị cháy nắng nghiêm trọng, khoe miệng trắng bệch nhợt nhạt như một tờ giấy, nứt ra những vết rách rất sâu, ngay cả máu cũng đã đông khô lại. Hắn gục đầu xuống không nhúc nhích, nếu không phải lồng ngực vẫn còn đang khẽ phập phồng lên xuống, thoát nhìn hắn giống hệt một cái xác đã chết nhiều giờ. Victor dội một xô nước lạnh xuống đầu gã phạm nhân, Eney vốn dĩ đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đầu óc đang mờ mịt lại bị tạt nước lạnh, giật mình run rẩy ngẩng lên, theo bản năng liếm liếm số nước ít ỏi còn sót lại trên môi. Đợi đến khi nhìn rõ được người đến, toàn bộ cơ thịt trên người Eney căng cứng, đôi con ngươi lập tức co hẹp.

“Muốn sống không?” Victor nhàn nhả hỏi.

Sói Đất nghiền chặt răng không hé môi, không biết tên bác sĩ biến thái này lại muốn giờ trò gì ra để hành hạ hắn.

“Hiện giờ đang có một cơ hội rất hiếm có. Hải Yếu rơi xuống nước bị thương là do cậu, nên chức đội trưởng đỡ đạn... à không, đội trưởng đội xung phong trên thuyền của chúng tôi tạm thời không có ai thay thế, thuyền trưởng đang vô cùng sầu não. Trước giờ, phúc lợi và đãi ngộ của Sư Tử Đỏ rất tốt, chỉ cần cậu gia nhập, những chuyện trước đây hoàn toàn có thể xóa bỏ. Thế nào hả?”.

Nghe ra những lời này là dụ hàng, Sói Đất lại gục đầu xuống, rõ ràng không chút hứng thú.

Victor đã sớm tiên liệu được sự kháng cự của hắn nên không hề ngạc nhiên. Anh ta bước đến gần thêm một bước, nghiêng người ghé sát vào bên tai Eney khẽ nói một câu:

“Lẽ nào, lời cầu xin của Nick cậu cũng không nghe theo sao?”.

Eney ngẩng phắt đầu lên, hô hấp trở nên dồn dập.

Anh chàng bác sĩ lấy thân mình che chắn tai mắt của những người xung quanh, móc từ trong túi ra một tờ giấy, giơ lên trước mặt Sói Đất: “Nhìn đi, đây là thư tự tay con nhóc ấy viết cho cậu, muốn nghe thử nội dung không?”.

Eney vội vàng gạt đầu, đôi mắt màu vàng kim sáng bừng lên như được hồi sinh từ đồng tro tàn, như thể sinh mệnh đã quay về bên trong thân hình khô héo kia.

Victor cầm tờ giấy rồi mở ra, đây là tờ giấy vay nợ vừa nãy con nhỏ chết tiết kia viết cho hắn, trên đó viết:

Nhân viên kế toán, thấy thư như thấy người. Tôi nợ bác sĩ Victor hai mươi đồng tiền vàng, xin hãy rút tiền mặt từ trong sổ tiền gửi của tôi trả cho anh ta. Nick.

Anh chàng bác sĩ nhìn chằm chằm vào tờ giấy, đọc to rõ ràng lưu loát lá thư tưởng tượng:

“Eney. Nhìn thấy thư như nhìn thấy người. Hãy tin tưởng vào bác sĩ, anh ta là một người tốt (nhấn mạnh vào hai chữ người tốt), sẽ giúp anh thoát khỏi tình trạng khốn đốn này. Nói không chừng tôi sẽ không thể gặp lại anh, cũng không còn được nói chuyện với anh nữa, vì vậy, bất luận thế nào, nhất định phải sống tiếp! Tôi rất nhớ anh... Nick”.

Giọng đọc của anh chàng bác sĩ nhẹ nhàng mềm mại, tình cảm chân thành tha thiết, mấy câu nói dối ngắn ngủi mà lại có hiệu quả như thể sinh lý từ biệt đến nơi, trong thoáng chốc, hốc mắt Eney ửng đỏ, nhìn đắm đắm vào tờ giấy hỏi: “Đó... thật sự là do cô ấy viết à?”.

“Lừa cậu làm gì, nhìn thử đi, có dấu vân tay đây này”. Victor liền khoe cái dấu vân tay màu đỏ nho nhỏ ra, không may có chút áp lực tâm lý khi bắt nạt một kẻ thất học đáng thương: “Con nhóc đó khổ sở cầu xin tôi cứu tính mạng của cậu, vừa nãy tôi đã đi thương lượng với thuyền trưởng rồi, chỉ cần cậu nhập bọn làm việc thay cho Nick, mọi chuyện có thể bỏ qua cho cậu”.

Sói Đất dờ dẩn nhìn chằm chằm vào tờ giấy, tuy hắn không biết chữ, nhưng vẫn nhớ mương máng những đường bút cong tròn đẹp đẽ của nàng. Nhớ lại giọng nói và khuôn mặt dễ thương của Nick, nghĩ tới chuyện nàng có tình nghĩa với mình như vậy, tham vọng được sống của Eney đã trở dậy.

“Cậu thấy đấy, Nick là người phụ nữ của thuyền trưởng, những người đàn ông khác không dễ được phép gặp mặt đâu. Nhưng chỉ cần ở lại trên thuyền, tốt xấu gì thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy con nhóc đó, nói chuyện dăm ba câu, đó chẳng phải là cơ hội rất tốt sao? Huống hồ cậu không có địa vị lại chẳng có tiền, muốn theo đuổi bất kỳ một cô gái nào cũng không có phần thắng, làm cướp biển lần lộn một thời gian rồi sẽ có thể diện, đó là con đường tắt nhanh nhất trên biển đấy”.

Anh chàng bác sĩ khuyên bảo với khuôn mặt vui vẻ hòa nhã, hài lòng khi nhìn thấy thần sắc dao động của mục tiêu.

Sói Đất thà chết cũng không muốn đầu hàng kẻ địch, nhưng suốt ba ngày nay liên tiếp gặp phải náo thì bạo lực tranh đoạt ái tình, sau đó là ca phẫu thuật kỳ quặc, rồi cuối cùng là màn tra tấn tàn khốc phơi mình dưới nắng gắt, lúc này cả thể xác và tinh thần đều đã đến ngưỡng cực hạn, trong hoàn cảnh quyết định sống chết này mà gặp được sự lựa chọn như vậy, đương nhiên sẽ đấu tranh nội tâm vô cùng kịch liệt. Hắn cắn chặt môi suy nghĩ rất lung, cuối cùng bại dưới thế tấn công dịu dàng tình cảm trong lá thư, từ trong cổ họng khàn khàn khô nẻ nặn ra một câu: “Được rồi, tôi... tôi sẽ gia nhập...”.

“Người đâu, cười thôi! Mang theo một ít nước đến đây, nước ngọt ấy”.

Victor lập tức lớn tiếng gọi, bảo người thả Sói Đất yếu ớt từ trên cột buồm xuống. Eney uống ừng ực hai chén nước lạnh, nhận lấy tờ giấy vay nợ từ trong tay bác sĩ, vuốt ve hết nhìn rồi lại ngắm, cẩn thận dè dặt áp vào vết thương cháy nắng trước ngực như một món bảo bối.

“Tờ giấy này tự cậu giữ lấy, nhưng đừng để người thứ hai đọc được, nếu không Nick sẽ bị ăn roi đấy, biết chưa?” Victor thì thầm ân cần dạy bảo, nghe qua thì quả nhiên là một người tốt đáng tin cậy. Sói Đất đã từng nhìn thấy vết roi trên lưng Nick từ lâu, biết Sur Từ Đồ thủ đoạn độc ác vô tình, nên vừa gạt đầu lia lịa vừa trịnh trọng gấp tờ giấy lại, nhét vào trong người.

Tôi rất nhớ anh... Nàng nói rất nhớ hắn! Nàng chấp nhận nguy hiểm để cứu hắn, viết thư cho hắn... Quay về từ lần ranh sinh tử, Sói Đất lặng lẽ nhớ đến “bức thư tự tay Nick viết”, chỉ cảm thấy ngọt lịm như đường, cũng không muốn tự mình tìm đến con đường chết nữa.

Quý khách của Victor đã thành công, khoe miệng liền nhếch lên, mắt kính lóe ra một tia sáng trắng.

Một ngày sáng sớm ở Florence, nước Ý bị tiếng chuông báo động hú dài đánh thức.

Người dân trong thành phố mở mắt đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ: Hơn hai mươi chiếc pháo hạm cỡ lớn neo đậu ở bến cảng, lá cờ đang tung bay đón gió có biểu tượng của cướp biển.

Sau khi đánh bại Andrea trong cuộc chiến ở Algiers, vốn dĩ Hayreddin định lập tức quay về đế quốc Ottoman báo cáo kết quả, nhưng vì muốn đi tìm Nick, đội thuyền đã quanh quẩn mãi ở Bắc Phi suốt ba tháng ròng. Trong hành trình trở về, chỉ vì Victor nhắc tới tay thợ khóa, Hayreddin liền không chút nề hà đi đường vòng qua nước Ý.

Lần trước ghé thăm Florence là chuyến đi ẩn danh, nhưng lần này, Sur Từ Đồ dẫn toàn bộ đội thuyền xông thẳng vào bến cảng, ngay cả cờ hải tặc cũng lười gỡ xuống. Hải quân đánh thuê bản địa của Florence hoàn toàn không địch lại được, đành phải để mặc bọn họ neo đậu ở đại bản doanh của mình.

Một bến cảng thương mại tốt như thế lại bị đại quân cướp biển bao vây vốn dĩ đã là một tai họa có tính hủy diệt rồi, nhưng tin tức Sur Từ Đồ đưa ra lại khiến người dân Florence đang từ tuyệt vọng chuyển sang mừng như phát điên.

Tôi tới mua chút đồ cho phụ nữ - Sur Từ Đồ nói vậy.

Florence là cái nôi của văn hóa Phục Hưng, là thủ đô nghệ thuật nổi tiếng nhất của châu Âu, đương nhiên là địa điểm tốt nhất để mua các loại mặt hàng xa xỉ phẩm thời thượng.

Vua cướp biển đến mua sắm cũng kiêu căng ngạo mạn thế đấy, “Rắn độc” Lorenzo – người đứng đầu dòng họ Medici cũng không thể không dẫn các thành viên trong gia tộc ăn mặc trang trọng tới nghênh đón. Tầm áo choàng cầu kỳ tuyệt đẹp lúc giẫm lên thang dây leo lên thuyền lại trở nên rườm rà phiền phức, kiểu tóc thời trang tinh xảo đẹp đẽ cũng trở thành đối tượng mỉa mai của đám cướp biển. Một gia tộc xã hội đen tài phiệt đã tung hoành gần hai trăm năm ở Florence, lúc đối mặt với loại vũ lực có thể hủy diệt cả quốc gia, cũng đành nhún nhường nín thở.

Lorenzo ngạo mạn cúi đầu xuống, hành lễ với Hayreddin như khi gặp mặt quốc vương.

“Ngài Barbarossa vô cùng tôn quý, sự xuất hiện của ngài như ánh mặt trời mới mọc lúc bình minh chiếu sáng mọi góc ngách của thành phố Florence này, gia tộc Medici sẽ toàn tâm toàn ý trung thành với ngài”.

“Vậy thì làm phiền trưởng tộc rồi”. Về lười biếng của Hayreddin không hề mang theo bất kỳ ý cảm tạ nào, chậm rãi nói: “Tôi tới mua vài món đồ trang sức cho phụ nữ, để bảo bối nhỏ bé của tôi được vui vẻ”.

Thời đại của thần thoại Hy Lạp đã trôi qua lâu rồi, mệnh lệnh của Bá chủ Địa Trung Hải Barbarossa Hayreddin hiện giờ giống như thần dụ của thần Biển Poseidon, khiến người ta không thể không phục tùng. Bất kể thân phận của bảo bối hắn vừa nhắc đến là gì, Lorenzo cũng chỉ có thể diễn dằng về cung kính tuân lệnh mà thôi:

“Nguyên vọng của ngài chính là sứ mệnh của Medici”.

Toàn bộ bến cảng ở Florence trở nên sôi sục.

Hàng trăm con thuyền nhỏ chở đầy hàng hóa đi qua đi lại như đưa thoi giữa những con thuyền cướp biển giống hệt như đàn ong vây lấy những đóa hoa tươi, tiếng la hét mời chào vang lên không ngừng nghỉ, thực phẩm tươi ngon, động vật sống, rượu rum, công cụ cỡ nhỏ bằng kim loại, ván gỗ sửa chữa đều là những thứ cần thiết phải mua để tích trữ. Những thương nhân không lên được thuyền lưng còng bao to bao nhỏ đứng ở bến thuyền, ngẩng đầu trông ngóng với vẻ vừa thấp thỏm vừa sợ sệt háo hức, lại thêm cả những cô gái điểm xinh đẹp mờ dù ngồi là loi mời gọi trên những con thuyền nhỏ, reo rắc những ánh mắt tán tỉnh đưa tình đến đám cướp biển đói khát.

Những cuộc chiến giữa Tây Ban Nha và Thổ Nhĩ Kỳ thường xuyên xảy ra, vị thế thương mại phát lên dựa vào việc buôn bán qua đường hàng hải ở Florence sụt giảm, việc làm ăn buôn bán từ lâu đã không còn được tốt như trước. Thế nên, đám cướp biển sẵn sàng chi trả các hóa đơn chính là đổi

tượng giao dịch tốt nhất: có tiền, lười mặc cả, hơn thế lại không quan tâm đến chuyện chỉ trong một lần đã tiêu hết tất cả tài sản chỉ để đổi lấy một đêm vui vẻ.

Những thương nhân đơn lẻ ở Florence không để tâm đến chuyện nguy hiểm, mang theo hàng hóa của mình ngồi trên những con thuyền nhỏ chen chúc lao tới, những thương hiệu của Medici lục tục vận chuyển những sản phẩm thủ công và những món đồ dệt may tới bến thuyền, dâng lên cho cô gái bí ẩn mà Hayreddin từng nhắc tới chọn lựa.

Trong lòng mỗi người đều có một mối nghi ngờ, “cô gái của tôi” rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào? Công chúa, con gái tổng đốc, phu nhân quý tộc, nô lệ nước ngoài cướp về được, đủ kiểu lời đồn nhanh chóng lan rộng. Nàng là ai? Là mỹ nữ sở hữu dung mạo tuyệt thế đến mức nào, mới có thể được Vua cướp biển yêu thương bảo vệ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Người Phụ Nữ Của Vua Cướp Biển

Bên trong căn gác trên tầng cao nhất của con thuyền Diêm Vương, một đứa trẻ với khuôn mặt tiều tụy, toàn thân quấn kín băng gạc được ôm đến bên cửa sổ mạn thuyền, đứa trẻ đó bám chặt lấy cửa sổ nhìn ngắm cảnh tượng những con thuyền nhỏ chở hàng hóa lướt qua lướt lại như con thoi.

"Anh nói thuyền trưởng sẽ chi tiền thật chứ?" Nick hỏi đầy vẻ hiếu kỳ.

"Ngài ấy đã tuyên bố sẽ mua thì chắc chắn sẽ thanh toán hóa đơn. Nói đến gã nhà giàu mới nổi nhiều tiền nhất Địa Trung Hải, ngoài thuyền trưởng ra không còn ai khác đâu, cô không cần phải lo lắng về chuyện đó lần này ngài ấy đến đây chính là để rắc vàng khoe mẽ".

Victor xuất thân từ một gia tộc tài phiệt nổi tiếng, bẩm sinh đã có khuynh hướng khinh thường những tên giàu xổi, nhưng nhìn thấy những gã đứng đầu thế giới ngầm hô mưa gọi gió trong gia tộc đang khúm núm trước mặt Hayreddin, trong lòng lại thấy vô cùng sung sướng, cũng đánh giá cao hành động ngạo mạn khoa trương lần này của hắn.

Đôi mắt Nick sáng lên tràn đầy vẻ háo hức, chỉ cảm thấy bóng lưng của thuyền trưởng phía xa xa kia như được khảm một lớp viền vàng sáng lấp lánh.

"À đúng rồi, không phải anh từng nói cô vị hôn thê ở Florence sao? Sao tới đây hai lần rồi, đều chỉ thấy anh tỏ vẻ ghê tởm ông anh họ Rắn Độc thế?".

Victor ngăn người ra một lúc, sau đó bật cười thành tiếng: "Vị hôn thê? Ha ha ha, cô thật quá dễ bị lừa! Phải rồi, đúng là tôi có một vị hôn thê không tồn tại thật, có công dụng như một lá chắn khi có người thêm muốn sắc đẹp của tôi".

Nick giật mình nói: "Bảo sao chưa bao giờ thấy anh nhắc đến cô ấy. Lúc xuống thuyền các anh em khác đều đi rượu chè gái gú, nhưng sao chưa từng thấy anh có hứng thú với phụ nữ?".

"Mấy cô gái như thế kia á?" Victor chỉ tay về phía những cô gái điếm đang che ô trên những con thuyền nhỏ phía mặt biển, cay nghiệt nói: "Vừa què mùa lại thô tục, nhìn còn chẳng đẹp bằng tôi! Hơn nữa tôi dám đánh cược rằng/ mười cô trong số đấy thì có đến chín cô mắc bệnh lây truyền qua đường tình dục!".

Nick nhìn chăm chăm vào anh chàng bác sĩ mặc căn bệnh sạch sẽ thái quá như đang nhìn một loại động vật quý hiếm, đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất khó tưởng tượng: "Victor, lẽ nào... từ trước tới giờ chưa từng... không phải anh vẫn còn là trai tân đấy chứ?" Sắc mặt Victor tái đi, khóe miệng giật giật mấy cái, trợn trừng mắt lên nhìn nàng: "Không phải việc của cô!".

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến một loạt âm thanh huyền ảo, có thủy thủ gõ cửa báo tin, nói rằng những thương nhân, thợ may, họa sĩ hện đưa hàng đến đã tới đông đủ cả, đang chờ ở bên ngoài.

Victor cao giọng nói: "Hỏi thử đám người ấy xem Justin Mắt Chuột đã tới chưa?".

Sau vài giây, một người đàn ông trung niên với cặp mắt như hai hạt đậu xanh xách một chiếc hòm gỗ lách qua khe cánh cửa gỗ bước vào phòng. Thân hình ông ta béo mập, đáng vẻ dung tục, trên mặt đeo một nụ cười cung kính, nhưng cặp mắt nhỏ lại đảo tròn lảo liên đầy vẻ bất an. Lúc ánh mắt đảo đến anh chàng bác sĩ, đôi mắt của người đàn ông béo tròn đột nhiên trợn trừng, kinh ngạc hét lên:

"Đây chẳng phải là cậu chủ nhỏ đó ư! Mấy năm rồi không gặp, sao cậu lại chạy lên thuyền cướp biển thế này?". "Hay ba hoa như ông mà vẫn có thể sống được đến tận giờ, thật đúng là kỳ tích".

Điều khiến Victor thấy phiền nhất chính là bị cố nhân nhận ra, cau mày chỉ chỉ về phía Nick: "Đây là người của thuyền trưởng, mở chiếc vòng trên cổ cho cô ấy".

Justin Mắt Chuột mở hòm gỗ, bày mấy cái ngăn kéo nhỏ chứa đủ các loại dụng cụ mở khóa phức tạp ra sàn, nở nụ cười ân cần: "Không phải tự khoe chứ trên khắp nước Ý, môn tuyệt kỹ này của tôi là đỉnh nhất đấy, nếu không còn sống thật khỏe mạnh, sao có thể phục vụ tốt cho các cậu chủ các phu

nhân đây được, cậu nói có phải không?" Nói đoạn liền bước đến trước mặt Nick, quan sát chiếc vòng trên cổ nàng.

Nick nhìn đồng dụng cụ trong chiếc hòm, mới hiểu được công việc của thợ khóa trong truyền thuyết.

Thế kỷ XVI, châu Âu có một loại phong tục khiến người ta phải ghê sợ, rất nhiều đàn ông quý tộc nhằm đề phòng vợ cắm sừng, đã ép buộc vợ hoặc người tình mặc một chiếc quần lót kim loại có khóa - được gọi là đai trinh tiết. Nếu không có chìa khóa, những người phụ nữ đó không thể quan hệ với người đàn ông khác. Nhưng từ quá khứ cho tới tương lai, ham muốn ăn trái cấm của nhân loại, ngay cả lệnh cấm của Thượng Đế cũng không có cách nào ngăn cản. Đai trinh tiết sắt thép chẳng thể kiểm soát được sự phóng đảng của xã hội thượng lưu, chính vì thế, dù các chuyên gia mở khóa cũng thuận theo thời thế xuất hiện.

Justin cẩn thận quan sát chiếc vòng cổ, cũng tranh thủ cơ hội đánh giá luôn cô gái đeo chiếc vòng.

Cô gái mặc một bộ quần áo dài rộng thùng thình khổng lồ nhìn thấy đường nét cơ thể, tuổi còn nhỏ, làn da trắng xanh, tuy đáng vẻ rất thanh tú, nhưng bệnh tật ốm yếu nửa nằm nửa ngồi trên chiếc sập mềm, giống như một đóa hoa cúc còn chưa kịp nở đã khô héo. Nhìn từ hoa văn và kỹ thuật rèn trên chiếc vòng, có thể thấy nó được chế tác bởi những người thợ thủ công Thổ Nhĩ Kỳ, thêm vào đó, trình độ đúc cực kỳ tinh xảo, nói không chừng, cô gái này là do Hayreddin cướp được từ trong tay một gã quý tộc Thổ Nhĩ Kỳ nào đó cũng nên.

Nhưng nhìn đáng vẻ bệnh tật liệt nửa người của cô gái, Justin lại không tài nào tin được đây chính là người phụ nữ được vua cướp biển yêu thương lo lắng. Từ lâu đã nghe nói Sư Tử Đỏ thích những thiếu niên xinh đẹp trẻ trung, lẽ nào thiếu nữ tàn tật này cũng là một trong số những người được yêu thích đó? Lão thợ khóa xem xét chiếc vòng xong, xoa xoa tay thoảng lẹ về lưng túi: "Bên trong ổ khóa này còn có hai lớp chốt nữa, xem ra sẽ phải tốn chút công sức đây".

Cánh thợ thuyền đều có ý tưởng phòng độ khó của nhiệm vụ hòng mọi được nhiều tiền thù lao hơn, đó cũng mảnh lối phổ biến trong nghề, Victor hừ một tiếng nói: "Được rồi, đừng có giả vờ giả vịt trước mặt tôi nữa, chỉ cần mở được khóa, tùy ông muốn ra giá bao nhiêu với thuyền trưởng cũng được".

Nick xưa nay nổi tiếng là người keo kiệt, lập tức nói: "Không cần phải phiền phức thế đâu, dùng một thanh sắt nung nóng đỏ chọc vào mở ra là xong thôi mà".

"Chắc chắn chắc, tôi không dám làm vậy đâu! Cổ của tiểu thư đẹp thế kia lỡ bị thương dù chỉ một chút thôi cũng là một cái tội đấy!" Mắt Chuột chớp miệng hít hà đầy vẻ khoa trương, vỗ mạnh lên ngực cam đoan: "Cô cứ yên tâm đi, cả đời tôi chưa từng gặp phải ổ khóa nào không mở được. Không tin cứ hỏi thử cậu chủ đi, những vị phu nhân tiểu thư cậu ấy từng dẫn đến, đã có ai phải chịu tí sứt mẻ nào chưa?".

Nghe thấy những lời ấy, Nick kinh ngạc nhìn về phía Victor, anh chàng bác sĩ liền quay đầu đi, giả vờ như không nghe thấy gì.

Lão thợ khóa cảm hai cái que móc rất nhỏ lên, vừa thử khều gảy thăm dò bên trong ổ khóa, vừa dương dương đắc ý kể lễ chiến tích huy hoàng của vị khách quen lâu năm: "Năm đó cậu chủ Victor là cao thủ tán gái nổi tiếng khắp Florence! Từ lúc mười mấy tuổi đã thường xuyên chiếu cố công việc làm ăn của tôi rồi/ những quý ông trong thành phố này bị cậu ấy cầm sừng, tính ra không được một trăm, thì cũng phải hơn tám mươi nhỉ?".

Anh chàng bác sĩ mắc bệnh sạch sẽ thái quá ấy lại có một giai đoạn lịch sử điên loạn tòm tem với vợ người khác, Nick ngoái cổ lại, ánh mắt sừng sờ gần như là xoáy sâu vào người anh ta.

Victor mất kiên nhẫn nói: "Có ai mà không có lúc niên thiếu lông bông nổi loạn chứ, huống hồ khi đó tôi vẫn chưa học y, ai biết được quan hệ bừa bãi lại bản thế?" Nghĩ đến những chuyện xưa khi còn trẻ, chính anh ta cũng cảm thấy ghê tởm, không ngừng thúc giục lão thợ khóa làm nhanh tay.

Justin Mắt Chuột không hổ là cao thủ trong nghề, ngoại trừ lúc tiến hành phải đổi một lượt que móc ra thì việc mở khóa diễn ra rất thuận lợi. Đại khoảng mười mấy phút, tiếng khóa mở giòn tan vang lên, chiếc vòng nổ lẹ trên cổ Nick đã được tháo ra.

"Đã xong!" Lão thợ khóa cười hi hi đưa cái vòng cho Nick nhìn, quay người thả nó vào tay Victor. "Cảm ơn quý ngài Barbarossa đã chiếu cố đến việc làm ăn của tôi, cảm ơn cậu chủ đã nhớ tới tay nghề của tôi!".

"Đến phòng kế toán lấy tiền, ông có thể đi được rồi" Victor hást cầm, không khách khí ra lệnh đuổi khách.

Justin nhắc hòm đồ nghề lên, cúi người thi lễ với Nick đi đến cửa rồi lại quay người lại, thì thầm bằng giọng điệu dâm đãng hỏi Victor: "Cậu nổi thử xem ngài thuyền trưởng có cần một cái ổ khóa mới không? Bản thân cầm chìa, tự do hơn nhiều! Ở chỗ tôi nhập một lượng lớn hàng hóa vàng bạc cao cấp, kiểu dáng mới mẻ, mẫu mã phong phú, của bộ phận nào cũng có...".

Nick ngồi ở xa nên không nghe rõ, vờn cổ ra hỏi: "Vàng bạc gì cơ?".

"Cút cút cút!" Victor nổi điên, nhắc chân đá cho lão thợ khóa một cú, Justin cũng không giận, cười hề hề lùi ra sau cái chào: "Vậy tôi xin phép, sau này có vụ làm ăn nào, xin cậu chủ phải nhớ chiếu cố đấy!" Nói xong lỉnh ra khỏi cửa giống hệt một con chuột chũi béo mập.

Bóng lưng lão thợ khóa vừa biến mất, bên ngoài liền truyền đến giọng nói trầm thấp hào sảng của một người đàn ông: "Hôm nay đâu có bắt cậu gặp người của dòng họ Medici, sao kém nhẫn nại thế?" Hayreddin lên tiếng đẩy cửa bước vào, phía sau là một đám thương nhân cầm hộp châu báu, đồ trang sức, những súc tơ lụa nối đuôi nhau đi vào theo.

"Lorenzo đã đi rồi, cậu yên tâm đi". Hayreddin nói.

"Hừ! Tôi mà phải sợ hấn chắc?" Victor khinh thường hứ lạnh, nhưng giọng điệu lại bắt gặp được lên tông.

Hayreddin cười khê: "Cậu đương nhiên không sợ hấn ta, nên mới ở đây giúp Nick chọn lựa quần áo và đồ trang sức, nếu để tự cô nhóc đó chọn, chắc chắn sẽ chọc mù mắt tôi mất". Nói xong liền bước đến bên chiếc giường mềm ôm lấy Nick, vuốt ve cần cổ trắng mịn như lúc ban đầu của nàng: "Tay nghề của gã thợ khóa đó quả nhiên rất giỏi, không làm xước xước miếng da nào".

Nhưng Nick lại không cho thế là đúng: "Trên người tôi có rất nhiều vết sẹo, sợ gì vết thương nhỏ này".

Nhớ tới việc khắp tay chân nàng đều là băng gạc, thần sắc Hayreddin liền trở nên âm trầm, nhẹ nhàng nói: "Lúc nào về đến Thổ Nhĩ Kỳ, tôi sẽ xin thuốc mỡ bí truyền trong hoàng cung Cultan, chấm chỉ bôi vài năm, sẹo sẽ dần dần mờ đi thôi". Nghĩ đến cả đời cô nhóc có khả năng không thể đứng dậy được nữa, Hayreddin cảm thấy rất áy náy, hấn muốn làm hết khả năng để nàng được sống vui vẻ.

"Đợi lát nữa em thích thứ gì, không cần phải hỏi giá, cứ thoải mái mà lấy". "Thật không? Thứ gì cũng được à?".

"Thứ gì cũng được, đá quý, trang sức, đồ dùng, tùy em chọn".

Trong hộp đồng bao nuôi đã ký, chuyện mua vài bộ trang sức sắc sỡ cho tình nhân là bình thường, nhưng kiểu hứa hẹn nào sảng "chọn mua không giới hạn" như thế này thì chưa từng nghe thấy bao giờ. Trong mắt của Nick, màn hẹn hò trước hoa dưới trăng, ngâm thơ ước thề gì đó đều những thứ phù phiếm vô vị lãng phí cuộc sống, duy chỉ có lời hứa hẹn của vàng ròng bạc trắng mới là thực.

Chuyện lãng mạn nhất trên thế gian này là gì? Chính là được một người đàn ông anh tuấn mạnh mẽ bao nuôi, đã vậy hấn còn chịu chi một số tiền lớn để thỏa mãn tất cả mong I muốn của bạn!

Trái tim bé nhỏ trong lồng ngực Nick lập tức biến thành một hồ nước xuân, hạnh phúc vỗ cánh bay tới, cảm động nhìn Hayreddin nói:

"Thuyền trưởng, ngài thật tốt...".

Khuôn mặt ngăm đen của Hayreddm lộ ra hàm răng trắng bóc, nở nụ cười sáng láng đáp: "Em muốn nói thuyền trưởng có tiền còn tốt hơn chứ gì".

"Dừng! Dừng! Các người không chỉ muốn chọc mù mắt tôi, còn muốn hại điếc tai tôi phải không!" Victor nhắc cánh tay đan chéo lại với nhau thành hình chữ X để bày tỏ sự phản đối cực hạn với màn đối thoại buồn nôn của hai người.

Hayreddin mỉm cười nói với đám thương nhân đang nín thở im lặng chờ đợi: "Được rồi, bày hết các thứ ra đi".

Ở thời điểm này, Florence là thành phố thương mại và là thủ đô nghệ thuật nổi tiếng khắp thế giới, dựa vào những món hàng thủ công mỹ nghệ tinh xảo, những tấm vải được dệt may một cách tinh tế cùng với một lượng lớn hàng hóa phương Đông vận chuyển bằng đường biển chiếm giữ thị trường xa xỉ phẩm của châu Âu mà nói, thì cho dù có là vương tôn quý tộc từ các quốc gia khác cũng sẽ cảm thấy tự hào khi mua sắm ở Florence.

Hayreddin ôm Nick vào lòng, dùng lồng ngực và cánh tay mình nâng đỡ phần lưng và đầu của nàng, để nàng không mất chút sức lực nào cũng có thể nhìn thấy từng món hàng một. Giương trang điểm thủy tinh mạ vàng, hộp trang sức khảm ngà voi và san hô, trà kỷ đúc bằng bạc nguyên chất, những món đồ sứ cỡ lớn tới từ Trung Quốc, từng súc từng súc tơ lụa lừ lừ được khiêng vào, cánh thương nhân bán châu báu thì dùng đệm mềm nâng những thứ như vương miện, dây chuyền, trâm cài, bông tai, nhẫn, phụ kiện tóc, người này nói tiếp người kia bê tới giới thiệu.

Tuy rằng bản địa Florence không sản xuất ra được đá quý, nhưng con mắt thiết kế và tay nghề chế tác lại có thể dẫn đầu những trào lưu đang thịnh hành khắp châu Âu. Nick bản tính giống quạ đen, bình sinh thích nhất là những thứ sáng lấp lánh, nhưng cho dù đã làm cướp biển được hai năm, nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đồ xa xỉ đến thế, nghĩ đến việc chúng đều có khả năng thuộc về mình, Nick quả thực cảm thấy chóng mặt run rẩy lấy bầy. Không đợi nàng kịp mở miệng, ngón tay Victor vừa chỉ trỏ một lúc, đã giữ lại mười mấy món đồ.

"Mấy món đồ trang sức châu báu trước đây chúng ta đã cướp được không ít, quần áo lúc đi Paris cũng may rất nhiều rồi, không cần mua nữa được không?" Nick hoa hết cả mắt hỏi.

Hayreddin đáp: "Kiểu dáng của những món đồ trang sức đó đều lỗi thời lắm rồi, huống hồ hiện giờ em không thể mặc vừa mấy bộ váy áo chật căng ấy đâu, phải mua mới lại hết. Cứ yên tâm mà lấy, không cần phải tiết kiệm tiền cho tôi. Lấy nhiều vào, lúc đến Thổ Nhĩ Kỳ tôi cũng tiện tặng cho người ta làm quà qua lại tạo dựng quan hệ".

Lúc ấy Nick mới gờ tay rút rề chi vào mấy món đồ, đám thương nhân lập tức ghi lại những món đồ đã được chọn vào trong sổ. Trước khi bọn họ bước vào cửa đã được nhắc nhở rằng: "Không được đề cập đến giá tiền - để tránh dọa cô gái yếu ớt đó". Dù sao thì chiếc gương thủy tinh Venezia kích cỡ bằng lòng bàn tay này có giá lên đến sáu trăm đồng vàng florin!

Quá trình mua sắm cứ kéo dài mãi như vậy, cánh thương nhân kẻ trước người sau ùn ùn bước vào, vì muốn xem loại vải nào có thể làm làn da trắng nhợt nhạt của Nick trở nên dễ nhìn hơn đôi chút, đám thợ may tranh cãi như thể sắp phát điên, bày hết vải vóc ra, so sánh chán chê rồi lại vứt hết xuống đất, khiến cả căn phòng bày bừa đủ các loại đồ dùng vật dụng.

Cuối cùng Victor mệt mỏi chán ngán, nổi muốn quay về phòng mình nghỉ ngơi ăn cơm trưa, rồi rút khỏi tầng gác trên thuyền.

Trên boong thuyền cũng là cảnh tượng ồn ào nhốn nháo, dây thừng, sơn, ván gỗ, cột buồm gỗ vẫn chưa kịp khiêng vào trong khoang thuyền, mười mấy gã cướp biển đang tụ tập náo loạn ở mạn thuyền, thì xem ai có thể ném chính xác đồng xu vào bên trong chiếc áo nịt ngực rộng cổ của một cô gái điếm.

Victor muốn xuống khoang dưới, nhưng lối đi lại bị một gã không biết điều chắn ngang, hấn cầm một sợi dây thừng thắt nút, nhìn đông ngó tây, rõ ràng là

tâm trí không đặt vào công việc. Anh chàng bác sĩ sốt ruột đá mũi giày vào lưng đối phương, quát: "Chó khôn không cần đường!".

Gã thanh niên đang ngồi quay đầu lại, đôi mắt màu vàng kim bên dưới mái tóc đen đượm buồn.

"Thì ra không phải chó nhà, mà là Sói Đất". Tay bác sĩ hừ một tiếng nói: "Không muốn sống nữa thì đến chỗ nào không có người mà phơi nắng! Ngồi đây làm gì cho vương tay vương chân ra!".

"Buổi sáng tôi đã nhìn thấy cô ấy rồi". Eney khẽ khàng nói, tựa như sợ sự ồn ào sẽ đánh thức mộng đẹp, hần nhấc tay lên chỉ về phía căn gác cao trên thuyền: "Chính là ở chỗ đó, cô ấy đứng bên trong nhìn ra ngoài, nhưng đáng tiếc là chỉ thoáng chốc đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa".

"Vì thế cậu cứ ngồi ở đây đợi, đợi cô ấy lại xuất hiện ở bên cửa sổ tiếp?".

"Ừ... nôi không chừng buổi chiều, hoặc có lẽ là buổi tối, nếu không thì là ngày mai... cô ấy sẽ nhìn ra ngoài, bác sĩ, anh nói có phải không?" Sói Đất ngược mắt lên, ánh nhìn nóng rực khẩn thiết, giống như đang van xin bác sĩ khẳng định suy đoán của bản thân.

Nhưng Victor không trả lời, chỉ hỏi: "Hiện giờ cậu là phó đội trưởng đội xung phong, lương một tháng là bao nhiêu?".

"Mười đồng vàng". Eney trả lời: "Cô ấy thích bánh ngọt, tôi có thể mua được rất nhiều bánh ngọt".

Victor ghen ở cổ họng, đã mấy lần muốn vọt ra ngoài nhưng lại chẳng thể nói được thành câu, chỉ đành thở dài tự nhủ có lẽ đây cũng là một loại hạnh phúc, rồi đi xuống khoang thuyền, quay trở về phòng y tế.

Đến khi ăn xong bữa trưa, lại hưởng thụ thêm một giấc nghỉ trưa cùng bữa trà chiều như thường lệ, anh chàng bác sĩ mới thay một bộ quần áo mới, chậm rãi quay trở lại hiện trường mua sắm. Đồng vải vóc bữa bọn đã được thu dọn sạch sẽ, lần này, trên sàn bày đủ những món đồ chơi tinh xảo, những cuốn sách tranh và truyện cổ tích đẹp đẽ.

Những món đồ chơi hình chú lính được dát giấy thép vàng, chi cần ấn xuống công tắc là bọn chúng đã có thể "lạch cạch lạch cạch" đôi gác bên trong trạm gác bằng gỗ; bên trong khung cửa sổ nhỏ bằng thủy tinh của chiếc đồng hồ cóc cu có giấu một con chim rất dễ thương, cứ nửa tiếng lại tự động bật cửa ra báo giờ; những quân vua, quân hậu, quân tượng, quân mã đầy màu sắc đang dấy lên một cuộc phân tranh trên bàn cờ, bề mặt những chiếc túi nhỏ cát nhỏ cỡ ngón tay cái được thêu hình những con vật khác nhau.

Tuy Nick rất thích những món đồ xa xỉ đắt tiền như trang sức châu báu, nhưng tuổi của nàng vẫn còn nhỏ, tâm trí chưa trưởng thành, nên kỳ thực không dễ tâm đắc đến chuyện ăn vận trang điểm. Mãi cho đến khi nhìn thấy những món đồ chơi kia, nàng mới thật sự cảm lòng không đành, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như một quả táo chín, hai mắt mở lớn vờn cổ ra hét to: "Muốn cái này! Muốn cái này nữa! Cái bật ra con chim nhỏ kia! Còn cả sổ binh lính có thể cử động kia nữa!"

Hayreddin đã từng lục lọi cái rương của Nick, đoán trước nàng sẽ thích những thứ đó, nên mỉm cười bảo mấy tay thương nhân biểu diễn từng món một cho nàng xem.

Victor lắc đầu thở dài ngao ngán: "Giờ vẫn còn thích những món đồ chơi trẻ con này, con nhóc chết tiệt ấy đến bao giờ mới có thể trưởng thành đây?".

Hayreddin xoa xoa cái đầu nhỏ của Nick, cười nói: "Trưởng thành quá đối một em, mãi mãi làm một đứa trẻ không phải còn tốt hơn sao? Năm đó Cedlia nói với tôi rằng nó muốn một con búp bê, nhưng tôi chỉ có thể dùng gỗ dẻo thành cho con bé. Hiện giờ có tiền cổ điều kiện, tại sao không để cô nhóc được vui vẻ?".

Hắn biết rõ thuở niên thiếu, Nick bị cuộc sống ép buộc, trên rất nhiều phương diện thậm chí còn lý trí hơn những người lớn bình thường khác. Bị buộc phải trưởng thành, bị buộc phải lạnh lùng, bị buộc phải tàn nhẫn, chính vì như vậy, chút xú tính cách trẻ con còn sót lại này của nàng lại càng toát lên vẻ đáng yêu lẫn đáng thương. Huống hồ chuyện đã đến mức này, có dùng thái độ nghiêm khắc của trước đây đối xử với nàng, cũng không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Chọn lựa đồ chơi sách tranh xong xuôi, Hayreddin lại mua cho Nick hai con vật nuôi: Một con khi con lông xù mông đỏ và một con vẹt đuôi dài màu sắc sặc sỡ cực lớn. Bằng thần phận bác sĩ, Victor cực lực phản đối việc nuôi những loại động vật sống có khả năng mang theo ký sinh trùng tròn người trong phòng ngủ. Nhưng kết quả của việc kháng nghị bị đòi lại nhiệm vụ "vệ sinh khử trùng cho vật nuôi".

"Chột mắt, chân gỗ, cánh tay móc câu và vẹt vốn dĩ là trang bị tiêu chuẩn của thuyền trưởng cướp biển mà, tôi đây mới cổ một thứ, vậy là đã quá keo kiệt rồi". Hayreddin mỉm cười lười biếng khiến anh chàng bác sĩ không còn lời nào để phản bác.

Hai ông họa sĩ đã đứng bên cạnh ký họa Nick từ đâu, vì thời gian quá gấp gáp, bức chân dung kích thước lớn thì không kịp, chỉ kịp đặt một bức tranh trong một cái khung ba tác, và một bức tượng cực nhỏ trong trầm cài.

Lần này đến Ý mua sắm, Hayreddin phô trương sự giàu có cũng là vì muốn Nick được vui vẻ. Hắn vung tay vô cùng hào phóng, những thứ tiểu thư vương công quý tộc có đều giữ lại hết cho nàng không thiếu một món nào, thậm chí còn mua một cây đàn hạc cực lớn để trang trí.

Việc mua sắm những món hàng xa xỉ và bổ sung cho tàu thuyền đã mất nguyên cả một ngày, đến lúc chạng vạng, khi đội thuyền của Sur Từ Đồ căng buồm rời khỏi Florence, những lời đồn nhảm như chim mọc cánh nhanh chóng lan truyền bằng đủ mọi con đường đến khắp các ngõ ngách.

Từ phía Đông đến phía Tây Địa Trung Hải, mọi người say sưa bàn luận về một loạt những tin đồn liên quan đến Vua cướp biển: thủ đoạn phô trương xa xỉ tiêu tiền như rác, dùng vũ lực và tiền bạc ép gia tộc Medici phải cúi đầu, và Barbarossa Hayreddin nhân vật truyền kỳ đang từ sở thích kỳ quái là

những thiếu nữ xinh đẹp, giờ chuyển sang thương một thiếu nữ tàn phế.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Tòa Hậu Cung Màu Trắng

Type: Hồng Anh

Istanbul, thủ đô của đế quốc Ottoman, đã từng có một cái tên khác là Constantinopolis, thủ đô cuối cùng của đế quốc Đông La Mã.

Năm tháng dần trời đã chôn vùi biết bao cổ quốc danh thành dưới lớp bụi đất, chỉ có thành phố kéo dài qua lục địa Á Âu này, trải qua ngàn năm lửa đạn nhưng vẫn đứng sừng sững trên mặt biển lấp lánh ánh hoàng hôn màu vàng kim, vẻ tráng lệ của La Mã cổ đại, vẻ trang trọng của Kitô pha trộn với sự ban ơn của Thánh Allah, đã tạo nên ngọn hải đăng của nền văn minh đứng sừng sững bất diệt trên vịnh Sừng Vàng(1) đến ngàn năm.

(1) Vịnh Sừng Vàng là một vịnh nhỏ của eo biển Bosphorus phân chia thành phố Istanbul và hình thành bến cảng tự nhiên đã che chở các quốc gia cũHy Lạp, La Mã, Byzantine, Ottoman và các tàu thuyền trong hàng ngàn năm. Nơi đây đã chứng kiến nhiều sự cố lịch sử đầy biến động, và khung cảnh đầy kịch tính của nó đã là chủ đề của nhiều tác phẩm nghệ thuật.

Hoàng hôn dần buông xuống, tiếng chuông của ngày Chủ nhật thứ tư ở thánh đường truyền đến từ phía xa xa, ánh sáng buổi tà dương nhuộm mặt nước biển gần vịnh Sừng Vàng thành màu vàng kim rực rỡ, thành phố này đẹp đến nao lòng, chỉ cần liếc nhìn "nàng" một cái, sẽ hiểu được tại sao người Thổ Nhĩ Kỳ lại ôm ấp nỗi niềm quyến luyến với một tuyệt thế mỹ nữ bằng cách gọi "nàng" bằng cái tên:

Istanbul, "mảnh đất rung động trái tim" vịnh hằng.

Một con thuyền nhỏ trông rất bình thường từ từ trôi về phía đất liền, mặt biển lay động, từng đợt từng đợt sóng vỗ màu vàng rực rỡ, bảy tám người đàn ông tay dắt ngựa đứng trên bờ, dường như đã đợi ở đó rất lâu rồi, con thuyền nhỏ vừa cập bờ, hai người đàn ông đứng đầu không chờ thêm được nữa vượt lên trước đón.

"Cái thằng nhãi nhà chú rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy hả? Không phải nói đã tìm thấy người ở Tunisia rồi à, sao còn bắt ông đây phải đợi lâu như vậy! Con bà nhà chú chứ, thiếu mấy ngày nữa là tròn bốn tháng rồi!" Người đàn ông tóc đỏ có râu không chịu được phun ra những lời thô tục, nhưng trong đó lại không giấu được nỗi hưng phấn khi nhìn thấy người anh em ruột thịt.

"Anh cả". Người đàn ông cao lớn trên con thuyền nhỏ giống hệt từ màu tóc cho đến tướng mạo bước xuống, đập tay chào hỏi với Ishak Râu Đỏ.

Hayreddin có thể kiêu ngạo trực tiếp dẫn một chiếc pháo hạm đến thả neo ở bất kỳ một thủ đô nào gần biển ở châu Âu, nhưng thế không có nghĩa là hắn sẽ làm những chuyện ngu xuẩn thề nguyện trung thành với mảnh đất ấy. Đội thuyền của Sur Tùr Đỏ neo đậu tại một bến cảng trên biển Marmara(1) tương đối xa, còn bản thân hắn thì dẫn theo hai ba người chèo thuyền nhỏ lặng lẽ lên bờ.

Ngày mai, Suleiman Đại sẽ tổ chức nghi thức tiếp đãi khách khứa long trọng cho vị nguyên soái hải quân ở vịnh Sừng Vàng, đến lúc ấy, Hayreddin mới ngồi trên con thuyền Diêm Vương được trang trí bằng hoa tươi và satin, ra về phong trần, giả vờ như vừa từ trên boong thuyền đặt chân xuống đất liền. Đây đều là những tiền trình thương lượng tốt nhất, vừa không làm mất thể diện của bậc quân vương, lại vừa không khiến bụng dạ ông ta nảy sinh những lo lắng khó giải thích.

Tuy được hội ngộ với anh em, nhưng mặt mày Hayreddin không hề có vẻ vui mừng, hắn hàn huyên với Râu Đỏ một lúc, rồi lại xoay người quay trở lại bên thuyền, cúi người ôm một bóng người nhỏ bé mềm nhũn từ trong bụng thuyền ra. Mùa thu ở Istanbul vẫn còn sót lại một chút nắng nóng, nhưng người này lại được quần rất chặt, khuôn mặt cũng được che kín bằng một chiếc áo choàng có mũ trùm đầu.

(1) Biển Marmara là một biển ở sâu trong đất liền kết nối biển Đen với biển Aegea là biển có diện tích nhỏ nhất, nó chia cắt phần thuộc châu Á của Thổ Nhĩ Kỳ với phần thuộc châu Âu của nước này. Eo biển Bosporus nối nó với biển Đen và Dardanella nối nó với biển Aegea. Eo biển Bosphorus cũng chia cắt thành phố Istanbul thành hai phần thuộc châu Á và thuộc châu Âu. Biển này có diện tích khoảng 11350 km², chiều dài tối đa 280 km, chiều rộng tối đa 80 km với độ sâu lớn nhất đạt 1.370 m.

Ishak sừng sốt: "Anh nghe nỗi Hải Yêu bị thương, thế nào, ngay cả đi đường bình thường cũng không thể à? Anh chàng thân y đeo kính của chú đâu rồi?".

"Vừa mới tách ra rồi, cậu ấy vội tới Học viện Y khoa ở đế đô để báo tin". Hayreddin thần nhiên đáp, nhìn dáng vẻ thì rõ ràng là không muốn đứng nói chuyện ở đây. "Gerald!" Hắn gọi một tiếng.

"Có tôi". Sau lưng Râu Đỏ liền vang lên tiếng trả lời cứng nhắc dù cho sóng gió cũng không mấy may nao núng. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước tách ra ngoài, trên người hắn mặc một chiếc áo choàng màu trắng kiểu Thổ Nhĩ Kỳ, dưới chiếc khăn quấn trên đầu là khuôn mặt quá đỗi bình thường với làn da nâu rám nắng.

Gerald Bayan, trợ thủ của Hayreddin, ngoài Hải Yêu ra, đây là nhân vật không thể thiếu được nhất trong đội thuyền của Sư Tử Đỏ.

Thời còn trẻ Gerald đã từng bị thương ở lưng, từ đó về sau không thể dùng được đao kiếm nữa. Trong một tổ chức cướp biển coi trọng việc dùng vũ lực, người không thể chiến đấu thường phải chịu sự khinh thường. Bayan tuy là người trung thành tận tâm, nhưng sức chiến đấu lại quá kém, tài chỉ huy đề ra mưu lược cũng chỉ dừng lại ở mức chấp nhận được, người như vậy vốn dĩ không thể tiếp tục làm cướp biển được nữa, nhưng Hayreddin lại hiện ra một tài năng khác của hắn: Kiệm lời cẩn thận, kiên nhẫn tỉ mỉ.

Kể từ đó về sau, công việc của Gerald là xử lý tất cả những việc lật vật Hayreddin không màng đến, bảo đảm hậu cần, vấn đề chi thu hàng ngày, giữ gìn và sửa chữa tàu thuyền, thậm chí cả việc quản lý hậu cung. So với một Hải Yêu bén nhọn thiên hạ vô địch tựa một thanh bảo kiếm, một Gerald với tính cách lặng lẽ như vậy quả thực giống như một cục đá, hần hủu như không bao giờ lên thuyền, nên cánh cướp biển tuy đều biết đến "Bayan quản lý hậu cần", nhưng lại rất ít người có thể nhớ được khuôn mặt nhợt nhạt vô vị ấy.

Không đợi Hayreddin mở miệng nói đến lần thứ hai, Gerald đã vẫy vẫy tay, liền có hai tên đầy tớ khỏe mạnh khiêng một chiếc kiệu mềm nhỏ nhấc đi tới rồi đặt xuống. Ưu điểm của hắn chính là ở chỗ đó: Thăm lặng chuẩn bị vẹn toàn cho tất cả những chuyện có khả năng xảy ra.

Hayreddin đặt người trong lòng vào trong chiếc kiệu mềm, một góc chiếc mũ trùm đầu bị vén lên, làm lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ ốm yếu mệt mỏi. Đôi mắt Nick khẽ hé mở, cặp má đỏ ửng lên vì sốt bệnh, hơi thở gấp gấp đau đớn khổ sở lúc nặng lúc nhẹ. Hayreddin đỡ nàng ngồi xong, lập tức thả tấm rèm che trên kiệu xuống. Thân là vị đội trưởng đội xung phong từng được vạn người tôn kính ngưỡng mộ, nàng không hề muốn đáng vẻ tàn phế này của mình bị người quen nhìn thấy.

Vài người lên ngựa, bám theo chiếc kiệu đang chậm rãi đi phía trước.

"Vài ngày trước tinh thần vẫn còn rất tốt/ nhưng mấy ngày nay đến chiều là lại bắt đầu lên cơn sốt, không còn chút sức lực nào hết, tình trạng vết thương trên da cũng ngày càng trở lên tệ hơn". Hayreddin nói với anh trai bằng vẻ mặt rất nghiêm trọng.

"Thường xuyên dùng nước và các loại thực phẩm đã tích trữ lâu trên thuyền, người bình thường còn có thể cảm cự được vài tháng, nhưng với người đang bị thương thì không tốt lắm đâu". Râu Đỏ tuy rằng không hiểu y thuật, nhưng lăn lộn trên biển đã lâu, những chứng bệnh hàng hải tương tự cũng biết được ít nhiều. Ishak vuốt tay vỗ vỗ lên bả vai người em trai của mình, trấn an: "Không sao đâu! Người bệnh vốn dĩ không nên đi đường trường, xuống thuyền rồi, ăn những món ăn tươi ngon vài ngày là lại khỏe như rồng như hổ ngay thôi, chú còn không rõ những điều này sao".

Hayreddin gật gù đầu, nhưng trong lòng lại hiểu rằng, dù là thức ăn tươi ngon cũng không thể thay đổi được tình trạng tê liệt hiện giờ của Nick. Bỗng nhiên Gerald cười ngửa phi nước đại theo sát, lặng lẽ đi phía sau hai người. Hayreddin biết điều đó nghĩa là hắn có điều muốn nói, bèn gật đầu ra hiệu đồng ý với hắn.

Gerald thấp giọng nói: "Báo cáo trước với ngài một tiếng, số lượng người trong hậu cung lại tăng thêm rồi, hai mươi ba vị chủ nhân cộng thêm những nô lệ mới đưa đến, tổng cộng là gần một trăm năm mươi người".

Người trong hậu cung của Hayreddin rất đơn giản, chỉ có hai người là Fatima và Lilith. Sau này hai người đó lần lượt kết hôn, quan chức phủ thượng khắp Thổ Nhĩ Kỳ đều coi đây là một cái có, nghĩ đủ trăm phương ngàn cách chọn lựa những cô gái xinh đẹp để thương mang đến tặng, ý đồ dựa vào đó để kết giao. Mỗi khi có kết quả chiến trận báo về, sultan cũng thường ban tặng cả người lẫn vật.

"Hai mươi ba cô gái? Sao nhiều thế!" Hayreddin cau mày nói: "Không phải đã dặn cậu có thể từ chối được thì cứ từ chối, cứ nói rằng tôi bận chinh chiến trường kỳ, không cần nhiều người hầu hạ như vậy!"

"Lễ vật của những quan chức cấp thấp trở xuống đều được gửi trả lại, nhưng của sultan và các chư hầu thì thực sự không thể từ chối được. Hơn nữa không phải chỉ toàn phụ nữ...". Trên khuôn mặt vẫn luôn cứng nhắc của Gerald xuất hiện một thoáng kỳ lạ hiếm thấy, hắn nhún nhún khóe miệng/ rồi nói nốt: "Trong số hai mươi ba người, có mười chín cô gái, và bốn cậu trai".

Vừa dứt lời, khuôn mặt Hayreddin lập tức được bao phủ bởi một tầng mây âm u dày đặc, sắc mặt đen như đất nòi cháy.

Râu Đỏ đang cười ngửa, quang minh chính đại nghe trộm chuyện nhà của em trai, nghe tới câu đó của Gerald, rốt cuộc không nhịn được bật cười chế giễu:

"Á ha ha ha! Reis, chú không biết danh tiếng của mình ở Istanbul rất xấu à! Ai bảo chú yêu chiều Hải Yêu như vậy, lại cứ mãi không muốn có con, lần này gặp báo ứng rồi nhé?"

Hayreddin nắm lấy chuôi đao, ngón tay khẽ động, dường như rất muốn chém một nhát khiến Râu Đỏ ngã luôn khỏi lưng ngựa. Cũng may hắn đã lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, trên đời có bao nhiêu việc xấu đều đã làm cả rồi, những lời bình luận đánh giá về danh tiếng, những câu chuyện đồn đại phi báng từ lâu đã không còn để tâm tới nữa.

"Mặc cho bọn họ đồn đại, em chẳng quan tâm". Hayreddin hừ lạnh một tiếng, biểu cảm lại khôi phục như bình thường "Ishak, anh có muốn khi nào quay về, em đóng gói tất cả lại mang đến tặng anh không?"

"Xin kiếu, vợ con trong nhà anh có cả đống, phiền phức thế là đã quá đủ rồi!"

Tuy rằng hai anh em đều nương nhờ đế quốc Ottoman, nhưng lại không sống cùng nhau. Để thể hiện sự coi trọng, Suleiman đã đặc biệt cải tạo xây dựng lại một hành cung ở ngoại ô Istanbul tặng cho Hayreddin làm dinh thự để ở. Đi đến lối rẽ, Ishak thúc ngựa từ biệt, trên mặt mang theo biểu cảm chờ xem kịch hay đi mắt.

Gerald im lặng không lên tiếng đi phía sau Hayreddin, nhìn đáng vẻ hình như vẫn còn lời chưa nói hết.

"Còn chuyện gì nữa?"

"Lúc ở Florence, ngài đã tiêu hết năm vạn tám ngàn đồng vàng florin chỉ trong chốc lát".

"Đúng vậy, tôi đã nhìn thấy số hóa đơn đó rồi". Hayreddin nói với vẻ không chút để tâm.

Mí mắt Gerald giật giật mấy cái, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi. Kể từ khi Sur Tùr Đò nương nhờ Thổ Nhĩ Kỳ, chiến tranh với hải quân Tây Ban Nha xảy ra liên miên, đương nhiên việc làm ăn cướp bóc sẽ giảm đi. Tuy Ottoman đại đế không phải là người keo kiệt về vấn đề kinh phí quân sự, nhưng để duy trì một lực lượng hải quân lớn như vậy, dù có bao nhiêu tiền cũng đều cảm thấy không đủ. Lại thêm những khoản chi ngày một cao trong hậu cung và thói quen tiêu tiền như nước của Hayreddin, thân làm quân gia như Gerald có chút lo được lo mất. Cuối cùng, hắn cũng vẫn nói ra suy nghĩ của mình:

"Thuyền trưởng, tạm thời có thể tiết kiệm một chút được không? Đợt lương thực mùa thu năm nay ở Bắc Phi thu hoạch xong, tôi mới quay vòng được tiền".

"Đừng lo, tôi tiêu tiền vào chỗ nào, sẽ đòi lại gấp đôi từ chỗ ấy nhanh thôi". Ánh hoàng hôn màu vàng kim dần dần tiêu tan, màn đêm dâng lên, phủ bóng đen xuống khuôn mặt của vị thủ lĩnh cướp biển.

Cả đoàn người chậm chậm đi xuyên qua bán đảo, khi những tia sáng đầu tiên từ những vì sao trên cao rải xuống mặt đất, tòa cung điện màu trắng nằm bên bờ biển mới hiện ra trước mắt mọi người.

Dinh thự của nguyên soái hải quân là hành cung được Suleiman cải tạo và xây dựng rồi ban tặng, tòa lâu đài không thuộc kiểu khép kín, mà do rất nhiều những quần thể kiến trúc sân viện hợp thành. Những mái vòm thấp nhọn theo phong cách Trung Đông đứng cao chót vót bên trong bức tường đá trắng, sân viện tuy đan xen chằng chịt nhưng lại được xây dựng hoa lệ nằm trên những ngọn đồi/ nhìn từ xa thì hùng vĩ, ngấm ở gần thì tinh tế, giống như chiếc chụp tóc được khảm từ vô số những viên trân châu.

Cánh cửa lớn bằng đồng được khắc hoa văn đột nhiên bật mở, một nhóm nô bộc đầu quấn khăn xếp chen lấn ào ra như ong vỡ tổ, nghênh đón chủ nhân thực sự của tòa lâu đài, giống như một thế giới xa hoa lãng phí miêu tả trong những cuốn sách tranh được mở ra từ đây.

Ánh sáng xuyên qua những bức tranh được chạm trổ trên chiếc cổng vòm, rải xuống dãy hàng lang quanh co gấp khúc rất nhiều những hình vẽ phức tạp đầy màu sắc, khiến người ta có ảo giác tầng tầng lớp lớp, không bao giờ có điểm kết thúc. Đi qua một loạt những cánh cổng vòm hình móng ngựa, ánh trăng phản chiếu lên đài phun nước trong suốt, bên dưới bóng râm của những cây cọ mềm mại tuyệt đẹp ẩn giấu những loại kỳ hoa dị thảo, mỗi một khu vườn đều mang theo phong cách nghệ thuật vô cùng độc đáo cùng sự tinh tế tỉ mỉ, đẹp đến say lòng người.

Xuyên qua ba lượt cửa cong hình trăng lưỡi liềm có mái, tiền sảnh đường hoàng tráng lệ, sẽ tới khu vườn Thanh Lộ nằm lưng chừng trên sườn núi, những giai nhân mỹ lệ chọn hậu cung của Vua cướp biển đã chờ ở đây rất lâu rồi.

Dựa theo tiêu chuẩn của hậu cung sultan, chỉ có hoạn quan mới có thể bước chân tiếp vào cánh cửa này, nhưng dinh thự của cướp biển đương nhiên không có nhiều quy tắc đến như vậy. Hayreddin vốn dĩ muốn bảo người trực tiếp khiêng cỗ kiệu mềm đến sân vườn của hắn, nhưng nhìn đáng vẻ hùng dũng lao lên của đám người bên trong, liền thay đổi ý kiến, vén rèm lên bế Nick ra, sai bước tiến vào trong.

Gần hai mươi giai nhân tuyệt sắc phục sức theo kiểu truyền thống Trung Đông chia ra đứng ở hai bên đường, đứng cuối cùng là bốn cậu nhóc trẻ tuổi, nhất loạt cúi đầu quỳ gối hành lễ với Hayreddin. Có rất nhiều lời đồn đại về Hayreddin, không ai chắc chắn được rốt cuộc hắn thích kiểu nào, nên chỉ còn cách tặng mỗi loại mỗi vài người. Nam có nữ có, có kiểu trưởng thành điềm lệ, cũng có kiểu thanh thuần hoạt bát, lại thêm cả kẻ hầu người hạ đi theo, một đám người đông đúc tập trung bên trong khoảng sân tối đen, nhìn từ trên xuống, chỉ thấy mái tóc dài đen dày và thấp thoáng làn da màu nâu đồng rất đẹp của người Trung Đông, cùng áo choàng dài chấm đất được thêu vô cùng khéo léo. Các cô gái này nghiêm khắc tuân thủ những yêu cầu thời bấy giờ, khi ở bên ngoài phải mang theo khăn che mặt, lúc hành lễ không được chủ nhân cho phép thì không được ngẩng đầu lên.

Nhưng những cô gái thông minh đều sẽ tìm được cách đối phó, ví dụ như chọn loại khăn mỏng như cánh ve, che lên rồi cũng vẫn có thể nhìn thấy hình hoa uyển ương vẽ trên mặt; có người lại dùng nước ép hoa phượng tiên(*) vẽ hoa văn lên trên móng và mu bàn tay, hoặc dùng dầu ô liu dưỡng cho mái tóc thêm đen mượt óng ả, rồi cài trang sức châu báu, như vậy thì cho dù chỉ nhìn tư thái hành lễ thôi cũng có thể khoe hết ưu thế của bản thân.

(*) Hoa phượng tiên còn gọi là hoa móng tay, hay bóng nước, nghiền nát cánh hoa hoặc lá rồi bọc vào đầu móng tay, thì sẽ có bộ móng màu đỏ tươi rất đẹp.

Sự khổ công của những người đẹp rất đáng để khen ngợi, chỉ đáng tiếc bình thường các nàng quá khó chiều, quân gia Gerald "có hơi không cẩn thận" giấu đi một thông tin quan trọng: Thuyền trưởng ghét nhất mùi hương nồng nàn nhân tạo.

Những phi tần trong hậu cung sultan thường dùng các loại nhựa thơm như trầm hương, xạ hương, long diên hương cố ý nghĩa hấp dẫn nhục dục rất rõ ràng; đàn hương và thuốc bôi vượt qua Ấn Độ Dương xâm nhập vào bằng con đường mậu dịch, gọi lên cho người ta ấn tượng thần bí; có những người không quản ngại đường xá xa xôi nhờ người mang loại nước hoa từ Pháp về, dùng sự mới lạ để giành chiến thắng. Nhưng màn tranh sắc đua hương vượt qua lục địa Á Âu vạn dặm tấp tểnh vào mặt thể này, lại trở thành cú đòn giáng vô cùng nặng nề đối với khứu giác nhạy bén của người nào đó.

Hayreddin nín thở, quay đầu hung hăng trừng mắt lườm Gerald một cái, người đằng sau không chút cảm xúc chấp tay sau lưng, như thể tất cả những sự cố bất ngờ này hoàn toàn không liên quan gì đến hắn.

"Cũng đã muộn rồi, mọi người quay về cả đi". Hayreddin thực sự không muốn nán nã lâu hơn ở nơi ngạt thở này nữa, bèn miễn cưỡng mở miệng nói một câu, sau đó không thèm ngoảnh lại nhanh chóng rời khỏi vườn Thanh Lộ.

Những cô gái xinh đẹp vẫn trông chờ lần đầu tiên lộ diện có thể lưu lại ấn tượng tốt đẹp, thậm chí có thể được chủ nhân chọn luôn để thị tẩm, ai ngờ Hayreddin còn chẳng buồn liếc mắt nhìn đến những phần son trang điểm các nàng mất công chăm chút, đã xoay người đi thẳng. Mấy cậu nhóc thiếu niên cũng chẳng có được chút ưu ái đặc biệt nào, đưa mắt nhìn nhau, buông tiếng thở dài mất mát. Chỉ thoáng thoáng nghe thấy quản gia Gerald nói với Hayreddin:

"Thuyền trưởng, khu vườn Dừa xây mới bên mé phía Tây đã được sửa chữa cẩn thận rồi, có nước sinh hoạt, cũng rất mát mẻ. Để đội trưởng... cô ấy ở đó có được không?".

"Không cần, sau này cô ấy sẽ ở cùng với tôi".

"Vậy ngày mai tôi sẽ đưa đồ đạc đến bên đó...".

Suốt một khoảng thời gian, trong lòng mọi người ở hậu cung đều cảm thấy chua ngọt đắng cay, ngưỡng mộ ghen tị uất hận đan xen vào nhau, bốc cháy hừng hực. Một người độc chiếm cả một khu vườn vốn dĩ đã đủ xa xỉ rồi, thế mà cô nàng mới đến này lại có cả tư cách ở luôn trong tẩm điện của chủ nhân!

"Là ai vậy nhỉ? Lẽ nào thật sự là Hải Yêu trong truyền thuyết?".

"Hải Yêu không phải là một thiếu niên tuyệt sắc sao, nhưng bọn họ lại gọi là "cô ấy" mà! Hơn thế chủ nhân còn ôm đi vào nữa...".

"Á á, mặc kệ là nam hay nữ, tôi rất muốn nhìn thử xem "cô ấy" trông ra sao! Mặc váy áo kiểu nào? Đeo những loại trang sức gì?".

Một cô gái tuổi còn nhỏ cần môi giậm chân oán giận, khổ sở tìm tòi suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể thăm dò được kết quả cuối cùng. Lòng hiếu kỳ của tất cả những người đẹp như muốn bùng nổ, nhưng lại không một ai dám trực tiếp đến vuốt râu hỏ. Chỉ có một cậu thiếu niên đầy tớ đầu quần khăn lặng lẽ đứng dưới bóng cây trong hành lang, không nói lời nào nhìn theo hướng Hayreddin biến mất.

Tẩm điện "vườn Bách" của Hayreddin nằm trên một vách đá thấp nơi có phong cảnh đẹp nhất bên bờ biển, bóng rậm um tùm rậm rạp của ba cây bách đen đã che đi ánh mặt trời gay gắt, vừa thoáng gió lại mát mẻ. Phần ban công cực lớn nhô ra hướng về phía mặt biển, lúc chạng vạng có thể nhìn thấy cảnh biển trắng lẹ của vịnh Sừng Vàng nổi tiếng khắp thế giới. Một bên ban công là vườn hoa hình bậc thang đi xuống, đi đến cuối là có thể dẫm chân lên mặt nước biển xanh thăm trong veo. Vách đá thấp nhô ra trên sườn núi khiến toàn bộ khu vườn tựa như vườn treo Babylon.

Hayreddin thả Nick đang lên cơn sốt cao xuống chiếc giường mềm rộng rãi của hắn, khê khàng như thể đặt mọi món đồ sứ vỡ được chấp vạ lại với nhau.

"Được rồi bảo bối, chúng ta về tới nhà rồi".

Nick cố gắng mở mắt ra, không biết là ảo giác do sốt cao gây ra hay là vì nguyên nhân nào khác, nàng chỉ cảm thấy khắp tầm mắt đều ngập tràn những tia sáng nhẹ nhàng. Những tấm vải rèm trên cột trụ đá cẩm thạch nhảy múa theo gió, ánh sao xuyên qua những tấm kính thủy tinh sắc sỡ trên trần nhà hình mái vòm chiếu vào bên trong căn phòng, tạo lên những chùm sáng đủ loại màu sắc, những chùm sáng ấy chiếu lên dãy hàng rào bằng gỗ chạm lộng hoa văn dùng để ngăn cách không gian, giống như những vết đốm tuyệt đẹp hình thành ở bề mặt nguyên thạch bảo thạch trên tấm thảm Ba Tư dày dặn.

Cả đời Nick chưa bao giờ được nhìn thấy cung điện nào xa hoa tráng lệ như thế, cổ cảm giác như mình đang mơ.

"Về tới nhà..". Nhìn thấy cảnh tượng xa hoa này, lòng nàng rung động, ánh mắt lưu chuyển, thì thầm khe khẽ.

"Nhà" là một từ vô cùng xa lạ, trừ người đàn ông bên cạnh này ra, hết thảy những thứ khác đều xa lạ đến vậy. Nhưng thật ra, ngoài ngôi nhà nhỏ thời thơ ấu đã bị tay mình phóng hỏa phá hủy ra, nàng cũng đâu có nơi quen thuộc đặc biệt nào để quay về.

"Sau này... tôi sẽ sống ở đây sao?".

"Đúng vậy, bên ngoài có ban công, có thể nhìn thấy thuyền và biển, tôi đoán rằng em sẽ thích".

Hayreddin nhìn biểu cảm của nàng như đang chìm trong một thế giới huyền ảo, lòng cảm khái: Một đứa trẻ chảy trong người dòng máu của hai bậc đế vương Habsburg, vốn dĩ có cơ hội độc chiếm tòa cung điện theo lối kiến trúc Gothic vô cùng hoành tráng ở thủ đô Toledocủa Tây Ban Nha, nhưng sai lầm của vận mệnh đã khiến nàng phải giẫy giụa vùng vẫy dưới tận cùng tối tăm nhất; trải qua những tháng ngày lưu lạc khổ sở rất lâu, rất rất lâu, cuối cùng nàng đã có được một nơi để yên giấc không chút mộng mị trên mảnh đất Thổ Nhĩ Kỳ này.

"Thuyền và biển...". Nick vô thức lầm bầm nhắc lại những từ của Hayreddin. Mới chỉ qua có mười mấy ngày, vậy mà hai má của nàng gầy đến nỗi hóp cả vào, xương hai bên gò má cũng đã lộ hẳn ra, hoàn toàn trái ngược với bức chân dung ở Florence.

"Đúng vậy, thuyền và biển".

Hayreddin dịu dàng vuốt ve phần tóc mai của nàng, rót một ly nước mát từ chiếc bình bạc cổ dài đặt bên giường, nâng đầu nàng lên bón cho nàng uống.

"Có thích ăn gì không? Victor nói ngoài những thứ nhiều dầu mỡ ra, buổi tối tốt nhất em nên ăn chút gì đó, như vậy có thể nhanh chóng trị được chứng bệnh suy nhược do đi đường biển dài ngày".

"Ừm...". Đầu óc Nick choáng váng đáp, uống một chút canh cá, ăn vài quả nho không biết là thuộc giống gì trên tay Hayreddin, sau đó mê man.

Trong mơ, nàng là một con chim không cổ chân, chao liệng đôi cánh tự do trên mặt biển, nhìn xuống một loạt những đội thuyền đang căng buồm mãi cho đến khi chúng biến mất ở đường chân trời. Nhưng giống như Icarus(1) trong thần thoại

(1) Icarus trong thần thoại Hy Lạp đã cố dịp được bay lên trời cao bằng đôi cánh lông chim dán bằng sáp ong do cha chàng, nhà thông thái Daedalus thiết kế. Nhưng Icarus lại quên mất lời cha dặn: Chàng muốn bay cao hơn cả mặt trời. Tuy nhiên, khi càng gần mặt trời thì sức nóng càng mãnh liệt hơn và đã nung chảy đôi cánh khiến chàng rơi xuống và chết chìm dưới đáy biển.

Hy Lạp, nàng bay quá cao, quá xa, lại không có chân để có thể dừng lại nghỉ ngơi, nên cuối cùng đã rơi xuống biển rồi chết chìm.

Thuyền và biển, đối với nàng, có lẽ vĩnh viễn là niềm hy vọng xa vời.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 10: Sự Chỉ Dạy Của Cô Nàng Nô Lệ

Nick cảm giác có một sinh vật nào đó đang quan sát mình.

Không biết "nó" đang nghĩ gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng hồi lâu, sau đó nhẹ tay nhẹ chân tiến lại gần.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, cho đến khi nàng có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương lướt qua má.

Nick đột nhiên duỗi mạnh tay tóm lấy đối phương, rồi mở bừng mắt ra, trước mắt là một khuôn mặt đen thui, lông trắng mắt nhợt nhạt làm nổi bật lên hai tròng mắt đen thẫm, tạo nên một con rùng động thị giác vô cùng kinh khủng đối với người vừa mới tỉnh dậy.

"Sức của cô thật không nhỏ". Cô gái có khuôn mặt đen nhẹ nhàng gạt tay phải của Nick trên cổ tay của mình ra, mở miệng nói: "Một vị phu nhân tôn quý không nên dùng ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào người khác như vậy, cho dù đối phương chỉ là một kẻ đầy tớ".

Giọng phụ nữ trầm thấp giàu sức hút, mang theo vẻ ngạo mạn kỳ quái của người da đen.

Nick nhìn chăm chú, thì ra là một nữ nô lệ da đen mặc một chiếc váy bó ngực sọc kẻ ôm sát người. Có lẽ nàng ta bị bán từ nội địa châu Phi tới đây, khung xương cao gầy cân đối, làn da đen dầu sáng bóng, bầu ngực căng đầy khiến chiếc váy bó ngực căng phồng lên. Nếu không có cặp môi dày quá mức kia, thì đây là một mỹ nhân da đen rất ưa nhìn. Lúc này, cô gái nô lệ ấy đang đứng chống nạnh trước giường Nick, ánh mắt nghiêm khắc tỉ mỉ quan sát nàng hết từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên.

"Tên tôi là Rabena, ngài Bayan phái tôi tới hầu hạ cô, phu nhân Nicole".

"Dù là ai cũng không nên tới gần lúc tôi đang ngủ," Nick lạnh lùng đáp: "Thăng như trong tầm tay tôi có một con dao, thì trên người cô sẽ có nhiều hơn một lỗ hồng đầy". Thói quen của nàng, tất cả mọi người trên thuyền đều biết cả, nếu không phải vì làm bạn trường kỳ với cái giường, nàng đã xiên cho kẻ tùy tiện đánh thức mình một dao rồi.

"Ngài Bayan nói không sai, cô thực sự rất khác với số đông". Rabena nói, một người giúp việc có kinh nghiệm lâu năm như nàng ta, trước khi tiếp xúc với chủ nhân mới luôn phải tìm hiểu kỹ càng tính cách của đối phương trước, sau đó mới quyết định cách đối xử với chủ nhân trong những tháng ngày sau này. Và lần đụng độ này đã chứng minh rằng tuy bị thương, nhưng đối phương không dễ bắt nạt chút nào.

"Gerald bảo cô đánh thức tôi như vậy à?" Nick thoáng cau mày, không vui hỏi. Nàng là nhân vật đứng thứ hai của Sur Tử Đồ đã lâu, dưới một người trên vạn người, tuy rằng bị thương nặng, nhưng sự mạnh mẽ quyết đoán và phong độ trước giờ chưa từng bỏ quên.

Đánh giá đáng về đặt câu hỏi của nàng một lượt, Rabena hài lòng cong cánh môi lên. Đối với một người hầu chịu trách nhiệm hầu hạ phụ nữ trong hậu cung, điều quan trọng nhất chính là đi theo đúng người. Chủ nhân yếu ớt bất tài, cho dù nhất thời được yêu chiều, người hầu đi theo nàng ta cũng chẳng có được lợi ích tốt đẹp gì. Rabena liền thu lại ngữ điệu ngạo mạn của mình, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười nói:

"Là chủ nhân Hayreddin, ngài ấy dặn dò tôi trước mười giờ sáng đứng xa xa gọi cô dậy, nếu không để cô ngủ nhiều quá sẽ bị vầng đầu. Tiệc mừng công bảy giờ bắt đầu, chủ nhân đã dậy từ lúc sáng sớm, trước khi đi còn cần thận quan tâm xem chúng tôi chăm sóc việc ăn uống ngủ nghỉ của cô thế nào, ngài ấy thật sự vô cùng yêu thương cô đấy!".

"Ừm, a..."

Nick dụi dụi mắt ngáp một cái, sau khi nhìn rõ người tới rồi, thần trí của nàng đang từ căng thẳng chuyển sang thả lỏng, và lại bắt đầu lang thang vào cõi mộng. Chiếc giường mềm mại, ánh sáng lơ mơ, thuyền trưởng lại không có nhà, không quay lại ngủ một giấc cho đã đời thì đúng là có lỗi với bản thân!

Nhưng Rabena sau khi gọi nàng dậy xong, lập tức vén hết những tấm màn nhung dày nặng lên, để ánh nắng mặt trời tươi sáng chiếu thẳng vào phòng. Đối với một người thêm ngủ, đây quả thực là một liều thuốc trị liệu hiếm độc. Luồng ánh sáng đột nhiên trở nên chói mắt khiến con buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan, Nick ôm đầu hăm hứ suốt.

"Ồ quê hương của chúng tôi có một câu nói thế này: Người nào khi mặt trời mọc tới tận đỉnh đầu rồi vẫn chưa chịu dậy, trên mông sẽ mọc một cái đuôi. Nhưng cô gái ở những sân viện khác đã dậy đánh răng rửa mặt ăn vận xinh đẹp từ tinh mơ cả rồi, còn cô thì ngay cả mặt còn chưa kịp lau کیا!".

Rabena nhanh nhẹn dứt khoát xóc chiếc chăn trên người Nick lên, chỉ loáng cái đã coi sạch sẽ chiếc áo choàng ngủ rộng thùng thình và quần ngủ của nàng ra. Thân hình cô gái nô lệ này vốn dĩ đã cao to, cánh tay lại khỏe mạnh, có thể bế Nick đi tới đi lui nhẹ nhàng như một người đàn ông. Có thể thấy Gerald chọn nàng ta tới vườn Bách không phải là một sự sắp xếp tùy tiện.

"Chúa phù hộ! Sao người cô lại gầy thế này?!" Rabena nhìn thân thể trần truồng của Nick, sợ hãi hét lên một tiếng đầy phóng đại: "Nhìn hai hàng xương sườn này đi, giống hệt đám linh dương trên thảo nguyên lúc vào mùa khô! Ngủ vậy không thấy cộm phát khiếp lên sao?".

Rabena là một cô hầu gái rất có tay nghề, nói chuyện hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới tốc độ làm việc, chân tay tháo vát rót nước nóng vào chiếc chậu bạc, điều chỉnh nhiệt độ nước cho phù hợp, vắt một cái khăn, vừa lau mặt lau người cho Nick vừa phê bình đáng người phăng li cứng nhắc của nàng: "Cho dù chủ nhân Hayreddin nhất thời có thích kiểu mình đây, cô cũng không thể kiêng khem giảm béo đến mức độ này được! Nhìn thử xem, sau này cho con bú, e là đứa bé cũng chẳng thể tìm được chỗ mà bú mất!".

Nick bị nàng ta coi sạch sẽ, tất cả các khuyết điểm lộ ra hoàn toàn, muốn bác bỏ nhưng lại chẳng thể tìm được luận cứ. Nhìn thấy khe rãnh sâu thẳm thẳm rộng thênh thang của Rabena đứng đưa ngay trước mặt mình, nàng áp ứng mấy tiếng, phản bác nhưng lại giấu đầu hở đuôi: "Cô đang cúi người, còn tôi lại vẫn đang nằm! Đường nhiên là sẽ phăng rồi!".

Rabena đảo tròn tròn trắng mắt, liếc nhìn nàng bằng vẻ đồng cảm với kẻ yếu: "Yên tâm đi phu nhân Nicole, sau này cô có con rồi, tôi sẽ giúp cô cho con bú. Rabena này không bao giờ để người nôi dỗi của chủ nhân Hayreddin bị đói đâu!".

Tuy Nick vẫn luôn biết tài nguyên của bản thân hữu hạn, nhưng trước nay chưa bao giờ bị khinh bỉ một cách thẳng thắn đến vậy, thẹn quá hóa giận liền giống như một đứa trẻ cãi nhau thua hết toáng lên:

"Cô, cô mới thích mình đây! Cả nhà cô mới thích mình đây! Cô còn bị chảy xệ nữa! Cho mười đứa trẻ bú, sẽ chảy xệ xuống tận mu bàn chân!".

Tiếng gào thét truyền ra phía xa xa, khiến một bầy chim mòng biển cười đang đậu trên những cây bách đen ngàn năm tuổi trong vườn Bách sợ hãi đập cánh phành phạch bay đi mất.

Quán gia Gerald Bayan ngẩng đầu lên từ trong đồng hồ sách ngón ngang, dõi mắt nhìn theo đàn mòng biển cười biến mất khỏi bầu trời trong xanh, thờ dài chán nản. Không phải đã dự đoán từ trước rồi sao? Phiến phức của hân chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

Rabena tuy nói năng thẳng thắn không kiêng nể gì, nhưng khả năng hạ hạ người khác quả thực không tồi, lau người sạch sẽ rồi, liền thay một chiếc áo dài bằng lụa rộng rãi mặc ban ngày cho Nick, sau đó như làm ảo thuật nhanh nhẹn bung ra rất nhiều món ăn nhẹ nóng hôi hổi, dạy nàng cách dùng tay phải gắp thức ăn thế nào cho tao nhã.

Thời tiết rất tuyệt vời, những cơn gió tươi mới ủa vào phòng ngủ, tiếng chim mòng biển riu rít nghe rất rõ ràng, ăn sáng trong một tòa cung điện nằm bên bờ biển tràn ngập phong vị dị quốc, hơn nữa lại còn được nằm trên giường ăn, tâm trạng có xấu đến mấy cũng chẳng thể duy trì được lâu. Loáng cái Nick đã quên hết những lời bình luận khắc nghiệt của Rabena, sức chú ý dồn cả vào bữa sáng thịnh soạn.

Thói quen ăn uống của người Thổ Nhĩ Kỳ thiên về sự nồng đậm và thơm ngọt, những chiếc đĩa được khảm dát tơ vàng sợi bạc theo lối thủ công truyền thống tuyệt đẹp mà lại tinh tế, phối cùng với các loại thực phẩm màu sắc sỡ tươi tắn được bung lên khiến người ta thêm chảy cả nước miếng. Sau khi dùng cháo hoa quả nóng sốt làm ấm dạ dày xong, món bánh trứng rán phết mứt quả sung, canh cá tươi ngập đầy mùi thơm của nhục quế, cơm rưới nước sốt hải sản cứ lần lượt được bê ra.

Đồ ăn rất mỹ vị, nhưng mỗi món đều chỉ có một chút xíu, Nick ăn mà không thấy xả láng tí nào; nhưng Rabena kiên quyết cho rằng dạ dày của bệnh nhân đều rất yếu, lượng thức ăn nhất định phải tăng từ từ mới ổn.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Rabena lau sạch sẽ bàn tay dính đầy dầu mỡ của Nick, sau đó gọi một tiếng, bốn cô bé hầu gái tầm mười bốn tuổi liền xuất hiện tiến vào phòng, một người thu dọn đồng bát đĩa, một người bung một chiếc đĩa bạc, bên trong đặt bộ đồ trà hình hoa tulip và bình đựng đường, bình đựng sữa. Hai người còn lại khiêng vào một tháp đồ ngọt cao đến hơn hai thước, đặt lên chiếc bàn chân thấp. Cái tháp tổng cộng có bốn tầng, mỗi tầng là một chiếc đĩa sứ lớn khảm bạc, bên trong chứa đầy những món ăn vặt đặc sản của Thổ Nhĩ Kỳ như mứt hoa quả, bánh ngàn lớp pho mát, bánh tổ ong.

Ánh mắt Nick nhìn đầy chăm chú, cứ như thể cái tháp đó đang tỏa ra những tia sáng lấp lánh huyền ảo. Rabena xua bốn cô bé hầu gái ra ngoài, sau đó nghiêm khắc ngăn nàng lại.

"Bây giờ thì chưa được! Chỗ chúng tôi ăn cơm xong, theo lệ thường sẽ là uống trà rồi ăn tráng miệng, nhưng hiện giờ dạ dày của cô không thể tiêu hóa được những món nhiều dầu mỡ như vậy, nên cứ coi nó như đồ trang trí, đừng chú ý đến là tốt nhất".

Nick nuốt nước bọt cuống quýt nói: "Nhưng nó đâu phải đồ trang trí! Nó rõ ràng là, là một ngọn núi trong mơ mà!".

"Nó là đồ trang trí". Rabena chống nạnh, nhìn y hệt như một con gà mái kiêu ngạo dạy dỗ Nick: "Trong hậu cung này, ngoại trừ chủ nhân Hayreddin, tất cả đều là đồ trang trí. Bất kể là vàng bạc châu báu, y phục xa hoa đắt tiền, hay người hầu thị vệ, cô đều phải kiêu ngạo ngẩng cao đầu coi bọn họ là vô hình mới đúng chuẩn".

"Tôi chỉ muốn ăn một miếng tráng miệng thôi mà, rốt cuộc cô đang nói gì vậy."

Nick vừa mới ăn cơm xong, máu trên não đều chảy cả về dạ dày, đây đang là thời khắc trí thông minh ở mức thấp nhất, căn bản không thể hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của cô gái nô lệ này.

"Phu nhân, tôi không thể không nói với cô rằng, bất kể tình hình trước kia ra sao, nhưng nếu giờ không nghe lời Rabena, những tháng ngày hạnh phúc được yêu thương chiều chuộng của cô sẽ kết thúc sớm thôi!".

Khuôn mặt đen thui của Rabena đánh lại, biểu cảm nghiêm túc, giống như đang tuyên đọc thánh dụ:

"Cô đến từ thế giới do Thượng Đế làm chủ, nên không biết thế giới của Thánh Allah có hình dạng ra sao. Thượng Đế chỉ cho phép một người ông lấy một người vợ, nhưng ở chỗ chúng tôi lại không hề có chuyện thoải mái như vậy! Tám trăm vị phi tần của bệ hạ trong hoàng cung Topkapi thì thôi không cần phải nói, nhưng có vị chư hầu đại nhân nào là không có bốn người vợ chính thức và vô số nô lệ nữ? Chủ nhân Hayreddin vừa mới đặt chân đến đây, ngài ấy đang lúc trẻ trung khỏe mạnh, sau này những người phụ nữ ở đây sẽ càng lúc càng nhiều, mọi người sẽ tung hết những chiêu trò của bản thân, sử dụng mọi cách để bon chen tranh giành sủng ái, tung tin đồn nhảm, bôi nhọ, thậm chí là hạ độc, ám sát. Phu nhân à, nếu như cô không nắm chắc thời cơ, nhanh chóng sinh bảy, tám, cậu nhóc cũng cố vị trí vững chắc cho bản thân, sau này chỉ có ngồi mà khóc thôi!".

Những lời này khiến Nick trợn mắt há hốc mồm, mấy trò hạ độc ám sát này, mới nghe thậm chí còn nguy hiểm hơn cả làm đội trưởng đội xung phong! Nàng lấp ba lấp bắp nói: "Sẽ không phức tạp như cô nói chứ? Làm nhân tình, bản lĩnh trên giường giỏi là xong thôi mà".

Tròng mắt đen trắng rõ ràng của Rabena trợn tròn, có vẻ như Nick là một con nhóc ngây thơ không hiểu chuyện.

"Thánh Allah trên cao ơi! Rabena làm nô lệ suốt hai mươi năm nay, cũng chưa từng nhìn thấy chuyện gì khó hơn chuyện tranh sủng của nữ nhân chốn hậu cung! Cho dù là số mệnh tốt, sinh ra đã có dáng vẻ xinh đẹp đi chăng nữa, mỗi ngày cũng phải chăm chút, ăn vận trang điểm, lời lẽ cử chỉ, trên giường dưới giường có thứ nào là không phải khổ công rèn luyện? Huống hồ đàn ông trời sinh đã thích có mới nói cũ, bất kể là khuôn mặt cô xinh đẹp đến mức nào, trên giường mất hồn ra sao, qua một vài năm nữa, chắc chắn cũng sẽ bị chán ghét bỏ bê, lúc ấy lại không có được mụn con trai nào bên cạnh, thì chỉ có nước ngậm bồ hòn làm ngọt thôi!".

"Áy, cô có nhầm không vậy? Tôi cũng đâu có ý định tranh sủng gì đó...". Nick nghe mà thấy đau hết cả đầu, nàng không ngờ rằng công việc làm nhân tình lương hai đồng một tháng lại mọc ra nổi rùi ro lớn đến như vậy. Trên hợp đồng bao nuôi đã viết rất rõ ràng chi tiết rồi, bao ăn bao ở, trả tiền theo giờ, đó không phải là một chuyện quá đỗi đơn giản hay sao?

"Không được!" Rabena giống như một vị tướng quân oai phong lẫm liệt vung cánh tay xuống, kiên định coi Nick là một cô bé con chưa từng nếm mùi cay đắng. Nàng ta đã được sắp xếp đến đây, thì đương nhiên hy vọng cô gái mình hầu hạ có thể độc chiếm ân sủng. Nhưng thân hình tướng mạo của vị phu nhân này chỉ có thể tạm coi là "khẩu vị lạ", muốn trường kỳ đồ lửa thì những việc cần phải luyện tập thực sự quá nhiều.

Cô gái nô lệ quỳ xuống bên cạnh giường, nắm chặt lấy cổ tay trắng mịn của Nick, kiên nhẫn khuyên bảo: "Cô không muốn tranh, nhưng mọi người đều mở to mắt nhìn hau háu vào cái giường đó đấy. Hôm nay đắc sủng có thể ngủ phòng to, ngày mai thất sủng rồi, lập tức sẽ được tặng cho một cái chổi đuổi tới góc nhà ngay! Tráng miệng với súp nóng gì nữa, cơm thừa canh cặn cho cô không bị nhỡ nước bọt vào đã may lắm rồi. Địa vị của phụ nữ ở đây chả khác gì lạc đà, đắc ý được hay không, không phải đều dựa vào một câu nói của chủ nhân ư?".

Rabena có tình phóng đại mức độ bi thảm của việc thất sủng dựa trên những điều kiện ăn ở, quả nhiên dọa Nick sợ ngây người. Kiểu cướp bóc ngang ngược không sợ chết như nàng đây, hải nhất chính là lúc đang sống mà bụng bị đói. Nick trầm nghĩ, bất kể là làm cướp biển hay làm tình nhân, nếu không muốn thất nghiệp, phải có đạo đức nghề nghiệp, tình yêu nghề nghiệp. Huống hồ học nhiều hiểu rộng cũng chẳng có hại gì, hiện giờ nàng chẳng thể cầm nổi dao chém kẻ khác, học thêm kỹ thuật "Làm thế nào để làm một nhân tình tốt" cũng đâu có lỗi.

Đôi mắt của Rabena như một tên trộm thành tinh, loáng cái đã phát hiện ra vẻ dao động của Nick, bèn tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, lần lượt giảng giải từng kinh nghiệm phong phú và chiến lược của bản thân:

"Giờ cô đang đắc sủng, không cần phải quá lo lắng, việc trước tiên là phải chăm sóc cơ thể cho tốt, ăn mặc trang điểm ca hát đàn nhạc đều có thể từ từ học. Cái đám người tâm địa xấu xa kia lại còn tặng mấy thùng nhóc đến đây... nhưng chúng ta cũng không cần phải sợ, gà trống đã bị thiến rồi, cho dù có bóp họng học điệu bộ cục ta cục tác của gà mái, cũng không thể sinh ra được gà con...".

Vì vị nguyên soái hải quân ca khúc khải hoàn trở về nên buổi tiệc mừng công do Suleiman tổ chức kéo dài suốt cả một ngày trời, chư hầu các vùng thuộc đế quốc Ottoman, tầng tầng lớp lớp quan lại đều lấy làm vinh dự khi được mời. Tiếng pháo bắn chào mừng vang lên rộn rã trong thành phố Istanbul, hoa tươi tung bay ngập trời, người dân trong thành phố xếp hàng dài đến hơn mười dặm trên đường để được nhìn thấy tướng mạo thật sự của Hayreddin.

Nhưng đối với quân gia Gerald Bayan, ngày hôm nay lại quá sức dài.

Buổi sáng có một vài cô gái xinh đẹp không thể kiên nhẫn thêm được nữa, bèn lấy danh nghĩa là "thăm hỏi chị em mới" chạy đến tìm hiểu cho ra nhẽ, nhưng bị Gerald kiên định khuyên can họ lại; buổi trưa hoàng đế ban yến, phái ba mươi người đưa toàn bộ những món trong bữa tiệc ở hoàng cung tới,

vì những món ăn có thể phân định cấp bậc cao hơn của chủ nhân nhà mình mà đám người hầu không ngần ngại động tay động chân với nhau một trận đờ đỏi; buổi chiều, đồ đặc hoàng đế ban thưởng và những món hàng xa xỉ Hayreddin mua về từ Florence cũng được đưa tới, phần lớn trong số đó chuyển tới vườn Bách, xem ra đều thành những thứ thuộc quyền sở hữu của kẻ mới đến. Chỉ trong chốc lát, trong tòa cung điện bên bờ biển cứ mười người thì có đến tám người bị "đau mắt đỏ".

Gerald đem hết đồng tiền phức ấy trả lại cho chủ nhân ban đầu của nó, vất óc khổ sở suy nghĩ viết ba bức thư "trả lại hàng" lời lẽ hết sức cẩn trọng, nhưng còn chưa kịp sai người gửi đi, đến lúc tiệc tối lại có lễ vật được đưa đến, là bốn cô gái trẻ đẹp nhất quyết đòi nhồi thêm vào. Một ngày náo loạn như vậy, cho dù là người được mệnh danh "Bayan hai đầu sáu tay", sắc mặt cũng thoáng tái xanh.

Hắn thả thảo luận giá cả với đám buôn bán vũ khí mặt mày dữ tợn ở vùng hoang dã còn hơn là ngồi đây nghe đám phụ nữ xếp hàng cần nhàn: chất lượng rèm cửa ở khu vườn nào đó kém hơn một ít so với một cái vách ngăn tiêu chuẩn, hoặc thứ tự lúc cất may quần áo mới kéo dài thêm một ít nữa... toàn những loại chuyện lông gà vờ vịt.

Lúc mặt trăng lên cao được một lúc lâu, cuối cùng thì Hayreddin cũng cưỡi ngựa trở về giữa một hàng đội ngũ danh dự đường hoàng của Thổ Nhĩ Kỳ.

Nick dựa lưng vào chiếc đệm mềm, đọc một cuốn truyện dưới ánh nến, nghe thấy tiếng vó ngựa giẫm lên bậc thềm, liền ngẩng đầu lên nhìn, một người đàn ông người vương đầy tuyết lạnh bước vào phòng.

Hayreddin mặc bộ lễ phục màu trắng hoa lệ thánh khiết của Thổ Nhĩ Kỳ, thanh đao Damascus dắt ở eo, đường viền cổ áo, tay áo, dây lưng, góc áo của chiếc áo choàng màu trắng đều được thêu bằng một màu vàng cầu kỳ tinh mỹ, bên dưới chiếc khăn trùm đầu là đôi mắt màu xanh lam lạnh lẽo sâu thẳm mà ngời sáng. Hắn giống như một vị quốc vương đến từ một đất nước khác nhanh nhẹn và dũng mãnh, dưới ánh trăng bàng bạc, khắp người hắn như toát ra luồng ánh sáng lấp lánh rạng rỡ.

Rabena tay nâng một chiếc khay bạc dâng khăn mặt lên cho hắn. Xã giao suốt cả một ngày trời, Hayreddin cũng thấy rất mệt mỏi, lau mặt xong, liền kéo chiếc khăn trùm đầu xuống, tiện tay vớt luôn lên thăm, để lộ ra mái tóc đỏ rực như lửa cháy.

"Thuyền trưởng!" Nick gọi một tiếng.

"Sao vẫn còn chưa ngủ?" Hayreddin đi tới trước chiếc giường mềm, tháo thanh đao ra ôm lấy nàng, áp trán mình lên trán nàng thử kiểm tra nhiệt độ. "Tối nay không nóng lắm".

Kết luận này khiến người ta cảm thấy rất mừng, Hayreddin ôm lấy nàng nghiêng người ngã xuống đồng đệm mềm, tham lam hít ngửi mái tóc vừa được gội xong của nàng. Sau khi phải chịu đựng đủ thứ hương liệu nhân tạo độc hại suốt một ngày, mùi hương tươi mát đơn giản trên người Nick dễ chịu đến mức khiến người khác rung động.

"Bữa tối có ngoan ngoãn ăn cơm không đấy?".

"Ăn rất nhiều, thịt cá viên và món tráng miệng ngon cực!".

Hayreddin nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Ăn nhiều hoa quả vào, đó là phương thuốc chữa chứng bệnh do đi biển quá lâu nhanh nhất".

"Vâng", Nick ngửi ngửi mùi hương và phấn son vương trên chiếc áo choàng trắng của hắn, cũng chu miệng lên hôn lại hắn: "Hôm nay mệt lắm phải không?".

"Cũng tạm, chỉ là một ngày nói dối bằng cả một năm, mùi hương xông trong phòng lại quá nồng, nên thấy buồn nôn". Hayreddin cười cười: "Cũng may Thánh Allah cho phép con dân của người uống rượu, nếu không hôm nay chắc khó mà toàn thân quay về".

Hai người nói chuyện mấy câu, Hayreddin liền đặt Nick xuống bên cạnh, xách đao đi tắm. Trước giờ hắn luôn như vậy, người đầu đao đấy, bất luận là đang ở đâu, trong tình huống nào, đều tuyệt đối không lơ lửng.

Trải qua màn rửa tội với hơi nước và nước nóng, đủ loại mệt mỏi đều bị cuốn trôi. Mười mấy phút sau, Hayreddin lau đầu, thân trên để trần bước vào phòng ngủ, bọt nước từng giọt từng giọt men theo những đường vân da rõ ràng trên lưng hắn rơi xuống tắm thơm Ba Tư, rồi biến mất không chút dấu vết. Dưới ánh lửa nhảy nhót trên chiếc chân nến bạc, tấm màn sắc sỡ mờ ám rủ xuống từ trên phần mái vòm, tầng tầng lớp lớp vây kín chiếc giường mềm xa hoa.

Lúc nhìn thấy bộ quần áo của người trên giường, bàn tay đang lau tóc của Hayreddin lập tức khựng lại. Nick mặc một chiếc áo màu trắng trần châu bằng vải mỏng nghiêng người nằm trên chiếc giường mềm, tay phải đỡ phần đầu nhỏ nhắn phô ra tư thế mà bản thân nàng cho là quyến rũ. Lớp vải mỏng mềm nhẹ xuyên thấu, ngoại trừ những vị trí quan trọng có những đường thêu che đi, hầu như các vị trí khác đều trong suốt.

"Ồ...", Hayreddin thấp giọng than một tiếng, đánh giá nàng một lượt, bên môi nở nụ cười khế với vẻ vô cùng hứng thú: "Bé con à, nói thật lòng, thân hình của em quả thực rất không thích hợp với kiểu ăn mặc này".

Cánh tay của Nick buông thõng, thất bại vùi đầu vào trong đồng gối mềm. Rabena rõ ràng đã nói rằng những chiếc áo ngủ quyến rũ thế này có thể khiến đàn ông lao tới vỡ như sỏi như hổ! Nhưng thế này thì coi là gì nào?

Hayreddin vớt thanh đao xuống bên gối, xoay người ngồi lên giường, duỗi tay mân mê một lọn tóc xoắn xỏa tung màu hạt dẻ của nàng, động tác giống như đang gãi cho một con mèo hờn dỗi. Hắn cười nói: "Được rồi được rồi, tôi xin lỗi, em mặc bộ quần áo này rất đẹp, tôi thừa nhận mình đã vô cùng bị

cám dỗ, vậy đã được chưa?"

Nụ cười tuy rằng có chút chiếu lệ, nhưng Nick vẫn nhanh chóng khôi phục sự tự tin, lật người lại vurun cánh tay ra: "Vậy được, hôn tôi đi".

Bất kể là bộ quần áo này buồn cười đến mức nào, dưới ánh nến, làn da trắng nhợt nhạt quá đỗi của nàng thật sự có đôi phần hồng hào, khuôn mặt nhỏ nhắn tron mịn non nớt, cánh môi hồng nhạt chu lên đôi hôn, hương vị thoạt nhìn rất ngon.

Hayreddin liền cúi người xuống, nâng đầu của nàng lên đặt một nụ hôn lên môi nàng.

Nụ hôn dài kết thúc, Nick liếm liếm cánh môi sáng bóng, ngẩng đầu lên yêu cầu: "Reis, ôm tôi đi". Luôn gọi tên khi đang ở trên giường là quy ước ngầm giữa hai người bọn họ, ý của nàng được thể hiện vô cùng rõ ràng.

"Em đã khôi hoàn toàn chưa?" Hayreddin chống phía trên người nàng, giọng nói khàn khàn, hơi thở nóng bỏng lên mặt nàng, con ngươi xanh thăm thẳm giống như đại dương trước con bão, ngầm chứa những con sóng lớn kinh người.

"Cũng tạm, hôm nay không bị sốt..."

Lần đầu tiên, Nick cắn vào bả vai hấn, mãi đến khi cơ thể ngừng run rẩy mới chịu nhả miệng ra.

Hayreddin nhũu mày khẽ rít lên một tiếng, sờ sờ bả vai mình: "Lần nào tôi cũng có cảm giác như đang làm với một con mèo hoang, không phải cào thì là cắn, em nhất định phải nhìn thấy máu thì mới sung sướng hả?"

"Xin lỗi mà..." Phần ngực nhỏ nhắn của Nick phập phồng lên xuống, neho neho mắt liếm cánh môi y như một con mèo được thỏa mãn, hưởng thụ mùi vị máu tanh trong miệng.

Nói đi cũng phải nói lại, thực ra Hayreddin cũng là kiểu người đó, chỉ có sắt và máu, lửa và đao, hoan ái kịch liệt như thể liều chết mới có thể kích thích bản tính hoang dã bộc phát ra ngoài, khiến hấn trở nên hưng phấn hoàn toàn. "Reis, lật người tôi lại".

"Từ phía sau? Một tay một chân của em không thể đỡ được đâu".

"Thử xem, chỉ thử một lần thôi!" Khi ở trên giường, nàng luôn có những ý tưởng quỷ quái bốc đồng, Hayreddin cũng bó tay hết cách. Nhưng chưa được bao lâu, hấn đã cảm thấy nàng có chút thờ ơ, chỉ lo cúi đầu nhìn ngực mình.

Không tập trung là chuyện không thể tha thứ được: "Em đang nhìn gì vậy hả!" "Tôi cảm thấy, năm sắp thế này hông sẽ to hơn một chút so với năm giữa..Nick tui thân xoay đầu, ý bảo Hayreddin sờ thử bầu ngực "lớn hơn một cỡ" của mình.

Hayreddin ngăn người ra trong ba giây, sau đó đột nhiên phá ra cười không cách nào kiểm soát được. Trông cười của hấn quá đỗi khủng khiếp, thậm chí đã ngửa mặt nằm vật ra, nhưng vẫn không thể làm tiếp được nữa. Nick rầu rĩ bò lên trên người Hayreddin, dùng hàm răng nhỏ sắc nhọn cắn vào cổ hấn.

"Ôi trời, bé con yêu quý của tôi, chút xú này của em...". Hayreddin không chút khách khí chế giễu: "Là dấu hiệu duy nhất để phân biệt trước ngực và sau lưng. Em còn muốn thế nào nữa? Cứ đưa lưng về phía tôi như thế, khiến tôi cứ có liên tưởng không hay rằng em là một gã đàn ông".

Nick nổi cáu, giống như một con mèo xù lông hăm hứ ra oai: "Dấu hiệu duy nhất để phân biệt gì chứ! Đằng trước của tôi còn có rốn mà!".

"Rốn... ha ha ha, ha ha ha ha ha!" Hayreddin lại ngửa mặt lên trời cười như sắp phát điên, lồng ngực rung động phát ra những tiếng ù ù khiến đám người hầu trực đêm đang tập trung cả ở ngoài cửa đều tò mò thò đầu nhìn.

Nick như một con mèo con ăn no thỏa mãn lười biếng nằm sấp trên giường, không muốn nhúc nhích dù chỉ một ngón tay. Nàng nghiêng đầu, nhìn hấn lau dọn, rồi ném khăn vào chỗ khuất ngoài tầm ánh nến, từ trước đến giờ hấn luôn cẩn thận như vậy, khả năng kiểm chế cũng rất tốt, cho dù đã bấm đốt ngón tay tính toán rất chuẩn ngày an toàn, hấn cũng không bao giờ lưu lại chất lỏng ấy bên trong người nàng.

Nick thầm nghĩ, nếu như Rabena biết được kẻ sách mình cẩn thận vạch ra có kết thúc như vậy, khuôn mặt đen sì ấy nhất định là chảy dài đến tận mu bàn chân.

"Em muốn gì?" Hayreddin hỏi. Sau khi làm xong, giọng nói của hấn khôi phục lại sự tỉnh táo.

"Muốn... gì cơ?" Nick neho neho mắt, khuôn mặt ngây thơ nhìn về phía người đàn ông vừa cùng mình trải qua một đêm vui vẻ.

"Bé con à, tôi đã không còn là tên nhóc con ngây thơ chỉ cần cho chút lợi ích là sung sướng đến mù mị từ lâu rồi". Hayreddin nhặt bộ quần áo ngủ xuyên thấu gọi cảm lên, thản nhiên nói: "Từ đầu đến cuối, em đều đang cố ý lấy lòng tôi".

Nick bữu mỗi hừ hừ mấy tiếng, thầmn nhủ nếu là Sói Đất, chắc chắn chỉ cần dỗ vài câu là quay vòng vòng ngay.

Nàng nhớ đến một giờ trước, Rabena mặc bộ áo ngủ này lên người nàng, còn cẩn thận dặn dò: Đến lúc đó, cô chỉ cần nói, em muốn một đứa con, một người thừa kế của ngài.

Con trai, người thừa kế, củng cố vị trí vững chắc cho bản thân, độc chiếm ân sủng, vĩnh viễn không bao giờ bị bỏ rơi.

Nhưng nàng lại quá tham lam, lời đã đến bên miệng rồi, nhưng lúc thốt ra lại là những thứ nàng thật sự muốn từ tận đáy lòng.

"Tôi muốn hai con dao găm. Không có dao găm đặt dưới gối, tôi cảm thấy ngủ không ngon".

Những làn gió biển se se lạnh mang theo vị mặn ủa vào phòng, lớp rèm mỏng rủ xuống từ trên mái vòm khẽ khàng nhảy múa trong gió, trong màn đêm tĩnh mịch, âm thanh của những con sóng vỗ vào bãi đá càng trở nên âm vang rõ ràng hơn, khác hoàn toàn với những đêm hai người cùng kẻ vai chiến đấu.

Hayreddin mỉm cười.

Không phải là đùa cợt, không phải chế nhạo, cũng không phải trêu chọc, mà là nụ cười an ủi bao dung đầy thấu hiểu dành cho "đồng loại". Dao phải đặt ở bên gối thì mới có thể an tâm ngủ ngon được. Bất kể non nốt đến mức nào, mãnh thú vẫn cứ là mãnh thú, cho dù rằng có bị bẻ gãy, móng vuốt bị nhỏ sạch, nàng vẫn không phải loại sinh vật nuôi trong nhà như chim công.

"Như em muốn".

Hắn khẽ hôn lên trán nàng, thổi tắt nến.

Hai người nằm song song với nhau trong bóng tối. Trong lòng Nick ôm nỗi hiếu kỳ đơn thuần ghé sát vào tai hắn hỏi: "Tại sao lại không muốn có con? Anh cả có rất nhiều con mà".

"Ngày mai có thể sẽ chết - nên không muốn tìm bừa một người phụ nữ để sinh con; ngày mai có thể sẽ chết - nên ra sức tìm thật nhiều phụ nữ để sinh con. Đó chẳng qua là sự lựa chọn khác nhau của hai người mà thôi".

"Nhưng nếu ngài chết rồi, con cái có thể kế thừa sự nghiệp của ngài, giống như một số sultan, hoàng đế chết rồi đã có thái tử".

"Chep, em chỉ nhìn thấy một người ngồi lên ngai vàng, nhưng lại không nhìn thấy bao nhiêu máu đã đổ phía sau cái ngai vàng ấy. Giết cha hại con, anh em tương tàn, chú cháu đâm chém nhau, máu me do chế độ đa thê mang lại có thể nhuộm đỏ cả biển Đen đấy".

"Vậy chỉ tìm một người phụ nữ cố định để sinh thôi? Hiện giờ trong vườn có nhiều phụ nữ như vậy, bọn họ đều rất khỏe mạnh..."

"Em vẫn không hiểu tôi nói gì sao?" Hayreddin không vui đáp: "Hàng đã bóc rồi không tiện trả lại, trước khi tôi ba mươi tuổi không tìm người bừa bãi, sau ba mươi tuổi cũng sẽ không thay đổi tiêu chuẩn ấy".

Hắn im lặng một lúc, nặng nề nói: "Trước khi đi Victor đã nói rằng, nếu em khỏe mạnh tăng mười lăm pound, chu kỳ kinh nguyệt cũng đều đặn hơn, mới có thể giao nhiệm vụ đó cho em được. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là em sẽ đồng ý gánh vác rủi ro của nhiệm vụ ấy".

Nick không ngờ mình lại được nghe câu này.

Vì bị thương nặng, sức khỏe và lượng máu không đủ, đã mấy tháng rồi nàng không thấy có kinh nguyệt. Rabena nói với nàng rằng, điểm yếu lớn nhất của nàng là sức khỏe không tốt, dưới tình trạng ấy, cho dù có bắt ngờ mang thai, muốn đẻ thường gần như là chuyện không thể.

Nhưng thuyền trưởng nói: Hắn không muốn tìm bừa một người phụ nữ để sinh con.

Thuyền trưởng còn nói: Nếu như sức khỏe của em chuyển biến tốt hơn, nhiệm vụ sinh con sẽ giao cho em.

Nick với chỉ số thông minh không đủ dùng của mình suy đoán rằng, có lẽ ý của thuyền trưởng là, nàng không phải người phụ nữ hẳn tìm kiếm bừa bãi, nàng hoàn toàn không giống những cô nàng tình nhân khác.

Tình hình thực tế không vì một câu nói đó mà xảy ra bất kỳ một sự thay đổi nào: Bộ ngực của nàng vẫn chẳng có vẻ đầy đặn lên, thân thể yếu ớt, không thể đi đường, rất khó mang thai.

Nhưng không biết tại sao, tâm trạng của Nick đột nhiên trở nên cực kỳ tốt. Nàng chui vào lòng Hayreddin, gối đầu lên cánh tay rắn chắc cường tráng của hắn rồi nhắm mắt lại.

Đồ ăn và món tráng miệng ngày mai nhất định vẫn rất thịnh soạn, nàng muốn ăn cho thật no nê thỏa thích.

Có mười lăm pound thôi mà, chuyện nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Trước Khi Hoa Tulip Nảy Mầm

Type: Xuxu

Rabena dẫn theo bốn cô hầu gái nhỏ tuổi theo sau, ánh mắt chuyên tâm không nhìn ngang đi tới bên cạnh giếng. Hai cánh môi dày của nàng ta hơi hơi dẩu lên, sống lưng thẳng tắp, bầu ngực đầy đặn như bức tượng ngao mạn cao sừng sững trên mũi thuyền, thoát nhìn vừa uy nghiêm vừa khí thế. Thấy nàng ta đi tới, mấy người hầu tập trung đội bên cạnh giếng đành cung kính lui ra, nhường lại quyền ưu tiên múc nước cho cô hầu gái đứng đầu vườn Bách. Ngoài việc lấy nước, những hạng mục như chọn lựa sơn mỗi phần nước, vài vốc dùng hàng ngày, chỉ huy nhà bếp thêm món này món kia, sai phái những tên hầu ra ngoài mua đồ lặt vặt, Rabena đều chiếm được quyền ưu tiên tuyệt đối.

Hayreddin chưa có vợ chính thức nên trên lý thuyết, cánh phu nữ trong hậu cung bình đẳng về địa vị, nhưng được yêu chiều hay không lại quyết định đãi ngộ thực tế. Ví dụ như Nicole phu nhân ở lại tắm điện của chủ nhân. Những mệnh lệnh ban ra vườn Bách tương đương chủ nhân mở miệng, đương nhiên phải được ưu tiên xử lý!

Rabena nhìn chăm chăm vào những chiếc bình chứa đầy nước của bốn cô hầu gái nhỏ, lúc lướt qua Sidy, cô hầu gái của vườn Hạnh đang đi tới, lập tức nhiệt tình lên tiếng chào hỏi: “Chào buổi sáng, gửi lời hỏi thăm của tôi tới phu nhân Bevan chủ nhân của cô nhé! Tiếng đàn của phu nhân vẫn cứ động lòng người như trước!”.

“Chào buổi sáng, chuyển lời chúc tốt lành của tôi tới phu nhân Nicole chủ nhân của cô nữa”. Sidy gật đầu chào hỏi, nhưng trên mặt lại không có chút vui vẻ nào. Bevan được quan tỉnh trưởng ở Izmir dâng tặng, nổi tiếng với ngón đàn tuyệt diệu có một không hai, từ lâu nàng ta đã nghe nói chuyện soái thích âm nhạc, vốn dĩ tưởng rằng mình sẽ giành được sự yêu chiều, ai ngờ đã vào vườn Hạnh hai tháng rồi, ngay cả cái giường của Hayreddin hình dáng ra sao cũng chưa được nhìn thấy. Mấy ngày trước Bevan được đám người hầu nhắc nhở, toàn chọn lúc đêm khuya yên tĩnh chạy tới bên cạnh hồ nước gần vườn Bách luyện đàn, mục đích đương nhiên không phải là nâng cao kỹ năng.

Rabena còn chưa dám chọc những tính toán nhỏ nhặt của đối phương xong, đã lại tiếp tục xát muối vào vết thương: “Hy vọng phu nhân Nicole của chúng tôi cũng có nhiều thời gian rảnh rỗi để luyện đàn như thế! Đáng tiếc thân thể cô ấy yếu ớt, chủ nhân lại còn muốn sung sướng đêm đêm, ban ngày cũng ôm ấp không rời tay, ngay cả thời gian để ngủ trọn vẹn một giấc cũng không có”.

“Vậy sao, việc này, việc này thật khiến người ta ngưỡng mộ...”.

Nhìn thấy sắc mặt Sidy càng lúc càng xanh, trong lòng Rabena lại càng cảm thấy đắc ý: “Mấy ngày trước nghe thấy tiếng đàn của phu nhân Bevan, chủ nhân cũng mua cho phu nhân Nicole một cây đàn, mỗi ngày đều đích thân dạy cô ấy, phu nhân tiến bộ rất nhanh, thỉnh thoảng chủ nhân còn khen cô ấy thông minh có tư chất nữa!”.

Mấy câu nói này đã tạo nên một đòn đả kích mang tính hủy diệt tới đối phương, Rabena đoán buổi tối sẽ không còn phải nghe thấy có người ở bên ngoài tường đánh đàn nữa, mới chào tạm biệt, vừa lòng thỏa ý ngẩng cao đầu bước đi.

Câu chuyện Rabena bịa ra bảy phần thật ba phần giả, nhưng miễn là có thể đánh bại được đối thủ cạnh tranh tiềm năng, ai thèm quan tâm sự thật chứ?

Cùng lúc đó, trên ban công trong vườn Bách quả thực không ngừng vang lên tiếng nhạc cụ đứt quãng, tiết tấu lộn xộn, phập phù không đầu không đuôi, khiến người ta không còn sức đâu mà nghe hết được.

“Đủ rồi! Đến khi học vài ngày cũng đánh hay hơn em!” Từ lúc thức giấc rời giường Hayreddin đã bắt đầu phải chịu đựng tiếng nhạc hải hùng này chui vào não suốt mấy giờ liền, cuối cùng sức kiên nhẫn cũng cạn kiệt, tiếng quát của hắn khiến người đang chơi đàn lập tức dừng tay lại: “Tiếng động này còn không hay bằng âm thanh dùng muỗng canh gõ vào bát của nhà bếp lúc bắt đầu phát cơm trên thuyền!”.

Một cô bé vói đôi mắt đen láy mặc một chiếc áo choàng dài Hy Lạp thướt tha, ngồi dựa lưng vào ghế cạnh một cây đàn hạc khổng lồ đặt trên sàn nhà, phòng nền là cảnh sắc bao la hùng vĩ của eo biển Istanbul, thoát nhìn, đây quả là một bức tranh đầy ý vị. Nhưng đáng tiếc cánh tay nàng cứng nhắc, năm ngón tay đang ở trong tình trạng cong như móng vuốt dừng lại lơ lửng trên dây đàn, vừa nhìn đã biết là người mới trong những người mới.

Nick bị thuyền trưởng phê bình gay gắt, ám ức tui thân nói: “Theurlau tốt xấu gì cũng có hai tay, tôi lại chỉ có một”.

“Tôi đã từng nhìn thấy nghệ nhân chỉ có một chân tấu cả một truyền thuyết sử thi thánh nhân, đánh đàn không liên quan gì đến chân tay cả, đơn thuần là dựa vào nhạc cảm và tư chất thôi...”. Hayreddin khựng lại, sốt ruột khoát tay: “Nếu buồn chán thì có thể đọc sách, chơi cờ, nghịch đồ chơi, tìm người ca hát ngâm thơ hoặc nhào lộn biểu diễn cũng được, sao em cứ nhất định muốn học mấy thứ đàn nhạc này làm gì?”.

Mấy ngày trước, không biết Nick làm sao mà nhiệt huyết sôi trào, khăng khăng đòi học chơi đàn, còn chỉ đích danh phải mặc kiểu váy dài Hy Lạp, nhạc cụ thì dùng một cây đàn hạc. Hayreddin biết cô nhóc này thường thường chẳng hứng được lâu, nên không lãng phí công sức tìm thầy dạy đàn về dạy, chính hắn cũng là cao thủ đàn lute, những nhạc cụ có dây khác cũng có thể chơi được dăm ba loại, thừa sức dạy cho một người mới như Nick.

Ai ngờ tuy tư chất võ thuật của Nick cao, nhưng tư chất âm nhạc lại thiếu hụt nghiêm trọng, bàn tay vụng về gây qua gay lại, âm điệu còn chưa nhận ra được hết, dây đàn đã đứt đến mấy sợi rồi. Khuôn mặt Hayreddin còn vương vết máu do dây đàn đứt sót qua, hắn đành phải thừa nhận rằng Nick là thất bại trước giờ chưa từng có trong lịch sử dạy dỗ của hắn.

Nick cũng cảm thấy rất khó chịu, nàng vốn đâu có để ý thuyền trưởng có bao nhiêu nhân tình, biết ca hát hay biết khiêu vũ. Nhưng con người không thể không có đạo đức nghề nghiệp, đã làm công việc này rồi thì không thể phụ lòng số tiền công đó được, phải nỗ lực không thể lùi bước.

Chúng kiến con đường đánh đàn không có chút triển vọng nào, nàng thăm dò: “Nấu không, tôi chuyển sang học hát nhé?”.

“Muốn hát thì đợi tôi ra ngoài rồi hãy hát!” Hayreddin đỡ Nick từ chỗ giá để đàn tới chiếc ghế dài, nhét vào miệng nàng một cái bánh tổ ong.

“Tôi thà rằng để cái miệng nhỏ này của em ăn không ngừng nghỉ từ sáng đến tối, còn hơn là để em tra tấn lỗ tai mình!”.

Nick nhồm nhoàm nhai món tráng miệng, thậm chí chỉ ăn không làm đương nhiên là tuyệt nhất rồi, nhưng tại sao những phương pháp lấy lòng Rabena từng dạy, không một cách nào hữu dụng vậy? “Uyển trường...”. Hai má Nick phồng tướng lên, lưng bà lưng búng nói không ra rằng: “Ồi đánh đàn không hay, vậy ngài đánh đàn cho tôi nghe đi”. Nàng cố gắng nuốt hết đồng bánh tráng miệng, đặt tiết mục một cách rõ ràng: “Tôi muốn nghe chuyện Odyssey đắm người khổng lồ một mắt Cyclops, cả chuyện người phụ nữ có mái tóc hình đầu rắn kỳ dị, và cả...”.

“Em cứ mơ đi!” Gân xanh trên trán Hayreddin gồ lên, không vui nói: “Từ trước tới giờ chỉ có người khác đánh đàn cho tôi nghe thôi, em coi tôi là nghệ nhân kể chuyện chắc!”.

Nick phát huy hết mức bản sắc của một người hâm mộ vô lại, cánh tay thon nhỏ trắng mịn khoác lên cổ Hayreddin, dính sát sần sật vào người hắn, không cần thể diện ra sức nịnh nọt: “Nhưng thuyền trưởng lại đẹp trai hơn hẳn một trăm tên ca hát ngâm thơ khi cất tiếng hát!”.

“Con thỏ nhái nhép nhà em sang bên kia chơi đi!”.

“Không, là thêm hẳn một nghìn tên cũng không bằng được! Giọng nói vừa trầm thấp lại vừa dễ nghe...”

“Là do em uống nhầm thuốc hay ẩm mật ong chưa lau miệng vậy?”.

“Vừa ăn một miếng bánh tổ ong xong...”.

Tiếng những con chim mòng biển riu rít vang lên khắp eo biển Istanbul, cành lá của những cây bách đen xoay múa trong làn gió biển, ánh mặt trời xuyên qua tán lá, lưu lại những đốm sáng loang lổ không lồ không ngừng lay động trên sàn nhà khảm gạch men đầy màu sắc. Qua một lúc lâu sau, trên ban công cũng truyền ra tiếng nhạc du dương, tiếng đàn lute mang theo những xúc cảm thăng trầm như những con sóng từng lớp từng lớp trào dâng, trình độ này khác trình độ của người vừa diễn tấu lúc trước một trời một vực.

Dường như thời gian ở hậu cung trôi qua chậm hơn rất nhiều so với khi ở trên thuyền, ngoại trừ việc quần áo và thực đơn món ăn được cập nhật đổi mới thường xuyên thì ngày nào cũng như ngày nào, chẳng có gì khác biệt. Hayreddin thường phải tham gia đủ các loại hoạt động yến tiệc, cứ ra khỏi nhà đi hết quá nửa ngày, Victor thì lại đến học viện y khoa nào đó để nâng cao chuyên môn, trừ việc cứ mỗi năm ngày đến thăm bệnh một lần ra, hầu như không thấy xuất hiện trong tòa cung điện màu trắng.

Đánh bài, đấu võ mồm không có đối thủ, đột nhiên Nick cảm thấy quãng thời gian thừa thãi này thật mệt mỏi đáng ghét, không phải lo lắng vấn đề ăn mặc từng là lý tưởng lớn nhất trong đời nàng, nhưng đến lúc thật sự trải qua cuộc sống đó, không hiểu tại sao nàng lại thấy trống rỗng quá đỗi, dường như cuối đời chẳng có gì hay để làm, chỉ cần nằm một chỗ hết thấy đã có người hầu chuẩn bị chu đáo cả rồi.

Sáng nay, Hayreddin theo lệ thường ra ngoài kiểm tra tình trạng bảo dưỡng của đội thuyền, lúc hắn thay quần áo chỉnh tề định bước xuống bậc thềm, không biết tại sao đột nhiên quay đầu lại nhìn một cái. Vừa liếc nhìn, bước chân nhanh nhẹn của hắn lập tức chậm hẳn lại. Một đôi mắt đen lay lay nhìn theo hướng rời đi của hắn, Nick như một chú chó con bị chủ bỏ rơi, khuôn mặt tràn đầy vẻ mất mát.

Dẫn nàng cùng đi đi, một giọng nói vang lên trong lòng Hayreddin, có lẽ sẽ có một cuộc chiến bùng nổ trong vòng một tháng nữa, hắn sẽ phải rời khỏi Istanbul một khoảng thời gian rất dài, mang nàng theo, để nàng ở trong căn phòng ngủ trên con thuyền Diêm Vương, bất luận là đi biển hay khai chiến, nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh hắn, cùng ăn chung một đĩa thức ăn, cùng ngủ chung trên một chiếc giường, cùng hít ngửi chung mùi thuốc súng và lửa đạn.

Hải Yêu sao có thể rời khỏi thuyền và biển được chứ?

Nắm tay thả dọc bên người hết nắm lại mở, trái tim Hayreddin đập thình thịch, dường như sẽ bị âm thanh này thuyết phục ngay lập tức. Nhưng một giọng nói khác đầy lạnh lùng lý trí vang lên: Không được, mày không thể dẫn nàng đi cùng. Cho dù trên thuyền có Victor, nhưng thân thể của nàng không thích hợp với những chuyến đi đường dài. Cái tên Hải Yêu chỉ còn lại trên danh nghĩa mà thôi, cứ muốn níu giữ một đứa trẻ đáng thương. Ừ nào mày thật sự muốn nàng chết nhanh hơn sao?

“Thuyền trưởng, ngài sẽ quay về ăn cơm tối chứ?” Một câu hỏi phá vỡ cuộc tranh luận của hai giọng nói, Nick vươn cổ lên, ánh mắt mong chờ nhìn hắn. Nàng đã từng là một chiến sĩ lấy trời làm màn, lấy đất làm thảm bên ba ngàn dặm, nhưng hiện giờ lại như một con chim hoàng yến được nuôi trong lồng, từ lúc đặt chân qua cánh cổng lớn của tòa cung điện nyaf chưa hề được bước trở ra.

Không thể quay về được. Kiểm tra việc bảo dưỡng đội thuyền xong, buổi trưa lại có một buổi yến tiệc tại tòa biệt thự của quan hành chính Istanbul, chắc sẽ kéo dài đến tận đêm khuya. Hắn đã cho nàng rất nhiều những câu trả lời tương tự như thế rồi, nhưng lần này từ đầu đến cuối Hayreddin đều không thể mở lời được. Hắn trở lại bên cạnh giường mềm duỗi tay nỗ lực lên mặt nàng.

“Muốn ra ngoài à?” Hắn hỏi: “Toàn những người xa lạ em không hề quen”.

Ý của câu nói ấy chính là, sẽ không có ai nhìn em bằng ánh mắt thương hại đâu.

Khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của Nick đột nhiên toát ra luồng ánh sáng rực rỡ sống động: “Muốn!”.

“Đây là bữa tiệc tư nhân của quan hành chính Voxan, không có bất cứ lễ nghi quy tắc gì hết, nhưng phụ nữ tham dự phải đeo khăn che mặt”.

Buổi dạ tiệc ngọt ngào bí bách ở thành phố Paris đã để lại ấn tượng đau đớn bi thảm trong tâm trí Nick, tuy rằng nàng rất muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành, nhưng vẫn thận trọng hỏi lại một câu: “Tôi đã không thể khiêu vũ được rồi, vậy có được ăn gì đó không?”.

“Lần này thì có thể, trang phục của Thổ Nhĩ Kỳ không có chiết eo, tùy em muốn ăn bao nhiêu cũng được, ở Istanbul này, đầu bếp của bọn hạ cực kỳ có tiếng”. Hayreddin nở nụ cười ôn hòa: “Nhưng cũng giống như lần ở Paris, tốt nhất là em nên giả vờ bị cảm, không vấn đề gì chứ? Tôi không muốn phải thanh toán hóa đơn vì em đã trót lỡ lời đâu”.

“Không vấn đề!” Nick vội vàng hét to đồng ý, chỉ sợ thuyền trưởng thay đổi ý kiến. Không cần phải khiêu vũ xa giao, chỉ cần im lặng vui đùa chuyện tâm ăn uống, làm gì còn chuyện nào đơn giản hơn nữa?

“Vậy được. ba giờ chiều tôi sẽ quay về đón em, em chuẩn bị sẵn sàng trước đi, ăn vận phải lịch sự trang nhã vào đây”.

Hayreddin nhủ thầm hẳn đã nhìn thấy tất cả đồng quần áo và trang sức đó rồi, bất kể là nàng phôi lộn xộn ra sao, cũng không thể xảy ra sai lầm quá lớn được.

Đến khi Nick vỗ ngực hứa sẽ không làm mất mặt thuyền trưởng, Hayreddin mới xoay người rời đi.

Từng cơn gió đông lạnh giá thổi xuyên qua những con đường nhưng không hề làm giảm đi vẻ náo nhiệt của phố chợ. Thành phố nổi tiếng trong lịch sử trở thành con đường giao thông quan trọng nối liền lục địa Á Âu, đồng thời “nàng” cũng là cầu nối kinh doanh mậu dịch Đông Tây. Suleiman Đại đế là một vị vua có tầm lòng bao dung, trong khi các quốc gia ở châu Âu rầm rộ đuổi giết người Do Thái ra khỏi lĩnh vực kinh doanh, ông ta lại đang rộng vòng tay, tiếp nhận những tín đồ di giáo không theo đạo Hồi tới làm ăn ở Thổ Nhĩ Kỳ.

Bầu không khí tràn ngập mùi hương liệu phương Đông hương vị cà phê, trà đóng bánh, ống điều Ả Rập; một đám thương nhân đầu quấn khăn trắng cao giọng chào mời thu hút sự chú ý của khách mua hàng. Hayreddin cười ngửa đi chậm chậm xuyên qua những con phố, ánh mắt lướt đến quầy hàng bán đủ những món đồ chơi nhỏ nhắn kỳ lạ hiếm có, lòng thầm nghĩ nếu như Nick vẫn còn có thể đi dạo phố được, nhất định rất thích chỗ này.

“Tin tức phía Tây đã được do thám xác nhận rồi, đúng là từ Paris truyền tới”. Gerald thúc ngựa đi theo phía sau Hayreddin, thì thầm báo cáo tình hình cho cấp trên: “Hai tháng gần đây, Tây Ban Nha thường xuyên tiếp xúc với các công quốc(1) nước Ý, có lẽ thật sự muốn kết liên minh. Lãnh thổ giáo hoàng dần dần, Venice, Florence, Napoli đều sẽ tham gia một chân”.

“Xem ra liên minh với Pháp vẫn rất có lợi”, Hayreddin nhếch môi nở nụ cười thấu hiểu: “Việc nước Pháp yêu thích nhất chính là nhân lúc cháy nhà đi hôi của, cung cấp tin tức tình báo thành thật như vậy, chắc chắn đang hy vọng hai bên chúng ta tập kết quân đội, đánh một trận lưỡng bại câu thương”.

“Nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại. Tân Ban Nha lại cộng thêm các công quốc nước Ý, binh lực sẽ đông hơn chúng ta rất nhiều, đối đầu trực tiếp nhất định sẽ tổn thất rất lớn”. Gerald tính toán số lượng tàu thuyền và hải quân của cả hai bên, thần thực báo cáo: “Hiện giờ chúng ta đang dựa vào sultan, nhưng lại không thể xài chiến thuật du kích trên bán đảo Thổ Nhĩ Kỳ được”.

“Việc này tương đối khó đây”. Hayreddin sờ cằm: “Nghe ngóng xem tổng thống soái của bọn họ là ai. Nhưng theo như tôi đoán, phần nhiều sẽ là Andrea Doria”.

“Chính là tên thủ lĩnh của đám lính đánh thuê ở Genova làm cho Tây Ban Nha sao? Hẳn đã bị chúng ta đánh cho một trận thâm thối ở Algiers mà Charles vẫn tin nhiệm?”.

“Ha ha, Charles cũng muốn thay thế người khác lắm chứ, nhưng đáng tiếc là một Tây Ban Nha rộng lớn như vậy, lại

(1) Công quốc là khu vực đất đai (một nước nhỏ) do một công tước hoặc nữ công tước sở hữu và kiểm soát. Lịch sử châu Âu trong nhiều thế kỷ đã chứng kiến sự ra đời và tiêu vong của nhiều công quốc. không thể tìm được một vị tướng lĩnh hải quân có trình độ ngang bằng với Andrea, ông ta còn cách nào khác nữa đâu”

Hai người cười ngửa đi song song với nhau, phỏng đoán binh lực tối đa kẻ địch có thể huy động được, số lượng tàu thuyền được bố trí sắp xếp hỏa pháo. Sau khi cuộc thảo luận kết thúc, Hayreddin liền chuyển sang một đề tài thoải mái hơn: “Khoảng thời gian này khiến cậu vất vả, vốn dĩ chuyện trong nhà tôi không phức tạp như vậy đâu. Sau này, cậu chỉ cần để mắt đến vấn đề hậu cần của đội thuyền thôi, những chuyện khác cứ để mặc đám phụ nữ đi”.

Gerald không đổi sắc mặt lúc đầu nói: “Không có gì, chủ yếu là do trước đây không có kinh nghiệm, học qua mớ quy tắc của tầng lớp quý tộc Thổ Nhĩ Kỳ rồi, hiện giờ cũng dễ quản lý hơn nhiều”.

“Mở miệng ra ngâm miệng vào đều là quy tắc, quản lý, sao cậu lại không có chút cảm xúc nào thế?” Hayreddin không cho thế là đúng nói: “Tôi cảm thấy cậu quản cũng chặt quá rồi đấy, đến một con ruồi cũng không bay lọt được vào vườn Bách, lúc tôi không có ở đây, thả mấy cô nàng đó vào thì có làm sao đâu, Nick muốn đánh bài cũng chẳng có người chơi cùng”.

Thở thít trên khuôn mặt Gerald giật giật, nghĩ tới thôi đã thấy rùng mình: “Thuyền trưởng, lần trước lúc ngài nói những câu ấy, là dẫn một con sư tử con về Algiers. Ngài bảo ‘Bayan, cậu không cần phải quản lý cứng nhắc quá làm gì, nó còn nhỏ, không nhốt vào trong lồng sắt cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Kết quả thì sao? Chưa đến nửa năm, toàn bộ số chim công và chim trĩ trong vườn đều không thấy bóng dáng đâu nữa!’”.

Hayreddin phá lên cười: “Sao nào, cậu cảm thấy Nick cũng là một con sư tử con à?”.

Gerald nghiêm túc gật đầu: “Cho dù sức tấn công của đội trưởng có bị giảm thể chứ giảm nửa, cũng chẳng phải loại động vật hiền lành ngoan ngoãn gì. Lúc ngài không ở nhà, cô ấy thường xuyên phi dao găm vào lũ chim cảnh trong vườn, bất kể ngài có nói thế nào, tôi cũng không bao giờ thả người vào trong đó chịu chết đâu”.

Ba giờ chiều, đúng giờ Hayreddin quay trở lại vườn Bách đón người. Vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn mặc bộ váy áo sọc mỏng, lưng quay về phía hắn ngồi trên chiếc giường mềm. Váy áo may theo phong cách thịnh hành gần đây của Thổ Nhĩ Kỳ, áo choàng màu vàng nhạt cùng dây lưng thêu, bên ngoài khoác một chiếc áo lông. Tóc có lẽ được người hầu chải cho, bôi dầu ô liu, phần đuôi sam còn được kẹp một chiếc cặp nhỏ bằng bạc khảm hai hàng trân châu.

“Chọn váy cũng không tồi, xem ra không cần phải quay lại, mặc thêm áo khoác là có thể xuất phát được rồi”. Hayreddin khen ngợi nói: “Mà sao em không quay lại nhìn tôi?”.

Sống lưng Nick thẳng tắp, hít một hơi thật sâu, rồi mới từ từ quay người lại.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn được bôi một lớp bột chì dày cột, hai hàng lông mày thanh mảnh do dùng bút than để vẽ nên vừa đen thô lại vừa dày rậm, mắt được trang điểm bằng cách bôi bột phấn đá khổng tước để tăng thêm độ lấp lánh, phát ra luồng ánh sáng xanh tím yếu ớt bên trong căn phòng. Nhìn xuống phía dưới nữa, là cặp má đỏ rục tròn xoe như mông khi, cùng đôi môi đỏ chót căng bóng như hai miếng xúc xích nướng.

Cách trang điểm theo kiểu thời thượng điểm lệ này hiển nhiên đã tốn không ít thời gian và công sức, thậm chí kẽ ngón tay của Nick vẫn còn sót lại lớp bụi màu đen của bút than. Nàng cho rằng bản thân mình rất đẹp, ngoài đầu lại mỉm cười một cái, để lộ hàm răng trắng nhỏ nhắn dính đầy son môi. Tất cả những thứ đó vẫn chưa tính là gì, điều kinh dị nhất chính là, bộ ngực vốn dĩ phẳng lì của nàng đột nhiên lòi ra hai vật thể tròn tròn rất khả nghi!

“Thế nào thuyền trưởng, trông tưởng thành hẳn lên nhỉ?” Đôi mắt Nick sáng long lanh, hỏi với vẻ tràn ngập hy vọng.

“Là tự em làm đấy hả?” Đến lúc này Hayreddin mới phản ứng lại được, sau đó từ trong cổ họng bật ra một tràng cười kinh thiên động địa: “Đúng là nhìn thấy ma rồi! Đúng là nhìn thấy ma rồi!” Một tay của hắn bám vào cột trụ, tay còn lại ôm ngực, cười đến không đứng thẳng được người. Nick nghe hắn cười mà chẳng hiểu gì, nhắc chiếc gương cầm tay lên trái xem phải ngấm một hồi, vẫn không phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

“Ngực em nhét thứ gì vậy?” Hayreddin lau khóe mắt ướt ướt, sai bước đến trước mặt Nick, cời tung vạt áo của nàng ra: hai chiếc bánh dứa vừa tròn vừa mềm được xuyên lại với nhau bằng một sợi dây thừng nhỏ thành hình lộ hết ra ngoài. Hayreddin kéo tiếp ra một sâu thực phẩm, nhìn nhìn, sau đó kéo Nick lại ôm chặt vào lòng, phá lên cười sung sướng: “Bé con, có em ở bên, tôi không bao giờ thấy buồn chán cả”.

Nick khó chịu lắc lư theo tiếng cười ầm ầm vang lên trong lòng ngực của hắn, nàng cố giãy mạnh, nhưng lại phát hiện phần son trên mặt mình in hết cả lên phần ngực chiếc áo choàng trắng của hắn.

“Ôi trời ạ! Phần trang điểm trôi hết rồi!” Nàng không cam lòng để nỗ lực suốt hơn hai giờ đồng hồ của mình đổ sông đổ bể, bèn vội vàng thò tay ra quét đồng phần trắng trên áo, rồi bôi lại lên má mình: “Toàn là những mỹ phẩm đắt tiền lắm đấy, thuyền trưởng, sao ngài lại có thể như vậy được chứ!”.

Hayreddin nói lỏng cánh tay thả nàng ra, quét ánh mắt nhìn khắp lượt trái phải, rồi kéo một tấm khăn trên chiếc bàn chân thấp, phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick, rồi chà mạnh như thế đang cọ chậu.

“Đừng! Đừng! Tôi đã vất vả mất nửa ngày trời đấy!” Nick la hét giãy giụa, nhưng sức lực không đủ, tất cả mọi cố gắng đều hóa thành tấm khăn trải bàn lấm lem trong nháy mắt.

Hayreddin ném chiếc khăn xuống đất, chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì bị lau đi lớp trang điểm, hai lòng gật gật đầu. Một cô gái trẻ tuổi như nàng vốn dĩ không nên trang điểm, cách trang điểm dày đậm này sẽ che lấp hết nhan sắc tươi tắn rạng rỡ, thế chỉ bằng để mặt mộc tự nhiên còn hơn.

“Thế này đẹp hơn nhiều, nếu ra ngoài với cái bộ dạng vừa này của em, tôi khỏi cần phải lăn lộn ở Istanbul này nữa” Hayreddin cười khẽ vuốt mũi của nàng: “Người nào không biết, lại tưởng tôi dẫn khi ra ngoài ăn cơm!”.

“Không xấu đến mức như vậy chứ?” Nick nhìn hai chiếc bánh dứa bị vứt dưới thảm, ghen ngào nói: “Trước đây không có nhiều những loại mỹ phẩm cao cấp như thế này, trước ngực tôi toàn treo hai chiếc bát gốm trắng để qua mặt người trên thuyền”.

“Truyền thuyết đó tôi đã nghe rất nhiều lần rồi,” Hayreddin khẽ nín cười nói: “Hải Yêu xinh đẹp bí ẩn nổi trên mặt biển, vừa cất tiếng hát vừa kéo những tay thủy thủ xuống dưới đáy biển tối đen... ai mà ngờ được sự thật lại như thế này chứ?”.

“Cơ thể tôi chỉ được như vậy thôi”. Nick rũ mắt xuống, hàng lông mi dài che mất ánh nhìn. Bị cười chế giễu, nàng cảm thấy vô cùng chán nản: “Trước mặt và sau lưng đều phẳng như nhau, mặc quần áo con trai vào giống như bôi bàn, mặc quần áo phụ nữ lại giống như khi. Cả người toàn vết sẹo, thoát nhìn cũng thấy không giống kiểu phụ nữ có thể sinh con đẻ cái được rồi, mọi người đều nói tôi không xứng với thuyền trưởng!”.

Nghe xong một đoạn tự bạch giống như đang giận dỗi này, Hayreddin mới cảm thấy áy náy. Trước đây dáng vẻ của nàng ngây thơ không hiểu chuyện, không bận tâm đến những chuyện xung quanh, nhưng hắn quên mất, nàng vẫn cứ là một cô gái, từ sâu tận đáy lòng, của Nick vẫn để ý đến những thứ bên ngoài như tướng mạo, thân hình.

“Xin lỗi, tôi không nên thường xuyên chế giễu em như vậy”. Hayreddin khẽ thở dài một tiếng, nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên. “Thật ra em rất xinh, chỉ là tuổi vẫn còn nhỏ, chưa trưởng thành hết. Tôi đã từng dạy em rồi, đừng so sánh điểm yếu của mình với điểm mạnh của kẻ khác, trước khi củ tulip nảy mầm phải vùi mình dưới lớp bụi đất không ai đoái hoài tới, nhưng ai có thể ngờ được chúng lại có sức quyến rũ khiến toàn Thổ Nhĩ Kỳ phát

điền như vậy chứ?”(1).

“Thật không? Sao tôi không phát hiện ra nhỉ?” Nick ngược mặt lên hỏi.

“Em có cặp mắt đen láy rất đẹp”. Hayreddin cúi đầu hôn lên mí mắt nàng: “Thuần khiết như bảo thạch vậy”.

“Em có làn da trắng xanh tinh tế, làn da bầm sinh trắng trẻo như tuyết”. Giờ phút này, đôi mắt xanh lam thăm

(1) Sự kiện này được gọi là “Hội chứng hoa tulip”, giá thỏa thuận của một củ tulip khi mới xuất hiện tăng vọt tới mức bất thường rồi đột ngột giảm mạnh. Khi con sốt hoa tulip lên tới đỉnh điểm vào tháng 2 năm 1637, một số củ tulip được bán với giá gấp hơn 10 lần thu nhập hàng năm của một thợ thủ công lành nghề. Sau một thời gian tăng giá chóng mặt, giá hoa đột nhiên rơi xuống chỉ còn 1% so với trước và đôi khi còn giảm hơn. Lợi nhuận ảo trên giấy tờ bị xóa sạch. Hội chứng hoa tulip đã kết thúc nhanh hệt như là nó bắt đầu.

thăm của hắn dịu dàng như đại dương rộng lớn, từng nụ hoa cứ thế lần lượt rơi xuống, chân thành mà nhẹ nhàng ảm áp, cho đến khi cánh môi hắn phủ lên đầu ấn bằng sắt nung ghè rợn trước ngực nàng.

“Những vết thương này là huy chương của quá khứ, khoe khoang thân thể hoàn mỹ không chút tí vết, chỉ chứng tỏ một điều rằng chủ nhân của chúng từ tinh thần đến cơ thể đều chưa từng kinh qua tôi luyện mà thôi”.

“Dáng người của em nhẹ nhàng khéo léo, vòng eo thon nhỏ, và còn cả đôi bàn chân nhỏ nhắn dễ thương chưa từng nhìn thấy bao giờ”. Hắn ghé sát vào tai nàng nhẹ nhàng thì thầm, hơi thở nóng bỏng thổi vào bên trong tai nàng: “Tôi chưa nói với em sao? Không cần mặc mấy bộ quần áo gọi cảm xuyên thấu này làm gì, chỉ cần em để chân trần nằm ở đây thôi, tôi đã thấy hưng phấn ngay rồi...”.

Nick được khen đến hoa mắt chóng mặt, gò má đỏ ửng lên như cánh hoa hồng, cơ hồ như chỉ cần mọc cánh là có thể bay được ngay.

Những lời Hayreddin nói có đôi phần phóng đại, vì bản tính của hắn vốn là của một người đàn ông bình thường thích những người phụ nữ đầy đặn trưởng thành, không phải loại biến thái thích trẻ con. Thế gian này luôn có những điều không hoàn hảo, suốt mười mấy năm qua, cuối cùng hắn đã gặp được con thú hoang phù hợp nhất này, vừa hay lại có dáng người trắng tuột của cây đậu cô ve. Nhưng nói mấy lời ca ngợi này thì có thể tốn bao nhiêu sức lực chứ? Thân làm một người tình hoàn hảo đầy đặn kinh nghiệm, Hayreddin hiểu rất rõ làm thế nào để nàng sung sướng cả về thể xác lẫn tinh thần.

Từ khi sinh ra đến giờ đã trải qua biết bao nhiêu chuyện, gặp đủ mọi hạng người, nhưng Nick chưa từng được nghe những lời khen trực tiếp như thế bao giờ. Nàng lẳng lẳng hạnh phúc ngả vào lòng Hayreddin, trái tim dâng trào niềm vui sướng nồng nhiệt:

“Còn nữa không? Còn nữa không? Tiếp tục khen tôi đi, dùng hết sức khen tôi đi!”.

“Còn, trước mặt và sau lưng cậu em thật ra có một sự khác biệt rất lớn”. Hayreddin bật cười khùng khục, nhéo nhéo cái mông đầy đặn như hai trái đào của nàng, hóm hỉnh nói: “Em có một cặp mông không ai sánh kịp, mê hồn miễn bàn. Mặt khác, bà nội của em sinh được năm người con khỏe mạnh, trên giấy tờ ghi lại mẹ em cũng sinh được bảy, người nào người nấy đều hoạt bát hiếu động, đầy sức sống khiến người khác phải đau đầu. Vì thế đừng lo lắng gì cả, dựa theo dự đoán đầy tính khoa học của vị bác sĩ vĩ đại của chúng ta, khả năng sinh sản của em tương đối, tương đối khả quan”.

“Có khư quan thể chứ khả quan nữa, ngài cũng không thể dẫn cô ấy đến mấy buổi yến tiệc đó được!”.

Một giọng nói trong trẻo vang lên bên ngoài cột trụ ở hành lang, dần dần lại gần, lớn tiếng thể hiện sự bất mãn: “Phong tục phương Đông và châu Âu hoàn toàn khác nhau! Ở châu Âu, đến tham dự một buổi tiệc chính thức phải mang theo vợ, nhưng ở Thổ Nhĩ Kỳ, các thành viên nữ trong những gia đình có thân phận không bao giờ ra ngoài. Phụ nữ tới tham dự những buổi tiệc kiểu này, nếu không phải là nữ nô lệ thì cũng là vật nuôi, loại chuyện dâm dăng xấu xa nào cũng có thể xảy ra ngay trước mặt tất cả mọi người”.

“Voxan sẽ không trắng trợn như vậy đâu, ông ta là người thích học đòi văn nhả, so với việc giở trò dâm loạn trước mặt số đông, khả năng tìm một đám nghệ sĩ nhà thơ tới biểu diễn còn cao hơn nhiều”. Hayreddin quay đầu lại hỏi Nick: “Nhưng phong tục mà anh chàng bác sĩ của chúng ta nói cũng không sai, đây là bữa tiệc đơn thuần phục vụ cho đàn ông, sẽ có những cô gái ăn mặc hở hang nhảy múa xung quanh, cũng sẽ có người tán tỉnh tôi, liệu em có chịu được không?”.

“Chịu được chịu được!” Nick ra sức nháy mắt với Victor chỉ sợ hắn mồm năm miệng mười hại nàng không được ra ngoài: “Tôi muốn đến những chỗ đông người, náo nhiệt, và cả đồ ăn ngon nữa, với lại tôi cũng muốn nhìn những cô gái xinh đẹp nhảy múa!”.

“Khốn khiếp! Nơi này thật sự không giống với lần tới Paris, bảo thuyền trưởng dẫn cô lên thuyền ra biển hóng gió không được sao?”.

“Không thêm, trên thuyền chỉ có canh đậu hầm và bánh quy cứng quèo, ai nấy đều nhìn tôi như nhìn một kẻ đáng thương lắm vậy, tôi không muốn đi”. Nick đã nhắm trúng bữa đại tiệc này rồi, bữu môi tìm hàng đồng lý đi để phân bác khiến Victor tức giận đến mức phát ông tay áo bỏ đi.

“Đi thôi! Đi ngắm những cô gái múa thoát y nào! Nhóc con biến thái, bệnh nhân phức cảm Oedipus(1), lớn như vậy rồi mà vẫn mê mẩn ngực của phụ nữ!”.

Nhìn bóng lưng tức giận đùng đùng bỏ đi của anh chàng bác sĩ, Nick có chút khó hiểu hỏi: “Sao hôm nay Victor lại nóng tính thế nhỉ! Là vì thuyền trưởng chỉ dẫn mình tôi đi, không dẫn anh ấy đi à?”.

“Victor là người theo chủ nghĩa độc thân sạch sẽ, tin tôi đi, cậu ấy có hứng thú với sự giao phối của loài khỉ hơn là loài người nhiều. Có lẽ vì làm những thí nghiệm bị cấm ở Học viện Y khoa nên bị cảnh cáo cũng nên, hôm qua tôi phải thăm hỏi người ta, mới giữ được cái phòng thí nghiệm đen sì vì bị nó

tung của ta đấy”.

Hayreddin thay một bộ quần áo sạch sẽ, sai người hầu chuẩn bị kiệu mềm, dặn dò: “Thời gian không còn sớm nữa, hỏi lại một lần cuối cùng, những lời cầu tôi em đã nhớ hết chưa?”.

(1) Oedipus là một vị vua huyền thoại của Thebes, một người anh hùng có số phận bi thảm trong thần thoại Hy Lạp. Một cách vô tình, Oedipus đã thực hiện lời tiên tri dành cho bản thân rằng, ông sẽ giết cha mình và kết hôn với mẹ mình, do đó sẽ mang lại tai họa cho đất nước và gia đình. Khi phát hiện ra những điều đã xảy ra, vợ ông treo cổ tự vẫn và ông tự khoét mắt của mình. Nhà phân tâm học Sigmund đã mượn truyền thuyết này để đặt tên cho một đặc điểm tâm lý ở trẻ nhỏ từ ba đến năm tuổi mang tên mặc cảm Oedipus. Đứa trẻ thể hiện sự quý mến người sinh thành ra mình, thuộc giới tính khác mình nhưng lại căm ghét bậc phụ huynh cùng giới tính với mình.

“Nhớ cả rồi,” Nick xòe bàn tay đếm từng ngón một: “Nói ít, nhìn thấy những món đồ hiếm lạ không được để lộ ra về mặt ngay đại, khi ăn không được quá hùng hồ”>

“Rất tốt”. Hayreddin nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Phong tục ở đây là khi khách có hứng thú với một món đồ, thì chủ nhân phải lập tức tặng món đồ ấy cho vị khách, đó coi như là một món quà, vì thế em đừng có nhìn ngó lung tung, thích thứ gì nhớ kỹ trong đầu, lúc về nhà tôi sẽ mua cho em”. Nói xong liền buông rèm xuống.

Ngoài mặt thì Nick ngoan ngoãn gật đầu, nhưng lòng lại không cho là thế: Lễ nào thích cả căn nhà hoặc vợ của chủ nhà, người ta cũng phải chấp tay dâng tặng?

Ngày trời đông ở Istanbul giống như hai tháng trước, trôi qua một cách yên tĩnh mà dài lâu.

Quan hành chính Voxan đang nóng lòng chờ đợi những vị khách quý sẽ tới dinh thự của mình, ông ta đã nhận được thư, ngôi sao của buổi tối hôm nay là cô gái mà Hayreddin sẽ mang đến cùng. Nàng thiếu nữ tàn phế bí ẩn chưa từng công khai lộ mặt, nhưng lại sớm vang danh khắp Istanbul, không ai là không muốn tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan ấy.

Nhưng có một điều tất cả mọi người đều không biết, củ tulip xanh non mà vị nguyên soái yêu thương trân trọng nhất kia, trước khi ra khỏi nhà đã có được sự an tâm và niềm sung sướng cực lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12: Tham Dự Yến Tiệc

Type: Tiểu Tắt Tắt

Ánh trăng đầu tháng mông lung huyền ảo treo cao phía chân trời, đoàn người vẫn chậm rãi đi trên đường. Cơ thể của Nick giờ đã không còn thích hợp với việc cưỡi ngựa nữa, đề nàng cảm thấy thoải mái, Hayreddin chấp nhận để con ngựa thuần huyết Ả Rập đi chậm bằng với phụ kiệu.

Dưới ánh hoàng hôn, thành phố Istanbul hiện ra với vẻ đẹp hùng vĩ không nói nên lời, bắt đầu từ nhà chinh phục Mehmed II (1), suốt bốn đời vương tộc Ottoman đã đầu tư rất nhiều tình lực vào thành phố này, nhà thờ Hồi giáo, bệnh viện, trường đại học, khu chợ mua sắm, nhà tắm công cộng, và những kiến trúc công được đúc từ các loại đá có kích thước rất lớn cùng với bộ mặt thành phố sạch sẽ và trật tự, đã khiến cho Istanbul càng trở nên văn minh mà hùng mạnh hơn hẳn một châu Âu vừa bước ra khỏi bóng đêm tối tăm.

(1) Mehmed II sinh ngày 30 tháng 3 năm 1432, mất 3 tháng 5 năm 1481 là vị sultan thứ bảy của đế quốc Ottoman.

Cùng với đó, dấu hiệu của sự lạc hậu cũng dần xuất hiện. Trên phố có rất ít phụ nữ, cho dù có, cũng thường chỉ là ba bốn cô gái che mặt bằng khăn đen cầm cúi theo đuôi một người đàn ông mặc áo choàng trắng, rõ ràng là bị phụ thuộc.

Những người đi đường rất chú ý đến đoàn người: giữa đám người yên cương bàn đạp sáng bóng là một người đàn ông với mái tóc đỏ rực anh tuấn, oai phong ngồi trên lưng con ngựa đen, hần khoác ngoài chiếc áo choàng kiểu quân đội màu đen phanh ngực, bên dưới chiếc áo khoác ấy để lộ ra phần ống tay được bo lại làm bằng tơ lụa, thắt lưng dắt một con dao cong nhỏ của Ả Rập, và một thanh đao cong Damascus cỡ lớn, bộ râu cực ngắn được cắt tỉa vô cùng gọn gàng, toát lên vẻ nam tính rất phong độ.

Trong mấy tháng nay, người dân thành phố Istanbul đã quá quen với thân phận như một minh tinh của người đàn ông tóc đỏ ấy, phong cách ăn vận phục sức, thói quen sở thích của Hayreddin đều trở thành đối tượng bắt chước của tất cả mọi người không phân biệt giai cấp. Giới quý tộc học hán cách mặc áo choàng quân đội phanh ngực, thuần dưỡng chim ưng săn mồi, những người dân bình thường không đủ thực lực để làm những điều đó, nhưng trong những cửa hàng cắt tóc, cánh đàn ông yêu cầu “để kiểu râu giống phong cách của Barbarossa” thì nhiều vô số kể.

“Nơi này rất cuộc rộng bao nhiêu hã! Sao lại đông người và nhiều nhà cửa thế?” Nick vén rèm kiệu lên, hiếu kỳ nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài: “Chẳng trách thơ ca đều miêu tả Istanbul là thiên đường chốn nhân gian, nơi này còn sạch đẹp hơn Paris nhiều”.

“Dân số mười ngàn người, vượt xa những thành phố thuộc diện đông dân nhất ở châu Âu”. Hayreddin ngồi trên lưng ngựa, tiện tay cầm roi ngựa chỉ một số công trình kiến trúc nổi tiếng ven đường cho Nick xem: “Đó là nhà hát Bayezid, mỗi cuối tuần đều có một vở kịch mới được biểu diễn ở đây. Bên cạnh là khu chợ mua sắm Huakefu, cứ vào thứ Hai và thứ Tư sẽ có một cuộc đấu giá cố định...”

“Vậy còn củ hành tây cực to cực lớn ấy là gì?”.

“Củ hành tây nào?” Hayreddin có chút hoang mang nhìn theo hướng ngón tay Nick đang chỉ, sau đó liền quay phắt đầu lại trừng mắt nhìn nàng: “Đó là kiến trúc mái vòm của nhà thờ Hồi giáo do hoàng đế xây dựng, đợi lát nữa đến nơi rồi, em nhất định, nhất định phải ngậm miệng lại!”.

Nick le le lưỡi, sức chú ý dồn vào việc ngắm nghía cảnh quan.

Đi tới khi phố tập trung nhiều những bậc chức sắc quyền quý, khung cảnh xung quanh đây lại càng khác biệt hơn hẳn, đập vào mắt đều là những kiến trúc đá trắng đồ sộ và những ô cửa sổ thủy tinh sắc sỡ tinh tế tuyệt đẹp. Tiếng tù và nghênh đón khách âm vang trước tòa dinh thự to lớn. Tám người đàn ông mặc đồng phục màu sắc tươi tắn chia ra đứng ở hai bên cửa lớn, một người đàn ông lớn tuổi to béo đẩy dĩa bước ra, dang rộng hai cánh tay mỉm cười chào đón.

“Nguyên soái, cuối cùng ngài cũng đã tới! Thịt nướng sắp nguội hết cả rồi!”.

Hayreddin xuống ngựa ôm lấy Voxan vỗ lên vai ông ta, cười đáp: “Tôi đến muộn như vậy, quả thật đáng phải ăn thịt nguội lắm”.

Từng làn khói màu xanh nhạt của ngọn lửa nướng thịt bốc lên từ phía sau tòa dinh thự, trong bầu không khí phảng phất mùi thơm hấp dẫn của món thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ, Voxan dò hỏi được việc Hayreddin không thích mùi hương từ trước nên đã dọn hết đồng hồ hương mình thường dùng đi, nhưng mùi hương liệu do đốt lâu ngày vẫn còn ám vào mọi góc ngách trong phòng khách.

Vì muốn tạo ra bầu không khí riêng tư mờ ám, ánh sáng trong phòng được cố ý thấp mờ mờ ảo ảo, Nick mở lớn hai mắt nhìn ngắm bốn phía với vẻ hiếu kỳ, trong căn phòng lớn phủ đầy những tấm thảm Ba Tư màu sắc rực rỡ điểm lẹ, trên bức tường chạm lộng được rắc bột vàng, các vị khách cao ngạo tôn quý đầu quần khăn thắt lưng nạm đầy đá quý, hoặc nằm trên giường mềm hút thuốc, hoặc đứng trò chuyện. Những nữ nô lệ trẻ trung cùng các thiếu niên xinh đẹp tay nâng đĩa bạc đi qua đi lại như con thoi, dâng các loại nước uống như si rô, sữa trứng, nước hoa quả cho các vị khách.

Hoàn toàn khác với các cô gái Thổ Nhĩ Kỳ mặc áo choàng che kín toàn thân trên đường phố lúc nãy, váy áo những cô gái này mặc vừa mỏng vừa nhẹ lại trong suốt, những nữ nô lệ xinh đẹp duyên dáng và đảm đàn ông quý tộc béo phì tạo nên một hình ảnh đối lập vô cùng rõ nét. Trong màn khói mật mù lượn lờ, một loại không khí xa hoa hủ bại tấp thẳng vào mặt.

Theo những lời đồn đại ở châu Âu, Ottoman hùng mạnh là một quốc gia được thống trị bởi những chiến binh Ghazi, bọn họ can đảm dũng mãnh, bất khả chiến bại. Nhưng cảnh tượng xa hoa lãng phí mang theo sự suy đồi này khác biệt rất lớn so với tưởng tượng của Nick.

“Đây là giới quý tộc Ottoman nắm giữ sinh mạng của đế quốc sao?” Nàng ghé sát lại bên tai Hayreddin hỏi nhỏ.

“Một trong số đó thôi”. Hayreddin trả lời ngắn gọn: “Sinh mạng của đế quốc này do hai thế lực liên kết lại với nhau mà thành, bọn họ là những quý tộc chính quốc của Ottoman”.

Hayreddin trở thành nhân vật quyền quý mới nổi trong giới quân sự đế quốc, vừa hay là đối tượng để các quý tộc chính quốc ra sức lôi kéo, và theo lẽ đương nhiên cũng là nhân vật trung tâm của bữa tiệc này. Hayreddin lên tiếng chào hỏi mọi người xung quanh, rồi ngồi xuống chiếc sập của khách quý nằm bên phía tay phải của gia chủ. Rất nhiều ánh mắt cũng tập trung lên người cô gái bí ẩn đang nằm trong lòng Vua cướp biển. Những vị khách giấu mình sau ánh nền hình thành nên những bóng đen soi mói đánh giá, thiếu nữ da trắng này có một đôi mắt đen lay láy linh hoạt và rất sáng, nhưng chiếc khăn lụa trắng che kín khuôn mặt khiến kẻ khác khó tránh khỏi cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

Những nhà thơ nổi tiếng được Voxan mời tới ngồi xếp bằng trên thảm, vừa gảy cây đàn Oud trong tay, vừa ngâm kể những bài thơ mới chứa chan cảm xúc vừa sáng tác lúc tối nay vì hân.

“Ánh hoàng hôn buông xuống, mảnh trăng đầu tháng lơ lửng giữa bầu trời, đêm nay chỉ có nỗi bi thương lên tiếng...”.

Khi sự chú ý của đám đông chuyển đến trên người những gã nhà thơ, thì nàng sùng thiếp trong truyền thuyết kia bắt đầu rục rịch ngọ nguậy.

Nick kiên nhẫn nghe được một đoạn đã nhanh chóng thấy chán, nhìn thuyền trưởng đang tập trung tinh thần nghe thơ ca, nàng lặng lẽ thò hai ngón tay ra, nhón lấy một miếng điểm tâm, thần không biết, quý không hay nhét ngay vào miệng, rồi dùng mạng che mặt giấu đi, giống như một con chuột lang ăn trộm được mấy hạt ngũ cốc liền cẩn thận ăn không mấy may phát ra tiếng động. Ăn xong một miếng, nàng thò cổ tay ra lần nữa, nhưng lần này lại bị một bàn tay to lớn giữ chặt trong lòng bàn tay.

“Sao tôi cứ có cảm giác tư thế này của em giống hệt như đi ăn trộm tiền”. Khuôn mặt Hayreddin không chút biểu cảm, khóe miệng hơi động, thấp giọng thì thầm bên tai nàng.

Khuôn mặt Nick thoáng ửng đỏ, thu hai ngón tay, lí nhí nói: “Ngài chỉ nói không được ăn miếng lớn”.

“Nhưng tôi cũng đâu có nói em được phép ăn giống như kẻ trộm như thế”. Hayreddin bê hẳn một chiếc đĩa đặt luôn xuống trước mặt nàng, nhón lấy một miếng điểm tâm, như thể đang ở chỗ không người bốn từng miếng từng miếng một vào miệng nàng.

Màn đọc thơ diễn cảm đến phát chán không kéo dài được lâu, rất nhanh, những thứ khiến Nick trở nên hưng phấn đã xuất hiện. Các món ăn thịnh soạn

đựng trong những chiếc đĩa bạc lần lượt được bung lên từng món từng món một.

Trong quy định của những bữa tiệc tối kiểu này, những món làm từ thịt bò thịt cừu bình thường thậm chí không có cơ hội được xuất hiện trên bàn tiệc. Dê rừng, gà lôi, bò câu, chim cú, thiên nga, cá trích, cá chình, tôm hùm mới là tinh túy đích thực. Đầu bếp không may mắn tiết chế khi sử dụng những loại hương liệu phương Đông trân quý nhất, ngay cả món cá viên rất phổ biến thường cũng nhồi hạnh nhân và nho khô đã được nghiền vụn, sau đó rưới nước sốt đậm đà chế biến từ hạt nhục đậu khấu.

Mãi cho đến lúc này, Nick mới lĩnh hội được sự kỳ diệu của tấm khăn che mặt và áo choàng của người Thổ Nhĩ Kỳ, chỉ cần thận trọng một chút thôi là có thể ăn uống no nê thỏa thích bên dưới lớp vải che này rồi! Rất nhanh sau đó, ngón tay nhón mỡ đã dính đầy nước sốt và gia vị, cánh tay trái của nàng bị thương không thể phục vụ cho tay phải được, nên chỉ có thể nhấc cánh tay dầu mỡ kia đưa lên miệng.

“Nếu em dám mút ngón tay ngay trước mặt tất cả mọi người, lần sau dù có khóc lóc cầu xin, tôi cũng không bao giờ dẫn em ra ngoài nữa”. Hayreddin tóm lấy cổ tay của nàng, lấy một chiếc khăn ẩm từ chiếc khay của cô hầu gái đang bung tối, cẩn thận lau sạch sẽ từng ngón, từng ngón một trên bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, những bóng đen dưới ánh đèn vang lên những tiếng thì thầm khe khẽ.

Trong lòng tất cả mọi người đều nghi ngờ, nếu hẳn coi nàng ta là đồ chơi thì không nên chăm sóc bảo vệ và coi trọng nàng ta như vậy; nhưng nếu hẳn thật sự yêu nàng ta, thì sẽ không đưa nàng ta bước ra khỏi cửa nhà, khiến ánh mắt dò xét của đám đàn ông đều đổ dồn lên cơ thể nàng ta như thế.

Buổi yến tiệc dần trở nên nhộn nhịp hơn, cánh đàn ông tranh thủ trò chuyện kết giao giữa bữa tiệc linh đình, những màn biểu diễn ngay chính giữa căn phòng cũng càng lúc càng náo nhiệt. Voxan không chỉ mời những nhà thơ nổi tiếng, mà còn có cả ca sĩ, nhạc công, nghệ nhân tạp kỹ trứ danh nữa. Nick tròn mắt há hốc mồm nhìn một loạt những tiết mục đặc sắc khiến người ta không biết nên xem màn nào, bỏ màn nào, này thì một người Thổ Nhĩ Kỳ gầy gò đang nuốt cục than nóng đỏ vào miệng rồi lại lấy ra, nhưng đầu lưỡi lại không may bị bỏng, này thì một người đàn ông có thể dùng ba ngón tay trồng cây chuối trên bàn chông, rồi cả một cậu bé sử dụng cả tay lẫn chân tung hứng năm, sáu quả bóng gỗ nữa.

Đưa trẻ biểu diễn màn xiếc tung hứng có thể thỏa mãn Nick thuộc kiểu ngây thơ chưa trải sự đời, nhưng lại không thể làm vừa lòng những gã đàn ông đang sôi sục trong sắc dục. Tiết mục kinh điển khiến người ta chờ đợi nhất trong buổi tối ở Thổ Nhĩ Kỳ đang biểu diễn trong tiếng trống tùng tùng: một cô nàng vũ công đeo mạng che mặt, trên cổ tay và mắt cá chân đeo chuông bạc đang xoay tròn đi vào.

Thân trên của nàng ta mặc một chiếc áo ngắn không tay rất bé, phía dưới là lớp lụa mỏng nhẹ xuyên thấu, thân thể tỏa ra màu kem bơ quyến rũ giống như thể được ma quỷ tô rên, chân tay thon dài, vòng eo thanh mảnh, lồng ngực phập phồng lên xuống cơ hồ như sắp căng nứt chiếc áo không tay ra đến nơi. Nương theo tiết tấu biến hóa của tiếng trống Darbuka, vòng eo linh hoạt của cô nàng vũ công chuyển động như được rót thêm nước vào, trên rốn dính một viên ruby đỏ rực tựa đôi mắt của tinh linh hộp hồn quyến rũ sự chú ý của mọi người. Những động tác uốn éo, xoay tròn, dùng bộ móng tay dài được điểm vàng vuốt ve căn cô, bầu ngực, eo lưng và bắp đùi trong của bản thân cơ hồ như đang hưởng thụ một màn hoan ái mê mẩn hút hồn.

Miệng Nick hơi hé ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực của cô nàng vũ công, hưng phấn đến nỗi quên sạch lời dặn dò của thuyền trưởng.

“Tôi, tôi sẵn sàng trả một đồng... một đồng vàng! Chỉ cần cô ấy có thể ôm tôi ngủ...”.

Hayreddin bật cái miệng toàn gây ra rắc rối của nàng lại: “Ôm một lát thôi, ôm tôi một lát thôi cũng được!”.

Nick giãy dụa ú ớ ở bên dưới bàn tay to lớn, mắt dõi theo cô nàng vũ công đang đi tới gần các khán giả ở bàn tiệc, lẻ lười, nghiêng đầu với cánh đàn ông nhất thời không thể chết chìm giữa những con sóng dâng trào dữ dội từ ngực nàng ta.

“Gọi cô ta lại đây đi, thuyền trưởng, ngài gọi cô ấy qua đây một lúc không được sao?” Nick không thể chờ được thêm cuống quýt lật tay ôm chặt lấy căn cổ của Hayreddin, ghét sát vào tai hân năn nỉ. “Không được, em quên những lời tôi đã nói rồi à? Không được tùy tiện đòi hỏi bất cứ thứ gì!” Hayreddin nghiêm khắc từ chối yêu cầu của nàng: “Gọi lại một lần, cô ta sẽ phải theo chúng ta về nhà, em vẫn còn muốn chứng kiến vẻ mặt khó coi như đang bị tảo bón của Gerald sao? Tôi đã chịu đủ loại phiền phức như thế này rồi!”.

Lúc này Nick mới nhớ ra tập tục “món đồ nào khách thích thì chủ nhà phải gói ghém lại dâng tặng”, liền thất vọng thõng hai vai xuống. Cô nàng vũ công nhảy múa xung quanh Hayreddin một vòng, tận lực thể hiện bản lĩnh quyến rũ của mình, nhưng cũng không có được chỉ lệnh tiến lại gần để phục vụ. Khách quý không được lơ đãng, Nick chỉ còn cách trở mắt nhìn bộ ngực thần thánh lượn quanh một lúc, rồi đi tới khu vực khác.

“Victor nói rất đúng, cái bệnh này của em thật sự cần chữa trị”. Hayreddin véo véo má của nàng: “May mà hiện giờ em không thể cử động được, chứ nếu không, hôm nào đó về nhà, vừa hay phát hiện ra con nhỏ khôn kiếp nhà em lại đang ngủ với những phụ nữ của tôi”.

Nick ý thức được hành động vừa nãy của mình có hơi quá đáng, liền nép vào lòng Hayreddin ra sức nịnh nọt: “Sao có thể chứ! Được thuyền trưởng ôm vẫn là thoải mái nhất...”.

Ngoại trừ cánh tay tựa cái còng sắt, thỉnh thoảng lúc ngủ say sẽ như một ngọn núi đè lên người nàng khiến nàng tắc thở - Nick tiếc rẻ bất mãn nghĩ thầm.

Màn múa đơn kết thúc, tiếp theo là múa tập thể, những cô nàng vũ công hồ đến quá nửa uốn éo vòng eo lao tới, bọn họ tản ra bốn phía, không chút để tâm chuyện khách khứa vuốt ve cơ thể mình. Tiếng trống tùng tùng mê hoặc lòng người vang lên, đầy màn đêm xa hoa phóng túng ở Istanbul lên đến cao trào.

Nhận được sự tiếp đãi thịnh tình như vậy, Hayreddin đương nhiên không bỏ qua cơ hội xã giao với những lễ nghi tương ứng, hẳn không tiếc lời tán dương sự hào phóng và phô trương của chủ nhà.

“Lâu lắm rồi kể từ thời của bộ hạ Bayezid Tia Chóp, gia tộc của tôi đã bắt đầu đi theo hoàng gia nam chinh bắc phạt”. Về mặt Voxan tràn đầy kiêu ngạo nói: “Gia tộc Mustafa đã từng có hai người đảm nhiệm vị trí tể tướng, bất luận là về lòng thành hay tri thức, đều vượt xa đám nô lệ dị giáo đang chiếm cứ cung đình hiện giờ! Mustafa, Ertugrul, Sohuth, mỗi gia tộc đều có ít nhất hai trăm năm lịch sử, chúng tôi mới là những người Ottoman chân chính, tín đồ của thánh Allah sùng đạo, nhưng bộ hạ lại luôn ưu ái tin tưởng bọn họ hơn!”.

Giữa những nhịp trống của bữa tiệc xa hoa phóng túng, trong màn sương khói lượn lờ vẩn vút của loại thuốc hút từ ống điếu Ả Rập, Voxan nửa thật nửa đùa phàn nàn, dừng lại một lúc, có vẻ như mong đợi những câu trả lời của khách khứa, nhưng Hayreddin không hề lên tiếng phụ họa, chỉ tùm tùm cười ôm lấy cô gái đồng hành của mình, chăm chú nhìn lên giữa sân khấu, cứ như thể đang bị những màn biểu diễn náo nhiệt của bữa tiệc hấp dẫn vậy. Dưới tình hình đứng sai đội sẽ ảnh hưởng tới vận thế cả đời, sự cần trọng của Hayreddin cũng là điều có thể đoán trước được, Voxan thấy vậy đành phải thay đổi chủ đề, nói mấy chuyện vặt vãnh không liên quan.

Những món ăn ngon, những màn múa kiêu diễm, những trò xiếc ảo thuật khiến bữa tiệc thịnh soạn kéo dài đến tận nửa đêm mới kết thúc, từng ống điếu Ả Rập lần lượt được dập tắt, mười mấy cỗ xe ngựa cùng cánh nô lệ đông thành đàn xuất phát từ dinh thự của quan hành chính, nhanh chóng mất hút vào màn đêm dày đặc.

Nick vẫn chưa hồi phục sau cơn hưng phấn trong bữa tiệc nên không chịu ngồi kiệu, Hayreddin bao nàng trong chiếc áo choàng quân đội dày dặn của hãn, chậm chậm thả bước trên đường phố yên tĩnh của Istanbul. Tiếng vó ngựa lộp cộp lộp cộp trên đường đá âm vang, những cơn gió lạnh giá của tiết trời đông dần dần thổi bay những cảm xúc cuồng nhiệt của đám đông.

Đi qua trước quảng trường trống trải của nhà thờ Hồi giáo Bayezid, muốn trở lại trên núi phải đi qua một con ngõ nhỏ, đột nhiên có mấy bóng người cười ngựa xuất hiện ở lối rẽ bên cạnh. Mười mấy tên cướp biển đi theo lập tức cảnh giác, tay vịn lấy lưỡi đao kẹp chặt bụng ngựa.

“Đội một lát”. Hayreddin khoát khoát tay, ra hiệu cho mọi người không được dùng binh đao. Người trong chỗ tối bước ra, chỉ thấy ba người đàn ông trẻ tuổi mặc áo chàng trắng cười ngựa đen, ăn vận theo kiểu chiến binh lạng lẽ đứng bên đường, bên dưới lớp khăn xếp là mái tóc vàng chói mắt cùng làn da trắng nõn. Ngoại trừ tiếng thở phì phì của đám ngựa ra, không còn bất cứ một âm thanh nào khác.

“Người châu Âu?” Nick thấp giọng hỏi, cố gắng rút con dao găm từ thắt lưng ra.

“Đừng vội, đừng vội”. Hayreddin làm ra vẻ như đang an ủi, ôm chặt cả người lẫn dao của nàng vào lòng: “Bọn họ là người Ottoman, thủ lĩnh cầm vệ quân của sultan”.

Nick chợt nhớ tới câu “đám nô lệ dị giáo” Voxan đã nhắc tới trong bữa tiệc.

Đế quốc Ottoman có một truyền thuyết từ rất lâu đời, thu nạp những thiếu niên Thiên Chúa giáo từ binh tử trên chiến trường về dưới trướng mình, thống nhất tiến hành cải đạo và giáo dục tẩy não, bồi dưỡng bọn họ thành những cỗ máy giết người trung thành nhất, chế độ này được gọi là “Koran”. Đám thiếu niên Koran này tiếp thu sự giáo dục nghiêm khắc nhất của đạo Hồi, sau khi trưởng thành sẽ dựa vào năng lực và diện mạo của từng người mà được phân tới những vị trí trọng yếu trong đế quốc, các triều đại của các sultan chỉ dựa vào đội vệ quân tinh nhuệ này để chống lại sự uy hiếp của các thế lực quý tộc cũ đối với chế độ quyền lực tập trung ở trung ương.

Quan chức cấp cao và thống soái trung thành nhất đều có xuất thân là những nô lệ nước ngoài - cũng chỉ có đế quốc Ottoman mới xuất hiện loại tình trạng kỳ lạ này.

Hayreddin như thể đang đi trên đường lớn giữa trưa nắng thì gặp được bạn hiền, một mặt khẽ mỉm cười, mặt khác không mấy may sợ hãi thúc ngựa bước tới lên tiếng chào hỏi: “Chào buổi tối, ngài Almaang”.

Người đàn ông được gọi là thống soái sở hữu một thân hình quân nhân thẳng tắp và khuôn mặt rất anh tuấn, huy hiệu hình hoa tulip vàng cài trên chiến bào màu tuyết trắng, đôi mắt xanh lục tựa như bảo thạch lóe sáng, hai người ở phía sau lưng hãn cũng có dung mạo và khí phách tương tự. Ba người không bước lên chặn đường của Hayreddin, mà chỉ đứng ở ngã rẽ giao nhau gật đầu tỏ ý.

“Chào buổi tối, ngài nguyên soái”. Ngự điệu của Almaang mang theo vẻ cung kính nhưng không chút thấp hèn: “Tôi chờ ở đây chỉ vì muốn khuyên ngài một câu khiêm tốn nhưng chân thành. Ngài là hào kiệt nổi danh khắp thiên hạ, là anh hùng vạn người ngưỡng mộ, kết giao cùng đám quý tộc sa đọa thói nát đó, thực tình không làm tôn lên thân phận của ngài đâu. Huống hồ, mối quan hệ giữa anh trai ngài và chúng tôi trước giờ luôn vô cùng hòa hợp”.

“Ishak là Ishak, tôi là tôi”. Hayreddin dường như hoàn toàn không hiểu những ẩn ý trong lời Almaang, thản nhiên đáp: “Xin hỏi, quý ngài thống lĩnh muốn khuyên tôi điều gì vậy?”.

Almaang thấp giọng nói: “Ngài là người thông minh trong số những người thông minh nên sẽ hiểu ý của tôi. Những quý tộc cũ đó là cội rễ của một cái cây mục nát, thoát nhìn thì tưởng cành lá sum suê tươi tốt, nhưng thực ra lại không ăn sâu. Còn tình bằng hữu của cấm vệ quân chắc chắn sẽ chân thành và bền vững hơn đám quý tộc, ngài và tôi đều là người ngoài, về phương diện lợi ích lại càng thống nhất, hy vọng ngài có thể cân nhắc suy nghĩ”.

Hayreddin bật cười ha ha hai tiếng: “Thịnh tình của quan hành chính Voxan khó mà từ chối, tôi chỉ nhận lời mời đến ăn một bữa cơm mà thôi, thống lĩnh không cần phải lo lắng quá mức như vậy”.

“Tôi không thích những bữa tiệc xa hoa phù phiếm thế này”. Hàng lông mày anh tuấn của Almaang cau lại: “Trên thực tế, cấm vệ quân chúng tôi cũng thường xuyên có những buổi tụ tập náo nhiệt, nay xin chân thành mời ngài tới tham dự, chúng tôi vinh hạnh được đón tiếp. Chỉ đơn giản lấy việc trao đổi võ thuật làm mục đích thi đấu độ sức, cười ngựa, bắn cung và rất nhiều những môn khác nữa, những mảnh tướng dưới quyền của ngài vô cùng được hoan nghênh”. Hãn dừng lại một thoáng, ánh mắt không giấu được vẻ khinh miệt quét về phía Nick: “So với phụ nữ, tôi lại càng háo hức được tìm hiểu

thêm về một truyền kỳ khác dưới quyền của ngài hơn – Hải Yêu”.

“E là phải để các cảm vệ quân thất vọng rồi”. Hayreddin chậm rãi nói, cảm nhận được sức lực của Nick khi tóm cánh tay của hắn đột nhiên trở nên chặt hơn. “Cậu ấy ở lại Algiers, thay tôi bảo vệ đại bản doanh”.

“Thế thì thật đáng tiếc vô cùng, đành phải đợi cơ hội lần sau vậy... vậy đêm nay, tôi xin đi trước”.

Dứt lời, Almaang không lảng nhảng thêm nữa, sau khi gạt đầu hành lễ xong liền dắt theo hai gã cấp dưới hòa vào bóng đêm, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Hắn nhìn tôi giống như nhìn một con lạc đà”. Hồi lâu sau, Nick mới rầu rĩ thấp giọng nói: “Tại sao không nói với hắn Hải Yêu đã không còn nữa”.

“Vi tôi không muốn”. Hayreddin dứt khoát đáp: “Cho dù là bảo kiếm đã gãy, tôi cũng muốn cắm vào vỏ đeo bên hông, để kẻ khác không dám hành động bừa bãi!”.

“Nhưng không thể cứ lừa gạt mãi mãi như vậy được, sớm muộn gì cũng có một ngày...”.

“Được rồi”. Hayreddin cắt ngang lời nàng, nói bằng giọng ôm đồm hết mọi việc để kết thúc chủ đề: “Chuyện này tôi sẽ xử lý, hôm nay chơi khuya quá rồi, em nên đi ngủ sớm đi”.

Trở lại tòa cung điện màu trắng, Nick lên giường đi ngủ dưới sự hầu hạ của Rabena, Hayreddin ngâm mình trong phòng tắm bốc hơi nóng nghỉ ngơi, cố gắng đuổi hết đồng phiền não kia ra khỏi đầu.

Vốn tưởng sẽ có một đêm vui vẻ, lại vì một câu hỏi của tên thống lĩnh cảm vệ quân khiến cả hai người trở nên buồn bực. Bộ máy sinh sản, đồ chơi, tài sản riêng tư của đàn ông, địa vị của phụ nữ trong thế giới Hồi giáo chính là như vậy đấy. Sau khi Nick không thể nào cảm đạo được nữa, ngay cả sự tôn trọng ngoài mặt, thế giới này cũng không còn bỏ thí cho nàng nữa.

Cái tên Hải Yêu chỉ còn lại trên danh nghĩa, nhưng Hayreddin vẫn không muốn công khai tuyên bố người đại diện cho danh hiệu này đã không còn. Lý trí và kinh nghiệm nói cho hắn biết, đối với những việc không thể quay lại được, có hối hận cũng chẳng để làm gì, nhưng Hayreddin vẫn chẳng thể kìm lòng mà tưởng tượng rằng, nếu Almaang có thể nhìn thấy vẻ oai hùng của Nick năm đó, liệu hắn còn dùng ánh mắt coi thường như nhìn một con lạc đà để nhìn nàng nữa không?

Máu tươi đỏ rực tanh nồng, luồng sáng bạc bay múa trong không trung, Hải Yêu, một Hải Yêu bí ẩn vùng lười hái cực lớn lên gạt đi sinh mệnh của kẻ khác, sẽ kết thúc cuộc sống của mình trong chôn hậu cung này sao... Mảnh trăng cong lưỡi liềm, gió đem như nước chảy, hồ nước âm áo gọn lên từng con sóng. Hayreddin đắm chìm trong hồi ức quá khứ, không thể thoát ra.

“Thuyền trưởng...”.

Một giọng nói trong trẻo ngọt ngào từ một người trẻ tuổi vang lên, tiếng gọi khe khẽ ấy kéo hắn quay trở lại với hiện thực. Dưới ánh trăng sáng bạc, bóng dáng một thiếu niên xuất hiện trong phòng tắm.

“Thuyền trưởng...”.

Hơi nước mờ lung như bức màn sân khấu chậm chậm được vén lên, dưới ánh trăng và ngọn nến nhỏ duy nhất, diện mạo của cậu thiếu niên dần dần trở nên rõ ràng hơn. Mái tóc xoắn màu hạt dẻ rủ xuống đầu vai, đôi mắt đen trắng rõ ràng bên dưới chiếc khăn quấn, làn da trắng ngần, cái cằm nhọn nhọn, trên thân hình gầy nhỏ nhanh nhẹn mặc bộ quần áo gọn gàng mà các thuyền viên thường mặc.

Hình ảnh trong hồi ức như xuất hiện trực tiếp ngay trước mắt, trong lúc mơ màng, Hayreddin không kìm được lòng gọi một tiếng:

“Nick? Sao em lại ở đây...”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 13: Một Hải Yêu Khác

Type: Tiểu Tắt Tắt

Hayreddin khựng lại trong vài giây, mãi cho đến khi thiếu niên đó đi tới gần phạm vi chiếu sáng của ngọn nến, chiếc khay trên tay cậu ta khiến Hayreddin tỉnh táo lại. Bên trong là một chồng khăn tắm dày dặn và tinh dầu mát xa. Hayreddin nheo nheo mắt cẩn thận quan sát cậu thiếu niên da trắng này, dưới ánh nến có đôi chút âm đạm, cậu ta có đến bảy phần giống với Nick, cộng thêm cả quần áo và ngữ điệu nói chuyện, trong lồng ngực, Hayreddin thực sự đã gọi nhầm tên.

“Nô bộc trong nhà binh thường sẽ gọi tôi là chủ nhân, chứ không phải là thuyền trưởng. Hơn nữa, tôi không nhớ có gọi người vào hầu hạ”.

“Rất xin lỗi, chủ nhân. Tôi vừa mới đến vườn Bách nên vẫn chưa hiểu hết các quy tắc”. Cậu thiếu niên đặt chiếc khay xuống bên cạnh, ngoan ngoãn quỳ xuống bên hồ nước: “Chỉ là nước hôm nay quá nóng, ngài lại ngâm trong này lâu quá, nên...”.

“Tên?”.

“Nedved, Ata Nedved, tôi là lễ vật của ngài tể tướng Ibrahim”. Hai tay cậu thiếu niên úp sấp xuống đất, trán áp lên sàn, để lộ ra phần gáy trắng nõn.

Bầu không khí im lặng khoảng hai ba giây, giống như một vị chủ nhân đang xem xét bình phẩm xem có nên chấp nhận sự phục vụ của tên nô lệ này không.

“Lại gần đây đi, đến bên cạnh tôi này”. Cuối cùng, Hayreddin đang ngồi trong hồ nước ngoắc ngoắc tay với cậu thiếu niên. Ata Nedved ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ, như thể vì được ông chủ ân sủng mà cảm thấy sung sướng không gì bằng.

Cậu ta bước đến sau lưng Hayreddin rồi lại quỳ xuống, lấy lọ tinh dầu từ trong chiếc khay ra, đổ vào lòng bàn tay vài giọt xoa xát cho nóng lên, sau đó đặt hai tay lên vai Hayreddin nắn bóp. Hơi nước nóng bốc lên, lớp tinh dầu trên làn da để trần bóng loáng lên màu đồng, toát lên mùi xạ hương ấm áp.

“Vâng, cậu là ‘Koran’? Nô lệ Thiên chúa giáo cải sang đạo Hồi?” Hai mắt Hayreddin hơi khép lại, dường như đang tập trung vào cảm giác thoải mái do việc mát xa mang lại.

“Vâng thưa chủ nhân, tôi tiếp nhận chế độ huấn luyện ở cung Topkapi, sau đó được phân đến dưới trướng của tể tướng, tiếp nữa là đến đây”. Cậu thiếu niên lại thò tay ra định lấy tinh dầu trong khay, nhưng đột nhiên, động tác của cậu ta bị chặn lại.

“Nếu như bắt đầu từ lúc tám tuổi, chỉ ít cậu cũng phải tiếp nhận chế độ huấn luyện Koran được năm năm rồi, tôi tưởng rằng cậu ít nhiều cũng phải có chút kinh nghiệm chứ”. Lần này, lời nói của Hayreddin mang theo vẻ bất mãn, hần túm chặt lấy cổ tay cậu thiếu niên, kéo từ phía sau lưng hẳn đến vị trí có thể nhìn thấy được.

“Huấn luyện viên nào đã dạy cậu luôn mặc quần áo khi phục vụ chủ nhân của cậu vậy?”.

“Không, đương nhiên là không...”. Trong mắt Ata Nedved tựa hồ có một thoáng hoảng loạn, nhưng ngay lập tức lại lóe lên vẻ hưng phấn, vội vàng cời nút áo sơ mi, phần ngực bằng phẳng lộ ra trong không khí. Nhưng chỉ cời mỗi áo không khiến vị chủ nhân hà khắc của cậu cảm thấy hài lòng.

“Tiếp theo thì sao? Đến đây là dừng à?” Ngón trỏ của Hayreddin vạch một đường, chạm lên lồng ngực non nớt của cậu thiếu niên rồi lướt xuống phần bụng dưới, ra hiệu cho cậu ta tiếp tục.

Nhận được mệnh lệnh rõ ràng như vậy nhưng cậu ta lại do dự. Hô hấp của cậu ta trở nên dồn dập, làn da nhuộm màu đỏ ửng, hai tay đặt lên thắt lưng, nhưng vì căng thẳng nên mãi vẫn không thể cời được.

“Hoặc là cời sạch làm những việc cậu nên làm, hoặc lập tức rút khỏi đây cho tôi”. Hayreddin dùng giọng điệu lạnh lùng đưa ra tối hậu thư.

Ata Nedved không muốn bỏ lỡ cơ hội, dường như trong lòng đã đưa ra quyết định gì đó, bất chấp tất cả tháo dây lưng, dâng toàn bộ cơ thể sẵn sàng mòn mỏi đến bên hồ nước.

“Xem ra, có thể khẳng định được cậu là một thằng nhóc đích thực, không phải nữ đóng giả nam”.

Hayreddin nheo mắt, nhìn kỹ một lượt từ trên xuống dưới khiến Ata Nedved mang theo nỗi xấu hổ cắn chặt môi run rẩy, chịu đựng ánh mắt lạnh lẽo dò xét từng tấc vị trí riêng tư trên cơ thể mình. Cậu ta tưởng rằng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng điều kỳ lạ là, người đàn ông tuy cũng đang lơ đãng nhưng tư thái vẫn rất ung dung ở trước mặt đây lại không hề có bất cứ hành động nào.

“Chủ nhân?” Cuối cùng cậu thiếu niên không chịu nổi áp lực từ cái nhìn ấy, quyết tâm cho dù chủ động cũng phải làm một việc gì đó.

“Ata, tôi có một chỗ nghĩ mãi vẫn không hiểu...” Hayreddin nhẹ nhàng mân mê cằm, ánh mắt từ hạ thân của cậu ta quay trở lại khuôn mặt: “Tôi không tìm thấy kẻ hở trong câu trả lời của cậu, nhưng chế độ đào tạo của những thiếu niên Koran nhất định phải hoàn thành hai thủ tục sau đó mới có thể chính thức bắt đầu, thứ nhất là cải sang đạo Hồi, và cái thứ hai, chính là thủ thuật bảo vệ sức khỏe cất bao quy đầu...”.

Lúc nghe đến mấy chữ “cất bao quy đầu”, khuôn mặt cậu thiếu niên nháy mắt tái mét, thân thể căng cứng lao bỏ xuống cái khay đặt trên sàn, nhưng lại bị Hayreddin giành trước đá tung đi, chỉ nghe thấy mấy tiếng leng keng vang lên, chai tinh dầu va vào tường vỡ vụn, còn bên trong chiếc khăn tắm dày rơi ra một con dao găm lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Yết hầu của Ata Nedved bị bàn tay to lớn bóp chặt, cả người bị ấn xuống sàn nhà lạnh băng bên hồ nước không thể nhúc nhích gì được. Mùi tinh dầu nồng nặc lấp đầy khắp không gian, toàn bộ luồng ánh sáng trước mặt cậu ta cũng bị một bóng đen che phủ, một âm thanh trầm thấp như cửa ác quỷ phun ra đưa câu hỏi đến gần bên tai:

“Như vậy câu hỏi là, tại sao tiếp nhận chế độ giáo dục Koran đã được năm năm, mà ‘chú chim nhỏ’ của cậu vẫn ở trạng thái thiên nhiên, không có vẻ gì đã trải qua bất kỳ một cuộc phẫu thuật nào?”.

Những con sóng cuộn trào trong hồ như thể đang sôi lên sùng sục, cậu thiếu niên ra sức giãy giụa, tuy cậu ta đã được rèn luyện trong nhiều năm, nhưng

vẫn bị hai cánh tay cứng như sắt thép đè ấn lại vào trong nước hết lần này đến lần khác. Chênh lệch sức lực giữa một cậu thiếu niên và một người đàn ông trưởng thành, chỉ cần giao đấu bằng tay không là sẽ lộ ra hết.

“Ồi khụ khụ khụ!” Lại một lần nữa sắp nghệt thờ thì lại bị kéo xuống mặt nước, cậu thiếu niên đau đớn ho khan, một chút không khí loãng trào vào buồng phổi, giống như lưỡi lê đâm rách toạc khí quản. Những đốt xương ở hai vai của cậu ta đầu tiên như bị tháo rời ra, còn hiện giờ, hai cánh tay thông xuống mềm oặt, bị một tay của Hayreddin tóm chặt ra sau lưng.

“Muốn ra tay thế nào? Tranh thủ lúc tôi buông lỏng sẽ dùng dao cắt đứt cổ họng của tôi từ phía sau à? Đây là một ý kiến hay, một đòn chí mạng mà không kêu được một tiếng, chỉ đáng tiếc là cậu tuy rảnh rồi nhưng lại không tìm hiểu kỹ sở thích của mục tiêu...”. Về mặt Hayreddin lộ ra sự ghê tởm đã phải chịu đựng hồi lâu, tóm tóc tên sát thủ kéo ngược ra sau, ép cậu nhóc phải ngẩng đầu lộ ra phần yết hầu vồ vập chuyển động lên xuống.

“Tôi thực sự, thực sự vô cùng ghét mùi tinh dầu nhân tạo, và cả sự đụng chạm của đàn ông”.

Cậu thiếu niên lại bị ấn vào trong nước, vì giãy dụa liên tục nên lần này thời gian nhịn thở của cậu ta càng ngắn, chẳng mấy chốc đã không thể mở miệng ra hô hấp, nước liền ào thẳng vào dạ dày và buồng phổi, cơn đau kịch liệt kích thích khiến toàn thân cậu ta run rẩy, hai chân quẩy đạp.

“Cậu nghĩ mình có thể chịu đựng được tới đa bao lâu? Hai phút? Ba phút? Có lẽ cậu có thể dựa vào nghị lực để cầm cự qua được ba bốn lần, nhưng quá trình này sẽ tiếp tục vĩnh viễn không ngừng nghỉ, cho đến khi cậu thành thật thú nhận tất cả mọi chuyện, hoặc - chết. Nói! Kẻ đứng sau cậu là ai?”.

“Khụ khụ khụ ối ối ối!” Ata Nedved nhắm chặt hai mắt, không mở miệng cầu xin cũng không thanh minh giải thích, chịu đựng tra tấn không hé răng lấy một tiếng, vì thế cậu ta lại bị bóp gáy ấn xuống nước, và thời gian đau đớn của lần này dài vô cùng, dài đến nỗi ngay cả chân tay của cậu ta cũng bị chuột rút không tài nào kiểm soát được, ý thức dần dần rời bỏ cơ thể.

“Thuyền trưởng?” Chỉ vài giây sau khi Ata mất đi ý thức, một bóng người nhỏ bé di chuyển khó khăn từ bên ngoài cửa vào, Hải Yếu đích thực đã xuất hiện ở phòng tắm. Trong miệng Nick ngậm một con dao găm, dùng cả tay lẫn chân bỏ vào, mắt mở to cố gắng nhìn rõ xem đã có chuyện gì xảy ra trong màn hơi nước mù mịt kia.

“Sao em lại vào đây?” Hayreddin cau mày, kéo tên sát thủ ra khỏi mặt nước vớt sang bên cạnh hồ.

“Tôi nghe thấy có tiếng động nên vào xem thử, ngài có để lại một người cho tôi không?” Hai mắt Nick phát sáng, cầm con dao găm trong tay, vươn cổ ra nhìn xung quanh.

“Chỉ có một tên không có tí thịt nào, em bảo tôi để lại cho em kiểu gì?” Hayreddin khỏa thân bước ra khỏi hồ nước, kéo một chiếc khăn trên bình phong quấn quanh eo: “Đúng là không còn gì để nói, thằng nhóc này quẩy đạp để có đến mười phút, vậy mà chỉ có em chủ động vào đây nhìn xem đã có chuyện gì xảy ra, người bên ngoài chết hết rồi hả?”.

“Chep, không nghe thấy tiếng vũ khí va chạm cũng chẳng có tiếng rên la thảm thiết nào, đám thị vệ tưởng thuyền trưởng ngài đang chơi ‘trò kích thích’, nên không ai dám bước vào làm phiền”. Nick bĩu bĩu môi: “Tôi đoán, có lẽ trong vườn chỉ có mình tôi biết âm thanh đó là của người bị nhấn xuống nước”.

“Bé ngoan, không phí công thương em”. Hayreddin ôm lấy Nick, chùi chùi nước miếng bên khóe miệng nàng nhều xuống do ngậm dao găm.

“Vậy, vậy ngài còn muốn tiếp tục chìm cậu ta nữa không?” Nhìn tình trạng hôn mê của cậu thiếu niên kia, Nick chần chừ hỏi.

“Không, làm thêm một hai lần nữa, nhất định cậu ta sẽ són ra mắt, bắn lăm”.

Tinh dầu từ trong chiếc lọ vỡ từ từ chảy ra sàn, lại chảy cả xuống hồ nước, trong màn hơi nước ẩm ướt tràn ngập mùi xạ hương nồng đậm, cánh mũi Hayreddin giật giật, khuôn mặt lộ vẻ vô cùng chán ghét: “Ồi cái mùi ghê tởm này... một gã đàn ông mang đến, lại thêm cái mùi nồng nặc nhân tạo này nữa! Còn tổ hợp nào đen tối hơn thế không?”.

Nick đồng tình nhìn hần nói: “Xạ hương bình thường là thứ dùng để kích dục, đáng tiếc không phải ‘món ăn’ ưa thích của ngài”.

“Đủ rồi, tôi phải đổi chỗ khác, nơi này không thể thờ được”.

Hayreddin một tay ôm Nick, một tay kéo gã sát thủ trần truồng đang ngất xỉu, đi vào phòng khách trước ánh mắt áy náy mà phức tạp của đám thị vệ.

Tất cả nền trong phòng đều được thấp lên, dưới mức độ chiếu sáng kiểu này, diện mạo của cậu thiếu niên rõ ràng hơn khi còn ở trong phòng tắm nhiều. Tuy không giống nhau đến mức khó phân biệt, nhưng cậu ta thực sự có rất nhiều đặc điểm ngoại hình đặc trưng của Nick: mái tóc xoắn màu hạt dẻ, đôi mắt đen và làn da trắng, cùng hình thể thanh mảnh nhưng rắn chắc chỉ những người trẻ tuổi mới có.

Ôm nỗi hiếu kỳ, Nick quan sát tên sát thủ từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên một lúc lâu, hoang mang hỏi: “Có phải là ảo giác không... thuyền trưởng, ngài không cảm thấy ngoại hình của tên này có hơi giống tôi sao? Ý tôi là bộ phận phía trên, khuôn mặt”. Theo bản năng, nàng ưỡn ưỡn bộ ngực của mình lên.

“Em có thể tìm một đối tượng so sánh tốt hơn được không? Đây là con trai đấy!” Hayreddin trừng mắt lên nhìn nàng, buộc chặt dây lưng của áo choàng lại. “Tin tôi đi, cậu ta mặc quần áo vào trông còn giống em hơn. Vừa nãy dưới ánh sáng mờ mờ, ngay cả tôi cũng phải ngây ra một hai giây. Cậu ta mặc kiểu quần áo em thường mặc đi vào, gọi tôi là ‘thuyền trưởng’, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp”.

Hayreddin trói hai tay tên sát thủ ra sau lưng, buộc cổ định vào chân chiếc bàn thấp, cậu thiếu niên chỉ có thể quỳ trong tư thế không lấy gì làm dễ chịu, tất cả những vị trí quan trọng đều lộ ra dưới ánh sáng của những ngọn nến.

“Điều duy nhất đáng mừng là thằng nhóc này không phải là Koran trong cung phái tới, như vậy tôi có thể tùy ý xử lý”.

Hắn đồ toàn bộ số nước trong một chiếc bình hoa rất to lên đầu cậu thiếu niên, cậu ta run rẩy một lúc, rồi từ từ tỉnh lại. Khi cậu ta phát hiện ra mình bị trói trần truồng ở một nơi sáng trưng, hơn nữa hình như khi có thêm con gái đứng cạnh quan sát, nỗi xấu hổ xâm chiếm cậu ta còn nhanh hơn cả những con đàu thê xác. Đây là thủ đoạn thường được dùng trong tra tấn thẩm vấn, đầu tiên là tiến hành gây áp lực lên tinh thần.

Hayreddin duỗi cánh tay ra, nhanh nhẹn nói lại phần vai trái bị trật khớp của cậu thiếu niên, khuôn mặt cậu ta đỏ bừng kêu hự một tiếng, gục mạnh đầu xuống.

“Tề tướng là tinh anh trong những tinh anh Koran, chắc chắn sẽ không gửi một kẻ còn chưa cắt bao quy đầu tới cho tôi đâu. Tên giả mạo nhà cậu dựa vào một vài tin đồn vu vơ, đóng giả Hải Yêu tới để dụ tôi”.

Khuôn mặt bình tĩnh của Hayreddin lộ ra vẻ lạnh lùng, nói xong câu này, không một lời cảnh báo, hắn bẻ gãy một ngón tay của cậu thiếu niên.

“Á á! Á...”. Vì không chuẩn bị tâm lý từ trước, cuối cùng cậu thiếu niên cũng phải kêu lên, hô hấp của cậu ta hỗn hển kịch liệt, thân thể căng cứng, cố gắng ghìm những tiếng kêu rên lại trong cổ họng.

“Cậu thấy đấy, tôi không thích dùng dao kiếm, nhưng lại rất kiên nhẫn, có thể bẻ gãy từng đốt từng đốt xương của cậu, cho đến cuối cùng mới bẻ gãy cần cổ của cậu... người sai khiến cậu là ai?” Hayreddin dùng một ngón tay của tên sát thủ ngược về phía mu bàn tay. Cậu thiếu niên cắn chặt răng, chuẩn bị nghênh đón lượt tra tấn tiếp theo.

Đúng lúc ấy, Nick đứng ở bên ngoài quan sát không nhận được xen vào.

“Thuyền trưởng, chỗ này có cần tới sự giúp đỡ của tôi không?”.

“Hừ?”.

“Tôi nói là, nếu như không có chuyện của tôi, thì tôi đi nghỉ đây...”.

Hayreddin quay đầu lại nhìn Nick, phát hiện ánh mắt nàng nhấp nháy, không chịu nhìn đến tên sát thủ bị trói ở dưới chân bàn.

“Sao vậy, không phải em đang sợ tên này đấy chứ”. Hayreddin nhướn nhướn mày: “Đội trưởng Nick nghỉ hưu còn chưa đến nửa năm, sao đột nhiên đã biến thành một kẻ nhát gan thế? Huống hồ vẫn chưa bắt đầu mà”.

“Còn lâu tôi mới là kẻ nhát gan! Thuyền trưởng nếu như ngài bảo tôi chém cậu ta thành bao nhiêu mảnh, tôi sẽ chém thành bấy nhiêu, chỉ là tôi...” Nick vô thức sờ lên con dấu in bằng sắt nung trước ngực, do dự nói: “Chỉ là tôi không thích nhìn... và cả những tiếng rên la thảm thiết đó nữa”.

“Không thích nhìn...”. Hayreddin trầm ngâm, như hiểu ra điều gì đó. Trong lúc hai người nói chuyện, cậu thiếu niên đã bình tĩnh lại được trong cơn đau xương ngón tay bị bẻ gãy, liền chú ý đến Nick đứng xem bên cạnh. Trong khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của nàng, thân hình thanh mảnh của cậu thiếu niên đột nhiên chấn động, trong mắt phát ra tia sáng không thể tin được, sau đó sống chết cắn chặt lấy cánh môi cúi đầu xuống. Một loạt những động tác tuy rất nhỏ này lại không giấu nổi ánh mắt của Hayreddin.

“Thế nào, nhìn thấy chính mình ngạc nhiên lắm hả? Trên thuyền của tôi khác biệt giới tính của Hải Yêu cũng chẳng phải điều bí mật gì ghê gớm”. Hayreddin ngồi xổm xuống, tóm lấy cằm cậu thiếu niên ép cậu ta phải ngẩng mặt lên, trong đôi mắt đen láy kia tràn ngập vẻ kinh hãi và phần nộ không thể che giấu. Trực giác nói cho Hayreddin biết, tên sát thủ này còn đang giấu hắn một điều gì khác.

Tiếng người ồn ào bên ngoài căn phòng, những ngọn đuốc sáng rực, có một thị vệ đi vào thì thầm vài câu bên tai Hayreddin rồi lại đi ra.

Ánh mắt thương hại của Hayreddin nhìn cậu thiếu niên: “Kẻ liên lạc của cậu vừa mới bị tóm ở sân sau, tôi đã thông báo cho các vệ quân gần đây phong tỏa toàn bộ bến cảng rồi. Cho dù cậu không nói một chữ đi nữa, nhiều nhất là ba ngày, tất cả tiếp ứng của cậu đều sẽ sa lưới”.

Nick thờ phào nhẹ nhõm “Vậy không cần tiếp tục tra tấn thẩm vấn cậu ta nữa đúng không?”.

“Xem ra là không cần nữa”. Hayreddin lắc lắc đầu, có ý nói bằng giọng khinh miệt: “Tôi đoán cậu ta là một kỹ nam vì có tướng mạo giống em nên được thuê, cậu ta sẽ không được biết những tin tức quan trọng đâu”.

Cậu thiếu niên vì thân phận bị lãng nhục, hô hấp nhất thời càng thêm sâu, lần này âm thanh nghẹn chặt rằng không chế cảm xúc có thể nghe thấy rất rõ.

Hayreddin gọi thị vệ tới, dặn dò bọn họ coi trói cho cậu thiếu niên rồi lúi xuống.

“Thuyền trưởng, xử lý thế nào? Diệt khẩu hay là...”.

“Cắt phứt ‘cái đó’ đi, đưa vào trong cung làm thái giám”.

“Vâng!”.

Hayreddin cẩn thận quan sát vẻ mặt của tên sát thủ, sau khi đưa ra mệnh lệnh, quả nhiên sắc mặt của cậu thiếu niên trở nên xám xịt, toàn thân run rẩy, chỉ là dùng nốt chút sức mạnh ý chí cuối cùng cầm cự không chịu mở miệng xin tha.

Vẫn còn hơi kém

Nhưng đúng vào lúc này, một màn đầy kịch tính của đêm dài đã xảy ra.

Nick ngáp một cái, nheo mắt duỗi cánh tay về phía Hayreddin: “Sắp hai giờ sáng rồi, chúng ta đi ngủ được chưa?”.

Nghe tới câu nói sau, cậu thiếu niên đã bị kéo ra khỏi phòng đột nhiên thay đổi. Hai mắt cậu ta đỏ ngầu, giống như một con dã thú sắp chết liều mạng giãy giụa, lớn tiếng gào lên với Nick:

“Đừng tưởng rằng người khác không nhận ra cô! Bốn năm trước tôi đã từng nhìn thấy mặt cô rồi... lại tiếp cận một ông chủ mới, cô rất hài lòng nhì? Cô lên giường cùng Billy, rồi ngồi lên chiếc ghế quyền lực nhất của sàn đấu, lúc ấy cô là ‘Đôi mắt của ác quỷ’. Hiện giờ cô trèo lên giường của Sư Tử Đỏ, lại gọi là ‘Hải Yêu’! Đồ tiện nhân, lần nào, lần nào cũng dựa vào việc ngủ với ông chủ để leo lên vị trí cao hơn! Tôi sẽ không tha thứ... um um!”.

Đám thị vệ thành thực và nhanh nhẹn đánh trật khớp hàm của cậu thiếu niên, như không nghe thấy gì lời cậu ta xuống.

Âm thanh nghiền ngệt giãy giụa rồi đi rất xa, tiếng ồn ào của mọi người trong vườn cũng biến mất một cách kỳ lạ, trong phòng vô cùng yên tĩnh, Nick thậm chí có thể nghe thấy tiếng hô hấp và âm thanh nuốt nước bọt của mình.

“Thật là bất ngờ quá, vốn dĩ cứ tưởng phải tra tấn thẩm vấn tù binh, không ngờ lại...”.

Hayreddin đang nhìn về phía cánh cửa ra vào liền quay lại, về mặt vẫn luôn không nao núng trước sóng to gió lớn lúc vừa nãy, thì giờ lại mang theo một thoáng dữ tợn:

“Billy, là, ai?”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14: Hàng Giả Và Lót Giày

Type: PhuongNg22

Những ngọn nến lạng lẽ cháy, mỗi bóng đen dao động đều lộ vẻ cực đoan mơ hồ. Trong một thoáng, cơn buồn ngủ của Nick tan tành như mây khói.

“Thằng nhãi đó nói vớ vẩn, tôi không biết cậu ta!” Nick nuốt nước bọt, cố gắng giải thích để làm dịu sự nghi ngờ pha lẫn giận dữ của Hayreddin: “Cậu ta chắc chắn không phải ‘đồng nghiệp’ của tôi”.

“Tôi cũng có mặt đấy! Thân hình thằng nhóc đó rắn chắc, ăn nói kín kẽ, hai tay đều có vết chai do luyện võ lâu ngày, đảm bảo không phải loại kỹ nam đứng đường”. Hayreddin lạnh lùng nói: “Điều khiến tôi thấy có hứng thú hơn cả, chính là lời đánh giá của cậu ta về mối quan hệ giữa em và những ông chủ cũ”.

Bàn tay to lớn nổi cả gân xanh bóp lấy khớp hàm của Nick: “Billy là ai?”.

“Là... là ông chủ cũ của tôi...”. Nick thừa nhận, bàn tay to lớn trên cổ lập tức siết chặt, nàng chỉ có thể huy động tất cả sự nhanh trí của bản thân để đối phó với cơn tai họa thành linh rơi xuống này: “Thuyền trưởng, tôi thề tôi đã không còn quan hệ gì với hắn ta từ lâu rồi!”.

“Vậy nên những lời tên sát thủ đó nói không phải là nói dối, em thật sự làm chuyện đó với tất cả những ông chủ cũ...” Hayreddin phun ra với giọng điệu trầm thấp khan khan, hai mắt lóe lên tia sáng đỏ tàn nhẫn dữ dằn: “Hắn ta đem lại lợi ích gì cho em? Tiền lương cao, thức ăn ngon, phòng riêng? Vì những thứ đó mà em có thể ngủ với bất kỳ ai, tôi chỉ là một trong số đó, đúng không?”.

Bàn tay trên cổ siết càng chặt hơn, Nick chưa bao giờ nhìn thấy đáng sợ tức giận này của Hayreddin, trong cơn giận còn mang theo một hàm nghĩa không thể đọc ra được. Trực giác của Nick cho rằng việc này nhất định phải giải thích cho rõ ràng, nếu không sẽ không thể cứu vãn được con đường sống, nàng rướn cổ lên hét lớn: “Không phải mà, thuyền trưởng ngài không giống thế! Billy chieh là một con quỷ keo kiệt đội lốt da người, một xu lẻ cũng không cho còn ép tôi phải làm việc cho hắn! Tôi bị ép buộc! Lúc đó thật sự không có cách nào khác...”.

Hayreddin cắt ngang lời nàng: “Sao em lại không có cách nào khác? Trừ phi bị trói hết tay chân, thiên hạ này có người đàn ông nào là đối thủ của Hải Yêu được chứ?!”.

“Nhưng lúc đó tôi vẫn chưa phải là Hải Yêu!” Nick ngập ngừng nói: “Khi ấy tôi chỉ là một tên trộm vặt không có bản lĩnh, không có lưỡi hái...”.

Dần dần, bàn tay đang nắm chặt của Hayreddin nói lỏng. Caren thận suy nghĩ, bốn năm trước chẳng qua nàng chỉ là một đứa trẻ mười bốn tuổi mới bước vào đời, vừa nẩy vì giận dữ nên hấn mất khống chế, ngay cả điểm này cũng không nghĩ tới.

“Nói cho tôi biết, tất cả mọi chuyện”.

Nick rũ mi mắt xuống, nhớ lại quá khứ năm đó: “Lúc đó tôi đang lưu lạc ở Venice, ở đó có không ít những sàn đấu dưới lòng đất, rất nhiều thương nhân giàu có thích tới đó cá cược. Billy là ông chủ của một tro[ng những sàn đấu đó, tôi không biết hắn ta họ gì...”.

“Em đánh nhau trên sàn đấu đó vì hắn sao?”.

Nick lắc đầu: “Lúc ấy tôi vẫn chưa đủ tư cách. Billy chơi rất lớn, sàn đấu của hắn thỉnh thoảng sẽ có một buổi diễn khởi động, để tuyển thủ đánh chết một, hai người trước mặt đám đông, dùng cái chết đó để khiến mọi người cảm thấy hưng phấn. Hắn phái thuộc hạ đi trên phố bắt bớ người một cách ngẫu nhiên, kẻ trộm, dân lang thang, gái điếm, những người trí não chậm phát triển... dù sao cũng là những loại người dù có chết cũng không ai thêm quan tâm”.

“Em bị bắt đi làm vật hy sinh?”

Nick gật đầu thừa nhận: “Nhưng trên sàn đấu của tôi đã xảy ra điều bất ngờ, một gã đàn ông uống say, sơ ý trượt ngã, tôi cướp được dao găm đâm chết hắn ta”.

Hayreddin hiểu ra, nói nốt thay cho nàng: “Đám đông ò lên, Billy giữ em lại. Đối thủ là người trưởng thành, còn em là một đứa trẻ nhìn qua là đã thấy cảm thấy phân thua, thỉnh thoảng làm một màn ‘bắt ngờ’, những người đánh cược thua sẽ rất nhiều”.

Nick khẳng định suy nghĩ của hắn: “Không sai, ở hậu đài, hắn ta huấn luyện tôi, chúc rượu đối thủ của tôi, cho tôi những thứ vũ khí tốt hơn, khiến những màn ‘bắt ngờ’ xảy ra được dễ dàng hơn. Tôi không có cách nào khác, mỗi lần lên sàn đấu nếu không nghĩ đủ mọi cách liều mạng đánh đấm, sẽ bị đối phương giết chết... Sau này... Sau này tôi chính là cây hái ra tiền của Billy, nên bọn họ gọi tôi là ‘Đối mặt của ác quỷ’, mỗi lần đánh nhau, đều có rất nhiều, rất nhiều người tới xem đặt cược...”

“Chẳng trách...” Hayreddin thở dài, mỗi khúc mắc đã lâu trong lòng cuối cùng đã được tháo bỏ: “Trước giờ tôi vẫn không hiểu, tuổi tác của em còn rất nhỏ, nhưng thủ đoạn giết người lại rất thành thục, không phải ai cứ vung vẩy gậy gỗ là có thể luyện thành được”.

“Đúng vậy, tôi dùng người sống để luyện thành như vậy”. Về mặt của Nick đỡ đỡ nói: “Sau một năm, tôi thực sự không muốn làm tiếp nữa, bèn giết chết người trông chừng rồi bỏ trốn”.

Hayreddin trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi một vấn đề: “Hắn ta có từng tra tấn em không?”.

“Thỉnh thoảng... hắn ta cũng không dám mạnh tay, nếu không hôm sau tôi không thể lên sàn đấu được”.

“Nhưng lúc em bỏ trốn lại không giết hắn. Chúng ta cùng nhau đến Ý nhiều lần như vậy, em cũng chưa bao giờ tìm đến trả thù”. Hayreddin nhìn thẳng vào nàng, đôi mắt có màu xanh lam như nhìn thấu tâm can người khác, cơ hồ xuyên thấu người nàng.

Nick ngẩn người, có vẻ như từ xưa đến nay chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Không sai, lúc đó rõ ràng có rất nhiều cơ hội, và người đàn ông tên Billy ấy đối xử với nàng không thể nào ôn hòa được.

Chân chừ hồi lâu, nàng mới do dự đáp: “Tôi cũng không biết tại sao lại tha cho hắn ta... lúc tôi đặt chân vào chỉ là một tên trộm trên phố, khi bước chân ra thì không đã không ai có thể làm thương tổn được tôi...”.

“Bởi vì Billy đã bồi dưỡng em, dẫn em bầm sinh ngây thơ đến thế giới này, nên em không thể xuống tay với hắn ta. Thì ra Hải Yêu được sinh ra như vậy, một tên trộm lẫn lộn trên sàn đấu dưới lòng đất”. Hayreddin di chuyển ánh mắt, nhìn ngon nết nở nụ cười lạnh nhạt, trong nụ cười chứa đầy vẻ tự giễu: “Trước khi gặp tôi em đã là em rồi, vậy mà tôi vẫn luôn cho rằng Sư Tử Đỏ mới là người bồi dưỡng em...”.

“Không phải! Tôi không phải do hắn ta bồi dưỡng! Là ngài! Là thuyền trưởng!” Nick chống người lên lao tới, dùng hết sức lực sống chết tóm lấy áo choàng của Hayreddin, dường như chỉ cần buông lỏng một chút thôi, đối phương sẽ vứt nàng về lại trong quá khứ tối tăm đó. Ánh mắt cháy bỏng của nàng nhìn Hayreddin, cuồng quyết giải thích: “Biệt danh đó sinh ra trên biển, Hải Yêu thuộc về ngài! Tôi cũng thuộc về ngài!”.

“Thật không? Em thuộc về tôi?” Hayreddin lạnh lùng tàn nhẫn như một khối nham thạch không mấy may có chút dao động, để bản thân nàng quyết định phụ thuộc.

“Thật mà thật mà! Tôi là của ngài!”.

“Cho dù tôi không thể cung cấp hết thảy những đãi ngộ thoải mái, tiền lương hào phóng cho em? Nếu em từng thử mang hai con dao găm tôi cho em đến bán cho những tay biết nhìn hàng hóa, em sẽ phát hiện bản thân có đủ năng lực để mua một con thuyền nhỏ tự mình hoạt động. Có lẽ ngay từ đầu, tôi đã không nên như thế với em...”. Hayreddin hồ hững nói: “Tất cả đàn ông đối với em mà nói đều như nhau cả, còn tôi, chẳng qua chỉ là một mỏ vàng em không thể bỏ qua mà thôi”.

“Không phải! Chắc chắn không phải! Tôi, tôi...”. Nick kích động không biết nên giải thích thế nào, lần đầu tiên, hốc mắt của nàng đỏ bừng bừng.

“Tôi thích ở cùng ngài... ngoại trừ chú Assa, chúng từng có một ai đối xử với tôi như ngài... tôi thích ra biển cùng với ngài, thích nhìn ngài luyện đao, nghe ngài đánh đàn... ngài là người đàn ông duy nhất khi ở trên giường không khiến tôi cảm thấy ghê tởm sợ hãi. Thuyền trưởng không giống với tất cả những đàn ông khác, không giống... tôi không biết nói sao nữa... cho dù ngài không cho tôi một xu nào, tôi cũng sẽ đi theo ngài...”.

Nick nói năng lộn xộn, ôm chặt lấy thắt lưng Hayreddin, khuôn mặt dính sát vào lồng ngực rắn chắc của hắn. Điều vô cùng bất ngờ là, người đàn ông này tuy nói chuyện bằng giọng điệu lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng nhịp tim lại đập nhanh hơn hẳn bình thường. Nhịp đập vốn dĩ trầm ổn chậm rãi thì tiết tấu hiện giờ lại như đang đánh trống, còn hô hấp của hắn lại sâu và dồn dập hơn hẳn.

Hai người cứ quấn lấy nhau, dưới ánh nến kéo thành một vệt dài khó lòng phân biệt được bóng của cả hai.

Tôi cảm thấy hơi mệt”.

Một lúc lâu sau, Hayreddin khẽ thở dài, cơ thịt căng cứng dưới lớp áo choàng thả lỏng, vẻ mặt cuối cùng cũng dịu lại. Hắn nhắc cánh tay lên ôm Nick vào lòng, ấn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng loạn bối rối kia lên ngực mình. Sau đó, hắn cúi đầu xuống, áp mặt vào mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ của nàng.

“Kể từ ngày quen biết em, tôi mới dần nhận ra rằng mình không còn trẻ nữa. Luận về tuổi tác tôi gần gấp đôi em, vốn dĩ không nên phát triển đến mức độ này”.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi không muốn như vậy đâu... tôi tưởng rằng chỉ cần không nói, thì có thể coi như chưa từng xảy ra...” Nick giống như một con đà điểu vùi mặt mình vào lồng ngực hắn, thanh âm nghẹn ngào nói câu xin lỗi.

“Không phải lỗi của em, vấn đề nằm ở tôi”.

“Tóc Vàng có quan hệ gì với em?” “Em có làm chuyện đó với thằng nhãi có hình xăm trên người kia không?” “Billy là ai?” Những câu hỏi này cứ năm lần bảy lượt nhảy ra từ trong miệng hắn. Hayreddin bật cười tự giễu, nhớ đến nửa đời trước của mình chưa từng để ý tới ai đến vậy, có lẽ nửa đời sau này cũng sẽ chẳng ai có thể khiến hắn rối ruột rối gan đến thế.

“Vậy, vậy thuyền trưởng còn giận không?” Nick nhanh nhẹn đoán được từ trong giọng nói những chuyện không hay đã có chuyển biến tốt đẹp, bèn ngược mặt lên hỏi.

Hayreddin cười bất lực: “Ngoài việc hạ hỏa ra, còn có thể làm gì được nữa? Chúng ta chẳng có ai là giấy trắng cả, vốn dĩ tôi không muốn hỏi em về những gì đã trải qua trong quá khứ, chỉ là tốt xấu gì em cũng có chút phẩm vị, nhưng lại có nợ cũ với cả đám trùm sò lưu manh đầu đường xó chợ, điều này khiến tôi cảm thấy vốc ừng mất giá”.

Nick cẩn thận liếm cánh môi nói: “Tôi sửa cả rồi, Victor đã từng dạy tôi, hiện giờ phẩm vị của tôi rất tốt”.

“Đêm nay dài quá...”.

“Vậy chúng ta đi ngủ chứ?” Trong bầu không khí yên tĩnh sau khi cơn bão dữ dội đi qua, Nick ngược mặt lên: “Không phải ngài nói mệt sao?”.

“Ừ, thì chúng ta đi ngủ thôi”. Hắn xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng ôm nàng đi về phòng ngủ.

Ba giờ sáng, Victor bị gọi về dinh thự của nguyên soái.

Anh chàng bác sĩ trước giờ không trực đem tang ca đã tuyên bố rõ ràng điểm này gần hai trăm lần với đám thị vệ truyền lệnh, vẫn cứ bị lôi ra khỏi ký túc xá đơn trong Học viện Y khoa một cách đầy ép buộc, lên ngựa trở về dinh thự. Quản gia Gerald đã có kinh nghiệm hết sức phong phú trong việc quản lý hậu cung to lớn đáng tiền hành an ủi với một Victor không ngừng lải nhải cực tức đáng đầy cả một bụng. Hắn vẫn dùng khuôn mặt không chút cảm xúc, lặp đi lặp lại chu kỳ ba câu sau:

“Bác sĩ, tôi không rõ”.

“Đây là mệnh lệnh của thuyền trưởng”.

“Thuyền trưởng đang nghỉ ngơi, hiện giờ tôi toàn quyền phụ trách”.

Trăm ngàn lần bắt đắc dĩ, Victor chỉ có thể đưa ra điều kiện sơ xài trước chường ngựa để trị thương nắn xương cho vài tên sát thủ bị bắt. Trải qua khoảng thời gian tang ca không thoải mái này, ngày hôm sau, thái độ làm việc của anh ta cực kỳ khó chịu, sau khi nhìn thấy Hayreddin ở phòng khách, anh ta vẫn không ngừng phàn nàn:

“Lần nào! Lần nào cũng như vậy! Nếu là bị thương ngoài ý muốn do chiến đấu thì thôi cũng đành, nhưng ngài toàn cố ý đánh phết người ta, sau đó giao một đồng người rách nát tã tời không nhìn ra nguyên dạng cho tôi phục hồi lại như cũ! Hoặc là ngài dùng đánh nữa, hoặc là đánh nát bét rồi dùng gọi tôi tới chữa nữa!”.

Hayreddin: “Yêu cầu này hình như hơi quá đáng”.

Victor: “Quá đáng chỗ nào?”.

“Ví dụ như kế hoạch của bọn chúng là tranh thủ lúc tôi vào phòng tắm, sau đó định cắt đứt cổ họng tôi từ phía sau”.

Hayreddin xoa xoa huyết thái dương, khép mi mắt lại nói: “Giọng nói đừng có cao như thế, tôi chỉ được ngủ có hai tiếng thôi, giờ đầu oi đau”.

Victor hừ lạnh một tiếng: “Ngài thuyền trưởng mà cũng có lúc đau cơ à?”. “Tên trẻ tuổi đó thế nào rồi?”.

“Vết thương của cậu ta là nhẹ nhất, xương cốt của hai ba ngón tay bị gãy có thể coi là không sao cả, bả vai bị sưng cũng không đáng ngại... mà nói thật, tướng mạo thằng bé đó đúng thật là có hơi giống Nick”. Victor khựng lại một lúc, nhướn mày lên nói: “Ngài đang có kế hoạch gì đó đúng không?”.

Hayreddin đáp: “Tôi ngủ một lúc mới nghĩ đến, thằng nhãi đó lớn như vậy, chết rồi cũng phí ra, chỉ bằng tận dụng triệt để, nên vội vàng sai người đi gọi cậu, cánh tay ấy mà bị phế thì hỏng”.

Victor nhíu mày: “Tôi cảm thấy ngài nên thương lượng chuyện này với Nick trước”.

“Đây chính là nguyên nhân khiến tôi đau đầu”. Hayreddin liếc mắt nhìn Victor: “Với tình trạng của Nick hiện giờ, đây có lẽ sẽ là một đòn giáng không nhỏ với cô ấy, mà tôi lại không biết nên an ủi thế nào”.

“Vì thế nên gọi tôi tới và chỗ thủng?” Giọng nói của Victor thỉnh thoảng lại cao vút lên lần nữa: “Tôi là bác sĩ trên thuyền! Không phải bác sĩ tâm lý, càng không phải là đối tượng tâm sự chuyện bạn gái chúng mình với con nhỏ khôn khiếp đó!”.

“Tôi xin thề trước sự chứng giám của thần y học Apollo Asclepius cùng các vị thần trong trời đất, tôi nguyện sẽ làm nhiều hơn khả năng và phán đoán của bản thân, tuân thủ theo phương châm vì lợi ích của người bệnh”. Tôi đoán trong lời thề Hippocrates không hề nhắc đến chuyện bác sĩ chịu trách nhiệm giảm trừ nỗi đau đớn trên thân thể của bệnh nhân, chả lẽ trước khi cậu hành nghề không học thuộc lời thề đó à?” Hayreddin tìm kiếm cười hỏi.

“Tôi thuộc rồi! Mọi bác sĩ trước khi hành nghề đều phải thề như vậy...”. Victor tự biết mình không thể từ chối, đành hậm hực trừng mắt nhìn Hayreddin: “Nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói trùm hải tặc cũng thuộc lòng Lời thề Hippocrates đến thế!”.

Hayreddin bật cười sang sảng: “Cảm ơn bác sĩ Victor, trên thuyền của tôi, ngài là thuyền viên có giá trị cao nhất, đảm bảo không có người thứ hai”.

Cái mũ lớn mang tên “thuyền viên có giá trị cao nhất” không phải vô duyên vô cớ có thể đội được. Victor biết chuyện này không dễ giải quyết, qua hai ngày người đã chữa xong xuôi, việc đã làm ôn thảo, tin tức cũng sắp được tung ra, anh ta mới lấy việc chuẩn đoán năm ngày một lần trên danh nghĩa ra để tới vườn Bách.

Tuy rằng cơ thể của Nick bị liệt, nhưng tinh thần vẫn luôn dồi dào, ban ngày không ra vườn ném phi tiêu, thì ở trong phòng chơi đánh bài, nhưng hôm nay dọc suốt cả quãng đường đi, Victor lại không nhìn thấy bóng dáng nàng đâu. Một cô gái nô lệ da đen dẫn theo hai cô gái nhỏ đi từ trong phòng ra, bụng mấy đĩa thức ăn vẫn còn nguyên chưa hề được động vào.

Khuôn mặt đen sì của Rabena chảy dài ra như một bà lão, cánh môi dày dầu hằn lên, rõ ràng là đang vô cùng tức giận, nhìn thấy Victor tập tức tỏ khó:

“Bác sĩ! Ngài xem xem chuyện này là sao, lúc ăn cơm ngủ nghỉ ông chủ đều ở bên cạnh phu nhân Nicole, chưa từng bỏ bằng cô ấy một ngày nào. Chỉ là do nghe nói có một thằng nhãi con mới đến đã được yêu thích, phu nhân mới chịu không nổi, nằm bẹp trên giường suốt một ngày nay không chịu ăn cơm! Khó khăn lắm mới tắm rửa được trắng trẻo lành lặn, vậy mà nói không ăn là không ăn...”.

Victor liền vã mồ hôi, tự nhủ con nhỏ chết tiệt ấy thế mà giận đến bỏ cả cơm, hậu quả của cú sốc này quả thực là lớn đến không ngờ. Hắn cũng không tiếp tục nghe Rebera phàn nàn nữa, xách theo túi đồ nghề đi vào phòng.

Bức rèm cửa sổ bằng nhung dày dặn che phủ khiến cả căn phòng trở nên âm u ảm đạm, một hình hài nhỏ xíu nằm co ro sâu bên trong chiếc giường mềm cực lớn, chân trụi quá đầu không hề động đậy.

Victor cời giày leo lên chiếc giường mềm, thò tay gỡ tấm chăn ra, nhưng Nick ở bên trong lại nắm chặt đến sống chết không chịu thả, hai người cứ giằng co hồi lâu, Nick vừa lật tấm chăn ra, liền đẩy Victor ngã lảo đảo: “Cút! Còn đến nữa tôi sẽ cắn đấy...” đến khi nhìn thấy đó là anh chàng bác sĩ, thì mới ngậm miệng rồi lại nằm xuống tiếp. Victor nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ bé nhăn nhó và mái tóc trông như tổ chim.

“Dáng vẻ này của cô khó coi quá đi, có biết khi nào phụ nữ xấu xí nhất không? Chính là khi ghen tị”.

“Ông đây không thèm ghen tị với tên đó!!”.

Nick gằn cổ lên gào một câu, nhưng về mặt lại hoàn toàn không giống thế. Nàng dừng lại mấy giây, rồi gằn dữ hét lên: “Anh biết đúng không? Tên giả mạo đó đã cướp mất vị trí của tôi, biệt danh của tôi, tiền lương của tôi, và cả căn phòng riêng của tôi nữa! Hiện giờ, tất cả mọi người đều gọi hân ta là đội trưởng Hải Yêu! Còn tôi lại chỉ có thể nằm bẹp ở đây, nằm bẹp ở đây... thuyền trưởng đã giao lại hết thảy cho hân rồi...” Nói tới đây, Nick lại vùi mặt vào chiếc gối lông vũ, Victor nghe thấy được sự ghen ngào không tài nào che giấu được trong giọng nói.

“Mấy tháng trước không phải cô đã biết mọi chuyện sẽ thế này rồi ư? Một ngày nào đó sẽ có người thay thế chức vị đội trưởng của cô, cho dù tên sát thủ trẻ tuổi Antony kia không xuất hiện, Sói Đất sớm muộn gì cũng thay thế cô”. Victor bình tĩnh nói.

“Không giống nhau, không giống nhau mà... đội trưởng ai cũng đều có thể làm được, nhưng Hải Yêu vốn dĩ là tên gọi của tôi, là thứ thuộc về tôi, chỉ một mình tôi thôi!” Hốc mắt Nick đỏ ửng, bàn tay siết chặt thành nắm, Victor hoàn toàn tin rằng, nếu không phải đang nằm liệt trên giường, nhất định nàng sẽ

tìm tên Antony Toria kia liệu một phen sống chết phân cao thấp.

Ở một mức độ nào đó, Victor rất hiểu những cảm nhận của Nick. thử nghĩ mà xem, một đứa trẻ chẳng có gì cả, dùng tài năng cá nhân và sự nỗ lực leo lên từ tận đáy cùng, mới có được sự kính sợ và tôn trọng của mọi người. So với thân phận công chúa Tây Ban Nha mập mờ hư ảo, danh hiệu “Hải Yêu” mới là sự khẳng định của thế giới về cả cuộc đời Nick, nằng thà làm một Hải Yêu chết dưới đáy biển, chứ chắc chắn không chấp tay nhường lại thứ vinh dự không dễ dàng gì mới có được này.

Victor thờ dài nói: “Tôi thấy Hải Yêu không thể coi là thứ thuộc về một mình cô được. Biệt danh đó là thứ buộc chặt cả đội thuyền vào nhau, không có Sur Từ Đồ, không có đám an hem trong đội xung phong của cô, cũng sẽ không có Hải Yêu”.

Nick im lặng không lên tiếng.

“Cô có biết không? Lúc cô vừa lên thuyền, mọi người không biết xưng hô thế nào, là thuyền trưởng đã dẫn đo chọn một biệt danh vang dội nhất thích hợp nhất từ một đồng những biệt danh khác. Cô rất mạnh mẽ, rất tài giỏi, nhưng câu chuyện về Hải Yêu tại sao lại lan truyền nhanh chóng như thế ở Địa Trung Hải? Là vì mỗi lần đánh trận xong, thuyền trưởng đều bí mật phái người trà trộn vào tro[ng những quán rượu phố chợ, những bến cảng để tuyên truyền cho cô, thậm chí rất nhiều công lao của người khác cũng tính lên đầu cô. Hải Yêu dần dần trở thành truyền kỳ, còn những người đã chết, chỉ có thể giữ lại trong phòng y tế của tôi chờ nhét vào túi để làm mồi cho cá mà thôi”.

Nick im lặng lắng nghe, không phản bác.

Victor dừng lại một thoáng: “Đó là lý do tại sao cô đã rời khỏi đội thuyền lâu như vậy rồi, thuyền trưởng vẫn không chịu thừa nhận Hải Yêu đã chết. Không cho phép người ngoài dò hỏi về thương chế của cô, là vì ngài ấy không muốn thương hiệu chữ vàng mình khổ công kinh doanh bị hủy hoại như vậy. Hiện giờ thế cục trong ngoài nước đều rất căng thẳng, binh lực của Liên minh Thần thánh (1) đã mất đầu tập kết, nội bộ Ottoman thân với vệ quân và tầng lớp quý tộc cũ tranh đi đầu lại, không ngừng gây áp lực với thuyền trưởng ép ngài ấy phải lựa chọn quan điểm của mình. Thời gian này chỉ cần Hải Yêu ở trên thuyền, cho dù là giả mạo, cũng có thể khiến ngài ấy có được nhiều điều kiện đàm phán hơn. Nick, trách nhiệm thuyền trưởng gánh trên vai rất nặng nề, cô không muốn thấy ngài ấy phải khó xử đúng không?”.

(1) Liên minh Thần thánh là một liên minh quân sự do Giáo hoàng Pius V tổ chức, gồm hầu như mọi nước công giáo có lãnh hải vùng Địa Trung Hải, nhằm phá vỡ việc đế quốc Ottoman kiểm soát vùng phía Đông Địa Trung Hải. Liên minh được chính thức ký kết ngày 25/5/1571. Các thành viên của Liên minh này là Lãnh địa giáo hoàng, các nước thuộc nhà Habsburg như Tây Ban Nha, Napoli và Sicilia, nước Cộng hòa Venezia, nước Cộng hòa Genova, Đại công quốc Toscana, các công quốc Savoie, Công quốc Parma và Công quốc Urbino cùng Hiệp sĩ cứu tế. Sau khi ký Hòa ước năm 1573, Liên minh đã giải thể.

Qua một lúc lâu, Nick nhỏ giọng lầu bầu:

“Nghe nói tên giả mạo đó là sát thủ người Tây Ban Nha bỏ tiền ra thuê, thuyền trưởng không sợ hấn giờ trò sau lưng à”.

“Chep, cô chẳng phải cũng là người được thuyền trưởng thu nạp từ bên phía kẻ địch sao? Người ngài ấy muốn, không một ai có thể chối từ”.

“Hừ... Antony Toria, tên giả mạo này biết cách dùng lưỡi hái ư? Hải Yêu không biết dùng lưỡi hái, nực cười...”.

“Cậu ta đương nhiên không biết dùng, thuyền trưởng không hề để cậu ta chạm vào lưỡi hái của cô”. Victor nghe giọng nói liền nhận ran gay con tức giận của nàng đã dần dần biến mất, cười tùm tùm nói: “Đề an ủi tâm tình của cô, ở chỗ tôi còn có một vài thông tin rất thú vị về Antony”.

“Thông tin gì?” Nick để lộ ra nửa khuôn mặt đang mãi vui tro[ng gối.

“Tên nhãi này do không cắt bao quy đầu nên mới bị thuyền trưởng nhận ra, vì thế, đêm đầu tiên tôi đến xử lý vết thương cho cậu ta, liền tiện tay bảo người trói cậu ta lại để làm phẫu thuật cắt cái miếng da này. Antony tưởng mình sắp bị thiến, lập tức nước mắt lã chã đầy mặt, nhưng vẫn cố gắng cầm cự không chịu khóc thành tiếng, đến mức đỏ bừng cả mặt. Hề hề hề, tôi vừa nhìn là biết ngay, cây củ cải đồ căn bản là chưa từng được sử dụng”.

Khuôn mặt của Nick lộ ra nụ cười khoái trá: “Tôi biết ngay mà. Thằng nhãi lông còn chưa mọc hết ấy, là đàn ông chân chính thì đâu có khóc lóc sụt sướt như thế, tay chân của tôi đều bị gãy cả cũng đâu có khóc đâu. Còn gì nữa không?”.

“Còn nữa, thật ra cậu ta là người hâm mộ cô”.

“Người hâm mộ gì cơ?”.

“Không phải cô đã từng làm ở sàn đấu sao, Antony là sát thủ do tổ chức ngầm bồi dưỡng, vì tuổi tác tương đương, nên tổ chức đó đã gửi cậu ta tới quan sát học hỏi. Cô không biết đâu, năm đó cậu ta vừa nhìn thấy cô quyết đấu trên sàn, cậu ta liền hâm mộ cô, hâm mộ đến chết đi được”.

Nick nghi ngờ hỏi lại: “Không thể nào, cậu ta như hận không cách nào ăn tươi nuốt sống tôi được thì có. Hơn nữa tên khốn đó vạch trần quá khứ của tôi ngay tại chỗ, hại tôi suýt nữa bị thuyền trưởng bóp chết”.

“Ai bảo cô quan hệ nam nữ bừa bãi, lại không từ mà biệt, yêu càng sâu, hận càng nhiều, thảo nào cậu ta lại luôn nhớ tới cô”.

Victor dựa vào bản lĩnh đồ người bất khả chiến bại chinh chiến khắp Florence, mới đủ thứ chuyện đông tây kim cổ, giải tỏa mọi nỗi lo lắng, cuối cùng đã khiến Nick nín khóc bật cười. Nói chuyện một lúc, hấn tranh thủ lúc nàng không đề phòng thò tay xuống dưới chân, kết quả không ngoài dự đoán, sờ thấy bên trong toàn vụn bánh và vỏ hạt dưa.

Nick xấu hổ quay đầu đi, anh chàng bác sĩ phải tay cười hì hì: “tôi biết ngay mà, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, bảo cô tuyệt thực còn khó hơn xiên thủng trời!”.

Qua thêm một lúc nữa, Nick lại có chút lo lắng hỏi: “Suốt hai tháng nay tôi ăn toàn to eo, còn trước ngực vẫn chẳng thay đổi gì cả, Rabena nói những bé trai được yêu chiều chỉ là nhất thời, nhưng tên khốn khiếp kia ngoại hình không tệ chút nào, hiện giờ lại làm việc trên thuyền, liệu thuyền trưởng có đối xử với cậu ta... tôi chỉ còn một ưu thế là sinh một đứa con mà thôi”.

Khuôn mặt Victor lộ rõ vẻ kinh hãi đầy khoa trương, như nghe được một câu chuyện gì đó ghê tởm không thể thốt nổi nên lời. Sau đó ngậm miệng lại, anh ta nói bằng giọng nghiêm túc tới cực đoan:

“Cảm giác âu sầu lo lắng này tốt nhất đừng có nhắc tới trước mặt thuyền trưởng. Chân thành mà nói, ngài ấy là người dị tính luyến kiến định nhất là tôi từng thấy”.

“Lấy gì để chứng minh?”.

“Xem nào, năm đó tôi cũng hỏi đúng câu này”. Victor cười tủm tỉm nói: “Năm đó tôi rời khỏi Florence, thực ra là vì đã phải chịu một vào tổn thương”.

“Anh bị phụ nữ làm tổn thương trái tim?!” Nick kinh ngạc nói: “Cô gái này ghê gớm thật, tôi tưởng ngay cả daom ỏ cũng không rạch thủng được da mặt anh chứ”.

“Khụ khụ, thật ra... thật ra là vì đàn ông...” Victor do dự một lúc rồi tiết lộ đời sống cá nhân cho Nick nghe.

“Nên tôi không định làm việc cùng với một người đồng tính luyến ái nữa. Thuyền trưởng mời tôi lên thuyền, tôi đặt ra một câu hỏi: “Trên thuyền suốt một năm không nhìn thấy phụ nữ, tôi trong ngoài đều ưu tú như vậy, làm thế nào để chắc chắn rằng ngài sẽ không đói lòng ăn tạp?”

“Anh yêu bản thân thái quá rồi đấy... ngài ấy, ngài ấy nói sao?”.

“Biểu cảm của ngài ấy giống như cô hiện giờ, trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi, một lúc sau, ngài ấy nói: “Khẩu vị của một vài người là cố định, ví dụ như tôi thích đu đủ, nếu như trên thuyền lâu quá mà không có hoa quả tươi bổ sung thì có thể thay thế bằng một vài quả cam héo. Nhưng cho dù ba năm không có hoa quả, tôi chắc chắn cũng không bao giờ có suy nghĩ nổi hứng nhá lót giày”. Thuyền trưởng chỉ vào tôi rồi nói: ‘Cậu thuộc kiểu lót giày’.”

“Ngài ấy nói như vậy á?!” Nick kinh ngạc hỏi lại: “Thuyền trưởng gọi a là lót giày?”

Victor bật cười ha hả: “Đúng vậy, sau đó ngài ấy còn bổ sung thêm một câu: ‘Dù ngoại hình của cậu không tệ, cũng chỉ là một miếng lót giày được thêu hoa mà thôi, bản chất của nó vẫn chẳng có gì thay đổi’”.

“Anh không nổi giận nhảy dựng lên sao?” Nick ngạc nhiên hỏi: “Anh là người mồm miệng độc ác cay nghiệt nhất mà tôi từng thấy, vậy mà lại không trở mặt ngay tại chỗ?”

Anh chàng bác sĩ cướp lấy gối nệm lên đầu Nick.

“Không giận, nghe xong câu đó, tôi liền ký tên vào hợp đồng”.

Victor nhìn Nick nói: “Tuy tôi có rất nhiều bất mãn và phàn nàn về công việc này, nhưng đã làm cho đến giờ, những lời của thuyền trưởng vẫn không mấy suy chuyển. Ngài ấy quả thực không thích lót giày đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15: Chuyển Biến Tốt 15 Pound(*)

(*) 15 pound xấp xỉ hơn 6,8 kg.

Thời tiết nắng trong lặng gió, vàng thái dương suốt một tháng trời hiếm khi được nhìn thấy lười biếng rải ánh nắng mặt trời và sự ấm áp cho khoảng sân trước.

Khuôn mặt Antony Toria tràn đầy vẻ chán nản đứng ở dưới phần mái nhà cong cong, vì vừa mới tiến hành phẫu thuật cắt bao quy đầu, tư thế đứng của cậu ta có đôi phần kỳ quặc trông rất buồn cười. Cậu ta bị Hayreddin... không, hiện giờ nên gọi một cách tôn trọng là thuyền trưởng gọi tới vườn Bách, mục đích là để chào hỏi tiền bối - Nick, Hải Yêu thực sự.

Quá trình từ bỏ thân phận sát thủ nương nhờ Sur Từ Đỏ cụ thể như thế nào, Antony thậm chí không muốn nhớ lại, vì mỗi lần nhớ đến đều cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, hai chân run lẩy bẩy. Thủ đoạn lôi kéo người khác gia nhập đội thuyền của Hayreddin đã để lại ấn tượng sâu sắc không thể xóa

mở lên cả thể xác lẫn tinh thần Antony, vì thế khi thuyền trưởng sắp xếp cho Antony tới gặp người cậu ta không muốn nhìn thấy nhất, cậu ta lập tức tuân lệnh chạy vội tới đây.

Cánh cửa lớn dẫn vào bên trong phòng đã mở, có hai gã hầu cung kính chuyển một chiếc giường mềm có lưng tựa ra đặt ở nơi có ánh sáng mặt trời chiếu xuống trong hành lang rộng lớn, sau đó là một cái bàn chân ngắn và mấy chiếc kê chân phủ lông. Các cô hầu gái bày biện ấm nước, khăn, giá để bánh ngọt cao ba tầng cùng một bộ dụng cụ uống cà phê bằng bạc có kèm theo bếp lò nhỏ lên bàn, đồ nước, châm lửa. Tất cả mọi người đều hoàn thành công việc bản thân đã quá đỗi quen thuộc trong im lặng, sau đó cúi đầu lui ra rất nhanh.

Khi tất cả những vật dụng cho buổi trà chiều ở bên ngoài đã được bài trí xong xuôi, người đàn ông tóc đỏ mới ôm cô gái trẻ của hắn lên, ung dung đi từ trong phòng ra.

Cho dù nhìn thấy trên khuôn mặt của người đàn ông đó mang theo nụ cười thoải mái, Antony vẫn cảm thấy dạ dày thắt chặt. Cậu ta vội vàng cúi đầu, dựa vào quy tắc trên thuyền thực hiện nghi thức chạm trán với Hayreddin: "Thuyền trưởng".

Hayreddin cười đáp: "Học rất nhanh, sao không chào hỏi với tiền bối của cậu đi?".

Antony ngẩng đầu lên, liếc nhìn người đang ở trong lòng hắn đầy phẫn uất. Nhiều năm không gặp, con người dường như không có cách nào vượt qua được của năm đó, giờ ngay cả đi đường cũng phải có người ôm. Cảm giác mất mát cùng cực khiến Antony nảy sinh phẫn nộ như bị phản bội. Còn đối phương, cũng trả lại cho cậu ta cái nhìn ngập tràn sự thù địch.

"Đội trưởng..." Antony nghiêng răng nghiêng lợi gọi.

"Hừ! Đồ giả mạo!" Nick không mấy may có chút cảm kích, lè lè lưỡi với cậu ta.

"Cô! Đáng ghét...".

Hai đứa nhóc đối chọi gay gắt, dùng ánh mắt kẻ đâm người chém lẫn nhau, bầu không khí dường như đang bắn ra những tia lửa điện màu xanh kêu lách tách. Hayreddin nắm lấy má Nick nhéo nhéo vài cái: "Được rồi, không phải đã nói sẽ sống hòa bình với nhau sao?".

"Thuyền trưởng, tên giả mạo này bắt chước tôi!" Nick tố cáo trước tiên.

"Ai bắt chước cô?" Gân xanh của Antony gò hẳn lên.

"Ai trả lời thì người đó bắt chước tôi!" Nick chỉ vào vũ khí của cậu ta nói: "Hai tay cầm dao găm là tiêu chuẩn trang bị của tôi từ tám trăm năm trước, xem ra cậu thật sự hâm mộ tôi".

"Cái này, cái này chỉ là trùng hợp mà thôi, ông đây còn lâu mới thêm hâm mộ cô!" Antony lớn tiếng phủ nhận, nhưng khuôn mặt lại đỏ lựng lên. Kiểu ăn mặc gọn gàng ngắn vừa phải ôm lấy người, vò của hai con dao ngắn lăm bằng da đàn chéo ở sau lưng, cách đây rất nhiều năm trước khi đóng giả làm Hải Yêu, cậu ta đã bắt đầu bắt chước mọi thứ của nàng một cách vô thức. Chút toan tính còn con ấu bị vạch trần ngay tại trận, Antony vừa xấu hổ vừa bối rối, lại tiếp tục đấu võ mồm với Nick.

"Cậu bắt chước tôi!".

"Tôi không thèm!".

"Cậu có!".

"Không có!".

"Đủ rồi! Còn cãi nữa thì cả lũ sẽ ăn roi đấy!" Hayreddin gầm lên, hai tên nhóc con lập tức rút cổ lại im bất, nhưng miệng vẫn cứ phồng lên, hiển nhiên là không phục. Tình trạng thuê bữa lao động trẻ em chính là thế này đây, Hayreddin hít sâu một hơi, bắt đầu thấy hối hận vì quyết định của mình.

"Tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt là muốn để Antony đóng giả Hải Yêu tốt hơn, chứ không phải để hai người đấu võ mồm!" Hắn dừng lại một lúc, cúi đầu nhìn khuôn mặt Nick, đoạn nói tiếp: "Chuyện này nội bộ thuyền viên đều biết cả, chỉ là ra vẻ cho người ngoài xem mà thôi, các anh em của em đều biết Hải Yêu thật sự đang ở bên cạnh tôi dưỡng thương, nghe lời, không được dỗi nữa".

Nick dụi đầu vào trước ngực hắn, giọng nói nghèn nghẹt phàn nàn: "Nhìn thẳng nhãi kia là tôi thấy không thoải mái tí nào, ngoài việc có nhiều hơn một cú cái, hắn có điểm nào mạnh hơn tôi chứ?".

Antony nhìn đáng vẻ thân mật của Nick với Hayreddin, liền nhớ đến những mối quan hệ không rõ ràng của nàng với một loạt những ông chủ cũ, về phần hận lập tức biến thành khinh thường. Cậu ta cười lạnh một tiếng, trăm câu vạ chữ không cần nói cũng hiểu.

Từ sau khi bị thương, Nick rất nhạy cảm với những ánh mắt coi thường của người khác, tưởng Antony đang cười nhạo mình tàn phế, sắc mặt nàng lập tức thay đổi. Một luồng sát ý lạnh toát tấp thẳng vào mặt khiến Antony phải nín thở lùi lại một bước, phản xạ định sờ con dao găm.

"Xin lỗi cô ấy đi". Hayreddin lạnh lùng nói: "Nếu như cậu biết được vì sao cô ấy lại bị thương, cậu sẽ cảm thấy xấu hổ vì thái độ của mình".

"Tôi không..." Antony cắn môi, đè những lời sau đó lại trong bụng. Cậu ta hít sâu vài cái, dường như nhấn mạnh từng chữ:

"Tôi xin lỗi, xin hãy nói cho tôi biết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, đội trưởng Nick".

Đối thủ đã xuống nước chịu thua, đối đầu tiếp cũng chẳng còn ý nghĩa, Nick trẻ môi, thì thà thì thầm những bí quyết quan trọng khi đảm nhận vị trí đội trưởng đội xung phong.

"Vấn đề ăn mặc thì gồm khăn buộc đầu và quần áo thủy thủ bình thường, không mặc những gì hở ngực. Thông thường những trận pháo kích với cự ly xa không phải việc của đội trưởng đội xung phong, lúc tiếp cận mạn thuyền của kẻ địch, tôi đeo lưới hái ở sau lưng đứng ở mũi thuyền. Thuyền chiến thì sẽ rắc rối hơn một chút, thường phải đánh lâu hơn; nếu là thuyền buôn, giương cờ đen và rút lưới hái ra là đa phần bọn họ đều đã sẵn cả ra quần rồi. Những hoạt động khác chỉ cần im lặng lắng nghe là được, đánh đắm cụ thể thế nào thuyền trưởng đều nói với cậu cả rồi, cứ nghe theo ngài ấy sẽ ổn thôi. Thật ra tôi cảm thấy chúng rất đơn giản..."

Nick dừng lại một thoáng, nhìn Antony bằng ánh mắt nghi ngờ hỏi: "Nhưng cậu thật sự có bản lĩnh không đấy? Bình thường còn được, chứ ở trên chiến trường rồi, không bảo vệ được cho cậu đâu".

Antony đang định trả lời, Hayreddin đã tiếp lời trước: "Cậu không cần thấy áp lực, chuyện đóng giả chẳng qua là muốn tạo cho kẻ địch ảo giác Hải Yêu vẫn còn trên thuyền thôi, việc chiến đấu cụ thể sẽ có người khác phụ trách".

Antony siết chặt tay thành nắm, gật đầu vội vã không cam tâm. Những vết chai sần trong lòng bàn tay đâm vào đầu ngón tay, cậu ta lấy những rên luyện gian khổ suốt năm tháng đã qua ra thề, tự hạ quyết tâm không bao giờ làm một kẻ giả mạo trang trí.

Cậu thiếu niên sai những bước chân có đôi phần kỳ quặc khỏi sân vườn, Nick nhìn theo bóng lưng rời đi của cậu ta, ánh mắt mang theo vẻ buồn bã. Hayreddin rót cà phê vừa đun nóng ra tách, lại rắc thêm chút đường bột và đậu khấu lên trên lớp bọt rồi đưa cho nàng.

"Không phải tôi từng nói đây chỉ là tạm thời thôi sao?"

Antony nhỏ hơn em vài tuổi nên vẫn khó phân biệt trai gái, qua một hai năm nữa, khung xương to ra cao lên, cổ họng vỡ tiếng, sẽ không còn thích hợp để đóng giả nữa".

Nick không nói gì, chỉ nhủ thầm trong lòng: "Qua một hai năm nữa, nói không chừng mọi người chỉ nhớ tới dáng vẻ của hắn, còn tôi lại biến thành kẻ giả mạo cũng nên".

Sự xuất hiện của Antony Toria đã khiến những thuyền viên phản nản hết lời ngay từ đầu. Hải Yêu đã để lại đủ loại truyền kỳ khiến tất cả đám hải tặc đều ồm ồm thái độ nghi ngờ.

Phạm Ca

đối với bất kỳ một ai sẽ tiếp nhận chức vụ đội trưởng đội xung phong. Đội trưởng Nick võ nghệ cao cường, tính cách trầm tĩnh lạnh lùng, lại thêm tính thần tượng nghĩa tột ra từ xương cốt quả thực là đàn ông trong mọi đàn ông (ấn tượng này đương nhiên có liên quan đến việc đám thuyền viên chưa từng nhìn thấy phurong diện Nick phơi bụng chơi trò vô lại bao giờ). Một binh hoa giả mạo không đỡ nổi một đòn của thuyền trưởng, dựa vào đâu mà đòi chiếm vị trí của nàng?

Nhưng sau khi tiếng pháo nổ đầu tiên vang lên, hai con dao găm trên lưng cậu thiếu niên đã khiến tất cả mọi người phải há hốc mồm kinh ngạc.

Nhảy lên thuyền của kẻ địch xếp vị trí thứ hai, hiệu quả sát thương ba người, bản thân chỉ bị trầy da chút xíu.

Ngoài dự đoán của mọi người, Antony phát huy được bản lĩnh mà ngay cả những người bằng tuổi cũng hiếm có được, cho dù là thân thủ nhanh nhẹn hay dũng khí xung phong đều khiến người ta không thể khinh thường. Đám cướp biển chỉ có thể cảm khái anh hùng xuất thiếu niên, người lọt vào mắt xanh của thuyền trưởng, ắt cũng có chút tài năng.

"Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy, Antony Toria không bao giờ là kẻ bất chước vụng về kém cỏi, lúc mọi người quên cô, cũng chính là lúc tôi vượt qua được cô". Cậu thiếu niên nghĩ vậy nên lại càng ra sức quên mình xông lên phía trước.

Lúc Victor đến thăm bệnh, trên đầu gối của Nick đang đắp một chiếc chăn lông, buồn bã ngồi trong phòng chơi ném phi tiêu. Trường kỳ luyện tập giết thời gian đã khiến kỹ thuật của nàng trở nên vô cùng lão luyện, mỗi phi tiêu đều cắm vừa

chuẩn vừa sâu, thậm chí người hầu muốn rút chúng ra khỏi tấm bia gỗ cũng phải tốn kha khá sức lực.

Victor mở miệng can ngăn: "Không phải tôi đã dặn cô ít chơi trò đó thôi sao, chỉ dùng mỗi cánh tay phải, luyện tập lâu hai bên bả vai sẽ bị lệch, nhìn xấu chết đi được".

Nick chẳng thèm nhìn đến anh chàng bác sĩ, tiếp tục ngắm tấm bia: "Không quan trọng, dù sao tôi cũng không cần phải ra ngoài gặp ai nữa, đừng nói là bả vai, bớt đi một cánh tay thì đã làm sao chứ".

"Phập" một tiếng, một chiếc phi tiêu trúng ngay chính giữa hòng tâm.

"Mấy ngày rồi anh chăm chỉ chịu khó lắm mà, sao đột nhiên lại chịu rời khỏi phòng thí nghiệm thế?"

Victor không trả lời ngay câu hỏi của cô, nghiêng người nằm xuống, dựa vào chiếc giường mềm bên cạnh, sau đó sai người hầu chuẩn bị nước pha trà theo yêu cầu khắt khe và phức tạp của hắn.

"Kính nguyệt tháng này của cô tới chưa?"

Nick đầu môi lên đáp: "Hôm qua".

"Thời gian chuẩn nhì". Victor móc cây bút lông ngỗng từ trong túi, vạch xoẹt xoẹt mấy chữ vào cuốn sổ ghi chép: "Hai ngày nay có cảm giác không thoải mái như sốt, choáng váng hay tim đập nhanh không?"

"Không, nhưng cảm giác sốt, choáng váng, tim đập nhanh mà lại thoải mái thì không hề ít".

"Tôi không hỏi chuyện trên giường của cô! Con nhóc lưu manh khôn kiếp!" Mặt Victor xẹt nhanh qua một thoáng đỏ ửng vì xấu hổ, sau đó hậm hực lờm nhàng một cái: "Câu nói đùa chết tiệt".

"Vậy thì nói chút chuyện không phải đùa nhé". Nick nói bằng giọng bình tĩnh đến mức không có sức sống: "Tôi không còn tiếp tục bị sốt nữa, ngoại trừ những lúc trái gió trở trời ra, cánh tay và chân đã không còn cảm giác đau, đâm chọc gì vào cũng như khúc gỗ thôi. Nếu giờ anh nói phải cura đi, có lẽ tôi sẽ không cảm thấy tiếc nuối đâu".

Cây bút lông ngỗng của Victor khựng lại trên giấy một lát, không thể nhìn rõ biểu cảm của hắn sau lớp gọng kính bằng bạc. Anh chàng bác sĩ cổ chấp quay trở lại chủ đề ban đầu: "Cân nặng thì sao? Vượt qua định mức 15 pound chưa?"

"Vừa đạt chuẩn xong".

"Vậy là, cả hai yêu cầu đều đạt cả..."

"Giờ liệu thuyền trưởng có mong tôi bắt đầu sinh con cho ngài ấy không? Nghe nói tên Antony kia cũng có bản lĩnh lắm, xem ra... xem ra sau này...", phi tiêu trong hộp đã dùng hết, nhất thời cũng không có người hầu nào tới giúp Nick thu về, nàng nhìn cái hộp rỗng tuếch, ánh mắt như đồng tro tàn sau khi đám than củi cháy hết:

"Sau này hên thuyền thật sự không còn việc cho tôi nữa rồi".

"Tôi luôn cho rằng cuộc đời của con người muốn tràn đầy sức sống thì cần phải có một đối thủ cạnh tranh trường kỳ đe dọa, cho dù chỉ là trong tương tượng thôi cũng được, điều này

criải Têu

lại một lần nữa được kiểm chứng trên chính người cô. Rất tốt cực kỳ tốt..."

Cứ như thể không nghe thấy những cảm xúc ẩn giấu bên trong lời nàng nói, Victor kéo một đường vòng cung tuyệt đẹp lên bằng chữ cái Latin cuối cùng trong cuốn sổ ghi chép, sau đó vứt giấy bút đi, thoải mái nói: "Có chuyện này tôi chưa nói với bất kỳ ai, đương nhiên trong cái "hắt kỳ ai" này cũng bao gồm cả thuyền trưởng. Kính nguyệt đều đặn, tăng thêm 15 pound chất béo dự trữ, sau khi đạt được cả hai điều kiện này, ngoài việc có thể sinh con ra, cô còn có một sự lựa chọn khác".

Lời nói bình thản của anh chàng bác sĩ giống như một liều thuốc cực mạnh, nháy mắt đã châm ngòi khiến máu ửng toàn bộ cơ thể Nick sôi lên.

"Lựa chọn đó là: Mạo hiểm làm một cuộc phẫu thuật ngoại khoa, khiến thân thể cô trở về nguyên dạng ban đầu".

Hayreddin nhìn thấy hai khuôn mặt với biểu cảm hoàn toàn khác nhau, phát hiện ra có chuyện gì đó rất quan trọng mà trước đó hắn không hề biết.

Trong đó có một khuôn mặt tràn đầy vẻ hưng phấn và kích động cực độ trên từng tác da thịt, hai má ửng đỏ, đôi mắt long lanh tựa như hai vì sao. Khuôn mặt kia, lại là vẻ bình tĩnh như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì tới mình.

"Thuyền trưởng, thuyền trưởng, thuyền trưởng! Victor nói, anh ấy vừa mới nói, nói rằng tôi có thể hồi phục sức khỏe! Ngài nghe thấy không thuyền trưởng? Anh ấy vừa mới nói đấy, nói rằng có thể phẫu thuật!!" Nick nói năng lộn xộn,

Phạn Ca

nếu như có thể đứng dậy được, nàng sẽ giống như một con heo rừng đang phấn khích khua khoắng chân cẳng khắp nơi.

Còn Victor lại không hề rằng nói một câu nào, nhấc một tách trà lên.

Khóe miệng Hayreddin mang theo nụ cười, liếc nhìn Victor: "Tới Istanbul ba tháng, ngoài việc trêu chọc đám nhân sĩ tôn giáo ở khắp mọi nơi trong Học viện Y khoa, tôi chưa từng nghe cậu nhắc đến chuyện phẫu thuật gì đó, khả năng bảo mật rất tốt đấy".

"Vì tôi vẫn chưa thể xác định được chuyện phẫu thuật này có khả thi không, cho đến khi hoàn thành xong thí nghiệm trong ba tháng". Victor xòe hai tay ra, nói câu xin lỗi không chút thành ý: "Gây không ít phiền phức cho ngài rồi, thuyền trưởng".

Hayreddin còn chưa kịp trả lời, Nick đã không kìm được xen vào: "Ngài có tin được không? Bác sĩ dùng lộn và khi làm thí nghiệm đấy! Nói rằng thí thể người thì không nhìn thấy được quá trình xương cốt lành lại, nhưng nếu là động vật sống thì có thể quan sát được rõ hơn...".

"Đợi một lát, vật sống?" Hayreddin cất ngang lời nàng, nghi ngờ liếc nhìn anh chàng bác sĩ: "Thông tin tôi nhận được là phòng thí nghiệm bị nổ rất nhiều lần, cậu còn mua rất nhiều động vật, vắn vồ suốt mấy ngày liền rồi vứt xác ra ngoài thành".

"Đương nhiên rồi, phẫu thuật là một công việc nguy hiểm, nên tôi không thể bắt đầu thử động dao từ chính cơ thể của con nhóc khốn kiếp kia. Còn về phần phát nổ, là do tôi thử

nghiệm một loại thuốc gây mê mới, loại hợp chất này thỉnh thoảng không được ổn định lắm". Victor bình tĩnh uống một hớp trà.

Nhận ra chuyện này không phải tin tức gì tốt đẹp trong ngày, nụ cười trên khuôn mặt Hayreddin nhạt hẳn đi: "Dựa vào cách nói chuyện của cậu, có nghĩa là thí nghiệm đã thành công".

"Nếu cứ kéo dài thời gian, chỗ xương gãy sẽ biến dạng, hướng hồ thời tiết này cũng vừa đẹp, sẽ không gây nhiễm trùng do nhiệt độ quá cao".

"Tôi muốn biết ca phẫu thuật kỳ quặc sử dụng loại thuốc mê gây nổ này rốt cuộc nắm chắc bao nhiêu phần thành công".

"Nói thế nào nhỉ, tỉ lệ phải nói là.. Victor ngẩng đầu lên nhìn Hayreddin: "Tôi nắm chắc bảy phần rằng sau khi phẫu ệ thuật xong, cô ấy sẽ sống, tiếp đó nắm chắc ba phần sẽ hồi phục lại như cũ".

Nụ cười của Hayreddin hoàn toàn tắt lịm.

Nick nhảy cảm phát hiện ra sự thay đổi thái độ của thuyền trưởng, giọng nói lập tức thấp tám độ, ngập ngừng nói: "Tuy rằng có hơi mạo hiểm, nhưng tôi đã đạt đủ các điều kiện phẫu thuật rồi, nếu không may cũng chỉ bị cưa tay chân đi thôi, chẳng khác hiện tại là bao..

Hayreddin trầm giọng nói: "Chuyện đó để sau rồi nói, hiện giờ tôi cần phải nói chuyện riêng với bác sĩ một lát".

Phạn Ca

"Nhưng thuyền trưởng ơi...".

"Rabena, ôm cô ấy vào phòng ngủ đi, tìm một sợi dây trói lại trên giường, tôi không hy vọng có người còn chưa nằm thì đã bò đến nắp sau cánh cửa nghe lén".

Cô nàng nô lệ da đen cao lớn lập tức chấp hành mệnh lệnh, bế Nick về mặt đầy nghi ngờ đi, vừa bước về phía phòng ngủ, vừa thì thầm nói:

"Đi thôi phu nhân, đàn ông bọn họ nói chuyện, chúng ta không nên nghe..

Hayreddin đóng cánh cửa lại cái rầm, phòng sinh hoạt chỉ còn lại người.

"Bây giờ là thời gian của người lớn hả?" Victor đặt chén trà xuống, khuôn mặt mỉm cười ung dung.

"Cậu nên giải thích hợp lý vào cho tôi", sắc mặt Hayreddin âm u sầm sì, giọng nói cực kỳ không vui: "Chi nắm chắc có ba phần, mà cậu đã trực tiếp nói với cô ấy! Nhìn dáng vẻ vui mừng của cô ấy đi, bên trong cái hộp sọ đó có chút gì gọi là lý trí không? Cô ấy tưởng rằng chỉ cần cầm dao rạch một đường chảy tí máu là đã có thể phục hồi linh hoạt giống như con khỉ kia!".

"Bất kể Nick có đủ trí thông minh để lý giải hay không, tôi đã nói tỉ lệ thất bại với cô ấy rồi, còn về phần có muốn mạo hiểm phẫu thuật hay không, quyền lựa chọn thuộc về cô ấy". Victor bình tĩnh nói: "Việc cho người già mạo Hái Yêu thay thế vị trí của cô ấy, lấy đi tiền lương và căn phòng đơn của cô ấy, tôi đều không có ý kiến. Vì những vật ngoài thân ấy đều là của

ngài cho, thu lại rồi cho người khác cũng là quyền của ngài. Nhưng thân thể là thuộc về Nick, cô ấy có quyền đưa ra quyết định cho cuộc sống của mình".

"Đưa ra quyết định cho cuộc sống của mình? Cậu không nhìn thấy khuôn mặt chỉ biết ngây ra vì sung sướng đó à?" Hayreddin hung dữ trừng mắt nhìn Victor, mái tóc đỏ rực dường như đang xù hăn lên, giống hệt một con sư tử nóng nảy.

"Cô ấy là một đứa trẻ! Căn bản không nghĩ đến hậu quả của việc đưa ra những lựa chọn bừa bãi - chính là cái chết".

"Cô ấy không còn là một đứa trẻ lâu rồi!".

Victor đứng phắt dậy, thậm chí lia hết số giấy bút xuống đất. Đối mặt với con giận dữ của Hayreddin, giọng nói của anh ta cũng trở nên gay gắt hơn: "Trước giờ ngài chưa từng coi Nick là một đứa trẻ, cô ấy là thuộc hạ của ngài, tình nhân của ngài, nhưng ngài đã bao giờ nghĩ đến chuyện, mỗi lần cô ấy bị ệ thương đều là vì phục tùng mệnh lệnh của ngài nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng chưa!".

Lời lẽ đanh thép ngữ điệu hùng hồn khiến căn phòng chìm vào im lặng, rồi không khí đậm đặc mùi thuốc súng đến độ có cảm tưởng như hễ chạm vào là phát nổ đột nhiên thay đổi.

Lòng ngực Hayreddin gấp gáp phập phồng, bàn tay siết chặt lại thành nắm đấm dường như muốn vặn đầu Victor ra. Vai của anh chàng bác sĩ run lên vì căng thẳng và kích động, anh ta vẫn không thích ứng được với kiểu đối kháng trực tiếp mặt đối mặt, đặc biệt là khi đối phương là một người đàn ông lực lưỡng đang trong tình trạng tràn đầy lửa giận thế này. Nhưng

Phạn Ca

dần dần, Hayreddin kìm nén cảm xúc nóng nảy của mình xuống, đáy mắt toát lên vẻ hối hận.

"Đúng vậy, những gì cậu nói không sai, tất cả đều do tôi... là tôi đưa cô ấy lên con thuyền nhất định sẽ chìm đó".

"Không phải tôi trách móc gì ngài...". Cánh môi Victor nhấp nháy, cố gắng tìm một cách nói thích hợp: "Đó đều là sự lựa chọn của bản thân Nick, không phải sao? Cô ấy chọn lên thuyền làm một kẻ lưu vong, chọn phục tùng mệnh lệnh, chọn trở thành tình nhân của ngài, cũng không nỡ lời oán hận việc gánh chịu đủ mọi hậu quả. Nick đã dùng cách thức của người trưởng thành để đối xử với bản thân mình từ lâu rồi!".

"Nhưng rõ ràng cậu biết bất luận tỉ lệ thất bại lớn đến đâu, cô ấy đều sẽ chọn việc phẫu thuật! Đây không phải là chọn một trong hai, Nick sẽ không thể từ chối hy vọng được hồi phục sức khỏe, cho dù đó chỉ là một tia hy vọng mong manh như ánh sáng đom đóm... tôi đã từng đưa cô ấy đến chỗ mạo hiểm, lần này không thể nhìn cô ấy bước chân vào chỗ chết được!".

Victor bồn chồn đi đi lại lại trong căn phòng, qua một lúc lâu sau mới nói:

"Bệnh nhân là một đám tiểu quỷ không biết tốt xấu nghi thần nghi ma, tôi an ủi vỗ về bọn họ, lừa gạt bọn họ, dọa dẫm bọn họ, dùng những viên thuốc làm từ bột mì dỗ dành bọn họ. Nhưng đến thời khắc liên quan đến sống chết, tôi nhất định phải nói ra sự thật để bọn họ tự mình quyết định".

Hắn dừng bước chân lại, nói ra một sự thực: "Lẽ nào năm đó ngài không làm như vậy sao? Ilyas, cậu ấy khẩn xin được

chết ngay lập tức, chính ngài đã tự tay giúp em trai mình đư bình yên còn gì!".

Hayreddin ngẩng phắt đầu lên, đoạn trí nhớ đau đớn ập đến khiến cho đôi mắt màu lam tràn đầy tơ máu: "Lúc đó Ilyas đã không thể cứu được nữa rồi! Chú ấy gần như đã bị nổ thành hai mảnh!".

"Nhưng ngài biết rõ ràng, tôi có thể kéo dài mạng sống cho cậu ấy thêm hai ngày nữa!".

"Đó chỉ là vô duyên vô cớ kéo dài thêm đau đớn mà thôi! Nick không giống vậy, hiện giờ cô ấy vẫn có thể ăn uống chơi đùa được, vẫn có thể nói được cười được, cẩn thận chăm sóc thì có khác gì người bình thường đâu?".

"Nhưng cô ấy không phải người bình thường! Cô ấy là Hải Yêu! Ngài đã từng nuôi đại bàng trong lồng vàng bao giờ chưa? Cho dù vết thương da thịt không biến chuyển xấu, tính thần cô ấy sớm muộn gì cũng sẽ héo úa mất thôi!".

"Tôi biết! Tôi biết chứ!"" Hayreddin nắm mạnh lên tay vịn của chiếc ghế dựa, mảnh gỗ bay ra bắn lên tường: "Nhưng so với việc lập tức đưa đến chỗ chết, chỉ ít tôi muốn cô ấy được sống thêm quãng thời gian hai ba năm tốt đẹp nữa! Cô ấy còn nhỏ như vậy, luôn phải chịu khổ sở, chưa từng được nhìn thấy gì...".

Thần sắc anh chàng bác sĩ ảm đạm hẳn đi, ngậm chặt miệng. Xét từ khía cạnh tâm lý mà nói, phẫu thuật thất bại giống như một đòn giáng nặng nề không sao kể hết.

Hồi lâu sau, anh ta mới thấp giọng nói: "Tôi biết vì sao ngài không muốn có con, vì những đứa trẻ ngài nuôi lớn từng người từng người một đều chết trước mặt ngài, nên ngài càng không thể chấp nhận để Nick mạo hiểm, ngài hy vọng cô ấy mãi mãi vui vẻ tự do tự tại, không phải lo chuyện cơm áo. Nhưng cô ấy không phải là đứa trẻ của ngài, cô ấy là chính cô ấy, luôn luôn là như vậy".

Victor sửa sang lại vẻ bề ngoài, nhặt đồng giấy bút lúc vừa nãy không cẩn thận lia xuống đất lên nhét vào trong túi, kẹp dưới nách.

"Tôi sẽ nói tường tận quá trình phẫu thuật và mức độ nguy hiểm của nó cho cô ấy nghe, lần này, ngài hãy để Nick tự mình lựa chọn đi!".

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Ilyas

Type: thienyet98

Hayreddin sai những bước chân nặng nề quay lại phòng ngủ. Vừa đẩy cửa ra, hắn thấy Nick đang nằm ngang trên chiếc giường mềm, nhìn từ mức độ khăn trải giường và chăn gối bừa bộn, hắn nàng đã lăn qua lộn lại để đến mấy chục vòng. Rabena trung thành chấp hành mệnh lệnh của hắn: Đứng bên cạnh chiếc giường mềm, để phòng Nick bò ra ngoài nghe trộm.

Hayreddin khoát khoát tay, cô hầu gái liền khom lưng lui ra ngoài. Nick chống người dậy, cặp mắt đen láy sáng ngời mở lớn nhìn hân, trên mặt viết đủ mọi loại cảm xúc nghi ngờ xen lẫn lo âu. Hayreddin nắm lấy phần dưới nách kéo nàng lại, ôm siết nàng vào ngực mình. Nick cũng dang tay, ôm lấy cổ hân, gối đầu lên bờ vai của hân.

Cơ thể mềm mại ấm áp trước sau như một, bộ ngực nhỏ bé phập phồng bất an, những sợi tóc xõa tung dưới nhịp thở của hân toát ra hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng. Ngón tay Hayreddin luồn vào trong mái tóc của nàng, vuốt ve thuận theo chiều dài của những sợi tóc mảnh mượt mà, hân nghĩ nếu như nghe theo lời đề nghị của Victor, biết đâu cơ hội được ôm nàng như thế này sẽ chẳng còn được mấy lần.

“Thuyền trưởng, tôi nghĩ, tôi nói đến chuyện chọn một trong hai...”.

“Hiện giờ tôi không muốn nghe đến cái từ ‘chọn’ ấy nữa”. Sau khi cố gắng khống chế cảm xúc, giọng nói của Hayreddin nghe có vẻ hơi khô khan lạnh nhạt, dường như vẫn còn giận. Nick lập tức im miệng, nhưng nàng tự cho rằng mình đã tìm ra nguyên nhân gốc rễ cơn tức giận của Hayreddin, vì thế chưa được bao lâu, lại không nhịn được lên tiếng nằn nì:

“Thuyền trưởng, không phải tôi không muốn mang thai con của ngài, chỉ là muốn hồi phục sức khỏe trước, đến lúc ấy, đến lúc ấy cho dù phải xin nghỉ dài hạn tôi cũng nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ”. Nàng vỗ ngực cam đoan với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Đảm bảo cả về chất lượng lẫn số lượng, ngài nói muốn bao nhiêu thì tôi sẽ sinh bấy nhiêu!”.

Hayreddin ngăn người hồi lâu, nhớ đến “chu kỳ kinh nguyệt đều đặn, tăng thêm 15 pound” không chỉ là điều kiện cần thiết để phẫu thuật, mà còn là tiền đề để mang thai, mới nhận ra nàng đã hoàn toàn hiểu lầm.

Hân bật cười khê: “Em không nhắc tới thì tôi cũng quên khuấy mất việc này. Đừng lo lắng vớ vẩn nữa, vừa rồi tôi thảo luận mức độ rủi ro của ca phẫu thuật, chứ không phải chuyện gì khác. Huống hồ sinh em bé không phải áp nỡ gà con, cho dù có muốn sinh cũng phải bàn bạc cẩn thận lâu dài. Bản thân em vẫn là một đứa trẻ, giờ lại thêm một đứa nhóc suốt ngày ra rả kêu đói như chim, sao mà chăm sóc được”.

“Rabena nói rằng sữa của cô ấy là đủ rồi, chỉ cần tôi lo sinh ra là được”. Nick không cần thận giẫm lên khuyết điểm của bản thân, lại lôi thứ khác ra tham chiếu tìm lại chút tự tôn: “Như vậy tôi vừa có thể đánh nhau được lại vừa có thể sinh con được, công năng nhiều hơn tên nhãi Antony kia nhiều mà?”.

Hayreddin không kìm được phá lên cười: “Sao việc gì em cũng phải đá cho hân một phát mới được thế... được rồi được rồi, nhiều hơn, có thể thuê được một thuộc hạ có nhiều công năng toàn diện như em đúng là lỗi to”.

Nick được khen, cong đuôi dương dương đắc ý. Nàng vốn dĩ đang lo lắng Hayreddin vì chuyện chọn một trong hai mà không vui, giờ phát hiện ra tình thế cũng không nghiêm trọng như mình tưởng tượng, đầu óc liền thả lỏng hân. Thuận thế, nàng nắm luôn lên đùi Hayreddin, rì rả rì rầm kể về viễn cảnh tươi đẹp khi được phục hồi nguyên trạng của nàng.

“Tôi sẽ chạy từ mũi thuyền đến đuôi thuyền, treo từ dưới cột buồm lên thẳng trên đỉnh, rồi lại trượt xuống luôn một lèo... tôi muốn chơi bài, hơn nữa còn phải đánh cược một ván thật lớn, có trời biết đã rất lâu rồi tôi chưa được sờ đến một lá bài nào... đến quán rượu uống nước ô mai và bia nhạt, vừa huyết sáo vừa ngắm những cô gái xinh đẹp khiêu vũ, không biết những quán rượu ở Istanbul có nước ô mai không nhỉ? Thuyền trưởng ngài có chắc không? Thế thì quá tuyệt... còn lấy được lại căn phòng đơn của tôi nữa chứ, lúc ấy sẽ chuyển hết tất cả đồ đạc truyen cổ tích và đồ chơi vào trong đó...”.

Nói hươu nói vượn cả nửa ngày trời, Hayreddin lòng dạ để ở tận đâu đâu ngoại trừ âm ừ vài tiếng, cũng không nói thêm gì khác. Nick ngẩng đầu lên, phát hiện hân thùy chung vẫn đang nhìn đắm đắm vào mình, khuôn mặt mang theo vẻ kỳ quái chưa từng nhìn thấy bao giờ, vừa dịu dàng lại bi thương, cứ như thể người nằm trong lòng hân là một đứa trẻ sơ sinh sắp chết yểu.

“Thuyền trưởng ơi?” Nick lo lắng gọi hân: “Ngài sẽ để tôi làm phẫu thuật, đúng không?”.

Nàng kiên nhẫn chờ, chờ, chờ mãi cho đến khi góc độ của những cái bóng trong phòng đều thay đổi cả. Yết hầu Hayreddin lên xuống mấy lượt, nói ra một câu mơ hồ khiến nàng thấp thòm lo âu:

“Tôi cần thời gian để suy nghĩ đã”.

Vịnh Sừng Vàng lại đắm chìm trong những cơn mưa đông rả rích không ngừng. Hoi nước trên biển và đất liền như cùng nhau dệt lên một tấm lưới, bao phủ toàn bộ tòa cung điện màu trắng. Thấp thỏm, nghi ngờ, mất mát, tâm tình của Nick cũng âm u ảm đạm y như thời tiết vậy, nàng lần đi lộn lại nhìn ngắm những tầng mây dày không thấy điểm bắt đầu.

Victor lại tới nữa, nói hết những bất ngờ ngoài ý muốn có thể gặp phải cho nàng biết: Gây mê thất bại, viêm sau mổ, nhiễm trùng máu... trước kia anh chàng bác sĩ toàn dùng những từ ngữ y khoa nghe xong không tài nào hiểu nổi để dọa nàng, nên lần này Nick không nghĩ ngợi gì nhiều, đồng ý ngay. Nhưng Victor nói xong liền bỏ đi, sau đó giống như bốc hơi khỏi nhân gian không thấy bóng dáng đâu nữa. Hayreddin không hề nhắc nhòm gì đến chuyện phẫu thuật, mỗi ngày chỉ đều ngồi ở hành lang, lặng lẽ hút thuốc nhìn theo màn mưa đang tí ta tí tách. Hy vọng hồi phục giống như hình ảnh đẹp để huyền ảo của bong bóng xà phòng nháy mắt sẽ tan biến, sau đó không còn ai nhắc đến nữa.

Nick hoàn toàn không biết nên làm sao. Van nài một người đàn ông có tính cách kiên nghị như Hayreddin là vô dụng, trừ phi bản thân hân thay đổi suy nghĩ, còn không bất cứ ai cũng đừng hòng lay chuyển được những quyết định hân đã đưa ra.

Vì mùa và thời tiết, màn đêm buông xuống rất nhanh. Sau bữa cơm tối thông thường là khoảng thời gian hai người cùng nhau giải trí, đánh cờ, chơi đàn, so điểm khi chơi phi tiêu, kể cho nhau nghe những chuyện mất thấy tai nghe trong ngày, thời gian trôi qua rất nhanh. Nhưng từ sau cuộc nói chuyện hôm ấy, quãng thời gian này liền trôi qua trong im lặng.

Tắt đèn từ sớm rồi lên giường, trong màn đêm lạnh lẽ, tiếng mưa lại càng âm vang quá đỗi, cả hai người đều không ngủ được. Nick thăm đếm đến đúng một trăm, liền chui vào trong chăn lẩn tìm, áp mặt lên cơ bắp cuộn cuộn trên cánh tay của Hayreddin, chớp mũi lạnh lẽo lập tức cảm nhận được sự an ủi.

“Hôm nay kinh nguyệt của tôi sạch rồi”. Từ sau cuộc nói chuyện đó đã là ba ngày rồi, trong tiềm thức Nick đếm từng ngày.

Ấm chỉ và câu trả lời hết sức trần trụi, Hayreddin lật người đè nàng xuống, nhiệt độ khi hai làn da dính sát vào nhau dần dần tăng lên, hai người không nói tiếng nào, hòa theo tiếng mưa rơi, hơi thở gấp gáp dồn dập mà nặng nề vang vọng khắp cả căn phòng. Giống như không còn cơ hội nào được ôm lấy nhau như vậy nữa, tình cảm cuộn trào mãnh liệt từ làn da màu đồng của hắn lan đến tay chân và cơ thể trắng nhợt nhạt của nàng, hắn chầm lên trên người nàng những yêu thương nồng nàn, những lửa cháy nóng bỏng.

Những đợt thủy triều lần lượt dâng lên, rồi lại lần lượt lui xuống, cho đến khi những con sóng rút đi, để lại bãi cát bằng phẳng mịn màng. Kết thúc, Nick nằm úp sấp lên khuỷu tay Hayreddin, tay chân cơ thể hai người quấn lấy nhau, lắng nghe tiếng cây cối trong sân được cơn mưa gột rửa.

“Reis... tôi muốn thử một lần, nhất định phải thử một lần! Nếu bỏ qua lần này, cả đời tôi sẽ hối hận!”.

Hayreddin khẽ khàng thở dài: “Victor chỉ biết dùng lời lẽ chấp vả nên niềm hy vọng tươi đẹp, nhưng chân tướng sự thật lại là: Em rất có khả năng bị tra tấn đến tận cùng, chảy máu đến cạn kiệt, mà vẫn phải đối mặt với kết quả thất bại”.

Nick vội vã nói: “Tôi không sợ! Dù sao bọn chúng ở trên người tôi cũng vô dụng, nếu thất bại thật thì chẳng qua là cắt bỏ đi thôi. Hơn nữa cho dù vận may quá kém, cùng lắm là chết”.

Hồi lâu, Hayreddin bình tĩnh đáp:

“Tôi biết em không sợ, người sợ là tôi...” Mưa rơi tí tách, tắm rửa cho những đóa hoa nhài trong sân, phát ra những tiếng sột soạt êm dịu, hắn nói:

“Tôi không thể chịu được kết quả em bị giày vò đến chết”.

Vị thuyền trưởng không gì không làm được, không biết e sợ là gì lại đang thừa nhận rằng hắn cũng có thứ để sợ, Nick nhất thời ngây người, không biết nên trả lời sao.

“Loại vấn đề chọn một trong hai này, nửa đời trước tôi đã từng làm rất nhiều rồi. Mười năm trước khi kiếm thù vàng đầu tiên trên biển, có hai sự lựa chọn bày ra trước mặt tôi: Một là mua mấy chục mẫu vườn cây ăn quả ở quê, trở thành ông chủ nông trang, sống cuộc đời an ổn sung túc; hai là chiêu binh mãi mã, làm một kẻ lưu vong lữ đạo liếm máu. Hai con đường đó. Tôi đã chọn con đường mạo hiểm. Qua mấy năm, khi Sư Tử Đỏ đã sở hữu mấy chục con thuyền, mấy trăm thuộc hạ, sự lựa chọn lại đến: Làm một tên trùm cướp biển nay cướp chỗ này mai chuyển chỗ khác, hay dùng chân ở Bắc Phi chống lại Tây Ban Nha, trở thành một kẻ kiêu hùng xưng bá toàn bộ vùng Địa Trung Hải? Tôi lại chọn mạo hiểm. Mỗi lần lựa chọn lại có đủ những giọng nói phản đối bủa vây xung quanh tôi, chúng đều rất có lý, nhưng lần nào, tôi cũng đều kiên trì với con đường mạo hiểm hơn, lợi ích to lớn hơn. Bây giờ em nhìn đi, tôi đâu có chọn sai”.

Lúc tự thuật lại những chuyện trong quá khứ, giọng nói của Hayreddin rất thân nhiên, cứ như thể mọi sóng to gió lớn không cách nào tưởng tượng nổi trong quãng thời gian đó chỉ là một chuyến hành trình bằng phẳng quá đỗi.

Nick tóm chặt lấy cánh tay Hayreddin: “Đã như vậy rồi, ngài cũng để tôi mạo hiểm một lần đi!”.

“Tôi còn chưa nói xong mà...”. Hayreddin duỗi tay vuốt ve mái tóc của nàng: “Đánh bạc rất đã, nhưng có đôi khi cái giá em phải trả, sẽ vượt xa khỏi phạm vi em có thể chịu đựng được”.

“Nhưng ngài đã nói rằng chưa từng hối hận mà?”.

“Tôi lừa em đấy”. Hayreddin bật cười khê: “Người đứng ở vị trí như tôi, tuyệt đối không được để bản thân lộ ra chút điểm yếu nào. Nhưng thật ra, tôi đã từng vô cùng, vô cùng hối hận. Ilyas, người em trai duy nhất của tôi, chính là cái giá mà tôi phải trả”.

“Chuyện này nếu kể từ đầu thì thực sự rất dài. Lúc cha mẹ tôi qua đời, Ilyas lên năm, Cecilia vẫn là một đứa trẻ sơ sinh. Những anh lớn ra ngoài kiếm tiền, tôi chẳng còn cách nào khác đành ở nhà chăm sóc hai đứa trẻ. Khi ở vào độ tuổi của em, công việc mỗi ngày của tôi là bón cơm cho hai đứa ăn thật no, lau dọn nhà cửa, rửa bát đĩa, và bít tất, tắm rửa thay tã cho Cecil, chuẩn bị cơm cho hai anh trai lúc ra ngoài mang theo, công việc quanh quẩn nơi xó bếp nhiều vô cùng tận... được rồi, ngậm miệng lại đi, vì đã từng làm những công việc đó nên tôi mới biết khi em bị quất roi lên con sốt thì nên chăm sóc em thế nào. Cuộc sống khi ấy vừa khó khăn lại xô bồ phức tạp, nhưng có các anh kiếm tiền giúp đỡ, tốt xấu gì tôi cũng vẫn nuôi lớn được hai đứa chúng nó. Đối với tội mà nói, hai đứa trẻ tóc đỏ ấy không chỉ là em trai em gái, mà giống như những đứa con của tôi vậy, chỉ cần hai đứa chúng khỏe mạnh hoạt bát, tất cả mọi thứ đều đáng giá”.

“Khi Ilyas mười bốn, mười lăm tuổi, tôi đã có thể rời nhà đi làm những công việc bán thời gian, lúc ngày mùa bận rộn thì tới vườn cây ăn quả, lúc nông nhàn thì theo thuyền ra biển đánh bắt cá. Đảo Lesbos là một nơi rất trù phú, chỉ cần có chân có tay không lười biếng, thu nhập không tồi chút nào. Khi đó tôi vẫn còn rất ngây thơ, cảm thấy trong nhà có bốn người đàn ông có sức vóc là việc, tính hình sẽ ngày một tốt hơn. Nhưng đúng vào lúc mọi thứ thoạt nhìn có vẻ rất thuận lợi ấy, Cecil bị một kẻ súc sinh Tây Ban Nha làm nhục, còn tôi, lại chẳng thể bảo vệ chu toàn được cho con bé...”.

Chuyện đã trôi qua bao nhiêu năm, nhưng mỗi lần nhắc lại, cơn phẫn nộ và cảm giác áy náy vẫn khiến giọng nói của Hayreddin trở nên khàn đặc. Nick ôm lấy cánh tay hắn khẽ nói: “Ishak nói với tôi rằng, đó là một sự cố ngoài ý muốn, không thể trách ngài được”.

“Phải, đó là một sự cố ngoài ý muốn đáng ghê tởm. Nhưng tôi vẫn thường nghĩ đi nghĩ lại, nếu như lúc đó tôi không ra khỏi nhà, nếu như tôi có tiền gửi con bé đến trường nội trú trong thành phố, nếu như con bé không chạy đi quá xa... mỗi lần tôi ra khơi, con bé luôn thích chạy ra bờ biển ngắm chò, nhìn xem tôi có đột nhiên nhảy từ một con thuyền nào đó xuống không... tóm lại mọi chuyện đều không thể quay lại được nữa, vì xảy ra đánh nhau có vũ khí với quân nhân Tây Ban Nha, nên cả bốn anh em tôi không thể sống tiếp ở quê cũ được nữa. Đã hoàn toàn nhìn thấu sự nhu nhược trước mặt quyền thế của lê xưa nếp cũ, tôi quyết định trở thành một kẻ định ra những quy tắc, chứ không phải là kẻ chuyên phải phục tùng”.

Tuy rằng tình cảm giữa mấy anh em tôi rất tốt, nhưng đôi khi lại xảy ra cãi vã, vì thế chưa được bao lâu, chúng tôi đã tách ra làm riêng. Ilyas do tôi nuôi lớn, từ nhỏ đã thích đi theo sau tôi, nên lúc ra riêng, thằng bé không chút do dự quyết định đi theo tôi. Thằng bé đó là một đứa trẻ ngoan, thông minh khỏe mạnh, lạc quan phóng khoáng. Tôi vẫn luôn nghĩ, nếu năm đó lúc có được khoản tiền đầu tiên, tôi lựa chọn viết giấy mua đất, chứ không phải tiếp tục con đường lưỡi dao vấy máu, nói không chừng đến giờ thằng bé vẫn sống rất tốt, đã kết hôn và có con rồi”.

Nick rầu rĩ nói: “Chuyện đó đâu có tốt, nếu như ngài không lựa chọn như vậy, tôi đây biết làm thế nào? Không gặp được ngài, hiện giờ tôi vẫn sẽ là một con nhóc đói khát lang thang trên đường”.

Khỏe miệng Hayreddin hơi cong lên, vò vò tóc vàng: “Tiểu quý ích kỷ, chỉ nghĩ đến việc bản thân được ăn no”.

“Nhưng bất kể ngài có hối hận ra sao, những chuyện đã xảy ra rồi không thể nào quay lại được nữa đúng không?”.

“Phải, em nói không sai chút nào”. Hayreddin nặng nề nói: “Mưa đã rơi và những chuyện đã làm đều không cách nào cứu vãn được”.

“Cậu ấy bị kẻ địch giết chết sao?”.

“Không, cũng là một sự cố ngoài ý muốn... mấy năm đầu mọi việc rất thuận lợi, Sur Tũr Đò có khá nhiều thuyền, nhưng vẫn chưa đủ tiền để trang bị vũ khí, những thứ đang dùng đều là những khẩu pháo sắt kiểu dáng cũ, thiếu tính ổn định. Trong một trận chiến ác liệt, không có cơ hội để áp sát mạn thuyền đối phương, chỉ có thể bắn qua bắn lại, Ilyas đang ở khoang pháo đốc chiến thì có một pháo thủ do quá vội, chưa lau sạch nòng pháo đã nhồi thuốc nổ vào, lại nhồi quá nhiều, vừa mới châm lửa, toàn bộ khẩu pháo đã nổ tung. Hai chân của Ilyas bị nổ trúng, ruột cũng xổ cả ra ngoài, nhưng những người đàn ông trong gia đình tóc đỏ đều rất mạnh mẽ, bị thương nặng như vậy nhưng vẫn không chết ngay. Victor đã cho thằng bé uống rất nhiều nha phiến, thằng bé ngất đầu lên nhìn xuống nửa người dưới của mình, sau đó nhếch môi cười nói với tôi: “Anh, làm thế nào bây giờ, chim nhỏ của em cũng bị nổ mất rồi”. Thằng bé đó là vậy đấy, ở trong hoàn cảnh tồi tệ như thế nhưng vẫn nói đùa được”.

“Victor là bác sĩ, nhưng không phải là một vị thần, vết thương như thế chỉ có thể kéo dài thời gian mà thôi. Sau đó nha phiến cũng không còn tác dụng nữa, Ilyas không ngừng co giật, máu chảy ra ngập cả boong thuyền. Lúc ấy tôi nói với bác sĩ rằng không cần phải làm gì nữa, tôi nắm chặt lấy tay thằng bé, nó cười nói với tôi: ‘Em không xong rồi, tiễn em đi đi. Một mình Cecil ở dưới đất cô đơn lắm, em muốn đi cùng với con bé’. Tôi nhìn vào mắt nó, bên trong đã không còn chút thần nào nữa. Tôi lại nhìn Victor, khuôn mặt cậu ấy chỉ còn lại vẻ tuyệt vọng, bó tay không thể làm gì hơn. Cuối cùng... cuối cùng tôi nắm lấy cần cổ Ilyas, dùng sức lực lớn nhất có được... cứ như vậy, cả hai đứa trẻ tôi nuôi lớn đều được tôi tự tay tiễn lên đường...”.

Nói xong những chuyện này, Hayreddin im lặng. Nick dang rộng một bên cánh tay, cố gắng ôm chặt lấy hắn. Tiếng mưa rơi rào rào, nằng nằng cảm nhận được yết hầu của hắn không ngừng lên xuống, nhưng bàn tay đang nắm chặt lại trở nên lạnh lẽo.

“Sau đó, tôi đã dùng tất cả số tiền mình có thay pháo đồng, súng ống có chất lượng tốt nhất, tất cả đều được trang bị kiểu tối tân. Tôi tập trung hết những pháo thủ lại huấn luyện, nếu có ai sơ suất quên không lau bước cọ nòng pháo, tôi sẽ quát cho lần da rách thịt. Từ đó trở đi, những trận pháo kích của Sur Tũr Đò chưa bao giờ thua bất kỳ hải quân của một quốc gia nào. Em đã hiểu ra chưa? Con người muốn có được những thứ không thuộc về bản thân, sẽ phải trả giá bằng máu tươi. Tôi đã tiễn đưa hết người này đến người khác, bây giờ, đến em cũng yêu cầu đi trên con đường không thể quay đầu lại đó ư”.

Nghe xong những lời này, cuối cùng Nick đã hiểu tại sao thuyền trưởng lại suy nghĩ lâu đến vậy. Sự dửng dưng đơn độc không mấy may e ngài điều gì khiến nằng không sợ thất bại cũng không sợ cái chết, nhưng nổi cay đắng khô sở do sự thất bại và cái chết đó đem đến, lại để thuyền trưởng gánh chịu.

Điểm yếu của Sur Tũr Đò, là hắn không thể chịu đựng được những người hắn yêu quý rời xa mình.

“Xin lỗi, xin lỗi”. Nick nhỏ giọng xin lỗi, vì tính cách ương ngạnh của bản thân.

“Được rồi, đừng nói mấy câu xin lỗi đó nữa”. Hayreddin ôm chặt lấy nằng, hôn lên trán nằng: “Em có một điểm giống tôi nhất là bất kể người khác nói thế nào, đều sẽ kiên trì đi trên con đường của mình. Chúng ta là kiểu: Dân cờ bạc điên cuồng, tiền đặt cược là vận mệnh của bản thân. Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, bất kể em muốn sao, tôi đều sẽ ủng hộ sự lựa chọn của em. Nếu vì nhát gan sợ sệt và đau đớn khổ sở mà bỏ cuộc giữa chừng, tôi cũng sẽ giúp em tiến hành đến cùng, lần này, không có đường rút lui đâu”.

Mưa suốt cả một đêm, đến khi bầu trời ngày thứ hai hừng sáng, cơn mưa mới dần dần ngớt hạt. Đàn mòng biển cất tiếng kêu chói tai vượt qua những cánh buồm trắng, những đám mây dày nặng bắt đầu bị gió biển thổi tan, chùm ánh sáng vàng kim khó khăn xuyên qua kẽ hở, rót ánh nắng chiếu thẳng xuống mặt biển.

Trong sân, một giọt sương phản chiếu tất cả những cảnh sắc ấy, long lanh lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Mặt Trời Trong Đêm Tối

Type: thienyet98

“Đầu tiên, tôi sẽ rạch mở da và cơ thịt của cô ra, để lộ chỗ xương gãy... giờ chắc chắn chúng đều đã phát triển xiên lệch rồi, vì thế trước hết phải dùng dụng cụ cưa, ghép nối chúng lại dựa theo phương pháp chính xác, rồi sau đó dùng những tấm thép và đinh vít để cố định, cuối cùng khâu cơ thịt và da lại”.

Victor vừa sờ nắn chân tay bị gãy của Nick, vừa vẽ lại hình dạng xương cốt theo sự phỏng đoán của mình.

“Mới nghe thì thấy chả có gì khác so với việc thợ mộc tu sửa lại long cốt của thuyền bè nhỉ”. Nick nói.

“Nếu thợ mộc cũng có thể phẫu thuật, đợi đến được bước cuối cùng, cô đã chết một trăm lần rồi”. Victor lườm cho nàng một cái, nhưng sự hưng phấn của Nick hiển nhiên không đặt ở đây.

“Vậy sau này tôi sẽ có cánh tay và chân làm bằng những tấm thép à? Nghe hay tuyệt!”.

“Phải đấy, càng tuyệt hơn thì chúng có thể bị gì sét ngay bên trong cơ thể cô, sau đó khiến các mô bị nhiễm trùng, da tím bầm mưng mủ, cơ thịt sẽ bong rụng ra từng mảng từng mảng một...”.

Victor hài lòng nhìn sắc mặt Nick bắt đầu trở nên trắng nhợt.

“Phản ứng bài tiết sự xuất hiện của dị vật là một trong những nguy cơ thường xảy ra khi phẫu thuật, vì thế đợi hai năm nữa khi xương đã lành hẳn rồi, sẽ phải lấy tấm thép này ra ngoài”.

“Có lẽ bước này tôi có thể giúp được một chút đấy”. Hayreddin đứng ở bên cạnh nhìn, lên tiếng nói: “Tôi có thể tìm một thợ rèn dao tốt nhất, nhờ bọn họ dùng thép Wootz(*) Ấn Độ rèn đủ một bộ những thứ cậu cần. Loại thép này là nguyên liệu để tạo ra dao Damascus, theo kinh nghiệm của tôi, thanh dao tuyệt vời này dù có dính bao nhiêu máu thịt cũng không bao giờ bị gỉ”.

(*) Thép Wootz là một loại thép xuất hiện từ trước Công nguyên tại Ấn Độ và Ba Tư. Người Ả Rập đã mang loại thép Wootz đến Damascus nơi ngành rèn vũ khí đang phát triển mạnh khi đó, Ấn Độ và Ba Tư đã cung cấp các thỏi thép của mình cho khu vực Trung Đông từ thế kỷ 3 đến thế kỷ 17

Khuôn mặt Victor lộ vẻ vui mừng: “Quá hay, vậy tối nay về tôi sẽ về yêu cầu kích thước chi tiết”.

“Còn một vấn đề nữa”. Hayreddin cau mày nói: “Cậu vẫn định dùng cái thứ thuốc gây mê không đáng tin kia đấy à? Tôi không muốn nhìn thấy tình cảnh cuộc phẫu thuật còn chưa bắt đầu, cô ấy đã bị nổ tung đầu đấy”.

“Ấy đừng lo, chỉ là trong quá trình bào chế loại thuốc này có một chút nguy hiểm thôi. Một nhà giả kim thuật (*) người Phổ tên là Cordus lúc pha trộn cồn và acid sulfuric đậm đặc kèm thêm nhiệt độ cao nên đã xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, sau khi ông ta tỉnh dậy từ cơn hôn mê, đã gọi phát minh này là “acid sulfuric ngọt ngào”. Tôi vừa làm thí nghiệm trên động vật lại vừa thông qua việc gửi thư qua lại vài lần với thầy giáo, chứng minh được rằng dùng nó trong việc gây mê thực sự rất hiệu quả”.

(*) Giả kim thuật (alchemy) đã có lịch sử hàng mấy nghìn năm. Nó là tiền thân của môn hóa học cận đại và có ảnh hưởng sâu sắc đến khoa học kỹ thuật thời cổ cũng như đời sống loài người. Mục đích của giả kim thuật là nghiên cứu phương pháp biến đổi các kim loại thường như chì thành các kim loại quý như vàng hoặc phương pháp trường sinh bất tử. Giả kim thuật sử dụng quan điểm của Aristoteles làm cơ sở lý thuyết: Có thể chuyển hóa được chất này thành một chất khác, kim loại này thành kim loại khác. Giả kim thuật của người Trung Quốc khác hẳn với giả kim thuật của người Hy Lạp. Trong khi người Hy Lạp cổ biến kim loại thường thành vàng thì người Trung Quốc cổ tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão. Vì thế giả kim thuật Trung Quốc có tên gọi là luyện đan, dựa trên cơ sở học thuyết thần tiên.

“Tôi nhớ lần trước khi nhắc đến những người làm nghề ‘Giả kim thuật’ này, cậu đã dùng cụm từ ‘bọn lừa đảo thần kinh ngu si hoang tưởng’ mà”. Hayreddin nhướn nhướn mày, thể hiện sự nghi ngờ cực lớn với thứ được gọi là thuốc mê kiểu mới này: “Tại sao không dùng nha phiến? Trên thuyền, cậu vẫn dùng nha phiến đấy thôi, hơn nữa từ châu Âu đến Ottoman, tất cả các bác sĩ đều tin dùng quả cây anh túc còn gì”.

“Không thể trách tôi được, tôi luôn muốn thử nghiệm những phát minh mới mà, nhưng bọn chúng hề cứ gặp lừa là phát nổ, ngộ nhờ gây ra vụ cháy nhỏ nhỏ nào đó trên thuyền, ngài lại chả kinh ngạc đến há hốc mồm ra ấy chứ”. Victor xòe tay nhún vai với vẻ rất ngây thơ, giống như tất cả đều là lỗi của thuyền trưởng.

“Thêm nữa nha phiến chỉ có thể khiến người ta chìm vào trạng thái nửa hôn mê mà thôi, thời gian hiệu quả không đủ dài. Cắt cụt tứ chi mười phút là đủ, nhưng cuộc phẫu thuật cho con nhỏ khôn kiếp này cần phải kéo dài chỉ ít là bốn, năm tiếng, cứ thử nghĩ đến việc nửa chừng tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng cơ thể mình bị cắt xẻ giống như tiêu bản mà xem!”.

Nick nuốt nước bọt, sắc mặt lại càng nhợt nhạt hơn.

“Đương nhiên, giai đoạn hậu phẫu, tôi sẽ cho con nhỏ đó một ít nha phiến để giảm đau, nhưng vấn đề liên quan đến thuốc gây mê, tôi kiên trì sử dụng acid sulfuric ngọt ngào”. Victor tự tin nói.

Sau khi anh chàng bác sĩ đi rồi, Nick mới lộ ra vẻ do dự hiếm thấy:

“Không biết có phải do tôi ảo giác không, lúc Victor nhắc đến vụ nổ, hai mắt phản kích sáng lên giống như đang phóng hỏa đốt nhà vậy”.

“Em không nhìn lầm đâu, mức độ nguy hiểm từ những sở thích cá nhân của Victor hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài của cậu ta. Năm đó vừa gia nhập đội thuyền chưa đầy một tuần, cậu ta đã làm nổ tung một lỗ trên thân thuyền. Tôi tịch thu tất cả những khí cụ thí nghiệm, hàng ngày ngoại trừ cho cậu ta nửa cây nến để đọc sách ra, ngay cả mỡ lợn cũng không để cậu ta đụng tay vào”. Hayreddin nói.

Nick há hốc miệng, không thốt nổi nên lời.

“Sao, sợ rồi à?”.

“Tôi, tôi hơi sợ anh ấy sẽ biến tôi thành quái vật...”.

“Muốn đổi ý không?”.

“... Không”. Nick nghiêng răng nói: “Dù làm quái vật cũng phải làm còn có thể chạy nhảy được”.

Những thứ Victor cần đều đã có đầy đủ: Những tấm thép y tế được rèn từ phôi thép Wootz đắt tiền, loại thuốc gây mê kiểu mới đầy tính nguy hiểm, một căn phòng lớn đầy đủ ánh sáng, và thêm một thứ quan trọng nhất: chính là một ngày đẹp trời ánh nắng rực rỡ.

Nick trần trụi nằm bên dưới lớp vải trắng, tim đập loạn nhịp thình thịch.

Từ mái vòm thủy tinh cho đến sàn nhà khám đá của căn phòng dùng làm phòng phẫu thuật đều được cọ rửa rất nhiều lần, bốn người tham gia vào cuộc phẫu thuật đều phải tiến hành khử trùng nghiêm ngặt. Đã từng trải qua những lần thí nghiệm và luyện tập kéo dài thường xuyên, đôi bàn tay đẹp đẽ trường kỳ bị ngâm trong cồn của Victor trở nên nhăn nheo trắng bệch. Khoảnh khắc đứng bên bàn phẫu thuật, anh ta cảm thấy máu trong người đang lắng yên bùng cháy.

“Đây là Werner trợ thủ của tôi. Tuy rằng trước giờ tôi luôn thích hoàn thành công việc độc lập, nhưng để an toàn, hôm nay đã mời thêm một người nữa đến”. Victor chỉ chỉ vào một cậu bé Thổ Nhĩ Kỳ tám mươi sáu tuổi, đầu quấn khăn: “Trong Học viện Y khoa chỉ có duy nhất cậu học sinh này tay chân nhanh nhẹn, không bao giờ nỡ những thứ chứa trong dạ dày lên vết thương của bệnh nhân”.

Những người quen thân với Victor đều biết, câu nói cay nghiệt này đã là lời bình luận đánh giá cao nhất của anh ta rồi.

“Thưa, thưa ngài? Tôi không biết là sẽ có người đứng bên cạnh quan sát...” . Cậu trợ thủ liếc nhanh một cái về phía Hayreddin, nỗi sợ hãi hòa với sự căng thẳng khiến trán cậu ta vã hết cả mồ hôi. Phụ nữ trong những gia đình quý tộc ngay cả khuôn mặt cũng không được để cho người đàn ông lạ nhìn thấy, càng đừng nói các bộ phận khác trên cơ thể. Sau khi hiểu rõ thân phận của gia chủ, mức độ lo lắng càng nâng lên nấc an toàn sinh mạng.

“Nói chung thì tôi là người không bao giờ để cho người nhà bước chân vào phòng phẫu thuật, nhưng nếu nửa chừng thuốc gây mê hết tác dụng, có thể giữ chặt được con nhóc do tình tình nuôi lớn này, thực sự chẳng có mấy người đâu”. Victor mất hết kiên nhẫn nói: “Nếu cậu để tâm đến chuyện trần truồng của bệnh nhân, tôi có thể nói với cậu rằng, cô ấy và người nhà của cô ấy chẳng mảy may để ý gì đâu, cậu không cần phải lo lắng đến chuyện sau khi phẫu thuật xong sẽ bị móc mắt hay cắt lưỡi”.

“Cứ làm những chuyện cậu nên làm đi”. Hayreddin nhìn cậu bé nói.

Werner hít một hơi thật sâu, thấy bình tĩnh hơn nhiều.

“Tôi cảm thấy mặt trời chói mắt quá”. Trên đỉnh đầu Nick là mái nhà bằng kính, cường độ ánh sáng mạnh đến nỗi cho dù đã nhắm mắt lại rồi vẫn thấy rất sáng. Để tránh cho loại acid sulfuric ngọt ngào này phát nổ, bên trong căn phòng không đốt chậu lửa, thân thể trần truồng nằm ở nơi trắng xóa thế này, năng cảm nhận được hơi giá khiến năng lượng hết cả tóc gáy.

Cậu trợ lý chỉnh lại gối, để đầu Nick ngửa ta sau, để phòng sau khi ngừng gây mê đầu lưỡi thả lỏng gây tác khí quản. Victor che kín mũi miệng, cẩn thận đổ một ít thuốc mê vào cuộn vải nhỏ tôi đặt nó ở phía trước mũi Nick.

“Cô sẽ ngay lập tức không còn nhìn thấy ánh sáng nữa, nào, dùng sức hít một hơi đi”.

Dung môi có mùi cồn nhàn nhạt, sau vài phút, Nick cảm thấy tầm mắt trở nên mờ mịt, tay chân mềm nhũn, tinh thần rơi vào trạng thái mơ màng. Và cảm giác sợ hãi bất lực, chỉ có thể mặc cho người khác mổ xẻ cũng lập tức trào lên từ tận đáy lòng.

“Thuyền trưởng?”. Nàng ra sức động đẩy đầu ngón tay đang tê dại.

“Tôi ở đây”. Hayreddin nắm chặt lấy bàn tay nàng: “Đừng sợ, tôi sẽ luôn ở đây mà”.

Ngay sau đó, Nick thật sự không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa, Victor đặt chiếc khăn tẩm thuốc mê cạnh mũi và miệng nàng, dùng một tấm vải trắng phủ lên mặt nàng.

Một vùng tối đen.

Giới hạn giữa thời gian và không gian đều rất mơ hồ, không biết đã trải qua một phút hay một vạn năm, trong cơn hoang mang, dường như Nick đã nhìn thấy một cảnh tượng rất kỳ lạ: Bầu trời tối đen và đại dương tối đen, chỉ có vàng thái dương đỏ rực rỡ lơ lửng trên cao. Nó không thuần khiết đến chói mắt như ánh mặt trời lúc ban ngày, mà lại tràn đầy năng lượng và nguồn nhiệt nóng bỏng. Nó dùng thứ ánh sáng đỏ rực như máu mở toang màn đêm tối tăm, ngọn lửa hùng hực đốt cháy hết mọi thứ ngáng đường nó.

Hải Yếu lưng mang theo lưới hái sắp sửa nhảy lên thuyền của kẻ địch. Nick không may mắn run sợ, vì nàng biết hắn sẽ luôn đứng ở phía sau nàng, giống như biết rằng vàng thái dương trong đêm tối sẽ vĩnh viễn không bao giờ lặn.

“Không có bất kỳ một vật, một việc gì có thể ngăn cản được con, trong màn đêm tối tăm trước mặt là những thi thể xếp thành đồng, mở xẻ chân tay, lột da, tất cả đều rất đáng sợ, nhưng không cánh nào có thể ngăn cản được con, con sở hữu kỹ năng về tranh, ngón tay linh hoạt khéo léo và lòng hiếu kỳ vô tận, con cũng không thiếu sự can đảm siêng năng và nỗ lực cố gắng. Con đã từng phân tích các mô khí quản, phân tích mạch máu và những tạng thịt với dây thần kinh xung quanh cực nhỏ rồi, ngoại trừ sự chảy máu đến từ những mao mạch nhỏ không đáng kể ra, chúng hầu như không gây ra bất kỳ thương tổn nào. Khi con ồm tất cả những kiến thức và kinh nghiệm của mình, đối mặt với người bệnh thực sự khao khát được sống, che đi khuôn mặt của người đó như vậy, sẽ giống như con đang đối mặt với một xác chết, con sẽ có được sự bình tĩnh và lý trí rất lớn. Con của lúc ấy, có thể không chế được sự sống và cái chết”.

Victor không có tinh thần và sức lực đâu để nhớ lại những lời thầy giáo đã từng nói, anh ta đã hoàn toàn chìm sâu vào cảnh giới vượt xa khỏi chuyện sinh tử. Trong thế giới ấy không có cảm giác ngăn ngại do dự do tình cảm gây nên, cũng không có nỗi e dè sợ hãi vì cuộc phẫu thuật sẽ thất bại. Ở đó, chỉ có sự cắt mổ, chia tách, và sửa chữa một cách nhanh chóng và hoàn mỹ nhất thôi.

Trong mắt của Hayreddin, chàng thanh niên vụng về hoặc thường xuyên ngã sấp mặt trên boong thuyền, hoặc đánh rơi kính viễn vọng đắt tiền xuống dưới biển trở nên sắc bén giống con dao phẫu thuật bên cạnh. Bất luận là máu tươi đang chảy, hay phần xương trắng đều lộ ra ngoài, đều không cách nào khiến tâm trạng lạnh lùng bình tĩnh của người này mấy may dao động.

Chữa khỏi cho nàng đi. Vùi thanh thép vào sâu tận trong xương, sửa lại long cốt cho nàng ấy, nâng cột buồm đã bị gãy của nàng ấy lên, đặt bánh lái của nàng ấy về với đúng vị trí của nó đi.

Chữa khỏi cho nàng đi. Chiến thuyền vừa xinh đẹp lại mạnh mẽ ấy, những cánh buồm trắng ấy nên vĩnh viễn được giương cao trên mặt biển!

Lúc thần trí của Nick khôi phục lại được sự tỉnh táo, nàng nghe thấy hai giọng nói quen thuộc đang nói chuyện với nhau. Tiếng nói ấy vừa nhanh lại vừa nhẹ, tựa hồ như đi một nơi rất xa phiêu diêu bay tới, mơ hồ loáng thoáng nghe không rõ.

“...Xảy ra chuyện gì vậy, cô ấy nên tỉnh từ lâu rồi mới phải chứ, tôi đã nói là cái thứ acid sulfuric ngọt ngào đó không đáng tin rồi...”.

“...Bất kể dùng loại thuốc gì, gây mê cũng vẫn là một quá trình rất nguy hiểm. Ngủ rồi có thể không bao giờ tỉnh dậy nữa, hoặc có thể tỉnh dậy thì sau này cũng trở nên ngớ ngẩn, những trường hợp kiểu này không phải ngài đã nhìn thấy quá nhiều rồi đó sao?”

Tiếng tranh luận càng lúc càng to, cũng càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, Nick rất muốn mở miệng chen ngang, chứng minh bản thân không bị biến thành kẻ ngớ ngẩn, nhưng cảm giác tê liệt và chóng mặt quá mạnh khiến nàng ngay cả nhấc mí mắt lên cũng không thể. Nick tiếp tục ra sức giãy giụa, cố gắng thủ động đẩy những bộ phận khác trên cơ thể, hoặc phát ra âm thanh be be gì đó.

“Sớm biết sẽ thế này, thì chi bằng dùng cách bản địa mỗi khi thiếu thốn thuốc men còn hơn, cứ lấy dây thừng trói chặt vào là xong...”.

“Gây mê là điều cần thiết, không giống như phẫu thuật cưa tay chân, dưới tình trạng cơ thịt căng thẳng run rẩy, tôi không thể nào tránh không đụng đến mạch máu và các dây thần kinh được!”.

“Cậu có chắc là không dùng quá nhiều thuốc gây mê không đấy?”.

“Tất nhiên là tôi đã làm rất nhiều những thí nghiệm kiểm tra nồng độ thuốc rồi... nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc ai mới là bác sĩ ở đây hả? Tại sao tôi lại phải chịu đựng sự truy hỏi giống như đang thẩm vấn thế này hả?”.

“Thí nghiệm? Chỉ dựa vào mấy con khỉ và tinh tinh của cậu? Nếu cô ấy giống như hai loài động vật đó, giờ nên tỉnh dậy lè nhèo kêu đòi rồi mới phải!”. Đứng vào lúc đó, Nick vật lộn hồi lâu cuối cùng cũng giành lại được quyền kiểm soát cơ thể, nàng gắng gượng tách hai môi ra, nhẹ nhàng rên lên một tiếng:

“Thuyền trường...”.

Trong nháy mắt, toàn bộ âm thanh đều im bất, Nick cảm giác có người chạm vào mặt mình. Nàng hít một hơi thật sâu, dùng toàn bộ sức lực nâng mí mắt lên. Hayreddin là người đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của nàng, trong đôi mắt màu xanh lam mịt mờ tràn đầy vẻ sung sướng kinh ngạc.

“Khốn kiếp, con nhóc khốn kiếp em quả nhiên là khỉ!”.

“Tôi... Tôi...”. Cái đầu nhỏ của Nick đang mãi vót vát đóng từ ngừ đang chạy loạn trong đầu, cố gắng ghép chúng lại thành một câu hoàn chỉnh, nhưng nhất thời không thành công.

“Tránh ra, tránh ra!” Victor chen lên, lắc lắc tay trước mặt nàng: “Nhìn thấy gì không?”

Ánh mắt Nick di chuyển chậm chạp.

“Được rồi, bây giờ tập trung hết sức lực trả lời một vấn đề nhé, hiện giờ cô gửi bao nhiêu tiền ở chỗ Sư Tử Đỏ? À, bao nhiêu vàng chứ?”.

Vàng ư?

Những từ ngữ quan trọng nhất lượn lờ xung quanh sáng lên lấp lánh, tư duy hỗn loạn giống như đồng len được guồng sợi gỡ rối, từng sợi từng sợi nhanh chóng cuốn lại với nhau. Chỉ suy nghĩ chưa đến ba giây, mồm miệng Nick đã trả lời rất rõ ràng: “Hai trăm bốn mươi một đồng lẻ năm xu!”.

Trí nhớ ngoan cố của Nick khiến hai người đàn ông thờ phào nhẹ nhõm, vừa thấy yên tâm lại vừa thấy bất lực.

“Đầu óc chưa bị hỏng, điều này chứng minh ca phẫu thuật đã thành công?” Hayreddin hỏi.

“Chỉ có thể nói là ti lệ sống đã được nâng lên, sau đó thuốc gây mê sẽ từ từ hết tác dụng, khảo nghiệm vẫn còn ở phía sau”. Victor cung tay múa bút viết vào cuốn sổ ghi chú chữa bệnh.

Sự chú ý của Nick đã được kéo trở lại khung cảnh xung quanh. Nàng để ý thấy mình đã không còn ở trong căn phòng có luồng ánh sáng chói mắt kia nữa, mà đã quay về phòng ngủ âm áp mờ tối, được bọc kín trong đồng vải băng và chán y như một con nhộng.

“Tôi... sao, phần dưới lại ướt nhoét thế này... giống như đang nằm trên một vùng nước ẩm...”.

“Loại thuốc mới của Victor quá mạnh, nên em có hơi mất khống chế”. Hayreddin nở nụ cười ôn hòa nói.

“Mức độ gây mê bình thường sẽ gây ra sự mất kiểm soát, có hơn thế thì cũng quá đối bình thường, chẳng có gì đáng nói”. Victor đẩy mắt kính, nói với Nick bằng thái độ như vừa phát hiện ra một châu lục mới: “Điều khiến tôi cảm thấy kinh ngạc là, ngài thuyền trưởng cứ ra khỏi cửa là có tới mười sáu thị vệ vây quanh, ấy thế mà lại vô cùng lão luyện trong chuyện thay tã”.

Cái anh chàng bác sĩ gọi là “khảo nghiệm vẫn còn ở phía sau” đã tới rất nhanh.

Công dụng của thuốc gây mê hết dần, mấy giờ đầu miệng vết thương chỉ hơi tê ngứa, rất nhanh sau đó, phản ứng nhỏ nhỏ ấy phát triển thành cơn đau đốn toàn thân, tác dụng trấn tĩnh của mười hai ounce(*) dung dịch nha phiến pha cồn thuốc dường như chỉ duy trì được trong quãng thời gian ngắn ngủi năm giây, sau đó lại là sự giãy vò vô tận. Nick nghiêng rằng cảm cực được qua ngày đầu tiên, nhưng đến ngày thứ hai, thứ ba, cơn đau giống như đám ma quỷ vừa độc ác đến cùng cực lại vừa không biết mệt mỏi, không may mắn có dấu hiệu rồi đi.

(*) Mười hai ounce tương đương với 327 gram

Cảm giác đau đốn tựa như bị ngọn lửa dưới địa ngục nướng chín, như bị vô số những con quỷ đói khát khoan vào cơ thể, dùng cây gậy thép ép từng chút từng chút một đến tận xương, đồ dầu sôi luộc chín thịt trên cơ thể, lại lột từng miếng da trên đồng máu thịt xuống. Loại tra tấn này thậm chí còn thể thâm kinh khủng hơn hết thảy những nỗi đau đốn nàng đã từng phải chịu đựng, vốn dĩ tưởng rằng phải đến cực hạn, nhưng ai ngờ mỗi phút trôi qua, cơn đau lại càng tăng lên một mức độ mới.

Hayreddin thức trắng đêm ở bên cạnh trông chừng Nick, để mặc nàng cào cánh tay và mu bàn tay mình đến nổi máu tươi chảy đầm đìa. Hắn dùng giọng nói bình tĩnh dịu dàng an ủi vô về nàng, không ngừng vuốt ngược mái tóc của nàng ra sau đầu, vì cho dù chỉ là một sợi tóc dính lên khuôn mặt ẩm ướt của Nick thôi, cũng khiến nàng trong cơn đau điên dại giạt tung toàn bộ những sợi tóc đó.

Việc tăng thêm mười lăm pound mà anh chàng bác sĩ yêu cầu trước đó có thể nói là vô cùng có tầm nhìn xa, vì ngay cả nước Nick cũng chẳng thể nuốt được, tốc độ tiêu tụy dùng mất thường cũng có thể nhìn thấy. Nàng khẩn thiết xin Victor cho thêm chút nha phiến, nhưng mỗi lần yêu cầu đều bị bác bỏ thẳng thừng. Theo lời của anh chàng bác sĩ, tất cả những loại thuốc giảm đau đều là món quà của quỷ dữ, anh ta không để nàng đang ở trong tình trạng vết thương chưa lành hẳn lại mắc thêm chứng bệnh nghiện nha phiến không thể cai được.

Ngày thứ ba, Nick bắt đầu lên cơn sốt, cuối cùng thì khắc nguy hiểm nhất đã đến, nếu như cơn sốt không hạ, chứng tỏ bên trong vết thương đã bắt đầu xuất hiện viêm nhiễm, rất có khả năng sẽ nhanh chóng tử vong vì nhiễm trùng máu. Khuôn mặt Nick đầm nước mắt, thân thể căng cứng uốn thành hình vòng cung đầy đau đớn trên giường, Hayreddin đè chặt lấy bà vai nàng, sống chết ấn nàng xuống giường. Đến nước này, Victor cũng chỉ còn cách trông chờ vào sức sống của chính bản thân nàng trong vô vọng mà thôi.

Nước mắt chảy xuống cổ họng khiến Nick bật ra những cơn ho khan, nhưng lại vì động chạm đến vết thương nên cả người run rẩy, nàng liều mạng tóm chặt lấy cánh tay Hayreddin, giống như đang nắm cọng rom cứu mạng.

“Thất bại rồi? Hay là cát đi? Bọn chúng đang cháy, đang bốc cháy... thuyền trưởng, thuyền trưởng...”. Nước mắt rơi vào tai, Nick lẩm bẩm nói năng lộn xộn.

“Tôi ở ngay đây, không đi đâu hết. Sau phẫu thuật thường sẽ lên cơn sốt, em đừng nghĩ lung tung, nhắm mắt lại cố ngủ một lát đi”.

“Nó lại cháy nữa rồi, nó vẫn luôn nguyên rửa tôi...”. Nick đột nhiên buông tay ra, tóm chặt lấy ngực mình, roẹt một tiếng, chiếc áo đang mặc rách toạc, móng tay của nàng để lại những vết máu ghê người trên ngói sao sáu cánh được in bằng sắt nung trước ngực: “Bảo Victor cắt bỏ chúng đi! Mọi chúng ra đi! Tôi không chịu nổi nữa rồi! Chúng đang nguyên rửa tôi, mỗi lần nhìn thấy tôi sống tốt hơn một chút, bọn chúng sẽ nguyên rửa tôi mất đi hết cả!”.

Hayreddin nhanh chóng giữ chặt lấy cổ tay nàng, ngăn nàng không tiếp tục làm hại mình.

Anh chàng bác sĩ sợ nhảy dựng lên: “Cô nói vớ vẩn cái gì thế? Chỉ là vết sẹo cũ thôi mà! Cô sốt đến mụ mị rồi à?!”

“Không phải, không phải đâu, tôi chưa bao giờ nói với mọi người... gã mục sư đó, lúc ông ta đóng dấu nung lên người tôi, ông ta nói, ông ta nói với tôi rằng: ‘Dấu nung của Satan này sẽ đi theo ngươi, ngươi sẽ bị Chúa ruồng bỏ. Sau khi chết không thể lên thiên đường, khi còn sống sẽ phải chịu đựng ngọn lửa như thiêu như đốt của địa ngục. Ăn không đủ no, áo không đủ mặc, lang thang không nhà không cửa, thân phận hèn mạt, vĩnh viễn không được sống những ngày tháng yên ổn’. Sau đó, sau đó ông ta đã bảo tất cả mọi người nhỏ nước bọt lên người tôi...”

Áo giáp do sốt cao cùng những cơn đau đớn dữ dội kéo dài liên tiếp mấy ngày liền đã đánh bại nàng, hốc mắt Nick ầng ậc nước, nỗi sợ hãi ẩn giấu từ thuở thơ bé tuôn trào: “Những lời nguyện rửa đã ứng nghiệm thật rồi, mỗi lần thoát nhìn có chút chuyển biến, chỉ nháy mắt tôi sẽ mất đi tất cả... lần nào cũng như vậy, lần nào cũng như vậy hết... những vị khách đối xử tốt với tôi sẽ chết rất nhanh hoặc vứt bỏ tôi, luôn luôn ăn không no, luôn luôn ngủ không yên, luôn luôn bị đánh... mỗi lần tôi cảm thấy đã đau đớn đến cực hạn rồi, thì vẫn có những giây vò còn kinh khủng hơn ở phía sau chờ đợi tôi...”

Hayreddin cúi người hôn lên những giọt lệ của nàng, dùng lực từng chút từng chút một vuốt ve mái tóc nàng: “Được rồi, đừng nói nữa, tôi không bao giờ tin có thần linh tồn tại, những đau đớn khổ sở em phải chịu đựng đều do người khác đem đến cho em, không phải điều gì khác”.

Victor tiếp lời: “Nếu có, thì hẳn ta cũng chỉ là một tên khốn thích khoan tay đứng nhìn mà thôi. Có thể nhẫn tâm nguyện rửa một đứa trẻ những điều độc ác như vậy, sao cô lại có thể tin những lời từ kẻ phát ngôn khốn kiếp đó?”

Nick ghen ngào nói: “Tôi thà rằng tin đó là giả, nhưng, nhưng tất cả những gì ông ta nói đều trở thành hiện thực rồi...”

“Nếu muốn, tôi có thể khiến một kẻ phải chịu đựng đau khổ, cũng có thể khiến hẳn cảm thấy mình như bị cả thế giới ruồng bỏ. Giết chết người thân của hẳn, ám hại tất cả những người đối xử tốt với hẳn, xua đuổi hẳn giống như xua đuổi một con chó lang thang, khiến hẳn tin rằng toàn bộ số mệnh của hẳn đều bị ma quỷ nguyện rửa”. Hai tay Hayreddin giữ lấy khuôn mặt Nick, nhìn đắm đắm vào mắt nàng lớn tiếng nói: “Bọn chúng chỉ muốn ép em phát điên thôi! Nhưng tất cả đều là vô ích, em chưa bao giờ nhận thua, tiền vàng, anh em, danh dự, hết thảy những gì em có đều do bản thân em liều mạng giành lấy, không phải sao?”

“Nhưng, nhưng tôi sợ, sợ những lời nguyện rửa ấy là thật, lỡ như là thật, vậy thì mọi thứ sẽ lại biến mất...”

“Được rồi, hãy coi như nó đã từng có chút hiệu quả đáng ghê tởm đó đi”. Hayreddin áp lòng bàn tay lên dấu ấn bằng sắt nung trước ngực nàng, trịnh trọng nói:

“Hiện giờ tôi tuyên bố, thứ này đã hoàn toàn không còn hiệu lực, nó sẽ không còn bất kỳ tác dụng gì đối với em nữa. Từ này trở đi, em sẽ có một cuộc sống may mắn, khỏe mạnh, no đủ, vui vẻ, trường thọ, hết thảy những phúc phận muốn có trên thế gian này đều sẽ rơi xuống đầu em”.

“Amen”. Victor khẽ mỉm cười bỏ sung.

Nick nghi ngờ liếc nhìn cả hai người bọn họ.

Hayreddin cũng cười nói: “Vậy, em sẽ tin tôi - Barbarossa Hayreddin, nguyên soái của Ottoman, Vua cướp biển, chủ nhân phía Đông Tây Địa Trung Hải, hay tin gã giáo sĩ nhà quê mồm miệng phun toàn những thứ vớ vẩn kia?”

Giọng nói của hẳn chứa đầy vẻ uy nghiêm, trong ánh mắt hẳn là vẻ tự tin kiên định không gì lay chuyển được. Nick cảm nhận được một luồng dũng khí từ từ dâng lên trong trái tim, nòng tin nhiệm hẳn, ý lại và sùng bái hẳn, thứ tình cảm mãnh liệt ấy hòa tan nỗi sợ hãi từ những lời nguyện.

“Nhưng thật sự rất đau, rất rất đau, đợi sau khi chết xuống địa ngục rồi, có phải tôi sẽ còn gặp phải sự giày vò kinh khủng hơn đúng không?”

“Bé con, chúng ta đều sẽ xuống địa ngục, có lẽ anh chàng bác sĩ sẽ là ngoại lệ...”

Victor bắt mắt hừ một tiếng.

“Nói nhỏ cho em một bí mật”. Hayreddin khẽ nói: “Nhân gian chính là địa ngục. Thế giới sau khi chết chẳng qua cũng chỉ là nhiều hơn một đồng lửa diêm sinh thôi mà, không khác gì khoang pháo cả”.

“Thật không?”

“Thật. Dựa vào tuổi tác mà nói, nhất định tôi sẽ đi trước em, đến lúc đó, tôi sẽ cùng Ilyas đánh chiếm một thiên hạ khác, đợi em đến tìm tôi”. Hẳn nói bằng thái độ của một bậc quân vương.

Trước mặt Nick dường như lại xuất hiện những cảnh tượng nhìn thấy lúc hôn mê: Mặt biển tối đen khôn một tia sáng, vắng mặt trời đỏ tươi như máu vĩnh viễn không bao giờ lặn.

Thì ra là như vậy.

Về âm u tan đi, Nick cảm thấy gánh nặng suốt nhiều năm qua trên ngực mình cuối cùng đã trở nên nhẹ bẫng, hơi ẩm tràn đến toàn bộ cơ thể, giống như được rửa tội một lần nữa. Khuôn mặt vẫn vương đầy nước mắt của nàng nặn ra một nụ cười méo xệch:

“Đến lúc ấy, ngài sẽ giữ lại một chức vụ tốt cho tôi chứ, thuyền trưởng?”

“Đương nhiên rồi, bé con ạ”. Hayreddin dịu dàng hôn lên trán nàng; “Ở dưới địa ngục, tôi sẽ giữ lại vị trí tiền lương cao nhất, còn có cả một phòng riêng cho em nữa. Tất cả những kẻ ngạo mạn, bất công, dối trá tàn nhẫn sẽ phải khóc lóc cầu xin sự tha thứ trước mặt chúng ta. Giờ thì nhắm mắt lại, cố ngủ một giấc đi nhé”.

“Tôi có thể ăn một cục kẹo không?”. Nick nài nỉ nói: “Miệng tôi chẳng nếm được vị gì ngoài vị đắng”.

“Khi đang bị sốt ăn đường sẽ bị ho đấy”. Victor vừa dứt lời, ánh mắt Nick liền lộ vẻ thất vọng.

Hayreddin nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng, có lẽ hôm nay sẽ có một ngoại lệ”.

Hắn đi ra, nhanh chóng mang về một cục kẹo hạnh nhân cứng, lột vỏ rồi đút vào miệng nàng.

“Ngon thật, rất ngọt...”.

Có được lời hứa và sự vỗ về an ủi câu cục kẹo, Nick cảm thấy bình tĩnh một cách kỳ lạ. Miệng nàng ngậm cục kẹo, mặt vương nước mắt, chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Một Đồng Tiền Vàng

Type: Tiểu Tắt Tắt

Trong thời gian Hải Yêu tình dường hồi phục sức khỏe, Địa Trung Hải đã xảy ra hai sự kiện lớn.

Việc thứ nhất, vua Charles, anh trai ruột của nàng đã đánh bại vua Pháp, được chọn làm hoàng đế của đế quốc La Mã thần thánh. Thế lực của gia tộc Habsburg như mặt trời giữa trưa, chiếm hơn một nửa châu Âu, bao vây khắp trong ngoài lãnh thổ nước Pháp. Vua Pháp François I không thể không tìm kiếm sự giúp đỡ từ thế giới Hồi giáo, những bức thư liên minh vượt Địa Trung Hải, gửi đến hoàng cung đế quốc Ottoman.

Việc thứ hai, Vua cướp biển đã gặp thất bại đầu tiên trong đời.

Quá trình sự việc là thế này, khi Hayreddin dừng chân ở Istanbul mưa gió sầm sì liên miên, tiến hành đủ các loại giao thiệp với những thế lực phức tạp trong cung đình, thì vị nguyên soái hải quân Tây Ban Nha mới được thăng chức, Andrea Doria đã liên tiếp chiếm được hai cứ điểm quan trọng – Lepanto và Kelon, thừa thắng xông lên tiến thẳng đến Tunisia ở Bắc Phi.

Để giữ lại bến cảng quảng trường này, Suleiman Đại đế đã phái Hayreddin xuất trận. Kết quả nằm ngoài dự đoán: Những con thuyền lớn của Andrea Doria chở đầy những quân đoàn bộ binh Tây Ban Nha, sau khi đổ bộ lên bờ liền quay ngược lại đột phá tuyến phòng ngự yếu ớt trên biển, hai cánh quân trên bờ và dưới biển giáp công Tunisia. Thời điểm Hayreddin xuất phát thì đã quá muộn, không thành công trong việc chặn đứng lực quân Tây Ban Nha đổ bộ lên bờ, mà mng đều biết, sở trường của Vua cướp biển không phải là lục chiến, trên thuyền lại không mang theo bộ binh, vì thế sau khi đại cục đã định, Hayreddin không tiếp tục lãng phí đạn pháo nữa, dứt khoát dẹp đường quay về.

Tunisia rơi vào tay giặc đã gây chấn động đến triều đình, nó là điểm giao giới của Đông Tây Địa Trung Hải, lại thêm việc mất Lepanto và Kelon, tuyến đường Tây tiến trên biển của Ottoman hoàn toàn bị phong tỏa. Nguyên nhân thất bại đã quá rõ ràng: Istanbul cách chiến trường quá xa, còn Hayreddin lại không có được sự hỗ trợ của lục quân. Nhưng chiếu theo thông lệ quân sự, bất luận là vì nguyên nhân gì, hắn đều phải chịu trách nhiệm về sự thất bại của chiến dịch. Thêm vào đó, đối phương còn nhân cơ hội bôi nhọ phi báng, khiến cuộc họp của triều đình sôi lên sùng sục, Hayreddin phải hứng chịu những lời chỉ trích và quả trách trước giờ chưa từng có.

Suleiman cũng không hoa mắt ù tai đến độ không phân biệt được thị phi, ông ta dựa vào một danh ngôn làm hòa giải trung lập: Bầu trời là lĩnh vực của hùng ung, chỉ có kẻ tầm thường mới cưỡng ép nó xuống biển bắt cá mà thôi. Kết quả, nguyên soái hải quân chỉ bị trừ nửa năm bổng lộc qua loa cho xong chuyện. Nhưng với thỉnh cầu xin được quay về Algiers của Hayreddin, Suleiman lại tỏ ý cân nhắc thương thảo thêm với các vị đại thần. Suy cho cùng, hắn đâu có đơn độc quay trở về cứ điểm Bắc Phi, mà sẽ dẫn theo một số lượng lớn hải quân và thuyền chiến.

Chuyến tới dinh thự của nguyên soái.

Những bước chân đầu tiên của mùa xuân khiến cây cối thay đổi, những đóa dạ lan kéo dài thành từng chùm từng chùm rất đáng yêu, tulip và những nụ hoa hồng đầy đặn chắc chắn, ngoài trừ một số loài chim cánh thường chết một cách bất ngờ ra, khu vườn Bách này tràn trề sức sống.

Trong khu vực có ánh nắng mặt trời trên hành lang, một người đàn ông tóc đỏ đang dựa vào ghế uống cà phê. Cặp chân dài vắt chéo lên nhau, đôi ủng nhẹ nhàng gõ nhịp, nhìn từ thái độ đến dáng vẻ ung dung thoải mái đó, có thể thấy hắn hoàn toàn không buồn bã chút nào về việc bị phạt đóng cửa suy ngẫm những việc đã qua, ngược lại còn tranh thủ cơ hội này để hưởng thụ ngày nghỉ. Hai người bên cạnh lại mang theo dáng vẻ bận rộn vội vàng.

“Tháo cái đồng vải băng bó cứng quèo này ra rồi, tôi có thể đi lại được không?” Nick nhìn Victor bằng ánh mắt háo hức chờ đợi, anh chàng bác sĩ đang dùng kéo và vật cố định tiến hành cuộc chiến cuối cùng. Đây là loại kỹ thuật mới hần học được từ khoa ngoại của Học viện Y khoa ở đế đô, sau khi phơi những băng vải đã được thấm ướt dung dịch thạch cao cho se lại xong, chúng sẽ trở thành những băng vải thạch cao có hiệu quả tốt hơn hẳn nẹp cố định.

“Đương nhiên là không thể, tuy rằng xương của cô đã phần nào liền lại, nhưng vẫn chưa đủ chắc khỏe, huống hồ suốt một thời gian dài không dùng đến cơ bắp, cánh tay và chân cần có một khoảng thời gian để thích ứng với những công việc ngày xưa”.

“Làm gì còn cơ bắp nào nữa đâu”. Nick ủ rũ nói: “Giờ tôi giống như một con sâu bướm mềm oặt, trắng toát”.

“Bất kỳ ai nằm liệt giường suốt nửa năm, cơ bắp cũng đều biến mất hết, sau này sẽ có cơ hội luyện tập lại, em vội gì chứ”. Hayreddin an ủi nàng.

Victor lập tức cảnh giác: “Này này! Trước khi tôi nói ‘có thể’, hai người không được phép vạch ra kế hoạch rèn luyện thái quá nào đâu đấy! Dùng lực quá mạnh, những chỗ xương vừa liền lại sẽ nứt vỡ giống như những chiếc bánh quy khô vừa ra lò!”.

“Tôi có thể bắt đầu luyện từ phần bụng trước, chỗ đó không có xương”. Nick véo bụng dưới nói. Thiếu vận động và chế độ ăn uống thừa dinh dưỡng đã tạo thành một lớp thịt mềm mại xung quanh phần eo của nàng.

Hayreddin bật cười khe khẽ: “Thật đáng tiếc, cảm giác khi sờ tay vào đó rất dễ chịu”.

“Nếu như có cách gì đó chuyển chúng lên trên, rồi ra hết đằng trước thì đúng là hoàn hảo...”. Nick hóp bụng ưỡn ngực, gắng sức làm ra những chuyện không thực tế.

“Cho tôi xin, lúc hai người nói chuyện có thể coi tôi là người ngoài được không?” Victor nổi câu nói: “Bỏ cuộc đi! Phẫu thuật độn ngực phải qua thêm năm trăm năm nữa mới có thể thực hiện được!”.

Khuôn mặt Nick lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

Victor cắt đoạn băng gạc thạch cao cuối cùng trên mắt cá chân của Nick ra, ra hiệu cho nàng đứng lên thử xem sao.

Trải qua đủ loại giày vò đau đớn và nguy hiểm mà người thường không sao tưởng tượng nổi, thời khắc kích động lòng người này cuối cùng cũng đã đến rồi. Hayreddin đặt tách cà phê xuống đứng lên, duỗi cánh tay rắn chắc của hần ra. Nick vịn vào tay hần, vừa hưng phấn vừa hồi hộp bước thử bước đầu tiên.

Niềm hưng phấn nhanh chóng biến thành nỗi hoảng sợ.

“Sao... Sao lại thế này?!” Thân hình Nick lắc lư, sắc mặt tái mét.

“Cảm giác đau đớn và không có sức là rất bình thường”. Victor nói.

“Không phải là đau! Mà là, mà là...”. Hai mắt Nick mở lớn, hét toáng lên: “Tại sao chân trái lại ngắn hơn một đoạn so với chân phải thế này!”.

“Ngắn hơn sao?” Victor lấy ra một chiếc thước dây từ trong hộp đồ nghề có độ chính xác đến từng centimet, ngồi xổm xuống đo đạc một lúc.

“Ồ, xem ra đúng là ngắn hơn hai centimet thật”. Giọng điệu của anh ta rất bình tĩnh.

Lông tóc Nick cơ hồ xù lên dựng đứng: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tôi không muốn biến thành kẻ chân dài chân ngắn đâu!”.

“Đạo lý rất đơn giản”. Anh chàng bác sĩ vút chiếc thước dây vào hòm dụng cụ, khoanh tay giải thích: “Cô vẫn còn đang ở độ tuổi thanh xuân, trước kia dậy thì muộn là do dinh dưỡng không đủ và vận động quá độ. Nửa năm qua cô cả ngày không ăn thì ngủ, nghỉ ngơi và dinh dưỡng đều đầy đủ nên chiều cao tăng lên, đáng tiếc là cái chân trái bị thương mới xuất hiện chênh lệch”.

“...”.

Nick như chú ếch chịu một cú sốc miêng hết mở ra rồi lại ngậm vào.

Vóc dáng cao lớn là niềm hy vọng lớn lao suốt cả cuộc đời nàng, nhưng không ngờ lại được thực hiện bằng cách này, khuôn mặt nhỏ bé nhăn tít lại như vừa ăn phải một quả ô liu hồng.

“Hai centimet thôi mà, cũng chẳng phải tàn tật gì to tát”. Hayreddin xoa xoa đầu nàng nói: “Sẽ đặt vài đôi giày đặc biệt dành riêng cho em, chỉ cần không lấy thước ra đo, không ai nhận ra đâu, huống hồ trên thuyền chòng chành, tôi bảo đảm em đi giày vào rồi đi lại còn vững hơn cả Victor”.

Nick nhìn anh chàng bác sĩ bằng ánh mắt thể lương, dường như đang nói: Tôi sa ngã đến mức bị mang ra so sánh với anh rồi này.

Victor hừ lạnh một tiếng: “Cô còn cách trình độ được lên thuyền xa lắm!”.

Nick không phục lại sai thêm một bước nữa, cố gắng đổi trọng tâm sang chân trái. Nhưng đầu gối lập tức như nhũn ra vô cùng đau đớn, Nick khê rên lên một tiếng, nghiêng hẳn sang một bên, Hayreddin kịp thời tóm được nàng.

“Đã biết chưa, mấy việc trẻ con đều làm được như đi lại, lấy cốc lấy tách, cô đều phải bắt đầu học lại từ đầu”.

Victor nói với về thâm sâu hàm súc.

“Thuyền trưởng... Á... Thuyền trưởng..., xin ngài tha cho tôi đi, tôi thật không chịu nổi nữa rồi... Á...”.

“Không sau đâu, em có thể thử lại mười lần nữa mà”.

“Không được thật rồi, tôi đau lắm... hu hu tha cho tôi đi mà thuyền trưởng... sức lực của ngài quá lớn!”.

“Không được phép cầu xin! Mới ở độ sâu này đã không chịu được, em còn mặt mũi nào tự xưng là Hải Yếu nữa?”.

“Xin ngài nhẹ một chút, nhẹ chút nữa... tôi thực sự không uốn cong được nữa đâu... Ồi! Á!”.

Tiếng rên rĩ và cầu xin không ngừng truyền ra từ bên trong căn phòng, trên chiếc thảm Ba Tư trong phòng hoạt động, bóng dáng hai người đang quần chặt lấy nhau, một người đang tách tay chân và thân thể của một người kia ra, buộc nàng ta phải làm ra những động tác mềm dẻo đau đớn.

“Tôi đang tự hỏi tại sao thủ cận và người hầu đều đứng ở xa thế kia, nhưng lại không hề ngăn cản tôi đi vào...” Victor cau mày, tỏ thái độ chán ghét đối với hình ảnh không đẹp mắt trước mặt.

“Giãn gân mát xa thôi mà, có nhất thiết phải kêu như mèo hoang động đực thế không!”.

Hai mắt Nick lấp lánh ánh nước, nằm rạp trên sàn không chịu dậy: “Anh để thuyền trưởng tách thử xem, vừa đau lại vừa tê, tôi thà bị đâm vài dao còn hơn là chịu tội chịu vạ thế này!”.

Hayreddin nheo mắt lại đầy nguy hiểm, thấp giọng nói: “Lão đại tôi đây nhẫn nại với em như vậy mà không khơi gợi được chút hứng thú nào, chỉ bằng em gọi cái tên Antony Toria đó đến chứng kiến toàn bộ quá trình này nhé, để cậu ta nhìn thử xem bậc tiền bối giờ trò xỏ lá lừa biếng thế nào?”.

Tiếng rên rĩ nghẹn lại trong cổ họng Nick.

“Tình hình hồi phục thế nào rồi?” Victor ném chiếc túi xuống thảm, nghiêng người nằm xuống đồng đệm mềm.

“Hai ngày nay, việc đi lại đã không còn vấn đề gì nữa, sức lực cũng quay lại không ít, nhưng xúc giác vẫn chưa được, dùng kim gỗ đâm vào đầu ngón tay không thấy có cảm giác gì”.

Hayreddin đứng dậy, kéo hai cánh tay Nick dang rộng ra. Nick uốn ngực đi vài bước về phía anh chàng bác sĩ, ngoại trừ vẻ nhịn đau thoáng qua, bước chân đã như ngày thường. Hayreddin theo dõi sát sao, chuẩn bị làm đệm đỡ bất cứ khi nào nàng ngã.

Victor trầm nghĩ, trong vòng hai tháng mà hồi phục được thế này là thần tốc rồi. Từ khi sinh ra, Nick đã phải bò từ dưới đáy vực thấp nhất lên, còn Hayreddin lại chăm bẵm nàng như chăm một đứa bé sơ sinh, từ việc thay tã đến đi theo từng bước từng bước cùng nàng, dạy dỗ nàng, Victor lặng lẽ tự nhủ, dù quá khứ Nick đã trải qua ra sao, hiện giờ, nàng đã hoàn toàn thuộc về hắn.

Victor suy nghĩ miên man một hồi, chậm rãi nói: “Cứ từ từ, mới ăn một miếng thì không béo ngay được đâu, sao phải lo?”.

Nick hậm hực nói: “Qua hai tháng nữa hoàng đế sẽ tổ chức giải đấu võ thuật trên toàn quốc, nếu tôi không hồi phục trình độ bắt đầu, tên khốn Antony đó sẽ mạo danh tôi tham gia!”.

“Đấu võ à... gần đây, những kẻ đầu óc toàn cơ bắp trên thuyền đều bàn tán về chuyện này. Có gì thú vị đâu chứ? Nếu không phải hoàng đế nhập thêm các loại súng ống về, chỉ dựa vào kỵ binh Ottoman sao có thể tung hoành khắp Trung Âu được”.

“Nhưng Victor à, cho dù anh có cầm một khẩu súng đời mới nhất, cũng không đánh lại được kẻ chân ngắn chân dài như tôi đâu...”.

Khỏe miệng anh chàng bác sĩ xệ xuống, không vui nói: “Cô lại ngứa da rồi đúng không? Để thuyền trưởng tăng động tác thể dục uốn dẻo lên gấp đôi nhé?”.

“Đừng đừng! Victor anh là trâu nhất khỏe nhất!” Vừa nghe đến việc phải chịu khổ, Nick lập tức ỉu xiu. “Không có cách nào khiến cô ấy hồi phục xúc giác sao?” Hayreddin cau mày: “Đi bộ nhảy nhót xem ra sẽ là chuyện sớm muộn thôi, nhưng đến tận bây giờ còn chưa phân biệt được cúc áo với kim băng”.

“Có lẽ là do tổn thương dây thần kinh, cái này cũng không có đường tắt đâu, chỉ có thể tìm những việc cô ấy cảm thấy có hứng thú rồi không ngừng luyện tập thôi”. Victor nói.

“Cảm thấy có hứng thú...” Hayreddin trầm mặc hồi lâu, giống như đang nghĩ ngợi chuyện gì đó.

Tối hôm sau cơm nước xong xuôi, hắn vớt một chiếc túi da bò non căng phồng đến trước mặt Nick.

Thứ đựng bên trong những chiếc túi có kiểu dáng thế này thông thường chỉ có một mà thôi, ấy chính là – tiền.

Vừa cảm lấy đáy túi dốc ngược xuống, nàng liền ngất người. Từ tiền của Ottoman đến đồng xu Tây Ban Nha rồi đồng florin của Florence, những đồng xu vàng bạc đồng có giá trị khác nhau, hai ba trăm đồng xu kim loại rơi ào ào lên thảm, dường như là tập hợp đủ các chủng loại tiền xu mà Địa Trung Hải có thể làm ra được.

“Cho tôi sao?” Nick nghi ngờ nhìn Hayreddin.

“Nếu em có thể đoán đúng”. Hắn lấy ra một mảnh vải màu đen, gấp thành một dải rộng cỡ bốn ngón tay.

“Bịt kín mắt lại dùng tay trái sờ, có thể đoán đúng thì chúng sẽ là của em”.

Hai tay Nick bốc lên một vốc tiền xu, chúng chảy xuống từ kẽ tay rơi ra sàn, phát ra những tiếng leng keng nghe còn vui tai hơn tiếng đàn. Ánh mắt của nàng phát ra thứ ánh sáng nhiệt tình trước giờ chưa từng có.

“Vậy thì nhanh bắt đầu thôi!”.

“Áy, không phải vừa này em nói rất mệt rất mỏi, phải đi ngủ ngay sao?” Hayreddin nói giễu.

“Báo cáo thuyền trưởng, hiện giờ tôi cảm thấy tình trạng của mình cực kỳ tốt!” Nick nhắm mắt vào, rồi lại lên lút he hé mắt ra nhìn một cái, cố gắng ghi nhớ vị trí của tất cả những đồng xu vàng có mệnh giá lớn nhất.

Hayreddin mỉm cười ôm nàng vào lòng buộc mảnh vải đen lên, sau đó bàn tay to lớn cào một cái, giống như đang xào bãi, đồng tiền xu lại bị xối tung lên một lần nữa.

“Ồi ời, khó thế... sao tôi thấy nó chẳng khác gì mấy chiếc bánh gừng bé xíu vậy...?”

“Thời gian của em vẫn còn một phần ba chiếc đồng hồ cát, cát chảy hết xuống đáy thì mất quyền sở hữu chúng”.

“Đừng mà! Thuyền trưởng, có thể gợi ý một chút không?”.

“Một túi tiền chỉ được gợi ý ba lần thôi, em chắc chắn là muốn dùng một lần cơ hội chứ?”.

“Tôi... Tôi sẽ nghĩ lại!”.

“Còn một phần năm đồng hồ cát”.

“Là đồng bạc florin!”.

“Em chắc chứ? Có cần suy nghĩ lại không?”.

“Thuyền trưởng, hu hu... ngài thật là xấu tính...”.

Dù Nick có cầu xin thế nào, Hayreddin cũng không nói lòng quy tắc. Không được phép gian lận, mỗi ngày đoán tối đa là năm mươi xu, dùng hết cơ hội thì nhất định phải buông tay nghỉ ngơi.

Một tuần đầu, Nick gần như nhắm mắt nói mò; một tuần tiếp theo, nàng đã bắt đầu có thể phân biệt được kích thước của các đồng xu, tuy rằng không đoán trúng quốc gia phát hành, nhưng chỉ ít cũng dần dần nhận ra nguyên liệu là vàng hay bạc.

Qua thêm hai tuần nữa, nàng có thể sờ ra chân dung trên mặt đồng xu, đoán xem rốt cuộc trên đó là ông anh Charles cầm chìa ra ngoài, Lorenzo mất rấn độc người thân của Victor, vị giáo hoàng với khuôn mặt toàn cơ thịt nhão nhoét, vị vua nước Pháp đầu đội bộ tóc giả, hay Suleiman Đại đế với bộ râu quai nón.

Những gã đàn ông nhợt nhạt này khiến ngta hể nghĩ tới là sinh lòng chán ghét, nhưng khi khuôn mặt của bọn họ được in trên mặt đồng tiền, thì dù có đáng ghét đến thế nào đi nữa cũng lộ ra vẻ thân thiết đáng yêu.

Lần gần đây nhất, Nick đã đoán trúng một túi xu vàng Tây Ban Nha, nàng thậm chí sung sướng đến nỗi hôn dính hết cả nước bọt lên mặt Charles.

Hayreddin khoanh tay bật cười nhìn dáng vẻ mê tiền của nàng: “Tôi đoán Charles có năm mơ cũng không ngờ rằng, nụ hôn duy nhất em dành cho anh trai lại là cho cái thứ này”.

“Hãy, chỉ cần ông ta sẵn lòng cho tôi vàng thật bạc thật, hôn lên mặt một đồng xu có là gì đâu!”. Nick không chút để ý thu hết chiến lợi phẩm vào trong chiếc túi nhỏ thuộc về mình, kêu lên: “Túi này đoán xong rồi, tiếp theo!”.

Hayreddin đi tới bịt mắt nàng lại, sau đó thả một đồng xu vào lòng bàn tay nàng.

Nick lật qua lật lại mân mê lần sờ, mỗi nghi ngờ từ từ dâng lên trong lòng.

Đồng xu này kỳ lạ quá, không có phần cầm nhô ra, không có tóc giả, không có chòm râu quai nón, cũng không có khuôn mặt béo múp, khuôn mặt trên đồng xu này nàng đã từng đoán bao giờ chưa nhỉ?

“Có đoán được không? Thời gian sắp hết rồi”. Hayreddin xấu tính thúc giục.

Nick có hơi cuống, khối lượng của đồng xu này không nhỏ, cầm khá nặng tay, hiển nhiên là “anh bạn nhỏ lợi hại” này rất chất.

“Đợi đã! Tôi sẽ thử lại...”.

Có phải do lưu hành lâu rồi nên bức chân dung trên đó bị mài mòn không nhỉ? Nàng cẩn thận dùng đầu ngón tay mân mê.

Không giống, phần cạnh trơn nhẵn, rõ ràng là xúc cảm hoàn mỹ của tiền mới. Sờ đến mặt trái, dường như có hình, nhưng vẫn rất xa lạ.

“Cát chỉ còn lại một tí thôi đấy”. Hayreddin tiếp tục thúc giục.

“Tôi muốn dùng một lần gọi ý”. Nick yêu cầu.

Giọng nói của Hayreddin mang theo ý cười trầm thấp: “Em đã từng nhìn thấy, từng chạm vào, từng ngửi chung rồi”.

Nick hoàn toàn mờ mịt: “Hả? Sao tôi lại không nhớ có người như vậy nhỉ?!”.

“Ha ha, không quen sao? Bỏ khăn bịt mắt xuống tự mình nhìn thử xem”.

“Không không, tôi nhất định phải nghĩ cho ra!” Cảm giác được phân lượng của đồng xu trong tay, Nick sống chết giãy giụa, quyết không chịu bỏ qua.

“Tháo xuống nhìn thử đi, cho dù em không đoán ra, nó cũng vẫn thuộc về em mà”. Hayreddin nhẹ nhàng nói.

Nick ngẩn người, chưa bao giờ Hayreddin phá vỡ những quy tắc hần đã đặt ra, sao lần này lại thế? Nàng chần chừ cởi dải khăn bịt mắt, cúi nhìn lòng bàn tay.

Quả nhiên là đồng xu vàng sáng lấp lánh.

Mặt lồi bóng loáng của nó phản chiếu ánh mặt trời, phát ra luồng ánh sáng ấm áp chỉ ở vàng mới có, bên cạnh là những đường vân uốn cong, trơn mềm tựa như những con sóng nhấp nhô trên biển lớn.

Nhưng những thứ đó đều không đủ để khiến Nick sốc đến mức ấy.

Trên mặt của đồng xu có chân dung của một người.

Ánh mắt hần sắc bén, ngũ quan thâm sâu, anh dừng như chiến thần trong nghệ thuật điêu khắc Hy Lạp. Mái tóc dài chấm đến vai màu vàng kim, nhưng Nick biết, nguyên bản chúng có màu đỏ rực như lửa cháy.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy đồng xu này, nhưng bức chân dung trên đó là nhân vật nàng yêu thương nhất, cũng là người nàng quen thuộc nhất.

“Thuyền trưởng, đây là ngài mà...”. Nick kích động đến nỗi giọng nói trở nên run rẩy: “Ngài cũng có đồng xu của riêng mình”.

Hayreddin mỉm cười gật gù đầu, nói với nàng: “Đừng vội hưng phấn quá thế, lật mặt sau xem thử đi”.

Nick cúi đầu xuống, lật đồng xu lại.

Bức tranh ở mặt trái là một hình vẽ rất quen thuộc, chính là dấu ấn bằng sắt nung trên người nàng, dùng máu và lửa để lại hình vẽ đau đớn nhất trong ký ức của nàng – ngôi sao sáu cánh.

“Cái này... Tại sao cái này...”. Nick lăm bầm tự hỏi, vô thức sờ lên ngực mình.

“Tôi đã nói rồi, sau này nó sẽ không bao giờ nguyên rủa em nữa. từ nay về sau, trong khu vực mà tôi thống trị, ngôi sao sáu cánh ấy sẽ đại diện cho may mắn, sức khỏe, thịnh vượng, vui vẻ và trường tồn. Đồng xu này là đồng xu vàng nguyên soái phiên bản kỷ niệm, những đồng xu khác cũng dùng chung một khuôn đúc thế này, sẽ được tung ra lưu hành trong toàn bộ khu vực Bắc Phi rất nhanh thôi”.

Giọng nói thâm trầm của Hayreddin gần trong gang tấc, lại như từ một nơi xa xôi nào đó truyền tới:

“Nick, hình vẽ này đại diện cho em. Ngày sau, em sẽ ở sau lưng tôi; còn tôi, cũng sẽ luôn ở sau lưng em”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: Hải Yêu Trở Lại

Type: Tiểu Tắt Tắt

Ba tháng sau.

Mùa đông âm u lạnh buốt và ẩm ướt đã hoàn toàn biến mất, những củ tulip vô cùng tầm thường bắt đầu vươn cành thẳng tắp, kết thành những nụ hoa sắc sỡ trắng lợt. Tháng Tư, khi chúng dựa vào những lời tán thưởng tư thái cao quý thuần khiết của thể nhân mà bung nở khoe sắc, cuộc thi đấu võ thuật trong cả nước cũng bắt đầu mở màn.

Trên quảng trường Taksim tọa lạc trên vị trí cao nhất của Istanbul, những lá cờ màu sắc rực rỡ tung bay, đội danh dự nghiêm trang cùng một đoàn các đại thần quý tộc chen chúc vây quanh kẻ thống trị của đế quốc Ottoman – Suleiman Đại đế và bốn người con trai trẻ tuổi của ông ta. Mustafa, vị hoàng tử lớn tuổi nhất đứng ở bên trái phụ thân, ba người con trai nhỏ của sủng phi Roxelana đứng ở bên phải.

Sự đối lập rõ ràng này phản ánh mối đại họa ngấm ngầm trong nội bộ đế quốc: Ai sẽ là người kế thừa đế vị đất nước Ottoman.

Đại hoàng tử Mustafa tài đức vẹn toàn, có được sự ủng hộ của tể tướng Ibrahim và quân đội, nhưng mẫu thân lại không nhận được sự sủng ái. Còn ba vị hoàng tử nhỏ tuổi kia lại có sự bảo vệ từ vị phi tử được Suleiman yêu thương nhất: Roxelana.

Tuy rằng chung cha nhưng bọn họ lại là kẻ địch trời sinh. Phương thức thừa kế ngai vàng của Ottoman có một tập tục vô cùng dã man, đó là “Luật cho phép giết chết anh em trai” do nhà chinh phục Mehmed II ban bố: “Trong số những con cháu của trẫm, người kế thừa vương vị có quyền xử tử tất cả anh em của mình”. Những hoàng tử trong các triều đại của đế quốc Ottoman đều phải đối mặt với một điều luật liên quan đến chuyện sinh tử tồn vong, người thắng sẽ giết chết tất cả những người anh em thua cuộc.

Suleiman chỉ vừa mới bốn mươi tuổi, đang vào thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh, nhưng một ngày nào đó, cuộc chiến kế thừa vương vị tàn khốc rồi cũng sẽ bùng nổ, ẩn dưới vẻ ngoài bình tĩnh là những con sóng ngầm vô cùng nguy hiểm. Nhưng ngày hôm nay, nhân vật chính trên quảng trường Taksim không phải huyết mạch vương thất đầy bất ổn. Kể từ khi lập quốc, đế quốc Ottoman đã có truyền thống hiếu chiến, tín ngưỡng, trung thành, võ thuật là giáo lý các dũng sĩ Ghazi nguyện hiến dâng cả đời, tì võ chính là vũ đài tốt nhất chứng minh bản thân.

Âm thanh từ những chiếc tù và dài bằng đồng thau do đám người hầu thổi vang lên, quan viên các tỉnh, dũng sĩ do giới quý tộc đề cử lần lượt nối đuôi nhau bước vào, xếp hàng thể hiện lòng tôn kính đến Suleiman.

“Tể tướng Ibrahim tiến cử: Elgin Auraharmo!”.

“Trưởng quan tỉnh Izmir: Ali Ertugrul!”.

“Thống lĩnh cấm vệ quân Almaang tiến cử: Nihat Chinguil!”.

Giữa những dũng sĩ Ghazi phục sức xa hoa chiến mã sung sức, một người vô cùng đặc biệt xuất hiện.

Thân hình nàng yêu kiều nhỏ nhắn, mái tóc xoắn dài màu nâu hạt dẻ dày mượt sáng bóng xõa chấm ngang vai, trên cặp má trắng nõn như đá hoa tuyết khảm một đôi mắt đen láy sâu thẳm, áo choàng màu trắng bạc tôn lên phong thái thanh tú diễm lệ của nàng, vòng eo nhỏ nhắn như được bó chiết. Tuy sở hữu dung mạo xuất sắc, nàng thiếu nữ này lại không mang dáng vẻ mong manh yếu ớt của con gái, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vô tình, trên lưng là lưỡi hái cực lớn đen sì.

Trong thế giới Hồi giáo hết thảy đều do nam giới thống trị này, nàng là một thiếu nữ ngoại tộc không đeo khăn che mặt, như một đóa tulip đen hiếm có giữa những bông hoa màu sắc sặc sỡ, thu hút ánh mắt của hàng vạn người.

“Nguyên soái hải quân Barbarossa tiến cử: Nicole Pasha!”.

Nàng thiếu nữ đi qua ngai vàng của Suleiman, thị vệ cao giọng thông báo tên họ của nàng, cả quảng trường trang nghiêm lập tức nổ ra một loạt những lời thì thầm bàn tán không cách nào ngăn lại được. Nàng thiếu nữ xinh đẹp đó chính là người mạnh nhất trong truyền thuyết Đông Tây Địa Trung Hải, người khiến cho toàn bộ châu Âu nghe đến tên là sợ mất mặt – Hải Yêu.

Hayreddin đặt tay trái lên vai, tỏ lòng tôn kính với hoàng đế: “Nhà lập pháp cao quý thần thánh nhất, xin thứ lỗi cho sự giới thiệu muộn màng của thần, đây là ái tử ông của thần, Nicole”.

“Ngài nguyên soái trung thành dũng cảm nhất của ta, cuối cùng ngài cũng chịu dẫn Hải Yêu ra để mọi người được nhìn thử rồi. Nhưng cô gái này...”. Khuôn mặt Suleiman tràn đầy kinh hãi, ánh mắt đuổi theo bóng dáng nàng khi đi qua ngai vàng: “Truyền thuyết ta nghe được có thể khiến những nhà thơ ngâm nga cả ngày, nhưng chưa từng có một nhà thơ nào nói Hải Yêu là một cô gái cả!”.

Hayreddin mỉm cười nói: “Nàng vẫn luôn là một cô gái, chỉ vì trước đây còn nhỏ tuổi nên chưa nhận rõ, trên thuyền cũng không tiện mặc quần áo phụ nữ. Xin bệ hạ thứ lỗi cho sự đường đột của thần, vì không muốn lừa dối Người, nên trong một dịp long trọng thế này, thần đã để nàng ấy xuất hiện với dung mạo thật sự”.

Danh hiệu Sur Tù Đồ Barbarossa khắp Địa Trung Hải này không ai không biết, không ai không hiểu, nhưng chỉ có rất ít người biết tên thật của hắn là Reis Pasha, Hải Yêu thân là con gái, lại mang họ của hắn, mối quan hệ giữa hai người đã vô cùng rõ ràng rồi. Suleiman đã từng nghe về nhân giới cực

đỉnh của Hayreddin, thì ra là có một nhân vật truyền kỳ như vậy hầu hạ bên cạnh, bảo sao mỹ nhân tuyệt sắc đến mức nào cũng không lọt được vào mắt xanh của hắn. Hoàng đế quay đầu lại nhìn Roxelana đang ở sau màn trướng, không khỏi trào dâng cảm giác tìm được một người tri âm. Chỉ là một hành động đơn giản vậy thôi, nhưng đủ khiến cho sắc mặt đại hoàng tử Mustafa thoáng mang vẻ u sầu lo lắng. Phụ nữ của hoàng đế đều bị nhốt sâu trong hậu cung, có hoạn quan bảo vệ nghiêm ngặt, duy chỉ có một mình Roxelana, cô gái nô lệ đến từ dị quốc này là có được sự chuyên sùng và vinh hạnh đặc biệt tới dự thính.

Không chú ý đến sự thay đổi cảm xúc của con trai, Suleiman rất vui vẻ: “Ngài nguyên soái thân mến, mong rằng thánh Allah sẽ phù hộ cho sự thắng trận của ngài! Nhưng một cô gái yêu kiều nhỏ nhắn lại trẻ trung như vậy lại có kỹ thuật và bản lĩnh kinh người càn quét khắp Địa Trung Hải như lời đồn thật sao?”.

Hayreddin trả lời: “Bệ hạ có thể mục sở thị ngay sau đây, nàng là con dao sắc bén nhất của thần”.

Sau khi các dũng sĩ xếp thành hàng xong, mỗi người sẽ đi theo người tiến cử mình bước vào quảng trường có lều che nắng được căng từ những tấm lụa trắng. Quân kỳ của Hayreddin tung bay đón gió bên ngoài căn lều: Bên dưới ngôi sao và hình mặt trăng đại diện cho đế quốc Ottoman là hình ngôi sao sáu cánh rất to màu xanh lam. Không chỉ trên tiền mà trên tất cả những vật đại diện cho sở hữu của hắn đều được ký hiệu hình vẽ đó. Tấm lòng này chưa ai được biết mà sự kiêu ngạo bốc đồng của Vua cướp biển thì không phải người bình thường nào cũng có thể đoán được.

Nhưng lúc này, ngôi sao sáu cánh nhỏ bé không hiểu chuyện lại đang buồn bực, cầu nhàu luôn miệng: “Tại sao thuyền trưởng lại phải hành lễ với nhiều người vậy, ông hoàng đế râu rậm thì cũng đành, nhưng bốn tên phá gia chi tử của ông ta thì có là cái quái gì đâu, kẻ lớn nhất chẳng qua cũng mới chỉ hai mươi tuổi đầu, dựa vào đâu mà ngồi ở đó huênh hoang nhận quà chứ?!”.

Hayreddin vui vẻ hỏi lại: “Vậy em nói xem phải làm thế nào mới hài lòng?”.

Nick hừ một tiếng, khó chịu nói: “Tôi chẳng thèm quan tâm lai lịch thế nào, nhưng người trên toàn thế giới này nên cúi đầu hôn nhẵn của ngài mới đúng!”.

Victor ra tay nhéo má nàng, thì thầm quở mắng: “Đúng là chỉ có mình cô, một câu nói tùy tiện cũng đủ để giết chết chúng ta mấy trăm lần rồi! Có biết cụm từ ‘cân trọng lời nói và việc làm’ đánh vần thế nào không?”.

“Chỉ là tôi không quen nhìn thấy thuyền trưởng hành lễ với người khác thôi...”. Nick bị véo đau nhe răng nhếch miệng nhưng nhất quyết không chịu từ bỏ suy nghĩ.

Hayreddin biết nàng không muốn mình phải quỳ gối dưới kẻ khác, liền xoa xoa đầu nàng không nói năng gì. Kể từ khi tuyên thệ nguyện trung thành với đế quốc Ottoman, có được đại bản doanh, tác phong quân đội của Sư Tử Đỏ lại càng vượt trội hơn, nhưng chính trị rắc rối khó gỡ và những cuộc tranh đấu trong vương thất diễn ra liên miên lại thường xuyên níu tay hắn, khiến hắn thấy nóng nảy phiền lòng.

“Victor, đừng nhéo mặt cô ấy, khó khăn lắm mới nuôi được từ khi thành ra thiếu nữ, cẩn thận đánh trở lại nguyên hình trước mặt mọi người bây giờ”.

Anh chàng bác sĩ liền buông tay ra, rút chiếc khăn lụa lau ngón tay: “Ngài tưởng tôi muốn chắc, mỗi lần tham dự những dịp thế này, không phải do tôi huấn luyện thì còn ai vào đây, tốt xấu gì ngài cũng phải cho tôi hai ngày nghỉ làm tiền công vất vả!”.

Nick không tự ý thức, mặt dày khoác lác: “Đó là vẻ đẹp trời sinh của tôi, huấn luyện nghi thức có thể huấn luyện thành ngực được không?” Nói đoạn liền đắc ý ưỡn ngực, khoe sự phát triển mới đây của nàng.

Đáp lại sự kiên nhẫn và chờ đợi đến vô cùng tận của Hayreddin, thời kỳ dậy thì khoan thai năm mười chín tuổi của Nick cuối cùng đã bắt đầu. Thân thể cao vọt lên, đường cong hơi lộ ra, củ tulip tâm thường đã nảy nầm rồi, nghi dưỡng đầy đủ khiến cho nàng thiếu nữ xinh đẹp trời sinh tỏa ra luồng ánh sáng lấp lánh chói mắt.

Hải Yêu trở lại khiến mọi người vui mừng, nhưng bước nhảy vọt thần kỳ “từ cậu trai thành bạn gái” của đội trưởng Nick khiến tất cả mọi người phải trợn mắt há hốc mồm. Sói Đất vừa ngạc nhiên lại vừa vui sướng, muốn lại gần nói mấy câu, nhưng ngại nổi ông chủ ở trên, hắn không có cơ hội. Thể thân của Hải Yêu Antony Toria lại rất hưng phấn, có thể dùng thân phận thực sự tham gia thi đấu, cậu ta đã chờ đợi cơ hội được giao đấu với Nick rất nhiều năm rồi.

“Đấu vô bắt đầu! Vòng đấu đầu tiên! Dao pháp!” Tiếng tù và vang lên, cuộc thi đấu lớn chính thức bắt đầu.

Buổi thịnh yến này nói là thi đấu, chi bằng nói là cơ hội để các võ sĩ chứng tỏ năng lực trước mặt đế vương, cấp trên chọn lựa nhân tài thì đúng hơn. Tổng cộng có ba hạng mục lớn: Vòng đấu thứ nhất thì dùng đao cong – loại vũ khí phổ biến nhất của người Hồi giáo, vòng thứ hai so tài bắn cung, vòng thứ ba thi đấu tự do, có thể tùy ý lựa chọn vũ khí. Ngoài ra còn có những hạng mục nhỏ như đấu vật, bắn súng, cuối cùng sẽ do hoàng đế đích thân nhận xét và chấm điểm, dựa vào thực lực tổng thể chọn ra ba người đứng đầu để khen thưởng.

Thương vong do đấu võ thì khỏi phải bàn, nhưng để tránh cho những nhân tài ưu tú sau khi thi đấu trở thành nhân tài tàn tật, những quy định tương ứng để giảm thiểu mức tổn hại thân thể đã được ban hành ví như vòng đấu đao pháp đầu tiên yêu cầu sử dụng đao gỗ để thi đấu. Nick tháo lưới hải xuống, bốn người hầu vén tấm màn che nắng màu trắng lên, nàng cởi chiếc áo choàng lụa ra, mặc bộ quần áo ngắn bó sát thường mặc trên thuyền bước ra sân đấu.

“Đừng có hung hăng quá, giữ lại chút thể diện cho người ta, những người có máu mặt trong cả nước đều tới xem, em bớt bớt mấy cái chiêu hạ lưu đá vào háng, chọc vào mắt, cắn vào người cho tôi nhờ, biết chưa?” Hayreddin đứng trước căn lều tránh nắng, vỗ vỗ lưng Nick dặn dò, trên cánh tay vẫn còn thấp thoáng nhìn thấy dấu răng nàng để lại khi huấn luyện.

Lời dẫn dò của Victor cũng đi theo cùng: “Tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, không được sử dụng miếng thép cố định trong cánh tay và chân để làm động tác tấn công và ngăn cản, hậu quả đã nói với cô rồi, gãy thêm lần nữa là tôi không chế ra được thuốc hồi hân đâu!”.

Nick nhát nhát dạ vâng, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào sân đấu. Dưới sự che giấu từ đôi giày đế cao Hayreddin đóng riêng cho nàng, khuyết tật sau khi bị thương của Nick hầu như không nhìn ra được. Nàng mặc áo không tay thắt lưng vũ trang, quần kiểu thủy thủ bo ở gối nhìn trông vô cùng khí thế, sợi dây chuyền bạc rủ xuống trước ngực, bên trên đeo đồng tiền vàng có hình chân dung thuyền trưởng. Phụ nữ bị nghiêm cấm để lộ da thịt nơi công cộng, nhưng sức chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào cánh tay trái và chân trái của Hải Yêu: Làn da để trần quần đầy băng vải, khớp xương đều được đeo dụng cụ bảo hộ bằng da chứng tỏ nàng đã từng bị thương rất nặng.

Truyền kỳ về Hải Yêu rốt cục là tin đồn hay sự thực, chính cuộc chiến này sẽ chứng minh!

Có tổng cộng hơn hai ngàn người tới tham gia thi đấu đến từ khắp nơi trên đất nước, vòng đấu loại đã tiến hành được sáu ngày, hôm nay, hơn ba mươi tuyển thủ hạt giống do những nhân viên cấp cao các tỉnh, quan chức cỡ lớn và giới quý tộc tiến cử trực tiếp xuất trận. Nhưng đặc quyền cũng chỉ đến đây là hết, cuộc độ sức của hai trăm người cuối cùng sẽ được tiến hành chia tổ dưới sự theo dõi của sultan.

“Nicole Pasha đấu với Ali Barthes, hai bên vào sân!”.

Nick nhận lấy thanh đao bằng gỗ sồi đỏ nhảy vào giữa sân, đứng đối diện là một người đàn ông có cơ thể gần như cao to gấp đôi nàng. Nàng ước lượng bằng tay trọng lượng của vũ khí, rồi quay qua hỏi trọng tài: “Phải đánh khiến đối phương bất tỉnh nhân sự mới được coi là thắng à?” Đao gỗ không có lưỡi, tuy rằng hình dáng giống đao nhưng lại không có công năng chém người, khi sử dụng lại càng phải chú ý đến kỹ thuật, hơn thế phải dựa vào lực cánh tay chắc khỏe mới có thể khiến đối phương thật sự bị thương.

“Đúng vậy, nhưng nếu cô có thể tấn công vào những bộ phận như yết hầu và tim, trận đấu sẽ kết thúc trước thời hạn”. Trọng tài giải thích rất nghiêm túc nhưng nhìn chân tay nàng mảnh mai trắng trẻo nõn nà, trong lòng lại thầm nhủ chỉ cần Barthes tấn công trúng một lần thôi đã có thể đập đứt gân chặt gãy xương của cô gái này rồi, lấy đâu ra cơ hội cho cô gái tấn công trúng yếu điểm chứ? Nghĩ đi nghĩ lại nhưng hân vẫn phất lá cờ lên.

“Bắt đầu!”.

Vì tiếng tấc lưng lấy của Hải Yêu, Barthes không dám sơ suất, hạ eo cong lưng trượt bước sang ngang, tìm thời cơ tuyệt vời nhất để tấn công. Nick hoàn toàn bất động, nghiêng đầu đánh giá hân.

Cổ, rắc. Tim, rắc. Bả vai, rắc. Mỗi khi nhìn vào vị trí nào, bên tai nàng lại vang lên âm thanh đứt gãy khe khẽ. Tiếng rên rỉ buồn thảm của sợi dây sinh mệnh bị cắt đứt!

Chỉ trong hai, ba giây ngắn ngủi, trong đầu nàng đã dùng vô số phương pháp khác nhau để giết chết đối thủ. Theo lời của thuyền trưởng, âm thanh đó hình thành từ kinh nghiệm chém người vô cùng phong phú, nháy mắt ra tay cũng đã vô thức xác định được tương quan lực lượng giữa hai bên và sơ hở của kẻ địch.

Âm thanh ồn ào truyền đến từ những khán giả ngồi xem dần dần lùi xa, chỉ nghe thấy một giọng nói huyền bí lượn lờ vòng quanh không dứt giống như của nữ thần vận mệnh ghé vào tai thì thầm, Nick đứng lặng lẽ, thương thức trải nghiệm tuyệt vời đã rất lâu mới có này. Một lúc lâu xong, nàng vừa lòng thỏa ý khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó biến mất khỏi tầm mắt của Barthes. Giây tiếp theo, thanh đao gỗ của Nick đã chém mạnh lên cổ hân!

“Trúng!!!” Trọng tài hét lớn, phất lá cờ. Barthes ôm chặt lấy cổ lão đao vài cái, mù mờ đứng vững lại, một bên tai phát ra tiếng ong ong. Hân còn chưa kịp nhắc đao, cuộc chiến đã kết thúc, nếu trong tay Nick là một thanh đao thật sự, đầu của hân đã bay khỏi cổ rồi. Khán giả ngồi xem lặng người đi giây lát, rồi đột nhiên nổ ra những tràng hò hét cổ vũ đỉnh tai nhức óc. Barthes đang ở trong sân, nhưng người ở ngoài sân lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng: Hải Yêu lấy tính làm động, dùng tốc độ nhanh mạnh vô song chém thẳng vào yếu điểm của đối phương!

Trọng tài chỉ cờ về bên giành chiến thắng, nhưng người thua vẫn không muốn rút lui.

“Không, không được! Cô sử dụng yêu pháp!” Barthes trải qua hết thắng trầm ở vòng đấu loại mới đến được đây, con chấn động qua đi, hân không thể tin mình lại bị một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn như vậy đánh bại chỉ trong một đòn.

“Ngốc, rút lui ngay bây giờ sẽ không cần tốn tiền thuốc men...”, Nick nhỏ giọng căn nhắc, hoạt động bả vai một chút, lại tiếp tục xông lên. Barthes đã có phòng bị trước tốc độ kinh người của nàng, mắt vừa hoa lên, lập tức vung đao chém, nhưng ai ngờ Nick lao đến trước người hân rồi lại đột ngột thụt xuống, dựa vào động tác lạng mình nhanh nhẹn khéo léo vung đao tấn công mạnh vào hạ bàn của hân! Mắt cá chân yếu ớt là một trong những bộ phận dễ cảm nhận được sự đau đớn nhất trên cơ thể con người, thanh đao gỗ nặng nề đánh vào, mắt cá chân của Barthes lập tức vang lên tiếng xương gãy, hân gào lên một tiếng thảm thiết, thân hình to lớn ngã xuống.

“Không thể phản kích! Người thắng cuộc là Nicole Pasha!”.

Trận đấu đầu tiên, Hải Yêu đã dựa vào thực lực mang tính áp đảo để giành chiến thắng, khiến tất cả những kẻ ôm thái độ nghi ngờ phải cứng họng không thốt nổi nên lời, đưa mắt tiễn nàng trở về khu vực chờ. Mà vị nguyên soái Sư Tử Đỏ chỉ lịch sự vỗ tay vài cái theo sultan, chứ không có vẻ đặc biệt vui sướng gì. Có thể thấy hân quá hiểu Hải Yêu, thắng một trận đấu không có gì đặc biệt thế này chẳng hồi hộp chút nào.

Vòng đấu loại tiếp tục diễn ra, lần nào Hải Yêu cũng dùng tốc độ nhanh nhất để kết thúc trận đấu. Động tác của nàng nhanh nhẹn uyển chuyển, tư thế tuyệt đẹp cùng sức bật dũng mãnh để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho mọi người, ngay cả một người căm ghét bạo lực như Victor cũng phải nhìn nàng bằng ánh mắt đầy tán thưởng.

“Không có gì có thể so sánh được, không có bất kỳ sơ hở nào, nếu Chúa thật sự tạo ra nhân loại, người đang đứng ở kia sẽ là tác phẩm nghệ thuật tâm đắc nhất của ông ấy. Con nhóc đó là kẻ bất khả chiến bại”.

Hayreddin nhìn bóng dáng nhỏ bé bay múa trên sàn đấu, trầm ngâm: “Tạm thời bất khả chiến bại thôi”.

“Ý ngài nói cô ấy sẽ già yếu đi?”.

“Không, ý tôi là sự thay đổi của thời đại...”. Ánh mắt của Hayreddin di chuyển đến một góc quảng trường Taksim.

Mất của những vị quan lớn, con cháu của tầng lớp quý tộc đều tập trung vào trận đấu đao pháp, nhưng ở một góc khuất của quảng trường, cuộc thử nghiệm vũ khí nóng cũng đang được tiến hành. Một loạt những bia bắn nhiều màu sắc được dựng lên sừng sững, nhưng dường như không có ai chú ý, vì trên chiến trường, sử dụng vũ khí nóng để chiến thắng đối thủ vốn không khiến kẻ khác tôn kính như cách “quyết đấu truyền thống”.

Antony Toria, cậu sát thủ thiếu niên từng đóng giả Hải Yếu đang buồn rầu đứng trong khu bia bắn. Trong vòng loại đấu đao pháp, cậu ta đã đánh thắng được gần năm mươi người nhưng vẫn không gặp được Nick, cuối cùng, vì bị gãy xương cánh tay nên không thể tiếp tục chiến đấu.

Nhồi đạn, điểm hỏa, giờ súng lên, ngắm bắn, lần nào cậu ta cũng đều bắn trúng hồng tâm, nhưng lại không hề vui sướng. Chiến thắng ngoài lẽ thế này thì có ý nghĩa gì chứ? Một tên cướp biển dùng súng đánh bại kẻ địch không bao giờ có được sự tán thưởng của đồng đội. Chẳng qua là châm ngòi đốt lửa mà thôi, trẻ con cũng có thể làm được. Antony một lần nữa lại bắn trúng hồng tâm, sau khi nghe số điểm của mình không chút bất ngờ đứng đầu, cậu ta liền vứt khẩu súng lại, chạy tới nơi khán giả đang chen chúc xem vòng thi đao pháp.

Victor ngộ ra: “Ý ngài là vũ khí nóng?”.

Hayreddin gật đầu: “Nick là một truyền kỳ, nhưng nếu như tôi có ba trăm Antony, đánh hạ Tunisia chỉ cần hai giờ đồng hồ mà thôi. Cậu nhìn thấy không? Lần đầu tiên thắng nhóc đó dùng loại súng tầm xa kiểu mới ấy, nhưng cậu ta chỉ bắn vài lần là đã hiểu được cách dùng. Nếu cậu ta có âm mưu mang súng ẩn vào giữa đám đông đang đứng xem, chỉ một phát thôi đã có thể hoàn thành tâm nguyện rồi”.

Victor bắt lặc: “Đối tượng ngài tưởng tượng thật sự rất kinh người”.

“Chẳng còn cách nào khác, chiến tranh có sự tham gia của vũ khí nóng luôn có những tai nạn ngoài ý muốn xảy ra, tôi thường mơ thấy cảnh tượng khi khói thuốc súng tan đi, Nick lao đảo, rồi ngã quy xuống boong thuyền”. Người đàn ông đã tận mắt nhìn thấy quá nhiều người thân yêu chết đi nói bằng giọng điệu khó lòng suy đoán.

“Nhưng cô ấy đã hồi phục rồi, ngài không thể nuôi một con ung bên trong phòng ngủ được”.

“Đúng vậy... nên tôi đoán, đây chính là thử thách vận mệnh dành cho tôi”. Hayreddin đan mười ngón tay vào nhau che mặt, Victor không nhìn thấy biểu cảm của hắn. Trên đài, Hải Yếu lại dùng đòn tấn công mạnh mẽ đánh bại kẻ địch cuối cùng.

Tiếng tù và bằng đồng thau ầm ầm vang lên, một giọng nói cao sang sảng tuyên bố: “Vòng đấu đao pháp, quán quân: Nicole Pasha!”.

Đến giữa trưa, việc thi đấu tạm dừng, những người Hồi giáo Mecca hành hương về đất thánh coi Suleiman là người đứng đầu quỳ xuống bái lạy. Sau đó là bữa cơm đơn sơ có ý nghĩa đặc biệt: Bánh mì nướng không cho gia vị ướp cùng chút ô liu, những chiến binh đế quốc Ottoman dựa vào những thực phẩm đơn giản này để chinh chiến quanh năm bên ngoài.

Nhờ có Hayreddin, Nick trở nên kén chọn rất bất mãn với bữa cơm trưa kiểu này. Nàng vốn tưởng rằng hoàng đế đã ra mặt, bữa tiệc nhất định phải thịnh soạn tầm cỡ quốc yến, ai ngờ lại nhìn thấy bánh mì vừa cứng vừa vô vị, nàng đương nhiên rất thất vọng. Hayreddin ra hiệu bằng ánh mắt vài lần, ám chỉ không được phàn nàn trước mặt mọi người, quay về nhà rồi sẽ bù sau, Nick mới chịu ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm. Nick không giờ thủ đoạn mà lạnh thì không phải là Nick, nàng cắn được vài miếng, bèn lên lút bóc một nắm nho khô từ trong túi đồ ăn vặt bên người, rạch ra nhét vào bên trong bánh mì, sung sướng tiếp tục nhai.

Giờ ăn trưa kết thúc, vòng thứ hai thi kỵ xạ bắt đầu. Ottoman vốn từ một bộ lạc nhỏ bé trở thành một đế quốc hùng mạnh của cả một vùng lãnh thổ rộng lớn, là nhờ có công của đội kỵ binh sở hữu uy lực cực lớn. Trong vòng đấu kỵ xạ, mỗi người sẽ cưỡi trên lưng ngựa sử dụng cung nỏ, trường thương tiến hành tấn công vào bia ngắm. Cuộc thi này sẽ kiểm tra tổng hợp cả năng lực cưỡi ngựa và kiểm soát vũ khí.

Sự xuất hiện của Hải Yếu lại thu hút sự chú ý của mọi người, nàng cưỡi trên con bảo mã Lily mà “Râu Đỏ” Ishak tặng, cả hai cùng thuộc giống cái xinh đẹp kiêu ngạo diều võ giương oai đi vào trong sân, tiếp theo... Ngoài dự đoán của mọi người, nàng nhanh chóng thất bại.

Dưới màn chạy đà hoàn toàn không phù hợp của Lily, kỹ năng cung nỏ quá đỗi bi thảm của Nick chệch xa khỏi quỹ đạo bia ngắm, bắn bị thương một gã thối kèn đứng bên cạnh chỗ khán giả xem thi đấu.

Nghĩ lại, một tên hải tặc quanh năm sống trên thuyền thì làm gì có cơ hội cưỡi ngựa, bản thân nàng cũng chẳng để tâm đến thất bại này, mang khuôn mặt vô cảm quay về lều tránh nắng của nguyên soái nghỉ ngơi.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Antony Toria cũng chẳng ra sao, nhưng dựa vào tài ngắm bắn xuất sắc liền bắn một lèo gần tới hạng ba, nhưng đáng tiếc... lại một lần nữa bỏ lỡ cơ hội so tài với Hải Yếu. Sói Đất không quan tâm tới cuộc thi, hắn chỉ có hứng thú với Nick, nhưng Hayreddin sẽ không cho phép một động vật giống đực đang kỳ động dục, nước dãi rùng rùng lại gần lãnh địa của mình, vì thế, Eney chỉ có thể ngồi xỏm đằng xa ngáy người ra nhìn.

Sự thật chứng minh, ngoại trừ một số tồn tại mạnh mẽ đến mức có thể không chế vận mệnh, cuộc đời của đại đa số đều rất đáng thất vọng.

Vàng mặt trời dần ngả về phía Tây, vòng đấu tự do có giá trị thưởng thức nhất và cũng đẫm máu nhất toàn đại hội võ thuật cuối cùng đã bắt đầu. Đến cửa ai thứ ba này, các võ sĩ có thể mang theo “bạn đồng hành thật sự” mình thường sử dụng vào sân đọ sức, vì có thể mất mạng, họ được quyền rút lui trước. Suy cho cùng, những người tới đây hầu hết đều do trường quan đề bạt, thương tật tử vong sẽ làm mất đi ý nghĩa của cuộc thi.

Nick thua trong vòng kỳ xạ vẫn luôn nhắm mắt lim dim nghỉ ngơi trong lều tránh nắng, lúc này mới ngáp một cái, đuổi căng thẳng lưng với vẻ lười biếng như của một con báo.

Có tổng cộng mười sáu người quyết định bước vào vòng đấu tự do, tất cả ký tên vào thỏa thuận tử vong, nếu xảy ra tai nạn ngoài ý muốn trong lúc thi đấu, chủ nhân không được kết oán, người thân không được báo thù. Suleiman đứng dậy, lấy danh nghĩa là vị lãnh tụ tôn giáo cầu phúc cho những dũng sĩ không sợ chết.

Ba trận đấu đao đồ máu trước đó đã đánh thức cảm xúc của khán giả, khiến mắt họ vẫn đỏ vì kích động. Tiếng la hét điên cuồng và náo động vang vọng khắp quảng trường Taksim, nơi đây đã biến thành đấu trường La Mã của Istanbul.

“Nihat Chinguil đấu với Nicole Pasha!” Hai cái tên vừa vang lên đã bị nhấn chìm trong tiếng reo hò ầm ĩ ngay lập tức. Chinguil là binh sĩ cấm vệ quân nổi tiếng về khả năng võ thuật, người tiến cử là cấp trên trực tiếp của hắn, thống lĩnh cấm vệ quân Almaang; còn người tiến cử Hải Yếu Nicole là nguyên soái hải quân Sư Tử Đỏ Barbarossa. Thân phận cao quý của người tiến cử càng kích thích khán giả, ai thắng ai thua, đây vẫn là màn quyết đấu được mong đợi nhất trong ngày.

Tay mang lưỡi hái màu đen cực lớn, khuôn mặt Nick vẫn không chút cảm xúc, nhưng thái độ thờ ơ đã không còn, khí thế thay đổi hẳn, luồng sát ý lạnh lẽo đến tuyệt vọng tỏa ra bốn phía. Lưỡi hái như sứ giả thần chết cầm chắc trong tay, đây mới đích thực là Hải Yếu trong truyền thuyết!

Thống lĩnh cấm vệ quân Almaang ngồi trong lều quan sát trận đấu, cho đến tận trước đó một lúc, hắn vẫn tưởng rằng hôm nay là lần đầu tiên mình nhìn thấy Hải Yếu. Nhưng khi Nick vung lưỡi hái lên, Almaang đột nhiên cảm thấy vô cùng quen mắt.

Một đêm cách đây năm tháng, hắn đã dẫn theo hai phó thống lĩnh chờ đợi người đàn ông tóc đỏ kia trong một con hẻm tối tăm, hy vọng sẽ lôi kéo hắn gia nhập vào phe mình, đại diện cho quân đội. Người đàn ông ấy vừa mới trở về từ buổi dạ tiệc, tinh thần và thái độ uể oải lười biếng, đang bế một cô gái nô lệ tàn tật đeo khăn che mặt cười trên lưng ngựa. Nói chuyện hồi lâu, con sư tử xảo quyệt ấy vẫn thủy chung không chịu tỏ rõ lập trường, chỉ thân thiết ôm cô gái đó vào lòng nói những câu không liên quan. Almaang rất tức giận, trước khi cáo từ rồi đi, đã liếc nhìn cô gái nô lệ đó với ánh mắt rất khinh miệt rồi buông một câu: “So với phụ nữ, tôi lại càng háo hức được tìm hiểu thêm về một truyền kỳ khác dưới quyền của ngài hơn – Hải Yếu”.

Khoảnh khắc ấy, đôi mắt của cô gái đang yên tĩnh thoáng bùng lên một luồng ánh sáng lạnh buốt, ngay cả một thống lĩnh cấm vệ quân từng kinh qua hàng trăm trận chiến cũng phải dựng tóc gáy. Cảm giác đó rất kỳ lạ, Almaang không sao giải thích nổi, đành quy cho gió đêm lạnh quá.

Giờ phút này, ngay tại đây, hắn nhớ đến từng chi tiết trong buổi tối hôm đó... Đôi mắt! Chính là đôi mắt đen láy như vực thẳm ấy!

Lưỡi hái rơi xuống, máu tươi bắn ra, Chinguil, thuộc hạ hắn đắc ý nhất đã vĩnh viễn mất đi một cánh tay.

Hóa ra lại là nàng ta!

Almaang đột nhiên đứng bật dậy, bàn tay nắm chuôi dao trở nên trắng nhợt. Buổi tối hôm đó Hayreddin luôn ôm chặt nàng ta, vốn không phải là để an ủi, mà là đang ngăn cản nàng ta rút đao tấn công! Quán quân của vòng đấu tự do này không nghi ngờ gì nữa sẽ rơi vào tay của Hải Yếu, nhưng thân là chiến binh mạnh nhất cấm vệ quân, tận sâu bên trong trái tim Almaang nảy sinh cảm giác kích động không cách nào khống chế được.

Hắn sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, rồi đi tới lều của sultan.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20: Trận Đấu Đỉnh Cao

Type: Thanh Hương

Vòng đấu tự do Nick chỉ đánh hai trận, tất cả các đối thủ còn lại đều từ bỏ quyền tham gia, nàng chỉ ngồi ở khu vực chờ ăn nhó khô, nhìn thứ hạng không ngừng tăng. Đối mặt với một sát thần dù đã hạ thủ lưu tình nhưng vẫn khiến đối thủ tàn tật suốt đời, những người dự thi đều cảm nhận rõ ràng sự kém cỏi bất lực của người bình thường. Hải Yếu sẽ trở thành người đứng đầu vòng đấu tự do, đây đã là sự thực chắc như đinh đóng cột. Khi tất cả các trận đấu đều đã kết thúc, khán giả chờ đợi Suleiman xuất hiện phát biểu ý kiến tổng kết và trao phần thưởng cho những người xuất sắc, nhưng qua hồi lâu, bên trong căn lều chống nắng màu vàng kim vẫn mãi không thấy có động tĩnh gì.

Sau trận đấu tàn khốc khiến Chinguil của cấm vệ quân mất đi cánh tay, mọi người đều nhìn thấy người đàn ông tóc vàng mắt xanh lục ăn vận sang trọng bước vào trong căn lều của hoàng đế. Ở Istanbul, không ai không biết người có ngoại hình xuất chúng như hắn – thống lĩnh cấm vệ quân “Kỵ sĩ vàng” Almaang. Cấm vệ quân là đội thị vệ trực thuộc tinh nhuệ nhất của sultan, hoàng đế đang suy nghĩ gì vậy? Lễ nào nguyên nhân chính trị khiến việc xếp

hạng trở nên khó khăn? Mọi người nghi ngờ đoán già đoán non, trước khi thấy kết quả, không ai chịu ra về trước.

Suleiman cũng đang ở tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Chỉ nửa tiếng trước thôi, Almaang – người hầu cận ông ta tin nhiệm nhất vào trong lều, thỉnh cầu được đấu với Hải Yêu một trận.

Một người có quân hàm đế quốc cấp cao không nên tham gia vào cuộc cạnh tranh đẫm máu này mới phải, nếu chẳng may trọng thương tử vong, quốc gia sẽ phải gánh chịu tổn thất. Suleiman hết lời khuyên nhủ nhưng Almaang vẫn cứ khăng khăng, còn đây trận đấu này lên mức độ tự tôn.

“Xin bệ hạ thứ lỗi cho sự cố chấp của thuộc hạ, trong dòng máu của thuộc hạ, thứ chảy trước nhất chính là sự tôn nghiêm của một võ sĩ”. Almaang dứt lời, hoàng đế không thể không đồng ý. Trong trái tim những dũng sĩ Ghazi, tự tôn còn quan trọng hơn mạng sống, nếu không đồng ý, thảm kịch nhất định sẽ xảy ra.

Về phía Hayreddin, năm tháng trước, Nick đã sớm kết thù với Almaang, sau khi biết có cơ hội được đánh đã đòi một trận với hắn trước mặt tất cả mọi người, nâng lên hưng phấn xoa xoa hai tay vào nhau. Trận đấu đã được quyết định, sắc mặt của Hayreddin không được tốt cho lắm.

Vốn dĩ hắn không muốn can dự vào cuộc tranh chấp giữa giới quý tộc cũ và phe quân đội mới, Almaang là một trong những nhân vật đại diện cho phe quân đội mới, đặc biệt với hắn không phải là lựa chọn khôn ngoan. Nhưng để Nick thoải mái nhận thua là chuyện bất khả thi, Almaang đương nhiên cũng như vậy.

Victor nhìn trái ngó phải, hỏi: “Cứ để Nick dạy cho hắn ta một bài học, nương tay giữ lại chút thể diện, chắc là không sao?”.

Hayreddin sầm mặt xuống đáp: “Không thể nào. Nương tay chỉ có thể dùng được khi thực lực chênh lệch cực lớn mà thôi. Khả năng thực chiến của Almaang còn hơn cả Sói Đất, cố ý thả cho một đối thủ như vậy chẳng khác nào tự đưa mình vào đường chết. Nếu đấu, nhất định phải dốc toàn lực”.

Victor cả kinh: “Vậy phải làm sao?” Hayreddin lắc lắc đầu.

Almaang thay áo choàng, mặc một bộ quần áo gọn gàng, đích thân ứng chiến. Hắn vốn dĩ là dân châu Âu da trắng, thuở ấu thơ là tù binh chiến tranh, tiếp nhận lễ rửa tội ra nhập “Koran” từ khi còn nhỏ, sau đó được đào tạo trở thành quân nhân Ottoman trung thành nhất. Chế độ lựa chọn Koran vô cùng hà khắc; tướng mạo, thân hình và năng lực của Almaang đều là vạn người có một, có thể coi như đạt chuẩn mực hoàn hảo của quân nhân. Hắn thẳng lưng đứng đây, mái tóc màu vàng kim nhạt bên dưới chiếc khăn quấn của người Hồi giáo ánh lên trên khuôn mặt lạnh lùng, đôi con ngươi sắc bén sáng lấp lánh như ngọc lục bảo.

“Tôi sẽ dùng đao cong”. Người khiêu chiến lời vũ khí dặt bên hông ra.

Nick liếc mắt nhìn: “Nghe nói biệt danh của anh là ‘Kỵ sĩ vàng’, kỹ thuật cưỡi ngựa rất giỏi”.

Ngài thống lĩnh ngẩng đầu mỉm cười: “Hải Yêu không giỏi cưỡi ngựa, vậy thì cũng dựa vào hai chân để tác chiến vậy”.

Nick không chút khách khí đáp lại: “Một chọi một, muốn đánh thì dùng hết bản lĩnh, tôi không muốn chiếm lợi thế của anh trên phương diện này!”.

Những lời này có tính khiêu khích vô cùng ghê gớm, sắc mặt Almaang lập tức tái đi.

Vàng mặt trời ngả về Tây, ráng chiều dần dần nhuộm đỏ bầu trời, chính giữa quảng trường Taksim trang nghiêm, trận đấu truyền kỳ lưu danh ngàn năm bắt đầu trước sự chú ý của hàng vạn người.

Almaang cưỡi trên con ngựa trắng mang tên “Thú một sừng” nổi danh khắp Istanbul nhờ thân hình tuyệt mỹ và huyết thống quý do nhà vua ban tặng, kết hợp với uy danh của “Kỵ sĩ vàng”, cả hai hợp thành cảnh giới người ngựa đồng lòng. Về phần Nick, trong mắt nàng, lừa và ngựa chỉ khác nhau ở giá tiền, nguyên nhân con ngựa nhỏ Lily được cô chủ ưu ái là vì “nghe nói giá cả của nó rất đắt”, nhưng tổng cộng cũng chẳng cưỡi được mấy lần. So về kỹ thuật cưỡi ngựa, Nick đã thua trước một khoảng lớn.

Luận về vũ khí, Almaang sử dụng một thanh đao lưỡi cong. Đây là loại binh khí nặng nề nhất định phải sử dụng bằng cả hai tay, nhưng lưỡi đao dài một mét hai, quỹ đạo trên đất bằng không được rộng, chỉ khi sử dụng phối hợp với chiến mã mới có được uy lực lớn nhất. Trên chiến trường, những kỵ binh Hồi giáo có thể dựa vào lưỡi đao sắc bén cùng đà chạy của chiến mã để chém đôi kẻ địch mà tốn chút sức lực nào. So với lưỡi hái có thể tách ra gấp vào của Nick, thanh đao lưỡi cong quá dài này thiếu đi đôi phần linh hoạt.

So sánh thực lực tổng hợp, Hải Yêu dường như yếu hơn một chút, còn xét trên mấy chục chiêu đối chiến vừa qua, trình độ của cả hai không phân cao thấp.

Almaang từng tiếp nhận chế độ huấn luyện kỵ binh nghiêm cẩn của Ottoman, khác với vẻ ngoài anh tuấn của mình, đao pháp của hắn mạnh mẽ sắc sảo, động tác không chút màu mè dư thừa. Võ nghệ của Nick lại được trui rèn trong những trận chiến sinh tử, nhẹ nhàng phiêu dật, kỳ dị khó đoán. Một bên là lưỡi hái không lồ linh động mãnh liệt, một bên là thanh đao cong tuy nặng nề mà cảm nhẹ tựa lông hồng, tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên không dứt, hai cao thủ phong cách khác hẳn tí tở cùng nhau, thể hiện những kỹ năng vượt trội khiến người xem choáng váng.

Không một ai hò hét, không một ai vỗ tay, khán giả đều nín thở tập trung, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Almaang thầm kinh hãi. Hắn vốn cho rằng lực tay yếu ớt của phụ nữ nhất định là nhược điểm lớn nhất của Hải Yêu, nhưng lúc binh khí chạm nhau, lực sinh ra từ lưỡi hái không lồ nằm ngoài dự đoán của mọi người. Càng đáng sợ hơn là khả năng tháo rời khiến lưỡi hái có thể khéo léo tấn công ở đủ mọi góc độ. Về mặt Nick vẫn không hề thay đổi, nhưng lưng lại bắt đầu đổ mồ hôi. Nàng đã quá coi thường tên quân nhân nhìn có vẻ sung sướng an nhàn

này rồi, ngoại trừ thuyền trưởng, Almaang là đối thủ mạnh nhất nàng từng gặp, cả kỹ thuật giết cương ngựa kia nữa, đã khiến nàng mấy lần rơi vào thế nguy hiểm.

Lại một đợt đụng độ nữa qua đi, Nick tách lưỡi hái ra làm hai phần bỏ mạnh tới, mắt thấy có thể chém xuống ngựa của Almaang, nhưng người đàn ông này thành thạo vận người trên lưng ngựa tránh được. Thất lưng! Nick nhìn thấy cơ hội, lập tức xoay dao chém, không ngờ đó là sơ hở Almaang cố tình để lộ dụ nàng mắc bẫy, lưỡi hái còn chưa kịp bỏ xuống, hắn đã thúc ngựa thoát ra, tấn công phía sau lưng Nick.

Almaang người ngựa đồng lòng, sức chiến đấu được tăng lên đáng kể, còn kinh nghiệm trên lưng ngựa của Nick lại quá ít, nàng cảm đao ngăn chặn đòn tấn công phía sau, nhưng lại bất cẩn chém trúng phần mông của Lily. Người mới thường rất dễ vướng vũ khí đâm vật cười bị thương, con ngựa cái hí lên một tràng, tung bốn vó đập vào không khí rồi chạy ra khỏi sân đấu, mặc Nick kéo dây cương thế nào cũng không chịu quay lại.

Màn lấy đá đập chân mình thế này quả thật khó coi vô cùng, Nick hét lớn ghim ngựa lại, nhưng con ngựa lại chỉ đi lòng vòng một chỗ, khiến nàng luống cuống toát hết mồ hôi.

Almaang thả lỏng dây cương, móng trước của con “Thú một sừng” nhấc hẳn lên, khoe tư thế đứng thẳng rất bảnh.

“Đã thấy hối hận vì chọn ngựa để tỉ thí chưa?” Khuôn mặt tuần tú lộ ra nụ cười cay nghiệt: “Đi đôi một con ngựa mới đi, con này không được thì đổi con khác, tôi đánh với cô đến tôi cũng chẳng sao, tôi không muốn chiếm lợi thế của cô trên phương diện này!”.

Trước trận đấu, chính nàng đã nói câu này, giờ đã lại hoàn cổ chủ, Nick tức đến nổi gân xanh gồ lên đập loạn nhịp. Nhưng Lily sống chết không chịu nghe lời, nàng chẳng còn cách nào khác. Các trọng tài chạy tới thương lượng một lúc với Suleiman, rồi đưa ra quyết định cho phép Hải Yêu được phép thay ngựa.

Tranh thủ thời gian đám người đi chuẩn bị ngựa, Nick chạy về địa bàn nhà mình, ngửa đầu uống ừng ực hết nửa túi nước lạnh. Victor lau mồ hôi túa ra trên trán, giọng nói run rẩy khuyên: “Dừng ở đây thôi! Tôi khổ tâm đại phẫu giúp cô nhanh nhẹn hoạt bát không phải là để nhìn thấy cơ thể cô bị xẻ thịt ở đây đâu!”.

“Xi! Ai bị xẻ thịt ở đây chứ? Ai! Chỉ vì ông đây không biết cưỡi ngựa thôi, nếu không đã chém chết cái tên mắt xanh kiêu ngạo kia từ lâu rồi!”.

“Nhưng chính em là người chọn kỵ chiến mà, không thể thay đổi được nữa”. Giọng nói của Hayreddin vẫn trầm tĩnh như thường.

Nick phiền não nghiêng răng kèn kẹt: “Tôi không cần chuẩn được khoảng cách! Cưỡi ngựa cứ lắc la lắc lư, tôi không đoán được lúc nào nên ra tay! Ngựa cũng không nghe lời!”.

“Người đâu, dắt Sấm Sét ra đây”. Hayreddin lớn tiếng dặn dò. “Sấm Sét” là con ngựa của hắn, một con ngựa Ả Rập thuần chủng có giá trị liên thành. Đề tương xứng với thân hình cao lớn của Hayreddin, Sấm Sét cũng cao lớn hơn hẳn những con ngựa bình thường, khác một thước có thừa, cơ thịt rắn chắc tứ chi thon dài, toàn thân đen bóng, không có lông tạp, đích xác là thần mã phi phàm.

Đám người hầu nhanh chóng đổi yên và cương của con Sấm Sét, điều chỉnh lại bàn đạp để phù hợp với chân đội trưởng Nick.

“Đây là con ngựa tự tay tôi huấn luyện, em cũng từng ngồi rồi, có lẽ nó sẽ nghe lời hơn những con khác đôi chút”. Hayreddin vuốt cổ Sấm Sét, đặt dây cương vào tay Nick: “Kỹ thuật cưỡi ngựa không phải là luyện ngày một ngày hai mà có được, nhưng trên thế giới này còn nơi nào chao đảo kinh khủng hơn boong thuyền chứ? Thử nhớ đến những con sóng cao đến hơn mười mấy mét trong những ngày mưa bão xem, lúc chiến đấu trên thuyền, em phán đoán khoảng cách cũng không chuẩn sao?”

“Thuyền trưởng...”.

“Đừng so sánh điểm yếu của mình với điểm mạnh của kẻ khác, thử quán lấy hắn xem, nếu vẫn không được, dùng một đòn quyết định thắng bại”.

Nick nghiền ngẫm những lời Hayreddin nói, giẫm lên bàn đạp, bật người lên ngựa.

Sấm Sét cao lớn hơn Lily rất nhiều, chỉ là đôi ngựa thôi mà tầm nhìn đã hoàn toàn khác hẳn. Thật ra ngựa chiến cũng chẳng phải yếu tố quyết định, binh khí phải dài, thể lực phải khỏe, mới có bản lĩnh lấy một địch trăm. Nick cười trên con ngựa cao lớn của thuyền trưởng, độ cao ngang bằng với Almaang, lực chém xuống cũng lập tức mạnh thêm một bậc.

“Chà!”.

Hét lên một tiếng đầy dũng mãnh, Hải Yêu lấy tốc độ mưa giạt gió gào xông tới tấn công, tia lửa do binh khí va chạm bắn ra xung quanh, cổ tay của Almaang tê dại, hắn gắng đỡ lấy cú tấn công mạnh mẽ ấy, thúc ngựa chạy dạt ra xa. Dao cong thuộc loại binh khí dài, nhược điểm chết người là khi cận chiến sẽ không thuận tay, vì vậy Almaang có ý đồ lợi dụng kỹ năng cưỡi ngựa thuần thục để duy trì khoảng cách vừa đánh vừa chạy. Nhưng có được sự chỉ điểm của thuyền trưởng, Nick nhanh chóng thúc ngựa đuổi theo áp sát; thu ngắn một tác thì nguy hiểm thêm một nấc, khí thế của “Kỵ sĩ vàng” liền giảm xuống.

Tình hình cuộc chiến một lần nữa đảo ngược! Trái tim của khán giả theo dõi thót lên tận cổ, ngay cả chớp mắt cũng không dám, ai nấy nhìn chằm chằm vào chiến trường, chỉ sợ bỏ lỡ một tình tiết gay cấn nào đó.

Almaang cũng chẳng phải tay vừa, sau hai lần đánh giáp lá cà, hắn liền hiểu ra chiến thuật của Nick. Đầu óc hắn lạnh lùng bình tĩnh, tay chân không vì thế mà rối loạn, lần thứ ba khi Nick sát tới quán lấy, hắn vừa chặn lại đồng thời nhảy lên tung chân, chỉ thấy Sấm Sét hí lên một tiếng, Almaang đã dùng phần

đinh thúc ngựa trên gầy đả mạnh vào người nó một cú. Cho dù đã trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc, suy cho cùng ngựa vẫn là động vật, Sấm Sét bị đau liền lui vài bước theo bản năng. Khoảng cách chính là sinh mệnh,

Nick vươn tay vuốt ve bộ lông đen bóng của con ngựa, lòng bàn tay đỏ tươi, nàng lập tức gầm lên: “Khốn kiếp, sao ngươi dám đá ngựa của ta! Đây là ngựa của thuyền trưởng!”.

Almaang lạnh lùng đáp: “Chiến thuật đinh thúc ngựa là một trong những phương pháp tác chiến thường dùng nhất của kỵ binh Ottoman, cô thiếu những hiểu biết thông thường, không có nghĩa là tôi không được dùng”.

Nick phần nộ quay đầu lại nhìn về phía trọng tài, chỉ thấy hai tay trọng tài run rẩy giờ cao lên vài lần, rồi cuối cùng vẫn co rúm lại ra hiệu bằng tay: “Không phạm quy”.

Ngựa, ngựa, ngựa! Tất cả đều vì Almaang am hiểu kỵ mã nên mới có thể áp chế nàng hết lần này đến lần khác! Nick chùi máu trên tay vào quần, giận trong lòng như muốn phun ra

“Nếu đánh tiếp thì trời sẽ tối mất”. Nàng nói.

“Vậy cô muốn sao?”.

“Dứt khoát luôn đi, một đòn phân thắng bại”.

Almaang lướt mắt nhìn sắc trời, ánh tà dương sắp ngã xuống đường chân trời. Trải qua cuộc chiến kịch liệt, thể lực của cả hai đều suy kiệt đến trạng thái nguy hiểm, sự am hiểu về chiến lược của cả hai bên về nhau càng khiến cuộc chiến này rơi vào tình cảnh bế tắc không có điểm kết thúc. Almaang nhìn vũ khí của mình, va đập nhiều lần với lưỡi hái nặng nề khiến thanh đao nổi tiếng xuất hiện rất nhiều vết nứt, cứ tiếp tục dây dưa thế này cũng không có lợi cho hắn.

“...Được!” Hắn đồng ý với lời đề nghị của Nick, hai người chia nhau chạy đến hai đầu sân đấu cách đối phương hơn hai trăm mét, mặt đối mặt ghìm cương đứng yên.

Tà dương như máu, hai chiến sĩ dừng mãnh cầm vũ khí đối đầu, kéo thành hai cái bóng rất dài trên sân đấu.

Suleiman dẫn đầu, tất cả các vị quan lớn quý tộc đều ra khỏi lều, còn khán giả trên khán đài lại không hện mà cùng đứng hẳn cả người dậy.

Quảng trường Taksim im lặng không một tiếng người, vô số những lá cờ chiến tung bay phấp phật trong gió. Sấm Sét và Thú Một Sừng, hai con bảo mã một đen một trắng phì phì đặng mũi, móng trước không ngừng cào trên nền đất cứng.

Lá cờ hình hoa tulip dựng thẳng trên cao đột nhiên được phát xuống dưới ánh mắt chăm chú của hàng vạn người.

“Hây!!!”

“Cha!!!”.

Theo sau là tiếng gầm thét dữ dội, hai kỵ sĩ và ngựa lao vào nhau như những viên đạn.

Trên lưng con ngựa đang lồng lên, tâm trí Nick hoàn toàn tập trung. Giống như boong thuyền hay con sóng lớn thuyền trưởng đã nói, hãy cứ coi như mình đang ở trên con thuyền Hải Yêu! Từ xa xa, Almaang nhìn thấy Nick phủ phục thân mình, cả người co lại trên lưng Sấm Sét, từ hướng chính diện, chỉ nhìn thấy bờm của con ngựa đen tung bay.

Nàng ta đang nghĩ gì vậy? Nàng ta sẽ dùng chiến thuật gì?

Đã không còn thời gian để suy nghĩ nữa rồi, tốc độ chiến mã phi điên cuồng rút ngắn khoảng cách giữa hai người, thắng bại nằm ở lúc này đây!

Thời gian đột nhiên như dừng hẳn lại, vó ngựa làm bụi đất bắn tung lên, tua rua trên yên ngựa bạc lay động, mỗi một chi tiết đều rõ ràng sống động ngay trước mặt. Chính vào thời khắc Almaang chuẩn bị nhấc đao lên, hắn lại nhìn thấy một cảnh tượng không thốt nổi lên lời –Hải Yêu đang đứng trên lưng ngựa!

Ngay từ lúc chạy lấy đà, Nick đã thoát khỏi bàn đạp rồi, hai chân giẫm mạnh lên yên xong, nàng liền mượn lực va đập cực lớn nhảy bật lên, cả người lao đi giống như mũi tên rời khỏi dây cung!

Khoảng cách! Khoảng cách vẫn luôn có lợi cho Almaang vào thời khắc quan trọng này đã phản bội lại hắn!

Ưu thế của việc bật nhảy, vũ khí hình dáng khổng lồ dài đến hai mét, Hải Yêu đã nắm chắc cơ hội ra tay đầu tiên! Thân hình thiếu nữ linh hoạt bật lên mềm mại uyển chuyển, đồng xu vàng trước ngực lóe sáng, lưỡi hái cực lớn vẽ một hình vòng cung màu bạc hoàn mỹ trong không trung.

Người lướt qua nhau.

Almaang cảm thấy tốc độ của ngựa dần dần chậm lại, tiếp theo đó, cơ thể trở nên nặng nề, một luồng dịch nóng ẩm tanh nồng bắn thẳng vào mặt.

Là máu!

Cái đầu duyên dáng của con chiến mã đã lìa khỏi cổ, quán tính cực lớn khiến nó đưa vị chủ nhân chạy thêm hơn mười mét nữa mới rầm rầm đổ gục, máu nóng phun thẳng lên người Almaang.

“Ngã ngựa!!!” Trọng tài vùng cò lên, gào to.

Cùng lúc đó, Nick nhảy lên từ lưng con Sấm Sét cũng không quay về lưng ngựa, hai chân nàng giẫm chuẩn xác lên mặt đất.

Hai người đồng thời rơi khỏi lưng ngựa! Theo quy tắc truyền thống, cuộc chiến của cả hai nên dừng lại tại đây.

Nhưng cuộc quyết đấu giữa cả hai còn lâu mới kết thúc, khắp người dính toàn là máu, Almaang tức đến run cả hai tay. Vật cười là anh em của kỵ binh Ottoman, con ngựa thân yêu của hắn, người bạn đồng hành của hắn đã bị con nhò khốn kiếp kia chém chết như chém giống trâu bò gia súc.

Còn thứ Nick chờ đợi chính là khoảnh khắc này, cái tên có sở trường cưỡi ngựa cuối cùng cũng rơi xuống mặt đất, rơi xuống địa bàn Hải Yêu kiểm soát.

Hai người hoàn toàn mất sạch lý trí, không hề nghe thấy tiếng của trọng tài, vùng hung khí trong tay lên dững mãnh tiếp tục lao vào nhau. Máu thịt bay tứ tung trên sân đấu, thoáng chốc hai bên đều đầm máu, đáng vẻ như thể phải liều mạng đến cùng!

“Hòa rồi hòa rồi! Không được đánh nữa! Tất cả dừng tay!” Suleiman luống cuống bốc hỏa từ lâu, vội dẫn theo mấy vị hoàng tử và người hầu hét lớn xông vào trong sân nhưng bất lực, dù người tuy đông, nhưng không ai có thể ngăn cản được hai con thú dữ mất văn độ lao vào giết nhau.

Tình thế đang nguy cấp, một tiếng “đoảng” cực lớn vang lên, mùi thuốc súng ngập tràn trong sân, phát súng của Hayreddin đã bắn xuống phần đất giữa hai người đang đánh nhau. Hai người khựng lại một lúc, từng người được binh sĩ phe mình giữ tay, kéo qua kéo lại lùi đi.

“Bỏ ra! Hôm nay thần nhất định phải làm thịt con nhò nhãi nhép này!” Khăn trùm đầu của Almaang đã xổ tung, mái tóc màu vàng nhạt xõa xuống, khuôn mặt tinh tế dính đầy máu ngựa bầy nhầy, nếu người ngăn cản không phải là đại hoàng tử, hắn đã đánh rồi.

“Ai làm thịt ai? Thêm ba mươi giây nữa, ông đây sẽ chém người đến nỗi ngay cả mẹ người cũng không nhận ra! Tên khốn kiếp nhà người... ưm ưm ưm!” Nick nổi trận lôi đình như tên lưu manh giờ ngón giữa lên chửi thề, nhưng được Hayreddin bịt miệng lại ôm vào lòng. Nick giãy dụa không chịu, như một con cá rời khỏi mặt nước quẫy đạp quyết liệt.

Cuộc chiến tạm thời bị khống chế, Suleiman cảm thấy vừa bất lực lại vừa buồn cười với cô bé bướng bỉnh như con ngựa hoang này. Thời gian không chờ đợi ai, ông ta đứng giữa hai người, hai tay giơ lên cao, tuyên bố với mọi người bằng giọng nói âm vang sang sảng: “Trận đấu kết thúc! Hai bên hòa! Ta cảm thấy vô cùng tự hào khi có được những võ sĩ dũng mãnh như các khanh, Thánh Alla phù hộ, đế quốc Ottoman vạn tuế!” Nói tiếp theo những lời của ông ta, hàng vạn người đồng thanh hô to:

“Thánh Alla phù hộ!”

“Hoàng đế vạn tuế! Đế quốc Ottoman vạn tuế!”

Hoạt động xoa dịu vô cùng quan trọng, một bậc minh quân như Suleiman đương nhiên sẽ không bao giờ coi thường công tác thu dọn tàn cục. Ông ta nắm tay Almaang, trước mặt tất cả mọi người tuyên bố sẽ ban tặng cho hắn một con ngựa tốt nhất có thể tìm được trong lãnh thổ Ottoman.

Lý trí của Almaang khiến hắn dần dần bình tĩnh lại, là thống lĩnh cấm vệ quân, hắn đương nhiên không thể trở mặt với nguyên soái hải quân chỉ vì một con ngựa được. Hoàng đế đã đích thân bắc thang, thân là thần tử không lý nào lại không thuận theo. Almaang lập tức chỉnh lại quần áo đặt tay lên vai hành lễ, cảm tạ món quà hào phóng của hoàng đế.

Suleiman quay người đi, Nick vẫn đang bị Hayreddin siết chặt vào lòng, bấu môi phồng má bất mãn một mình. Nhìn thấy cảnh ấy, hoàng đế cũng không nén được khẽ mỉm cười.

“Về phần người...”. Ông ta liếc nhìn chủ nhân của Hải Yêu với ánh mắt dò hỏi, Hayreddin dùng khẩu hình trả lời lại một chữ “vàng”.

“Ồ, ban cho người một lười hái bằng vàng thế nào hả?”

Nick thoáng cái im lặng hẳn.

“...Nặng bao nhiêu?” Hayreddin nhéo nàng một cái, Nick lập tức ngoan ngoãn thêm kính ngữ vào: “Nặng bao nhiêu ạ? Thưa bề hạ?”.

Suleiman vuốt râu cười đáp: “Cái trong tay người nặng bao nhiêu thì đúc một cái nặng y như thế! Một và một, công bằng không phân biệt lớn bé”.

Hoa tulip nở bung đón gió, Nick cười tươi như một đóa hoa, chớp mắt đã quên luôn trận quyết đấu với gã thống lĩnh mắt xanh. Có vàng rồi, ai thèm nhớ đến những chuyện vớ vẩn đó làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 21: Đội Trưởng Nick Đêm Không Về Nhà

Type: Thanh Hương

Trong ánh nhìn lờm ngáy của mọi người, bốn năm mươi tên cướp biển thất lưng dắt dao cong hò hét một bài hát dân ca, ồn ào đi trên đường phố Istanbul.

Khi Hải Yêu trở lại với hào quang từ phía trong đại hội võ thuật, niềm kiêu ngạo và tự hào đã tràn ngập trong lòng đám cướp biển! Tuy Suleiman phân định Nick hòa Almaang, nhưng đám cướp biển đương nhiên đều cho rằng đội trưởng nhà mình thắng, ai cũng biết Kỵ sĩ vàng mất đi ngựa như đàn ông mất đi “gậy”- hoàn toàn biến thành một thái giám. Chỉ cần thêm một chút thời gian nữa, đội trưởng Nick sẽ xử đẹp hắn ta!

Trận đấu vừa mới kết thúc, đám hải tặc phải ngoan ngoãn làm khán giả trên khán đài suốt cả một ngày trời không thể chịu đựng thêm được nữa, lao đến tranh nhau công kênh Nick trên vai không ngừng tung hô. Hayreddin biết trong lòng Nick đang rất vui, nên cũng để mặc cho đám đàn em khiêng nâng đi ăn mừng. Nữ thần chiến thắng thích uống rượu mà, tuy người Hồi giáo ở Istanbul bị cấm không được mua bán rượu, nhưng những tín đồ tôn giáo khác lại không phải chịu hạn chế này. Đám cướp biển như ong vỡ tổ lao vào một quán rượu thuộc khu vực Do Thái có tên “Kho báu”, ném hết những người khác ra ngoài như xua đuổi thú dữ, lấy danh nghĩa bao trọn gói cả quán rượu để chiếm giữ nơi này.

Những người bình thường đương nhiên không dám tranh chấp với đám cướp biển trên người có dao, ông chủ quán rượu vội vàng ân cần chiêu đãi, trong rượu rum cũng không dám pha thêm nước. Kể từ khi bị thương nặng, Nick đã quá nửa năm không được tụ tập cùng anh em, giờ phần khích khác thường. Đã có túi đựng tiền của thuyền trưởng cho, Nick hào phóng đập mạnh tay lên quầy bar: “Uống thoải mái đi! Tối nay tôi mời!”.

“Hú hú hú! Đội trưởng Nick vạn tuế! Sư Tử Đỏ vạn tuế!”.

“Chúc mừng Hải Yêu quay về! Cạn ly! Cạn ly lần nữa!”.

Bên trong quán rượu nhỏ sơ sài nổi ra những tràng khen ngợi trầm trồ huyền ảo. Rượu rum, rượu vang, rượu mật ong, rượu táo được đưa lên như nước chảy, chủ quán cung ứng không kịp, bảo hầu bàn chuyển luôn thùng rượu gỗ sồi ra chỗ trống để mặc bọn họ uống thả phanh. Quán vốn không cung cấp thực phẩm nên đương nhiên sẽ có những nhân viên nhanh nhẹn chạy đến các quán lân cận để mua mấy món đồ nhắm, những cô nàng vũ nữ tất bật chạy đi chạy lại khắp nơi, khiến đám cướp biển phá lên cười âm ỉ. Vị tử thần trước giờ chỉ uống nước ép táo chua tối nay phá lệ gọi đồ uống có cồn, chèn chén một trận đã đời, mặt mày người nào người nấy đỏ phừng phừng, cứ như thể người được lượm hái vàng là bọn họ không bằng.

Nếu như lúc này có người ngoài đẩy cửa bước vào, nhất định sẽ cảm thấy nghi ngờ với cảnh tượng nơi đây: Nếu cả đám người uống rượu, người đứng đầu nhất định phải ngồi ở vị trí tốt nhất trên chiếc sofa dài kia. Nhưng lúc đó, ngả ngón trên chiếc sofa ấy là một thiếu nữ anh khí bùng bùng, mái tóc dài được bọc trong chiếc khăn trùm đầu màu đen, gầy chổng chơ trên bàn gỗ, vừa nhắm nháp mỹ tửu trong ly, vừa hưởng thụ sự tôn sùng của thuộc hạ và anh em đang bu xung quanh.

So với những nghi lễ nghiêm túc với quy cách nhảm chán vào những dịp quan trọng, nàng công chúa Tây Ban Nha này lại thích môi trường âm ỉ bát nháo chất lượng thấp hơn. Dù là dùng những câu chuyện cười tầm bậy để nhục kẻ thù bị đánh bại, lớn tiếng hợp xướng những bài nhạc chế lưu truyền trên thuyền, hay là dùng phi tiêu nhắm vào bia để quyết định thứ tự uống rượu, tất cả đều khiến nàng cảm thấy tự do thoải mái. Cuối cùng Sói Đất cũng tóm được cơ hội lại gần với người trong mộng, lại không biết nói gì, chỉ đành rót rượu dâng thức ăn xun xoe sẵn đón, thỉnh thoảng bắt chuyện nói với Nick được một câu mà hắn đã cười hề hề vui hết nửa ngày trời.

Rượu quá tam tuần, Nick uống thả phanh đến nỗi đầu óc chệnh choáng, quét ánh mắt một vòng phát hiện thiếu mất một người, bèn hỏi: “Kẻ thế thân của tôi đâu rồi?”.

“Antony? Lúc trận chung kết diễn ra, cậu ta vẫn còn trên khán đài, sau đó thì không biết”.

“Hò, thằng nhãi đó nhìn thấy sự lợi hại của đội trưởng, không chịu nổi cú sốc đây mà”. Michel đọc nhãn sản lại gần nói: “Cô không biết đâu, thằng nhóc đó khổ luyện trên thuyền mỗi ngày, câu cửa miệng của nó là ‘sẽ có một ngày đánh bại Hải Yêu’ đấy!”.

Nick khinh thường nói: “Mẹ nó, chiếm phòng riêng của tôi, lấy tiền lương của tôi, có ngon thì trực tiếp tới tìm tôi mà luyện!”.

Michel Đọc Nhãn cười đáp: “Thực ra thằng nhóc đó cũng có chút tài năng, nhưng so với đội trưởng Nick thì chẳng khác gì độ súng với đại pháo, so sánh vốn là khập khiễng”.

Sói Đất gạt mạnh đầu biểu thị sự đồng ý, lại đưa cho Nick một ly rượu đầy. Hắn không có mắt nhìn hàng hóa, rượu mật ong nồng độ thấp uống cạn xong, liền pha vào trong rượu rum chút nước ép trái cây, Nick không biết chừng mực, ừng ực nốc hết một chén lớn, chưa qua được mấy phút, hai mắt đã bắt đầu mờ lung. Lúc Sói Đất lại sản tới, Nick co chân lên đá cho hắn một phát.

“Nhảm chán, anh biến đi, đổi một em trẻ trung tới rót rượu!”.

Anh chàng phó đội trưởng đáng thương bị quét ra khỏi trung tâm vòng tròn như vậy đấy, mọi người ở Sư Tử Đỏ đã lâu có ai là không biết sở thích kỳ quặc của nàng, cánh cướp biển phá lên cười để một vũ nữ với bộ ngực đầy đặn đến bầu bạn. Uống thả phanh suốt hai giờ đồng hồ, mấy tên uống lăm rồi nôn mửa cuộn người trong góc tường, vài kẻ háo sắc lên lút dẫn phụ nữ đi tìm chỗ thuê phòng. Những người còn lại quá nửa là cá cược phi tiêu thua đến

mức phá sản, đành phải chơi trò giải trí sức mạnh truyền thống: Vật tay.

Nick không hổ là quái vật được tinh tình nuôi lớn, trông nhỏ con vậy thôi mà lại có thể vật thắng được hầu hết cánh đàn ông ở đây. Lại thắng được một trận nữa, nâng hủ lên một trảng giữa đầu cạn một chén, say khướt bật cười ngơ nghếch: “Chơi với mọi người vẫn cứ là vui về sáng khoái nhất, ông đây ở phòng thuyền trưởng đã nửa năm, ngày ngày bị đè ép, nảy sinh cả ảo giác mình là một con gà con yếu ớt!”.

Đám đông xung quanh toát mồ hôi tập thể, nhìn bộ dạng ngây ngô đáng yêu của nàng thế kia, có lẽ uống quá nhiều thật rồi, chứ bình thường làm gì có kiểu nói năng như thế. Chỉ dựa vào một câu nói lúc say này, cả đám đã có thể thấy được chuỗi thức ăn trên thuyền: Đội trưởng Nick là đàn ông đích thực không cần nghi ngờ, còn thuyền trưởng là đàn ông đích thực trong cánh đàn ông đích thực!

Hơn chín giờ tối, có hai thị vệ theo tiếng nhạc bước vào quán rượu “Kho báu”, nhìn thấy một đám đàn ông bê tha đang hò hét náo loạn bên trong. Nick một tay cầm một cốc sắt, tay kia ôm một nàng gái điểm ăn mặc hở hang đứng trên bàn nhảy múa. Thân hình của nàng còn không cao bằng cô gái ấy, chỉ lo áp đầu, mặt vào ngực con gái nhà người ta, uống say đến ngơ ngẩn. Hai thị vệ đưa mắt nhìn nhau, nhủ thầm đáng về ấy mà dân về thì lại càng sinh chuyện, thả cứ giả vờ là không tìm thấy còn hơn, nghĩ xong, hai người lặng lẽ rời đi.

Cao trào của một đêm hoang đường vẫn chưa qua đi. Đám cướp biển uống cạn rượu ở trong quán “Kho báu” xong, lại tiếp tục di chuyển đến hai ba quán khác, lần nào cũng náo loạn, không ngừng gây sự với những vị khách khác. Mãi cho đến hai giờ sáng, khi năm sáu người cuối cùng có thể đứng được lão đạo diu Nick đi trên đường cái hát ghê ghẹo, đột nhiên có vài tên lưu manh bản địa cầm gậy xông ra từ một góc tường.

Đi đêm lăm cũng có ngày gặp ma, Nick uống say khướt, lưỡi hái cũng đã quên vớt ở chỗ nào rồi, đừng nói là chân tay, ngay cả đầu lưỡi cũng không còn nghe theo sai khiến nữa. Người không biết thì không sợ, mấy gã lưu manh này vốn không biết đây là những ai, nhìn thấy đám hải tặc say bí tỉ liền lao vào đánh loạn xạ. Nick ngửi thấy mùi máu, bèn giương cặp mắt đen láy lên, đám thuộc hạ thấy tình hình không ổn, không dám nói biệt danh Hải Yếu ra sợ hủy hoại tiếng tăm, bèn lão đạo diu Nick bỏ chạy.

Mấy tên chạy khỏi bốn năm con phố tồi tàn, không một ai dám đưa bộ dạng như gấu rừng này của Nick về lại cung điện của thuyền trưởng. Mấy anh em bàn bạc một hồi, bèn tìm bừa một nhà thổ hạng ba bên đường, gõ cửa nhét nàng vào đánh một giấc.

Một đêm yên ắng, Nick ngủ thẳng đến tận trưa ngày hôm sau, lúc tỉnh dậy chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô ráo, đầu đau như búa bổ.

“Nào, uống miếng nước đi”. Một cái ôm mềm mại thơm phưng phức giữ chặt lấy nàng, đưa chén nước đến bên miệng. Đãi ngộ này quả thực quá đẹp, Nick uống nước xong, hai cánh tay vòng lấy, dính sát vào cơ thể đối phương nhắm mắt lại. Qua một lúc lâu, nàng mới đột nhiên nhận ra nơi này có gì đó không phù hợp lắm.

Đây là đâu thế?

Lăn một vòng lật người bò dậy, Nick bàng hoàng nhìn bốn phía xung quanh, hoàn toàn không thể nhớ ra tại sao mình lại ở đây. Căn phòng nhỏ thiếu ánh sáng, trên giường trải chăn ga màu hồng phấn rêu rện, một cô gái xa lạ mặc chiếc áo lụa mỏng hở ngực nằm ở bên cạnh nhìn nàng. Nick dụi dụi mắt, phát hiện mình gần như hoàn toàn trần truồng.

“Hôm qua cô bị nôn, tôi đã giúp cô cởi quần áo giặt sạch sẽ rồi”. Cô gái cười nói. Nàng ta là một cô gái điểm dịu dàng và xinh đẹp, có lẽ tầm ba mươi tuổi, làn da màu mật ong, thân hình đầy đặn, khoe mắt tuy có nếp nhăn nhưng không ảnh hưởng gì đến sức hấp dẫn từ cơ thể, đúng là kiểu Nick yêu thích.

Chết tiệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, sao hoàn toàn chẳng nhớ được gì? Đầu Nick rối như tơ vò, trí nhớ chỉ dừng lại ở màn uống rượu thả phanh ca hát thả cửa ở quán rượu đêm qua mà thôi, những chuyện sau đó hẳn cứ nhớ đến là thấy đau đầu. Không chỉ đau đầu, mà thân thể cũng đau, như thể bị tấn cho một trận vậy. Nếu nói là do say rượu giờ trò, thì có vẻ cũng làm quá kinh rồi thì phải?

Nhìn thấy vị khách đã dậy, cô gái liền xuống giường, đổ nước sạch vào chậu đồng, lấy một chiếc khăn còn khá mới phục vụ nàng tắm rửa gội đầu.

Tắm xong, Nick mặc bộ quần áo còn hơi ẩm, sờ sờ vào túi, chẳng còn lấy một xu. Đêm qua điên loạn ném hết tiền vàng vào cờ bạc nên đã tiêu sạch từ lâu, giờ toàn thân trên dưới chỉ có đồng xu vàng kỷ niệm của thuyền trưởng đeo trên cổ mà thôi. Nick sờ mặt ra, cô gái điểm đã vô cùng quen thuộc với lúng túng này, bật cười khúc khích nói: “Đêm qua đã có người tới trả rồi”. Nàng ta tiễn Nick ra tới tận cửa, giữ lấy cổ hôn lên mặt nàng một cái, dịu dàng nói: “Tên tôi là Adele, lần sau tới nhớ chọn tôi nhé”.

Cảm giác say rượu nôn nao của Nick vẫn chưa tan hết, nàng cũng chưa từng dạo phố Istanbul bao giờ, nên phải hỏi đường rất nhiều lần, chân cao chân thấp mãi mới mò về dinh thự trên núi của Hayreddin. Quân gia Gerald Bayan đang ngồi đợi nàng trước hiên nhà, sắc mặt khó coi như thể kẻ thù tìm tới cửa.

Nick tự biết mình đuối lý, lí nhí hỏi: “Không có chuyện gì chứ?”.

“Tối qua, thuyền trưởng tổ chức tiệc mừng công cho cô ở nhà, mời rất nhiều người trong giới quý tộc và chức sắc tới tham dự”. Bayan trần thuật lại sự thật khiến người ta xấu hổ. Thị vệ phải đi tìm người nói rằng đội trưởng Nick uống say bí tỉ, không thể quay về được, nhân vật trung tâm của bữa tiệc lại vắng mặt, suốt cả một đêm, Hayreddin phải giải thích không ngừng với khách khứa lý do Hải Yếu không xuất hiện.

Dạ dày Nick nhộn nhạo: “...Tôi không biết”.

Vị quân gia thờ dài: “Đi xin lỗi đi, ngài ấy đang ở vườn Bách thảo”.

Xuyên qua khoảng sân quanh co nước chảy và một loạt những cánh cửa hình móng ngựa màu ánh trắng, Nick rón ra rón rén đi vào phòng khách. Người đàn ông tóc đỏ ngồi trên chiếc ghế lớn quay lưng về phía nàng, im lặng không lên tiếng, trên chiếc bàn nhỏ cạnh bên tay đặt thứ vũ khí màu đen cực lớn – lưỡi hái của Hải Yếu.

Chết tiệt! Lưỡi hái! Đầu Nick lại càng đau hơn. Giờ nàng mới nhớ ra, tối hôm qua uống say đến nỗi để mất luôn cả vũ khí!

“Chơi vui chứ!” Hayreddin mở miệng, giọng nói lạnh lùng: “Có lưỡi hái vàng rồi nên không cần cái cũ nữa hả?”.

“Thuyền trưởng... Tôi...”.

“Ăn uống, chơi gái, đánh bạc, hút thuốc, tiêu sạch tiền bị người ta đánh, cuối cùng lại tìm một cô gái để qua đêm, đêm qua đúng là vui vẻ quá nhỉ. Em qua đây”. Hayreddin cũng không thèm quay người lại, ngoắc ngoắc tay với nàng. Nick chân chừ bước tới trước hai bước, Hayreddin đã duỗi tay, kéo nàng tới, bóp cổ nàng ấn xuống thảm. Mái tóc đỏ rực lửa rủ xuống mặt nàng, đôi mắt màu xanh lam nổi lên bão táp, hấn giống như một con sư tử đứng mãnh mẽ con thịnh nộ.

“Nói cho tôi biết, nếu tôi không phải người tới nhà thổ trả tiền cho em, có phải em định trèo lên cái giường đó, rồi cho cô gái điếm kia đồng tiền đúc hình chân dung tôi không?”.

Ý nghĩa của đồng tiền kỉ niệm đó cũng như nhả cưới, nếu nàng dùng để trả tiền chơi gái, Hayreddin chắc chắn sẽ phát điên. Nick sắp nghẹt thở, giãy giụa vài cái nhưng không thể thoát khỏi tay hấn. Nàng vẫn còn rất đặc ý khi nhớ đến lúc vật tay ở quán rượu ngày hôm qua, vậy mà hiện giờ, cả khí thế và sức lực của thuyền trưởng đều hoàn toàn áp đảo nàng.

“Khụ... không bao giờ, không bao giờ cho!”.

“Vậy em định làm thế nào để thoát thân? Ăn quyết à?” Hayreddin nheo mắt nhìn chăm chăm vào nàng. Nói thật, nếu Adele dùng mấy lời ngọt ngào nịnh nọt, có lẽ Nick cũng chẳng thể kháng cự được. Nhưng bây giờ dù có chìa súng vào đầu, nàng cũng không dám khai.

“Có bán tôi ở đó tôi cũng không bao giờ cho người khác đồng xu của ngài!”.

“Ồ. Thì ra em định bán thân trả tiền chơi gái, sau đó mang theo một cái sừng ấy về tặng tôi hả”.

“...” Nick phát hiện càng lấp liếm lại càng sai trái.

Hayreddin nắm lấy cằm nàng, quay trái quay phải kiểm tra một hồi nói: “Vành mắt thâm đen, môi cũng sưng vù, em còn nhớ đêm qua bị một lũ lưu manh không có tiền mua dao đánh cho một trận không? Thánh Allah phù hộ nên đám đồng bạn thiếu năng của em mới không gào lên cái danh Hải Yếu, nếu không hôm nay, những chuyện xấu của em có lẽ đã lan truyền khắp các hang cùng ngõ hẻm ở Istanbul rồi!”.

Hayreddin lật người con nhóc khốn kiếp này lại, bàn tay nhấc lên đánh thật mạnh vào mông nàng.

“Xin lỗi, xin lỗi thuyền trưởng! Tôi không dám nữa, không dám nữa!” Vẫn như thường lệ, Nick cong mông quỳ khóc kêu gào xin được tha thứ, khiến cho những nàng hầu gái không ngừng thò cổ vào nhìn, nhưng chỉ vừa liếc nhìn một cái thôi, các nàng đã che miệng lặng lẽ chui xuống.

Đánh một trận xong, Hayreddin buông tay ném con nhóc khốn kiếp ấy đi, trĩu nặng tâm sự ngồi trở lại chiếc ghế lớn.

“Tôi nghĩ mình đã nhốt em trong phòng quá lâu rồi, có lẽ để em cùng các anh em ra ngoài thoải mái một chút cũng được, tiệc mừng công có mục đích chính trị, đến tối quay về một lúc cũng như nhau. Nhưng tôi thật không ngờ, em lại có thể chơi đến mức độ này”. Hấn đỡ trán, ánh mắt giống như đang nói “Trẻ con lớn rồi, khó lòng dạy dỗ”.

“Tôi không biết chỉ uống một chút rượu mà lại say khiếp thế...”. Hai mông Nick sưng vù đau ê ẩm, ngồi cũng chẳng ngồi được, đành nửa quỳ ôm lấy đùi thuyền trưởng không buông.

“Những chuyện em không biết còn nhiều lắm”. Hayreddin hết cách nêu hết những điểm lợi và hại ra một lượt. Sau bữa rượu, sát thủ châu Âu có thể sẽ kết liễu mạng của nàng chỉ bằng một đao, hoặc nàng uống quá nhiều sẽ nói lung tung, tiết lộ huyết thống vương thất Tây Ban Nha của mình rồi bị những kẻ xấu bụng nghe thấy... so với những chuyện ấy, tiệc mừng công để bù lại mối hiềm khích với phe quân đội hay những vị khách bị cho leo cây, đều đã chẳng còn quan trọng.

“Thứ nhất, sau này không được phép uống rượu say cả đêm không về nhà như vậy nữa, trừ phi em muốn ném thử mùi roi”. Chủ sở hữu bắt đầu ban bố điều lệ quản chế mới, Nick gật đầu như già tòi.

“Thứ hai, tuy em đã thắng Almaang, nhưng nếu trên đường có đụng mặt cấm vệ quân, cũng không được phép xảy ra bất kì xung đột nào với họ”.

“Vậy nếu bọn họ gây chuyện với tôi thì sao?”.

“Cấm vệ quân không bao giờ gây chuyện thị phi, hôm qua tể tướng Ibrahim đã phái người tới tham dự tỏ thành ý rồi. Tể tướng và quân đội ủng hộ đại hoàng tử Mufasa lên ngôi, hiện giờ cả hai phe đều đang lôi kéo tôi về phe của họ, không ai hy vọng trở mặt thành thù với chúng ta đâu. Cấm vệ quân đặc tội với em chẳng khác nào đẩy tôi về phe ba người con trai của Roxelana”.

Nick nhỏ giọng căn nhắc: “Thật là phức tạp, chốc thì phe quý tộc cũ chống lại phe quân đội mới, bốn vị hoàng tử không phải do cùng một cha sinh ra

sao?”

Hayreddin xoa xoa đầu nàng: “Em và Charles cũng là cùng một mẹ sinh ra đấy thôi, một khi dính líu tới lợi ích chính trị, người thân xuống tay còn dã man hơn kẻ thù”.

“Vậy rốt cuộc thuyền trưởng ủng hộ ai?”.

“Ai tôi cũng chẳng...”, Hayreddin còn chưa nói hết câu, Gerald Bayan cầm một cái trap nhỏ đựng thư đi vào, về mặt cực kì khó coi.

Cái trap vô cùng tinh xảo, gỗ đàn đen láy khảm trai, khóa bằng vàng nguyên chất. Hayreddin nhận lấy rồi mở ra, Nick hiểu kỳ cũng ghé vào nhìn, chỉ thấy trong lớp nền bằng nhung đặt một cuộn thư lụa màu hồng phấn, xung quanh rắc đầy cánh hoa hồng, vừa nhìn là biết ngay chữ viết tay của con gái.

Hayreddin cau mày: “Ai đưa đến vậy?”.

“Công chúa Mihrimah, cô con gái duy nhất của hoàng phi Roxelana”. Giọng nói của Gerald nặng nề, như thể bức thư này là một quả bom đã được châm ngòi nổ.

“Năm nay cô ấy mười sáu tuổi, vẫn chưa kết hôn”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Công Chúa Với Công Chúa

Type: Tiểu Tắt Tắt

Khi Victor vào trong sân, Nick đang dùng tay không tấn công hình nhân, gần đây thời tiết bắt đầu ấm lên, quần áo của nàng đã ướt đầm.

“Cô đang làm gì vậy?” Victor cau mày, đứng từ xa hỏi. Anh ta cực kỳ không thích cảm giác tuyến mồ hôi tiết ra chất lỏng bao phủ làn da, cũng không thích lại gần những người đang toát mồ hôi.

“Luyện tập, cũng đâu phải anh chưa từng nhìn thấy bao giờ”. Nick dùng tay, múc một gáo nước lạnh trong thùng dội lên đầu.

“Ý tôi là lẽ nào cô không biết cái cô công chúa Mihrimah kia gửi thư cho thuyền trưởng à, sao vẫn còn bụng dạ ở đây làm mấy chuyện vớ vẩn này?”.

Nick vuốt ngược mái tóc ướt rượt ra sau: “Biết rồi, lúc ấy tôi cũng ở đó mà, thuyền trưởng còn cho tôi xem nữa. Làm một cái trap gỗ đựng đất tiền đến thế, rồi lại thêm một bài thơ vớ vẩn chỉ để mô tả trận đấu ngày hôm đó”.

Victor lạnh lùng nói: “Tôi muốn bỏ đầu cô ra xem xem bên trong có tí óc nào không quá!”.

“Cô ta viết gì là việc của cô ta, liên quan gì tới tôi, huống hồ cái trap đó cũng đã trả lại rồi”. Qua giọng nói có thể đoán được, Nick còn quan tâm đến cái trap tuyệt đẹp kia hơn bức thư đựng trong đó nhiều.

Victor thờ dãi ngán ngẫm, hoàn toàn không ôm chút hy vọng nào về trí thông minh của nàng. Dưới sự giục giã liên hồi của anh chàng bác sĩ, Nick làm bà làm bầm đi tắm giặt thay quần áo, hai người đi vào phòng khách nhỏ, Victor xua hết người hầu đi.

“Chủ nhân của thiệp, sultan của thiệp, khuôn mặt hèn mọn của thiệp phủ phục trong lớp bụi đất thần thánh dưới bàn chân của người, chủ nhân linh hồn yêu quý của thiệp, vận mệnh của thiệp, hạnh phúc của thiệp! Từng nét chữ trong bức thư tôn quý của người đã mang luồng ánh sáng vô hạn tới trước mắt thiệp, đem lại niềm hạnh phúc cho trái tim thiệp!”.

Victor cao giọng ngâm nga một bài thơ, Nick tròn mắt: “Kính, thật là buồn nôn, ai viết vậy?”.

“Roxelana, người phụ nữ được sultan yêu thương nhất, cũng chính là mẹ đẻ của công chúa Mihrimah. Có lẽ con nhóc chẳng biết gì như cô chưa từng nghe đến uy danh của bà ta, tôi đành giảng giải cho cô vậy. Roxelana là người Trung Âu, là tù binh trong chiến tranh, bị bán tới hậu cung làm nô lệ. Người phụ nữ có huyết thống thấp kém ấy đã dựa vào những bức thư tình buồn nôn đó mà có được tình yêu thật sự của Suleiman. Hiện giờ con gái của bà ta đang dùng bản lĩnh gia truyền để gửi thư cho thuyền trưởng đấy”.

Nick chớp chớp mắt, nhón một miếng bánh ngọt từ trong chiếc khay bạc nhét vào mồm: “Ồ”.

Gân xanh trên trán Victor nhảy loạn lên: “Ồ cái đầu cô ấy! Vẫn chưa hiểu ra hả? Năm nay Mihrimah mười sáu tuổi, là con gái duy nhất của Suleiman, ở cái thế giới Hồi giáo này, những con gái mười sáu tuổi nên kết hôn từ lâu rồi mới đúng, nhưng hôn ngọc quý trên tay hoàng đế lại vẫn đang đóng cửa trong chốn khuê phòng. Vì sao hả? Vì mẹ con bọn họ đang đợi sự lựa chọn to lớn nhất xuất hiện!”.

Nick phúi phúi lớp đường và vỏ bánh trên tay đi nói: “Chẹp, nói thì phức tạp, nhưng tổng kết lại không phải là cô công chúa ấy trùng tiếng sét ái tình, thích thuyền trưởng, muốn thuyền trưởng lấy cô ta về sao”.

Victor dùng ánh mắt ghê tởm nhìn con nhóc khốn kiếp thô tục nói: “Cô còn ngốc hơn cả tình tình, tiếng sét ái tình cái quái gì, đây là thủ đoạn chính trị. Đại hoàng tử và tể tướng luôn bày tỏ thiện chí với thuyền trưởng nên Roxelana đã bắt đầu hành động rồi, hơn thế vừa lên đã quăng ra một quả cân có sức mạnh tối đa: Hy vọng có thể lôi kéo được thuyền trưởng bằng việc liên hôn!”.

“Chính trị, lại là chính trị, các người không thể nói đến chuyện khác được sao?” Nick chán nản mệt mỏi với chủ đề này vô cùng: “Tôi không tài nào hiểu nổi những chuyện vớ vẩn này, hết thấy đã có thuyền trưởng lo rồi. Nếu thuyền trưởng thích cô ấy thì cứ lấy về. Đúng rồi, cô công chúa ấy trông thế nào? Có xinh không? Ngực to không?”.

Victor không thể tin vào tai mình: “Một cô gái xa lạ muốn lấy thuyền trưởng, lẽ nào cô không thấy lo lắng chút nào sao?”.

Nick tỏ vẻ rất thoải mái, gác chân lên chiếc bàn chân thấp, đáp: “Cho tôi xin đi, trong ngôi nhà này có đến hơn một trăm người phụ nữ, thêm một người nữa thì đã sao, dù sao thuyền trưởng cũng đâu cho phép tôi ngủ với bọn họ”.

Victor ngửa đầu nhìn lên trần nhà hình vòng cung, cảm giác choáng váng đến bất lực cuốn lấy không tan đi được. Cuối cùng anh ta đã hiểu quan điểm của Nick: Nàng không hề để tâm chuyện Hayreddin nảy sinh quan hệ với người phụ nữ khác, hơn nữa còn mong chờ được chia một thìa canh từ mối quan hệ ấy!

“Tôi nói này, lẽ nào cô tưởng cô công chúa này sẽ ân cần hầu hạ giống như Fatimah và Lilith, hoàn toàn không muốn dâng hiến, lúc rảnh cũng chỉ chộp mất nghỉ trưa cùng cô, rồi rửa mặt chải đầu?”.

“Hừ, không phải à?”.

Victor cười lạnh một tiếng nói: “Ồi, cô thật quá ngây thơ. Tám năm trước, Roxelana dùng kế đuổi mẹ của đại hoàng tử Mustafa tới nơi đồng không mông quạnh, từ đó trở thành người được sủng ái nhất chốn hậu cung. Trong số ba người con trai và một cô con gái của bà ta, chỉ có công chúa Mihrimah là thừa kế một cách hoàn hảo bộ não cùng những thủ đoạn tàn độc của mẹ mình. Nếu lấy cô gái đó về, cô ta chắc chắn sẽ không lặng lẽ sống vui vẻ với cô đâu. Chưa đến một năm, cô sẽ như mẹ của đại hoàng tử, bị lột trần rồi đuổi ra khỏi nhà!” Anh chàng bác sĩ dốc hết những lời bày phần thật ba phần giả ra. Con nhóc khốn kiếp này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu không cho nàng biết lợi hại, nàng sẽ chẳng chút cảnh giác trước những nguy cơ trước mắt.

“Anh lừa tôi! Tôi đã góp cổ phần rồi! Hiện giờ có...” Nick lật người bật dậy, tính toán sơ qua một hồi, báo cáo số tiền gửi của mình: “Có hai trăm sáu mươi lăm đồng tiền vàng, thuyền trưởng sẽ không bao giờ đuổi tôi đi đâu!”.

Victor khịt mũi khinh thường số tiền tiết kiệm của nàng: “Xời, số tiền con con đó của cô còn chẳng đủ để công chúa Mihrimah thưởng cho người hầu. Cô con gái duy nhất của hoàng đế lấy chồng, chỉ riêng của hồi môn thôi có lẽ đã bằng thu nhập tài chính của cả một tỉnh rồi. Huống hồ chỉ cần cô ta bước vào cửa là sẽ trở thành vợ chính thức, còn cô sẽ phải lập tức đóng gói đồ đạc cuốn xéo ra khỏi vườn Bách. Từ đó trở đi, người cùng ăn cùng ngủ với thuyền trưởng sẽ là công chúa Mihrimah, đâu còn chỗ nào cho cô nữa?”.

Nick không chịu thua đáp: “Tôi, tôi vẫn là đội trưởng đội xung phong, là Hải Yêu! Coi như là cổ phiếu kỹ thuật!”.

“Không sai, đến lúc đó, công chúa Mihrimah sẽ nũng nịu thờ thệ bên gối thuyền trưởng: “Hải Yêu nên ở trên thuyền mới phải, chàng ơi, tại sao cô ta cứ ở trong vườn gây chướng mắt thế?” Hô, rồi sau đó, cô sẽ bị ném lên thuyền, cả ngày chỉ được uống súp đậu gặm bánh quy cứng!” Anh chàng bác sĩ bắt chước giọng điệu của một cô nàng mưu mô xảo quyệt giống y như đúc, đến mức Nick đột nhiên muốn đánh người. Sau đó từng câu nói tiếp từng câu của anh ta lũ lượt tuôn ra, nghe có lý đến mức sự tự tin của Nick bị bào mòn từng chút từng chút một, lời phản bác cũng yếu dần đi.

“Nhưng, nhưng tại sao thuyền trưởng lại nghe lời cô ta chứ? Thuyền trưởng từng nói thích tôi, sẽ mãi mãi chăm sóc cho tôi...”.

“Cô ấy, kiếm sống ngoài xã hội lâu như vậy rồi, lời đàn ông tùy tiện nói vừa lúc trên giường sao có thể tin được? Ồ, nhìn cô xem, chẳng thể thuyết phục nổi chính mình rồi đúng không?” Victor thờ dãi, nói bằng giọng vừa thương hại vừa thông cảm “Cô thật là ngốc. Không phải mỗi trận chiến đều bắt đầu bằng tiếng pháo nổ rầm trời đó sao, công chúa Mihrimah đã lặng lẽ gửi thư đến rồi, cô còn không mau cầm vũ khí lên đi, hầy...”.

Victor nheo mắt quan sát sắc mặt Nick, khi chắc chắn đã khích tướng thành công, anh ta chỉnh lại viên đăng ten trên cổ áo ung dung bỏ đi, để lại một cô nhóc đáng thương hoang mang không biết nên làm gì, xoa xoa hai tay đi lòng vòng trong vườn.

Khi trời sẩm tối, Hayreddin về đến nhà, vừa đi vào vườn Bách thì thấy có một bóng đen đang định trèo tường linh đi. Thị lực của Hayreddin rất tốt, chỉ nhờ chút ánh sáng hoàng hôn cuối cùng còn sót lại, hắn đã tóm được cái bóng.

Nick mặc bộ quần áo đi đêm màu đen bó sát người, đôi giày da cừu đế mềm đi đường không gây ra tiếng động, trong giày trái phải nhét hai con dao găm, một con có độc, một con dính máu.

“Em đang làm gì vậy hả?” Hắc cau mày hỏi, Nick không lên tiếng.

Hayreddin kéo cánh tay nàng lôi vào trong phòng, đóng cửa thăm vấn: “Thành thật trả lời xem, đừng ép tôi lôi thủ đoạn dùng với sát thủ ra để cạy miệng em”.

Nick biết nói dối với hắn cũng vô dụng, khuôn mặt âm u thẳng thắn khai báo: “Tôi đi làm thịt công chúa Mihrimah”.

“Làm thật... Cái gì?” Hayreddin nhìn nàng với vẻ không thể tin được: “Em định đi ám sát công chúa?”.

“Ừ”. Đến tình cảnh này rồi, nàng đã trầm tĩnh hơn. Trước khi đi anh chàng bác sĩ đã nói “tại sao không mau cầm vũ khí lên đi”, nàng nghĩ đi nghĩ lại, quyết định cầm vũ khí đi thật.

“Muốn đuổi tôi ra khỏi nhà à, không dễ vậy đâu! Liệu một phen sống mái đi, xem ai mới đích thực là vợ của ông chủ!”.

“Tôi nói này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết vậy hả? Công chúa Ottoman đắc tội gì với em?”.

Lòng ngực Nick phập phồng, rít lên xả hết mọi ám ức: “Cô ta muốn lấy ngài, không cho tôi ngủ với ngài nữa, còn muốn đuổi tôi đi, bắt tôi lên thuyền ăn đậu khô!”.

Hayreddin ngẩng đầu lên, ra sức ấn huyết thái dương đang gồ lên đập loạn xạ: “Gì thế này! Em nghĩ quá xa rồi, ai bịa với em chuyện tôi sẽ kết hôn với người khác vậy hả?”.

“Cô công chúa đó đã gửi thư tới rồi! Mẹ cô ta cũng viết thư rất giỏi! Hoàng đế không phải vì mẹ cô ta biết viết thư, nên đã đuổi mẹ của đại hoàng tử đi sao?!” Đứng trước nguy cơ lãnh địa sắp bị xâm phạm, lông tóc toàn thân Nick xù lên dựng đứng.

Hayreddin nghe xong những lời này, ngẩn người ra một lúc rồi đột nhiên phá ra cười. Cười đến nửa ngày, hân mới dụi dụi mắt, ôm lấy Nick ngồi xuống chiếc giường mềm.

“Em thật đúng là nghe tiếng gió lại tưởng tiếng mưa. Nói thế này nhé, để đề phòng bên ngoại chuyên quyền và phụ nữ can dự vào chuyện triều chính, bên trong hậu cung của sultan không có những người có huyết thống cao quý, toàn bộ đều là nữ nô lệ tù binh được mua về. Kể ra hoàng đế cũng thật đen đui, mỹ nữ tuy không thiếu, nhưng lại đều thất học, những phụ nữ biết chữ có văn hóa rất hiếm. Mấy cái câu “khuôn mặt hèn mọn của thiếp phủ phục trong lớp bụi đất thần thánh dưới bàn chân của người” tôi đọc đã thấy buồn nôn lắm rồi, sao có thể bị bức thư tình đó đánh lừa chứ!”.

“Nhưng, nhưng tôi nghe nói cô công chúa đó có rất nhiều của hồi môn...”.

“Chuyện này thì không sai, nhưng Hayreddin tôi đã có khi nào thiếu tiền tiêu chưa?” Khóe môi hân nhếch lên một nụ cười khinh miệt: “Huống hồ, mục tiêu của mẹ con nhà họ sợ rằng không chỉ là làm vợ của ông chủ, mà còn muốn trở thành bà chủ nữa kia!”.

Nick hoang mang nhìn hân: “Vậy nghĩa là sao?”.

“Mẹ của đại hoàng tử tuy thất sủng, nhưng cậu ta vẫn còn sự ủng hộ của quân đội. Roxelana muốn để con trai mình lên ngôi vua, ngoại trừ giới quý tộc cũ ra, còn cần có một thế lực chống lưng vững mạnh hơn thế. Bà ta nhìn thấy đội thuyền hỏa pháo của hải quân, nên mới định sai con gái tới xử đẹp tôi, ha ha, mơ tưởng sẽ chơi được một cú ra trò”.

“Vậy thuyền trưởng có định kết hôn cùng cô Mihrimah đó không?”.

“Đương nhiên là không, cuộc tranh giành vương vị giữa các con trai của Suleiman lại lấy quân đội của tôi ra làm bia đỡ đạn, có còn cuộc giao dịch nào lỗ hơn thế nữa không. Với lại, tôi không chịu được việc ngủ chung giường với một người phụ nữ mưu mô như vậy đâu”.

Nick dựa đầu vào lòng ngực hân, thì thầm: “Nhưng Mihrimah là công chúa”.

Hayreddin thờ dãi, khẽ hôn lên mái tóc nàng: “Tôi đã có một công chúa Tây Ban Nha rồi, loại người này khó hầu hạ lắm, thêm một người nữa sao quan tâm xuê được”.

“Nếu như, tôi nói là nếu như...”. Giọng nói của Nick toát lên vẻ lo lắng trước giờ chưa từng có: “Nếu sau này có một người phụ nữ không phiền phức không rắc rối kết hôn với ngài, nếu cô ấy không thể bao dung được với người khác, liệu ngài có đuổi tôi đi không?”.

Hayreddin nâng khuôn mặt nàng lên, trong đáy mắt có một thoáng xúc động không sao hiểu nổi: “Những lời này liệu có chứng tỏ rằng em đang ghen, bắt đầu nảy sinh tình cảm với tôi vượt khỏi mức dành cho một người bao nuôi giàu có không?”.

Nick rất bối rối, chỉ đành ăn ngay nói thật: “Tôi không biết, nhưng kẻ nào không bao dung với tôi, tôi sẽ cho kẻ đó nếm thử sự lợi hại của nắm đấm này”.

Hayreddin nở nụ cười bắt lửng, vỗ vỗ vào má nàng nói: “Không cần lo lắng vậy đâu, chỉ cần em không gây ra những chuyện đáng đánh, tôi sẽ không bao giờ đuổi em đi cả”.

Nick tỏ vẻ hoài nghi: “Victor nói những lời đàn ông tiện miệng nói ra không thể tin được, thuyền trưởng, còn có lý do nào khác nữa không?”.

“Tôi biết ngay là tên này mà”. Hayreddin nghiêng răng kèn kẹt: “Được rồi, không nói chuyện tình cảm nữa, nói chuyện tiền bạc và thế lực chống lưng đi. Tại sao không đuổi em đi ư? Vì em là một đại báu vật hiếm có để đầu tư. Em và Charles đều có trong người huyết thống của bậc đế vương, là người thừa kế hoàng gia chính thống của lãnh thổ Tây Ban Nha, tạm thời không bàn tới thế lực ủng hộ mẹ em còn sót lại, chỉ cần tôi nắm được em, cả đời này Charles sẽ phải thấp thỏm lo lắng, không thể kẻ cao gối ngủ ngon được. Công chúa đế quốc Ottoman nghe thì tưởng cao quý, nhưng cho dù cô ta có là con độc nhất cũng không có quyền thừa kế vương vị. Có em rồi, tôi có thể tìm bừa một nơi nào đó, Bắc Phi, Tân thế giới, hay thậm chí là một hòn đảo nào đó không biết tên, cắm lên trên đó lá cờ vàng đỏ, là có thể trực tiếp tuyên bố một cách hợp pháp rằng đây là Tây Ban Nha – trong tay tôi đang là người thừa kế có huyết thống thuần khiết nhất. Đến lúc đó, em là nữ hoàng Tây Ban Nha, tôi là nhiếp chính vương kiến quốc nắm giữ toàn bộ đại cục. Em nói xem báu vật tốt như vậy, sao tôi có thể chấp tay dâng cho kẻ khác được?”.

Những lời này khiến Nick nghe đến trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ nghẹt thở. Nàng nuốt “ực” một ngụm nước bọt, ngần ngừ nói: “Nữ hoàng?”.

“Phải, nữ hoàng”. Hayreddin luồn tay vào mái tóc mềm mại của nàng vuốt ve: “Em có muốn đội vương miện không? Khảm đầy đá quý trên châu, đội nó lên rồi, không cần phải cúi đầu hành lễ với bất kỳ ai nữa”.

Từng câu chữ Hayreddin nói đều thể hiện sự lợi dụng và bị lợi dụng công khai đường hoàng, nhưng chính điều đó lại khiến Nick an tâm. Nàng lớn lên trên đường phố khó khăn khắc nghiệt, lòng tin đối với những thứ như “tình cảm, lời hứa” đã hoàn toàn bị phá hủy, chỉ có “tôi là người có ích” mới có thể khiến nàng nảy sinh cảm giác an toàn không gì bằng. Có ích sẽ không bao giờ bị vứt bỏ.

Ngoài cửa sổ truyền đến một tràng tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh, Hayreddin đứng dậy, mở cửa hô to: “Bé đứa trẻ vào đây!”.

Một lúc sau, có một bà nữ hầu đi theo sự dẫn đường của Rabena, ôm một bọc tã lót nhỏ nhỏ bước vào trong phòng.

Nick đi tới, nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh được quấn bên trong tấm chăn len không ngừng gào khóc, trên đầu là lớp tóc tơ mềm mại đỏ rực như lửa.

Nick ngắm đứa bé nhỏ xíu ấy rồi lại quay qua nhìn Hayreddin, tuy rằng có sự khác biệt rất lớn về vóc dáng nhưng từ tướng mạo có thể thấy, bọn họ chắc chắn có quan hệ huyết thống.

“... Là của thuyền trưởng?”.

“Là đứa con trai thứ tám của Ishak, vừa mới sinh được một tháng”. Hayreddin duỗi cánh tay rắn chắc ra đón lấy đứa trẻ, ôm vào lòng nhẹ nhàng vỗ về trông vô cùng thuần thực. Có lẽ là do huyết thống, cũng có thể là do kinh nghiệm phong phú của Hayreddin, đứa trẻ nín dần.

“Anh cả cho ngài một đứa con ư?” Nick chưa từng nhìn thấy một đứa bé nào nhỏ như vậy ở một khoảng cách gần như thế, nó khóc đến nỗi khuôn mặt nhỏ bé nhăn nhẽ hết cả lại, thoạt trông yếu ớt vô cùng. “Có tận tám đứa, nhiều như vậy, cho ngài một đứa cũng tốt”.

“Ô hô, sao có thể được!” Hayreddin phá lên cười lắc đầu: “Đừng thấy anh ấy bình thường hào phóng mà nhầm, thân sinh cốt nhục không bao giờ cho người khác đâu. Đứa trẻ này được gửi đến để Victor cắt bao quy đầu, Ishak không tin những vị bác sĩ khác, sợ mấy tên lang băm ấy cắt hỏng”.

Dù sao đi nữa, việc Hayreddin lọt vào mắt xanh của công chúa Mihrimah là chuyện không thể qua loa, ngày hôm sau, Hayreddin đích thân vào cung yết kiến Suleiman, bày tỏ mình không có ý định tham gia vào cuộc tranh giành kế thừa vương vị. Hoàng đế cũng đã phiền não vì cuộc đấu đá giữa phe quân đội và giới quý tộc cũ từ lâu, suy cho cùng, cha còn sống mà các con trai đã bắt đầu tranh giành vị trí đến mức đầu rơi máu chảy cũng không phải là chuyện may mắn gì cho gia tộc. Hải quân là thế lực trực thuộc hoàng đế, Suleiman đương nhiên không hy vọng Hayreddin đứng về phe nào cả, bèn lập tức chỉ định một chàng sĩ quan trẻ tuổi xuất thân gia thế ở ngoại tỉnh làm vị hôn phu cho con gái mình.

Chuyện này khiến Roxelana rất bất mãn, nhưng một chính trị gia tinh anh như bà ta sẽ không bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, lấy chuyện này ra làm cái cớ, Roxelana yêu cầu Suleiman một hôn lễ chính thức. Trước giờ những sultan của đế quốc Ottoman không có chính cung hoàng hậu, nhưng vì muốn an ủi nàng sủng phi, Suleiman đã đồng ý. Roxelana – người phụ nữ huyền thoại một lần nữa tiến thêm một bước dài đến với mục tiêu của mình.

Mấy ngày nữa trôi qua, lưỡi hái vàng sultan đồng ý ban thưởng cho Hải Yếu đã được đúc xong, do một đội thị vệ rầm rộ đưa tới dinh thự của nguyên soái, Nick một lần nữa trở nên vô cùng nổi bật. Lưỡi hái thép do Da Vinci thiết kế có một loạt những cơ quan tinh xảo, còn lưỡi hái vàng này lại không có công năng tách ra hợp lại, cũng không thể tháo rời lưỡi ra, là một cây gậy vàng đích thực, cần tới bốn người đàn ông hợp sức lại mới nhấc lên được. Tuy đối với số đông, lưỡi hái này hoàn toàn không có công năng vũ khí, nhưng Nick lại yêu thích vô cùng, nếu không phải do Hayreddin kiên quyết phản đối, nàng đã ngày ngày ôm nó ngủ rồi. Nàng lúc thì sợ có kẻ trộm mất, lúc lại sợ người hầu cạo bớt trọng lượng, cứ giằng vò suốt mấy ngày trời, cuối cùng Hayreddin chịu hết nổi tịch thu vứt luôn vào trong kho châu báu thì mới yên chuyện.

Chính vào lúc đại hội võ thuật toàn quốc đã hoàn toàn kết thúc, có một người không ngờ tới viếng thăm dinh thự. Hắn thẳng lưng đứng cạnh đài phun nước thấp thoáng chỗ những bụi hoa, khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn, đôi mắt lại ánh lên làn sóng nước lấp lánh.

“Alma... anh đang làm gì ở trong nhà tôi thế!” Nick muốn cảm ơn theo thói quen nhưng bị Hayreddin dè lại.

“Trước mặt diện hạ, lễ phép một chút đi”. Lời dứt, Nick mới nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang tùm tùm cười đứng bên cạnh tên thống lĩnh mắt xanh, nàng vẫn còn đôi chút ấn tượng với khuôn mặt này, hẳn là người đã đứng cạnh Suleiman trong đại hội võ thuật, đại hoàng tử Mustafa.

“Thật là một chiến sĩ bướng bỉnh hoạt bát”. Hoàng tử cười nói: “Hôm nay ta đến là để hòa giải, xóa bỏ những khúc mắc giữa Hải Yếu và Kỵ Sĩ Vàng Almaang”.

Thống lĩnh cấm vệ quân bước lên một bước, tuy không muốn lăm nhưng vẫn nghiêm trang cúi đầu với Nick.

Nick nhớ tới trận đấu chưa chết chưa chịu dừng giữa hai người hôm đó, nghi ngờ nhìn về phía Hayreddin, hắn liền hất hất cằm, ý bảo nàng lập tức làm theo. Nick hỏi được lưỡi hái vàng, thù oán cũng sớm tiêu tan quá nửa, giờ làm trái ý thuyền trưởng mới ngốc. Nàng bĩu môi, ngắc nga ngắc ngữ nói với Almaang: “Thế thì coi như hòa vậy”. Câu này nghe như lời trẻ con đang giận dỗi.

Đại hoàng tử Mustafa tuy rằng không thể lôi kéo Hayreddin, nhưng đắc tội với hắn cũng không có lợi. Trước đó nghe nói Hayreddin đã từ chối công chúa Mihrimah, hắn cảm thấy đây là chuyện vô cùng may mắn, chuyện hòa giải không thể kéo dài thêm nữa, vì thế hôm nay mới dẫn cả Almaang tới cửa. Hayreddin không muốn đứng về phe nào, nên cũng không tiện giữ khách ở lại lâu, đôi bên bóc trần nhau sẽ không vui, nên đại hoàng tử Mustafa cũng chào ra về.

Hôn lễ hoành tráng của Roxelana đã được tổ chức đúng như dự kiến, chuyện này không chỉ khiến toàn bộ đế quốc Ottoman kinh ngạc, mà ngay cả các quốc gia châu Âu cũng phải chếp miệng ngạc nhiên. Hoàn cảnh của đại hoàng tử lại càng gian nan hơn gấp bội.

Cuộc đấu đá chốn cung đình hiểm ác khiến người ta cảm thấy không gì bức bối ngột ngạt hơn được nữa, Hayreddin liên tục xin xuất trận, cuối cùng được Suleiman phê chuẩn vào tháng thứ hai sau hôn lễ, hân dẫn quân thẳng tiến tới Tunisia, mảnh đất đã bị Tây Ban Nha chiếm đóng.

Rời khỏi tòa cung điện màu trắng tuyệt đẹp ở Istanbul, Sư Tử Đỏ lại một lần nữa quay trở về với mặt biển tự do.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Trở Về Biển khơi

Type: Tiểu Tắt Tắt

Ngàn cánh buồm trắng muốt to lớn chạy trên tuyến đường hàng hải trông hết như dòng suối trắng chảy trên đại dương xanh thẳm.

Tám mươi chiếc pháo hạm, một ngàn ba trăm binh sĩ chiến đấu, có được sự ủng hộ từ một quốc gia hùng mạnh, Sư Tử Đỏ của bây giờ đã không còn là đám cướp biển trước kia nữa. Sự kiên nhẫn và chờ đợi của Hayreddin đã khiến hắn có được sự tín nhiệm của Suleiman, hoàng đế cuối cùng cũng đã yên tâm phó thác hải quân cho vị nguyên soái xuất thân từ cướp biển này.

Mười mấy chiếc thuyền ở vị trí trung tâm của đội thuyền đương nhiên là đội quân thân cận Hayreddin mang theo từ Bắc Phi. Cánh hải tặc thích được ngửi mùi gió biển, một Istanbul đông đúc giàu có tuy rằng đẹp say lòng người, nhưng biển lớn và những cuộc chiến mới thật sự là những thứ thuộc về bọn họ.

Hải Yêu lấy lại những thứ thuộc về mình theo ý nguyện: Tiền lương của đội trưởng đội xung phong và căn phòng đơn. Nàng vừa lên thuyền đã sốt sắng dọn vào căn phòng đặc biệt được chuẩn bị riêng trên con thuyền Diêm Vương. Tầm biển nho nhỏ bằng đồng trên cánh cửa gỗ khắc hình lưỡi hái, đồ gia dụng nhỏ xinh được chế tác riêng từ gỗ hồ đào, ô cửa sổ be bé ở mạn thuyền hiu hiu gió biển thổi qua, hết thấy đều khiến nàng vô cùng hài lòng. Nick quảng mình nằm xuống giường nệm mềm mại, tuyên bố trong niềm sung sướng rằng nơi này là lãnh địa thần thánh bất khả xâm phạm của nàng.

Lần này, nằm ngoài dự đoán của các thuyền viên, Nick công khai thân phận con gái của mình, mọi người đều tưởng rằng nàng sẽ dọn luôn đến phòng ngủ của thuyền trưởng, ai ngờ suy nghĩ của Hải Yêu lại không giống với số đông: hai người sống chung ăn chung ngủ chung trong cung điện, ấy vậy mà khi lên thuyền lại ở riêng. Hayreddin cũng không phản ứng gì, trẻ con lớn rồi đòi có phòng riêng cũng là điều dễ hiểu, hắn cũng không phải loại đàn ông thích cả ngày cứ dính lấy nhau.

Buổi sáng ngày thứ ba kể từ khi xuất phát ở Istanbul, trên tuyến đường biển phía trước có một đám mây dày lớn kéo đến sà xuống, đến chạng vạng tối thì bắt đầu đổ mưa. Bên trong khoang thuyền ẩm ướt lại oi nóng, cả con người và động vật đều ủ rũ bơ phờ. Khoang của thuyền trưởng có thấp một ngọn đèn, Hayreddin đang kiểm tra lại bản đồ. Thư viện của Istanbul có những tư liệu cổ đại rất quý giá về thời La Mã, hội tụ đủ những thành quả nghiên cứu khoa học tiên tiến nhất Đông Tây, tính chính xác của hải đồ cực kỳ cao, là bảo vật vô giá đối với những người đi biển.

Hắn đang tập trung, chậm rãi xem một tuyến đường thẳng từ ven biển Địa Trung Hải ra tới phía ngoài, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa rất lịch sự.

“Vào đi”.

Người tới là Antony Toria, cậu ta trông rất tiêu tụy, hai mắt trũng sâu, cả người gầy đi trông thấy. So với một Hải Yêu vừa mới hồi phục sức khỏe tinh thần phần chần, cậu thiếu niên thay thế hiện tại trông ảm đạm quá. “Thuyền trưởng, tôi muốn nói chuyện với ngài”. Cậu ta đóng cửa lại.

“Tôi muốn rời thuyền”.

Hayreddin chăm chú nhìn Antony, tuy đã sớm đoán ra những gì cậu ta định nói, nhưng lúc này vẫn muốn hỏi một câu: “Lý do là gì?”.

Yết hầu Antony lên xuống, cánh môi hết hé ra lại mím vào, cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh trả lời: “Nhiệm vụ của tôi là đóng giả Hải Yêu, giờ Hải Yêu thật đã trở về rồi, công việc của tôi cũng kết thúc”.

“Cậu vẫn còn những lời chưa nói hết”. Hayreddin đan hai tay vào nhau chống cằm nói: “Hãy nói một lần cho hết luôn đi”.

Antony thoáng run rẩy cúi đầu, một lúc lâu sau mới dùng giọng khàn khàn vất vả nặn ra từ trong cổ họng: “Tôi mãi mãi không bằng được cô ấy, ở lại đây không có chút giá trị nào”.

Sau khi xem xong trận đấu tay đôi cuối cùng với Kỵ Sĩ Vàng, Antony Toria tuyệt vọng đến cùng cực, cậu ta phát hiện ra nơi Hải Yêu đang đứng cao đến mức cậu ta không sao đạt tới.

“Vi có người vượt qua cậu trên một phương diện nên cậu mới không thể nào ở lại trên thuyền, lý do này thật quá nực cười. Nếu không có Hải Yêu, liệu cậu có vì những chuyện vặt vãnh kiểu như y thuật không bằng Victor, tay nghề không bằng thợ mộc, nấu ăn không bằng đầu bếp mà muốn rời thuyền không? Đừng làm nũng như trẻ con thế! Cậu là một người đàn ông cơ mà!”.

Những lời nói khinh miệt của Hayreddin khiến Antony nổi cáu, cậu ta ngẩng phắt đầu lên muốn phản bác, nhưng Hayreddin lại không cho cậu ta cơ hội, tự mình nói tiếp: “Thế giới này rất không công bằng, luôn có một số người được ban cho những khả năng mà người thường không cách nào đuổi kịp, bọn họ ung dung nhẹ nhàng có được những thành tựu khiến người thường phải ghen hòng trần trời, kiểu người đó gọi là “thiên tài”. Nếu mất cậu chỉ mãi dõi theo một nhóm ít những người này, sự ghen tị và thù hận sẽ hoàn toàn che mờ đi đầu óc của cậu. Hơn thế, cậu còn phạm phải một sai lầm càng lớn hơn, ấy chính là dùng điểm yếu của bản thân đi so với điểm mạnh của kẻ thiên tài, đó không phải là tự sỉ nhục mình sao?”.

Con mưa vô tình rửa trôi hết thảy, những lời phân tích lạnh lùng tàn nhẫn của Hayreddin khiến toàn thân Antony run rẩy, đôi mắt cũng ướt nhoe. Cậu ta có thể nói gì được đây? Thiên tài đó là mục tiêu từ nhỏ của cậu ta? Ý nghĩa của cuộc đời cậu ta chính là vượt qua được đối thủ ấy? Dù cậu ta cố đuổi theo thế nào cũng chỉ có thể nhìn theo bóng lưng đó từ xa, ngay cả sánh vai cùng nâng cũng không được. Có lẽ tất cả giá trị của cậu ta chỉ có được lúc nằng mắc bệnh bị thương, cậu ta chỉ có thể làm một kẻ thay thế không có cũng chẳng sao.

“Đúng vậy”. Antony dụi dụi mắt: “Tôi đánh giá quá cao bản thân mình, thật ra tôi chỉ là một kẻ bình thường chẳng có gì nổi bật”.

“Tôi có thể hiểu được tâm trạng của cậu, nhưng không tài nào hiểu được tại sao thế giới của cậu lại có thể chật hẹp đến vậy, lĩnh vực cậu quan tâm chỉ lớn hơn lòng bàn tay có một xiu như thế, không phát hiện ra được tiềm năng thực sự của bản thân là đúng rồi. Antony, cậu có thể không phải là thiên tài, nhưng chắc chắn không phải không có gì nổi bật, lúc ở đại hội võ thuật, cậu đã chứng minh được điều đó rồi đây.”

Cậu thiếu niên ngẩn người, sau đó giận dữ bữ môi nói: “Súng ư? Dùng thứ đó để đánh bại kẻ địch cũng chẳng có ai mở miệng tán dương!”.

“Lẽ nào cậu sống chỉ để nghe những lời đánh giá của kẻ khác? Vậy thì hãy chọn những nghề như giáo sĩ đi”. Hayreddin cau mày: “Đại dương bao la này không nhìn quá trình chỉ nhìn kết quả, dù súng hay lưỡi hái, kẻ sống sót cuối cùng, giết được nhiều người nhất mới là kẻ chiến thắng. Thuyền hải tặc không phải là trại trẻ mồ côi, tôi không muốn cả ngày phải đi an ủi những kẻ nhu nhược bắt tãi, khóc lóc sụt sùi, luôn miệng than phiền. Còn ba ngày nữa tới Tunisia, nếu như cậu là một người đàn ông thì cầm súng lên xông ra chiến trường xem sao, còn không, lên bờ xong thì cắt đi cho tôi!”

Antony như bị một cú đâm thẳng vào mặt, vừa xấu hổ lại vừa phẫn hận, xoay người bỏ chạy. Phép khích tướng là phương pháp thích hợp nhất với những cậu thiếu niên dễ xúc động, đoán chừng sau ba ngày nữa, trên thuyền sẽ có thêm một tay súng bắn tãi, Hayreddin thờ phào nhẹ nhõm tựa vào lưng ghế.

Tuy làm công tác tư tưởng cho cấp dưới là trách nhiệm của thuyền trưởng, nhưng mấy đám tiểu quỷ này đưa sau ấu trĩ hơn đưa trước, đưa này khó dạy hơn đưa kia, thường xuyên khiến hắn phải đau đầu. Vừa nhắc đến là đã tới ngay, hắn còn đang mãi nghĩ ngợi, cách vách truyền tới một âm thanh vô cùng quen thuộc: sột soạt sột soạt, giống như có một con vật nhỏ đang ăn vụng thức ăn.

Hayreddin nhướn mày, cầm giá nến đi vào phòng ngủ, mở cánh cửa phòng tắm ra. Đội trưởng đội xung phong của hắn, Hải Yêu danh chấn bốn phương đang mắc kẹt giữa trong ô cửa sổ nhỏ, nửa thân trên ở bên trong phòng, nửa thân dưới ở bên ngoài thân thuyền, tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

“Em đang làm cái gì vậy hả?” Hayreddin đặt giá nến xuống, khoanh tay đứng nhìn tên trộm gà mờ.

“Ngột ngạt không chịu nổi, định vào đây tắm một cái...”. Nick điềm nhiên mỉm cười, lại gắng sức lần nữa, nhưng phần thắt lưng vẫn không chui lọt. Nàng thấy bồn chồn khó hiểu, trước đây chẳng phải vẫn thường linh vào phòng tắm của thuyền trưởng bằng cách này sao?

“Xương đồng tàu đáng chết, chắc chắn đóng ô cửa sổ này nhỏ đi rồi!”.

“Cửa sổ mạn thuyền được đóng đúng theo tiêu chuẩn, kích thước hoàn toàn giống với con thuyền Hải Yêu”.

“Vậy thì tại sao?” Nàng kẹt đến nỗi đỏ bừng mặt, giống hệt một con chuột mắc kẹt trong lỗ hang.

Hayreddin thông tay xuống. Nick vật lộn một lúc lâu, cọ sát đến rách cả da mà vẫn không chui lọt. Đến lúc ấy, Hayreddin mới đưa tay giữ chặt khung cửa sổ dùng sức tách ra, giật mạnh thanh gỗ, tiếp đó ôm lấy phần dưới nách Nick kéo vào.

Lịch sử ăn trộm của Nick chưa bao giờ có kinh nghiệm thất bại nào như vậy, nàng nhất thời cảm thấy vô cùng buồn rầu: “Lẽ nào do béo lên? Nhưng tôi luyện tập hàng ngày mà, không thể nào như vậy được đúng không?”.

“Không phải là béo lên, mà là khung xương to ra”. Hayreddin kéo nàng đến trước người, vạch suột qua đầu đo chiều cao. Nàng từng chỉ là một cô nhóc thấp bé, nhưng hiện giờ đã cao từ nút áo thứ ba trên ngực hắn lên thành nút áo thứ hai rồi. Người đã cao lên eo lưng cũng to ra, đương nhiên không thể chui lọt cái ô cửa sổ bé nhỏ nữa.

“Tắm đi, nhưng đừng có lãng phí nước”. Hayreddin cầm lấy đai nển quay người định đi ra, nhưng Nick lại ôm lấy thắt lưng hắn, mặt dán vào tấm lưng rộng lớn của hắn.

“Chỗ này quá nhỏ, hai người không đứng được đâu”. Hayreddin bắt lực nói.

“... Không muốn tắm nữa, ôm tôi đi”. Giọng nói của nàng khê khàng, cảm giác có chút gì đó yếu ớt.

Hayreddin quay người hôn lên món quà dâng tới tận cửa, nhưng Nick không nhiệt tình đáp trả như ngày xưa, thân thể của nàng lạnh mà cứng đờ, cứ như thể đã đứng ở trong gió lạnh rất lâu rồi.

Nụ hôn dừng lại. “Em sao vậy? Không thoải mái à?”.

“Hoi hoi... từ sáng đã bị thế rồi...” Hayreddin đột nhiên nhớ ra thời tiết hôm nay âm u. Trên thuyền rất lạnh và ẩm ướt, nàng chỉ mới có mười mấy tuổi, vì thay đổi thời tiết nên cơn đau từ vết thương cũ mới hành hạ.

“Cởi quần áo nằm sấp trên giường đi, tôi sẽ lấy rượu thuốc của Victor xoa cho em”.

Nick ngoan ngoãn làm theo. Mùi rượu thuốc hăng nồng ngập trong khoang thuyền, lòng bàn tay Hayreddin vừa nóng lại mạnh mẽ áp trên da thịt nàng, cơn đau dồn sâu tận trong xương tủy bị cái nóng xoa đi từng chút từng chút một.

Bàn tay của thuyền trưởng chắc chắn có ma lực. Nick nghĩ thầm. Nàng thấy mình giống như một đứa trẻ sơ sinh không ngừng khóc lóc, được sức mạnh thần kỳ của hân trấn an.

Nghỉ ngơi dưỡng sức suốt một thời gian dài như vậy, Hayreddin thể như chẻ tre nhanh chóng đoạt lại Lepanto và Kelon, sau đó đại chiến với hải quân Tây Ban Nha ở vịnh Tunisia.

Qua chiếc kính viễn vọng kiểu mới, đối thủ cũ Andrea Doria đứng trên chiến hạm chính, mái tóc màu bạch kim cùng khí chất sắc sảo giống như một ngôi sao màu bạc tỏa ra luồng ánh sáng rực rỡ. So với một năm trước, Andrea đã trầm tĩnh lão luyện hơn nhiều, trên mặt biển xanh thăm thẳm, cũng chỉ có người đàn ông này mới có tư cách đấu với Hayreddin.

“Chiến hạm chính của hân quá xa, tầm bắn không thể tới được”. Antony cảm súng ngắm bắn một hồi, rút ra kết luận.

“Không bắn trúng được thì cứ nói thẳng ra, đừng có viện cớ”. Nick không bao giờ bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để châm chọc cậu ta.

“Cô kia!!”.

“Im miệng”. Hayreddin giáng cho mỗi người một cái tát vào sau gáy: “Andrea là kẻ thận trọng, chiến hạm chính sẽ không bao giờ tiến vào tầm bắn đâu. Antony, mục tiêu hôm nay của cậu là tay súng của đối phương. Nhất định phải hạ được bọn chúng trước khi đội xung phong tiếp cận mạn thuyền kẻ địch, tận lực giảm thiểu những tổn thất về người của quân ta”.

“Nghe rõ chưa? Nhiệm vụ của tôi là che chắn cho cô”. Antony nở nụ cười khinh bỉ, Nick lập tức gào lên: “Ai cần cậu che chắn”.

Hayreddin lạnh lùng nói: “Trước khi kết thúc cuộc chiến, chỉ cần cãi nhau thêm một câu nữa, tôi sẽ trói cả hai vào bao cát vớt xuống biển làm mồi cho cá mập, nghe rõ chưa?”.

Một lời của bậc lãnh đạo chân chính nặng tựa ngàn cân, lời vừa dứt, không chỉ Nick và Antony, tất cả mọi người trên boong thuyền đều không dám hé răng nói nửa lời.

Tiếng pháo nổ trầm đục vang lên từ phía chân trời, trận chiến bắt đầu.

Hayreddin mặc trang phục đồ rực của thuyền trưởng với hàng khuy chạy dọc, trên hai vai treo hai tấm huân chương bằng vàng nặng trĩu; Andrea Doria mặc đồng phục hải quân màu lam sẫm, thanh trường kiếm nạm bạc giắt ở thắt lưng. Một người bá khí kiêu hùng, một người cao quý sắc sảo giống như nhật nguyệt thay nhau chiếu sáng. Bàn tay của vận mệnh đã sắp xếp để hai người đàn ông trở thành kẻ thù truyền kiếp, cả hai đều là những tướng lĩnh thiên về tấn công hơn là phòng thủ, vừa mới bắt đầu đã có hơn trăm quả pháo bắn ra, phát động một màn công kích mạnh mẽ.

Đối với những thành viên trong đội xung phong cần phải đổ bộ lên chiến hạm của kẻ địch, mối nguy hiểm lớn nhất đến từ những khẩu súng. Súng ống không có mắt, võ thuật có cao cường đến đâu, trúng một phát đạn nếu không chết thì cũng bị thương như thường. Antony phục kích trên một chiếc bục bằng phẳng cao cao trên cột buồm, không ngừng bắn tia tay súng của đối phương, một thuyền viên ở ngay bên cạnh hân chịu trách nhiệm nạp đạn. Tổ hợp có trình độ nhất định như vậy sẽ bù lại cho khuyết điểm tốc độ chậm của súng hỏa mai bắn phát một. Dương như Antony không hề bắn trượt, có sự chi viện của một tay súng thiện xạ như vậy, hệ số an toàn của cánh xung phong như Nick lập tức tăng lên nhiều.

Cuộc chiến kéo dài hơn ba tiếng đồng hồ, Andrea không thể giữ được thành trì, sau khi tổn thất mười bảy chiếc thuyền liền rút quân khỏi Tunisia trong niềm tiếc nuối.

Tiếng hoan hô đình tai nhức óc vang lên, danh tiếng của Sur Tùr Đò lại một lần nữa được chứng minh. Nội trong một tháng ngắn ngủi, Hayreddin đã đoạt lại quyền kiểm soát phía Tây Địa Trung Hải cho đế quốc Ottoman.

Charles cũng không tức giận vì thất bại quân sự trên biển này quá lâu, vì sau cuộc nội chiến kéo dài suốt một năm qua của Tây Ban Nha, cuối cùng, hân đã hoàn toàn tiêu diệt được tận gốc rễ đội quân cách mạng Castilla ủng hộ mẹ mình, hoàn thành đại nghiệp thống nhất toàn bộ lãnh thổ Tây Ban Nha.

Nick quay trở lại Algiers, thành phố của những tên cướp biển Bắc Phi, nơi khiến nàng quyến luyến mãi không quên, nơi vẫn dùng khí chất hào phóng vô cùng độc đáo ngày xưa, đang rộng vòng tay chào đón những vị khách đến từ biển lớn.

Một tháng sau, đại bản doanh trên núi nhận được hai bức thư. Một bức đến từ sùren phía Đông Istanbul Địa Trung Hải – tể tướng Ibrahim đã treo cổ tự vẫn, người bạn thân thiết đã lớn lên từ nhỏ cùng Suleiman cuối cùng vẫn bại dưới tay người phụ nữ thân cận nhất bên cạnh hoàng đế, trong canh bạc

chính trị này, người thua sẽ trở thành kẻ trắng tay. Trong số ứng cử viên mới nhất cho chức vụ tể tướng, đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ nhất chính là vị hôn phu mới cưới của công chúa Míhrimah.

Bức thư còn lại ghi rõ một người nhận duy nhất. Nó đến từ Tây Ban Nha sườn phía Tây Địa Trung Hải, trên chiếc phong bì da màu vàng nhạt chỉ viết vài chữ đơn giản: “Algiers, tòa cung điện màu trắng, Nick”, nét chữ trang trọng mà nghiêm túc.

Mở phong thư ra, bên trong không có lá thư nào cả, Nick lật ra đốc xuồng, một món đồ nhỏ sáng lấp lánh rơi vào lòng bàn tay nàng.

Một sợi dây chuyền thánh giá bằng bạc.

Có một chàng hiệp sĩ với mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh lam đã từng giữ nó, thề với Thượng Đế rằng sẽ dùng sinh mệnh này để bảo vệ nàng công chúa của hắn.

Cuộc nội chiến Tây Ban Nha thất bại, những quý tộc Castilla ủng hộ nữ hoàng từ này hoàn toàn biến mất khỏi lịch sử. Vương vị không thể đoạt lại được, sự tồn tại của chàng hiệp sĩ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cây thánh giá không hề có dấu vết của lửa đạn, vô cùng sạch sẽ, phát ra ánh sáng dịu dàng và thuần khiết. Karl, chàng thanh niên từ vẻ ngoài đến nội tâm đều trong sáng như một thiên sứ, đến nay đã không còn nghe bất kỳ tin tức gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 24: Tấm Bản Đồ Kho Báu

Type: Tiểu Tắt Tắt

Algiers đã bước vào mùa mưa, những cơn mưa nhỏ tí ta tí tách không ngừng rơi xuống, cả thành phố lầy lội vô cùng.

Nick nằm trên ô cửa sổ lồi giờ cánh tay lên, một sợi dây chuyền bạc từ lòng bàn tay thống xuồng, mặt cây thánh giá khê đung đưa trước mặt nàng.

“Trước giờ anh ta chưa từng tháo sợi dây chuyền này ra, chưa bao giờ. Lẽ... lẽ nào đã chết rồi chăng?”.

Sierra đi tới, đặt một đĩa hoa quả mát do ngâm nước giếng xuống bên cạnh người Nick. Cô nàng hoa khôi của Algiers này thỉnh thoảng cũng sẽ tiếp đãi người tình cũ, cùng họ buôn chuyện cùng ăn cơm. Nàng ta ôn hòa đáp: “Nói không chừng chỉ là ẩn cư thôi. Chẳng phải đây là biểu tượng cho đức tin của anh ta sao? Trả lại cho cô, tức là những mối dây ràng buộc đã đứt, anh ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa”.

“Năm đó chú Assa cũng ẩn cư”. Nick đung đưa cây thánh giá bạc, nhớ đến hai người đàn ông có cùng quan hệ huyết thống với nhau, ngay người ra nói: “Nghĩ mới thấy, Karl thật sự rất giống chứ”.

Sierra dịu dàng nhìn cô thiếu nữ u sầu, hiểu rằng tâm trạng của Nick đang rất phức tạp. “Trời tối rồi, hôm nay có ngủ lại đây không?”.

Nick liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, đã thấy một vài ngôi sao sáng nhất phía chân trời. Nàng vội vàng lật người nhóm dậy khỏi ô cửa sổ lồi, nhét sợi dây chuyền thánh giá vào túi áo sơ mi: “Không được, ngủ ở ngoài tôi sẽ bị đánh ngay”.

Sierra khúc khích cười duyên nói: “Gia giáo của ngài Hayreddin thật là nghiêm khắc”.

Nick vội lao tới hôn lên má nàng ta, nói lần sau lại tới, rồi biến mất trên các con phố.

Nàng chạy thẳng một mạch lên trên núi, mái vòm hình tròn màu trắng của tòa lâu đài hiện ra ngay trước mặt. Những tháng ngày ở Algiers thoải mái hơn ở Istanbul nhiều, phụ nữ không đeo mạng che mặt ra đường, cũng không có ai chú ý chỉ trích. Chỉ cần về nhà trước thời gian quy định là nàng có thể vui chơi thỏa thích trong tòa lâu đài rồi.

Nick quăng giày tất dính đầy bùn ở hành lang, giẫm chân trần trên nền đá cẩm thạch trắng mịn trơn bóng. Ở đầu kia của hành lang, một cậu thiếu niên mắt đen có ngoại hình tương tự nàng đi tới – là Antony Toria, trong tay cầm theo một nòng súng tròn. Thời tiết mùa mưa ẩm ướt, thuốc súng đều bị ẩm, tuy không luyện bắn súng được, nhưng cậu ta vẫn có thể nghiên cứu các linh kiện súng ống.

Antony nhìn thấy Nick, liền bấu môi cười lạnh: “Lại xuống núi tìm phụ nữ”.

“Liên quan gì đến cậu?” Nick lè lưỡi với cậu ta: “Khác với tên trai tân như cậu, phụ nữ đều thích tôi, thích phát điên lên được”.

“Cô nói trai tân gì...! Còn lâu tôi mới là trai tân!”.

“Không phải à? Đừng có giả vờ”. Ánh mắt khinh thường của Nick lia xuống nửa người dưới của cậu ta: “Củ cái trong quần của cậu chưa được lòi ra

dùng bao giờ! Có cần tôi dạy cậu cách sử dụng không?”.

Hai tay Antony run rẩy, sắc mặt chuyển từ tái nhợt sang đỏ bừng, nếu không phải vì không thể sử dụng thuốc súng, cậu ta nhất định sẽ tặng cho Nick một phát súng.

“Đừng có đấu với người khác trong lĩnh vực mình không giỏi, ví dụ như cãi nhau với kẻ lưu manh, cô ấy không biết liêm sỉ là gì đâu”. Victor cũng vừa mới trở về từ dưới núi, trên đầu đội một chiếc mũ cói rộng vành. Sói Đất đi theo sau lưng anh ta, mồ hôi ướt đầm khiêng một bao thực vật màu xanh rất to. Sau khi quay về Bắc Phi, anh chàng bác sĩ ép buộc cậu trai thông thạo y học nguyên thủy này dạy lại toàn bộ kiến thức cho mình, vì thế nổi vất vả phải ra ngoại thành hái được thảo cũng rơi xuống đầu Sói Đất. Hiển nhiên, hẳn chẳng thấy việc này thú vị chút nào, cánh tay run rẩy chẳng còn sức lực mãi cho đến khi nhìn thấy Nick và Antony đang cãi nhau thì mới tập trung được tinh thần.

Victor bước lên bậc thang, cỡi chiếc mũ vẫy vẫy cho hết nước mưa nói: “Áy thế mà hai người các cô các cậu lại được người ta gọi là Song Tử Tinh của Sư Tử Đỏ cơ đấy, kém ả ỷ quá”.

“Tôi cũng chả thèm có tên gọi chung với cô ta!” Khuôn mặt Antony đỏ bừng, lại một lần nữa kích động.

Hiệu quả ứng dụng của loại súng kiểu mới trên biển rất tốt, vì thế Hayreddin đã cho thành lập đội súng. Antony rất xuất sắc, theo lẽ thường, đáng ra cậu ta đã sớm có được một biệt danh vang dội cho chính mình. Buổi tối nằm trên võng, Antony đã tưởng tượng ra rất nhiều: “Thần súng” quá tầm thường, “Ác ma trên cột buồm” tuy rất ngẫu nhiên nhưng khó phát âm, “Ngôi sao mới màu trắng” là đủ ý nhất. Nhưng biệt hiệu phải được mọi người công nhận mới có thể lan truyền, tự cậu ta không thể quyết định được.

Chẳng bao lâu sau, Antony biết được cái tên mọi người dùng để gọi mình: Song Tử Tinh. Cậu ta còn chưa kịp có biệt danh độc lập đã bị trói chung với Hải Yêu rồi.

Bi kịch này không do ai cố ý giật dây, chỉ là vì cặp nam nữ thiếu niên tương mạo xuất chúng trên thuyền cướp biển quá bắt mắt, chưa kể ngoại hình của cả hai vốn rất giống nhau đứng cạnh nhau lại càng hiệu quả.

Sói Đất thả sói thảo được xuống, ra sức chúi đi chúi lại bàn tay bần thiêu vào chiếc quần thủy thủ, sau đó móc từ trong túi ra thứ trông như tất rách đưa cho Nick.

“Đây là cái gì vậy?” Nàng nhận lấy, nhón lấy một góc giũ giũ, thứ đó rụng là tả những mảnh vụn, sau khi trải rộng thì hóa ra là một tấm giấy da dê cũ nát cỡ bàn tay.

“... Hôm qua... đánh bạc trong quán rượu... thắng... người ta nói... đây là đồ tốt...”. Hẳn lấp ba lấp bắp nhìn Nick, hy vọng nàng sẽ thích món quà này. Tinh yêu Sói Đất dành cho Nick chưa bao giờ ngừng nghỉ, đưa đồ điểm tâm, chân chạy việc vặt, phe phẩy quạt mát, bình thường chỉ có chút xú cơ hội thôi cũng sẽ sản tới lấy lòng. Nick lật qua lật lại nghịch nghịch tờ giấy da thoát nhìn rất cũ kỹ này, trên đó vẽ rất nhiều đường uốn lượn và văn tự đã mờ, ở góc bên trái nhất có dấu gạch chéo hình chữ X vẽ bằng bút đỏ, bên cạnh còn có hình đầu lâu. Nàng cau mày suy nghĩ một lúc, đột nhiên hai mắt sáng lên: “Là bản đồ! Là bản đồ kho báu của cướp biển!”. Nhưng ngay lập tức, nàng lại hạ giọng cảnh giác nhìn xung quanh, thấy không có người ngoài, mới đem tờ giấy da dê tới trước mặt anh chàng bác sĩ nhờ giám định.

“Victor, anh hiểu biết nhiều, xem có phải không?”.

“Ờo, bản chết đi được, đừng có đụng vào người tôi. Trời tối như vậy rồi, làm sao nhìn rõ được, hay là cô đi tìm thuyền trưởng nhờ ngài ấy giám định cho”. Tấm giấy da dê này không biết đã bị bao nhiêu người mân mê sờ mó, Victor lạng người tránh đi với vẻ ghê tởm, hất cằm: “Eney, cậu đưa sói thảo được đó đến chỗ trợ thủ của tôi đi, nói với cậu ta cách xử lý chúng”.

Anh chàng bác sĩ hoàn toàn không chút hứng thú xoay người bỏ đi. Ngược lại, Antony lại cảm thấy rất hiếu kỳ, nhưng cậu ta không chịu nổi vẻ chế giễu của Nick, đành gồng mình nhẫn nhịn bỏ đi không liếc mắt nhìn. Nick giấu tấm bản đồ vào trong lòng, chạy đi tìm thuyền trưởng có mắt nhìn hàng.

Hayreddin đang ngồi xếp bằng trên thảm, trên chiếc bàn trà chân thấp bày rất nhiều tư liệu, hẳn đang lật xem một tấm bản đồ đối chiếu mang tới từ thư viện ở Istanbul. Nick sản đến dưới ngọn nến xem thử, nhìn thấy rất nhiều tấm bản đồ về những nơi nàng chưa từng thấy bao giờ.

“Chúng ta đang ở đâu vậy? Sao không nhìn thấy Algiers?”.

“Ồ đây, phía Tây Địa Trung Hải”. Hayreddin chỉ chỉ vào một vùng nước màu xanh lam nho nhỏ.

“Đây là Địa Trung Hải? Sao vẽ nhỏ thế?”.

“Tỉ lệ có chút sai lệch, nhưng so với toàn thế giới mà nói, vậy cũng là lớn lắm rồi”.

“Trên tấm bản đồ này còn vẽ hình quái vật, chỗ này thật sự có quái vật sao?” Nick thò tay chỉ vào một tấm nói.

Hayreddin chuyển bình mực đen ở bên cạnh nàng đi chỗ khác, đây nấp lại cẩn thận: “Không biết, tôi cũng chưa tới đó bao giờ. Nhưng nếu cha mẹ không muốn con trẻ ra khỏi nhà lúc tối trời, sẽ bịa ra những câu chuyện bên ngoài có sói hoang ăn thịt người kể cho chúng nghe, những đứa trẻ đó sợ hãi sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà”.

Nick không hiểu ẩn ý của hắn, chớp chớp mắt nói: “Tôi rất ngoan, mỗi ngày đều quay về nhà đúng giờ”.

Hayreddin lườm nàng một cái: “Tôi biết, nếu em gặp phải sói hoang ăn thịt người, có khi còn lột da sói mang về cho tôi cũng nên”.

Nick hoàn toàn không chú ý tới vấn đề này. Nàng nghĩ thuyền trưởng am hiểu bản đồ tường tận như vậy, tấm bản đồ kho báu nhỏ nhẻ này nhất định không làm khó được hắn, vì thế liền móc tờ giấy da trong người ra, bày ra trước mắt Hayreddin.

Nhìn dáng vẻ bí hiểm của nàng, lại nhìn đến dấu X gạch chéo màu đỏ và hình đầu lâu trên tấm da dê, Hayreddin lập tức hiểu ra.

“Thứ này ở đâu ra vậy?”.

“Ồ, đánh bạc thắng được trong quán rượu”. Để tránh những phiền phức không cần thiết, nàng rất tự nhiên lược bỏ Sói Đất. “Thuyền trưởng, đây là bản đồ kho báu đúng không? Tôi đã từng nghe rất nhiều chuyện xưa rồi, bên dưới hình đầu lâu kia chắc chắn chôn kho báu của hải tặc nhỉ?”.

Hayreddin nhón tờ giấy da dê lên, neho mắt đánh giá hồi lâu dưới ánh sáng từ ngọn nến. “Thân là một người đứng đầu băng nhóm cướp biển, tiền của tôi không đầu tư thì cũng gửi ngân hàng, chưa từng nghĩ đến chuyện chôn thử gì dưới đất bao giờ, nhưng có thể những người đồng nghiệp khác sẽ có sở thích này...”.

“Chắc chắn là có! Trước đây tôi rất thích chôn tiền dưới... tóm lại sẽ có những tên cướp biển cướp được rất nhiều nhưng tiêu không hết nên giấu đi! Chỉ cần biết được đây là đâu là có thể tới đào rồi!” Nick kích động sáng trưng hai mắt.

Hayreddin cười cười không cho ý kiến, Nick tóm lấy ống tay áo hắn lắc lắc: “Thuyền trưởng chắc chắn biết mà, nói cho tôi nghe đi!”.

“Tấm bản đồ này bị hư hao nhiều quá rồi, tình hình cụ thể thì không biết được, nhưng có thể nhìn ra đây là một ốc đảo thuộc Tunisia”.

Kiến thức của Hayreddin quả nhiên không khiến Nick thất vọng, nàng nhảy dựng lên như một cái lò xo, hưng phấn đi qua đi lại: “Tunisia không phải ở ngay gần đây sao? Ngồi thuyền rồi đổ bộ từ Tunisia là có thể đến nơi rồi”.

“Em muốn đi đào hả?”.

“Đương nhiên! Đây là một cơ hội tuyệt vời để phát tài đấy...”. Nick nhìn tấm bản đồ kho báu, lại nhìn sang Hayreddin: “Thuyền trưởng sẽ đi cùng tôi chứ? Trên thế gian này, ngoại trừ ngài, làm gì có người thứ hai tìm được nơi này!”.

Hayreddin bật cười ha hả: “Không cần phải nịnh nọt thế, tôi sẽ suy nghĩ thêm”.

Hai từ suy nghĩ này mất đứt bốn năm ngày liền, ngày nào Nick cũng nôn nóng chờ hắn mở lời, Victor lại chỉ cười thâm, kiểu người như Hayreddin sao có thể vì một tấm bản đồ rách chẳng biết là thật hay giả mà vứt bỏ lại đại bản doanh không màng tới được.

Nhưng anh ta đã nhầm, lại qua thêm hai ngày nữa, Hayreddin chính thức lên tiếng nói muốn xuất phát đi đào kho báu.

“Một tuần sau khi khởi hành, chúng ta sẽ đi theo nhóm thương nhân buôn bán lương thực đi qua khe núi của dãy Atlas, băng qua sa mạc đến ốc đảo Tunisia. Danh sách những đội viên đi theo gồm: tôi, Nick, Victor, Antony, Eney, những người khác ở lại trông chừng”.

Hai mắt Victor tròn trũng không tin vào tai mình: “Đợi chút, đợi chút! Đừng có vô duyên vô cớ thêm tôi vào trong danh sách đi theo vớ vẩn ấy! Đến sa mạc Sahara vào mùa hè là sao hả? Tôi không bao giờ làm những chuyện ngớ ngẩn như thế đâu!”.

“Bác sĩ à, đừng lo lắng thế, tôi sẽ chuẩn bị một con lạc đà tốt nhất cho cậu”.

“Không không không, vấn đề căn bản không phải ở việc ngồi lạc đà, đến Tunisia rõ ràng có thể ngồi thuyền đi đường biển, sau đó lên bờ đi về phía Nam Tunisia gần hơn biết bao nhiêu, tại sao cứ nhất định phải đi xuyên qua cái sa mạc chết chóc dăm ấy làm gì?”.

“Vi đi như vậy mới càng có không khí mạo hiểm của một cuộc truy tìm kho báu”. Trò đùa ác của Hayreddin khiến anh chàng bác sĩ bốc hỏa, nhưng như thường lệ, hắn hoàn toàn không thay đổi ý kiến. “Lão Luhmam ở khu bốc vác hàng hóa sẽ cung cấp người dẫn đường cho chúng ta, bộ lạc của Eney tới từ sa mạc châu Mỹ, nên rất có kinh nghiệm sinh tồn ở những nơi có hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy. Còn về cậu, bác sĩ, hãy chuẩn bị các vị thuốc đối phó với lũ côn trùng ở sa mạc đi”.

Giọng nói của Victor cao vút lên: “Lẽ nào ngài không thể nghe tôi nói một câu được à? Tôi không đi! Không đi!”.

Hayreddin ngoảnh mặt làm ngơ: “Trong số chúng ta, bác sĩ là một nhân viên kỹ thuật quý giá nhất, đi đường mọi người phải bảo vệ thật tốt cho cậu ấy, nghe rõ chưa?”.

Nick gờ tay lên tỏ ý phụ họa, sau đó xen vào hỏi một câu: “Châu Mỹ?”.

“Tân thế giới, chính là nơi em nhìn thấy có vẽ hình quái thú trên tấm bản đồ đấy”.

Nick liếc nhìn Sói Đất, hắn cũng quay ra nhìn nàng, tặng lại một nụ cười khi khi ngây ngô không chút tà niệm. Hayreddin sẽ không bao giờ để người có lai lịch bất minh lên thuyền, hiện giờ hắn đã tường tận lý lịch và tính cách của Eney rồi. Kể từ khi Colombo phát hiện ra Tân thế giới, hội nhập giữa loài người cũng bắt đầu, Eney là con lai giữa người da trắng và người châu Mỹ, từ rất nhiều năm trước đã lên thuyền tới Địa Trung Hải.

Đương nhiên Nick không quan tâm tới những điều này, thường thì khi đào kho báu, ai nhìn thấy người ấy có phần, nàng rất muốn hỏi thử xem tại sao

phải dẫn Antony theo, nhưng sợ chọc giận thuyền trưởng nên đành nín nhịn.

Lịch trình thám hiểm đã được sắp xếp xong xuôi, ngoại trừ thành viên có liên quan, ai cũng tưởng Hayreddin quay về Istanbul để báo cáo với Suleiman. Một tuần sau, Hayreddin cũng Gerald và vài trợ thủ khác đóng cửa phòng, thảnh thơi lại đưa ra một bức thư để chim ưng gửi đi.

Ngày xuất phát cuối cùng đã tới, ba giờ sáng, lão Luhrmann phụ trách khu bốc vác hàng hóa dẫn theo vài con lạc đà lặng lẽ đi tới chân núi. Nick đã từng gặp ông chủ to béo vạm vỡ và người toàn mùi thuốc lá này rồi, lần đầu tiên khi nàng ứng tuyển thất bại ở Algiers, Luhrmann đã tiếp tế cho nàng, qua lần ấy, Nick có ấn tượng rất tốt về lão.

"Thuyền trưởng, lạc đà đã chuẩn bị đầy đủ ở ngoài thành rồi". Hayreddin gật gù, Luhrmann mỉm cười với Nick, thấp giọng lên tiếng chào hỏi: "Lâu rồi không gặp, đội trưởng Nick". Sau đó tay chân nhanh nhẹn chẳng buột hành lý của bọn họ lên lưng lạc đà.

Victor căm ghét mùi khai của súc vật trên thân lạc đà, nhưng lại không thể không ngồi. Luhrmann đã chọn một con lạc đà cái ngoan ngoãn biết nghe lời, bắt nó gập cả bốn chân lại quỳ xuống dưới đất, tạo điều kiện để anh chàng bác sĩ ngồi lên. Victor vừa nhăn mũi trề lên, vừa lải nhải "Cẩn thận cái rương màu đỏ đấy, bên trong toàn là thuốc nước thôi".

Lạc đà đã được tháo chuông, cả đoàn người lặng lẽ ra khỏi thành phố, tập hợp cùng với đội lạc đà vận chuyển lương thực trên một mảnh đất hoang vu nằm ở phía Nam Algiers, sau đó lên đường thẳng tới dãy Atlas. Đại bộ phận lực địa ở Bắc Phi không thích hợp cho việc phát triển nông nghiệp, giờ đang là mùa khô, rất nhiều dân tộc du mục trên đất liền dựa vào những đoàn thương buôn để trao đổi buôn bán các loại nhu yếu phẩm như lương thực, vải vóc. Miễn là thu được lợi nhuận, những thương nhân Ả Rập sẵn sàng đi tới những nơi nguy hiểm nhất thế giới.

Mặt trời dần dần lên cao, tám mươi con lạc đà cùng một nhóm bốn mươi người hùng dũng đi trên đường, tiếng chuông của lạc đà văng vẳng truyền đi.

Tất cả mọi người đều mặc áo choàng màu trắng theo phong cách Ả Rập, người đi cuối đoàn còn dùng một cái khăn che kín miệng mũi lại để phòng hít phải cát bụi. Victor ngồi lác lư trên lưng lạc đà, không ngừng căn nhắc về chuyến đi bị ép buộc này.

"Ngài toàn lừa đảo mấy thằng nhóc nhóc ghêch như Nick và Antony thôi, mang theo bốn năm con chim ưng để đưa thư, lần này vốn không phải đi tìm kho báu!" Anh ta đề thấp giọng, hăm hực nói với người đàn ông tóc đỏ bên cạnh.

"Đây là chim ưng săn mồi, nếu lương thực cạn kiệt, chúng có thể bắt vài thứ về cho chúng ta". Đôi mắt màu lam dưới lớp khăn xếp sâu thẳm thẳm như biển lớn, hân hoan cánh môi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Tiếng Chuông Lạc Đà Trên Sa Mạc

Type: Hồng Anh

Dãy Atlas hùng vĩ nằm trên đường chân trời kéo dài đến vô tận, nếu không muốn trèo đèo lội suối, bắt buộc phải lợi dụng những con đường nứt gãy tự nhiên của dãy núi để vượt qua.

Đoàn lạc đà đã lựa chọn một con đường cũ tương đối bằng phẳng, sau khi được những cơn mưa rửa trôi, cảnh tượng nơi đây tràn đầy sức sống, cỏ xanh và cây bụi che phủ đất trống, cáo đuổi theo chuột sa mạc và thỏ hoang thảnh thơi lại vụt ngang qua tầm nhìn. Kiểu không khí thích hợp để sinh tồn này sẽ hoàn toàn biến mất khi tiến sâu vào sa mạc Sahara, dãy núi Atlas đã chặn đứng độ ẩm của đại dương nên khi lượng mưa thu ở khu vực ven biển vô cùng dồi dào, vùng sa mạc trong đất liền lại khô hạn cần cỗi. Đoàn thương nhân nắm chắc được thời điểm này nên đã tiếp đầy nước vào tất cả các túi đựng.

Đối với những thiếu niên tràn đầy sức sống như Nick và Antony, cưỡi lạc đà là chuyện rất thú vị, nhưng đối với Victor, đó lại là một cuộc hành trình không tài nào chịu nổi. Bàn tay do siết chặt dây cương bị tụ máu, đùi vì cọ sát quá nhiều vào yên cương nên bị lột da, thậm chí ngay cả việc ngồi không vững cũng là nỗi giày vò mang đến những cơn chóng mặt và buồn nôn cho anh chàng tội nghiệp.

Lúc anh ta nhảy xuống nôn ọe một lần nữa, Nick không kìm được ném về phía anh ta một ánh mắt khinh bỉ: "Victor, đừng trách tôi khinh thường anh, anh trông thể mà cưỡi lạc đà cũng say".

Hayreddin hô gọi đoàn người dừng lại đợi: "Cố gắng làm quen đi, đến sa mạc rồi còn như vậy là sẽ mất nước đấy".

Nick khó hiểu hỏi: "Trên thuyền không phải còn chèo chèo dừ đội hơn sao?".

Hayreddin cũng phải bắt lực: "Đúng vậy; vì thế lúc cậu ta mới lên thuyền còn nôn kinh khủng hơn nhiều".

Victor nhắm hai mắt lại, cánh môi hết ním vào lại mở ra, nhưng ngay cả chút hơi tàn để cải lại cũng chẳng còn. Cuối cùng, bất đắc dĩ, anh ta chỉ đành chốc chốc ngời cười, chốc chốc làm chậm cảm giác nôn nao. Suốt hai ba ngày đầu tiên, bệnh nhãn duy nhất của anh chàng bác sĩ là chính anh ta.

Hôm hạ trại, cứ ba đến năm thành viên trong đoàn làm thành một nhóm ngồi vây quanh đồng lửa bên ngoài căn lều ăn uống nghỉ ngơi. Cà phê sôi lên sùng sục trong nồi, tỏa ra mùi thơm nồng đậm mà đăng đẳng. Victor xử lý chỗ tụ máu trong lòng bàn tay xong, cuối cùng không chịu được mở miệng nói.

"Chúng ta đã cách Algiers được hơn một trăm dặm rồi, dù gì đoàn thương nhân cũng đều là người của thuộc hạ ngài, nói đi, chúng ta đi chuyến này rốt cuộc định làm gì?".

Nick bẻ một miếng bánh nướng cứng quèo, ngâm vào trong bát sữa lạc đã nóng hôi hổi một lúc rồi nhét vào mồm "Anh biết rồi mà còn hỏi à? Chúng ta đi làm giàu mà!".

Victor lờ mờ nâng một cái: "Ăn bánh của cô đi, đừng có chỗ miệng vào". Nick hừ một tiếng, nhìn thấy người dẫn đầu đoàn đang mở một gói pho mát khô ra chia, liền bỏ miếng bánh nướng xuống chạy tới xin.

Hayreddin lấy một cành cây còi còi những thanh gỗ bên trong đồng lửa khiến chúng vang lên những tiếng lách tách, bật cười ha ha nói: "Mấy ngày trước, vài tên thuộc hạ của tôi nhận được những bức thư rất thú vị: Charles sẵn sàng bỏ ra một khoản tiền lớn để bọn họ trở mặt bất hòa với tôi".

"Mua chuộc? Ý kiến hay đấy".

"Đúng vậy; đáng tiếc bọn họ vừa nhận được thư đã chuyển lại ngay cho tôi. Tôi không muốn phụ nỗi khổ tâm của Charles, bèn quyết định tương kế tựu kế, nhiệt tình chiêu đãi ông ta một phen".

"Vậy nên ngài bảo thuộc hạ giả vờ đồng ý bị mua chuộc". Hayreddin gật gù đầu.

Hàng mày của Victor lập tức nhướn lên: "Vậy mà ngài còn dám rời khỏi Algiers! Thuộc hạ bị mua chuộc, chỉ cần nhận được tin ngài đã rời khỏi đại bản doanh, người Tây Ban Nha nhất định sẽ lên thuyền ra biển tấn công!".

Hayreddin cười lắc đầu: "Xem đây, người trong nghề đều nghĩ như vậy cả. Hy vọng Charles cũng đừng suy xét nhiều quá mà làm gì, nhanh nhanh chóng chóng dẫn đại quân tới đây. Theo tin tức hiện giờ tôi đang nắm giữ, ông ta dao động rồi, đang cố gắng thuyết phục Andrea".

"Sao, một cơ hội tốt để loại bỏ chúng ta như vậy mà Andrea không đồng ý à?".

"Là một tướng lĩnh hải quân, hẳn ta nên hiểu rất rõ khi nào không thích hợp đánh trận". Hayreddin vỗ vỗ thắt lưng, nói: "Cứ mỗi khi bước vào mùa mưa là tôi lại bỏ súng trên người ra, có biết tại sao không? Thời tiết ẩm ướt, thuốc súng bị ngâm nước không đốt cháy được, pháo cũng có chung nguyên lý đó, mùa mưa không phải mùa đánh trận".

Victor ngó ra: "Thì ra ngài định lừa ông ta... nhưng Andrea là người cùng ngành, hẳn ta nhất định sẽ ra sức khuyên lơn".

"Vì thế, trước tiên, tôi rời khỏi Algiers, cho Charles thêm một lý do để xuất trận. Còn về việc ông ta có tới hay không thì phải xem ý trời".

"Nhưng ngài vẫn chưa giải thích tại sao chúng ta phải đi tới sa mạc, cho dù muốn rời khỏi đại bản doanh, hiển nhiên vẫn có thể chọn bữa một hòn đảo nghỉ dưỡng phong cảnh tuyệt đẹp, khí hậu tuyệt vời cơ mà". Victor bị ép ra khỏi nhà đi một chuyến tra tấn, nhưng câu trả lời của Hayreddin lại không khiến anh ta thỏa mãn.

.....nhưng trên một hòn đảo có thể nghỉ dưỡng được, không thể có người Bedouin(*)! Để tiếp đãi hoàng đế Tây Ban Nha, tôi cần phải liên lạc với hàng xóm láng giềng chuẩn bị một đại lễ xa hoa chu đáo cho ông ta chứ".

(*) Người Bedouin là..... gọi của những người du mục gốc Ả Rập sống..... Sự khan hiếm nước và nguồn.....thường xuyên và sống theo lối du mục.

Sắc trời hoàn toàn tối hẳn, ánh lửa lấp lánh, ánh lên nụ cười tủm tỉm trên môi Hayreddin, khiến hắn thoát nhìn giống một con ác quỷ tóc đỏ đang suy ngẫm.

Nick lấy được miếng pho mát khô, lại xin lão Lührman một ít chà là tươi, sau đó vui vẻ chạy về bên đồng lửa. Nàng nghe quả thấy chủ đề chính trị nên lười chẳng muốn hỏi câu nào, chỉ lo ăn uống thật thoải mái. Nhìn cái dáng vẻ vô lo vô nghĩ của nàng, Victor thờ dãi nói với Hayreddin "Trước đây ngài còn nhẫn nại từ từ dạy dỗ con nhóc này đôi điều, giờ thì để mặc con nhóc khôn khiếp ấy lớn lên bừa bãi như vậy à".

"Có gì không tốt nào, dù sao cô ấy cũng không có năng khiếu, chỉ bằng cứ để cô ấy vui vẻ làm những việc mình muốn làm là được rồi. Hayreddin nhấp một ngụm cà phê, nhìn Nick bằng ánh mắt rất ôn hòa bao dung.

Thương đoàn là một trang những hình thức kinh doanh mang lại nhiều lợi nhuận nhất cho Sur Từ Đồ, thành viên trong đoàn đa số đều là cướp biển hoàn lương có thân thể khỏe khoắn, vũ trang hùng mạnh, không mấy khi phải lo chuyện bị cướp bóc dọc đường. Khác với hình thức kinh doanh ở con đường tơ lụa, thương đoàn Bắc Phi không buôn bán những mặt hàng quý giá, chỉ bán lương thực, vài vốc và đồ dùng hằng ngày để đổi lấy muối ăn và gia súc. Người dẫn đường biết rất rõ nơi nào có giếng nước, nơi nào có đồng cỏ, hình thức buôn bán mấy trăm năm qua không hề thay đổi, con đường cũ này cũng vì thế không tồn tại bất cứ mối hiểm nguy nào.

Con đường cũ trên dãy núi Atlas này như nối liền hai thế giới, vừa đi qua đó, người ta đã có thể cảm nhận được ngay lập tức sự biến đổi khủng khiếp của khí hậu trên chính làn da: độ ẩm không khí càng lúc càng thấp, nhiệt độ lại càng ngày càng cao. Hơn mười ngày sau, cuộc hành trình để chịu kết thúc, tiếp theo, sa mạc Sahara nóng bỏng như ngọn lửa dưới địa ngục chào đón tất cả mọi người. Những cơn gió khô nóng đến cháy người tấp thẳng vào mặt, quần áo đang mặc trên người như có thể bốc cháy, trước mắt toàn là núi đá và cát vàng hoang vu âm đạm, ngay cả những loại thực vật chống hạn như

cây bụi có gai cũng khô vàng héo rũ. Tới đây, nhóm năm người của Hayreddin và thương đoàn sẽ mỗi người một ngã. Luhmann phái Ali, người dẫn đường có kinh nghiệm nhất trong số đó đi cùng với bọn họ, sau đó kéo hai con lạc đà trắng từ trong đoàn lạc đà ra, buộc vào đằng sau con lạc đà đi đầu. Loài lạc đà có màu lông này rất quý hiếm, nghe nói là dấu hiệu của điềm lành, là lễ vật trong kế hoạch Hayreddin định đem tặng cho tù trưởng bộ lạc người Bedouin.

Sáu người và tám con lạc đà bắt chấp cái nóng khắc nghiệt và ánh mặt trời gay gắt của sa mạc vất vả tiếp tục lên đường. Đoạn đường trước, Nick và Antony không ngừng đầu vồ mồm, nhưng đến Sahara thì ngoan ngoãn yên lặng hẳn. Khi đã đường trường, vì lạc đà đi rất chậm, con đường địa ngục cũng dường như vĩnh viễn không có điểm kết thúc, bất kể là đi bao lâu, cảnh sắc cũng không mấy thay đổi, có chăng chỉ là đằng sau có nhiều hơn đằng trước một hàng dấu chân mà thôi. Thể lực và lượng nước trong cơ thể hao hụt rất nhanh, mồ hôi vừa mới chảy ra đã lập tức bốc hơi, cái nóng như hoàn toàn không xua tan được. Chưa đi được hai giờ, Victor đã văng đầu hoa mắt, mềm nhũn cả người, y như giống chó há miệng ra không ngừng thở hôn hển mỗi khi kiệt sức. Sói Đất thấy thế liền chạy ngay tới bên cạnh du đẩy: "Ngậm miệng vào".

"... Hả?"

"Ngậm miệng vào, nước, chảy ra từ trong miệng".

Chỉ số thông minh của Victor rõ ràng tỉ lệ nghịch với nhiệt độ tăng cao, phải qua một lúc lâu sau mới hiểu ý Sói Đất, lúc này, cánh môi và khoang miệng của anh ta đã khô đến mức tê liệt. Trong sa mạc, thứ quý giá như nước luôn tìm cách thoát ra khỏi cơ thể bằng mọi cách.

Nick nhìn khuôn mặt trắng nhợt nhạt thảm hại của anh chàng bác sĩ, hỏi: "Thuyền trưởng, hình như Victor không gượng được nữa đâu, hay chúng ta nghỉ một lát?"

Hayreddin nhìn Ali, gãi chỉ chỉ vào vầng thái dương lác đác nói: "Không được, hiện giờ vẫn là buổi sáng, nhiệt độ còn chưa phải là cao nhất, phải tranh thủ lên đường đi ngay, càng kéo dài lại càng không đi được đâu".

Victor nghe vậy, mắt liền hoa lên, như thể sắp ngất ra đến nơi. Hayreddin đưa túi nước cho anh ta uống một hớp, rồi bảo Sói Đất dùng dây thừng buộc anh chàng bác sĩ này vào yên. Có thêm chút nữa, đến trưa chúng ta sẽ nghỉ".

Ali quả nhiên là một người dẫn đường chuẩn mực, tính toán được tốc độ và cự ly rất chuẩn, đến mười một giờ trưa, đoàn người đã tới được một rừng chà là nhỏ. Gọi là rừng, nhưng thực ra chỉ có ba cái cây mà thôi, hơn nữa đều đã chết khô cả rồi, may là đủ đã khô héo nhưng chúng vẫn có thể che chắn được đôi chút nắng gắt, cho mọi người một nơi nghỉ ngơi. Chính giữa ba cái cây này có một chiếc giếng cổ được xếp từ đá chồng lên nhau, nhìn như đã tồn tại ở đây rất nhiều, rất nhiều năm.

Buộc chắc lạc đà rồi, Nick và Antony không chờ được thêm lao ngay đến bên cái giếng, bám vào thành giếng nhìn vào trong, bên trong đen thẫm thẫm không thấy đáy, cũng không thấy có ánh nước phản chiếu. Ali nhặt một hòn đá nhỏ lên ném xuống dưới, mọi người nín thở chờ đợi, nhưng hồi lâu qua đi, đáy giếng cũng không thấy có tiếng nước vang lên. Ali cau mày: "Hổng rồi, năm ngoái vẫn còn có một ít nước, năm nay cạn hoàn toàn rồi sao?"

Hayreddin hỏi: "Có thể cầm cự được đến nơi không?"

Ali gật đầu: "Thánh Allah phù hộ, chỉ cần đừng gặp bão cát lớn, dùng tiết kiệm một chút thì không sao".

Sói Đất bên này cời sợi dây buộc ở eo bác sĩ ra, dìu anh ta ngồi xuống bóng râm dưới một cái cây xong cũng chạy tới xem. Nick ủ rũ nói: "Đừng nhìn nữa, đã cạn rồi". Eney không lên tiếng, nằm bõ xuống bên cạnh giếng, thò mặt xuống thật sâu. Một lúc lâu sau, hần đứng thẳng người lên nói một câu: "Có hơi nước". Sau đó tung mình nhảy xuống.

Người dẫn đường giật nảy mình, đợi đến khi vươn cổ ra nhìn, đã thấy tay chân Eney bấu chặt vào trong thành giếng, hần như một con khỉ nhanh nhẹn không ngừng trượt xuống đáy giếng.

Nick hưng phấn cao giọng hỏi: "Thế nào rồi, có nước không?" Trong giếng sâu khoảng hai mươi mét truyền đến câu trả lời trầm nghèn nghẹt: "Không, nhưng có thứ khác".

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Sói Đất lưng trần, cõng theo một cái bọc treo lên từ trong giếng, cời quần áo ra, bên trong gói một cục bùn nhão lớn đen sì sì. Antony hiểu kỳ hỏi "Đào cái này lên làm gì? Bùn cũng đâu thể giải khát được".

Ali vỗ tay trầm trồ khen hay: "Cậu không hiểu rồi, đây là thứ rất tốt đấy!" Dưới sự giúp đỡ của người dẫn đường, Sói Đất dùng quần áo để lọc nước từ đồng bùn ra được gần nửa túi. Victor nhìn thứ nước bùn đục ngầu kia, vẻ mặt cực kỳ buồn nôn: "Không nói đến chỗ cạn bản kia, quần áo cậu la nặc dính chặt vào người đã quá lâu, mồ hôi khô rồi lại thấm ra, có đánh chết tôi cũng không uống thứ này đâu".

"Khi nào cậu khát đến dờ sống dờ chết rồi sẽ phải uống". Hayreddin cẩn thận buộc chặt chiếc túi lại, treo lên lưng lạc đà. "Thói quen của đoàn lạc đà khi tiến vào sa mạc là uống hết một túi nước tiểu đây, biết đâu sẽ có lúc phải dùng tới".

Ali cười phụ họa: "Thuyền trưởng nói rất phải, muốn mát mẻ lại không lãng phí nước, ta dùng quần áo đã thấm ướt nước tiểu làm khăn quần áo, cổ thể cầm cự được hơn nửa ngày đấy". Sói Đất im lặng gật đầu, mặc lại đồng quần áo bản thủ ướt đầm nước bùn lên người.

Victor lập tức ôm bụng bắt đầu nôn, nhưng dạ dày chẳng gì, chỉ có thể nôn khan.

Mọi người uống nước ngọt và ăn chút lương khô, bốn tiếng nóng nhất của buổi trưa trôi qua trong rừng chà là, buổi chiều lại tiếp tục cuộc hành trình đầy gian nan.

Ban đêm, nhiệt độ giảm xuống nhanh chóng, hơi nóng kinh khủng lúc ban ngày biến thành những cơn gió rét thấu xương, đoàn người quẩn mình trong chốn chiến tranh thủ đi thêm một đoạn nữa rồi mới dựng trại gần một đụn cát.

Lều trại đơn sơ không thể nào ngăn gió lạnh, sa mạc không có củi khô để nhóm lửa sưởi ấm, Ali dùng phân tươi của lạc đà để nhóm một đống lửa nhỏ. Vất vả suốt cả một ngày dài, đến lúc ấy, mọi người mới được uống nước nóng.

Victor được choàng đến hai chiếc chăn chiên co ro lấy bầy bên cạnh ngọn lửa, sắc mặt tái mét nhìn Hayreddin cần nhẫn: "Trước khi tôi lên thuyền, ngài đã từng hứa cho tôi được sống ở một môi trường tốt, được uống trà nóng, yên tĩnh đọc sách cơ mà. Kết quả thì sao hả? Không phải gửi tôi đến nhà tù của đám người Tây Ban Nha kinh khủng hải hùng kia, thì cùng kéo tôi chạy đến cái chốn quỷ tha ma bắt ăn đói mặc rách này! Chết tiệt! Nếu cướp biển mà có tòa án, ngài nhất định sẽ bị kết án treo cổ vì gian lận thương mại! Treo cổ!".

Hayreddin vui vẻ lấy một con dao nhỏ xẻo một miếng thịt khô đưa cho anh ta: "Được rồi, thưa ngài chánh án tòa án tối cao, dù ngài có phạt tôi treo cổ một trăm lần thì sáng sớm mai ngài cũng vẫn phải bỏ dẫy tiếp tục cười lạc đà".

Nick ngược nhìn bầu trời đầy những vì sao, nói với giọng cực kỳ ước ao: "Anh nhìn kìa Victor, những vì sao vừa nhiều vừa sáng biết bao, trông có giống một viên kim cương cỡ lớn không? Tôi nghĩ trong kho báu chắc chắn có rất nhiều, rất nhiều kim cương, còn cả vàng, ngọc trai, ngọc lục bảo, ruby nữa, chỉ cần kiên nhẫn một chút nữa thôi là tìm được chỗ giấu kho báu, tất cả chúng ta sẽ trở nên giàu có!".

Victor đang muốn dùng những ngôn từ khắc nghiệt nhất để đập vỡ sự ảo tưởng của nàng, Hayreddin đã dựng một ngón tay lên làm khẩu hình suy.

"Được rồi, hôm nay mọi người đều mệt cả, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt đi. Tôi sẽ trực đêm đầu tiên, tiếp theo là Nick, Antony, Eney, người trực cuối cùng là Ali, phụ trách căn thời gian thích hợp gọi chúng ta dậy lên đường". Trong danh sách lịch trực đêm của Hayreddin không nhắc đến tên anh chàng bác sĩ, cũng không thiên vị cô gái duy nhất trong đoàn, mọi người đều hiểu cả rồi ngay lập tức chấp nhận sự sắp xếp này.

Ánh trăng trong sáng mà lạnh lẽo, mọi âm thanh đều chìm vào tĩnh lặng, áo choàng trắng của đoàn lữ khách phát ra ánh huỳnh quang màu xanh nhạt như một con thuyền nhỏ cô đơn giữa biển cát không bờ bến.

Nửa đêm, có một người chui vào căn lều nhỏ của Hayreddin, len lén vén chiếc chăn chiên của thuyền trưởng lên, chui vào vòng tay ấm áp như than lửa của hắn. Hayreddin nửa tỉnh nửa mê ừm một tiếng, sờ vào thấy cả người nàng lạnh toát, bèn dùng chiếc áo to lớn ôm sát người cuộn thật chặt, giữ nàng trong lòng ngực ấm áp.

"Tôi sắp chết cóng rồi, xương cốt nhừ mềm quá..". Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nick dựa sát vào cổ hắn, cắn vành tai hắn khẽ khàng hỏi: "Thuyền trưởng, kho báu nhất định tồn tại nhỉ?".

Hayreddin vẫn nhắm mắt hôn lên tóc mai của nàng, mơ mơ màng màng đáp: "Có, tôi bảo đảm là sẽ có".

Bạn đang đọc truyện *Hải Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 26: Đám Cướp Người Bedouin

Type: Hồng Anh

Hành trình trên sa mạc bước sang ngày thứ ba, Hayreddin giật lấy bức thư dưới móng vuốt chim ưng, đọc xong, khuôn mặt dính đầy bụi cát và lông chom râu của hắn nhếch lên một nụ cười tự tin.

Quả nhiên, Charles cắn câu rồi.

Cuối cùng Andrea cũng không thể thuyết phục được vị hoàng đế kiên quyết làm theo ý mình kia, đành bắt đắc dĩ chinh đồn quân đội, sau nửa tháng chuẩn bị liền dẫn theo hải quân lên đường tập kích Algiers.

Theo tính toán của Ali dẫn đường, đoàn người chỉ còn cách đích đến đầu tiên - bộ lạc người Bedouin lớn nhất - chưa đến hai ngày đường nữa. Thằng lợi đã ở ngay trước mắt rồi, niềm hy vọng được thoát khỏi nơi khô ải này của mọi người liền tăng vọt.

Nơi cắm trại ngày hôm nay là phế tích của một tòa thành cổ, cuồn trên lưng lạc đà, cảnh tượng tiêu điều đổ nát phía xa xa đã hiện ra phía đường chân trời. Antony dõi mắt nhìn xa xăm, cảm thán: "Ai lại thông minh thế, xây hẳn một căn nhà ở cỏi toàn sỏi đá này. Bọn họ ăn gì, uống gì? Cát à?" Nói câu này, Antony đã bị một vốc bụi cát bay vào miệng, khiến cậu ta không thể không phun phì phì.

Ali cười nói: "Cậu không biết đó thôi, trong sa mạc này có ốc đảo có nước, có cỏ, có cây, có thể nuôi được rất nhiều lạc đà và cừu. Nhưng rồi dần dần, ốc đảo cũng thoái hóa thành sa mạc, rất nhiều ngôi nhà bị bỏ hoang, nơi này như biến thành một tòa thành chết".

Hayreddin nói: "Tôi còn nghe nói sa mạc Sahara đã từng là một đại dương, sau này Địa Trung Hải chìm xuống, nơi này nổi lên, đáy biển trở thành sa

mặc".

Ngoại trừ Victor, mọi người đều lắc đầu tỏ vẻ không tin nổi. Anh chàng bác sĩ vì sợ nuốt phải cát nên đã dùng vải che kín mặt như phụ nữ Hồi giáo, từ sau tấm khăn, anh ta phát biểu ý kiến: "Bãi bể hỏa nung dẫu, không gì là không thể. Trên những ngọn núi cao đã đào được bao nhiêu vỏ sò và xương cá như thế, lẽ nào là do tự chúng bay lên? Còn nữa, rốt cuộc các người có mắc bệnh không, sao cứ phải đứng ở cái chỗ miệng khô lưỡi rão này nổi chuyện mới được!".

Đoàn người đi thẳng tới khu phế tích phía xa. cổ thành tuy bị bỏ hoang, tốt xấu gì cũng còn một bức tường chưa sụp đổ có thể cản được gió cát và ánh mặt trời, quanh đó, một vài loài thực vật ngoan cường kháng được muối kiềm sa mạc mọc rải rác. Ali thả lỏng dây cương, để đám lạc đà tự do đi lại. Kể từ khi đặt chân vào sa mạc Sahara, lương thực và nước thiếu thốn đã chẳng còn đâu mà cung cấp cho lạc đà nữa, giờ bọn chúng nhìn thấy thức ăn, bèn vội nấp lấy thời cơ. Trừ lạc đà với cái dạ dày kiên cường ra, không còn loài động vật nào thể tiêu hóa được những loại thực vật đắng nghét khô héo này nữa.

Nick ngồi xuống bóng râm sau một bức tường mờ tối nước ra uống một ngụm nhỏ: "Có thể coi là đã nhìn thấy những thứ có chút sự sống, tuy rằng hình dáng xấu xí quá".

Ali lại không dám ngồi lung tung, rút một cây gậy chống ra đập xung quanh phát quang bụi rậm: "Mọi người cảnh giác một chút nhé, những chỗ có bóng râm thường là nơi trú ẩn của bọn cạp và rắn sừng đầy, bị chúng cắn là hết đường sống".

Nick đứng đưng không chút để tâm: "Sợ gì, chúng ta có mang theo danh y mà".

Victor liếc nhìn nàng đầy khinh thường: "Cô tưởng tôi là vạn năng đầy chắc? Nói cho cô biết cách duy nhất để trị vết thương do rắn sừng cắn nhé, đó là tranh thủ lúc nọc độc chưa lan, chặt đứt phăng chỗ bị cắn đi! Cẩn tay chặt tay; cẩn chân cura chân!" Câu nói này khiến Nick sợ nhảy dựng lên, liền bắt chước điệu bộ của gã dẫn đường dùng lưỡi liềm chặt quang bụi rậm.

Mọi người cúi đầu cong lưng đuổi rắn và các loại côn trùng có nọc độc, Ali nhìn thấy vật gì đen đen ở góc tường bèn nhặt lên véo véo thử, tãi ra quan sát, sau đó hô to: "Ồ?". Hayreddin hỏi: "Cái gì vậy?".

"Là phân lạc đà".

Nick liền cụt hứng bĩu môi nói: "Còn tưởng ông nhặt được kho báu chứ. Một cục phân ấy thì có gì mà phải ngạc nhiên".

"Lạc đà của chúng ta đều đang kiếm ăn ở ngoài kia, không hề đi qua đây".

"Vậy tức là của đoàn thương buôn trước đây đi qua để lại".

Ali đứng thẳng người dậy, vẻ mặt kinh ngạc: "Nhưng cục phân còn rất tươi..".

Đúng lúc ấy, một tiếng động rất khẽ vang lên, giọng nói của gã đột nhiên khựng lại một cách rất kỳ lạ. Những người khác ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một cảnh tượng không thể nào tưởng tượng được: Gã Ali dẫn đường trợn trừng mắt, gục đầu xuống, một mũi tên lông vũ đã cắm vào sau lưng gã.

"Nằm sấp xuống!" Chi trong nháy mắt, Hayreddin tiện tay túm lấy Nick và Victor đang đứng bên cạnh ấn xuống mặt cát. Trong không trung vang lên tiếng vù vù, vài mũi tên bay sượt qua rất nhanh. Antony không kịp tránh, cánh tay trúng một tên. Tiếng hí của lạc đà cùng giọng hô giết cùng lúc vang lên, tòa thành chết mới vừa nãy còn hoang tàn không một bóng người, giờ đột nhiên xuất hiện bảy, tám gã đàn ông vạm vỡ tay cầm đao cong, dùng thế trận bao vây áp sát.

Bọn chúng mặc áo choàng xanh xám bằng vải thô, đầu cuốn khăn, vừa nhìn đã biết ngay là trang phục của dân tộc du mục trong sa mạc. Những người này mùa lạnh thì chăn thả, mùa hạn thì cướp bóc, đã trở thành truyền thống ngàn năm nay. Bọn họ không dám xuống tay với cả đoàn thương nhân người đông thế mạnh, bèn để ý đến đoàn người chỉ có lẻ tẻ vài móng ngựa.

"Mẹ nó chứ, ăn cướp của ăn cướp". Nick bò dậy, nhổ một bụm cát, nhấc lép vài phù bên ngoài lưỡi hái xông ra. Sói Đất rút con đao cong ra muốn đi theo nàng, nhưng lại bị trường thét lớn bắt dừng lại: "Bảo vệ bác sĩ! Quan sát sau lưng!" Quả nhiên, có ba tên cướp lặng lẽ vòng ra tấn công từ phía sau, Eney định thần lại, cầm đao lên nghênh chiến.

Hayreddin cầm súng lên xử lý tên thủ lĩnh đầu tiên sau đó vớt khẩu súng đã hết đạn đi, rút thanh đao Damascus sáng loáng ra, kẻ vai sát cánh xông lên cùng Nick, ở thời đại của vũ khí lạnh, hai người bọn họ là cỗ máy giết người hiệu quả nhất, lấy hai địch tám mà không hề rơi vào thế hạ phong. Ánh mặt trời chiếu lên vũ khí kim loại bắn ra những tia sáng lạnh lùng tàn khốc, đầu và tứ chi bay khắp tứ phía, lần đầu tiên, những cây bụi gai héo khô trên sa mạc được nếm thử mùi vị của máu tươi.

Antony nghiêng răng bê gãy mũi tên cắm ở tay đi, dùng súng giúp Sói Đất xử lý một tên địch, nhưng đáng tiếc tình thế quá khẩn cấp, không có cơ hội nạp đạn. Sau hai ba phút, cuộc chiến đột ngột xảy ra liền dừng lại. Đám cướp không chết cũng bị thương, tay cụt chân gãy rơi đầy trên cát, tên cuối cùng còn đứng được chỉ kịp thối một tiếng còi xong đã bị Hayreddin chém đứt đầu. Sắc mặt Victor tái nhợt, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch trên nền cát không đứng dậy nổi, lấp ba lấp bắp hỏi: "Kết, kết thúc chưa?".

Hayreddin không trả lời, đầu mày nhíu chặt nhìn về hướng gã dẫn đường vừa ngã xuống, sau đó nhảy lên một bức thấp để tay lên trán nhìn về phía Đông. Một đám cát màu vàng cuộn cuộn dâng lên phía chân trời, lấy tốc độ như của một con bão lan tới tòa thành tiêu điều.

"Đây chỉ là mấy tên đi dò đường, quân chủ lực ở phía sau". Hấn nhảy xuống.

Nick xoa xoa bả vai, vận trái xoay phải vận động cánh tay: "Nghênh chiến chứ?".

Hayreddin vỗ vào sau gáy nàng một cú: "Chê cuộc sống dài quá hả? Có đến năm, sáu mươi tên đấy; lên lạc đà đi, chúng ta chạy!".

Người đàn ông có thể vươn lên trở thành Vua cướp biển chắc chắn không phải hạng hữu dũng vô mưu sau khi phân tích lực lượng địch ta, Hayreddin quyết định rút lui. Trong trận chiến bất ngờ này có hai con lạc đà trúng tên bị thương, những con khác đều đã chạy tán loạn, vất vả lắm mới bắt về được ba con. Kẻ địch trong sa mạc đã tiến tới gần đến mức có thể nhìn thấy rõ ràng màu sắc chiếc khăn trùm đầu. Hayreddin để Sói Đất ôm Victor đang mềm nhũn người ngồi một con, Nick và Antony ngồi một con, còn bản thân hắn mang theo Ali bị trọng thương đang hôn mê.

Dưới những đòn roi mạnh như muốn lấy mạng của hành khách, lạc đà tung vó chạy thục mạng. Những con thuyền trên sa mạc cũng có thể công được rất nặng, nhưng như thế nhất định..... bọn họ đành phải vứt bỏ lại lều trại và phần lớn lương thực. Những mũi tên lông vũ bay sượt qua tai, tiếng kêu gào "dô dô dô" kỳ lạ của đám cướp sa mạc gần trong gang tấc, tình thế cực kỳ khẩn cấp, trái tim mọi người như đang giống trống.

"Có hai đứa con gái! Bọn chúng có hai đứa con gái!" Tiếng thét đầy hưng phấn truyền đến từ sau lưng, xem ra mục tiêu của đám hải tặc không chỉ là hàng hóa và tiền vàng.

"Hai đứa?" Victor xây xẩm vì cười con lạc đà đang chạy như điên, giữ lấy khăn che mặt nói: "Vậy là sao?".

Hayreddin liếc nhìn anh ta một cái: "Không khéo bọn chúng còn tưởng chúng ta có một nàng công chúa yêu kiều mong manh".

Cô "công chúa" này đương nhiên không ám chỉ Nick. Giò đây, nàng đang treo mình trên yên ngoái đầu nhìn ra sau, chỉ thấy trong màn cát bụi có một người đàn ông chạy trước ăn vận vô cùng sắc sỡ, hắn ta có một cặp mắt màu xanh lam lấp lánh, nửa mặt được bịt kín bằng khăn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vết sẹo kéo dài từ bên trái qua bên phải ngang qua sống mũi. Nick lẳng lặng ghi nhớ đặc điểm này, chuẩn bị ngày sau báo thù.

Đuối đuối chạy chạy, cuộc chạy đua tranh giành sự sống kéo dài đến non nửa ngày mà toán cướp không chịu bỏ cuộc, đoàn người chạy trốn chắc chắn sẽ để lại dấu chân phía trước, lần theo vô cùng dễ dàng. Đến lúc mặt trời lặn, đường chân trời phía Tây lại nổi lên một trận cát vàng cao đến nửa trời. Khi đoàn người Hayreddin tưởng rằng lại có một toán cướp khác tấn công trước mặt, trận cát vàng ngày càng dâng cao, cho đến khi cả bầu trời tối sầm.

Một trận bão cát sa mạc thực sự.

Những con lạc đà sức cùng lực kiệt không chịu chạy tiếp, quỳ xuống tại chỗ. Cả hai bên đều không thể tiếp tục tiến lên được vội vàng nhảy xuống trốn sau thân mình to lớn của lạc đà tránh né. Cát vàng như một cơn mưa to tằm tã trút xuống, người và lạc đà không ngừng nhúc nhích di động theo bản năng, tránh bị cát chôn sống.

Sau ba giờ đồng hồ, cơn bão cát khủng khiếp dần dần tan đi, tới lúc đoàn người của Nick phun đồng cát trong miệng ra đứng dậy được, mới phát hiện ra địa hình của khu vực này đã hoàn toàn biến đổi. Cồn cát lệch khỏi vị trí, hết thấy dấu vết nhân loại để lại đều bị cát vàng chôn vùi, cuộc chạy đua cuối cùng cũng kết thúc.

Đưa mắt nhìn nhau, người nào người nấy mặt mũi đều phủ đầy cát, người không ra người mà không ra ma. Victor nằm trên người lạc đà/ dường như chỉ còn lại chút sức lực để thôi thóp, Hayreddin vẫn buộc anh ta phải đứng dậy, đến kiểm tra cho Ali đang bị trọng thương.

"Lá phổi phải bị thương, có thể cầm cự được đến tận bây giờ là may mắn lắm rồi". Sau khi kiểm tra xong, Victor đưa ra kết luận: "Nhưng cũng chỉ đến được đó thôi, hòm thuốc của tôi để rơi ở tòa thành nát kia rồi, môi trường lại bản thể này, cô lẽ già không sống quá ngày mai".

"Nhất định phải cứu được gã, nếu không chúng ta đều sẽ chết". Về mặt Hayreddin rất nghiêm túc, đây là lần đầu tiên hắn đưa ra mệnh lệnh nghiêm khắc như vậy với bác sĩ. Chạy trốn gấp gấp không kịp nhìn đường và bão cát làm xáo trộn địa hình khiến bọn họ như đang ở trên vùng biển Chết, hoàn toàn lạc mất phương hướng.

"Một cái bánh, hai túi nước, một túi chà là tươi, không còn gì nữa". Nick âu sầu nhìn số thức ăn nước uống ít ỏi, nhủ thầm bình thường một bữa ăn của nàng không chỉ có thế này. Lúc chạy trốn chỉ mãi lo đến tính mạng, hành lý đã bị vứt lải đải sau cà.

Victor cau mày nói: "Đừng nói với tôi số nước còn lại chính là thứ hỗn hợp bùn nước do Eney làm ra đấy nhé". Eney mở túi liếc nhìn: "Anh nói đúng đấy".

Hayreddin móc từ trong người ra một bình rượu nho nhỏ bằng bạc: "Tôi còn có ít rượu trắng đây".

Victor giả vờ chóng mặt, cúi đầu cam chịu: "Ồi, xem ra chúng ta chỉ có thể quỳ xuống cầu nguyện, xin Thượng Đế ban cho bánh manna(*) và nước ngọt để chúng ta rời khỏi Ai Cập thôi!".

(*) Bánh manna được gọi là bánh của Trời, khi người dân Israel rời khỏi Ai Cập đến vùng sa mạc khô cằn, họ kêu ca đói khát và lạnh lẽo, nên Chúa thương tình đã làm phép cho bánh rơi từ trên trời xuống, hàng ngày mọi người nhặt lấy khẩu phần bánh của mình, ngày nào ăn ngày ấy, không nhặt nhiều để dành.

Sói Đất trầm mặc một lúc rồi nói: "Chúng ta vẫn còn lạc đà".

Hayreddin gật gật đầu, nói với Victor. "Có cần nhần cũng vô dụng thôi, kiểm tra cẩn thận cho những người bị thương trước đã, sau đó nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ có cách".

Vết thương của Ali quá nặng, rút mũi tên ra nhất định sẽ mất mạng luôn, Victor chỉ có thể cho gã uống chút nước, sau đó dùng rượu lau sơ qua miệng vết thương.

Phân lạc đà và quần áo có thể tạo ra lửa, anh chàng bác sĩ hơ con dao bạc nhỏ luôn đem theo bên người lên ngọn lửa, rạch một bình chữ thập trên vết thương do bị trúng tên ở cánh tay Antony, moi đầu tên ra khỏi thịt. Dùng vũ khí được nung nóng như bàn là để cầm máu tuy đã mạn nhưng rất hiệu quả, Antony đau đến nổi cơ thịt co giật, nhưng đối thủ cạnh tranh đang ở trước mặt, sao cậu ta có thể tỏ ra yếu đuối được, vì thể liền gồng mình, dù nghiêng răng ken két cũng không chịu kêu đau. Rửa sạch vết thương xong, cậu ta ném cho Nick ánh nhìn đầy khiêu khích "Thế nào, có phải tôi rất đàn ông không", nhưng nằng lại chỉ hừ khẽ một tiếng, tỏ ý "có gì ghê gớm đâu".

"Được rồi, người tiếp theo". Victor chẳng buồn để tâm đến màn tranh hơn thua của lũ trẻ con, sau khi lấy chiếc khăn tay sạch sẽ nhất của mình lau đi vết máu còn sót lại trên con dao bạc, anh ta vẫy tay gọi Hayreddin: "Tôi nhìn thấy rồi, lúc ngài chặn hậu đã trúng một tên vào bả vai, dùng tưởng bề gầy đuôi rồi thì tôi không biết".

Hayreddin không cho là mình bị thương, thờ ơ nói: "Nông ấy mà, không cần phải phiền phức thế". Nói xong liền thò tay ra sau lưng, nhổ bừa một đoạn mũi tên ra vứt xuống cát. Hắn không có tình nói dối, cơ bắp săn chắc khiến đầu móc của tên không đâm sâu, máu vừa mới chảy thấm vào áo ngoài đã đông lại rồi.

Victor nhìn chăm chăm vào đầu mũi tên bằng gang: "Nói thực, quen nhau lâu như vậy rồi, tôi vẫn không tài nào phân ngài vào hàng ngũ loài người được, tôi muốn nhìn xem ngài sẽ ra sao khi bị trọng thương quá".

Lần này, Nick tỏ lòng sùng bái tuyệt đối: "Chuyện đó không bao giờ xảy ra đâu, thuyền trưởng vĩnh viễn bất khả chiến bại".

Sáu người, ba con lạc đà, chín sinh mệnh nán lại trong sa mạc Sahara mênh mông vô tận, không có bất kỳ điều gì bảo đảm, mỗi giờ qua đi là mất đi một phần hy vọng sống còn.

Ban đêm, Ali lên can sốt cao, Victor thức trắng không ngủ chăm sóc cho gã, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản sự sống trong cơ thể người đàn ông đáng thương này nhanh chóng rời đi. Trời gần sáng, Ali đột nhiên tỉnh lại trong cơn hôn mê, gã bị thương ở phổi, yếu hầu bị dịch mủ bịt kín, nói không thành tiếng. Sói Đất tóm chặt lấy tay gã, lớn tiếng hỏi phương hướng của bộ lạc Bedouin. Anh mắt Ali rã ra, yết hầu phát ra tiếng hà hà như kéo bể, dùng chút hơi tàn chỉ về hướng ngôi sao sáng nhất phía chân trời, sau đó toàn thân như biến thành một bãi bụi nhão nhoét

Victor thử làm ba lần hô hấp nhân tạo và xoa bóp tim trong mười phút; cuối cùng đưa tay vuốt mắt cho gã.

"Chúng ta xong đời rồi".

970

Phạm Ca

Nick cắn môi nói: "Chỉ bằng thử đi xem thế nào, không sẽ tìm thấy đường ra?".

"Thử đi? Cái sa mạc chết chóc này còn lớn hơn cả châu Âu đấy! Không biết giếng nước tiếp tế nằm ở đâu, chưa đi đến nơi, một nửa trong số chúng ta đã chết khát rồi!".

Antony ngoác miệng ra, nhưng cơn khát do vết thương mất máu đem đến khiến cậu ta không thốt nổi câu nào. Cảm giác tuyệt vọng âm thầm lan tràn, Hayreddin nhìn vàng thối dương mới mọc, ghi nhớ phương hướng gã dẫn đường trước khi chết vừa chỉ, nói bằng giọng kiên cường quyết không chịu thua: "Chỉ cần còn một hơi thở, tôi chắc chắn không bao giờ cam chịu đâu!".

Thực tế đã vậy rồi, bất kể gã dẫn đường trước khi chết có ý gì, những người còn lại chỉ có thể dựa vào phương hướng của những ngôi sao để đi tiếp mà thôi.

Cuộc hành trình gian nan nhất bắt đầu, con đường phía trước mờ mịt, tất cả mọi người cần phải sử dụng ít thức ăn và nước uống nhất có thể để duy trì mạng sống. Victor mới đầu còn từ chối uống thứ nước bùn đục ngầu, nhưng sau nửa ngày phơi nắng bốc hơi, người sạch sẽ thái quá như anh ta cũng không thể không khuất phục. Nhiệt độ cao khiến nước trong cơ thể hao hụt rất nhanh, thiếu nước làm người ta thấy mình như biến thành xác ướp sống. Nhằm giúp anh chàng bác sĩ cầm cự được đến cùng, Hayreddin và Nick cố gắng hết sức tiết kiệm khẩu phần ăn của mình cho anh ta. Ban đêm gió lạnh thấu xương người và lạc đà cùng chen chúc với nhau để duy trì nhiệt độ cơ thể.

Cho dù có tiết kiệm thế nào, sau hai ngày, tiểu phân đội cũng rơi vào cảnh cạn hết lương cạn. Victor không thể đi lại được nữa, đôi môi nứt nẻ bong tróc, ánh mắt thất thần. Nick nhét quả chà là cuối cùng vào miệng anh ta, trong đó vẫn còn chút xíu nước.

"Có dấu hiệu nào của đường đi không?" Giọng nói của Hayreddin đã thô khàn đi hẳn.

Sói Đất nhổ một cọng cỏ muối kiềm, chắc chắn nói: "Có rồi, chỉ cần giết một con lạc đà là chúng ta có thể tiếp tục".

"Vô dụng thôi, thành phần trong máu không thể giải khát được... Victor lấy thân phận bác sĩ nêu ý kiến.

"Không phải là uống máu". Eney rút dao ra: "Trong cơ thể của nó còn có thứ nước khác nữa".

Thủ pháp của Sói Đất rất nhanh, vật hy sinh đầu tiên nhanh chóng bước sang thế giới bên kia. Hắn rạch khoang bụng lạc đà, kéo nội tạng ra, ai nấy đều

kính ngạc, hóa ra trong dạ cỏ(1) của nó còn có rất nhiều túi bóng nhỏ chứa dịch thể bên trong.

"Đợi đã, cậu bảo chúng tôi uống cái thứ này ày hả?" Victor tròn trĩnh hai mắt không thể tin được, tuy anh ta đã quen giải phẫu thi thể, nhưng không có thói quen cảm nhận bằng miệng.

Sói Đất gật gật đầu, hết sức cẩn thận phanh dạ dày lạc đà ra(*), một mùi chua thối cực kỳ khó ngửi lập tức xộc lên mũi.

(1) Dạ cỏ là ngăn dạ dày đầu tiên của những động vật nhai lại, dạ cỏ chứa, làm mềm, lên men thức ăn và tiêu hóa sinh học nhờ các vi sinh vật

Hắn moi hết những vụn cỏ chưa tiêu hóa ra, lách dao vào, bên trong dạ dày chảy ra một thứ chất lỏng màu xanh đậm.

"Còn cả thứ này cũng có thể uống được".

Tất cả mọi người đều im lặng. Mùi thứ chất lỏng này còn thối hơn mùi nước bùn hàng trăm lần, lại giống y hệt mùi của một bãi nôn. Một lúc lâu sau, Hayreddin quỳ một gối xuống, dẫn đầu hút một ngụm từ trong dạ cỏ: "Đừng lãng phí thời gian nữa, mọi người hành động đi". Nick và Antony siết chặt nắm tay, vây quanh thi thể con lạc đà.

"Đề tôi chết đi còn hơn, tôi thà chết ngay bây giờ...".

Victor sử dụng hết cả tay lẫn chân bò trên cát, cố gắng tránh xa đám quái vật này. Nhưng Hayreddin đã túm lấy anh ta lôi lại bên cạnh con lạc đà, bóp cằm đồ vào miệng. Victor mắt loang loáng nước, giãy giụa yếu ớt, muốn nhổ ra lại bị Hayreddin bịt chặt miệng lại.

"Không được khóc, nuốt xuống đi". Đến lúc này, hắn hết như ác quỷ vô tình.

Chất dịch cơ thể bổ sung nước, thịt sống mang lại nguồn dinh dưỡng, lạc đà kéo dài tính mạng của con người, khiến bọn họ có thêm sức lực tiếp tục lên đường.

Sau hai ngày hai đêm, khi bóng dáng ốc đảo xuất hiện phía chân trời, mọi người đều tưởng rằng đang nhìn thấy ảo ảnh. Nhưng đó thực sự là nơi người Bedouin dừng chân, sống lập trung thành một vòng tròn lớn, cũng là đích đến của đoàn người sa mạc.

Trong tiếng Ả Rập, người Bedouin có nghĩa là "dân tộc du mục trên mảnh đất hoang dã", bọn họ không ngừng di cư tùy theo nguồn nước và cây cỏ hiếm có trên hoang mạc, có rất ít trường hợp định cư. Lúc nhìn thấy đoàn người tà toại thảm hại như ma này, tù trưởng Kebouli giật mình kinh hãi, người ông ta phải đi nghênh đón Hayreddin trước đó không thu tin tức gì, còn tưởng rằng bọn họ đã bỏ mạng trong trận bão sa mạc.

Đối với những lữ khách đã chịu đủ mọi loại tra tấn, ốc đảo trong sa mạc đẹp đẽ chẳng khác thiên đường, sự nhiệt tình hiếu khách của người Bedouin đã xoa dịu cơ thể quá đói mệt mỏi của bọn họ.

Nick uống nước ngọt thỏa thích, sau đó được thê thiếp của tù trưởng dẫn đến suối tắm rửa.

Ngâm mình vào làn nước trong veo mát lạnh, Nick thoải mái đến ngất đi, cả người nằng thả lỏng, nheo mắt ngắm nhìn bầy lạc đà và cừu của người Bedouin nhón nhor ăn bèo rong gần đó. Nhưng lại có một điều bất ngờ nữa xảy ra, nằng nhìn thấy hai cái bóng rất quen trong đàn gia súc kia: chính là hai con lạc đà lông trắng.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Kho Báu Của Hải Tặc

Type: Tiểu Tắt Tắt

Nick nhảy vọt ra khỏi nước, đi chân trần khoác tạm tấm áo choàng chạy đi. Hai con lạc đà lông màu trắng sữa, bốn chân có màu vàng nhạt, trên cổ vẫn còn buộc chuông bạc, Nick đi vòng quanh suốt hai lượt, nhìn thế nào cũng thấy chính là hai con lạc đà bị cướp mất từ chỗ tòa thành ma. Người Bedouin thành thạo cũng sẽ đi cướp bóc để hỗ trợ sinh hoạt, lẽ nào... lẽ nào bọn họ vừa hay bị bộ lạc này cướp? Làm gì có chuyện vừa khéo thế chứ! Nick kéo dây cương của một con lạc đà lông trắng khiến nó cúi thấp đầu xuống, tách má và răng của nó ra.

"Này, cô gái nô lệ kia, không được phép động vào con lạc đà đó! Đó là lễ vật tôi tặng cho cha!" Một giọng nam ngang ngược vang lên, Nick ngoái cổ lại nhìn, người đàn ông có đôi mắt sáng rực màu xanh lam với làn da màu đồng đang tiến đến gần. Hắn ta khoảng tầm hai mươi tuổi, vẻ ngoài ngạo mạn hoang dại, vốn dĩ tướng mạo không tồi, nhưng lại bị một vết sẹo kéo dài vắt ngang qua sống mũi phá hỏng dung nhan.

Trong mắt Nick, cả thế giới bỗng biến thành màu đỏ, thậm chí lồng ngực còn trào lên ảo giác về thứ mùi vị chua thối hôm nào. Đó là ký ức đau khổ bọn họ buộc phải uống dịch thể của lạc đà. Chính là tên khốn mặt sẹo này! Giết người dẫn đường, cướp mất lạc đà, hại bọn họ suýt chút nữa chết khát chết đói trong sa mạc! Nick bẻ ngón tay răng rắc, hai mắt đỏ ngầu lao bổ tới như mãnh thú từ địa ngục đến báo thù.

Atiyah không hiểu gì cả, hần chỉ quát ngăn cô gái nô lệ mặc quần áo không nghiêm chỉnh này chạm vào lạc đà của hần thôi, vậy mà cô ta lại trừng mắt lên nhìn, sau đó xông tới đẩy ngã hần.

“Chuyện gì thế này? Cô xuống đi! Tôi không thích làm nơi hoang dã, càng không thích phụ nữ ở trên!” Atiyah biết mình rất thu hút phụ nữ, nhưng tư thế này khiến hần ta thấy nhục nhã, vì thế ra sức hắt cô gái kỳ quái này xuống. Nhưng sức nặng ta không hề yếu, đôi chân thanh mảnh quắp thắt lưng hần, gãy thế nào cũng không thoát. Atiyah khó khăn lắm mới tóm được tay nàng đang bóp cổ mình ra, rống lên một câu: “Định bóp chết tôi sao? Muốn kích thích cũng không thể chơi trò đó được!”.

Màn vật lộn tiếp tục, áo choàng của Nick tuột xuống, trần trụi cưỡi trên người kẻ thù, hần không thể xé hần ta thành từng mảnh. Nhưng nàng không mang theo vũ khí, thế lực lại tiêu hao quá mức khi còn ở trong sa mạc rồi, không các nào giáng chop hần một đòn chí mạng được.

“Cô là người mới tới à? Không nhận ra tôi sao? Tôi là Atiyah, con trai của tù trưởng!” Nhà lãnh đạo trẻ tuổi nóng tính đã chịu bỏ thời gian ra giải thích một câu, một phần là vì cô gái nô lệ này rất đẹp, da thịt trắng trẻo eo lưng thon gọn, bộ ngực nho nhỏ như một nụ hoa. Atiyah đang định hỏi lai lịch của cô gái, nàng ta lại cúi người cắn phập lên cổ hần.

Tiếng hét kinh hoàng và những câu chửi mắng truyền ra xa, đám đông vây quanh càng lúc càng đông. Victor đang tắm rửa gần đấy nghe tiếng cũng chạy lại. Sau khi nhìn rõ cảnh tượng của cặp đôi này, phong thái quý tộc cũng chẳng còn, anh ta nhay chồm lên như dân cờ bạc được uống chất kích thích: “Đánh chết hần đi! Tôi ra giá mười đồng! Nick bóp chết hần ta đi! Cắn hần ta đi! Trả thù cho chúng ta!”.

Màn khôi hài này kéo dài mãi cho đến khi Hayreddin và tù trưởng chạy tới, kéo hai người ra. Nick được bọc trong một chiếc áo choàng lớn, gãy giữa không ngừng chửi mắng; còn con trai tù trưởng vẫn không rõ nguyên nhân, mặt đỏ bừng bừng dùng vạt áo che quần.

Hayreddin đương nhiên nhớ tên cướp trẻ tuổi có vết sẹo trên mặt này, thì ra người được tù trưởng phái đi đón còn chưa thấy đây, Atiyah đang ở ngoài sân bắn đã coi nhóm lữ khách dắt theo hai con lạc đà quý giá kia là một con cừu béo. Giải thích đầu đuôi màn hiểu nhầm xong thì trời cũng tối, tù trưởng đương nhiên vô cùng tức giận rút roi ngựa quật cho con trai mấy cái, tỏ ý xin lỗi chân thành nhất, hy vọng Hayreddin nể mặt Thánh Allah mà bỏ qua mối thù này.

Quay trở về lều, Nick và Victor vây lấy hỏi: “Nói chuyện sao rồi? Có cần khai chiến không?”.

Hayreddin lột chiếc khăn trùm đầu ném xuống bàn: “Khai chiến? Lấy bốn địch ba ngàn? Chúng ta vẫn đang ở trong đại bản doanh của người ta đấy, đừng nói những chuyện mực cười”.

“Vậy thế là xong sao? Tên khốn mặt sẹo suýt nữa đã hại chúng ta bỏ mạng đấy!” Victor bình sinh chưa phải ném trái nỏ cay đắng như thế này bao giờ, tất nhiên không chịu cam tâm từ bỏ.

Hayreddin khoát khoát tay nói: “Thứ nhất, nhân số hiện giờ của chúng ta quá ít, nếu đối phương là phường vô danh tiểu tốt, ta còn có thể yêu cầu giết người trả nợ, nhưng Atiyah là con trai của tù trưởng, ở trong nhà người ta, sao có thể trở mặt được; thứ hai, hai bên đều đã giết người của nhau, số người bị bên chúng ta xử đẹp lại nhiều hơn, nếu không bắt tay giảng hòa, sau này sẽ không ngừng nổ ra tranh chấp, trước mặt sau lưng sẽ toàn là kẻ địch”.

“Vậy cứ gác lại coi như xong thế à? Để hần cướp không của chúng ta một cách trắng trợn?” Nick kiên quyết không chịu bỏ qua lớn tiếng nói.

“Sau này, đoàn thương buôn của chúng ta qua sa mạc sẽ được thu ít đi một nửa phí bảo kê, còn đền thêm cho chúng ta năm mươi con lạc đà để bồi thường tinh thần, đây là điều kiện giảng hòa đối phương đưa ra. Thế diện bên ngoài hay bên trong cũng coi như đủ cả, bên chúng ta cũng nên cho bạc thang đi xuống thôi”.

Nick tính nhắm trong đầu cực nhanh, hai con lạc đà đôi lấy năm mươi con, khoản tiền bồi thường này nghe có vẻ cũng không tồi.

Victor hừ lạnh một tiếng nói: “Ngài còn có chuyện khác cần người Bedouin giúp, đấy mới là vở diễn chính”.

Hayreddin phá lên cười: “Biết vậy là được, có lẽ Charles đã xuất phát rồi, bên này cần nhanh chóng hòa giải thôi”.

Lại nói đến những chủ đề Nick không hiểu cũng không có hứng thú, nàng tóm lấy tay áo của Hayreddin lắc lắc: “Thuyền trưởng, ngài còn nhớ chuyện kho báu không?”.

“Nhớ chứ, nhớ chứ, hai ngày nữa chúng ta đi đào”. Hayreddin liếc nhìn nàng, nói: “Hôm nay em nổi bật lắm đấy, thân trần cưỡi lên một người đàn ông, để hàng trăm người tham quan suốt một lượt. Dựa theo phong tục của người Bedouin, hoặc là tôi tặng em cho Atiyah, hoặc là phải giết hần để bảo vệ tôn nghiêm của tôi. Em nói xem, nên chọn cái nào mới ổn đây?”.

Nick cúi đầu nhìn chân, nhỏ giọng thì thầm: “Có nhìn cũng chẳng mất miếng thịt nào, tôi còn chưa thu phí tham quan đấy. Hay là ngài tặng tôi cho hần, tôi giết hần rồi quay về là được thôi mà”.

Hayreddin thờ dãi thườn thọt: “Thành thật mà nói, tôi có thù với ai thì nên gửi em cho kẻ đó, đó mới là sự trả thù khủng khiếp nhất trên đời”.

Một đêm ngon giấc đã giúp những lữ khách mệt mỏi hồi phục tinh thần rất nhiều. Tù trưởng Kebouli tổ chức một bữa tiệc long trọng đón gió tây tràn cho những vị khách quý. Sống ở chốn sa mạc khô hạn cần cỗi, đồ ăn thức uống ngày thường của người Bedouin chủ yếu là chế phẩm từ sữa và lương thực, mức sống rất giản dị, chỉ có những lễ quan trọng hoặc khi chiêu đãi khách khứa, họ mới lấy thịt và cà phê ra. Đến đêm, trên cái giá đựng bên đồng lửa trong lều của tù trưởng toàn là thịt cừu, mùi thơm bay ra khắp nơi, tiếng đàn oud và tiếng cười hào sảng của người Bedouin xuyên thủng bầu trời.

Sữa lạc đà tươi trắng như tuyết, chà là đầy ứ cùng bánh nướng xốp giòn vàng ruộm lần lượt được bung lên, thế thiếp của tù trưởng đeo khăn che mặt đi đi lại lại như con thoi, lặng lẽ rót thêm nước vào chén của các vị khách. Atiyah được cha dạy dỗ, trên mặt lại hẳn thêm một vết roi nữa. Tuy rằng có tham dự bữa tiệc, hẳn ta cũng chỉ lặng lẽ cúi đầu cắt thịt, không dám ngẩng lên nhìn cô gái hôm qua đã tấn công mình.

Cô gái trắng trẻo nhỏ xinh như vậy hóa ra lại là Hải Yêu trong truyền thuyết, còn chuyện gì thần kỳ hơn thế trong sa mạc này đây? Atiyah không biết vận may của bản thân tốt đến cỡ nào, nếu trong tay Nick có dao găm, hẳn đã được lên ở chung với Thánh Allah từ lâu rồi.

Trái ngược với vẻ cẩn trọng của con trai tù trưởng, Nick dường như vô tư, không mấy may lo lắng về chuyện xảy ra ngày hôm qua, không chút khách khí hưởng thụ sự khoan đãi nhiệt tình của chủ nhà,

Trải qua một ngày chăm sóc, sức ăn của đoàn người đã phải chịu khổ trong sa mạc được dịp phát huy, Hayreddin vừa nói chuyện, vừa “nhẹ nhàng” ăn hết một con cừu nhỏ, khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm. Sói Đất và Antony cầm đầu mãi mê ăn món hỗn hợp gồm thịt cừu băm, óc, pho mát trộn cùng với cơm, đây là món cơm thập cẩm bốc tay vô cùng đặc sắc của người Bedouin, mỗi người đánh bay ba bốn đĩa.

“Ăn đi ăn đi, thế nào, không hợp khẩu vị à?” Nhìn thấy Nick và Victor không đụng đến món thịt cừu nướng và cơm thập cẩm bốc tay, tù trưởng Kebouli có đôi chút buồn bã, đối với những người Bedouin hiếu khách, không thể mang lên những món ăn khiến khách vừa lòng là một chuyện rất mất mặt.

Victor ăn tương trưng một quả chà là, dùng khăn tay lau miệng xong nói: “Cảm ơn thịnh tình khoản đãi của ngài, dạ dày tôi bẩm sinh đã yếu, giờ vẫn chưa hồi phục”. Anh chàng bác sĩ đang nói dối, anh ta có một cái tật kỳ quặc, ấy là trước khi vào bữa phải đi kiểm tra xem thức ăn nấu chín có vệ sinh hay không, vì thế trước khi bữa tiệc thịnh soạn bắt đầu, anh ta đã biết được kỹ thuật đặc trưng của người Bedouin: Bánh nướng vốn được bới ra từ đồng phân lạc đà đang cháy, mà người chế biến món cơm thập cẩm bốc tay này không hề có thói quen tốn nước rửa tay.

“Cô thì sao, Hải Yêu?”.

Bên miệng Nick dính một vòng sữa chua rất dày, nàng xua xua tay nói: “Tôi không ăn thịt, pho mát và bánh nướng thì được”.

“Như vậy không được, không được đâu. Thánh Allah trên cao, để khách phương xa tới đây không được no, Kebouli tôi sẽ bị người trong sa mạc này cười nhạo là kẻ keo kiệt mất”. Tù trưởng vỗ vỗ tay, cao giọng nói: “Mang món quà của Thánh Allah ra đây!”.

Một lát sau, một nữ nô lệ đeo mạng che mặt bưng một cái khay lớn đựng thứ gì vàng vàng xanh xanh vén cửa lều đi vào, quỳ xuống chia cho tất cả mọi người trên bàn tiệc. Nhờ ánh sáng lờ mờ của đồng lửa, Victor liếc nhìn vào trong khay, suýt chút nữa là lăn đùng ra ngất xỉu. Đó là một loại côn trùng chân đốt thường thấy trong sa mạc, có tên tục là châu chấu.

Tù trưởng Kebouli với khuôn mặt hồng hào rạng rỡ chỉ vào đĩa đặc sản: “Chúng tôi gọi nó là ‘món quà của Thánh Allah’, lúc sắp đến mùa khô, loại côn trùng nhỏ bé này đã cứu sống không biết bao nhiêu tính mạng người Bedouin. Món này được tẩm ướp với muối rồi phơi khô, xin mời thưởng thức”.

Nick thò tay ra nhón một con, bỏ vào trong miệng rồi quay đầu sang nói với anh chàng bác sĩ: “Hương vị không tồi, giòn giòn như cá ngừ chiên vậy”. Sắc mặt Victor trắng bệch, anh ta ngậm chặt miệng để tránh nôn mửa ngay trước mặt mọi người.

Nhập gia tùy tục, ngoại trừ anh chàng bác sĩ, tất cả đều ăn một ít giữ thể diện cho chủ nhà, Nick lại đặc biệt thích món ăn độc đáo này, kẹp chung với bánh mì hết sạch một khay lớn.

Cơm no rượu say, Hayreddin bắt đầu đề cập đến mục đích quan trọng nhất của chuyến đi lần này: “Tôi bắt chấp bảo cát vượt qua sa mạc, băng qua mây trăm dặm đường đến đây, chỉ vì một chuyện có liên quan đến vui buồn họa phúc của tôi và ngài, đó là cùng nhau chống lại Tây Ban Nha. Sau khi vương triều Grenada trên bán đảo Iberia sụp đổ, vôi bạch tuộc của người Tây Ban Nha đã bắt đầu vurôn ra khắp thế giới, bọn họ vượt qua eo biển Gibraltar, đuổi giết thần dân của Thánh Allah như đuổi giết loài súc vật. Hayreddin tôi đã chiến đấu với người Tây Ban Nha suốt mười mấy năm nay, xin được hợp tác và nhận sự chi viện của Kebouli người Bedouin, cùng nhau tham gia vào cuộc thánh chiến bảo vệ đức tin và lãnh thổ”.

Tù trưởng rất thận trọng đáp: “Người Bedouin không có tổ quốc, chúng tôi chốn thả trên sa mạc tự do không ràng buộc, thứ lạc đà ăn là cỏ và nước của Bắc Phi, trước giờ chúng tôi không can dự vào những màn tranh đấu của người ngoài”.

“Nhưng ngọn lửa chiến tranh đã đốt cháy tới đồng cỏ sa mạc rồi, với trí tuệ của tù trưởng Kebouli đây, chẳng lẽ ngài không phát hiện ra hơn hai mươi năm nay, những cuộc xung đột đẫm máu giữa các bộ lạc Bedouin càng lúc càng nhiều sao? Tạm thời lực lượng của người Tây Ban Nha không thể vượt qua dãy núi để tấn công ngài được, vì thế đã tìm cách gây mất đoàn kết giữa các bộ tộc, khiến các ngài chém giết lẫn nhau. Tù trưởng, mời ngài, con trai của ngài và thị vệ của ngài rút thanh đao cong ở thắt lưng ra, xin hỏi những thứ vũ khí đó từ đâu mà có?”.

Những người Bedouin trong lều đều khe khẽ thì thầm, hầu hết mọi người đều hiểu ẩn ý của Hayreddin. Vũ khí của bọn họ chủ yếu đều dùng lạc đà để đổi lấy từ chỗ của người Tây Ban Nha. Cuộc sống của người Bedouin nghèo túng, tài sản duy nhất là bầy gia súc, vì muốn có được một ốc đảo và những đồng cỏ chốn thả ngày một trù phú hơn, bọn họ đã đổi lạc đà lấy vũ khí để chiến đấu với những bộ lạc khác.

Sức ảnh hưởng của thương nhân Tây Ban Nha càng lúc càng lớn, cái giá người Bedouin trả cũng càng lúc càng cao, đao càng sắc, những cuộc xung đột lại càng dữ dội, kéo theo số lạc đà phải bán cũng ngày một nhiều hơn, đó đã thành một cái vòng luẩn quẩn.

“Trong suốt hai mươi năm qua, Bắc Phi chưa từng xảy ra nạn đói đặc biệt nghiêm trọng nào, nhưng những cuộc xung đột giữa các bộ lạc lại càng lúc càng gay gắt. Tôi không muốn nói bừa, chỉ xin các vị ngồi ở đây hãy cẩn thận suy nghĩ xem, đằng sau những chuyện xảy ra này, liệu có dấu vết xúi giục từ nội bộ người Tây Ban Nha không. Nếu các vị cho rằng trong đó không có bất kỳ âm mưu nào, tất cả đều là ý đồ của Thánh Allah, thì tôi không còn gì để nói, ngày mai sẽ lập tức lên đường rời khỏi đây”.

Hayreddin vừa dứt lời, tất cả đều lặng ngắt không một ai lên tiếng, chỉ có những tiếng nổ lép bép vang lên từ những nhánh cây trong đồng lửa cháy đỏ sậm mà thôi. Hồi lâu sau, tù trưởng Kebouli đứng dậy, tỏ ý đêm nay ông ta sẽ thảo luận cẩn thận cùng các vị trưởng lão về kiến nghị của Hayreddin. Mục đích của buổi tiệc đã đạt được, khách khứa cảm ơn sự khoản đãi của chủ nhà, khoác chiếc áo thiên không dính đầy những vì sao lấp lánh trở về lều của mình.

Cuối cùng Nick cũng hiểu được ý đồ của Hayreddin, thì ra hắn muốn lôi kéo người Bedouin cùng chung tay chống lại Tây Ban Nha.

“Tôi tưởng có được sự giúp đỡ của sultan rồi thì không cần những người khác nữa, miễn là tàu thuyền đầy đủ, không ai có thể đánh bại được thuyền trưởng. Huống hồ người Bedouin chỉ biết cưỡi lạc đà, không biết lái thuyền lớn”.

“Đường bờ biển Bắc Phi quá dài, sultan lại hy vọng tôi sẽ phụ trách thêm cả vùng biển Hy Lạp nữa, nhân tiện kiểm soát nước Ý. Tôi có lợi hại đến mấy cũng không thể phân thân được. Chỉ cần người dân bán địa Bắc Phi có thể đoàn kết kiềm chế Tây Ban Nha, tôi sẽ tranh thủ được thời cơ đi đánh nơi khác”.

“Vậy nếu bọn họ không đồng ý hợp tác, Charles lên tấn công, ngài lại không có ở nhà thì sao?”.

“Yên tâm đi, một bộ lạc không đồng ý thì vẫn còn những bộ lạc khác cơ mà, cho dù xui xẻo tất cả đều nói không đi chẳng nữa, có vài tên trợ thủ ở lại cũng đủ để đối phó rồi. Charles quá tự phụ, không nghe lời tướng lĩnh kinh nghiệm dày dặn, tôi nhất định phải cho ông ta một bài học”.

Đèn tắt, hai người nằm trên thảm trò chuyện thêm một lúc nữa. Bữa tối ăn quá no, Nick đã buồn ngủ từ lâu, tìm một tư thế thoải mái gối lên khuỷu tay Hayreddin rồi nhắm mắt lại. Nick không quan tâm đến chính trị, tuy thuyền trưởng vốn không tới đây để tìm kho báu, nhưng hắn đã đồng ý rồi, chắc chắn sẽ có câu giải thích rõ ràng, năng chỉ cần vui vẻ chờ đợi là được.

Câu trả lời của tù trưởng khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, ông ta không chỉ đồng ý với lời đề nghị hợp tác của Hayreddin, mà còn phái hai mươi sử giả bảo vệ đoàn người đến trạm dừng tiếp theo. Đó là những bộ lạc liên minh có mối quan hệ thông gia với Kebouli. Một tin tức bí mật lan truyền trên mảnh đất hoang vu cần cỗi nhưng không bao giờ chết này, dưới lời hiệu triệu của đức tin, hầu hết người Bedouin đều quyết định bỏ qua mối thù riêng, đoàn kết đồng lòng chống lại kẻ địch bên ngoài.

“Ốc đảo nằm ở cực Bắc của Tunisia có một loạt những hang động rất lớn của một vương quốc cổ bị lãng quên. Sau một cây chà là phân thành bảy nhánh, có một cái hang ẩn bên trong, đi sâu vào mười một bước, kho báu của người đang lặng lẽ chờ ở đó”.

Nick ngẩng đầu lên khỏi tấm bản đồ kho báu, kích động nhìn địa hình giống hệt với những miêu tả trong tấm bản đồ, cứ như thể đã nhìn thấy vàng lấp lánh.

“Chính là chỗ này! Ốc đảo, hang động, cây chà là! Thuyền trưởng, Victor, hai người nhìn xem!”.

Anh chàng bác sĩ lau mồ hôi, lật chiếc mũ rộng vành xuống quạt, thiếu kiên nhẫn nói: “Tôi thật không sao hiểu nổi, vài cái đường cong ngoằn ngoèo mơ hồ đó vụng về hệt như bức tranh của một đứa trẻ ba tuổi, rốt cuộc là từ đâu mà nhìn ra phương hướng rõ ràng vậy hả?”.

Nick hưng phấn như thể như thể ngồi trên bụi cỏ gai: “Thuyền trưởng mà, thuyền trưởng nói đấy, thuyền trưởng sao có thể sai được?”.

Victor nheo mắt nhìn về phía “nhân vật vĩ đại chưa bao giờ mắc sai lầm” kia, Hayreddin quay đầu lại, chỉ chỉ vào một khoảng sườn đồi dốc bị moi nhám nói: “Nhìn kia, ở đây có một cây chà là rất to, chúng ta qua đó xem thử”.

“Cây này chỉ có năm cành thôi”. Victor nói bằng giọng cực kỳ không tin.

“Nói không chừng năm tháng trôi qua, gãy mất hai cành cũng nên, cậu biết mà, thời gian trôi qua chuyện gì cũng có thể xảy ra”. Hayreddin cười nói: “Suy cho cùng là tại tấm bản đồ này quá cổ xưa thôi”.

Nick đã giục lạc đà đi lên: “Đúng vậy đúng vậy, nhất định là cướp biển cổ đại đã chôn kho báu. Thuyền trưởng, thời cổ đại có cướp biển không?”.

“Có chứ, tôi dám nói rằng từ thuở ban sơ, nhân loại đã có truyền thống làm ăn theo kiểu không mất chi phí này rồi”.

Mọi người nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến dưới cây chà là, Antony đi qu quanh một vòng, nghi ngờ nói: “Sau cái cây có đến mấy cái động liền, là cái động nào đây?”.

“Có lẽ là cái này”. Hayreddin chỉ chỉ vào một cái động hình thang.

Victor nhướn lông mày lên nói: “Ngài lại còn biết trước tương lai nữa cơ à?”.

“Đâu có, suy đoán một cách hợp lý thôi. Chỉ có cái động cỡ này thì người trưởng thành mới có thể đứng vừa được, muốn đào kho báu, chí ít cũng phải cho người ta đủ không gian vung dụng cụ chứ”. Cách nói của Hayreddin không chút sơ hở nhưng lại đầy điểm đáng nghi.

Nick không nghĩ nhiều đến thế, hai mắt nàng sáng trưng, xoa xoa tay, tiến thẳng vào trong động.

“Hây! Tôi cảm thấy chính là chỗ này rồi! Bùn ở đây hoàn toàn khác với những chỗ xung quanh!” Giọng nói đầy hưng phấn truyền ra từ bên trong động.

“May mắn ghê, Eney, Antony, đi lấy xẻng vào giúp cô ấy đi”. Hayreddin không hề có ý định chui vào trong động, chỉ khoanh tay nghiêng người dựa vào

thân cây chà là chờ đợi.

Sự việc thuận lợi đến mức khó tin, ba người đào chưa đến một mét, đã nghe thấy tiếng đinh đang khi dụng cụ va chạm với kim loại. Nick hét lên một tiếng, bỏ luôn ra đất, ra sức di chuyển cái rương sắt nhỏ hình vuông cỡ một tấc.

“Nặng quá!” Hai má dính bùn đỏ hồng, nàng khiêng chiếc rương ra ngoài động, quy tắc của họ là ai nhìn thấy người ấy có phần, vì thế nhất định phải mở rương trước mặt tất cả mọi người.

Hayreddin dùng thanh đao Damascus chặt đứt ổ khóa, nạy khẽ, một tiếng “cách” vang lên, luồng ánh sáng rực rỡ đập thẳng vào mặt.

Nick, Antony và Sói Đất ba người reo lên đầy sung sướng, sáu cái tay bần thiêu cùng thò vào trong rương, cầm đồng vàng bạc châu báu lên ngắm nghía. Chiếc rương đựng rất đầy, cho dù có chia đều thành năm phần cũng là một khoản tiền rất khá, ba tên nhóc kiến thức nông cạn vui đến mức gần như mất trí, nhảy loạn lên xung quanh rương kho báu.

Victor tràn đầy nghi ngờ liếc nhìn Hayreddin, đôi mắt hẩn híp lại tùm tùm cười, như thể đang vui vẻ chỉ vì một hoạt động nghiệp dư thú vị.

“Chiếc rương có từ thời cổ đại, chôn dưới đất nhiều năm như vậy rồi sao vẫn còn mới thế, không hề có vết gì sét nào cả, kỳ lạ thật”.

“Có gì đâu nào, chất lượng tốt, thời tiết khô ráo chứ sao”.

“Vậy cướp biển thời cổ đại có thể sở hữu đồ trang sức thịnh hành trong vòng hai năm gần đây ở Florence từ khi nào thế?”.

Hayreddin nháy nháy mắt: “Tôi nghe nói cứ cách mấy năm sẽ lại có một xu hướng quay về quá khứ, kiểu thịnh hành ngày nay biết đâu lại là kiểu cũ của mấy trăm năm trước cũng nên”.

Victor đã có thể chắc chắn hoạt động truy tìm kho báu này hoàn toàn là do gã đàn ông xảo quyết cố ý sắp xếp. Trong sa mạc, anh chàng bác sĩ đã phải nếm trải nỗi khổ cùng cực, lần này không cam tâm bỏ qua, anh ta cố ý bám lấy Hayreddin thăm vắn riêng suốt dọc đường về. Cứ như thế suốt mấy lần liền, Hayreddin cũng không giấu nổi, bèn cười kể hết sự tình.

Phó chợ thường thịnh hành bản đồ kho báu, một trăm bức thì có đến chín mươi chín phẩy năm bức là hàng giả, đương nhiên Nick chẳng may mắc đến nỗi gặp được đồ thật. Hayreddin thấy nàng ngây thơ khờ khạo vui vẻ như thế, cũng không muốn nói toạc ra. Trước khi đến đây, hắn đã bảo đoàn thương buôn tới chôn rương kho báu xuống, sau đó để Nick đào lên, coi như điểm thêm niềm vui nho nhỏ cho hành trình đầy gian khổ, cũng là phúc lợi cho toàn bộ đám người đi theo. Trò bịp bợm tạo niềm vui cho tình nhân, phong độ xài tiền bạo tay đầy hào sảng, ý tưởng lãng mạn thế này không phải ai cũng có thể làm được.

Kết quả, mọi người đều vui vẻ, duy chỉ có mình cậu chủ Victor cho rằng phần trang sức vàng ròng bạc trắng kia hoàn toàn không thể dễ bẹp được mà tra tấn uống dịch thể của lạc đà.

Mùa thu năm đó, Địa Trung Hải xảy ra một trận đại chiến được ghi vào sử sách, người biết đến không biết nên cười hay nên khóc.

Hoàng đế Tây Ban Nha – Charles V nhận được một bản báo cáo của gián điệp rằng: Phó quan quan trọng của Hayreddin là Hassan làm phản. Lúc đó, kỵ binh chủ lực của Ottoman đang đánh trận ở Hungary với khí thế ngất trời, còn Hayreddin lại đã rời khỏi Algiers, quay trở lại Istanbul ngàn dặm xa xôi. Thời cơ ngàn năm có một, Charles lập tức hành động, vốn định ngự giá thân chinh, tranh thủ đánh úp đại bản doanh của đối thủ, Andrea Doria cho rằng đây là một cái bẫy, ra sức khuyên lon hoàng đế không nên kích động, nhưng Charles ngang ngạnh bảo thủ không chịu nghe theo lời can gián, tổ chức đại quân gồm hai vạn bốn ngàn người hùng hổ tiến thẳng tới Bắc Phi.

Theo báo cáo của gián điệp, trong tay của Hassan phản bội chỉ có chín trăm chiến binh tinh nhuệ, những người khác đều là dân quân nghiệp dư, chỉ cần Hassan mở được cổng thành, quân Tây Ban Nha có thể dễ dàng chiếm được Algiers.

Nhưng Charles khờ sở chờ trong vịnh suốt ba ngày trời, màn đầu hàng không thấy đâu, ngược lại còn bị những con bão ập đến tấn công, rất nhiều chiến hạm bị mắc kẹt. Charles nhận ra mình bị lừa, trong cơn phẫn nộ liền hạ lệnh công thành, nhưng đến lúc đánh rồi mới phát hiện mình đã rơi vào cái bẫy liên hoàn: Algiers đang vào mùa mưa, những cơn mưa liên miên không dứt khiến thuốc súng bị ẩm, hỏa pháo mạnh mẽ bọn họ vẫn luôn tự hào hóa thành một đồng phế liệu.

Đúng vào lúc ấy, đội quân giữ thành phát động tấn công, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng thuốc súng khô từ trước, nã pháo từ trong lô cốt trú mưa, bắn vỡ nát những chiến thuyền Tây Ban Nha thành trăm mảnh, đến Charles cũng bị thương lúc đang chỉ huy. Họa vô đơn chí, trong khi đại quân của ông ta liên tiếp đón nhận những thất bại, Andrea Doria lại gửi tới một tin tức còn đáng chán ngán hơn: Đội quân vận chuyển hậu cần bị bão đánh úp, chỉ có vài chiếc tránh được thảm họa ngập đầu này. Tuyến hậu cần đã bị chặt đứt, đại quân Charles ăn bữa đực bữa cái, nếu như lúc đó Hayreddin dẫn quân phản công, bọn họ chỉ đành khoan tay chờ chết.

Hành động hoàn toàn thất bại, Charles chạy dọc theo tuyến đường ven biển về nhà, định sẽ kiếm chút lương thực lấp đầy bụng trên đường, ai ngờ mỗi lần cập bờ, trên đất liền sẽ đột nhiên xuất hiện người Bedouin cười lạc đà, sử dụng cung nỏ nguyên thủy rải rác bắn tên vào những binh sĩ Tây Ban Nha. Không có hậu cần, không được tiếp tế, binh sĩ khốn khổ đến nỗi phải dựa vào mèo, chuột và ngựa của các kỵ sĩ để chống đói, thậm chí những người chèo thuyền còn đói đến mức không còn sức đâu để quạt mái chèo, ngay cả hoàng đế cũng suýt chút nữa chết đói trên biển.

Trong cuộc chiến này, Charles đã tổn thất ba trăm tướng lĩnh và tám ngàn binh sĩ, mà Hayreddin kẻ địch của ông ta thậm chí còn chẳng xuất hiện ở Algiers.

Q.2 - Chương 28: Vượt Rào

Type: Tiểu Tật Tật

Con mưa rải rác tí tách rơi bên ngoài cửa sổ, đôi mắt nhìn về phía xa, bầu trời bên ngoài những đám mây âm u xám xịt lại rực rỡ ánh mặt trời, như có một đường ranh giới vô hình chia cắt chúng thành hai nửa riêng biệt. Thời tiết kỳ lạ thế này không phải là hiếm ở Bắc Phi, cuộc sống của người dân nơi đây vẫn diễn ra bình thường, không vì mưa nắng thất thường mà thay đổi.

Lúc này, trong đại bản doanh ở Algiers, Victor cũng đang cần nhàn không dứt giống hết những cơn mưa liên miên kia, rơi không biết mệt mỏi lên đầu ông chủ.

“Ngài nhất định phải lo chuyện này, tôi đã làm theo yêu cầu của ngài, bồi dưỡng được một đám cán bộ y tế, nhưng cái đám nghi thần nghi quỷ trên thuyền ngày ngày vẫn chưa thôi quấy rầy tôi: thuốc viên, thuốc mỡ, ngồi ở bệnh viện từ sáng đến tối chỉ để nghe bọn họ cần nhân vì những cơn đau đớn tưởng tượng, bây giờ ngay cả dân trong thành cũng tới tìm tôi... chết tiệt! Đủ rồi! Tôi không thêm quan tâm đến đám cướp biển thói hoặc đó sống hay chết nữa! Khoa nội, khoa ngoại, khoa nhi, khoa sản, khoa tâm lý, ngài không thể biến một mình tôi thành đồ dùng của cả bệnh viện được! Tôi cần có không gian riêng và thời gian rảnh rỗi để tiếp tục nghiên cứu!”.

“Không gian riêng và thời gian rảnh rỗi... bác sĩ đáng kính ạ, đến tôi còn chẳng có thứ xa xỉ này, sao có thể chia sẻ với cậu được?” Hayreddin xòe tay nhún vai, chỉ về phía đồng hải đồ, công văn và những báo cáo của gián điệp cao như núi trên bàn: “Chữa bệnh không giống ăn cơm, ăn cơm chỉ cần tìm bữa một quán nào đấy bên đường quấy quấy cho no bụng là xong việc, nhưng vì tính mạng của bản thân, mọi người đều muốn tìm một danh y như cậu, mà không phải đám cán bộ y tế hàng loạt vừa mới được tập huấn. Tôi nào có cách thay đổi điều này. Đây là lần thứ mấy cậu nằng nặc yêu cầu nghị phép rồi, cậu mê muội mấy cái thứ pháp thuật cảm cơ khô nháy múa của Sói Đất đến thế cơ à?”.

Victor hất cằm, dùng dáng vẻ của một chuyên gia coi thường nhìn người ngoài ngành: “Xin lỗi, tôi muốn được gọi đó là ‘kinh nghiệm y học tích lũy từ những bộ lạc nguyên thủy’ hơn, tuy rằng phần nhiều là do mê tín, nhưng nó đóng vai trò là nền tảng thúc đẩy y học phát triển. Eney hiểu rất rõ về các loại thảo dược Bắc Phi, có thể giúp đỡ tôi trong...”

“Được rồi, được rồi”. Hayreddin gơ hai tay lên như đầu hàng, cắt ngang lời bác sĩ: “Victor, nếu mệt quá, cậu chỉ cần nói mình bị bệnh rồi đóng cửa thôi việc là được. Nhưng cũng chỉ còn ba ngày nữa thôi, chúng ta sẽ lại ra biển”.

Anh chàng bác sĩ sung sướng, nhưng sau khi nghe đến giới hạn thời gian thì lại lộ vẻ thất vọng. Vì yêu cầu của nghề nghiệp, hễ cứ xảy ra đánh nhau trên biển là anh ta chẳng còn thời gian mà ngủ nghỉ: “Lại sắp đánh trận nữa sao?”.

“Không, sultan muốn tôi quay lại Istanbul một chuyến”.

Victor khinh thường nói: “Đề báo cáo tin thắng trận và đợi được biểu dương chứ gì? Tác phong quan liêu hủ bại, một chuyến cả đi lẫn về mất đứt hơn một tháng rồi còn gì, lãng phí cuộc sống quá”.

Hayreddin rút ra một cuộn giấy da dê được trang trí vô cùng công phu từ tập văn kiện trên bàn làm việc: “Công văn chính thức đã viết muốn thăng chức cho tôi nhờ vụ của Charles, nhưng tôi đoán nguyên nhân thực sự lại hoàn toàn khác. Đại hoàng tử Mustafa vẫn võ song toàn, rất có uy tín trong quân đội, là người thừa kế khá lý tưởng vẫn luôn được hoàng đế đặt lòng tin. Nhưng kể từ sau cái chết của tể tướng, trên khắp đường phố đều không ngừng đồn đại hoàng tử đang xúi giục quân đội, chuẩn bị ra tay cướp đoạt vương vị của cha mình. Suleiman đang từ chiến trường Hungary vội vã trở về thủ đô là để làm rõ chuyện này”.

Victor cúi đầu nghiền ngẫm hai, ba giây, nói: “Âm mưu. Đây nhất định là do người đàn bà rắc rối Roxelana tung tin đồn nhảm, Suleiman chưa thể coi là già, sức khỏe tốt, đại quyền cũng luôn nắm chắc, ra tay với cha mình giờ này không phải là một ý kiến sáng suốt. Suleiman là người tình tảo, cẩn thận điều tra xong có lẽ không tin đâu”.

Hayreddin lắc lắc đầu: “Khó nói lắm. Một tháng trước, một vụ hỏa hoạn không hiểu sao bỗng dưng xảy ra trong hậu cung, đã làm bị thương và thiêu chết không ít người”.

“Đám phụ nữ đó xử lý đối thủ cạnh tranh chẳng?”.

Hayreddin trầm ngâm: “...Sợ rằng bà ta còn muốn nhiều hơn thế. Sau khi cung điện bị đốt cháy, Roxelana nhân đó quang minh chính đại vào ở trong cung điện Topkapi”.

Cuối cùng, Victor cũng phải thay đổi nét mặt: “Thù đoạn ghê gớm thật!”.

Cung điện Topkapi là trung tâm chính trị của đế quốc Ottoman, nơi các sultan nghị sự với đại thần. Sau khi chiếm được Istanbul, Mehmed II đã đặt ra truyền thống phân chia vị trí cung điện dành cho các thế nhiếp và cung điện để thảo luận chính sự là để tránh phụ nữ can thiệp vào chuyện chính trị.

Roxelana vào ở đó sẽ càng gây ảnh hưởng trực tiếp tới Suleiman, gián tiếp thao túng triều chính.

“Thế nên mới nói, đàn ông dù có cơ trí như thánh cũng không thể kháng cự được việc có người đưa chuyện bên gối quanh năm suốt tháng. Sau này dù sultan có đưa ra những quyết định mất trí, có lẽ tôi cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên”.

Victor hừ lạnh một tiếng: “Nói thì hay lắm đấy, như thể ngài không phải đàn ông không bằng”.

Hayreddin thở dài: “Đáng buồn thay, tôi lại chính là đàn ông. Vì thế, để tránh phạm phải sai lầm, tôi chẳng bao giờ cần những người phụ nữ xinh đẹp như nữ thần nhưng lại giỏi đưa chuyện”.

Luận về mưu trí võ nghệ, về tài nhìn xa trông rộng, về nghị lực và lòng kiên nhẫn, Hayreddin đều vượt xa so với người bình thường. Hẳn có sự dũng mãnh của sư tử, sự tinh ranh của cáo già, là hình tượng nhà lãnh đạo mẫu mực được mô tả trong cuốn Quân vương (1) của Machiavelli. Nhưng ở châu Âu có một câu nói cổ xưa rằng “Thượng Đế sẽ sắp đặt một kẻ địch đáng sợ bất khả chiến bại cho những người thập toàn thập mỹ”. Hayreddin đã tính sót một chuyện, cho dù khờ khạo không biết đưa chuyện là gì, có người vẫn có thể dễ dàng khiến hắn mất đi lý trí.

(1) Quân vương là một cuốn sách bàn về khoa học chính trị của nhà ngoại giao, nhà sử học, nhà triết học chính trị người Ý tên Niccolò Machiavelli.

Ngày ra khơi đã đến, các thuyền viên vẫn bận rộn luôn tay luôn chân trên boong thuyền như thường lệ. Những ngày gần đây, Nick rất an nhàn, số tiền vàng trong sa mạc khiến khoản tiền tiết kiệm của nàng đột nhiên tăng lên gấp ba lần, nghĩ đến những đồng xu vàng có in hình chân dung thuyền trưởng phát ra những âm thanh vui tai, nàng lại sung sướng đến bay bổng.

Duy chỉ có một điều khiến nàng không thích, ấy là cuộc cạnh tranh với Antony vẫn tiếp tục diễn ra. Kể từ khi quay về Algiers, thăng nhãi này lập tức chi một số tiền lớn nhờ một ông thợ già xăm lên cánh tay bị thương của cậu ta hình một con chim ưng lớn, để kỷ niệm cuộc phiêu lưu mạo hiểm trong sa mạc.

Tiền nào của nấy, hình xăm này quả nhiên được khắc oai hùng sống động y như thật, khiến mọi người ai nấy đều ngưỡng mộ. Ngược lại, Nick cực kỳ khó chịu. Chim ưng rõ ràng là do thuyền trưởng mang theo, số địch nàng giết cũng nhiều hơn, thăng nhãi khốn kiếp Antony đó chẳng làm được gì, còn trúng tên liên lụy đến người khác, dựa vào đâu được sự chú ý như thế? Vì vậy, nàng cũng chi một khoản tiền rất lớn hẹn một ông thợ xăm, định xăm hình lạc đà trắng may mắn.

Nhưng chuyện này không biết vì sao lọt ra ngoài, Hayreddin biết được, liền quăng lại một câu rất ác độc, nếu dám xăm sẽ bị lột da ngay lập tức. Vậy là kế hoạch của Nick phá sản, Antony sung sướng vỗ mông cười chế giễu.

Nick bức xúc đan hai tay lại gác ra sau đầu, vừa đi dạo vừa nghiền ngẫm cách trả đũa. Nàng chậm rì rì bước xuống cầu thang, đi qua lối đi trên boong thuyền tầng hai, bỗng phát hiện ra một bóng người ở trong góc hòm giữ đồ. Người này hai tay ôm lấy đầu gối, thu người lại, một mình ngồi ở trong bóng tối, thoạt nhìn vừa cô đơn vừa ủ rũ.

“Eney? Anh trốn ở đây làm gì, chỗ này vừa ẩm ướt ngột ngạt lắm”. Nick đi qua, thò mũi gầy đá khê vào người hắn. Từ sau chuyến phiêu lưu mạo hiểm ở sa mạc về, Nick, Antony và Sói Đất đương nhiên đều trở nên giàu có, cả ba đều rất vui vẻ. Nhưng sau một buổi tiệc mừng công ở quán bar, dường như Eney đột nhiên biến thành người khác, cảm xúc thường xuyên xuống dốc, gã con lai vốn đã rất ít khi giao lưu với người khác nay lại càng giống một người câm cô độc.

“Này, gọi anh đấy, nghe thấy không?” Nick lại hô lần nữa. Eney không chỉ không trả lời mà còn thu mình vào trong góc sâu hơn.

“Nếu không nói, tôi sẽ bảo Victor đối phó với anh”. Câu này xem như đã đánh trúng vào điểm yếu của Sói Đất, cơ thể hắn cứng đờ, cuối cùng chậm rãi bò ra từ trong bóng tối. Kể từ sau sự kiện phẫu thuật cắt bao quy đầu, hắn cảm thấy người đáng sợ nhất thuyền chính là anh chàng bác sĩ.

“Anh cứ lẳng nhặng y như đàn bà ấy, mãi không chịu nói ra nguyên nhân, khuôn mặt lại âm u khiến người ta phát tò mò. Tôi ghét nhất loại đàn ông không dứt khoát, đã nhiều ngày trôi qua rồi, nếu còn không thành thật khai báo, từ nay tôi sẽ không đồng dài thêm một câu nào với anh nữa đâu”.

Trước giờ Nick nói được làm được, Sói Đất biết nếu cứ tiếp tục im lặng, sau này sẽ không còn cơ hội nói chuyện với nàng. Cánh môi hắn vừa mới mấp máy, hai thuyền viên lại tỉnh cò đi ngang qua, đưa tay lên trán chào: “Đội trưởng! Phó đội trưởng!” Eney ậm ừ mấy tiếng rồi nuốt hết những lời vừa nảy vào trong bụng.

Nick có hơi mất kiên nhẫn, bèn kéo tay áo hắn đi: “Trên thuyền đâu đâu cũng thấy người, chỗ này không nói được, vậy anh quay về phòng tôi đi”.

Đặc quyền của đội trưởng đội xung phong tuy rằng không nhiều, nhưng trên một con thuyền vô cùng chật chội, có được một căn phòng riêng đã là điều không phải ai cũng cầu được rồi. Nick quay lại khóa cửa, nhìn chăm chăm vào Sói Đất, hai nắm tay của hắn sưng chét không chịu buông, nhìn kỹ thì khuôn mặt buồn rầu kia đã gầy đi nhiều lắm.

“Bắt đầu nói từ hôm mở tiệc mừng công đi, quán bar Medusa rất cao cấp, hầu hạ rượu ngon thức ăn ngon, lại có người đẹp khiêu vũ phục vụ, anh còn không vừa lòng điều gì nữa?”.

“Tôi hôm đó... tôi có tiền... lại uống rượu nữa... nên mới muốn... mới muốn...”. Eney bỗng nhiên đồ lụng cả mặt, lắp bắp được hai ba câu rồi nghiêng răng nói tiếp: “Trước giờ tôi vẫn chưa từng chạm vào phụ nữ... nên muốn...”.

Nick gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, nói nốt lời của hắn: “Muốn dùng tiền tìm một người phụ nữ để thử một lần. Theo tôi, anh nên làm vậy từ lâu rồi, giữ lại tấm thân trai tân cũng đâu thể kiếm được tiền. Đứng rồi... sau đó thì sao?” Quy tắc của Hayreddin rất nghiêm khắc, không được phép uống rượu say, không được ngủ ở ngoài, vì thế, tối hôm đó, nàng chơi được mấy tiếng liền quay về, không biết được những chuyện xảy ra sau đó.

Eney bắt an cúi đầu, hai tay tóm chặt lấy quần, không ngừng giằng qua xoắn lại để giải tỏa áp lực, hần nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Sau đó, có một cô gái tóc nâu, khỏe miệng có nốt ruồi... cô ta sấn tới gần hỏi tôi có muốn không... hai trăm đồng thôi...”.

“Đó là Laura, cô ta cũng làm được ba, bốn năm rồi, bóc tem giúp anh có lẽ sẽ ổn. Thêm nữa, hai trăm đồng là quá đắt, phải mặc cả cẩn thận xuống còn một trăm đồng, bao tiền phòng và tặng thêm tính dầu Ấn Độ nữa”. Từ một nhân viên từng trải thành một khách làng chơi kỳ cựu, con nhỏ Nick chết tiết này đã đạt tới cảnh giới thành thục lão luyện trong vấn đề giá cả thị trường.

Rốt cuộc đã nói đến trọng điểm, Sói Đất quần bách đến độ chỉ mong sao có thể nhảy luôn xuống biển. Cánh môi run rẩy, hần ngáp ngừng tưởng tượng lại cái đêm đáng sợ đó. Thật ra sự việc rất đơn giản, cô gái điểm Laura kéo hần đi thuê phòng, nhưng ở trên giường hồi lâu, Sói Đất vẫn không thể cương được. Thân là một trai tân chưa từng chạm vào phụ nữ, đây quả là một cú sốc ngang với việc trúng một trăm ngàn lần đạn pháo.

Laura mặc lại quần áo, nhẹ nhàng nói một câu: “Tự anh có vấn đề, không trả lại tiền đâu nhé” rồi mở cửa bỏ đi. Sự việc đã qua được mấy ngày, nhưng cứ nhắm mắt vào là Sói Đất lại nhớ đến ánh mắt mang theo vẻ khinh miệt ấy, trái tim Sói Đất đã tổn thương quá nặng.

“Tôi toi rồi... tôi là đồ bỏ đi... từ khi bác sĩ động dao thì đã toi rồi... quả nhiên là bị thien...”.

Hần cúi đầu, trông đáng thương như một chú chó bị thương rơi xuống nước.

Nắm được tường tận tình hình rồi, Nick mới hiểu được nguyên nhân anh chàng này ử rữ.

“Ngu quá”. Nàng nói: “Uống nhiều rượu như vậy, thường sẽ không làm gì được, cô kia thấy anh có tiền mà khờ khạo nên mới chém anh một khoản. Lần đầu tiên thất bại là chuyện quá phổ biến. Anh khó chịu thế làm gì? Huống hồ Victor thường xuyên làm phẫu thuật, trước giờ chưa từng xảy ra sai sót”.

Nàng nói một tràng dài hợp tình hợp lý, nhưng Sói Đất vẫn cứ buồn rầu, xem ra không người ngoại chút gì, Nick không phải là người kiên nhẫn, nếu không phải Sói Đất đã nhiều lần cứu mạng nàng, nàng đã phát ngán từ lâu rồi. Nick chun mũi hồi lâu, đột nhiên lóe lên một ý trong đầu, nàng liền xấn tay áo lên hướng dẫn.

“Quen tay hay việc, cứ dùng nhiều vào rồi anh sẽ biết thôi. Được rồi, đi ăn cơm thôi”. Thái độ của nàng giống như vừa giúp bạn bè rót một ly rượu, vô cùng hào phóng.

Nick cứ tưởng rằng mình làm chuyện này quý thần không biết, thậm chí còn đắc ý vì mình đã “xuất phát từ tấm lòng nghĩa khí giúp đỡ anh em”. Giờ ăn tối đã đến, bước chân nàng phơi phới chạy lên boong thuyền. Nick không ý thức được rằng mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng: quên rửa tay.

Quy mô đội thuyền được mở rộng cũng có nghĩa những người có tư cách ăn cơm trong phòng thuyền trưởng đều là những nhân vật đứng đầu, chỉ có những phân hạm trưởng, đội trưởng đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo trên con thuyền Diêm Vương mới được ngồi bên chiếc bàn gỗ sồi này. Những buổi liên hoan một tuần có một lần để bàn những việc quan trọng như phân công nhiệm vụ, trao đổi thông tin.

Nick tới muộn một chút, món khai vị, súp và bánh pudding hạt phi đã được bung lên. Những chiếc nắp bạc đập kín các khay khiến không ai nhìn thấy nguyên liệu, bầu không khí vì thế mà càng toát lên vẻ bí ẩn và quyến rũ. Món tráng miệng ngọt thường được mang lên cuối cùng, nhưng vì Nick thích ăn nên thử tự các món trên bàn ăn của thuyền trưởng không giống mọi người.

“Em đến muộn bốn phút”. Hayreddin quét ánh mắt về phía nàng. Chuyện quan trọng như ăn cơm, Nick trước giờ chưa từng đến muộn hơn người khác.

“Xin lỗi, ngủ quên...”. Nàng để lưỡi hái dựa vào vách tường trên thuyền, vội vội vàng vàng ngồi xuống bên phải thuyền trưởng.

Nick vừa thoáng ngồi xuống, vẻ mặt Hayreddin liền cứng lại, như thể cảm nhận được điều gì đó bất thường. Hần cố gắng trấn tĩnh, nhắc ly rượu thủy tinh trước mặt lên: “Người đã đến đông đủ rồi, mọi người cạn ly”.

“Vị thắng lợi! Vì thuyền trưởng!” Mười sáu người tới tham gia cùng uống rượu nho đỏ sẫm trong ly. Nâng ly không có nghĩa là cạn ly, mọi người chỉ uống một ngụm, riêng Hayreddin lại cạn sạch. Động tác này thu hút sự chú ý của những người nhạy cảm, bởi Hayreddin không phải người nghiện rượu, trước giờ chỉ nhấp môi một chút mà thôi. Hoi rượu không thể giấu được cái mùi vị chết tiết khiến hần thấy bất an này, Hayreddin chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

Ánh mắt của hần trở nên kỳ lạ, tay nắm ly rượu không chần chừ không đặt xuống. Sức ăn của Nick vẫn nhiều như ngày thường, đầu tiên là múc một thìa cá hồi sốt chua hun khói lớn vào trong đĩa của mình, sau đó là cầm dao với tới đĩa bánh pudding đặt giữa nàng và hần.

Con dao màu bạc cắt qua cắt lại trên miếng bánh pudding, cái mùi dính trên bàn tay nàng như ngòi nổ đang phát ra cảnh báo sẽ đốt cháy hoàn toàn cái mũi của Hayreddin.

Ly thủy tinh rơi xuống đất, tiếng kêu giòn tan vang lên. Hayreddin tóm mạnh lấy tay phải của Nick, kéo nàng đến trước người mình.

“Tôi thật không ngờ...”.

Khuôn mặt của hần giống như khuôn mặt của quỷ Satan hiện lên giữa bầu không khí sặc mùi lưu huỳnh và lửa cháy sau khi cánh cửa địa ngục được mở ra.

“Em dám ngủ với thằng nhãi hoang dã đó sau lưng tôi sao! Vẫn là cái con rệp mắt vàng chết tiết đó!”.

Nick chờ người ra một lúc, tai vang lên những tiếng bang bang bang bang, mười mấy người xung quanh bàn ăn như đều ngằm hiểu, vút hết dao nĩa đi, đẩy ghế lui ra ngoài như một cơn gió. Căn phòng thuyền trưởng vừa nãy còn náo nhiệt thoáng cái im bật, chỉ có tiếng cánh cửa gỗ khép hờ phát ra âm thanh cọt kẹt.

“Thuyền trưởng, tôi có thể giải thích...”.

“Còn gì để giải thích nữa, trên người em không chỉ có mùi của hắc, đáng kinh tởm hơn là...” Hayreddin túm lấy cổ tay Nick, ánh mắt đáng sợ soi mói dường như đang suy nghĩ xem nên dùng dao chém, hay vặn gãy cho đơn giản.

Nick hoảng sợ. Nàng đã từng nhìn thấy Hayreddin nổi cáu, nhưng chưa từng thấy đáng sợ giận dữ điên cuồng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng như thế bao giờ.

“Em ở cùng với thằng đó, sau đó mang mùi vị cái chất bầy nhầy của thằng đó đến ăn cơm với tôi!” Tiếng gầm phẫn nộ của hắc đột nhiên nổ ra, thủy tinh cũng chấn động rung lên.

Nick cảm giác như cổ tay mình sắp bị bóp vỡ đến nơi, nàng nghiêng rặng cổ gắng chống lại, cảm thấy tui thân khi bị nghi oan. “Tôi không làm gì với anh ta cả! Tôi chỉ giúp anh ta một tay thôi!”.

“Không làm gì? Vậy trên tay của em dính cái mùi chết tiệt gì vậy hả?”.

“Không làm gì thật mà! Quần áo còn chưa cởi thì sao có thể làm được chứ!” Hoảng sợ cực độ và quá mức đau đớn khiến nàng cao giọng hét lên, cố gắng dùng khí thế y như vậy quát lại.

“À há! Thì ra theo em cứ phải lên giường mới được gọi là làm đúng không?” Nghe thấy nàng còn mở miệng cãi lại được, Hayreddin liền bật ra một tràng cười lạnh khiến người ta dựng tóc gáy, sau đó đá tung cánh cửa phòng ngủ, lôi nàng vào phòng tắm. Trong đây có một thùng gỗ rất to chứa đầy nước sạch, bình thường bọn họ toàn ngồi vào đó, vừa làm chuyện yêu đương vừa dùng nước rửa trôi mồ hôi trên cơ thể.

Nhưng bầu không khí ngày hôm nay không mang chút quyền rũ nào. Hayreddin phẫn nộ túm lấy tóc Nick ấn vào trong thùng, cố gắng dùng nước rửa sạch, trút hết cơn giận của hắc.

Thân trên của Nick ngập trong nước, mặt đương nhiên cũng không tránh khỏi. Ký ức hồi nhỏ bị tra tấn chìm trong nước trời dấy, nàng mất đi lý trí, trong lòng chỉ vang vọng một suy nghĩ “hắc sắp giết mình”. Vừa mới nghĩ thế, Nick liền rút ngay con dao găm buộc ở chân, lật tay đâm tới.

Hayreddin hóp cơ bụng lại tránh đi, nhưng vẫn bị rạch một vết thương dài ba tấc. Nếu không phải hắc phản ứng nhanh nhẹn, có lẽ đã bị phanh ngực mở bụng rồi. Cơn giận càng bốc lên cao, Hayreddin nhấc chân đạp nàng bay ra xa. Nick lăn tới gần cánh cửa, nhờ điều chỉnh tư thế trên không nên ngã không quá mạnh. Nhưng cú đá này của Hayreddin mạnh như đập tường, Nick chống tay xuống đất nôn mửa, rồi tiện tay vơ lấy lưỡi hái bên tường, mở lớp vải bọc.

Em rút vũ khí ra rồi, em dám rút vũ khí với tôi cơ đấy! Đấy lòng Hayreddin giá lạnh, nhưng lý trí lại bị cơn giận sôi sục như dung nham hủy diệt, hắc từ từ rút thanh đao cong Damascus ở thắt lưng ra. Hai con người sở hữu sức mạnh bậc nhất trên thế gian đang đứng mặt đối mặt.

Trên boong thuyền tụ tập đông nghẹt đến hơn hai trăm người đang tường thuật lại cho nhau những tin tức mình nghe được dù là nhỏ nhất. Cái sừng này mọc bằng cách nào đi nữa, những tiếng động truyền ra từ phòng thuyền trưởng chắc chắn không phải là âm thanh vợ chồng động tay động chân thông thường, tiếng binh khí va chạm nhau chát chúa, đồ đạc và cửa sổ mạn thuyền nứt vỡ rào rào, trong phòng như thể nhốt một con voi rừng châu Phi đang giận dữ vậy.

“Lẽ nào, không phải là thuyền trưởng và đội trưởng đánh nhau đấy chứ...”.

“Nghe có vẻ... có tiếng dây xích sau khi tách lưỡi hái, có lẽ không sai đâu...”.

“Tiêu rồi! Hai người bọn họ đánh nhau, may mắn nhất chính là chỉ chết một người!”.

Victor biết được những tin tức đầu tiên từ chính miệng tay hạm trưởng vừa lui ra từ trong đó, anh ta bị vây xung quanh đám đông, ngược đầu nhìn những mảnh thủy tinh vỡ không ngừng bay ra từ căn gác trên thuyền, quyết đoán đưa ra mệnh lệnh đầu tiên: “Thả thuyền cứu sinh xuống!”.

“Cái gì, chúng ta phải chạy nạn sao? Thuyền Diêm Vương sắp chìm à?”.

“Ngu thế, thả một chiếc thuyền xuống, để Sói Đất sang thuyền khác trước!” Victor phát huy sự ích kỷ của mình đến cực hạn, việc anh ta nhớ đến đầu tiên chính là cuốn từ điển thuốc sống của mình.

Đám thuyền viên dù chẳng hiểu vẫn nghe lời.

“Tiếp theo thì sao? Chúng ta có cần đi ngăn họ lại không?” Mọi người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng biết người phụ trách sứ mệnh hòa giải này sẽ một đi không trở lại.

Đúng lúc này, anh chàng bác sĩ phát huy sự dũng cảm và bình tĩnh khác hẳn với vẻ ngoài yếu ớt thường ngày: “Cứ bình tĩnh, không phải lo, đội bọn họ tiêu hao thể lực xong, tôi sẽ tới”.

Anh ta nghĩ không sai. Trận đấu điên loạn dữ dội giữa hai người đã hoàn toàn mất lý trí sẽ khiến sức lực tiêu hao rất nhanh, đánh chưa được bao lâu, cả hai đã thòe hồn hên vút vũ khí đi, bắt đầu vòng vật lộn. Sức mạnh của Hayreddin khiến hắn chiếm được ưu thế, nhưng Nick lại vô si hơn, đá vào háng, móc mắt, cắn người, không có chiêu trò nào là không dùng. Hai người đánh đấm một trận, cả người đã chẳng chịt vết thương bầm tím. Nick bị đánh gãy mũi, còn trên cổ Hayreddin mờ mờ dấu răng cắn vào động mạch.

Căn phòng thuyền trưởng bừa bãi như vừa bị một cơn bão quét qua, Hayreddin không ngừng vung cánh tay lên, quét hết đồng bát đĩa cốc chén còn sót lại trên bàn đi, ấn đầu Nick xuống mặt bàn. Hắn vốn chỉ cần dùng một chút sức thôi đã có thể vặn gãy cái cổ thanh mảnh ấy, nhưng cuối cùng lại không nổi, bàn tay to lớn nổi đầy gân xanh hết nhấc lên rồi lại hạ xuống, nhưng rồi thứ bị phá hủy lại là quần áo.

Con giận bưng bưng không biết vì sao bỗng biến thành ham muốn thể xác, hai người vừa tấn công nhau lại quay sang hoan ái. Victor đứng ở ngoài hành lang lắng nghe một lúc, sau đó đi tới báo cáo với đám đông: “Không cần phải lo lắng nữa, hai người họ làm hòa rồi”.

Cửa sổ trên tầng gác đã bị phá hỏng hoàn toàn, không gì có thể ngăn cản âm thanh kích thích lòng người truyền ra được nữa, mọi người quay sang nhìn nhau.

“Vừa nãy còn đánh nhau đỏ cả mắt, sao giờ đột nhiên lại biến thành thế này?”.

“Ái chà chà, thế nào mà chả có một ngày như vậy”. Victor xòe tay nhún vai: “Hai người bọn họ là hung thần chốn nhân gian, không hủy diệt nhau được thì đành phải hợp làm một thôi”.

“Nhưng thuyền trưởng mà lại chịu bỏ qua dễ dàng như vậy sao?”.

“Chứ không thì có thể làm gì nào. Kẻ ác tự khắc sẽ có kẻ ác gậy vò, con nhóc đó là khắc tinh ông trời phái xuống để trị thuyền trưởng”.

Victor khẽ thở dài, cuối cùng tổng kết lại bằng một câu thoại kinh điển bằng tiếng Latin trong những vở kịch:

“Đó chính là số mệnh”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Cục Diện Hỗn Loạn

“Nói chung tôi coi thường nhất là cái loại đàn ông vũ phu, đánh đập vợ mình. Nhưng cô thì...”. Ngón trỏ Victor dùng sức “khắc” một tiếng đẩy cái mũi bị gãy của nàng trở lại vị trí ban đầu. “Tôi cảm thấy đơn thuần là vì cô thêm ăn đòn”.

Qua một đêm, chỗ bị thương đã chuyển màu đỏ tím. May mắn là tương quan lực lượng giữa hai người không hơn kém nhau là bao, tuy rằng nhìn người nào người nấy đều tả tơi thảm hại, nhưng toàn là những vết thương nhỏ ngoài da. Nick đau đớn khẽ xuyt xoa, lấy khăn tay chặn máu mũi đang chảy xuống, ngoác miệng nói: “Thuyền trưởng thật quá đáng, tôi không thể coi là vượt rào được”.

“Quá đáng? Người quá đáng rõ ràng là cô! Cô tưởng rằng định nghĩa của vượt rào và cưỡng gian giống nhau đấy chắc, hai bộ phận phải tiếp xúc với nhau mới được tính à? Đừng có đùa! Ký thỏa thuận cầm tiền, hưởng thụ sự quan tâm chăm sóc đặc biệt của thuyền trưởng, sau khi vượt rào lại không chịu thừa nhận, còn rút dao rút kiếm, còn mở miệng cãi... đôi lại là tôi, tôi bắn chết cô luôn cho xong, con nhóc chết tiết không biết kiểm chế!”.

Nick càng nghe càng không hiểu, khổ sở nói: “Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ phản bội thuyền trưởng! Huống hồ, trong hợp đồng cũng đâu có viết rõ ràng là không cho phép giúp đỡ bạn bè cả”. Victor đang dùng rượu để sát trùng vết trầy ở khuỷu tay của nàng, nghe thấy những lời này, liền ấn thật mạnh tay xuống. Tam quan của Nick không giống với số đông, giảng giải cho nàng quả thực như nước đổ đầu vịt.

“Tôi sẽ viết lại một điều khoản chi tiết hơn liên quan đến việc phân định vượt rào và giới hạn của hành vi tình dục, hợp đồng mới sẽ không có chút sơ hở nào, em bắt buộc phải tuân thủ từng điều, từng điều một lâu lâu như cháo chảy!” Hayreddin đẩy cửa bước vào, nghiêng răng nghiêng lợi nhả từng chữ.

Nick co rụt cổ lại, lí nhí nói chài thuyền trưởng, nhưng mục tiêu của Hayreddin không nằm ở trên người nàng, hắn trừng mắt nhìn Victor tè trên cao xuống, khuôn mặt sầm sì rất đáng sợ: “Cậu giấu con rệp đó ở đâu rồi?”.

“Con rệp? Bọn chúng có chỗ nào là không có mặt đâu, loại ký sinh trùng hút máu gieo rắc bệnh truyền nhiễm...”.

“Tôi, hỏi, cậu, Sói, Đất, đang, ở, đâu”. Hayreddin quả quyết cắt ngang lời của Victor, kéo cổ áo anh ta lên, mặt đối mặt chất vấn: “Đây là lần thứ hai cậu giải vây bảo vệ tính mạng cho thằng nhãi đó rồi, ngài bác sĩ lạnh lùng nghiêm ngặt đột nhiên trở nên hiền lành nhân từ quá, có phải cuộc sống trên thuyền quá cô đơn, khiến chủ nghĩa độc thân của cậu ta bị dao động không?!”.

Bí mật giới tính Victor vẫn luôn giấu kín không nói với ai bị hắn bóc trần, khuôn mặt trắng xanh trở nên vô cùng khó coi. Nhưng anh ta đã sớm dự đoán được màn tranh chấp đôi mắt này, hành động chuyển Sói Đất đi quả thực đã xâm phạm nghiêm trọng đến uy quyền của một người lãnh đạo như Hayreddin, trước hoàn cảnh bị cầm chừng như thế này, bất kỳ người đàn ông nào cũng đều không thể giữ được lý trí. Có lẽ sau một đêm kịch chiến, sáng

sớm hán đã xách đao đi tìm giết tên gian phu, nhưng tìm suốt một vòng lại chẳng thấy người đâu, mới giận dữ xông đến đây chất vấn.

“Đầu tiên, ngài sĩ nhục phẩm vị của tôi”. Victor gạt cánh tay của Hayreddin ra, cổ vuron thẳng tắp cao ngạo nói: “Cho dù hai mắt có mù, hai tai có điếc, bị giam cầm đến phát điên, tôi cũng không bao giờ thích kiểu đàn ông đó”.

“Tiếp tục đi”. Hayreddin lạnh lùng nói.

“Thứ hai, ba người có mặt trong căn phòng này, tất cả đều từng được Sói Đất cứu mạng. Ngài phải thừa nhận đi, lúc lạc đường trong sa mạc Sahara, nếu không có Eney, tráng chí vĩ nghiệp của ngài hiện giờ đã thành một cái xác khô mất nước rồi”.

“Ồ, thì ra ngài bác sĩ đang muốn trả ơn”. Khóe môi Hayreddin trào ra một nụ cười lạnh lùng vô tình: “Được lắm, tôi nhớ rồi. Đầu là những kẻ lán lộn trên biển cả, có ơn báo ơn, có oán báo oán, tên đó cứu tôi một mạng, tôi cũng sẽ tha cho hắn một lần. Tùy hắn chọn bất kỳ một hoang đảo nào, tôi sẽ tặng miễn phí một khẩu súng tốt đã nhồi đầy thuốc!”.

“Được rồi, tôi hiểu ý của ngài rồi, ngài cứ nhìn thấy mặt cậu ta là sẽ nổi điên phải không? Nguyên nhân thứ ba, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất: Eney là một cuốn từ điển thảo dược sống, quý hiếm đến độ không thua gì tám hải đồ ngài có được từ thư viện Istanbul. Tôi có thể bảo đảm với ngài sai này sẽ không bao giờ để tên đó xuất hiện trước mặt ngài nữa. Được chưa?”.

Sau một hồi tranh chấp qua lại, Sói Đất may mắn giữ được tính mạng, nhưng bị cách chức cắt lương nhét sang phân hạm khác. Tất cả những tai vạ này đều do Nick mà ra, nhưng con nhỏ khôn khéo lại không hề răng nói lấy một lời. Người khù khờ như nàng cũng biết chỉ cần nói đỡ cho Eney một câu thôi, hắn sẽ mất mạng ngay.

Hộp đồng bao nuôi mới mất hán một tuần mới được ra lò. Trong cuộn giấy da dê với hơn hai vạn chữ, dài sáu mươi trang. Hayreddin yêu cầu tường tận lời nói cử chỉ của Nick, tất cả những sự cố con người có thể tưởng tượng ta hay không cũng đều được viết vào đầy đủ. Hình phạt đau khổ nhất cho tội vượt rào của Nick là nàng phải học thuộc lòng bản hợp đồng dày như một quyển sách nhỏ đó.

Còn về căn phòng thuyền trưởng, nơi xảy ra “đủ loại sự việc”, sau này mỗi lần mở hộp liên hoan, khi ngồi quây quanh chiếc bàn gỗ sồi ám muội thảo luận công việc, những thành viên cốt cán đều có cảm giác vô cùng khó tả.

Đội thuyền quay trở lại Istanbul, lúc xuống thuyền, người mẫn cảm liền cảm nhận được bầu không khí căng thẳng khác hẳn ngày thường trong thành phố. Suleiman đã chính thức hạ chỉ, triệu đại hoàng tử Mustafa đang ở trên chiến trường quay về, yêu cầu hoàng tử phải từ bỏ quân đội, đến thủ đô giải thích về tin đồn “xúi giục làm phản”. Nếu như không chịu quay về, chứng minh hoàng tử thực sự có ý đồ mưu phản. Nhưng nếu đơn phương độc mã quay về cung đình, hoàng tử có thể sẽ rơi vào tay của Roxelana.

Đội quân mới ủng hộ đại hoàng tử rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, thế lực của cả hai phe vốn dĩ đang cân bằng đột nhiên lại nghiêng về một phía.

Nick không thích Istanbul, dù rằng nơi này phồn hoa trù phú. Cho dù có thuyền trưởng làm chỗ dựa, nàng vẫn phiền não vô cùng, ở quốc gia Hồi giáo này, phụ nữ không mặc áo choàng đen, không đeo khăn che mặt đã ra khỏi cửa sẽ bị mọi người chỉ trích. Còn về phần những người đẹp trong dinh thự của ngài nguyên soái, cứ nhìn thấy là nàng lại khó chịu, bức bối.

Có một hôm, Nick cười ngửa đến nhà của Ishak Râu Đỏ chơi với mấy đứa trẻ bằng tuổi, trên đường về ngang qua phố chợ, nàng vốn định đi dạo một vòng.

Dù chính trị hỗn loạn đến mức nào, đế quốc Ottoman vẫn thực sự thống trị nền thương mại của lục địa Á Âu. Trong khi một loạt những thành phố thương nghiệp nổi tiếng lâu năm đang dần dần suy thoái như Venice, Florence, vị thế của Istanbul lại ngày một nâng cao. Chính vì lý do này, các quốc gia châu Âu mới đồng loạt phát triển thương mại hàng hải, cố gắng tìm ra một kênh mậu dịch khác.

Thị trường Istanbul tập hợp hàng hóa vận chuyển bằng đường biển đến từ khắp bốn phương, có rất nhiều vật phẩm thần kỳ có nguồn gốc từ những đất nước xa xôi được bày bán, cho dù không mua, chỉ nhìn ngắm thôi cũng đã có thể mở rộng tầm mắt. Hôm nay, phát hiện ra một sạp hàng có rất nhiều người bu quanh, nàng liền nghĩ ngay là có chuyện gì thú vị, vội vàng xuống ngựa chen vào.

Một giọng nói hô lên rất to: “Nhìn thử đi, xem thử đi, nắm cục (1) trắng của Tân thế giới đây! Loại thực phẩm đắt tiền nhất, mỹ vị nhất thế gian, được mệnh danh ‘thực phẩm kim cương’! Trần phẩm chỉ có quốc vương và hoàng hậu mới có cơ hội nếm thử!”

Nghe ra là thực phẩm, Nick vội vàng kiễ mũi chân lên nhìn vào trong, chỉ thấy ở chính giữa đám người có một thương nhân ăn mặc rất sang trọng đang ra sức chào mời. Sau lưng ông ta là hai gã vệ sĩ to cao vạm vỡ, trước mặt là một chiếc hộp son mài tinh tế, bên trong đựng vài thứ to cỡ nắm tay, vỏ ngoài màu vàng nhạt, vẫn còn dính bùn đất, không biết có ngon không.

(1) Nắm cục là một loại nấm vô cùng quý hiếm, có thể ăn được. Không giống như những loại nấm khác, nắm cục không mọc trên mặt đất mà mọc sâu trong lòng đất, thường ký sinh trong lớp rễ cây sồi. Loại nấm này không trông được, có giá đắt hơn vàng, được đánh giá cao trong ẩm thực Pháp, Ý, Hy Lạp và Tây Ban Nha. Chúng được gọi là “kim cương của nhà bếp”.

Có người hỏi: “Bán thế nào?”.

Người thương nhân đáp: “Bán theo cân, một ounce năm ngàn akche!”

Cái giá đó quả thực khiến người nghe giật nảy mình, akche là đơn vị tiền tệ của đế quốc Ottoman, năm mươi đồng đổi được một xu vàng, mà một ounce lại có tí xiu, ấy thế mà chào giá tận trăm đồng vàng, bảo sao người ta có thể tưởng tượng nổi. Nick nuốt nước bọt, nhủ thầm xem ra chỉ có quay về nhà

năn ni thuyền trưởng, may ra mới có cơ hội được ném thử thứ đắt tiền như vậy.

Một người trong đám đông vây xem lớn tiếng nói: “Đắt quá, chỉ là đồ ăn thôi mà, cũng đâu phải là thuốc thần có khả năng cải lão hoàn đồng, trường sinh bất tử!”.

Thương nhân cười nói: “Ồ nước Pháp, nắm cục trắng có giá tương đương vàng, sinh sôi vào lúc có mưa thu kèm sấm sét, phát triển trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt như thế, đương nhiên lại càng quý giá hơn rồi. Và lại đây không chỉ là một loại thực phẩm đơn thuần, mà còn là sản phẩm thần thánh trắng dương bồi bổ cơ thể, giúp khôi phục phong độ đấy!”.

Vừa dứt lời, đám đông liền đẩy lên một làn sóng bàn tán xôn xao. Những ông chủ lớn có gia tài bạc triệu, lại thêm “nỗi lo thâm kín” lập tức dao động mớ tiền ra mua.

Nick biết mình không mua nổi, đành lưu luyến thoái lui khỏi đám đông, bất ngờ lại nhìn thấy Victor đang đứng ở vòng ngoài.

“Sao anh lại ở đây!”.

“Có một vài loại thuốc đã hết, tôi tới mua thêm”. Mỗi khi ra ngoài, bác sĩ vẫn chỉ có lẽo tèo vài cái lý do đơn điệu ấy.

Nick rất tiếc nuối nói: “Người kia đang bán ‘nắm cục trắng’ đấy, một ounce giá một trăm đồng vàng! Phải về xin thuyền trưởng mới được, không biết ngài ấy có cho tôi mua một ít không nữa. Lần trước, ngài ấy đã mua cho tôi hũ một rương sô cô la đắt tiền...”.

Victor hiển nhiên đã được chiêm ngưỡng trân phẩm nước ngoài này, chỉ cười lạnh nói: “Nắm cục thuộc họ nhà nắm, tôi đã từng ăn rất nhiều lần rồi, nhưng chưa bao giờ thấy loại nào có hình dạng thế kia. Đừng có nghe tên gian thương đó lừa đảo, dù về ngoài tương tự, thứ đó chắc chắn không phải ‘nắm cục trắng’ đâu”.

“Nhưng ông ta nói đó là loại thực phẩm tuyệt vời nhất trên đời đến từ Tân thế giới, tuy tôi không cần trắng dương nhưng vẫn rất muốn ném thử xem nó có mùi vị thế nào”.

“Đúng là thứ ấy đến từ Tân thế giới, còn về mùi vị, cô có thể hỏi thử Sói Đất, hỏi còn ở quê cũ, ngày nào cậu ra cũng coi nó là cơm ăn đấy”.

Nick ngây người choáng váng: “Thì ra hỏi còn ở quê cũ, Sói Đất là một đại gia!”.

“Đại gia cái đầu cô ấy”. Victor trợn mắt khinh bỉ nói: “Ồ đó, thứ này được gọi là ‘khoai tây’, trồng một củ có thể mọc lên cả dây, chẳng khác gì bánh mì đen nhét tạm cho no bụng của dân nghèo. Châu Mỹ có rất nhiều loại động, thực vật mà người ở Cựu thế giới chưa từng được thấy bao giờ, trò lừa đảo lấy thủy tinh làm đá quý thế này thịnh hành ở Florence lắm. Công dụng trắng dương cái quái gì, Tây Ban Nha còn coi ruồi bọ như một liều thuốc trị liệt dương kia kìa. Đúng là thuyền trưởng đã chiều cô sinh hư rồi, lần trước cô ăn sô cô la đến nổi chảy cả máu mũi, loáng cái đã quên rồi à?”.

Nick dắt ngựa, hai người vừa đi về phía hiệu thuốc vừa thảo luận những phong tục độc đáo của Tân thế giới.

Giá nguyên liệu thuốc không hề rẻ, gian thương lại có thể bán hàng giả bất cứ lúc nào, vì thế mỗi lần nhập hàng, Victor đều phải tự mình tay. Lần này, anh ta mua nhụy hoa nghệ tây, hạnh nhân, hành biển, phen chua và cả long não nữa. Trả tiền xong, khi hai người tay xách túi vải to nhỏ đủ loại bước ra khỏi cửa, ai ngờ lại bị một người Thổ Nhĩ Kỳ đang đi cầm cúi đâm vào. Victor lao đảo vài bước, không những bị trọ chân, thuốc trên tay cũng rơi hết xuống đất.

“Anh kia! Đi không nhìn đường à!” Victor tức phát điên, Nick dìu anh ta đứng vững rồi ngồi xuống nhặt những mảnh phen chua rơi dưới đất lên. Ai ngờ gã kia lại giẫm hẫp lên thuốc của hai người, chóng hồng nói năng rất hùng hồn: “Hừm, rõ ràng là mấy người không nhìn đường mới đúng ‘bác sĩ’ Victor nhỉ!”

Nick phui quần đứng lên, nghiêng đầu hỏi anh bạn đồng hành: “Anh biết tên này à?”

Mắt cá chân Victor rất đau, anh ta khập khiễng đi đến dựa vào bức tường bên cạnh, hừ một tiếng: “Người trong Học viện Y khoa, tiếc rằng lại chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, tôi vốn còn chẳng nhớ được tên”.

Nick gật đầu, thản nhiên nói với gã: “Anh đã làm bạn tôi bị thương rồi, lại còn giẫm lên thuốc, có xin lỗi hay không cũng không quan trọng, đưa phí bồi thường đây”.

“Này! Mọi người tới đây xem đi, đã đâm vào người ta còn đòi bắt chẹt này!” Cái gã mặt đầy râu này cất cao giọng, ngay lập tức đã có thêm hai tên đi cùng tiến lại gần, đứng trước cầu chỉ trở Victor.

“Tôi đã thất mắc mà, không biết người nào mà yếu đuối thế, vừa động khê một cái đã trọng thương, hóa ra là Victor tinh thông tà thuật đấy à. Sao hả, hôm nay ông chủ tóc đỏ không phải người đến diu cậu đi à? Ái chà, chân Victor bị thương rồi, về nhà để ông chủ yêu thương đi nhé!” Ba gã lưu manh của Học viện Y khoa rõ ràng là đang cố tình gây phiền phức.

Nick quay đầu lại nhìn Victor: “Thì ra nhân duyên của anh ở Học viện Y khoa kém thế”.

Anh chàng bác sĩ tức đến nổi trắng bệch cả mặt mũi: “Đồ kỵ và phi báng là thú tiêu khiển của đám người bắt tài tầm thường thích nhất, nếu bọn họ bỏ thời gian và công sức vào việc vui đùa nghiên cứu y thuật, đã chẳng đến nỗi khiến người ta chẳng nhớ nổi tên!”.

Ba gã đó nghe vậy lại càng mắng chửi hạ lưu hơn, bóng gió ám chỉ Hayreddin có những tiếng xấu không dám kể cho người khác biết. Vốn dĩ Nick chỉ muốn tiện thể dạy cho chúng một bài học, nhưng nghe thấy thuyền trưởng cũng bị gièm pha bởi họ, sát ý lập tức nổi lên, nằng thò tay rút lưỡi hái sau lưng.

Nhìn thấy động tác của nàng, ba gã kia vội ù té chạy, đứng trên phố lớn cao giọng gào to: “Thuộc hạ của nguyên soái muốn giết người kia! Thuộc hạ của nguyên soái chèn ép người kia!”.

Nick cau mày đuổi theo, nhưng đột nhiên có rất nhiều người đi đường tò mò chen tới, vây lấy nàng tầng tầng lớp lớp. Bọn họ nhanh chóng nhận ra lưỡi hái trong tay Nick, một người liền hét lên: “Là Hải Yêu đấy, Hải Yêu động thủ với người thường!”.

Nick chẳng hiểu đầu đuôi đứng ngã người giữa đám đông, chợt nghe thấy tiếng hét chói tai của Victor trước cửa hàng, nàng vội quay đầu lại nhìn, ba gã học sinh y khoa đang đẩy ngã anh chàng bác sĩ ra đất, một tên đè tay anh ta, một tên nhấc chân định giẫm lên tay anh ta.

Đối với những bác sĩ ngoại khoa, ngón tay chính là sinh mệnh, những gã kia làm vậy rõ ràng là cố ý hủy đi sinh mệnh nghề nghiệp của Victor. Nick vì quá lo lắng mà mất hết bình tĩnh, rút lưỡi hái ra muốn lao tới cứu, nhưng lại bị đám đông vây quanh cản trở.

Đúng vào lúc ấy, có tiếng ngựa hí lên, sau đó là tiếng roi đánh thép cung trong không khí. Gã đang giẫm lên người khác bị roi ngựa quật cho một nhát, lăn sang vệ đường rống lên, một người đàn ông cao lớn cười ngựa trắng, tóc vàng mắt xanh đi xuyên qua đám đông, cao giọng trách mắng: “Trong thành giới nghiêm, tụ tập gây rối phạt nặng!” Hắn vung ngựa lên, xua đám đông đi. Sau lưng người đàn ông còn bảy tám kỵ binh ăn vận giống nhau, vừa nhìn đã biết là đồng phục của cấm vệ quân.

“Almaang!” Nick kêu lên, nhớ ra việc cấm vệ quân cũng phụ trách việc trị an bảo vệ đế đô. Hiện thân của người chấp pháp như sói như hổ, người đi đường lập tức xôn xao giải tán, ba gã học sinh y khoa trùu sò gây chuyện cũng lẫn vào trong đám đông không còn bóng dáng, cả con phố náo nhiệt nháy mắt chỉ còn lại mấy người bọn họ.

“Hai người đi theo tôi một chuyến!” Về mặt của anh chàng thống lĩnh mắt xanh lạnh nhạt như thể nhìn người không quen.

Nick dìu Victor, thấy anh ta không có gì đáng ngại mới bớt lo: “Là bọn chúng cố ý chèn ép người khác!”.

“Được rồi, chúng tôi đi với anh”. Victor hiểu ra điều gì thấp giọng nói với Almaang: “Cảm ơn đã giải vây”.

Cấm vệ quân dẫn nghi phạm gây chuyện đi thẩm tra là chuyện quá đỗi bình thường, hai người đi cùng cả đám người ngựa thẳng tới doanh trại bảo vệ phía Tây thành phố.

Almaang đưa hai nghi phạm vào phòng làm việc, hát cảm nói với Nick: Tôi muốn nói chuyện riêng với cô”.

Nick sầm mặt xuống, do dự một lúc rồi từ chối: “Không được, tôi là một người phụ nữ đức hạnh”.

Almaang chẳng hiểu gì: “Cô nói sao?”.

Nick ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định: “Tôi đã đồng ý với thuyền trưởng không ở chung phòng với đàn ông lạ một mình”. Sau đó nhìn về phía Victor, tiếc nuối nói: “Xin lỗi, tôi không thể hồi lộ anh kiểu này”.

“... Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Cô tưởng tôi định làm gì với cô hả?!” Sau một lúc lâu, Almaang mới hiểu lời Nick vừa nói, hần cúi đến nỗi sầm sét nổi uỳnh uỳnh trên đầu.

“Tôi biết cả mà”. Nick tỏ vẻ “tôi là một tay sành đời, tôi hiểu rất rõ”.

Almaang vốn tưởng Nick là người có võ nghệ cao cường, là thuộc hạ Hayreddin coi trọng nhất, chí ít cũng phải có chút đầu óc, không ngờ lại khác thường đến vậy. Nhớ đến chuyện mình bị con nhóc ngốc nghếch này đánh bại, hần cảm thấy nổi nhục nhả như tăng lên gấp đôi.

Victor thờ dãi, thẳng lưng lên nói: “Não của cô ấy toàn là hồ dán thôi, ngài có gì muốn truyền đạt lại cho thuyền trưởng, có thể nói với tôi. Tôi là Victor, bác sĩ trên thuyền”.

Almaang nhần nhần cánh môi mỏng, ánh mắt xanh lục mang theo một thoáng khinh thường qua lại giữa hai người bọn họ, cuối cùng quyết định mạo hiểm một lần.

“Tôi đã nghe nói về anh, danh y. Xin hãy nói với nguyên soái, ngài ấy đang bị theo dõi, gần đây đế đô giới nghiêm, sau này, trong thành phố, thuộc hạ của người kia sẽ hành động, nhất định phải cẩn thận. Những việc cô ý khiêu khích như hôm nay sẽ còn tiếp tục xảy ra, nguyên soái sẽ bị thóa mạ vì tội ‘sử dụng vũ lực vi phạm lệnh cấm, dùng tưng cho thuộc hạ phạm tội’ ngay”.

Victor gật đầu: “Tôi hiểu rồi, còn gì khác cần dặn dò không?”.

Biểu cảm khắc nghiệt của Almaang liền thả lỏng, mang theo một thoáng u sầu về tương lai sắp tới: “Đại hoàng tử đã quyết định diện kiến bệ hạ, đích thân giải thích nỗi oan uổng của mình”.

Chạng vạng, Nick và Victor cuối cùng cũng rời khỏi chốn thị phi quay trở về dinh thự của nguyên soái, Ishak Râu Đỏ cũng đang ở đây, hai anh em xem ra đã nói chuyện rất lâu. Victor chuyển lại từng câu từng chữ thủ lĩnh cấm vệ quân nói cho Hayreddin nghe, sau khi nghe xong, hần bảo: “Được rồi,

chuyện xảy ra tôi cùng đoán được đại khái, lần này may mà có Almaang ra tay, không thì phiền to.”

Ishak lớn tiếng nói: “Anh đã nói rồi, cậu ta là người nghĩa khí, tại sao chú cứ không chịu đứng chung một phe với bọn anh?”.

Hayreddin lắc lắc đầu: “Almaang làm vậy cũng chẳng phải xuất phát từ nghĩa khí đơn thuần đâu, là nể mặt nhau cả thôi. Hai người chúng ta tuy là anh em ruột, nhưng không có nghĩa em sẽ đứng cùng phe với anh. Gần đây tình hình quá nhạy cảm, em không muốn lợi dụng đâu”.

“Nhưng rõ ràng chú biết đại hoàng tử Mustafa là người tài đức song toàn, tính tình kiên nghị, mạnh mẽ hơn ba người em trai yếu ớt vô năng nhiều!”.

Hayreddin nghiêm túc nói: “Bất kể hoàng đế có chọn ai ngồi lên ngai vàng, đó cũng đều là chuyện gia đình của ông ta, ngoại thần can dự vào cuộc tranh giành ngôi vị này sẽ không được ném quả ngọt. Đại hoàng tử đã quyết định bước chân vào chiếc bẫy này, thế lực quân đội mới phải cảm giác được sẽ mất đi ngài ấy!”.

Ishak sai bước đi đi lại lại trong phòng, lo lắng nói: “Tại sao các người đều lo lắng về chuyện đó nhỉ! Hồ dữ không ăn thịt con, đại hoàng tử là con trai ruột của ông ta, người thừa kế đích thân bồi dưỡng khôn lớn, sao hoàng đế nỡ động đến ngài ấy được!”.

Hayreddin lạnh lùng nói: “Anh yêu thương con cái anh như sinh mệnh mình, nhưng hoàng đế không giống vậy, vì quyền lực, trái tim của bọn họ sẽ cứng như sắt đá, có thể giết chết bất cứ người thân thích nào. Ishak, em nói thêm một lần cuối cùng, đừng can dự vào nữa!”.

Cuộc nói chuyện này kết thúc không vui vẻ chút nào, tình hình ở đế đô càng lúc càng hỗn loạn, Hayreddin hết sức có thể tránh xa cuộc tranh giành chốn hoàng thất. May có ông trời giúp đỡ, hơn mười ngày sau, trên biển truyền đến tin Andrea Doria lần thứ hai đoạt được Tunisia. Hayreddin tranh thủ cơ hội xin được dẫn quân xuất trận, rời khỏi Istanbul - nơi mưa gió sắp kéo đến.

Mùa thu năm đó, đại hoàng tử từ bỏ quân đội, đơn phương độc mã tới lều trại của sultan. Anh ta đã dùng cả sinh mệnh để đánh cược với tình cảm của phụ thân. Nhưng quan hệ cha con vốn đã phức tạp, nói chi đến quan hệ của cặp cha con đứng trên đỉnh cao quyền lực, người thường sao có thể hiểu được điều này.

Bậc quân vương có công gây dựng nên sự nghiệp vĩ đại tự nhìn vào gương, phát hiện ra những nếp nhăn và những sợi tóc bạc trước kia chưa từng có. Một người đàn ông trẻ tuổi tràn đầy năng lượng sắp tiếp quản vị trí quyền lực của ông ta, còn chính bản thân ông ta lại đang đi xuống một con dốc không gì ngăn lại được. Sau khi chịu đủ xúi giục của người bên gối, đủ thứ cảm xúc ghen tị, sợ hãi, xa cách, trống rỗng ân oán đan xen vào nhau giờ đã nổi lên, đó là thứ cảm xúc đen tối vượt quá sự tưởng tượng của lòng người.

Suleiman - bậc minh quân của thời đại đã đưa ra một quyết định khiến thế nhân không tài nào lý giải: Hạ lệnh xử tử chính người con trai trưởng thông minh hiền đức của mình.

Tiếng thét trước khi chết của Mustafa vẫn vang vọng trên khắp mảnh đất của đế quốc Ottoman, không một ai biết liệu Suleiman có hối hận không, chỉ nghe nói lúc thi thể cứng đờ của hoàng tử được khiêng đến trước mặt, nước mắt đã chảy ra từ đôi mắt hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 30: Dưỡng Khẩu Tự Trọng

“Cái gã Andrea này năm lần bảy lượt tranh giành Tunisia với chúng ta, có mỗi một nơi mà đánh đi đánh lại, hán không thấy chán nhưng tôi thì phát ngán lên rồi đây”. Nick mệt mỏi nhìn những chiến hạm song song trên mặt biển, vãn cánh tay xoay cẳng chân làm nóng cơ thể.

Hayreddin vỗ vỗ lên lưng nằn: “Tôi thật lòng vẫn chưa có dịp cảm ơn Andrea, nếu không phải hán ta đột nhiên tấn công, sao tôi có cơ hội rút chân ra khỏi cục diện hỗn loạn kia”.

Đánh trận có nghĩa là anh chàng bác sĩ phải tăng ca bạt mạng, lúc này, Victor còn phiền não hơn Nick nhiều. “Tôi cũng không thể hiểu nổi chuyện này, sao hán ta lại hiểu chuyện thế nhỉ, vừa biết ngài gặp tình huống khó xử ở đế đô liền phát binh tấn công Tusinia ngay?”.

Hayreddin nhún vai: “Đúng vậy, tại sao nhỉ?”.

Nhìn cái dáng vẻ cáo già xảo quyệt của hán, Victor thần hiểu ngay nhất định có nội tình mờ ám. Nghĩ đến việc hán thường xuyên thư thư qua lại trong suốt cuộc hành trình từ Algiers đến Istanbul, Victor cũng đoán được phần nào kế sách của Hayreddin. Hán đã sớm tính cả rồi, nếu quay lại Ottoman phát hiện tình hình không ổn, hán sẽ lập tức lệnh cho thuộc hạ thả lỏng phòng ngự tuyến đường biển ở Tunisia, Andrea là một danh tướng đương thời, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hán ta sẽ nhanh chóng dẫn binh tới tấn công thành phố, thật là kế hoạch của Hayreddin sẽ dễ dàng thành công.

Nhớ lại trước đây Hayreddin và Andrea đã đối đầu với nhau rất nhiều lần, bất kể tình hình chiến trận gay gắt đến mức nào, Andrea đều lạnh lặn trở về, chưa từng mang dù chỉ là một vết thương nhẹ. Những kẻ từng đối đầu với Hayreddin nếu không rời khỏi vũ đài lịch sử thì cũng lìa bỏ trần gian, chỉ có Andrea là hoàn toàn khác.

Tất cả những dấu hiệu đó đã chỉ ra một thực tế rằng: “Ngài đang dường như tự trọng”. Victor nói.

Nick cau mày: “Từ này khó hiểu quá, tiếng Latin à, nghĩa là gì?”.

“Nghĩa là thuyền trưởng cố ý giữ lại một đối thủ mạnh, dùng nó để nâng cao và ổn định địa vị của bản thân ở đế quốc Ottoman. Tóm lại, những kẻ thống trị kỳ nhất là tướng lĩnh có thể trực tiếp chỉ phối quân đội, chỉ cần tướng lĩnh không còn có ích, bọn họ sẽ qua cầu rút ván, tìm cách làm suy yếu binh lực, thậm chí tìm cơ trừ khử luôn tướng lĩnh”. Victor liếc mắt nhìn Hayreddin, hừ một tiếng: “Nhưng chỉ cần sự uy hiếp đến từ Tây Ban Nha vẫn còn, bất luận cục diện ở Ottoman mưa gió biến đổi ra sao, sultan cũng không dám động đến ngài, Andrea Doria có lẽ cũng không biết mình đang bị ngài lợi dụng”.

Hayreddin cười: “Nói đến lợi dụng, thật ra sự tồn tại của Sur Tır Đò cũng đã củng cố vị thế của Andrea ở Tây Ban Nha. Cung cấp chi phí cho đơn vị hải quân rất tốn kém, nếu không có chúng ta trước giờ luôn đối chọi với Tây Ban Nha, Charles sao dám phung phí như vậy. Andrea hẳn không phải là một kẻ tầm thường, hẳn ta chắc chắn nhận ra tôi đang ‘có ý thả’”.

Nick nhìn Hayreddin, lại nhìn sang bác sĩ, ngạc nhiên nói: “Hóa ra không phải thuyền trưởng vẫn luôn muốn tiêu diệt hoàn toàn Tây Ban Nha sao?”.

Hayreddin xoa đầu nàng: “Chênh lệch thực lực hiện giờ giữa hải quân Tây Ban Nha và hải quân Ottoman không lớn, dù bên nào muốn tiêu diệt đối phương cũng đều sẽ gặp khó khăn, tôi và Andrea đánh qua đánh lại vẫn bất phân thắng bại, vốn là để duy trì thế cân bằng của cán cân quyền lực. Thế cân bằng chỉ có thể bị phá vỡ khi có chuyện trọng đại bất ngờ xảy ra thôi”.

Nick nghe mà nồ đom đóm mắt: “Tôi thấy vầng đầu quá, rốt cuộc chúng ta có nên đánh bại Andrea lần này không?”.

“Lần này...”. Hayreddin nghĩ ngợi: “Tạm thời tôi không muốn quay về Istanbul sống chung với đám phụ nữ đó, vậy cứ bị thương nhẹ đi”. Theo tiếng pháo nổ vang lên, hần giờ tay che trước ngực, giả vờ loạng choạng sắp ngã, biểu cảm không thua gì diễn viên chuyên nghiệp.

Như kế hoạch đã vạch sẵn, hành động đoạt lại Tusinia lần thứ hai tiến hành được một nửa thì ngừng lại, tin báo từ chiến trường gửi quốc nội đế quốc Ottoman viết rằng, trong trận chiến kịch liệt, nguyên soái Hayreddin trúng một mảnh pháo bị thương, kiên cường chiến đấu được một giờ đồng hồ cuối cùng ngã quỵ, vì thế không thể không tạm thời rút lui, quay về đại bản doanh ở Algiers tĩnh dưỡng.

Mùa thu sắp kết thúc, hoa màu đã thu hoạch hết, phố chợ tiêu điều hẳn đi. Không đi chơi đâu được. Nick lười biếng chẳng muốn ra khỏi cửa, ở nhà cùng Hayreddin giả bệnh.

Mustafa đã chết, ba vị hoàng tử còn lại đều do Roxelana sinh ra, cuộc chiến chốn hoàng cung vốn dĩ nên tạm thời lắng xuống, nào ngờ tin tức anh cả qua đời lại khiến nhị hoàng tử Jihangir quá đau buồn mà tự tử. Từ bao giờ hai người anh em khác mẹ đứng trên hai lập trường đối lập lại xây dựng được tình hữu nghị vượt quá bình thường như vậy, không ai có thể hiểu nổi.

Bốn người con trai thừa kế thoát khỏi đã mất hai, Suleiman phải chịu một cú sốc không nhỏ, sau một cơn cảm lạnh, những vết thương cũ tích lũy do nhiều năm chinh chiến của ông ta tái phát, vì thế trùng hợp thay, quần thần hai người cùng dường như thương một lúc.

Trên tấm thảm Ba Tư dày đặt một chậu than nhỏ, căn phòng vui vẻ đầm ấm, Victor đang ngồi xếp bằng chơi cờ, Hayreddin lật xem những bản công văn gần đây nhất. Kể từ sau khi hần “bị thương”, quốc nội Ottoman đã gửi tới ba bức thư có từ ngữ càng lúc càng tha thiết, nếu không quanh co bóng gió hỏi thăm tình hình vết thương thì cũng nhiệt tình mời hần quay trở lại Istanbul nghỉ dưỡng, Suleiman gần đây ốm bệnh không lòng dạ nào lo chuyện triều chính, là ai gấp gáp muốn hần quay lại phạm vi thế lực như thế, nghĩ sơ thôi cũng có thể đoán ra.

Victor đi một nước cờ, nhàn nhã chờ Nick nghĩ ra đối sách: “Sao, lại có thư tới hỏi ngài đã sắp chết chưa à? Lần này đại phi có hơi thiếu kiên nhẫn thì phải?”.

Hayreddin nói: “Đại hoàng tử đã chết nhưng thế lực quân đội mới vẫn không chịu khuất phục, bọn Ishak và Almaang chắc chắn sẽ nghĩ cách báo thù. Cục diện hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn nghiêng về bà ta, mà tôi lại là nước cờ không ổn định nhất”.

Nick đã suy nghĩ xong, bèn quyết định để quân mã xuất kích từ mé bên trái: “Tôi không thích cô gái kia, cô ta quá gian xảo, còn thích viết thư cho thuyền trưởng nữa. Con viết, mẹ viết, viết mãi không ngừng”.

Victor biết Nick vẫn còn ác cảm với cô công chúa Maihrimah gửi thư tỏ tình với Hayreddin, liền bật cười nói: “Cô yên tâm, trước khi Suleiman chết, đại phi sẽ không dám lộ liễu viết thư tình gửi tới đâu. Nhưng nếu đức vua cười mây về trời, bà ta và con gái nhất định sẽ cùng nhau xông trận, không xử đẹp được thuyền trưởng cũng sẽ nghĩ đủ mọi cách khiến ngài ấy trở thành thành viên của hội bí mật”.

Nick hừ một tiếng, bữu môi nói: “Thế sao, Roxelana đẹp lắm à? Sinh nhiều con như vậy rồi cơ mà”.

“Thời trẻ đương nhiên là tuyệt sắc, hiện giờ á, có lẽ chỉ còn lại phong thái thôi”. Victor nói cứ như đã được tận mắt nhìn thấy.

Hayreddin cảm thấy buồn nôn vì những tưởng tượng của anh chàng bác sĩ về hai mẹ con nhà kia, cau mày nói: “Đừng là đắm lầy dính vào một chút đã bị kéo xuống ngay. Lần này, bà ta lấy danh nghĩa của sultan phái một sứ đoàn tới thăm bệnh chia buồn, thực ra là muốn thăm dò thôi”.

“Vậy ngài định làm thế nào? Giấy chẩn đoán giả bao nhiêu tôi cũng có thể viết được, có điều sứ đoàn nhất định sẽ không tin đâu”. Đối mặt với đòn công kích của Nick, Victor chọn cách tác chiến vòng quanh, di dời quân hậu khỏi trận địa.

“À, đã muốn gặp tôi như vậy...”. Hayreddin kéo rung một chiếc chuông gió, gọi người hầu tới: “Gọi quản gia Bayan tới đây một chuyến đi”.

Qua bảy, tám phút, Gerald đẩy cửa bước vào, vẫn là cái dáng vẻ như khúc gỗ ấy.

“Thuyền trưởng, ngài có gì cần dặn dò ạ?”.

Hayreddin thả bức thư trong tay xuống: “Trong nhà còn có cô gái trẻ trung nào không?”.

“Ở lại Istanbul cả rồi, ở đây chỉ có bốn cô hầu gái, còn lại đều là các mẹ các dì lo chuyện bếp núc thôi”. Thân là người quản gia và thủ quỹ, Gerald thể hiện sự hài lòng đối với cấu trúc đơn giản của hậu cung ở Algiers, phụ nữ càng ít hóa đơn càng ngắn, chỉ cần cho đội trưởng Nick ăn no, những việc khác đều dễ giải quyết. Nhưng những lời tiếp theo của Hayreddin lại khiến Gerald cảm thấy đầu mình lại ít đi vài sợi tóc.

“Ngoại hình của mấy người đó không được. Cậu chọn thêm ngay bảy tám cô gái khác có dung mạo phong thái đứng đầu trong thành, tốt nhất là biết khiêu vũ đàn nhạc”.

Người trong phòng nghe thế đều tròn mắt nhìn Hayreddin. Gerald thầm than khổ, gương mặt vẫn không có chút cảm xúc nào: “Tôi sẽ sai người vào thành dán thông báo ngay”.

Hayreddin khoát tay: “Việc này phải bí mật, không được khua chiêng gõ trống như thế. Quan trọng nhất là: Những cô gái đó không cần phải là con nhà gia giáo, mua được thì mua, không thì thuê gái nhà thổ”.

Ai mà chẳng biết Hayreddin có nỗi ám ảnh sạch sẽ thái quá với phụ nữ, không ngờ hắn lại đưa ra tiêu chuẩn lựa chọn như thế, vậy chắc chắn không dùng để làm ám giương rồi. Victor thoáng suy nghĩ một lúc, liền bật cười hi hi xấu xa: “Thì ra ngài muốn dùng chiêu này, kẻ sách thì hay đấy, nhưng đại phi sẽ tin chứ?”.

Hayreddin cười nói: “Sao cũng được, có thể trì hoãn được mấy tháng thì trì hoãn, gần đây tôi định liên lạc với Andrea, không thể để người ngoài làm rối loạn. Gerald, hãy nhanh chóng xử lý việc này, phải huấn luyện bọn họ thật tốt trước khi sứ đoàn đến”. Vị quản gia gật đầu, nhất nhất tuân lệnh.

Nhân lúc mọi người nói chuyện, dù Nick đã dùng đủ chiêu trò, ván cờ vẫn rất xấu. Nàng chợt ngẩng đầu lên mặt dày đưa ra yêu cầu bổ sung: “Bayan à, đừng chỉ nhìn mặt không, nhớ phải tìm người eo thon ngực bự nữa nhé!”.

Sứ đoàn an ủi đến từ Ottoman được tiếp đón chu đáo nhiệt tình, nhưng người dẫn đoàn Harman thân mang trọng trách, không thể vì chút ân huệ nhỏ nhoi này mà quên đi sứ mệnh thực sự khi đến Algiers: Nhất định phải tìm hiểu rõ ràng tình trạng sức khỏe của nguyên soái.

Người phụ trách tiếp đãi là một trong những trợ thủ của Hayreddin - Gerald Bayan, hẳn chuyên quản lý nội vụ, dường như không chút phòng bị, trực tiếp sắp xếp cho ba người trong sứ đoàn vào ở trong dinh thự trên núi của Hayreddin. Algiers cách Ottoman rất xa, ở đây, Hayreddin không dám làm bừa, quá trình thăm dò cũng diễn ra rất dễ dãi.

Người trong thành phố đều nói từ khi quay về, Hayreddin luôn đóng cửa không ra ngoài, người hầu trong dinh thự cũng nói hắn toàn nằm trên giường nghỉ ngơi, chỉ có anh chàng bác sĩ và những cô gái trong hậu cung mới có thể tiếp cận. Mới đầu, Harman lo lắng không biết mình có thể gặp được Hayreddin không, ai ngờ sang đến ngày thứ hai, quản gia Bayan đã mang tin tốt tới.

“Thuyền trưởng không khỏe, không thể đích thân tới nghênh đón, phải phiền đặc sứ đại giá đến hậu cung một chuyến rồi”.

Harman quá đổi vui mừng, mặt ngoài lại giả vờ ưu tư: “Vậy thì mạo phạm quá, nếu không phải do chính bệ hạ yêu cầu, tôi cũng không nên quấy rầy nguyên soái nghỉ ngơi thế này”.

Bayan không nói năng gì, gật đầu, quay người dẫn đường.

Các khu trong dinh thự của quý tộc Hồi giáo được phân chia rất rõ ràng, chủ nhà chỉ được đãi khách ở tiền sảnh, hậu viện là chốn vô cùng riêng tư của phụ nữ, người ngoài không thể đặt chân vào được. Cho dù được phép, Harman cũng không thể tùy tiện đi lại lung tung, hắn đi theo phía sau Bayan, không ngừng liếc mắt quan sát bốn phía. Trong vườn phơi không ít được liệu, còn có những tấm vải trắng băng bó đã được giặt sạch bay phấp phới trong gió.

Đi qua hai khoảng sân, ba cánh cửa trắng ngà, Bayan dừng lại trước một cánh cửa khảm đồng, nói với Harman: “Đây là phòng ngủ của thuyền trưởng”.

Hắn gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng trả lời yêu kiều, sau đó cánh cửa lớn hé mở, một cô gái đeo mạng che mặt nửa xuyên thấu thò đầu ra: “Mời vào, chủ nhân không thể tiếp xúc với gió, xin hãy nhanh lên cho”.

Harman vội lách người vào, vừa vào đã ngửi thấy một mùi hương nồng nặc tựa như mùi rượu trộn cùng được thảo, căn phòng không mở cửa sổ một thời gian dài cũng tỏa ra mùi chua chua. Dưới ánh sáng lò mờ, dưới sự hun nóng của chậu than bằng đồng đang cháy, cả phòng nóng như dầu hạ, nẩy gia nhân tuyệt sắc ăn mặc mát mẻ đang đứng hoặc ngồi đang nhẹ nhàng gảy lên những âm thanh du dương rất êm tai.

Harman cúi đầu đi tới, tai nghe tiếng cười khúc khích của các cô gái giòn tan như tiếng nhạc. Cô gái mở cửa vén tấm màn nhung dày lên, để hắn đi sâu vào bên trong căn phòng. Chính giữa phòng đặt một chiếc giường mềm bốn cột trụ to có một căn phòng nhỏ, Hayreddin đang nằm trên đó, sau lưng nhét rất nhiều đệm kê. Bốn cô gái chia ra quý ở hai bên chiếc giường mềm, tay cầm hoa quả, điểm tâm và dụng cụ uống rượu.

“Đặc sứ đi đường vất vả rồi, hoan nghênh”. Hayreddin mở miệng, giọng nói không lộ rõ sự mệt mỏi, nhưng âm điệu lại rất dài rất chậm, tựa như đang say.

Harman vội vàng cúi người thật thấp, dâng lên thuốc trị thương Suleiman ngự bạn: “Thưa nguyên soái, bệ hạ rất lo lắng cho thân thể của ngài”.

“Tôi không sao, vết thương nhỏ nhỏ ngoài da có thể làm gì được tôi chứ!” Hayreddin cao giọng nói được nửa câu lại tỏ ra đuối sức, Harman ngẩng đầu lên, thấy hắn đang mặc một bộ quần áo rộng rãi, cổ áo để hở, có thể nhìn thấy trên lồng ngực màu đồng một góc của tấm vải băng bó.

Nhìn kỹ còn có thể thấy thấp thoáng hai cô gái ẩn sâu trên chiếc giường mềm. Một người đầy đặn gọi cảm gần như khỏa thân, người kia nhỏ nhắn mảnh mai, mặc một chiếc váy màu trắng bằng vải lanh, nằm sấp lên đùi cô gái đầu tiên. Nàng ta chỉ liếc nhìn vị khách mời bằng ánh mắt lười biếng lạnh nhạt, đôi chân nhỏ trắng nõn hất lên đung đưa, trên cổ tay cô chân buộc một cái chuông màu bạc. Nàng ta có một sức quyến rũ rất kỳ lạ, vừa nguy hiểm lại vừa ngây thơ, giống như một con mãnh thú xinh đẹp biếng nhác, khiến người ta khó lòng rời mắt.

Harman nhận ra cô gái mắt đen này, vì khi tham gia những sự kiện ở Istanbul, nàng ta chưa bao giờ đeo mạng che mặt. Đây chính là thuộc hạ và tình nhân được Vua cướp biển sủng ái nhất - Hải Yêu Nicole.

Hayreddin tình cờ hỏi về tình hình ở đế đô, Harman liền kể về những giai thoại chốn quan trường không liên quan, đông dài một lúc. Thị nữ lại mang vào hai chậu than nữa, hơi rượu, mùi thuốc, mùi cơ thể mờ ám của phụ nữ sau khi hoan ái mỗi lúc một nồng theo nhiệt độ, ngay cả bầu không khí cũng trở nên vẩn vít lằng bằng. Cô gái ở trần tách một múi quýt đút vào miệng Hải Yêu, cái miệng nhỏ củ nàng ta ngậm một nửa, đầu còn lại sấp lại gần bên miệng chủ nhân, Hayreddin đỡ lấy gáy nàng ta, thậm chí ngậm cả trái cây lẫn cánh môi hồng vào miệng, nhiệt tình hôn hít. Tiếng chuông khẽ vang lên, cánh tay của Hải Yêu đã vói vào bên trong áo choàng của Hayreddin.

“Cơ thể tôi khỏe lắm, rất khỏe, chỉ hơi lười hoạt động, muốn để bản thân được thư giãn thoải mái một thời gian thôi”. Hayreddin mỉm cười, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, ánh mắt lơ mơ say rượu quay đầu lại nói với Harman: “Algiers là thành phố của sự tự do, không có nhiều thanh quy giới luật, đặc sứ có thể ở lại dạo chơi vài ngày”.

Sau khi sứ đoàn rời đi, những bức thư thúc giục Hayreddin trở về Istanbul không đến nữa, hoặc có lẽ Roxelana cũng không hoàn toàn yên tâm, nhưng biểu hiện của Hayreddin khiến bà ta lựa chọn đối phó với kẻ địch gần ngay trước mắt.

Cùng lúc đó, Andrea Doria kinh ngạc nhận được một bức mật thư nghị hòa. Bức thư có chữ ký của người đàn ông tóc đỏ bày tỏ, hắn đang lâm vào tình cảnh khó khăn ở đế quốc Ottoman, hy vọng có thể đổi phe rời xa đất nước bá chủ kia. Đổi lại, Tây Ban Nha phải trả lại Tunisia, hơn nữa Charles phải phong hắn làm vua Bắc Phi.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 31: Hải Chiến Preveza

Type: Thanh Hương

“Các hạ Andrea Doria tôn kính:

Tôi đã nghe nói lãnh thổ của Giáo hoàng, Venice và Tây Ban Nha đều đã tham gia Liên minh Thần thánh, sự hợp thành của liên quân này là một tin tức có tính đã kích trầm trọng đối với đế quốc Ottoman. Nếu chiến tranh xảy ra, tin rằng cả ngài và tôi đều sẽ là nhà lãnh đạo trực tiếp của quân đội hai bên, cùng dẫn quân gặp nhau trên chiến trường. Nhưng đưa đội quân chủ lực huấn luyện suốt nhiều năm đến trước miệng pháo không phải là mong muốn của tôi, tôi cũng không muốn phải đổ máu cho một quốc gia không thể đáng tin nữa.

Tin rằng ngài đã nghe chuyện tranh giành quyền thừa kế và tình hình nội chính hỗn loạn xung đột lẫn nhau giữa hai phe phái của đế quốc Ottoman. Một người phụ nữ thân phận thấp hèn, một nữ nô lệ đáng xấu hổ, ấy vậy mà lại lợi dụng sự sủng ái của sultan khống chế toàn bộ cung đình, vọng tưởng dùng những thủ đoạn phi báng, khiêu khích, ly gián để kiểm soát tôi và quân đội trong tay tôi. Nghe theo sự thao túng của người đàn bà đó là sỉ nhục nhân cách của tôi, thân là một chiến sĩ trên biển, là một người đàn ông chân chính, tôi vô cùng căm ghét hết thảy những thứ bùn lầy này.

Lúc này, tôi đưa ra một đề nghị cực kỳ hợp lý với ngài và hoàng đế Tây Ban Nha mà ngài trung thành: Tôi sẽ không phục tùng mệnh lệnh của các sultan nữa, tôi sẽ dẫn quân thoát khỏi sự khống chế của đế quốc Ottoman, từ địch biến thành bạn của Tây Ban Nha. Điều kiện đổi lại, xin bệ hạ hãy trả lại Tunisia cho tôi, hơn nữa phải chính thức thừa nhận tôi là vua Bắc Phi.

Hết thảy vinh quang đều thuộc về ân điển của Thượng Đế, hy vọng sau khi cân thận suy nghĩ, ngài sẽ cho tôi một câu trả lời vừa ý.

Tải bút: Để thể hiện sự chân thành hợp tác, bức thư này có đặc biệt kèm theo một tấm bản đồ bố trí phòng thủ biển Aegean.

Tóc Đồ chân thành của ngài”.

“Các hạ Tóc Đồ tôn kính:

Bức thư ngài gửi đến khiến tôi vui mừng quá đỗi, đối với những đối xử bất công mà ngài đã phải chịu ở đế quốc Ottoman, bệ hạ và tôi đều đồng cảm như thể chính mình đã trải qua, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng giận dữ bất bình. Ngài là một người anh hùng vĩ đại, một nguyên soái hải quân kiệt xuất

nhất của thời đại, bất luận là ở quốc gia nào cũng nên có được sự đăi ngộ lịch thiệp không gì bằng, chứ không phải bị kẻ khác sai phái nhục mạ. Nếu ngài có thể rời khỏi đế quốc Ottoman, kết thành bạn bè đồng minh với Tây Ban Nha, ngài sẽ có được sự tín nhiệm và tôn trọng đích thực.

Liên minh Thần thánh quả thực quyết sẽ từ chiến với Ottoman, và chúng tôi cũng có lòng tin sẽ chiến thắng trong cuộc giúp đỡ của ngài. Tôi, chính Andrea Doria này cũng là người Pháp dựa dẫm Tây Ban Nha, vì thế, tôi rất hiểu và ủng hộ suy nghĩ của ngài. Bệ hạ cho rằng hai điều kiện ngài đưa ra rất hợp lý, từ lâu ngài đã được công nhận là vị vua không ngài của Bắc Phi rồi, về phần Tunisia, sau khi nhìn thấy ngài hoàn toàn cắt đứt với sultan, chúng tôi sẽ lập tức trao trả, đồng thời dâng vương miện nam châu báu cho ngài.

Tái bút: Đã nhận được hải đồ, thành ý của ngài chúng tôi cảm kích vô cùng. Xin các hạ hãy phái thuộc hạ tin cậy đến cảng Palka, chúng tôi sẽ tiến hành trao đổi bàn bạc thêm với ngài.

Thánh Allah sẽ phù hộ cho tất cả những người ngài yêu thương, mong người sẽ được chứng kiến tình hữu nghị chân thành giữa tôi và ngài.

Andrea Doria chân thành của ngài”.

Dưới ánh nến nhảy nhót, Victor vừa đọc thầm từng câu từng chữ trong bức thư hồi âm Hayreddin viết cho Andrea, vừa dùng bút lông chấm mực nước đỏ tiến hành sửa đổi đôi chút trật tự, thì của động từ và kết cấu câu trong bản nháp. Tiếng Latinh của Hayreddin đa phần là tự học, viết văn tất khó tránh khỏi đôi chỗ sai sót, vì muốn nghiêm cẩn và bảo mật, hẳn thường giao việc đối chiếu này cho anh chàng Medici từng được thừa hưởng chế độ giáo dục truyền thống.

Victor gạch dưới một biểu tượng cuối cùng trên tấm da dê, ngẩng đầu lên nói: “Được rồi, không còn nghĩa khác, chép lại một lần nữa là xong. Không thể không nói cái tình tụy trong việc viết công văn là ở lĩnh vực dùng ngôn ngữ tao nhã để tranh cãi với nhau – đã nắm tương đối vững rồi đây”.

Hayreddin thờ dài, đáp: “Quả thực tôi thấy hơi mệt, mấy thứ không quá quan trọng này vẫn nên tìm người viết hộ thì hơn”.

“Andrea sẽ tin lời nghị hòa và đầu hàng của ngài chứ?”.

“Tin hay không tin cũng chẳng sao, chỉ cần lời kéo được một phần tinh lực của hắn ta là tôi có thể ly gián liên minh thần thánh rồi”.

“Tôi nghe nói bọn họ đã tổ chức được hai, ba trăm thuyền rồi”.

“Đúng vậy, cho dù có huy động toàn quân của chúng ta, cũng chỉ bằng một nửa binh lực của liên minh thần thánh. .”.

Bệnh của sultan chỉ là cảm lạnh khiến vết thương cũ tái phát nhưng lại kéo dài suốt hai tiếng, tình hình chuyển biến xấu, ngay cả những thái y kinh nghiệm đây mình cũng phải bó tay. Roxelana dựa vào sự sủng ái của sultan mới có thể thao túng cục diện chính trị, giờ vẫn chưa có quyền khống chế toàn bộ quân đội, một khi sultan tạ thế, hoàn cảnh của bà ta sẽ vô cùng nguy hiểm. Chính vì như vậy, một mặt bà ta nghĩ cách kéo dài sinh mệnh cho ông chồng của mình, mặt khác tìm mọi cách hãm hại những đối thủ chính trị khác. Vật tư hậu cần và phí quân sự cứ khất lần mãi, Hayreddin xoa xoa trán, tính cách làm sao lấy ít thắng nhiều trong hoàn cảnh như vậy.

Chính trị rất vô vị, Nick đã ngủ say từ lâu, nằng lặt người, chân tự tiện gác lên đùi Hayreddin, bên miệng còn dính chút nước bọt.

“Ăn được ngủ được”. Hàng mày đang nhú lại của Hayreddin thả lỏng, hắn khe khẽ bật cười, nắm lấy cái chân không ngoan nhét trở lại trong chăn dếm thật kỹ. Chỉ mới hai ba năm trước thôi, nằng vẫn luôn duy trì sự đề phòng lúc ngủ, chỉ cần có người lại gần là lập tức tỉnh dậy ngay, nhưng hiện giờ, nằng lại có thể hoàn toàn yên tâm khi ngủ bên cạnh hắn. Dưới ánh nến màu vàng ấm áp đang chiếu sáng, khuôn mặt của người đàn ông lộ ra vẻ vui mừng gần đây hiếm thấy.

“Nghe theo sự thao túng của người đàn bà đó là sỉ nhục nhân cách của tôi. Ngài viết được ra những câu từ đầy cảm phẫn như vậy, nhưng có nhìn thế nào cũng thấy ngài đang rất hưởng thụ sự thao túng đó”. Victor giả vờ giả vệt ngậm nga bản công văn của Hayreddin, thể hiện sự buồn nôn với cảnh tượng trước mắt.

Hayreddin mỉm cười lắc đầu, không định trả lời lại vấn đề khó giải quyết này.

Victor nghĩ một lúc, đẩy bản gốc sang một bên, mở một chủ đề mới: “Đầu xuân sang năm, tôi sẽ phẫu thuật lấy tám thép cố định trên người con nhỏ trên người con nhỏ chết tiết kia ra. Xương cốt đã quen được bảo vệ bên ngoài nên sau khi lấy tám thép ra, trong khoảng hai năm sẽ khá yếu, không thể chịu được vận động kịch liệt đâu”.

“Cần một khoảng thời gian dài để tĩnh dưỡng, tôi hiểu rồi”. Hayreddin gật gù đầu.

“Còn một chuyện khác nữa... Nick đã sắp mười chín tuổi rồi, nhưng kể từ khi quay trở lại chiến trường, kinh nguyệt của cô ấy không đều đặn nữa, thế không tốt đâu. Lý do khiến kinh nguyệt không đều có rất nhiều, trường hợp của cô ấy là do luyện tập quá độ và tỉ lệ chất béo quá thấp gây ra. Hậu quả trực tiếp của việc này là cô ấy sẽ rất khó thụ thai”.

Hayreddin im lặng.

Victor tháo kính xuống lau lau, rồi lại đeo lên, tiếp tục nói bằng giọng đầy bình tĩnh lý trí: “Tôi biết ngài rất coi trọng gia đình, thích trẻ con, lúc tôi làm phẫu thuật cắt bao quy đầu cho đứa con trai sơ sinh của Ishak, ngài đã ôm đứa bé đó không muốn buông. Nhưng nếu muốn Nick trở thành mẹ của những đứa con ngài, cô ấy cần phải được đối xử như với một người phụ nữ, chí ít, không thể tiếp tục tập luyện với cường độ cao và ra chiến trường nữa. Nếu ngài muốn đồng thời cả gia đình và sự nghiệp, ngài nhất định phải trả giá. Đương nhiên, tôi không có ý bảo Nick hoàn toàn buông bỏ công lao sự

ngiệp Hải Yếu, nhưng cuộc phẫu thuật sang năm là cơ hội tốt để nghỉ ngơi”.

Đêm đã khuya, Victor đứng dậy khoác áo choàng, trước khi rời đi để lại một câu cuối cùng: “Ngài phải đưa ra quyết định đi”.

Dưới sự khởi xướng của Giáo hoàng La Mã, hầu như tất cả những quốc gia Kitô giáo có đường bờ biển Địa Trung Hải ở châu Âu đồng thời tuyên bố gia nhập Liên minh Thần thánh. Lãnh thổ Giáo hoàng, cộng hòa Venice, đế quốc La Mã thần thánh, Tây Ban Nha cùng Hiệp sĩ cứu tế(1) cùng nhau thành lập hạm đội có quy mô lớn nhất Địa Trung Hải từ trước đến nay. Hạm đội có tổng cộng hai trăm chiến hạm cỡ lớn, một trăm thuyền vận chuyển vật tư, năm vạn binh sĩ tinh nhuệ tham gia cuộc chiến, binh lực nhiều gấp hai lần hải quân đế quốc Ottoman.

(1): Hiệp sĩ cứu tế khởi đầu là bệnh viện Amalfi được thành lập ở Jerusalem, vào năm 1080 nhằm chăm sóc những người hành hương nghèo và bệnh tật đến Đất Thánh. Sau cuộc chinh phục Jerusalem vào năm 1099 trong cuộc Thập tự chinh thứ nhất, nó đã được cho phép trở thành một giáo quân đoàn, và được giao nhiệm vụ chăm sóc và bảo vệ Đất Thánh.

Trận đại chiến như lửa đã bén tới lòng mây, ngoại trừ một số ít người, không ai biết Hayreddin đã gửi thư nghị hòa tới Tây Ban Nha. Andrea vô cùng can trọng với điều kiện hắn đưa ra, hai bên liên tục can thiệp vào thời gian trao trả Tunisia, mãi cho đến trước trận chiến vẫn chưa thương lượng ổn thỏa, đành phải tiếp tục duy trì tiếp xúc.

Hayreddin đang trực tiếp nắm giữ trong tay hầu hết hải quân của đế quốc Ottoman, mà đội quân trực thuộc hải tặc trung thành với hắn nhất định sẽ lao vào nước sôi lửa bỏng vì hắn. Chỉ cần Hayreddin dẫn quân đội tới nương nhờ, Tây Ban Nha không chỉ kiểm soát được toàn bộ Địa Trung Hải, mà thậm chí còn có cơ hội rất lớn nắm gọn quyền bá chủ không chế toàn bộ vùng biển trên thế giới. Charles đã từng bị lừa một lần, nhưng sự căm dỗ quá lớn này vẫn khiến hắn không thể quyết từ chối được.

Lãnh thổ Giáo hoàng hy vọng có được vị trí thống trị tôn giáo, nhu cầu cấp thiết của Venice là cướp lại tuyến đường thương mại mà đế quốc Ottoman đã chiếm đóng, còn Tây Ban Nha lại âm thầm trông chờ đối thủ sẽ mang theo một lượng lớn tàu chiến tới đầu hàng, Liên minh Thần thánh hô hào khẩu hiệu thánh chiến “cứu vớt một thế giới Kitô giáo” xông lên chiến trường, thoát nhìn thì thấy đoàn kết chặt chẽ, nhưng lợi ích nội bộ thì lại không nhất trí.

Tháng Một, Hy Lạp, biển Preveza.

Những chiến hạm cỡ lớn nhiều không đếm xuể tập trung đông nghịt trên mặt biển, hai bên giao chiến cách nhau một mặt biển rộng lớn. Chiến hạm của Liên minh Thần thánh chia làm ba cánh, phân biệt bằng lá cờ vương miện chia khóa của Lãnh thổ Giáo hoàng, cờ sư tử màu vàng kim của nước cộng hòa Venice và lá cờ ba sọc vàng đỏ của Tây Ban Nha. Các hiệp sĩ cứu tế được phân rải rác vào những mũi tấn công khác, phụ trách việc cứu hộ chịu thương.

Tay Andrea Doria nắm chặt bức thư cuối cùng của Hayreddin vừa mới được lấy xuống từ chân con chim bồ câu đưa thư, nội dung vẫn là thương thảo điều kiện. Lần này, Hayreddin đã chịu lùi một bước nhỏ, đồng ý nhường lại quyền thống trị eo biển Gibraltar cho Tây Ban Nha, chỉ cần cho phép hắn cướp bóc ở đây là được. Andrea đứng ở trên mũi thuyền nhìn về phía đối diện, đội hình của hải quân Ottoman không mấy may rủi rối loạn. Vị nguyên soái Tây Ban Nha không khỏi thầm cảm khái, điều kiện đầu hàng đã bàn luận tỉ mỉ đến mức này rồi mà Hayreddin vẫn có thể không hoang mang không sợ hãi, bình tĩnh duy trì đại cục, tâm lý quả thực vững vàng khác hẳn người thường.

“Nguyên soái, đối phương bắt đầu tấn công rồi, chúng ta nghênh chiến chứ?” Tiếng pháo đã vang lên nhưng thống lĩnh vẫn chần chừ chưa lên tiếng, phó đại tướng sốt ruột mở miệng hỏi.

Andrea do dự một lúc, đưa ra một quyết định khiến hắn hối hận đến tận cuối đời: “Không, chúng ta sẽ theo sau Venice, để họ làm tiên phong”.

Người của hậu thế mỗi lần nhắc đến trận đại hải chiến đã đi vào sử sách này, nhớ tới chi tiết đó, đều cảm khái mưu kế đáng kinh ngạc lấy ít thắng nhiều của Hayreddin. Đầu tiên, hắn dùng việc đầu hàng làm mồi nhử người Tây Ban Nha, khiến họ khoan tay đứng nhìn; tiếp đó lại dùng gián điệp xúi giục các tướng lĩnh hải quân của Lãnh thổ Giáo hoàng và Venice, ngăn chặn chiến thuật phối hợp của hai bên.

Hayreddin đã nhìn thấu triệt sự bằng lòng ngoài mặt của Liên minh Thần thánh, lấy đây làm điểm xuất phát để xuống tay với ba mũi tấn công. Sau khi cuộc chiến bắt đầu, quả nhiên chỉ có hải quân của Venice là xông lên trước nhất, Hayreddin chỉ huy mé cánh cách ly hải quân của Lãnh thổ Giáo hoàng, đồng thời tấn công với tốc độ nhanh mạnh không gì bì kịp đánh Venice thua tan tác, sau đó quay mũi thuyền, cùng với mé cánh bao vây hải quân của Lãnh thổ Giáo hoàng.

Khi quân Tây Ban Nha nhận ra tình hình thì đã quá muộn, có xông lên chi viện cũng không thể nào xoay chuyển đại cục được nữa. Lãnh thổ Giáo hoàng thấy vậy liền rút lui, hải quân Venice cô lập bị tiêu diệt hoàn toàn, Hayreddin thừa thắng xông lên, bắt giữ hơn hai mươi chiến hạm của quân Tây Ban Nha.

Trong trận chiến này, Liên minh Thần thánh đại bại, thuyền chiến và binh sĩ tổn thất quá nửa. Cộng hòa Venice bị buộc phải đầu hàng, chấp nhận bồi thường hàng năm ba mươi vạn đồng vàng, đồng thời cắt nhường lại lãnh thổ cho Hy Lạp, một đế quốc thương nghiệp đương thời từ đó về sau không thể gượng dậy được nữa.

Trận đại hải chiến Preveza đã đặt nền móng vững chắc cho vị thế bá chủ của đế quốc Ottoman lên toàn bộ Đông Tây Địa Trung Hải, thậm chí là ba mươi năm sau, ở châu Âu vẫn không có bất kỳ một quốc gia nào dám khiêu chiến với hải quân của sultan. Một thời đại mới bắt đầu, cũng có nghĩa là một thời đại cũ đã kết thúc.

Hayreddin giành chiến thắng, hắn đã hoàn thành lời thề bắt tất cả những kẻ cường quyền năm đó phải quỳ xuống trước mặt mình xin tha. Những con thuyền Tây Ban Nha đã chìm xuống đáy biển, cuối cùng linh hồn nhỏ bé của Cecilia lang thang trên biển đã có thể được yên nghỉ rồi.

Nhưng lời xưa thật chẳng sai: Trời xanh rất công bằng, có thu hoạch đồng nghĩa có hy sinh. Trong trận chiến Preveza, Hayreddin đã mất đi người thân cuối cùng còn lại trên thế giới này – Ishak Râu Đỏ.

Lúc dẫn kỵ binh trên bờ đuổi theo kẻ địch, Ishak đã trúng mai phục, huyết chiến đến kiệt sức mà chết, trên di thể có đến hơn hai mươi vết thương do dao đâm và súng bắn. Theo lời tường thuật của kẻ may mắn còn sống sót, vốn dĩ Ishak có cơ hội xông ra khỏi vòng vây, nhưng lại không nỡ vứt bỏ những người anh em đã đi theo mình nhiều năm, cuối cùng quyết định cùng bọn họ đồng sinh cộng tử.

Ishak đã hành động như một bậc anh hùng thanh sạch cao thượng, nhưng cách nơi Ishak chết chỉ chưa đầy hai kilomet, rõ ràng có một đội quân bản địa của Ottoman do những nhà quý tộc lãnh đạo, bọn họ đã phớt lờ tín hiệu xin cứu viện của Râu Đỏ, trơ mắt nhìn kỵ binh của Ishak bị kẻ địch bao vây tàn sát.

Mâu thuẫn giữa quân đội mới và gia tộc cũ gia tăng đến tận chiến trường, Ishak lại trở thành một vật hy sinh chính trị nữa của Roxelana.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32: Vụ Thảm Sát Ở Nhà Thờ Hồi Giáo

Type: Thanh Hương

Tiếng chuông tang lễ vang vọng trên khắp bầu trời Istanbul, trên ngọn tháp cao vang vọng tiếng hát buồn thương mà trang trọng. Tiếng chuông không chỉ cất lên vì những tướng sĩ đã qua đời trong trận hải chiến ở Preveza, mà còn để ai đó điều cho sự ngã xuống của một bậc đế vương.

Suleiman, người chiến binh vĩ đại đã dẫn dắt đế quốc Ottoman bước vào thời đại hưng thịnh, suốt cuộc đời hơn ba mươi lần đích thân xuất chinh, cuối cùng lại tạ thế vì buồn phiền và những vết thương cũ. Nhà thơ Baki nổi tiếng – một người bạn của sultan đã viết một bài thơ để bày tỏ nỗi bi thương của chính mình và người dân Ottoman:

“Trời đã sáng rồi. Lẽ nào vị vua của tôi sẽ không bao giờ tỉnh dậy từ giấc ngủ say được nữa?

Ngài sẽ không bao giờ sai bước khỏi lều trướng tựa như ánh sáng rực rỡ trên bầu trời nữa sao?

Chúng ta vẫn nhìn đắm đuối vào con đường đó rất lâu rồi, nhưng vẫn hoàn toàn không tin không tức.

Từ mảnh đất ấy, từ sự chỉ huy trước trận đấu của bộ hạ.

Khuôn mặt ngài ấy xám trắng, cánh môi khô héo nằm ở nơi kia.

Như đoá hoa hồng được dòng nước ngọt ngào nuôi lớn giờ đã tàn phai...

Xin ngài ca tụng lòng Thánh Allah, vì ngài đã phù hộ cho ngài dù ở bất cứ thế giới nào.

Trước cái tên vinh quang tỏa sáng của ngài viết dòng chữ ‘kẻ tử vì đạo’ và ‘Ghazi’”.

Vô số người dân trong thành tụ tập lại ở bên ngoài nhà thờ Hồi giáo Ayasofya, muốn dâng những đoá hoa tươi cho vị vua từ bi lại dừng cảm, nhưng chỉ có một bộ phận rất nhỏ được vinh dự đi viếng di thể.

Mọi người xếp hàng chấp nhận sự kiểm tra trước khi vào nhà thờ, Nick quay đầu liếc nhìn Hayreddin. Hắn mặc một chiếc áo choàng trắng mộc mạc, râu đã được cạo sạch sẽ, nhưng mắt lại giăng đầy tơ máu, trũng sâu cả lại. Nàng đã ngồi bên cạnh hắn cả một đêm, đến lúc trời sáng mới thay quần áo rửa mặt sạch sẽ, tới tham dự lễ tang.

Hắn không hề mở miệng lên tiếng, chỉ như một con sóng đen lẳng lặng chảy về phía biển lớn tình mạch.

Nick hiểu rất rõ, nỗi đau khổ của thuyền trưởng không phải bắt nguồn từ sự qua đời của Suleiman, mà nguyên nhân là ở người anh trai đã mất của hắn. Người thân cuối cùng trên thế gian này đã chết bởi một âm mưu độc ác, hắn dùng tất cả lý trí để mới không báo thù điên loạn. Ishak có bốn người vợ, mười sáu người con, bảy đứa cháu, những người phụ nữ mất đi trụ cột trong nhà đang rất cần sự chăm sóc của Hayreddin.

Đoàn người mãi không kết thúc, Nick phát hiện trước mặt bọn họ có một người đàn ông tóc vàng rất cao trông vô cùng quen mắt, hắn không cười ngượng, nhưng tư thái khi đi đường và khi ở trên lưng ngựa đều thẳng thắn đầy kiêu ngạo.

“Almaang!” Có lẽ việc chờ đợi quá mệt mỏi, Nick lớn tiếng gọi hắn, thủ lĩnh cấm vệ quân quay đầu lại nhìn, thấy là bọn họ, liền thoáng gật đầu với Hayreddin rồi lại im lặng quay đi. Khuôn mặt của Kỵ Sĩ Vàng gầy đi nhiều, toát lên vẻ sắc bén mà nặng nề u uất. Ở vào giai đoạn khó khăn khi Roxelana một mình nắm giữ đại cục, hắn phải chịu một áp lực cực lớn để tiếp tục chấp hành nhiệm vụ bảo vệ đế đô.

Mái vòm cực lớn của nhà thờ Hồi giáo Ayasofya đang càng lúc càng gần, tòa nhà kiến trúc từ thời Byzantium này từng là tòa giáo đường Kitô lớn nhất trên thế giới, sự thay đổi tôn giáo hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến vẻ tráng lệ của nó, đối mặt với sự sống và cái chết, tín ngưỡng trầm sông đều đổ về một biển.

Di chuyển đến vị trí đầu tiên của hàng người, Nick mới hiểu vì sao lại phải đợi lâu như vậy. Tám cấm vệ quân mặc thường phục đứng ở hai bên đang tiến hành kiểm tra cơ thể hết sức nghiêm ngặt đối với những người vào nhà thờ, ngay cả những thanh đao nhỏ trang trí cũng bắt buộc phải tháo xuống để ở ngoài.

“Không cho mang vũ khí vào trong à?” Nick cắn móng tay có chút lo lắng, trong tình cảnh hỗn loạn thế này, lưỡi hái không ở bên mình khiến nàng không có cảm giác an toàn.

Almaang đi tới trước mặt rồi đứng lại, cố ý đợi ở trước cửa một lúc.

“Đây là truyền thống, xin cứ yên tâm, đều là người của tôi”. Hần thấp giọng giải thích với Hayreddin.

Nick nhìn thuyền trưởng, Hayreddin gật gù đầu, giao thanh đao Damascus ở thắt lưng ra, một cấm vệ quân tiến hành lục soát người hắn. Nick cũng tháo lưỡi hái xuống, khi đối phương định thò tay kiểm tra, Hayreddin lại không chút khách khí đẩy ra.

“Tránh ra, không được chạm vào cơ thể người phụ nữ của ta!”.

Hàng đầu của đoàn người xảy ra cuộc một cuộc xô xao nho nhỏ, đạo Hồi rất chú ý đến chuyện đụng chạm nam nữ, cho dù lấy danh nghĩa khám người, việc một người đàn ông lạ chạm vào cơ thể phụ nữ cũng là sự mạo phạm nghiêm trọng. Hôm nay, những người đủ tư cách đến tham dự tang lễ đều là đàn ông, trường hợp này chưa từng xuất hiện, dưới sự giảng hòa của Almaang, Nick chỉ giao ra cây lưỡi hái, không cần phải khám người cũng được vào trong.

Những ngọn tháp cao đã đem đến cho nhà thờ Hồi giáo vốn là một giáo đường này sự đặc sắc của đạo Hồi, bức tường gạch men kể về câu chuyện của Chúa Kitô được trát bằng vữa, trên cổng vòm lại chạm khắc những hốc lõm hướng về phía Thánh địa Mecca. Những người quan tâm cẩn thận quan sát còn có thể phát hiện ra, trên bức tường trong tòa kiến trúc đã từng có không ít đồ trang trí và bích họa.

Hương trầm trong giáo đường rất nồng, dưới mái vòm hình tròn, quan tài được chạm khắc đầy những bông hoa tulip vàng đại diện cho danh dự và sự vĩnh hằng. Một người sinh tiền sở hữu lãnh thổ rộng lớn bao nhiêu, sau khi chết, thứ có chiếm giữ được cũng chỉ còn là một nơi nhỏ nhoi như vậy mà thôi.

Sau khi bày tỏ lòng kính trọng với di thể xong, mọi người liền rời khỏi đại sảnh. Không biết là vô tình hay cố ý, Hayreddin, Nick và Almaang lại đi cùng với nhau. Trên dãy hành lang rộng rãi thẳng tắp, Hayreddin khẽ mấp máy môi, thì thầm cực nhỏ với hai người còn lại: “Thời gian bệ hạ băng hà không ổn”.

Thân thể Almaang khẽ run lên, cố gắng duy trì tốc độ của bước chân: “Có gì không ổn?”.

Thông báo là ngày hôm trước, nhưng từ mùi hương, có thể đoán rằng ít nhất bệ hạ cũng phải tạ thế được hơn mười ngày rồi”.

Nick thầm nhủ chả trách hương liệu sử dụng trong tang lễ lại nhiều như vậy, hóa ra là để che dấu mùi xác thối, đáng tiếc, thủ đoạn vật vĩnh thế này sao có thể lừa được khứu giác nhạy cảm của thuyền trưởng.

“Bà ta nhất định có âm mưu khác”. Sắc mặt Almaang càng trở nên nặng nề u uất hơn: “Giấu tin người chết không báo nhất định là để chuẩn bị xong xuôi rồi mới bố cáo toàn thiên hạ”.

Hayreddin không nói gì thêm, khuôn mặt không chút cảm xúc, nhưng kẻ nào lẫn lộn trên biển cũng đều hiểu, cho dù là mặt biển bình lặng nhất, phía dưới cũng luôn ẩn chứa những mạch nước ngầm trào dâng.

Theo truyền thống, sau khi cáo biệt di thể xong phải xin Thánh Allah cầu phúc cho người đã chết. Ba người được dẫn vào bên trong một gian nhà thờ rộng rãi, sau lưng lại có thêm mười mấy người Hồi giáo mặc áo choàng trắng lục tục đi vào, quỳ trên tấm thảm xung quanh bọn họ. Căn phòng lớn có thể chứa được hơn một trăm người toát lên sự cô đơn chống trái.

“Thánh Allah! Xin được tán thưởng sự thanh khiết của người, tán thưởng sự siêu việt của người, tôn danh của người là điềm may mắn, tôn nghiêm cao thượng của người, vĩ đại của người, chỉ có người là vị thánh xứng đáng nhận được sự sùng bái”. Giọng nói rất lớn của người dẫn đoàn người vào lễ bái vang vọng khắp giáo đường, nghiêm trang mà long trọng.

Almaang là một tín đồ Hồi giáo thành kính, hần nhắm chặt hai mắt, chìm sâu vào bầu không khí tôn giáo. Hayreddin là người vô thần nhưng lại có tư thế và từ ngữ rất chuẩn mực, chỉ có Nick là do dự, hé mắt liếc nhìn hết bên này đến bên kia.

Ba mươi ba lần ngợi khen sự thánh khiết của Thánh Allah, ba mươi ba lần tán tụng vạn vật đều trở về với Thánh Allah, ba mươi ba lần Thánh Allah là vĩ đại nhất, câu cuối cùng “bàn tay người nắm giữ sinh tử, ngài có thể có được mọi thứ” được niệm lên cũng là lúc như thể có một ám hiệu nào đó đã quy định từ trước được nhắc đến, một chuyện vốn không thể xảy ra nhất đã nổ ra trong nhà thờ.

Mười mấy người lạ mặt quỳ xung quanh cầu nguyện đột nhiên gây náo loạn, rút dao găm từ bên dưới áo choàng ra, lao về phía Almaang và Hayreddin.

Vụ ám sát Caesar(1) lại được tái hiện, Almaang đang nhắm chặt hai mắt thoáng cái đã bị đâm hơn chục nhát, hần hét to, nhưng không kịp phản ứng đã gục xuống đất. Dưới sườn của Hayreddin cũng bị trúng một dao, hần nắm chặt con dao găm cắm vào người mình, dùng cánh tay trái đỡ ba con dao

khác.

(1): Vụ ám sát Julius Caesar là kết quả của một âm mưu của nhiều vị nguyên lão tự xưng là Người giải thoát (Liberatores). Chủ mưu của vụ ám sát là Gaius Cassius Longinus và Marcus Junius Brutus, Julius Caesar bị họ đâm chết tại một vị trí liền kề Nhà hát Pompey vào ngày Ides tháng 3 (tức 15 tháng 3) năm 44 TCN. Caesar chết vì bị đâm 23 nhát.

Cuộc ám sát diễn ra bất ngờ không kịp đề phòng, hai người đàn ông võ nghệ siêu quần đổ máu ngay tại chỗ.

Nick sợ ngậy người nhìn cảnh tượng đó, nhưng năng lực phản ứng suốt nhiều năm rèn luyện đã khiến nàng nhanh chóng nhảy lên, rút con dao trong giày ra lao tới tên ám sát.

“Thuyền trưởng! Thuyền trưởng!” Nàng hét gọi tên hấn trong cơn hoang mang sợ hãi, nhưng lại không thể phân tâm chạy qua đó được, liếc thấy một nửa người hấn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, Nick cảm thấy linh hồn như thoát ra khỏi cơ thể.

Giết! Giết! Giết!!! Hải Yêu đỏ ngầu hai mắt, thực sự hóa thân thành Tu La địa ngục, mỗi nhát dao đều chứa đầy sự thù hận mãnh liệt nhất thế gian. Một luồng sáng bạc lướt qua, máu tươi phun ra, tiếng la hét rên rỉ vang lên, nàng đã giết được bốn, năm tên trong một khoảng thời gian cực ngắn, quay đầu nhìn lại, Hayreddin trọng thương vẫn đang kiên cường chiến đấu. Vũ khí đã bị thu, hấn tay không tác sát chỉ có thể dựa vào sức tấn công cực lớn. Mái tóc đỏ xù lên như ngọn lửa đang bùng cháy, người đàn ông giống như chiến binh Berserker(1) trong thần thoại, một cú đâm cũng đủ để kẻ địch bỏ mạng.

(1)Berserker bắt nguồn từ những chiến binh hung tợn Viking được biết đến với khả năng chiến đấu trong cơn thịnh nộ xuất thần không thể kiểm soát, và được cho là có một sức mạnh siêu cường. Để làm tăng sự tàn bạo và để làm kẻ địch khiếp sợ, họ thường để râu và khoắc lên mình tấm da thú khi chiến đấu, từ đó họ được đặt tên Berserker, nghĩa là “áo choàng gấu” theo ngôn ngữ Na Uy cổ.

“Phản bội! Phản bội! Almaang gầm lên tiếng hét phẫn nộ trước khi chết, nước mắt tuyệt vọng rơi lã chã xuống theo gò má. Những người tiến hành lục soát đều là cấm vệ quân dưới quyền của hấn, sao lại có thể thả cho nhiều tên ám sát đầu dao đi vào như vậy chứ? Roxelana, kẻ thù đoạn tàn độc nhất đã mua chuộc cấp dưới của hấn, dùng máu tươi vấy bẩn tang lễ của sultan, vấy bẩn nhà thờ của Thánh Allah thần thánh.

“Thối còi!” Hayreddin dùng hết sức đâm vỡ sọ của một kẻ địch, dùng cả người chặn lại toàn bộ các đòn tấn công, để Nick được rảnh tay.

Nàng vội lấy chiếc còi bạc dùng trong những trường hợp khẩn cấp ra sức thổi, âm thanh sắc nhọn xuyên thẳng trời cao, phá vỡ tiếng hát nghiêm trang trên ngọn tháp, vệ binh trực thuộc của Hayreddin nhận được tín hiệu lập tức quét sạch mọi chướng ngại xông thẳng vào trong nhà thờ, cảnh tượng kinh hoàng trong giáo đường khiến họ sợ hãi.

Bốn bức tường toàn là máu tươi, thuyền trưởng và đội trưởng toàn thân đầm máu, trên thảm rải rác thi thể của đám người ám sát. Thấy viện binh đã chạy tới, Hayreddin lao đảo, cuối cùng không chống cự được nữa, thân thể cao lớn ngã rầm xuống đất. Vệ binh xử lý nốt những tên ám sát còn sót lại, để phòng tiếp sau đó có thể có phục kích, bọn họ nhanh chóng làm một cái cổng đơn giản từ tấm thảm, khiêng Hayreddin chuẩn bị rút lui.

Nick liếc mắt lần cuối nhìn Almaang đang nằm trong một vũng máu, đôi mắt màu xanh ngọc lục bảo đã thất thần, hấn chết không nhắm mắt, vẫn nhìn trừng trừng lên trần nhà thờ.

Vinh biệt, Kỵ sĩ Vàng.

Nàng không quay đầu lại nữa, đi theo Hayreddin rời khỏi nhà thờ nhuộm đầy âm mưu và máu tanh.

Lúc Victor chạy tới được dinh thự, tình hình đã trở nên nghiêm trọng hơn dự đoán của anh ta rất nhiều.

Sur Từ Đỏ, người đàn ông ngoan cường nhất, mạnh mẽ nhất anh ta từng thấy trong đời vậy mà đang bị trọng thương, lạng lẹ nằm trên cáng, chỉ có máu tươi không ngừng chảy ra từ miệng vết thương.

Nick quỳ xuống bên cạnh hấn, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Nàng không dám chạm vào cơ thể của Hayreddin, chỉ có cánh môi run rẩy liên tục lẩm bẩm một mình: “Sao có thể thế được, nhất định là tôi đang mơ rồi, thuyền trưởng là người mạnh mẽ nhất, sao ngài ấy có thể bị thương được...”

Victor cắt chiếc áo ngoài ướt đầm máu của Hayreddin ra, hai cánh tay hấn phủ kín những vết thương do tự vệ cũng như do vũ khí sắc bén đâm thủng. Miệng vết thương nghiêm trọng nhất nằm ở sườn bên phải, có lẽ nội tạng cũng bị tổn thương.

“Ngài ấy sẽ chết ư? Ngài ấy sẽ chết ư?” Nick nhìn chăm chăm anh chàng bác sĩ, chỉ mong sẽ thấy được một tia hy vọng từ lời hấn.

Victor không trả lời, lấy từ trong hòm thuốc ra một bình nha phiến nồng độ cao đổ vào miệng Hayreddin.

Dần dần, đôi mắt màu xanh lam thăm thẳm của hấn mở ra, đồng tử điều chỉnh tiêu cự một cách khó khăn, nhìn về phía Nick.

“...Vẫn may... dẫn em theo... em là... thanh đao... sắc bén nhất của tôi...”. Giọng nói của hấn đã trở nên thô sần, mỗi lần hấn nói một câu, vết thương dưới sườn phải lại trào máu.

“Không, không... là tôi quá vô dụng... không có cách nào giết sạch bọn chúng ngay lúc đó...”. Nước mắt Nick tràn ra như đê vỡ, giọt này nối tiếp giọt khác rơi xuống thân trần của Hayreddin.

Khóe miệng của hấn khẽ nhếch lên một nụ cười khẽ, từ từ nâng cánh tay lên, khẽ vuốt ve gò má nàng. Vì nắm chặt lưỡi dao của kẻ địch, miệng vết

thương trên bàn tay hằn sâu đến nỗi nhìn thấy cả xương, máu hòa với nước mắt, nhuộm đỏ rực cả khuôn mặt nàng.

“...Lúc tôi mới gặp em, em không biết khóc... cũng không biết cười... lúc ngủ... chỉ một tiếng động nhỏ... cũng khiến em tỉnh giấc... giờ... em học được hết rồi...”.

“Tôi học được hết rồi, là ngài dạy tôi mà...” Nick nghẹn ngào nắm lấy tay hân, cầu xin độ ảm này có thể mãi mãi ở lại trên mặt nàng.

Là hân dạy nàng khóc dạy nàng cười, cho nàng những giấc ngủ say không còn giật mình tỉnh dậy, là hân rửa sạch bào mòn những lời nguyên rủa của nàng, cho nàng sức mạnh để báo thù, mang đến cho nàng những trải nghiệm sống tuyệt vời.

Lòng ngực của hân rộng như biển lớn, ấm áp như vàng thái dương, tất cả mọi thứ của nàng đều do người đàn ông không thể thay thế suốt cuộc đời này đem đến!

Trước con mắt của bao nhiêu người, cuối cùng, Nick cũng bật ra những âm thanh bi thương, khiến người nghe cũng không cảm lòng.

“Thuyền trưởng! Thuyền trưởng! Không có ngài, tôi biết làm sao đây!”

Victor thờ dãi, lấy rượu và cầm kẹp máu trong hòm thuốc ra: “Được rồi, xin tránh ra nào. Tôi còn chưa kịp viết giấy thông báo tình hình nguy kịch thì các người đã nói xong di ngôn, định để mặt mũi của bác sĩ vào đâu hả?”.

Hayreddin lại cười, khuôn mặt dính đầy máu lại lộ ra biểu cảm đùa cợt lúc thường ngày, hân hôn hân nói: “...Khụ... Cơ hội hiếm có...không nói nhiều thêm hai ba câu...lãng phí...”.

“Cơ hoành bị rách rồi, khổ cho ngài vẫn còn có thể dài dòng được như thế!”. Victor trợn mắt khinh thường, bắt lực đẩy Nick sang một bên: “Cô còn đóng đinh ở đây làm gì, định chảy hết cả nước mắt nước mũi ra đây chắc?”.

Nick nắm lấy tay Hayreddin do dự không muốn buông ra, hân nhìn nàng, nói bằng giọng yếu ớt nhưng kiên định: “Trước... trước khi tôi tỉnh lại... không được rời đi...”.

Nick vốn định lao đi báo thù, nghe được mệnh lệnh, đành vừa khóc lóc sụt sùi vừa gật đầu đồng ý.

Cuộc phẫu thuật kéo dài hơn hai giờ đồng hồ. Victor mở ngực Hayreddin cưa bót một chiếc xương sườn, đẩy nội tạng bị lệch vị trí về lại khoang bụng, chữa cơ hoành, lại tốn rất nhiều công sức để tiến hành khâu những vết thương ngoài da lại. Người bình thường bị đâm và mất máu nhiều như thế đã sớm nguy hiểm tính mạng, may mà Hayreddin với cơ bắp vạm vỡ, tinh lực dư thừa, lại kịp thời tóm được con dao găm đâm vào cơ thể nên mới không trúng một vết thương chí mạng.

Huống hờ, cho dù có rơi vào tuyệt cảnh tay không tác sát kẻ thù bao vây, bên người hân vẫn luôn có một thanh đao sắc bén nhất thế giới bảo vệ.

Kế hoạch của Roxelana sắp thành lại bại.

Cái chết đột ngột của Suleiman khiến bà ta mất đi chỗ dựa lớn nhất, nếu bà ta đã xuống tay với Ishak rồi, Hayreddin hân sẽ không bao giờ buông tha. Để ngăn cản con sóng dữ, Roxelana đã nghĩ ra một độc kế. Bà ta mua chuộc một trong những trợ thủ của Almaang, khiến cấm vệ quân bỏ qua không khám người trong nhóm sát thủ, chỉ cần ám sát thành công, bà ta sẽ loại trừ được hai kẻ thù chính trị mạnh nhất bằng một đòn duy nhất.

Không ngờ sự tồn tại của Nick đã phá hỏng kế hoạch tưởng như không chút sơ hở của Roxelana, Almaang tuy đã chết ngay tại chỗ, Hayreddin lại vẫn còn sống.

Roxelana đổ tội vụ ám sát cho một nhà quý tộc, để cho tên trợ thủ làm phản tiếp quản cấm vệ quân, chuẩn bị lấy danh nghĩa “mang đao đi dự lễ tang, ô uế nhà thờ” để bắt Hải Yêu. Đội thị vệ trực thuộc cướp biển của Hayreddin bảo vệ xung quanh dinh thự của nguyên soái, túc trực ngày đêm canh giữ cho ngài thuyền trưởng bị trọng thương, đội thuyền dàn hàng ngang trên vịnh Sừng Vàng, chỉ cần Hayreddin gặp phải chuyện gì bất trắc, đại quân sẵn sàng nã pháo thẳng vào hoàng cung.

Còn về phía Roxelana, bà ta điều động khẩn cấp đội quân của những quý tộc cũ, song phương đã lật bài ngửa, tình hình chiến sự hết sức căng thẳng.

Dưới sự cố gắng toàn lực của Victor, ngày thứ hai sau ca phẫu thuật, Hayreddin đã tỉnh lại. Hân nằm trên giường, nén đau bày mưu tính kế, sau khi hoàn tất việc bố trí quân đội, Hayreddin cho xung quanh lui ra, chỉ giữ lại Nick, Antony và bác sĩ.

“Giết bà ta đi”. Hayreddin truyền lệnh vô cùng sáng suốt: “Trước khi chiến loạn bắt đầu, hãy trà trộn vào hoàng cung”.

Antony biết, lần này cậu ta sẽ cần phát huy nghề cũ của một tên ám sát, Nick nắm chặt con dao găm, hưng phấn đến phát run.

“Đừng dùng dao, vết thương trên thi thể sẽ khiến việc che đậy gặp nhiều phiền phức”. Hayreddin nhìn về phía anh chàng bác sĩ: “Cậu thêm chút gia vị vào đồ uống dâng lên đại phi đi”.

Victor hừ lạnh: “Tôi là bác sĩ, không phải sát thủ”.

“Thôi đi, cậu là Medici. Gia tộc Borgia thân thích của cậu có một loại thuốc độc Cantarella(1) tổ truyền, tôi không tin gia đình cậu không rành về loại thuốc này”.

(1) Cantarella là một loại thuốc độc bí mật gia truyền của vị giáo hoàng Alexander VI có xuất thân từ gia tộc Borgia ở Tây Ban Nha.

“Tôi ghét nhất điểm này của ngài”. Victor lạnh lùng nói: “Câu nào cũng nói trắng trợn như vậy”.

Anh ta quay trở về phòng, lấy một chiếc bình thủy tinh hình tam giác ra khỏi ngăn kéo bí mật mang đến cho Hayreddin. Chiếc bình trong suốt óng ánh đựng đầy bột mịn màu xanh nhạt.

“Cantarella sẽ biến thi thể thối rửa thành màu đen, hôi thối đến mức cả thế giới đều ngửi thấy, còn loại này mỹ quan hơn nhiều. Hòa tan vào trong nước, không màu không mùi, chỉ cần ít như một cái móng tay thôi cũng có thể khiến người ta mất đi ý thức, sốt cao không hạ, cuối cùng qua đời tự nhiên như mắc bệnh”.

Nick định vươn tay cầm lấy cái bình, Victor lại tránh đi, nghiêm túc nói: “Lúc sử dụng nhất định phải đeo găng tay, đặc biệt là con nhỏ đã không có thói quen rửa tay trước khi ăn cơm như cô lại còn thích cắn móng tay nữa. Cô nên biết câu chuyện nực cười nhất về ngành y chính là về Cesare Borgia và người cha giáo hoàng bất cẩn chết bởi chính thứ thuốc độc gia đình nghiên cứu”.

Hayreddin phì cười, kết quả lại động đến vết thương, nụ cười trên khuôn mặt của hắn trở nên méo xệch: “Tôi đã phái người tiết lộ sự thật cái chết của Almaang với cảnh vệ quân rồi, thời gian quá gấp, không cách nào xử lý toàn bộ, nhưng có một hai đội trưởng của các tiểu phân đội đã tin rồi, bọn họ sẽ đưa các cậu vào cung an toàn”.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Giương Buồm Ra Tân Thế Giới

Khi ánh sáng của những vì sao đầu tiên xuất hiện phía chân trời, bên trong hậu hoa viên xa hoa tráng lệ của cung điện Topkapi, một người phụ nữ lặng lẽ đứng đó; nhìn về phía xa xăm.

Bà ta đã sinh được bốn người con, nhưng dung mạo vẫn khiến người thường khó lòng đoán đúng tuổi thật: Mái tóc đen như mực, tư thế duyên dáng tao nhã như của một thiếu nữ, khuôn mặt trong sáng như vầng trăng luôn luôn mang nụ cười nhẹ nhàng vô lo vô nghĩ, chỉ có khi bật cười, mới nhìn thấy được những nếp nhăn be bé khó che giấu nơi khóe mắt. Trong chốn hậu cung này, tuổi thanh xuân và nhan sắc tuyệt trần ẩn chứa đủ mọi tai họa, người phụ nữ này được sủng ái không chỉ bởi vẻ đẹp bên ngoài, mà là bởi ma lực bẩm sinh trong tính cách: Bất cứ ai nói chuyện với bà ta đều sẽ cảm thấy vui vẻ kỷ lạ.

Tên của bà ta Roxelana, người phụ nữ đứng trên đỉnh cao quyền lực của đế quốc Ottoman. Suleiman từng ban cho bà ta biệt danh "Hurrem", có nghĩa là cô gái thích cười. Trong tâm trí của ông ta, Roxelana là một thiên sứ trong sáng thông minh, mà về đêm tối lắng trong đáy đôi mắt lấp lánh ý cười đó, ông lại giả như không thấy.

Roxelana định đánh một canh bạc.

Bà ta nhớ đến hai người con trai còn sống của mình, một người bất tài độc ác, một người coi rượu như mạng sống, không ai đảm nhiệm được vương vị sultan. Trong ba người con trai và một cô con gái, duy chỉ có công chúa Mihrimah là kế thừa hoàn hảo dã tâm và trí tuệ của mẫu thân. Nhưng mỉa mai thay, ở Ottoman, phụ nữ chẳng có địa vị, muốn đạt được điều gì cũng chỉ có thể mượn sức của đám đàn ông. Roxelana đã dựa vào tình yêu của một người đàn ông, loại bỏ hết mọi chông gai chướng ngại trên con đường gian nan không gì bì kịp, cuối cùng trở thành một huyền thoại.

Bà ta nhìn những ngôi sao phía chân trời, lòng trào lên hình ảnh của người đàn ông duy nhất trên đời không bị bà ta khống chế, màu đỏ rực như lửa kia... bà ta dựa vào một người đàn ông mà có được hết thảy, chắc chắn sẽ không bao giờ chịu mất đi hết thảy vì một người đàn ông khác.

Trời càng lúc càng khuya, Roxelana ra khỏi hoa viên, đi tới hành lang gấp khúc được chế tác bằng đá cẩm thạch trắng, thị nữ đã đặt một cốc nước lựu ép lên chiếc bàn nhỏ, thứ nước màu đỏ này có thể khiến cho hai gò má của bà ta giữ được vẻ ửng hồng như những đóa hồng. Roxelana sẽ không lùi bước, người dễ dàng nhận thua như vậy sao có thể đi được tới đây, thế lực hai bên cân bằng, ai bại dưới tay ai vẫn còn chưa rõ.

Bà ta tràn đầy tự tin bung chiếc cốc thủy tinh rực rỡ tuyệt đẹp lên, chậm rãi uống cạn.

Đột nhiên, cơn đau nhói như một ngọn lửa hùng hực cháy bốc lên từ dưới dạ dày, nhanh chóng lan đến ngực, rồi bò lên chiếc cổ thon dài của bà ta. Chiếc cốc rơi xuống đất vỡ nát, Roxelana gắng gượng chống đỡ cơ thể, một tay tóm chặt ngực áo, cố gắng hét gọi người hầu và thị vệ. Nhưng cơn đau đã khiến cổ họng bà ta tê cứng, cánh môi mấp máy mấy lần cũng không thể phát ra được âm thanh.

Bà ta ngã sấp xuống, thân thể co quắp trên sàn đá cẩm thạch không vương bụi, không ngừng co giật như một con sâu bướm sắp chết.

Đúng vào lúc ấy, ở góc hành lang gấp khúc tối tăm, một thị nữ nhỏ bé từ từ bước ra, Roxelana dù không nhìn rõ tướng mạo người kia nhưng vẫn vươn tay. Nàng thị nữ ấy lại chỉ đứng đó cúi đầu quan sát, như thể đang xem một màn kịch hay trong nhà hát.

"Chúc bà được lên thiên đường". Nàng khẽ khàng nói, niềm vui sướng tràn đầy trong câu chữ: "Tôi không muốn chết rồi xuống đó lại nhìn thấy bà".

Nỗi sợ hãi thoát ra từ nơi sâu thẳm nhất linh hồn lấp đầy cả cơ thể, ánh mắt của Roxelana cứ dần bị bóng tối tuyệt vọng phủ kín.

Nick lại kiên nhẫn chờ thêm một lúc, thấy bà ta không động dậy nữa, mới ngồi xổm xuống kiểm tra hơi thở. Quả nhiên hiệu quả của thứ thuốc này giống hệt với những gì Victor đã nói, bà ta vẫn còn sống, nhưng làn da nóng rẫy như thể sốt rất cao.

"Tạm biệt".

Nick chào vị đại phi đang nằm trên đất, sau đó quay lại sườn hành lang gấp khúc khác, cùng hội ngộ với Antony đang trông chừng, hai người nhanh chóng rời khỏi cung điện nặng nề đầy tử khí.

Cục diện lại một lần nữa trở nên phức tạp.

Roxelana, góa phụ của sultan đột nhiên bệnh nặng ngã quỵ, bà ta cứ như một bức tượng điêu khắc tuyệt đẹp, nhưng ai gọi gì cũng không phản ứng. Sau khi hôn mê suốt năm, sáu ngày, con người thủ đoạn tầy cơ ứng biến xuất sắc nhất trong lịch sử Ottoman đã qua đời trong một cơn sốt cao liên tục.

Thế lực quý tộc cũ đột nhiên mất đi nhân vật cốt cán, lòng người hoang mang hoảng loạn, các vị hoàng tử chỉ dùng năm phút để thoát khỏi nỗi đau buồn vì cái chết của mẫu thân, sau đó lập tức bắt đầu xâu xé di sản chính trị của bà ta để lại. Suy cho cùng, ngại vàng sultan chỉ có một, còn hoàng tử lại có đến hai.

Tranh thủ lúc tình thế hỗn loạn, Hayreddin xông ra khỏi vòng vây trở về với đội thuyền của mình. Hắn sắp xếp và họp nhất số quân đội chính của mình và thế lực của anh trai để lại, dẫn theo người nhà của Ishak cùng một trăm tàu thuyền an toàn rời khỏi Istanbul nguy hiểm trùng trùng.

Một tháng sau, thành phố của hải tặc, Algiers.

Bên trong phòng tắm ngập tràn hơi nước nóng, một mình Hayreddin ngồi trên một chiếc bệ đá cẩm thạch, dùng một gáo bằng kim loại múc nước từ từ dội lên người. Dòng nước trong mát thấm ướt mái tóc của hắn, chảy xuống cổ, lướt qua thân thể tuy trắng kiện nhưng đầy những vết sẹo. Vết thương của hắn đã cắt chỉ nhưng vẫn chưa hoàn toàn khép miệng, không thể chịu được việc ngâm trong nước nóng, nên lúc tắm rửa, hắn chỉ có thể xông hơi một lúc rồi tráng qua nước.

Lép lép, lép lép, bàn chân nhỏ nhắn giẫm trên sàn nhà gạch men ướt rượt, truyền đến tiếng động rất khẽ. Một người đi xuyên qua căn phòng nghỉ ngơi mất mề, đẩy cửa phòng tắm. Chủ nhân của bàn chân ấy đứng sau lưng Hayreddin, chân chửi một thoáng, rồi nhặt chiếc bàn chải lông mềm lên, nhúng vào nước sạch có pha thêm bạc hà và long não rồi kì lưng cho hắn.

"Phía Đông đưa tin tới, hoàng tử Selim đã loại trừ người em trai Bayezid của hắn". Nick nhẹ tay nhẹ chân kì từ cổ đến bả vai, cố gắng tránh khỏi vết thương của Hayreddin: "Hôm trước gã hoàng tử mê rượu đã đăng cơ".

Bốn anh em tóc đỏ chỉ còn lại một người, bốn hoàng tử của Ottoman cuối cùng cũng chỉ có một người sống sót.

"Tất cả đã kết thúc rồi". Hayreddin khẽ thở dài.

"Tất cả đã kết thúc rồi". Nick lặp lại.

Kì thêm một lúc nữa, nàng thả chiếc bàn chải lông xuống, múc nước tráng. Tắm lưng của hắn rất rộng rất dày, làn da khi được tắm bằng nước sạch phát ra ánh sáng màu đồng, vết thương cũ giống như rỉ sét âm trầm, vết thương mới lại như vết máu cọ rửa mãi không sạch. Người đàn ông này là thứ bình khi đã trải qua biết bao lửa đạn chiến trận, mỗi vết thương đều đại diện cho một chuyến phiêu lưu rung động lòng người.

Kể từ khi Hayreddin bị đâm, hai người đã chia giường để ngủ được khá lâu rồi, Nick vứt hết đồ đạc trong tay đi, vươn tay ra ôm lấy cổ hắn.

"Thuyền trưởng, chúng ta đừng quay về nữa có được không? Em không thích Istanbul".

Hayreddin không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay nàng. Lúc ra đi, Hayreddin đã mang theo hầu hết binh lực của hải quân Ottoman, hiện giờ tân sultan vẫn chưa ngồi vững trên vương vị, nếu hắn lặn lội trở về, hoàng đế sẽ phải đối mặt với nhiếp chính vương nắm trong tay trọng binh. Quyền lợi khiến biết bao kẻ tranh giành, vậy mà cô nhóc sau lưng lại nói không thích.

Nick vươn tay vuốt ve xuống phía dưới, mé ngực phải Hayreddin có một vết sẹo do phẫu thuật để lại. Nó có màu đỏ tươi, lồi lên hẳn lớp da xung quanh, nếu như dùng ngón tay hơi ấn xuống một chút, sẽ phát hiện bên dưới cơ thịt thiếu mất một thứ. Phẫu thuật mở ngực cần phải cắt đi một đoạn xương sườn, lúc ấy, Victor chỉ nhẹ nhàng nói một câu: "Mỗi người đều có mười hai cặp, thiếu mất một cũng chẳng ảnh hưởng gì". Rồi rút đoạn xương ấy ra vứt đi luôn.

Cho dù đã chính tay chém kẻ thù, vết thương này vẫn khiến Nick canh cánh trong lòng, ngay cả thành phố khiến thuyền trưởng bị thương cũng bị ghét lây.

"Em không muốn trở về". Nàng lầu bầu nói.

"... Nếu như sau này không còn phòng lớn để ở, không còn những bữa ăn thay đổi mỗi ngày nữa, không còn kẻ hầu người hạ nữa, em thấy có sao không?" Hayreddin hỏi.

Nick ngăn người: "Cho dù không quay lại Istanbul, cuộc sống ở đại bản doanh cũng rất tốt mà".

Hayreddin lắc lắc đầu: "Ý tôi là, nếu tất cả điều kiện đãi ngộ như ăn mặc ở đều không còn nữa, lại một lần nữa bước vào cuộc hành trình lang bạt, em có đi theo tôi không?".

Nick hoang mang, nỗi sợ hãi trước giờ chưa từng có trào dâng, nàng siết chặt vòng tay lại, dính sát vào lưng Hayreddin hết mức có thể: "Thuyền trưởng, ngài lại muốn đi đâu? Ngài muốn đuổi em đi ư?".

"Không, tôi muốn em tự mình quyết định". Hayreddin vuốt cánh tay nàng, nói: "Thượng Đế rút một chiếc xương sườn của Adam để tạo ra Eva, tôi cũng thiếu một chiếc xương sườn, nhưng lại chẳng tạo thành gì cả. Em là một con người độc lập, phải tự mình suy nghĩ đến con đường sau này. Tổ quốc của em là Tây Ban Nha, em lại sở hữu huyết thống kế thừa vương vị, nếu tôi muốn bắt đầu lại từ một nơi hoang dã nào đó, em...".

"Không! Em chẳng có bất cứ quan hệ gì với Tây Ban Nha cả!" Nick ôm chặt lấy bả vai Hayreddin, lớn tiếng tuyên bố: "Ngài chính là nhà của em, ông chủ của em, người đàn ông của em, ngài đi đâu thì em theo đó! Nơi ngài ở chính là tổ quốc của em!".

Câu trả lời thẳng thắn âm vang khắp nhà tắm mái vòm, Hayreddin kéo mạnh nàng ngồi vào trong lòng mình. Trong làn hơi nước mù mịt bốc lên, hai người ra sức ôm hôn nhau. Bọn họ là hai cá thể độc lập, nhưng bánh răng tận sâu bên trong tâm hồn lại vô cùng ăn khớp, bắt đầu từ ngày đầu gặp gỡ nhau, vận mệnh đã định trước sẽ kết hợp họ với nhau rồi.

Thật lâu sau, khi cánh môi đã rời ra, Hayreddin vuốt ngược mái tóc rối của nàng ra sau đầu, khẽ cười nói: "Kỳ lạ thật, một tháng nay người nào cũng bận rộn đến sứt cả cân, còn em sao lại béo ra nhỉ, tay nghề của đầu bếp mới hợp khẩu vị thế cơ à?".

"Nói cho em biết ngài muốn làm gì trước đã?".

"Tôi đã nhìn chán cảnh sắc nơi này rồi". Đôi mắt màu xanh lam như đại dương bao la của Hayreddin lại bắn ra những tia sáng không vương chút bận tâm của những con người ưa thích phiêu lưu, giống như lần đầu tiên khi Nick nhìn thấy hân: "Chúng ta đi xem Tân thế giới nhé, được không?".

"Được, được! Em vẫn luôn muốn ăn thử khoai tây, Victor nói rằng nơi đó có lạc đà Alpaca, có những tòa thành bằng đá cực lớn, có những loại động vật kỳ lạ, còn có cả mỏ vàng nữa!" Nick ngồi trên đùi Hayreddin, bắt đầu mơ mộng về chuyến hành trình trong tương lai.

"Thức ăn và vàng là sự cố chấp mãi mãi không thay đổi". Hayreddin cười hôn nàng. Nước trong phòng tắm đã làm hai người ướt sũng, xuyên qua chiếc áo sơ mi bằng vải lanh mỏng của Nick, Hayreddin phát hiện ra một sự thay đổi kỳ diệu trước giờ chưa từng có, hân khẽ nhủ thầm nói:

"Bé con à, hình như em béo lên nhiều đấy, thân hình có hơi... rớt cuộc gần đây em ăn bao nhiêu vậy?".

Nick chớp chớp mắt, mới nhớ ra có chút chuyện nhỏ không đáng nhắc tới cần phải nói với hân:

"À, suýt chút nữa thì quên nói, Victor bảo em đã mang thai được bốn tháng rồi".

Sultan mới lên ngôi của Ottoman nhận được một bức thư, nguyên soái hải quân của hân nói muốn dẫn đội thuyền mở mang lãnh thổ cho đế quốc, sau đó chỉ chào hỏi qua loa vài câu đã lấy danh nghĩa đó giương buồm thẳng ra Tân thế giới.

Có lẽ là vì hân chán ngán vùng biển đầy kẻ dối lừa này, hoặc cũng có thể là hân đã nhìn thấy dấu hiệu của một thời đại mới sắp đến, không ai có thể đoán được suy nghĩ của hân, vì hân luôn luôn đi trước lịch sử.

Địa Trung Hải ngăn cánh buồm đua tranh, trăm thế hệ luân phiên thay đổi, cảnh tượng nhộn nhịp đông đúc dường như không bao giờ kết thúc, nhưng thời đại nó làm trung tâm của thế giới đã kết thúc sau trận hải chiến Preveza rồi.

Khói súng, trần ai, mạo hiểm, kho báu, mộng tưởng, cướp biển, Hải Yêu,... một truyền kỳ khác lại sắp dâng lên trên đại dương xanh thẳm.

Ánh rạng đông buổi sớm, tiếng chim hải âu vui vẻ đuổi theo những con sóng, tiếng hát của những thủy thủ vang vọng khắp mặt biển:

"Hương vị nồng nàn của rượu nho vẫn còn chứ?

Màu xanh biếc của cây ô liu vẫn còn chứ?

Vị ngọt của những trái sung vẫn còn chứ?

Chúng tôi sẽ quên hết thấy mọi thứ nơi đây,

Để bắt đầu cuộc hành trình mới đang ở phương xa".

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 34: Ngoại Truyện

“Thuyền trưởng?”

“Ừ...”

“Thuyền trưởng?”

“Ừ...”

“Thuyền trưởng ơi, ngài tỉnh dậy đi mà!”

“Tôi bảo này, trời còn chưa sáng, em là ồn gì thế...”

Trong tiếng đánh thức cổ chấp của Nick, Hayreddin có hơi cúi mở mắt ra. Không có mùi thuốc súng, cũng chẳng có gió bão sấm sét đi đùng, bên ngoài chỉ có những bông tuyết khẽ rơi, cả con thuyền khẽ lắc lư, hết thấy đều rất bình thường.

Nick ngồi xồm bên giường lay lay cánh tay hắn, khuôn mặt đỏ hây hây đầy hưng phấn.

“Rốt cuộc em sao vậy hả?”

“Thuyền trưởng, hôm nay là Năm Mới!”

“Tôi biết rồi, nhưng đó không phải là lý do để em dậy sớm”.

“Hôm nay là ngày đầu tiên của Năm Mới! Chúc ngài Năm Mới vui vẻ!” Nick nhấn mạnh vào từ quan trọng nhất, cố gắng để Hayreddin hiểu ra ý đồ của nàng.

“...Em đánh thức tôi dậy từ khi trời còn chưa sáng chỉ để nói một câu này thôi à? Lại muốn học bơi phải không?”

Thấy ám chỉ của mình không thành công, Nick đành phải nói thẳng yêu cầu: “Em cũng đã chúc ngài năm mới vui vẻ rồi, thuyền trưởng có nên thể hiện gì đó không?” Nàng xòe tay ra trước mặt ông chủ.

Hayreddin nhấc tay xoa xoa huyệt Thái Dương: “Cầm bao lì xì Giáng Sinh mới được có một tuần, kết toán tiền thưởng cuối năm còn chưa đến ba ngày, con nhóc chết tiệt nhà em lại mất trí nhớ à?”

KHuôn mặt Nick thản nhiên nói: “Nhưng, nhưng hôm nay là ngày đầu năm, là một năm mới, không giống với năm cũ mà!”.

“Không giống? Vậy để tôi tính thử xem một năm em đã có bao nhiêu lì xì rồi nhé: Giáng Sinh, Phục Sinh, lễ Tình Nhân, lễ Hiến tế Eid al – Adha, ngay cả lễ Phật Đản em cũng muốn! Những thứ đó thì thôi không nói, nhưng sao còn cả ngày lễ Tạ Ôn đó?”.

Nick chớp chớp đôi mắt vô tội nói: “Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề ở chỗ, lễ Tạ Ôn phải đến năm 1620, khi con thuyền Mayflower(1) cập bến Châu Mỹ thì mới có, nhưng cái ngày chết tiệt hôm nay chỉ là Nguyên Đán năm 1518!” Hayreddin gân xanh gò lên: “Ai đã nói với em về mấy ngày lễ vớ vẩn ấy vậy hả?”.

(1) Mayflower: nghĩa đen là “Hoa của tháng Năm”, là tên của một chiếc thuyền buồm, trên đó có những người theo đạo Kitô độc lập với Anh giáo, nhiều người xuất thân từ vùng Trung Anh, di cư sang Hoa Kỳ để bắt đầu một cuộc sống mới ở đây.

“Thình thoảng lại có một người gõ bàn phím mấy thứ này, đều là do cô ấy nói”. Nick hoàn toàn trốn tránh trách nhiệm, sau đó lại vô sỉ nói: “Trước một trăm năm thôi mà, điều này càng chứng minh thuyền trưởng là nhà lãnh đạo nhìn xa trông rộng, hùng tài đại lược, mưu kế sâu xa, đề phòng chu đáo ư”.

“Lì xì, lì xì, phát lì xì!” Nick nhảy qua nhảy lại trên giường, sau đó tiếp tục kéo cánh tay hắn: “Dậy đi, dậy đi mà! Mọi người đều đang đợi ngài ở bên ngoài kia kia!”.

“Còn cả mọi người nữa?!” Lúc này Hayreddin mới tỉnh, mạch máu não như sắp nổ tung.

Mọi người chen vai thích cánh trong phòng thuyền trưởng, ai cũng mang vẻ mặt rất hưng phấn “hôm nay phải chém đẹp ôm chủ”. Hayreddin lạnh lùng đi tuần một lượt:

“Karl?”.

“Tôi muốn gửi một túi đặc sản nho nhỏ về quê cũ, năm mới đến rồi, chuyển phát lại tặng giá”. Tóc Vàng thành thật giải thích.

“Eney?”

“Tôi, tôi muốn mua một ít đồ ăn vặt...” Sói Đất đỏ búng mặt lên lút nhìn Nick: “Phiếu giảm giá bánh ngọt phát lễ Giáng Sinh dùng hết rồi”.

“Victor? Cậu cũng thiếu tiền đến nỗi muốn cả bao lì xì hả?” Hayreddin kinh hãi nhìn anh chàng bác sĩ.

“Không, tôi chỉ đến xin nghỉ phép ba ngày mà thôi”. Victor cằn nhằn: “Lên thuyền mấy năm rồi mà chẳng có được một kỳ nghỉ nào cả, ngày nào cũng bận rộn muốn chết. Hơn nữa, tôi muốn khiếu nại nạn phân biệt giới tính trong công việc, tại sao con nhỏ khốn khiếp kia tháng nào cũng có ba ngày nghỉ có lương, còn chúng tôi lại không có?”.

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Tại sao chỉ có đội trưởng có ngày nghỉ!”

“Thuyền viên nam cũng vất vả lắm mà”.

Trong lúc quần chúng kích động, Hayreddin lại nổi cáu, cười lạnh nói: “Muốn nghỉ? Được lắm, sinh thử một đứa cho tôi xem! Sinh được con thì nghỉ dưỡng thai, nghỉ đẻ, ghi cho con bú gì tôi cũng cho hết, mỗi ngày đều là năm loại bảo hiểm xã hội(1) một quỹ ở nhag gấp ba tiền lương!”.

(1) năm loại bảo hiểm xã hội gồm bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm lao động và bảo hiểm thai sản.

Lời vừa dứt, cả đám hải tặc cùng chìm vào im lặng.

Không dễ kiếm lời từ ông chủ tư bản đâu.

Đúng vào lúc mâu thuẫn giữa ông chủ và nhân viên lên đến đỉnh điểm, mặt biển đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm của đạn pháo. Một tay thủy thủ xông vào phòng thuyền trưởng hét to: “Quân Tây Ban Nha tấn công bất ngờ! Quân Tây Ban Nha tấn công bất ngờ!”.

Hayreddin nghi ngờ nói: “Đạo này anh trai em rất an phận mà, hôm nay sao thế?”

Nick lắc đầu, sau đó liếc nhìn thuyền trưởng như thể đâm chiêu lắm: “Không biết, không chừng là bởi ông ta không phát lì xì đầu năm nên quân đội bạo loạn?”

Hayreddin bơ luôn nàng.

Hắn vuốt cằm trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên bật cười, vỗ vỗ tay lên gọng nói: “Được rồi, xem ra phúc lợi đầu năm đã dâng đến tận cửa, ta không lấy cũng không được. Mọi người cầm súng lên, hôm nay phải bắt Charles lì xì cho chúng ta!”.

“Charles phát lì xì!”

“Đi lấy lì xì thôi hú hú!”

Đám hải tặc kích động hẳn lên, vung nắm đấm xông ra khỏi cửa. Nick cũng mang lưỡi hái sau lưng búng búng hung phấn nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nháy mắt, phòng thuyền trưởng đã trống trơn, Victor phẫn hận giậm chân: “Đáng chết! Mỗi lần đánh trận là phòng y tế liền kín người hết chỗ, lát nữa tôi lại càng không được nghỉ ngơi”.

Hayreddin cười nói: “Năm đó không phải cậu nói muốn một công việc thật bận rộn, bận đến nỗi khiến cậu không còn thời gian rảnh rồi để nhớ gì nữa đây à? Sao nào, quên hết rồi?”

“Trí nhớ của ngài tốt quá nhỉ! Nhớ được hết cả những chuyện tầm phào xưa cũ ấy!”.

“Ừ, tôi nhớ hôm đó cũng vào tầm này, tuyết vẫn còn rơi”. Hayreddin vuốt cằm, hứng trí nhớ lại: “Cậu ở trong một cửa tiệm cắt tóc cũ nát ở Florence, mặc một chiếc áo sơ mi rách, run lẩy bẩy vì lạnh...”.

Mùa đông năm 1511, Florence lạnh một cách bất thường, tuyết lớn đã tích dày đến bốn tấc mà vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Sắc trời âm ảm, những bông tuyết to như lông ngỗng rào rào không ngừng rơi xuống, trên đường cũng không có một bóng người.

Lúc này đã quá chạng vạng, hầu hết cửa hàng trong thành phố đều đã đóng cửa, nhưng ở một con hẻm chật hẹp bên bức tường thành, có 1 tiệm cắt tóc nhỏ vẫn còn ánh đèn dầu leo lét. Tiệm cắt tóc này chả có gì khác biệt so với những tiệm cắt tóc khác, mặt tiền bẩn thỉu ẩm ướt, biển hiệu cũ nát viết mấy chữ xiêu vẹo “Tiệm cắt tóc Balak”. Chỉ có một gậy tín hiệu màu đỏ, trắng, xanh dương xem kẽ nói rõ thợ cắt tóc tiệm này còn kiêm cả bác sĩ ngoại khoa.

Ở vào thời đại này, bác sĩ ngoại khoa có địa vị vô cùng thấp kém, còn xa mới bằng được bác sĩ nội khoa và bác sĩ da liễu, thậm chí địa vị của họ còn chẳng bằng bác sĩ thú y. Chỉ có người cùng khổ mới tìm đến bác sĩ ngoại khoa kiêm thợ cắt tóc để chữa bệnh mà thôi, vì tất cả mọi người đều biết, bác sĩ ngoại khoa thường chỉ có thể dùng dao cạo râu làm khách hàng chảy máu, hoặc dùng kim nhỏ hong rãnh thôi.

Lễ Giáng Sinh vừa qua, năm mới lại sắp đến, đoán chừng sẽ còn không còn khách hàng nào đến nữa, chủ tiệm cắt tóc đã trở về nhà vui vầy với vợ con

từ sớm, chỉ để lại anh chàng thợ cắt tóc thuê ở lại trông coi tiệm.

Những con thú hoang hú lên trong cơn gió lạnh ngoài cửa, trong phòng không có chậu than, anh thợ cắt tóc trẻ tuổi Victor lạnh run lấy bối. Trên người anh ta chẳng có lấy một áo khoác, chỉ đành bọc mình trong chiếc áo choàng dùng cho khách cắt tóc để chắn gió. Dưới lớp áo choàng là chiếc áo len cũ rách, dưới nữa là chiếc áo sơ mi lạnh lẽo mặc vào mùa hè. Tất và giày đã thủng nhiều đến nỗi có muỗi và cũng chẳng vá nổi, anh ta chỉ đành học theo trí tuệ của người nghèo, dùng những mảnh vải nát bươm quấn quanh giày như những dải băng để giữ ấm.

Ở trong cơn hèm chật hẹp này, kiểu ăn mặc khốn khổ ấy nhìn ở đâu cũng thấy, không có gì đáng ngạc nhiên, chẳng qua nếu ai đó để ý nhìn kỹ, sẽ thấy chất liệu ban đầu của chiếc áo sơ mi anh chàng thanh niên mặc vốn rất tốt, chỉ là giặt giũ trường kỳ khiến nó trở thành màu xám trắng thô sần.

Victor đọc sách dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu lò mờ, thị lực của anh ta vốn không tốt, làm việc trong môi trường thế này quá lâu lại càng khiến nó trở nên tồi tệ đến mức không đủ sức nhìn vào trang giấy thì không nhìn thấy gì. Nhưng cho dù là vậy, Victor vẫn rất trân trọng tia sáng ít ỏi ấy, chủ tiệm Balak chỉ để lại một ounce dầu hỏa, có lẽ tầm bảy rưỡi sẽ dùng hết, đến lúc ấy, ngay cả sự an ủi hư ảo đến từ tro[ng cuốn sách cũng chẳng còn, anh ta chỉ có thể co ro trong đau khổ trên chiếc giường cứng chịu đựng suốt đêm mà thôi.

Điều này quả thực cũng đáng phàn nàn, mùa đông nào mà những người nghèo trong thành không trải qua như vậy, chỉ ít chàng thanh niên này còn biết chữ, có thể đọc sách ở một nơi có mái bốn phía có tường.

Có lẽ mùa đông này mình sẽ chết vì viêm phổi mất. Victor nghĩ.

Mình sẽ không ngừng ho khan, nôn ra máu, sau đó rời xa cái thế giới tồi tệ này trong một trận sốt nghệt kéo dài và những cơn đau tức ngực. Victor cười tự giễu, trong cái thế giới anh ta đã từng ở, viêm phổi là một căn bệnh rất thời thượng. Một căn phòng với chậu than nóng hừng hực, tuyết rơi phiêu diêu bên ngoài cửa sổ, người khê ồm ngực ho khan hai tiếng, sau đó, trên chiếc khăn lụa sẽ dính một búng máu – có biết bao thi nhân tro[ng xã hội thượng lưu yêu mến cảnh tượng đẹp đẽ mà thế lương ấy. Nhưng giờ khắc này, anh ta chỉ cảm thấy một mõi và lạnh lẽo đến thấu xương.

Tuyết rơi rất yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió, bên ngoài không có tiếng chạy nhảy la hét của lũ trẻ con, cũng không có những tiếng leng keng của khi những chiếc bánh xe ngựa xe la alwn qua, nếu như không quan tâm đến vấn đề nhiệt độ, đây vẫn là một khung cảnh phù hợp để đọc sách. Victor tự an ủi, dùng ngón tay tê cóng khó khăn lật một trang sách.

Đúng vào lúc ấy, trên lớp tuyết ngoài cửa vang lên âm thanh sột soạt, một người giẫm lên lớp tuyết dày phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch, bước vào cơn hèm nhỏ.

Từ bên trong cánh cửa gỗ lấp một tấm kính thủy tinh nhỏ cho du có lau thế nào cũng vẫn bản, Victor nhìn thấy bên ngoài có một bóng hình cao lớn mặc áo choàng dài màu đen, đội một chiếc mũ ba sừng đang đi tới trong màn hoa tuyết đầy trời. Người đàn ông tay giữ mũ, vạt áo khoác bay phấp phật trong gió. Gió giật và tuyết rơi nhiều không khiến hắn thất thiếu vấp vấp, bước chân hắn vẫn vô cùng ổn định, cứ như thể đang đi trên quảng trường đầy gió và nắng ấm.

“Sao lại có khách giờ này?” Victor buồn bực hỏi. Mùa đông vốn dĩ là mùa tiệm cắt tóc kinh doanh ế ẩm, lúc nước đóng thành băng thì chả có mấy người đàn ông nghĩ đến chuyện ra khỏi nhà đi cạo râu cả.

Theo tiếng chuông ding đang vang lên, cánh cửa gỗ liền được mở ra.

Vị khách này có thân hình đẹp đẽ rắn chắc, bờ vai rộng, eo hẹp, dáng người rất cao, gần như sắp chạm vào trần nhà thấp tè. Hắn mặc một chiếc áo khoác pha len thủ công rất tinh tế, một hàng nút bạc may dọc từ trên xuống, dưới chân đi một đôi boots màu nâu cao đến đầu gối, tuy rằng bị nước tuyết làm bẩn, nhưng nửa trên vẫn bóng loáng.

Người đàn ông bỏ chiếc mũ rất phong cách xuống, nhanh nhẹn gạt gạt số tuyết vương trên người đi. Hắn có một mái tóc đỏ rực như lửa cháy, khuôn mặt trẻ trung anh tuấn với làn da nâu, không quá hai mươi lăm tuổi. Cửa tiệm vốn dĩ đã rất nhỏ, lại thêm một người đàn ông cao lớn cả người rét buốt, cả căn phòng liền trở nên chật chội.

“Gã nhà giàu mới nổi chết tiệt, mái tóc đỏ chết tiệt”. Victor long thềm bất mãn.

Cho dù quần áo mặc có đẹp hơn thế, anh ta đã có thể đoán ra được đẳng cấp của đối phương ngay từ cái nhìn đầu tiên, người đàn ông này không có khí chất nhàn nhã trang nghiêm của giới quý tộc, mà cả người toát ra hơi thở xâm lược đầy nam tính giống lũ cướp biển. Đáy lòng Victor dâng lên cảm giác chán ghét, đối phương giàu có, njanh mẽ mà linh hoạt, mái tóc đỏ đại diện cho khát vọng và sức sống tràn đầy, còn mình thì sao, nghèo khổ, xanh xao, yếu ớt, giống như một hồn ma thâm hại.

Chưa nói câu nào, Victor đã ghét đối phương rồi. Anh ta khoanh tay, lạnh nhạt nhìn vị khách mới đến, dường như đang nói: Gã nhà giàu mới nổi kia, đến cái tiệm nhỏ này làm gì?

Trong những ngày đặc biệt như năm mới thế này,, nhân viên ở cửa tiệm nào cũng đều sẽ nói vài câu khách sáo như “Năm Mới vui vẻ, Chúa phù hộ cho ngài”, nhưng thái độ không thân thiện của Victor lại khá đặc biệt. Người đàn ông đánh giá một lượt, chỉ cười cười nói:

“Chào buổi tối, hôm nay trời lạnh thật”.Hắn tiện tay cởi áo khoác, treo mũ áo lên đằng sau cửa.

Cánh cửa gỗ đóng cách một tiếng, tấm kính thủy tinh duy nhất cũng bị che mất. Trong tiệm hay trên đường đều chẳng có ai, Victor đột nhiên thấy hơi sợ, thầm nghĩ có nên nói dối hắn ta rằng tiệm đã đóng cửa rồi không. Anh ta còn đang do dự, người đàn ông tóc đỏ đã ngồi luôn xuống, thoải mái dựa vào lưng ghế, vạch vạch nấy đường lên mặt:

“Này, cạo râu cho tôi đi”.

Người đàn ông này ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, râu cũng chỉ mới nhú một tầng mỏng, xem ra vốn không cần người khác giúp. Nhưng ai trả tiền người đó là đại ca, Victor bắt đầu đi chỉ dành cạo râu choàng ra nhóm lò đốt lửa, đun nóng nước đã đóng thành băng trong chiếc chậu nhỏ bằng đồng. Than củi trong sọt đều có đầy đủ, nhưng nếu không có khách, dù trời lạnh hơn thế, anh ta cũng không được dùng.

Khăn đã nóng, miết lưỡi dao cạo sáng bóng lên một dải vải da dài, Victor im lặng chuẩn bị. Thợ cắt tóc không thể nói chuyện với khách đã coi như thất trách một nửa, vậy mà người đàn ông tóc đỏ này lại không hề lộ vẻ bất mãn, tự mình gọi mở chủ đề trước, Victor trả lời bằng vài từ đơn âm tiết.

“Mà này, Florence mấy năm rồi không có tuyết rơi, năm nay lạnh thế này đúng là ngạc nhiên thật”.

“Ừ”.

“Xương dẹt cũng bị sập do tuyết tích dày rồi, nghe nói có không ít người chết?”.

“Vậy à?”.

“Nếu như có một bác sĩ giỏi, biết đâu sẽ cứu thêm được vài người nữa”.

“Ồ”.

Victor vắt khô chiếc khăn thấm nước nóng, đắp lên gò má vuông vức rắn chắc của vị khách. Đột nhiên, người đàn ông tóc đỏ thò cánh tay ra tóm lấy tay Victor, cẩn thận quan sát anh ta một lúc. Ngón tay trắng xanh thon dài bị tổn thương do giá lạnh và làm việc vất vả đã sưng đỏ nứt toác ra, hình dáng đẹp đẽ trước kia chỉ còn thấy mơ hồ.

Victor ra sức rút cổ tay về, không biết thời tiết lạnh hay điều gì khác khiến thân thể anh ta run lẩy bẩy.

Người đàn ông kéo chiếc khăn xuống để lộ miệng, cười khê nói: “Xem ra cậu thực sự không thích nói chuyện”.

“Vậy tôi kể chuyện cười cho ngài nghe nhé”. Victor lấy chiếc khăn nóng về, miết con dao cạo sáng bóng, cẩn thận thao tác trên khuôn mặt người đàn ông.

“Từng có một người thợ cắt tóc tay nghề rất cao làm việc ở bến cảng, có một ngày, một quý ngài hải tặc đến cửa, hung ác nói với anh ta: ‘Thằng nhãi kia, mấy qua đây cạo râu cho tao, nếu dám làm xước mặt tao, thì tao sẽ vùi đầu mày’. Anh thợ cắt tóc nhỏ bé có hơi sợ, nhưng lại không thể không phục vụ hắn, chỉ dành miết dao, cẩn thận từng tí một cạo râu cho tên cướp biển”.

Victor dùng giọng điệu bình tĩnh để kể chuyện, cạo sạch nửa mặt bên phải của người đàn ông rồi, lại chuyển qua bên trái.

“Có lẽ là do trời quá lạnh, ngón tay anh thợ cắt tóc tê cứng, không cẩn thận cạo xước mặt quý ngài hải tặc. Quý ngài hải tặc nhắm mắt nằm đó, vẫn không biết mặt mình đã chảy máu”.

“Sau đó thì sao?” Người đàn ông tóc đỏ hung phấn lắng nghe bèn hỏi: “Hắn ta có vùi đầu thằng nhãi đó không?”.

Ngón tay Victor linh hoạt nhanh chóng cạo sạch nửa bên trái, lại di chuyển lưỡi dao xuống cằm và cổ của người đàn ông tóc đỏ.

“Không. Anh thợ cắt tóc nhỏ nghĩ thầm: ‘Lát nữa hắn ngồi dậy nhìn vào tro[ng gương sẽ phát hiện ra vết thương, dù sao mình cũng không sống nổi, chỉ bằng liều một phen’. Anh ta tranh thủ lúc cạo râu ở dưới cằm đã cắt đứt cổ tên kia chỉ bằng một dao. Đầu của quý ngài cướp biển rơi lông lốc xuống đất, lăn đi lăn lại trên sàn nhà tro[ng tiệm cắt tóc”.

Đúng vào lúc ấy, Victor dí con dao cạo lạnh lẽo vào yết hầu vị khách tóc đỏ, không di chuyển tiếp nữa.

Những bông tuyết xoay tròn bay xuống từ trên thiên không, lặng lẽ rơi xuống đất cùng thi thể của những đồng bạn tuyết trắng khác. Tiệm cắt tóc rất yên tĩnh, qua một lúc lâu, người đàn ông tóc đỏ vỗ tay bôm bốp:

“Quá tuyệt, đúng là một câu chuyện hay!”.

Giọng điệu người đàn ông rất thoải mái, khoe miệng man theo nụ cười, ngay cả nhịp hô hấp cũng không hề thay đổi. Còn Victor lại sợ hãi đến trắng bệch cả môi. Đột nhiên, cổ tay cầm dao của anh ta bị một bàn tay to lớn tóm chặt. Trời nghiêng đất ngã chỉ trong nháy mắt, cả người Victor đã bị đè xuống sàn bùn bần ẩm ướt lạnh lẽo.

Con dao rơi xuống ngay bên cạnh, Victor còn chưa chạm được vào một miếng thịt nhỏ nào của người đàn ông, đối phương chỉ dùng một tay đã có thể khiến anh ta không thể nhúc nhích.

“Tôi đoán cậu không thường xuyên kể câu chuyện cười này thì phải?” Người đàn ông cười khê nói: “Lúc cắt cổ họ, tay không được run, tinh thần phải tập trung”.

“Ngài! Ngài rút cuộc muốn làm gì?” Cánh tay bị bẻ quặt ra sau lưng một cách rất kỹ thuật, chỉ hơi giây giụa thôi sẽ đau nhói, Victor không muốn kêu

cứ, nghèn nghẹn hỏi.

“Đầu tiên, tôi đúng là một tên cướp biển, tên tôi là Reis Pasha, mọi người thường gọi tôi là Hayreddin. Hôm nay tôi tới đây không phải để cạo râu, mà là vì trên thuyền đang thiếu một bác sĩ ngoại khoa có tài, tôi nghe nói tiệm cắt tóc Balak ở con hẻm góc phía Tây thành phố có một ứng viên rất thích hợp, nên mới đội tuyết chạy tới đây mời. Cậu là bác sĩ Victor Franz đúng chứ?”.

Victor im lặng vài giây rồi buồn bực nói: “Bỏ tôi ra”.

Hayreddin lập tức thả cánh tay anh ta ra, nở nụ cười thân thiện đỡ anh ta dậy.

Victor không khách khí chút nào đẩy tay hắn ra, giận đùng đùng phui những hạt bụi dính trên người đi.

“Dựa vào đâu mà ngài cho rằng tôi sẽ vô duyên vô cớ gia nhập toán cướp biển của ngài? Ngài nên biết rằng những người như ngài sẽ bị bắt giữ rồi xử tử, không cần phải xét xử”.

“Ha ha, dựa vào lớp viền đăng ten một thước hai đồng bạc florin trên tay áo sơ mi của cậu, tuy chúng có hơi cũ, còn là đồ mùa hè nữa chứ”. Hayreddin cười nói: “Tay của cậu rất đẹp, cậu không phải là kiểu lớn lên trong cuộc sống lao động vất vả. Còn câu chuyện về anh thợ cắt tóc, tôi đã nghe đến một trăm lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy ngữ pháp trôi chảy, biểu đạt thanh lịch uyển chuyển như vậy”.

Victor siết chặt nắm tay, anh ta đã cắt cái đường viền đăng ten chết tiệt đó từ lâu rồi, nhưng vì trời đông lạnh giá, anh ta lại khâu bọn chúng vào, chỉ là để cổ tay được bảo vệ thêm một chút thôi.

“Kính tế gia đình đột nhiên sa sút à? Hay là phạm lỗi bị đuổi đi?” Hayreddin cẩn thận quan sát nét mặt của Victor, sau đó phán chắc nịch: “Xem ra là về sau rồi”.

“Có liên quan gì đến ngài sao?!” Victor hỏi lại đầy chanh chua khắc nghiệt, anh ta vốn dĩ chỉ muốn nói bằng giọng thờ ơ.

“Tuy rằng không quá lễ phép... nhưng tôi thấy hiện tại cậu sống cũng chẳng dễ chịu gì”. Hayreddin dùng thái độ thân nhiên nói: “Một khi thành viên của xã hội thượng lưu rơi xuống tầng đáy, sẽ rất khó tìm được một công việc phù hợp có thể diện để nuôi sống bản thân mình. Ở chỗ này thờ ơ ngán ngán dài lê phở cuộc sống, chỉ bằng thử tìm một cơ hội làm giàu khác xem? Không biết chừng còn có thể quay lại cho gia tộc của cậu một tát cũng nên?”.

“Có lẽ tôi đã chấp nhận cuộc sống mang tính trừng phạt này như một lẽ đương nhiên rồi, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện không biết chừng?”. Victor lạnh lùng đáp.

“Ồi bác sĩ à, hãy thành thật với bản thân mình chút đi!” Hayreddin giơ tay, chỉ vào chiếc áo choàng treo ở đằng sau cửa, nói: “Lúc tôi vừa bước vào, ánh mắt cậu phần hạn gần như muốn chọc thủng quần áo của tôi, mà chúng chẳng qua chỉ dính thêm một hàng cúc bạc vô tội mà thôi”.

Victor mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch đứng nguyên trên đất.

“Các thuyền viên tuy rằng thô dã nhưng vô cùng kính trọng bác sĩ, chỉ cần cậu có bản lĩnh thực sự, bọn họ sẽ tôn sùng cậu ở vị trí thứ hai sau Thượng Đế”. Hayreddin ôn hòa nói: “Còn về đãi ngộ, tôi không bảo đảm cậu sẽ quay về được với cuộc sống trước kia, nhưng chỉ ít những ngày thời tiết lạnh lẽo thế này, cậu có thể đi tắt lên ấm áp, uống trà nóng hổi. Ở lại trong cái hang chuột này, cậu vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được”.

Thân hình gầy yếu của Victor thoáng run rẩy, đôi mắt màu xám ngập hơi nước, dường như sẽ bị những áp lực nặng nề chưa từng phải chịu đựng trong suốt một năm qua đè bẹp bất cứ lúc nào.

Hồi lâu, anh ta nói bằng giọng thì thầm đầy tuyệt vọng: “Tôi không có cách nào rời khỏi Florence, bọn họ luôn theo dõi tôi”.

“À? Gia tộc của cậu sao?” Hayreddin cau mày nói.

“Cứ mỗi bốn giờ sẽ có người quan sát tôi, đảm bảo tôi vẫn sống cuộc sống bi thảm”. Victor cắn môi nói: “Lần gần đây nhất là vào lúc này giờ tối, vẫn thấy xuất hiện”.

Đúng vào lúc ấy, tháp chuông cao cao nằm ở trung tâm thành phố truyền đến tiếng chuông báo giờ trầm thấp vang xa.

Lớp tuyết yên tĩnh bên ngoài cửa lại đón tiếp một người khác đang phát ra tiếng sột soạt khi đi đường”.

“Ngài đi đi”. Sắc mặt Victor trắng nhợt thảm hại: “Không ai có thể chống lại được bọn họ, ngài chỉ là một vị khách đêm nay đến cạo râu mà thôi”.

“Xem ra là thứ cần cung cấp cho bác sĩ không chỉ là một tách trà nóng, mà còn là tội nạn chính trị nữa”. Hayreddin thoải mái nói, hất bẻ ngón tay của cả hai bàn tay cùng một lúc, khiến chúng nó phát ra những tiếng kêu răng rắc.

“Không! Ngài không biết bọn họ là ai đâu!” Victor khê kêu lên hoảng hốt, nhưng người đàn ông tóc đỏ còn chẳng thèm mặc áo khoác đã thẳng lưng đẩy cửa bước ra màn tuyết bay đầy trời.

Sau một hai câu thì thầm khe khẽ, ngoài cửa truyền ra âm thanh trầm đục khi nắm đấm nện vào cơ thể, tiếng ồn mưa và cả rên rỉ, Victor sợ hết hồn đứng chờ người ra. Gã cướp biển không khiến anh ta phải đợi lâu, chưa đến nửa phút sau, Hayreddin đã kéo một gã đàn ông đang ngắt xiù vafetro[ng tiệm cắt tóc, ngoại trừ mái tóc đỏ rối tung vì gió thổi, trên người hắn không có bất cứ dấu vết của cuộc ẩu đả nào.

Dưới ánh mắt sợ hãi hoảng loạn của Victor, Hayreddin nhấc chân đạp lên cánh cửa, sau đó nhanh nhẹn lục soát khắp một lượt từ trên xuống dưới gã đàn ông. Trong một túi tiền phồng to, hắn phát hiện ra gia huy của một gia tộc mà bất kỳ ai ở Florence cũng biết.

“Tám khiên vàng quả cầu đỏ, cậu là người của nhà Medici?” Hayreddin huyết một hồi sáo, lại dùng ánh mắt vô cùng hứng thú nhìn về phía Victor.

“... Đúng vậy”. Victor cắn môi đáp: “Tôi đã nói với ngài ngay từ đầu rồi, ngài không nên giẫm vào đồng bunn này”.

“Cậu thật là cố chấp!”.

Hayreddin thờ dãi như thể bó tay, sau đó nheo mắt lại nghĩ ngợi. Victor tưởng rằng gã cướp biển nhất định sẽ bỏ cuộc thôi, nhưng ai ngờ mọi chuyện xảy ra sau đó lại khiến anh ta không tưởng tượng nổi.

Hayreddin vung tay, “rắc rắc” hai tiếng vụn gãy cổ gã đàn ông kia, đơn giản như bẻ cổ một con gà mới nở.

Hắn phui phui tay, mỉm cười với anh chàng bác sĩ đang trợn mắt há mồm nói: “Vũng bunn này tôi giẫm vào rồi, chó săn đã chết, hiện giờ cậu bắt buộc phải đi theo tôi thôi!”.

“Ngài! Ngài!” Victor sợ run cả người, nói không thành câu. Chuyện đã ra nông nổi này đồng nghĩa với việc anh ta đã đặt một chân lên thuyền hải tặc, không thể nào từ chối được nữa.

“Nếu như cứ bốn giờ sẽ có một nhóm người tới thì chúng ta càng phải tranh thủ thời gian, suy cho cùng, cướp biển vào thành phố đi dạo một vòng rồi trở ra cũng phí mất chút sức lực”, Hayreddin nhanh nhẹn lột chiếc áo khoác của người chết ra, đưa cho Victor: “Chúng ta phải đội tuyết ra ngoài thành thôi”.

Đưa tay gạt phát chiếc áo choàng đi, khuôn mặt Victor đầy vẻ chán ghét: “Cho dù có ở trần xông vào tuyết, tôi cũng không bao giờ mặc cái thứ quần áo bẩn thỉu này!”.

“Cậu cũng thật kén chọn”. Hayreddin cau mày bất lực. Nhưng đoán từ cái mùi này, hắn cũng không thể phủ nhận sự thực rằng tên kia đã uống rượu, sau đó lại còn nôn một số thứ lên người.

“Được rồi, cậu lấy áo của tôi đi vậy”. Hayreddin đưa áo khoác của mình cho Victor: “Nhìn dáng vẻ của cậu này, chắc chưa ra khỏi thành đã đông cứng bên đường rồi”.

Victor nhận chiếc áo khoác màu đen xem ra có vẻ sạch sẽ, chán chừ khoác lên người.

“Đây là mùi gì vậy?” Anh ta nghi ngờ hỏi.

“Thuốc lá, thuốc súng, gỗ thông và sơn”. Hayreddin cười nói: “Là mùi của thuyền đấy, cậu có thể làm quen với môi trường làm việc sớm một chút”.

Cánh cửa gỗ của tiệm cắt tóc Balak lại mở ra một lần nữa, những cơn gió điên cuồng cuốn những bông tuyết gào thét lao tới, xung quanh là một mảng trắng xóa, nhìn không thấy đường.

Victor quán mình thật chặt trong chiếc áo khoác, lẩm bẩm: “Thật không biết tôi đã mắc phải tội gì, mà lại chạy trốn theo một gã hải tặc bạt mạng giữa thời tiết khi gió này”.

Cho dù chỉ mặc áo len ở trong, Hayreddin cũng không vì thời tiết mà thấy lạnh, hắn đội chiếc mũ ba sừng đầy phong cách lên đầu, cười nồng nhiệt:

“Không phải thú vị lắm sao? Trời tuyết rơi là thời tiết thích hợp nhất để bỏ trốn đấy!”.

Thành phố Florence, khi gió vẫn đang điên cuồng gào thét, nhà quý tộc trẻ tuổi Victor Franz Medici đã đi theo một gã cướp biển tóc đỏ biến mất trong đêm mưa tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Hải Yêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.